

Giới thiệu Bản Hòa Tấu Hôn Nhân

Thể loại: Hiện đại

Edit: team Nữ Nhi Hồng

Thời đi học, Đinh Mông luôn là người có thành tích cực kỳ đáng nể còn Kiều Di Thần lại là kẻ chuyên môn kéo thành tích lớp đi xuống.

Cứ như thế mỗi lần thi Đinh Mông đều lôi Kiều Di Thần ra mắng là đồ cầu.

Sau khi kết hôn, Đinh Mông trở thành ca sĩ nhỏ mới chấp chững vào nghề trong khi Kiều Di Thần lại là nhà chế tác âm nhạc có tiếng.

Chính vì thế mỗi lần ghi âm ca khúc mới thì anh lại mắng cô là...cầu!

Đây chỉ là câu chuyện một người đàn ông cùng vợ xưng bá chốn showbiz tiện thể mang luôn trái tim vợ sắp cưới về.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gặp lại

Bên trong một quán cà phê tại Thành Đông, có vài ba khách ngồi thong thả nhâm nhi trong quán.

Một người đàn ông mặc sơ mi trắng, cầm cái mai rùa đã khô che gần hết nửa khuôn mặt, khẽ lắc mai rùa rồi nhẹ nhàng đặt lên bàn: “Vì buổi gặp mặt hôm nay, mà tối qua tôi đặc biệt bói một quẻ, quái tượng hiện rõ, người định mệnh của tôi hôm nay sẽ xuất hiện từ phía đông, mặc váy dài màu trắng...!”

Đinh Mông cúi đầu nhìn nhìn mình, khó trách lúc nãy, khi vừa bước chân ra khỏi nhà đã bị lôi lại, nói nên mặc váy trắng...

Người đàn ông mặc áo trắng phía đối diện cô vẫn đang không ngừng phấn đấu nói: “Cô sinh ngày 20 tháng 5, cung Kim Ngưu, còn tôi thuộc cung Xử Nữ, hai chòm sao này mà kết hợp thì cực kỳ xứng lứa vừa đôi!”

“Vậy sao?...” Đinh Mông cười trừ ha ha, cúi đầu uống ngụm nước chanh trong ly.

Bên kia, người đàn ông lén nhìn cô vài lần, ánh mắt dừng lại trên kính mắt của cô mà lòng nặng trĩu: “Nhưng... trong Kinh Dịch nói, nếu như thiếu nữ ấy mang kính thì sẽ khắc mệnh với tôi. Vậy cô có thể đổi sang kính sát tròng được không?”

Đinh Mông ho khan hai tiếng, rất muốn hỏi cái tên này đã đọc phiên bản đặc biệt nào của Kinh Dịch vậy?

Nhưng nghĩ đến trái tim yếu đuối của lão phật gia ở nhà, nên cô đành thôi vậy: “Ha ha... tôi bị dị ứng với kính sát tròng!”

“Vậy...có thể đi phẫu thuật cận cũng được, cũng khá nhanh chóng mà.”

Cô làm ra vẻ hơi giật mình: “Tôi nghe nói, phẫu thuật laser thường sẽ dùng cách đốt điện, tôi thấy cách đó hơi ghê! Thật ra độ cận của tôi cũng không cao, không đeo kính cũng được.”

Người đàn ông nhìn nghiêng qua cặp kính cận của cô, thấy chúng dày như cái tường thành, chỉ biết cười khô khan vài tiếng: “Nói thì vậy, chứ nếu nhìn xa thì không thể nào thấy rõ được đâu nhỉ?”

“Sao vậy được!” Đinh Mông lắc đầu lung tung: “Mặt trời xa thế tôi còn thấy rõ nữa là!”

Người đàn ông đối diện: “...”

Vị tiểu vương tử kiêm thầy bói này sau đó không lâu liền tìm cơ mau chóng chuồn đi.

Đinh Mông nhìn người ta khuất bóng thì bụng ly nước chanh uống sạch, thờ ra một hơi dài, rồi lôi một cái hộp từ trong túi xách ra, nhanh chóng tháo kính, gắn kính sát tròng vào.

Quả nhiên trên mạng nói không sai chút nào!

Mắt kính ngoài nhìn đường rõ ra còn có thể chặn được “hoa đào” bay tá lá!

Cất hộp kính, cô chuẩn bị đứng dậy đi thì bàn bên cạnh, một cô gái bực tức đập bàn đứng dậy: “Anh không muốn xem mắt thì có thể không đến đây,

nhưng làm người thì không có quyền coi thường người khác như thế!”

Cô gái nói xong, hăm hở bước đi, gầy cao gót gỗ cộp cộp trên nền gạch sáng loáng.

Những người trong tiệm dù có ý hay không cũng ngoái đầu lại nhìn xem chuyện gì đang xảy ra.

Đình Mông cũng không ngoại lệ, hiếu kỳ nhìn về nơi vừa xảy ra chuyện.

**

Kiều Di Thần tựa người vào sofa, không nói gì.

Nói vậy mà nói là nhục mạ người khác à?

Vậy mấy cô cậu ca sĩ trong phòng thu mỗi lần nghe anh chửi mắng có được tính là lăng nhục không?

Hon nữa... đi xem mắt lại đòi hát cho anh nghe làm gì?

Nếu đã dám hát cho anh nghe, thì phải dám nghe anh nói thật!

“Kiều... Chó con?”

Giọng nói của phụ nữ xa lạ vang lên, Kiều Di Thần theo thói quen nghề nghiệp, trước hết phải cho khẩu âm này 70 điểm.

Với con điểm này của anh, tính ra là rất cao rồi đấy!

Sau đó là...

Cái quỷ gì thế này?

Kiều...Chó con?

Anh nghiêng đầu nhìn sang, đập vào mắt anh là một cô gái thanh tú, khá xinh xắn.

Đình Mông hơi nghi ngờ nhìn Kiều Di Thần vài lần, nhưng sau đó khẽ cười tươi: “Quả nhiên là cậu, Chó con!”

Kiều Di Thần: “...”

Hàng lông mày của anh nhíu chặt lại, khuôn mặt trở nên nhăn nhó.

Lúc anh mới đẻ, mẹ anh kể lại là người ta nói đặt tên như thế để cho dễ nuôi, nên đặt tên cho anh là Chó con. Chính nhờ cái tên này mà mấy năm sau đó, anh bình an mà lớn lên.

Chẳng qua, cái bí mật cả đời của anh, tại sao con bé này lại biết?

Đình Mông một tay cầm túi xách, một tay chỉ ngược vào mũi mình, hai mắt sáng ngời trong suốt nhìn anh: “Gi? Không nhớ mình? Mình là Đình Mông, học cùng trung học với cậu!”

Đình Mông? Cái tên này khiến cho ánh mắt Kiều Di Thần thay đổi, cảm xúc cũng từ nghi ngờ chuyển thành giật mình, rồi sau đó quay lại nghi ngờ: “Cô mới đi phẫu thuật thẩm mỹ về à?”

Đình Mông: “...”

Nghe Kiều Di Thần nói xong câu đó, hiện giờ câu hỏi duy nhất cô muốn hỏi là, bộ lúc đó, cô xấu lắm hả?

Thời đi học, Đình Mông khá “mũm mĩm” thậm chí còn nổi tiếng “béo” trong trường.

Thế nên dù là lớp phó học tập có thành tích rất cao, nhưng hầu như không ai muốn chơi với cô, trừ Kiều Di Thần.

Lúc ấy, chủ nhiệm lớp hùng hục khí thế triển khai kế hoạch, một kèm một trong học tập, tức là sẽ để một học sinh học khá ngồi cùng bàn với một học sinh yếu để kèm cặp lẫn nhau.

Giáo viên chủ nhiệm rất hy vọng thành tích của lớp có thể tăng cao một chút. Đình Mông bất hạnh bị phân ngồi cạnh cái tên phá phách nhất trường, Kiều Di Thần.

Lúc học sơ trung, thành tích của Kiều Di Thần đứng từ dưới đứng lên, đây là chưa nói cậu ta hờ một chút là lại đánh nhau, ầu ẩu, phụ huynh đến trường như cơm bữa.

Mỗi lần cậu ta gây chuyện, là y như rằng sẽ thấy mẹ cậu ta rượt cậu ta chạy khắp trường, thỉnh thoảng còn gào thét chất giọng “oanh vàng”: “Kiều chó con! Mày đứng đó cho mẹ, mẹ hứa mẹ không đánh mày đâu!”

Chính nhờ đó mà danh tiếng cậu ta xấu chưa từng thấy, có thể nói là không nhất thì cũng nhì trường.

Vậy mà chủ nhiệm lại bảo Đình Mông ngồi cùng bàn, giúp cậu ta học tốt lên!

Ngay từ đầu, Đình Mông đã từ chối, nhưng lại bị giáo viên chủ nhiệm lôi đi bàn chuyện “nhân sinh quan” một hồi.

Cuối cùng, chủ nhiệm vẫn quảng một Kiều Di Thần cho cô.

Ban đầu, cô cũng hơi e ngại cậu ta, càng không dám nói chuyện hay bất cứ hoạt động có dính líu đến cậu ta.

Thậm chí ngay cả việc nhìn mặt cũng không luôn.

Nhưng ngồi cùng với nhau lâu dần, cô phát hiện ra, cậu ta không đáng sợ như mọi người vẫn nói. Hơn nữa, dậy thì lớn lên dễ nhìn nên có rất nhiều nữ sinh trong trường thầm thương trộm nhớ cậu ta.

Điều này khiến cho Đình Mông bỗng sinh ra một cảm giác tự hào vô cùng.

Quan trọng nhất là, cô phát hiện ra, cứ có một bạn nam nào lôi cô ra làm trò đùa, thì cậu ta lại nhào vào đánh mấy người đó.

Dù bên ngoài cô bình thường không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng thì rất cảm ơn và hào hứng, cho nên sau đó, mỗi lần nhìn thấy điểm thi của cậu ta, cô đều nể mình chưa tận lực.

Nhớ tới hồi đó, mình coi hán như bạn bè, đối xử thân tình, chỉ là hiện giờ cô gầy đi rất nhiều. Khốn kiếp thật, hán cho rằng cô đi phẫu thuật sao?

Đình Mông uất ức nói: “trước đây tôi coi trọng cậu, là vì cho rằng cậu là đàn ông đích thực, giờ mới biết, cậu chỉ là loại tâm thương như lũ con trai kia!”

Kiều Di Thần: “...”

Anh cẩn thận ngắm nghĩ rồi nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình, quả thật rất giống cô nhóc béo tròn hồi ấy ngồi cùng anh.

Chẳng qua.. hiện giờ ít béo đi nhiều rồi!

Ánh mắt anh khẽ động đậy, hơi ngạc nhiên: “Sao bây giờ trông ít béo hơn hồi xưa vậy?”

Đình Mông cau mày một cái, cái thói quen này của cô khiến cho Kiều Di Thần bật cười.

Khẽ gật đầu mời cô ngồi xuống, anh thân thiết nhìn cô: “Cô chú đạo này sao rồi?”

“Đều khỏe mạnh hết cả, so với mình, còn nhảy nhót được là ok hết!”

Kiều Di Thần: “...”

“Còn ba mẹ cậu thì sao?”

“Khỏe hết cả!”

Đình Mông ồ một tiếng, lại hỏi: “Giờ cậu làm cái gì?”

Kiều Di Thần nhú mày: “Mình làm ở công ty truyền thông Quang Thần”

Nghe vậy, miệng Đình Mông tròn xoe như chữ 0: “Ồ, công ty đó nổi tiếng lắm, hồi đó mình không thấy cậu có hứng thú gì với âm nhạc cả!”

Kiều Di Thần tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, cười nhẹ: “Đừng nói chuyện của mình! Cậu thì sao? Vẫn đang học lên hay nghiên cứu khoa học?”

Lúc đó, anh nhớ, thành tích học tập của Đình Mông cực kì tốt, có lần thi thuyết trình tiếng anh, cô còn nói, ước mơ lớn nhất của cô là trở thành một nhà khoa học.

Chữ khoa học bằng tiếng anh, từ đó anh biết thêm một từ.

Đình Mông vô ý cắn môi, chuyển chủ đề: “À, sao lúc này cô gái ấy la ghê vậy? Cậu đi coi mất à?”

Nhắc tới chuyện này, Kiều Di Thần có chút đau đầu: “Ừ, bị người nhà ép đi!”

Đình Mông bỗng cảm thấy cô có sự đồng cảm với anh: “Hiazi, cùng đồng cảnh ngộ thôi mà!”

Kiều Di Thần nhìn cô, anh cười nhẹ: “Cũng y như mình sao? Năm nay hình như cậu mới hơn hai mươi lăm?”

Đình Mông đi học sớm, thời tiểu học lại học nhảy lớp, thế nên đến khi cô học sơ trung là học sinh nhỏ tuổi nhất trong trường.

Đình Mông gục đầu, cô đáp lời như bông hoa đang ủ rũ vậy: “Ừ, lần trước tham gia tiệc đầy tháng đứa con của bạn, mình cũng thấy hai mươi lăm là còn nhỏ mà!”

Kiều Di Thần phì một tiếng bật cười ha hả. Đình Mông một tay chống cằm, ngẩng đầu nhìn anh: “Còn nhớ bà nội Lưu không? Tháng trước bà nội Lưu gửi thiệp mời đám cưới cháu gái của bà ấy cho bà nội mình, thế là bà mình đứng ngồi không yên, bắt mình đi coi mắt! Nói là trước khi cháu gái của bà nội Lưu kết hôn, phải đẩy mình ra ngoài!”

Bà nội Lưu và bà nội Đình Mông xưa nay là đối thủ một mất một còn, đấu đá nhau bao nhiêu năm nay.

Đình Mông không biết hai người vì sao thù ghét nhau kiểu đó, nhưng cô biết hai người đó, sẽ đấu đá hoành hạ nhau cả đời, cái gì cũng giành thắng tranh thua, quyết không thua kém người kia cái gì.

Xưa nay, cô coi chuyện hoành hạ của hai bà không quan trọng, nhưng giờ lôi cô vào chuyện này, thì cô mới phát hiện. . .

Vị hoàng thái hậu nhà mình muốn đá bay mình ra khỏi nhà!!

Kiều Di Thần nghe Đình Mông kể, anh dờ khóc dờ cười nói: “Ý của bà cậu sao??” Không phải là bà nội thì muốn làm gì là làm chứ?

Đình Mông thở dài: “Cậu cũng biết, bà mình cố chấp lắm, tuổi càng lớn thì càng bướng. Mình với ba mẹ mình coi như cũng bỏ qua thôi. Hôn nữa, bà nội mình mắc bệnh tim, trong nhà cũng không dám chọc đến bà. Bà mình muốn mình đi xem mắt, thì coi như đi thôi, còn mình có nhìn được ai hay không, thì đó là chuyện của mình, bà không quản được, hi hi. . .!”

Kiều Di Thần cười một tiếng:” Lại đùa giỡn bà nội cậu à?”

Đình Mông lắc lắc đuôi tóc, ánh mắt to tròn nhìn anh, cô khẽ cười: “Còn cậu. . . tính ra lớn hơn mình hai tuổi, ông bà mình nói, đàn ông bốn mươi một xuân xanh, cậu còn chưa nảy mầm mà sao cô chú vội thế nhỉ?”

Kiều Di Thần nhìn cô: “Nhà mình có hơi khó nói, nói trước là mình phải cưới một cô về cho mẹ mình, nếu không mình phải nghỉ việc về làm chân sai vặt cho anh mình!”

Đình Mông chớp mắt, thăm nghĩ nhà có công ty nhìn quả nhiên khác người thường. Nhưng trong ấn tượng từ đó của cô, Kiều Chó con nhìn trước nhìn sau vẫn là người có tiền.

Lần đầu tiên đến nhà cậu ta chơi, cô chỉ có một suy nghĩ, nhà to thật, cứ như cái lâu đài ấy!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Đình Mông lóe lên như đèn pha nhìn anh: “Chó con. . . cậu thuộc cung Xử Nữ?”

Nhớ có lần mấy đứa bạn cùng lớp còn chọc quê anh một trận, cuối cùng chúng nó đều im luôn dưới nắm đấm của anh.

Kiều Di Thần khoe miệng hơi giật giật, hần nghi ngờ con nhóc béo này còn nhớ tên thật của anh không mà suốt ngày gọi cái biệt danh lúc nhỏ đó: “Ừ, thì sao?”

Nụ cười Đình Mông giống như hoa mới tưới nước, tràn đầy sức sống: “Mình nghe nói, Cung Kim Ngưu và Xử Nữ là hợp nhau tuyệt đối á!”

Kiều Di Thần trầm mặc một chút, cười như không cười nhìn cô: “Cậu là Kim Ngưu à?”

“Ừa, mới tổ chức sinh nhật hồi tháng trước!” Nụ cười vô hại nở tươi tắn trên môi cô: “Cậu xem thử xem, nếu hai chúng ta hợp cung nhau kiểu này, cậu xem xét có thể giả làm bạn trai mình được không? Như vậy vừa giúp mình, cũng giúp luôn cái khó của cậu?”

Kiều Di Thần suy nghĩ trong đầu, ánh mắt dần sáng lên, có thứ ánh sáng khẽ lóe qua mắt: “Vậy. . . không bằng hai đứa mình đi đăng kí kết hôn luôn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Cơ hội

Kết. . . kết hôn?

Đình Mông lập tức rút khỏi giấc mơ.

Gi chứ?

Tìm một người bạn trai giả là ý nghĩ gần đây cô nghĩ đến, đã cảm thấy có gì đó không đúng. Không nghĩ có người còn to gan hơn cả cô, bảo hai đứa mình đi kết hôn giả luôn đi!

Cô nhìn Kiều Dĩ Thần: “Cậu nói tìm cái gì làm giả đây? Giấy kết hôn có hàng giả à?”

Kiều Dĩ Thần sững sốt một chút, nhìn cô nói: “Đương nhiên không phải, giấy tờ giả nhìn qua mẹ mình biết liền!”

Đinh Mông nhíu mày: “Vậy ý của cậu là... hai đứa mình đi kết hôn thật á? Rồi sau đó thì sao? Hết chuyện thì hai đứa mình ly hôn, vậy thì mình thành người có hai đời chồng à?”

Kiều Dĩ Thần nghĩ ngợi, với anh, chuyện này không quan trọng, nhưng với phụ nữ thì khác, quả thật là chuyện không tốt, xem ra anh chưa tính kỹ rồi: “mình chỉ thuận miệng thôi, cậu đừng coi trọng quá!”

“Ừ...”

Đinh Mông gật đầu một cái. Thôi vậy cứ như ban đầu đã định, tìm Tiểu Trác Tử giả làm bạn trai mình vậy.

Tuy rằng Tiểu Trác Tử không đẹp trai như Kiều Dĩ Thần, nhưng giá cả vừa phải, chỉ cần cô ngỏ ý, thì anh ta nhất định sẽ diễn một vai nam chính hoàn hảo.

Nghĩ đến đây, Đinh Mông liền có chút đứng ngồi không yên: “Vậy... ừ, mình có chút chuyện, mình đi trước nhé, sau này gặp!”

“Cậu có đưa số điện thoại cho mình à?” Kiều Dĩ Thần cười rộ lên nhìn cô.

Đinh Mông chớp mắt, nhìn anh đầy nghi ngờ: “Cậu còn dùng số điện thoại hỏi đó sao?”

Kiều Dĩ Thần cúi đầu hơi bật cười, lấy di động đưa số cho cô, đồng thời lưu số cô lại, rồi ngẩng đầu nhìn cô: “Cậu định đi đâu? Mình đưa cậu đi!”

Đinh Mông nghe vậy liên tục vẫy tay: “Không cần, nhà mình cách đây không xa, mình ngồi xe bus chút xíu là đến.”

Nói dối đấy, hôm nay cô phải lợi nửa cái thành phố mới đến quán cà phê này đây.

Kiều Dĩ Thần cũng không nói thêm, tiễn cô ra ngoài, rồi lái xe về công ty.

Được nửa đường, mẹ anh gọi điện chất vấn, anh chỉ thờ dài. Cái cô nàng coi mắt hôm nay nhất định đã gọi cho mẹ anh tố cáo anh rồi.

Quả nhiên, vừa về đến nhà, mẹ anh đã đứng ngay cửa hưng phấn “đòi nợ” anh.

“Kiều chó con, anh nói cái chuyện tốt anh làm cho tôi xem xem!”

Kiều Dĩ Thần khóa xe, chìa khóa quay một vòng trên tay anh rồi nhanh chóng được anh nhét vào túi quần: “Học tập Lôi Phong thôi. Đó là chuyện tốt nên làm, mẹ không cần bức dọc, mệt người lắm!”

Mẹ Kiều nghe xong, tự nhiên rất muốn đánh người: “Nhân Bàng gọi điện cho tôi, khóc lóc tội nghiệp lắm...”

“Truyện cổ tích đều là lừa người cả đấy!”

“Con bé nói anh nói nó hát như vịt kêu ấy!”

Kiều Dĩ Thần kinh ngạc nhìn mẹ: “Cô ta nói vậy với mẹ à?”

Mẹ Kiều giận kinh người: “Không lẽ nó nói oan cho anh!”

“Sai rồi, câu con nói chính xác là, cái giọng vịt kêu còn dễ nghe hơn cô ta hát!” Kiều Dĩ Thần “thật thà” trả lời mẹ.

“...”

Mẹ Kiều nhanh chân bước về phía anh, lôi caravat của anh kéo về phía trong: “Kiều Dĩ Thần, tôi nói cho anh biết, trong tháng này, anh không lấy được vợ, thì tháng sau quay về công ty cho tôi!”

Mẹ Kiều nói xong, hung hăng liếc anh như chém bùn xong mới quay người lên lầu.

Kiều Dĩ Thần ngồi trên sofa, tuột caravat đã bị kéo lộn xộn ra, thờ dài một hơi.

Anh biết, mẹ không phải muốn ép anh lấy vợ, chỉ là muốn tìm cách ép anh về công ty giúp anh trai anh mà thôi.

Hiện công ty đang cần người, nhưng anh...

Đôi mắt anh dần híp lại, tưởng tượng đến album mình sắp làm sẽ như thế nào thì mới khẽ hài lòng.

Việc này, anh không muốn từ bỏ.

**

Đinh Mông xuống xe bus, định đi tìm Tiểu Trắc Tử, nào ngờ vừa bước vài bước, thì Tường Nam Tinh gọi cô: “Mông Mông, tao mới nhận lương, mời mày ăn...”!

Cái thứ hưởng thụ này không lấy thì lấy cái nào bây giờ, cô nhanh chóng gật đầu lia lịa: “Được, tao đi Hương Phiêu chờ mày đấy!”

Tường Nam Tinh: “...”

Nhắc đến ăn, cái con nhóc Mông Mông còn chạy nhanh hơn vịt!

Lúc Tường Nam Tinh đến nơi, thì nhìn thấy Đinh Mông chọn một cái bàn tốt gần cửa sổ, còn trên bàn thì nổi lẩu sùng sục, đồ nhúng thì chất đầy bàn.

Tường Nam Tinh giật giật khoe môi, nói: “Nghe thiên hạ đồn, hôm nay mày đi coi mắt à? Kết quả?”

Đinh Mông thay đổi tư thế, bắt đầu xả giận: “Mày nói nghe xem, một tên như hoàng tử nhưng thích coi bói, nếu như thay áo bào thì có thể dẫn thân vào xã hội để kiếm tiền!”

Tường Nam Tinh nghe vậy liền cười sặc sụa: “Coi bói à?”

Đinh Mông bĩu môi: “Có vẻ như học chưa đến nơi!”

Đang nói thì nhìn thấy đồ nhúng trong nồi lẩu nổi lên, Đinh Mông dùng đũa gấp thịt bò, vớt sạch thịt vào chén mình.

Tường Nam Tinh tròn mắt, cũng nhanh tay quét hết mấy miếng thịt còn lại trong nồi vào chén mình.

Đinh Mông tròn chén thịt bò, thêm chút gia vị rồi ngẩng đầu nhìn con bạn thân: “Nam Tinh, tao hỏi thật, hai mươi lăm tuổi là già rồi à?”

Tường Nam Tinh nhét miếng thịt chua cay vào miệng, nhồm ngoàm trả lời: “Không tính già, nhưng đừng tưởng hai mươi lăm là trẻ, nhanh lắm mày à, quay một cái là mày lên ba mươi liền!”

Tường Nam Tinh cầm chai dấm nhỏ, đổ chút ít vào chén mình rồi tiếp tục: “Hơn nữa, qua tuổi này, bắt đầu có rào cản. Qua tuổi này rồi, mặt nào cũng xuống dốc hết!”

Đinh Mông quệt miệng, cô cảm thấy đồ ăn trong miệng không còn thơm ngon như lúc đầu nữa.

“Cho nên, mày á, nhà mày gấp cũng là điều dĩ nhiên, ai bảo hồi đó mày không chịu yêu đương gì, coi chừng mày lấy chồng muộn đấy!”

Đinh Mông: “...”

“Nhưng này, nếu như mày không muốn lấy chồng, thì đừng chấp nhận nhà mày vì muốn có chồng mà kết hôn!”

Tường Nam Tinh nói xong, nhìn cô lại tiếp tục: “Nhìn con bạn thời đại học của tao coi, con bé Tiểu Thu đấy, nhớ nó không? Nó cũng bị gia đình ép cưới đấy, mới nửa năm đã ly hôn. Lần trước tao gặp nó trên đường, nó lấy chồng khác rồi ấy!”

Đinh Mông: “...”

“Cho nên mày! Không muốn cưới thì đừng cưới, cứ bước đến cùng cho tao. Lấy chồng là ý của mày, nhưng sống cả đời với họ lại là mày đấy!”

Đinh Mông nhìn không được thờ dài: “Haiz... Tiểu Nam Nam, nghe mày nói cứ như đang nghe chuyên gia trên ti vi nói, tao còn tưởng mày học đại học ngành tâm lý hôn nhân ấy!”

Tường Nam Tinh khinh thường liếc mắt: “Mày thấy tao chưa tốt nghiệp đã bị ép đi coi mắt, mà bao nhiêu năm qua trong nhà yên ắng thế đấy, mày nghĩ xem làm sao mà được thế?”

Đinh Mông chớp mắt, sùng bái nhìn Tường Nam Tinh: “Đoán coi, hôm nay tao đi coi mắt, nhìn thấy ai?”

“Không đoán.”

“Mọa!” Đinh Mông vứt cho cô nàng bạn thân một ánh mắt: “Chán ồm” nhưng sau đó mắt lại tỏa ra đầy hào quang: “Tao gặp được bạn hồi trung học, Kiều Di Thần! nhớ hần không, hồi đó hần thường qua nhà chúng mình chơi ấy!”

“Ồ... cái cậu nhóc đẹp trai ấy à? Sao? Lớn lên xấu hoắc à?” Tường Nam Tĩnh ngẫm nghĩ trong lòng, toét loét cười hỏi.

Đình Mông xệ miệng, đúng là đồ con gái nông cạn: “Giờ còn đẹp hơn hồi đó, còn trầm tĩnh hơn nhiều!”

Tường Nam Tĩnh nhìn cô, trong mắt đầy hứng thú: “Sao? Định phát triển lên à?”

Đình Mông nghĩ ngợi, ăn ngay nói thật nói: “Hôm nay anh ta nói với tao, kêu tao với anh ta đăng kí kết hôn luôn đi!”

“Sặc... khụ khụ...!!!”

Khó khăn lắm, Tường Nam Tĩnh mới lôi miếng thịt bò lại không cho bay ra ngoài, thế nhưng lại khiến miếng thịt tuột vào cổ họng.

Cô ho khan vài tiếng, rồi uống ngụm trà cho thông họng: “Gi??? Kết hôn???”

Đình Mông gạt đầu: “Ừ, đừng nóng, ý anh ta là chỉ giả cưới thôi, nghe nói nhà anh ta cũng đang bị ép cưới đấy!”

“Ý mày là giả hôn?”

Tường Nam Tĩnh nhăn nhó, quăng đôi đũa lên bàn, nghiêm túc nhìn Đình Mông: “Mày, cầm mày làm mấy cái giả hôn thế này nghe chưa? Đàn ông trước khi kết hôn đều nói dễ nghe, nhưng cưới xong là lộ đuôi cáo liền. Mày không thấy trên đường đầy mấy vụ bạo lực sau khi cưới à? Chưa nói ly hôn còn dính dấp đến tài sản đủ thứ, đừng có ngu đấy!”

“Biết... tao biết mà!” Đình Mông trấn an, gấp thức ăn cho bạn: “Anh ta nói chỉ là thuận miệng nói thôi, mày đừng tưởng thật!”

Tường Nam Tĩnh gấp thức ăn, lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô: “Mày đừng có dại đấy!”

“... Biết rồi!” Mai phải đi tìm Tiểu Trác Từ giả làm bạn trai vậy!

Hẹn Tiểu Trác Từ tập luyện xong, Đình Mông định tìm thời cơ dắt về trình diện, thì điện thoại ở nhà gọi cô: “Mông Mông, bà con bị lên cơn tim, vào bệnh viện trung tâm rồi, nhanh đến đi!”

“Cái gì?!”

Đình Mông hoảng hồn, không phải hôm qua mình coi mắt không thành, nên chọc cho bà lên cơn chứ?

Nghĩ đến đây, cô lao đầu chặn một chiếc taxi đến bệnh viện.

Đến khu nội trú, nhìn thấy ba mẹ đứng ngay hành lang, cô chạy qua, vội vàng nói: “Bà sao rồi ạ?”

Mẹ cô nắm lấy tay cô: “Không sao, bác sĩ nói ổn rồi, nhưng không biết có chuyển biến xấu gì không, nên bảo ở lại quan sát vài hôm!”

“Dạ..” Nghe bà nội không sao cô mới thả lỏng người. Cô nhìn vào phòng, hỏi thử: “Con vào trong phòng xem chút nhé!”

Mẹ cô gạt đầu: “Đừng ồn quá đấy, bác sĩ nói bà cần nghỉ ngơi nhiều!”

“Con biết rồi!”

Cô đẩy cửa vào phòng, nhẹ nhàng bước vào. Cứ ngỡ bước chân mình rất nhẹ rồi, nhưng khi cô vào phòng, thì thấy bà đã mở mắt nhìn cô.

Bình dịch treo lưng lửng trên giá, trên mũi còn mang theo ống thở. Đình Mông khẽ hít mũi, đứng bên giường: “Bà, bà cảm thấy người sao rồi?”

Bà không nói chuyện, khiến cô lo lắng hỏi: “Bà trách con làm lỡ buổi coi mắt sao?”

Lúc này, bà nội mới thở dài, nhẹ giọng nhìn cô: “Con cho rằng bà bắt con đi xem mắt là vì gây hấn với bà Lưu sao? Con cũng biết sức khỏe bà hiện giờ không tốt, chẳng biết sống đến ngày mai không nữa, bà chỉ mong cháu gái bà tìm một nơi tốt để gả thôi...!”

Đình Mông nghe bà nói, sống mũi chọt cay cay, cô ngồi xuống vuốt những nếp nhăn trên tay bà: “Bà, con... không dám nói cho bà nghe, con có bạn trai rồi!”

Con người đen thẳm của bà khẽ động đậy, nghiêng đầu nhìn sang cô: “Đừng có nói tên đó là cái thằng thường đi ăn xiên nướng lẩu gì đó với con Tiểu Trác Từ đó với bà đấy???”

Đình Mông: “...”

Bà sao lại biết Tiểu Trác Từ??

“Đương nhiên không phải cậu ta, bạn trai con còn đẹp trai hơn nhiều, hôm qua anh còn mới cầu hôn con đấy!”

Bà nội Đình nghe câu đó, thiếu chút nữa là lao ra khỏi giường: “Gi? Thật sao? Có bạn trai hồi nào? Tại sao lại giấu thế hả? Hay là lừa bà”

“Con nói thật đấy, mai con sẽ đưa anh ấy đến để cho bà nhìn mặt, nhé?”

“Vâng, ngoan tay.”

Ra khỏi bệnh viện, Đình Mông muốn giặt hết tóc mình cho rồi!

Gi mà nhanh mồm nhanh miệng vậy?

Giống như đang tự tát cho mình một cái vậy.

Nếu như giờ quay lại nói với bà nội là lúc này con chỉ đùa bà thôi, có khi nào nghe xong, bà tức chết không nhìn cô nữa không?

Phi, đúng là cái miệng quạ đen.

Đình Mông lắc đầu, lúi di động ra tìm số điện thoại Kiều Di Thần hôm qua mới cho cô.

Gọi?

Hay không gọi?

Đây mới là vấn đề!

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, phải đến năm phút sau, cô mới quyết định bấm phím gọi.

“Đình Mông?”

Giọng Kiều Di Thần truyền qua điện thoại gọi tên cô.

Đình Mông khẽ hít một hơi, gần như rống lên trong điện thoại: “Kiều Di Thần, tụi mình đi đăng kí kết hôn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hợp đồng hôn nhân

Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Kiều Di Thần khi nghe xong Đình Mông nói là” À nha, hóa ra con nhóc béo còn nhớ tên mình!”

Dùng một giây, anh mới ngó ra mờ mịt hỏi ngược lại: “Cậu vừa nói gì?”

Mặt Đình Mông méo xệch, vừa rồi cô lấy hết hai mươi mấy năm dừng cảm ra nói rồi, giờ bảo cô mặt dày nói lại lần nữa sao?

Sự im lặng của cô khiến cho Kiều Di Thần biết cô đang lúng túng. Anh nghĩ rồi nói với cô: “Tìm chỗ nói chuyện đi!”

**

Hai người hẹn nhau tại một quán cà phê nhỏ gần bệnh viện.

Lúc Kiều Di Thần vừa mở cửa, ánh mắt khẽ quét một vòng quanh quán, phát hiện ra vị trí của Đình Mông, anh khẽ khoát tay với nhân viên rồi đi đến ngồi đối diện cô: “Sao cậu lại ở bệnh viện? bệnh à?”

Đình Mông nghe vậy thì ngẩng đầu lên, tự nhiên nhận ra mình không dám nhìn thẳng vào anh: “Bà nội mình, lên con đau tim!”

Đôi mắt anh khẽ chuyển động một chút, ân cần nhìn cô: “Vì thế nên mới thay đổi ý định sao?”

Đình Mông mím môi, nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ, bà nội càng lớn, sức khỏe càng yếu, mình lại cứ phá hư mấy buổi xem mắt rồi, đây cũng không phải là cách..”

Kiều Di Thần nhìn cô, không hề lên tiếng.

Nhìn cô bối rối thế này, anh biết cô chấp nhận chuyện giả hôn này với anh rất khó.

Đề mà nói, đây là cô giúp cho anh một chuyện rất lớn, nhưng chuyện hôn nhân kể ra cũng không phải chuyện đơn giản.

Anh cũng không muốn cô chỉ là nhất thời không suy nghĩ hết, rồi quyết định sai lầm.

“Suy nghĩ kỹ lưỡng chưa?”

Giọng nói của Kiều Dĩ Thần còn đậm đà hơn cả vị cà phê trước mặt cô.

Lần đầu tiên, Đinh Mông phát hiện, giọng nói của anh có một có một ma lực vô hình nào đó.

Cô khẽ cúi đầu suy nghĩ lại lần nữa, cuối cùng ngẩng đầu nhìn anh: “Mình suy nghĩ kỹ rồi. Bà nội muốn nhìn thấy mình kết hôn, thì mình sẽ khiến nội vui vẻ, cũng không có giết người cướp của gì!”

Kiều Dĩ Thần cười khẽ, giọng điệu này, là đang dỗ?

“Không quan tâm đến chuyện cậu sẽ có đến 2 đời chồng à?”

Đinh Mông bĩu môi: “Hiện giờ, tình trạng ly hôn cao thế này, thì cưới lần hai là chuyện bình thường mà. Huống chi, mình vẫn giải thích được!”

Kiều Dĩ Thần nhìn cô, nhưng ánh mắt càng lúc càng nghiêm túc hơn: “Sau khi đăng ký kết hôn xong, mình muốn cậu về sống cùng với mình!”

Câu nói này, bỗng nhiên khiến cho khuôn mặt Đinh Mông đỏ bừng, cô cúi đầu lục lọi trong túi sách, lôi tờ giấy A4 đưa cho anh: “Chuyện đó, mình tính xong rồi!”

Kiều Dĩ Thần nhìn cô, rồi cầm tờ giấy nhìn xem cô ghi gì.

Hiệp nghị:

Sau khi cưới, hai bên không ai can thiệp chuyện của ai, sinh hoạt hàng ngày, tài chính của ai người nấy lo.

Hai bên có tình cảm riêng tư của mình, người này không có quyền can thiệp vào các mối quan hệ của người kia. Tuyệt đối không mang bạn tình về nhà.

Trừ những tình huống cần thiết, hai bên không có quan hệ thân mật, kể cả quan hệ có tính chất cao hơn.

Kiều Dĩ Thần đọc đi đọc lại một hồi thì bật cười. Đinh Mông háng giọng: “Cười cái gì?”

Anh chỉ vào điều thứ ba trong giấy: “Quan hệ thân mật là quan hệ gì?”

Mặt Đinh Mông lại đỏ ửng: “Là...cậu hiểu mà!”

Kiều Dĩ Thần cười một tiếng, cầm tờ giấy A4 đặt qua một bên: “Cậu viết thế này, không rõ ràng và chung chung quá, nếu cậu cần, mình sẽ mời luật sư đến thảo luận một cái hợp đồng chi tiết hơn.

“Ừ..!” Đinh Mông gật đầu, nhìn anh: “Vậy...mai cậu có thể đến bệnh viện với mình được không? Bà nội muốn thấy cậu!”

“Được!” Kiều Dĩ Thần ngẫm nghĩ rồi nhìn cô: “Vậy đến khi chúng ta ly hôn, cậu sẽ nói sao với gia đình?”

Cô vò vò mớ tóc trên đầu, rồi khó chịu gục đầu xuống bàn: “Đến lúc đó lại rồi nữa cho xem!”

Anh không nói gì thêm, rủ cô đi ăn cơm chiều xong đưa cô về. Tối hôm sau, anh cố tình ăn mặc đẹp một chút mới chạy xe đến bệnh viện trung tâm.

Từ xa đã nhìn thấy Đinh Mông đứng ngay cửa lớn bệnh viện, nhìn thấy anh đã cao giọng như rồng mây: “Kiều Chó con, không nhìn ra cậu ăn mặc thế này, nhìn giống người thật đấy!...”

Kiều Dĩ Thần khóe mắt liếc một phát thật dài: “Từ giờ trở đi, cái tên Chó con đó, mình sẽ gắn vào trong hợp đồng!”

Đinh Mông bĩu môi, đi sau lưng anh đến khu nội trú: “Sao vậy? mình thấy cái tên này hay mà?”

“Vậy mình gọi cậu là Đinh chó con, cậu muốn không?”

“Này, quân tử không chơi kiểu đó nhé, chó con cậu thích cứ giữ đi!”

“Đinh nhị cậu? Đinh cầu thặng? Đinh cầu hi?”

Đinh Mông: “...”

Cô không nhớ biệt danh hồi đó người ta gọi mình.

Đứng trước phòng bệnh, hai người không ai í ới nữa, Đình Mông hít một hơi thật sâu, gõ cửa.

“Mời vào!”

Giọng mẹ!

Đình Mông dùng khẩu hình nói cho Kiều Di Thần, thấy anh gật đầu, cô mới mở cửa vào phòng.

Nhìn thấy Đình Mông dẫn theo một người đàn ông vào phòng, còn là một người đẹp toàn diện, mẹ cô kinh ngạc tới cứng ngắc.

Hôm qua bà nghe mẹ chồng nói, Đình Mông đã có bạn trai từ lâu, còn sắp đến giai đoạn cưới gả, bà chỉ nghĩ, con ranh này nói dối không chớp mắt mà.

Ai nghĩ bây giờ... là nói thật sao?

Đình Mông ha hả cười hai tiếng, giới thiệu từng người, “Bà nội, mẹ, đây là bạn học hồi trung học của con – Kiều Di Thần, hai người nhớ không?”

Đình mẹ vẫn còn nhớ, còn bà nội thì ngạc nhiên: “Đây không phải Chó con sao? Đã lớn thế này rồi ư?”

Kiều Di Thần: “...”

Đình Mông quay đầu đi chỗ khác cười ha hả...

Kiều Di Thần khẽ cười, đến cạnh giường rồi đặt túi xuống: “Bà nội, con gửi ít thứ, bà tranh thủ uống cho khỏe lại!”

“Cảm ơn cháu!” bà nội cười không khép miệng: “Không ngờ Chó con lớn lên lại đẹp trai thế này! Mông Mông, đây là bạn trai con à?”

“Dạ!” Đình Mông len qua gạt đầu, nhập vai nữ chính ngay lập tức: “Con và Chó...À, Di Thần mấy năm nay vẫn có liên lạc, rồi chúng con ở cùng nhau... ha ha!”

Kiều Di Thần nghe ra lúc này cô lẽ miệng liền yên lặng...

Mẹ cô cũng nhớ Kiều Di Thần, có chút trách cứ cô: “Nếu như có bạn trai rồi, sao còn gạt nhà mình?”

“Vi...hồi đó, anh ấy...thành tích vừa tệ, còn hay đánh nhau, con sợ mọi người không thích anh ấy!”

Mẹ cô nghiêm mặt: “Con nói kiểu đó mẹ không muốn nghe. Nhìn xem, Chó con nhìn qua đã biết là người có học thức thành đạt!” Bà nhìn Kiều Di Thần này giờ, càng nhìn càng thích: “Chó con, con đang làm gì vậy?”

Đối mặt với một câu Chó con, hai câu Chó con, Kiều Di Thần mặt không đổi sắc trả lời: “Con làm chế tác âm nhạc tại công ty truyền thông Quang Thần!”

“Àm...”

Chế tác âm nhạc?? Đình Mông muốn rớt mắt khỏi hốc mắt.

Cứ tưởng anh ta chỉ là một nhân viên bình thường thôi chứ!

Mẹ cô quay đầu lườm cô nàng “nữ chính” kia một cái: “Con giật mình như thế làm cái gì? Chẳng lẽ con không biết bạn trai con làm nghề gì?”

“Con đương nhiên biết!” Đình Mông cười ha hả nói, “Chỉ là con thấy anh ấy rất giỏi nên lần nào nghe anh ấy nói anh ấy làm chế tác âm nhạc, con đều phải kinh ngạc một lần!”

Kiều Di Thần: “...”

Bà nội kéo tay Kiều Di Thần và Đình Mông, lại cười híp cả mắt: “Vậy...hai đứa định khi nào kết hôn?”

Đình Mông: “...”

Đến rồi đấy!

Kiều Di Thần trấn định nhìn bà nội, rất nghiêm túc: nói: “Bà nội, là vậy, con định qua đầu năm nay, con và Mông Mông sẽ kết hôn, nhưng nghe nói bệnh của bà nội lại tái phát, cho nên tụi con định sẽ đi đăng ký trước, còn tiệc cưới thì còn cần chuẩn bị nhiều thứ, nên con định sang năm tổ chức...!”

Đình Mông nhìn anh một cái.

Cái gì mà Mông Mông nói ra thuận miệng thế chứ?

Bà nội mỉm cười: “Bà không ý kiến, con dâu, con thấy sao?”

Mẹ cô cũng gật đầu với mẹ chồng: “Con cũng vậy, chờ lát nữa con nói với ông nhà con!”

“Còn nữa, tụi con đi đăng ký, không làm tiệc tùng gì đâu, nhà mình đừng thông báo cho bà con, chờ đến khi làm tiệc cưới thì thông báo một lần luôn!”

Mẹ Đình định bụng nói không cần phải đi đăng ký gấp như thế, nhưng nghĩ đến mẹ chồng bệnh, nên gật đầu đồng ý.

Sau đó, ba Đình cũng chạy đến bệnh viện.

Trừ bà nội còn phải nằm lại, mọi người cùng nhau đi ăn cơm.

Giữa buổi cơm, mẹ cô lấy cớ đi WC, lôi cô đi cùng, mặc cho Kiều Di Thần và cả đồng nghi vấn của ba cô.

Đình Mông bị mẹ lôi đến WC, thì nghe chất vấn: “Nói mẹ nghe xem, con vì bệnh của bà nội nên mới gấp kết hôn đúng không?”

Đình Mông hơi ngạc nhiên, nhưng gật đầu: “Dạ, nhưng vốn con và anh ấy muốn kết hôn, nhưng hiện giờ tình hình bà nội thế này, nên chúng con định đăng ký trước thôi, cái nào cũng như nhau mà!”

Mẹ cô lườm cô: “Hai đứa đang yêu nhau thật sao?”

Đình Mông cười nói: “Mẹ nói gì vậy, con không yêu đương với anh ấy thì cưới xin sao được ạ?”

Nhìn thấy mẹ mình vẫn cau có không tin, Đình Mông trấn an: “Con và Di Thần quen nhau bao nhiêu năm, gốc gác thế nào ai cũng biết, mẹ đừng lo lắng!”

Câu này khiến mẹ cô cảm thấy yên tâm hơn: “Di Thần quá ưu tú, mẹ nhìn thấy rõ ba con thích cậu ta!”

“Dĩ nhiên, Chó con nhà chúng ta hiền lành thế mà!” Đình Mông rửa tay xong, kéo mẹ về phòng.

Ăn cơm xong, Đình Mông và Kiều Di Thần không về bệnh viện mà lên xe đi. Kiều Di Thần nhìn cô gái cạnh mình hỏi: “Có chuyện gì nữa không? Nếu không có gì, thì hợp đồng xong rồi, cậu có muốn xem thử không?”

“Nhanh thế à?” Đình Mông hơi ngạc nhiên nhưng nhanh chóng trả lời: “Đương nhiên phải xem chứ!”

Kiều Di Thần đưa cô đến một văn phòng luật sư tìm một vị luật sư họ Hạ. Hợp đồng được chia làm hai phần, Đình Mông cầm bản hợp đồng nghiêm túc nghiên cứu.

Hợp đồng này so với cái tờ giấy lúc nãy cô ghi thì chi tiết và cụ thể hơn nhiều, không chỉ có ba điều của cô, còn rất nhiều chuyện khác cô không để ý như tài sản khi ly hôn, vv....

Nhưng có mấy cái khiến cô chú ý:

Điều bảy: Sau nửa năm thì hai bên quyết định ly hôn.

Điều tám: Nếu như một trong hai người muốn giả thành thật, mà bên còn lại không đồng ý, thì thực hiện theo điều thứ bảy.

Đình Mông nhìn anh, hơi nghi ngờ hỏi: “Điều tám là sao? Sợ mình yêu cậu à?”

Lúc này, Kiều Di Thần mỉm cười: “Không, là sợ mình sẽ thích cậu!”

Đình Mông hí hóp mắt nhìn anh: “Còn điều số sáu thì sao? Tại sao chi phí hàng ngày sau khi kết hôn thì cậu lại chịu?”

“Ý trên mặt chữ!”

Đình Mông lắc đầu từ chối: “Mình có thể tự lo tài chính cho mình!”

“Không sao, nhìn qua cậu cũng chẳng ăn được bao nhiêu!”

Khà khà, cậu nhảm rồi!!!

“Vậy...nếu như lỡ như thôi, mình mua mấy thứ linh tinh, tiêu tiền bậy bạ thì sao?”

“Cậu đã nói “linh tinh” thì không được gọi là chi phí sinh hoạt hàng ngày!”

Đình Mông khẽ lắc mí mắt. Luật sư Hạ ngồi đó, tây trang trắng thơm rất chuyên nghiệp nhìn hai người: “Hai vị nhìn xem còn cần bổ sung hoặc có cần giải thích gì không?”

Kiều Di Thần nói: “Không!”

Đình Mông nói: “Tôi cũng vậy!”

“Vậy mời hai người kí tên!”

Đình Mông cùng Kiều Dĩ Thần cầm bút lên, kí tên của mình lên hợp đồng.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đi lấy giấy

Đình Mông cầm hợp đồng về nhà, giấu vào trong một góc kín trong phòng.

Cô vừa giấu xong thì chuông điện thoại vang lên, khiến cô giật mình, xú chút nữa thì nhảy dựng lên.

Cô cầm điện thoại, là Tường Nam Tình gọi. Thật đúng là có tặc giật mình, cô thở dài rồi mới bấm phím nghe: “Chuyện gì?”

“Con ranh Mông Mông, tại sao bà nội nằm viện mà không gọi tao? Tao nghe từ mấy đứa trong quán lẩu nói mới biết đấy!”

Nghe trách móc của Tường Nam Tình, Đình Mông mới ngó ra, hai ngày nay cô đang để ý chuyện kết hôn nên quên mất gọi cho nó: “Tao quên mất, mà ả!”

“Quên, mà làm gì mà quên?”

“Tao...” Đình Mông nghĩ tới nghĩ lui, quyết định kể hết mọi chuyện cho Tường Nam Tình: “Hôm nay, tao với Kiều Dĩ Thần mới kí hợp đồng xong mà ả!”

Chân mà Tường Nam Tình nhú chặt lại: “Hợp đồng gì?”

“Kết hôn!”

Đình Mông nói xong, nhắm mắt chờ tiếng thét bên kia.

Quả nhiên, hai giây sau khi tiêu hóa xong, thì tiếng hét khủng hoảng to của Tường Nam Tình vang lên: “Con ranh chết tiệt, mớ heo che hết người rồi à? Dám đi giả kết hôn với tên đó?”

Đình Mông hít hít mũi, rất tội nghiệp: “Mày chưa thấy đâu, lúc bà nội tao nằm trên giường còn lo cho việc cưới hỏi của tao!”

Giọng nói của cô càng lúc càng như muốn khóc, khiến bao nhiêu bức bối của Tường Nam Tình không xả ra được – dù cô nàng biết, hơn nửa trong đó là cái con ranh Đình Mông đang lừa cô.

Cô hít vào một hơi, đề lừa giận hờn hực trong người: “mày đang ở nhà à? Chờ đấy tao chạy qua!”

Một giờ sau, Tường Nam Tình đeo một cái túi lớn đứng trước phòng ngủ của Đình Mông.

Đình Mông như một đứa trẻ mới làm sai chuyện đang lấy lòng Nam Tình: “Tao muốn giải thích trước một chút! Chuyện này, không phải là do tao ngớ ngẩn nên mới quyết định lúc đó! Tao đã lên mạng kiểm tra rồi, giả hôn cũng không nằm trong tội gì đâu!”

“Cho nên mày nghĩ mày đúng à? Đưa cái hợp đồng tao coi!” Hàng lông mày Tường Nam Tình dựng lên.

Đình Mông dường như đã chuẩn bị từ trước, ngoan ngoãn dâng tờ số hợp đồng lên.

Tường Nam Tình nhìn hợp đồng rất cẩn thận, đọc đến đâu thì khuôn mặt biến đổi chừng ấy.

Đình Mông nhìn cô ấy, cả người thấp thỏm: “Sao vậy mày?” Chẳng lẽ cô ấy nhìn thấy cái cạm bẫy gì trong cái tờ hợp đồng à?

Tường Nam Tình ngược mắt nhìn cô một cái: “Cái tên bạn thời trung học của mày thương thâm mày à?”

“Gì?”

“Gần như trong hợp đồng này, đều lấy mày làm chủ đạo, thậm chí điều thứ sáu nữa, là anh ta nuôi không mày nửa năm, thậm chí còn ghi là mày không cần phải giúp anh ta làm chuyện nhà! Cái này không phải gọi là yêu à? Nếu như anh ta không thương thâm mày, thì cái tên này có thể gọi là cực phẩm

á... Khi nào hai người ly hôn thì giới thiệu anh ta cho tao!”

Đình Mông: “...”

Nhưng sau đó, Tường Nam Tình tiếp lời: “Nhưng mà, tuy là hợp đồng, nhưng thường đàn ông sẽ có cơ cao hơn, nên mày cứ chuẩn bị tinh thần!”

Nói xong, Tường Nam Tình đổ balo lên bàn, lôi hết đồ bên trong ra giới thiệu từng món: “Đây là bình xịt hơi cay, định cho mày cái dùi cui điện, nhưng sợ bị đối phương giật lấy rồi quay ngược lại đánh mày nên thôi, nên cho mày cái này!”

Rồi lại lôi trong balo ra cái kèn, nhét vào tay Đình Mông: “Cái ông bán cái này có nói, cái kèn có thể vang hơn 130 decibel, kéo cái vòng nhỏ này có thể gọi điện được, nếu bị gì thì cứ ném thẳng vào người đối phương, cũng khiến hắn ta chết vì ồn ào!”

Đình Mông: “...”

Đù ác!

“Còn có, bình thường nhớ khóa cửa kỹ, không có chuyện gì thì đừng ra phòng khách, nếu như buộc phải đi phòng khách thì nhớ mặc kín kín một chút!”

“Ừ!”

Tường Nam Tình suy tư xem còn sót chuyện gì không thì ánh mắt liếc tờ giấy trên bàn, cười nham nhở: “Cái điều cuối trong hợp đồng cũng đầy ẩn ý ghê nhỉ?”

Đình Mông lập tức có chút xấu hổ, cầm tờ hợp đồng về, ánh mắt không cẩn thận cũng liếc về điều cuối cùng.

Điều thứ chín ghi rõ: Nếu như cả hai bên đều diễn giả thành thật, thì điều thứ bảy có thể không thực hiện, hai bên có thể trở thành vợ chồng chính thức.

Ánh mắt Đình Mông lấp lánh, giấu tờ giấy đi.

Hai ngày sau, Kiều Di Thần cùng Đình Mông đi đăng ký kết hôn.

Lúc đến bệnh viện thăm bà nội, bà nội nghe tin, vui mừng đến phát khóc.

Qua hôm sau, Đình Mông bàn chuyện với gia đình, chuyển đến ở nhà Kiều Di Thần.

Kiều Di Thần giúp Đình Mông khiêng rương hành lý vào thang máy, ngạc nhiên nhìn cô: “Nhiều đây thôi sao?”

“Ừ, dù sao sống ở đây cũng có nửa năm!”

Kiều Di Thần bỗng cười ra tiếng: “Nghe cứ như cậu đến thuê phòng nhà mình ấy nhỉ?”

Đình Mông: “...”

Ồ, cũng hơi giống!

Nhà Kiều Di Thần nằm trong một khu dân cư cao cấp.

Đình Mông vừa vào cửa, nhìn xung quanh có chút ngỡ ngàng: “Bà nội nói đúng thật, anh quả là người thành đạt! mua được cả phòng có hai tầng!”

Cô đứng ngay cầu thang nhìn về phía trên lầu, Kiều Di Thần thả vali đồ, đứng đối diện cô: “Đây là chìa khóa cổng, còn đây là chìa khóa nhà, mật mã là sáu số cuối của điện thoại mình!”

Anh đưa chìa khóa cho cô, dẫn cô đến căn phòng của cô: “Cậu ở phòng này, hai chìa khóa mình đều giao cho cậu, tự cất đi!”

“Ừ, cảm ơn!” Đình Mông cầm một đồng chìa khóa, đang tự nhớ chìa nào là chìa nào.

“Một lát nữa mình về công ty, cậu cứ dọn dẹp, trong tủ lạnh có đồ ăn, đói thì cứ ăn trước, đừng chờ mình!”

“Ừ!” Đình Mông kéo vali, tò mò nhìn anh: “Vậy trên lầu là phòng gì?”

“Trên đó là phòng thu âm, thường mình sẽ làm việc trên đó!”

“Ừ!” thì ra là nơi làm việc, vậy thì cô không cần tùy tiện lên đó.

Cô kéo vali vào phòng, Kiều Di Thần cũng chuẩn bị đến công ty. Anh đến cửa rồi quay lại nói với cô: “Mình sẽ sắp xếp thời gian đưa cậu về nhà mình!”

Đình Mông sững sờ một chút, sau đó gật đầu cười tươi tắn: “Yên tâm! Mình sẽ biểu hiện tốt!”

Chó con à, cậu biểu hiện tốt như thế trước người nhà mình, thì giờ là lúc cô giúp anh.

Kiều Dĩ Thần bị cô chọc cười, rồi quay người đi làm.

Sắp xếp xong, Đinh Mông bắt đầu dọn vệ sinh.

Tuy trong hợp đồng có nói, cô chỉ cần dọn phòng của mình là được, nhưng đã ở nhà người ta... nên cô dọn hết phòng khách đến nhà bếp.

Dọn xong thì cả người mệt rũ, cô phịch người ngồi xuống sofa, mới phát hiện ra, thoải mái quá!

Vì thế... cô lăn lộn trên ghế vài vòng.

Đến khi bụng réo liên hồi, cô mới lưu luyến bò dậy, đi mở tủ lạnh trong bếp.

Đồ ăn trong tủ lạnh rất nhiều, xem ra là mới được mua về. Không chỉ có rau dưa, còn có nhiều đồ ăn vặt.

Khóe môi Đinh Mông vênh lên, đây là Kiều Dĩ Thần chuẩn bị cho cô à?

Cô nhìn nhìn, lấy cái thìa, cà tím, cà chua, trứng gà.

Nửa giờ sau, trên bàn cơm là cà tím xào, trứng sốt cà chua và một chén canh cải trắng.

Ăn no nê mập bụng, cô bỏ phần đồ ăn còn lại vào hộp giữ nhiệt rồi về phòng – không quên khóa cửa.

Trong phòng cô có phòng vệ sinh riêng nên cô không cần phải ra ngoài.

Đinh Mông lôi áo ngủ doremon trong tủ quần áo, khẽ hát một bài hát nào đó rồi vào WC.

Trời vừa tối thì Kiều Dĩ Thần về nhà, nhìn thấy đồ ăn trên bàn, anh hơi sững sốt.

Rồi mới nhớ ra, đó là của Đinh Mông làm.

Trong lòng tràn dâng một cảm giác kỳ dị mà anh không biết tên. Kiều Dĩ Thần không thể nói rõ là cái gì, nhưng anh biết, cảm giác này không tệ!

Đinh Mông nghe tiếng mở cửa, biết Kiều Dĩ Thần về nhà, cô hé cửa ló đầu còn ướt sũng ra nhìn anh.

Cô cười ha hả, nhìn Kiều Dĩ Thần nói: “Thức ăn mình vừa làm, cậu bỏ vào lò vi sóng một chút là ăn được à!”

Nói đến đây, cô ngừng chút rồi tiếp tục: “Nhưng nếu như cậu ăn rồi thì giúp mình bỏ vào tủ lạnh nhé, mai mình ăn!”

Kiều Dĩ Thần khẽ nhếch đuôi lông mày nói: ” Mình chưa ăn, cảm ơn!” Anh bưng cái đĩa trên bàn, liếc nhìn cô: “Gội đầu xong thì hong khô đi!”

“Ừ!” Đinh Mông lùi về phòng, một giây sau mới nhớ ra: “À, mình lấy của cậu một gói khoai tây chiên”

Kiều Dĩ Thần cười một tiếng, bưng cái đĩa đi vào phòng bếp: “Cái đó là mua cho cậu!”

Đây tuyệt đối không phải là lần đầu tiên Kiều Dĩ Thần đi mua đồ ăn cho Đinh Mông.

Lúc còn học trung học, gần như ngày nào cô giảng bài cho cậu ta, thì Kiều Dĩ Thần đều dùng cánh tay đầy bàn tay mũm mĩm của cô: “Đi, Đi mua đồ ăn!”

Đinh Mông nghiêm túc nhìn sách bài tập, mắt không thèm ngẩng lên: “Không đi!”

Kiều Dĩ Thần lại nói: “Mình mời!”

“Đi!” Đinh Mông ném sách, lôi Kiều Dĩ Thần đến quán bán đồ ăn vặt.

Nghĩ tới đủ loại, Đinh Mông xấu hổ và giận dữ che mặt, sao ngày đó mình lại thế nhỏ?

Mà bây giờ, giống như hoàn toàn không thay đổi. Cô nhét mảnh khoai tây vào miệng.

Trước khi ngủ, cô kiểm tra hết cửa sổ đóng lại chưa, rồi nhét cái kèn và bình xịt cay dưới gối, để tay có thể lấy một cách thuận tiện nhất mới yên tâm nhắm mắt đi ngủ.

Điện thoại khẽ rung báo tin nhắn.

Đinh Mông ôm ngực, giật cả mình rồi cầm điện thoại đọc tin nhắn.

“Cô Đinh Mông, chúc mừng cô đã qua vòng xét duyệt của cuộc thi “Âm thanh của tự nhiên!” Vòng sơ khảo sẽ diễn ra vào lúc hai giờ ngày mai, mong bạn chuẩn bị một ca khúc tùy chọn. Cần đến sớm nửa tiếng để chuẩn bị. Địa điểm: phòng số 1 lầu ba, công ty truyền thông Tinh Quang.”

Đinh Mông nhảy từ trên giường xuống đất.

Tuần trước, cô đi ngang qua quảng trường Tinh Quang, thấy rất đông người đứng xếp hàng chờ.

Cô tò mò hỏi thì mới biết đang có cuộc thi hát hò. Lúc bé cô cũng thích ca hát, nghĩ thế nào không biết lại đi đăng kí.

Lúc ấy, nhân viên chỉ đưa cô cô một tờ giấy ghi thông tin, rồi bảo cô hát thử hai câu, sau đó, nói cô về chờ thông báo. Sẽ thông báo qua hệ thống tin nhắn.

Ban đầu, cô có chút mong chờ, nhưng mấy ngày nay nhiều chuyện phát sinh, cô quên mất chuyện này lên chín tầng mây.

Giờ xem ra, là cô đậu rồi nhỉ?

Quá tuyệt vời! Hiện tại cô không bị bức hân, có thể dốc hết sức để so tài.

Tâm tình Đinh Mông vui vẻ không thôi, xoay một vòng tròn dưới đất, rồi mở tủ, nhanh chóng trầm tư.

Ngày mai sơ tuyển, cô mang gì?

À không, phải xem thử mai cô nên hát cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Sơ tuyển

Cuộc thi “Âm thanh của tự nhiên” là cuộc thi kết hợp giữa công ty truyền thông Tinh Diệu và đài truyền hình Vệ Thị, chỉ cần là công dân từ mười tám, không hạn chế giới tính, ai cũng có thể tham gia.

Đinh Mông cứ tưởng số lượng người đến vòng sơ tuyển sẽ nhiều lắm, nhưng đến khi đến cao ốc diễn ra cuộc thi, mới phát hiện người nhiều thì nhiều, nhưng số lượng không nhiều như cô tưởng tượng.

Tại cửa, cô điền thông tin và được phát một mã số, rồi được hướng dẫn vào khu chờ dự thi.

Khu chờ dự thi đầy người, những chỗ có thể ngồi đều đã có người, Đinh Mông chỉ có thể dựa vào tường.

Cô nghĩ, mình cũng nên giống mọi người ở đây đeo tai phone nghe bài hát mình sắp hát, thế nên lôi di động ra.

Chưa kịp mở máy, thì có người vỗ nhẹ lên tay cô. Đinh Mông ngẩng đầu lên, một cô gái tóc ngắn, tầm khoảng hai mươi, nhưng cô không quen cô gái này.

Cô gái mỉm cười với Đinh Mông, có chút ngại ngùng: “Xin lỗi, mình hơi khản trương nên muốn tìm ai đó nói chuyện chút!”

Đinh Mông cũng ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng cười trấn an: “Không sao, mình cũng giống bạn!”

Đinh Mông nói thế, khiến cô gái có chút thả lỏng người, tự nhiên bắt chuyện: “Mình là Đường Thi Nhiên, còn bạn?”

“Mình gọi là Đinh Mông!”

“Đinh Mông, tên nghe rất êm tai. Mình là sinh viên học viện âm nhạc, bạn cũng học âm nhạc à?”

“Không, mình chỉ là nghiệp dư thôi!”

Đồng tử Đường Thi Nhiên khẽ chuyển động, cười nói: “Bạn khiêm tốn quá, có thể vào vòng sơ tuyển thế này thì đều có năng khiếu nhất định!”

“Thật sao?”

“Dĩ nhiên, có gần cả hơn mười ngàn người tham gia, nhưng chỉ trúng vòng sơ tuyển có ba trăm à!”

Đinh Mông: “...”

Thế nào mà cô lại trúng trong cả ngàn vạn người thế này? Lúc ấy sao nhỉ? Cô nhớ cô chỉ cố gắng gào cho to...

Hai người đang nói chuyện phiếm, thì thấy một cô gái ôm mặt khóc chạy ra, lúc vượt qua người Đinh Mông, cô thấy nước mắt tèm lem cả...

Đinh Mông: "..."

Gì vậy? đi thi vòng sơ tuyển thôi mà làm gì khóc thê thảm vậy?

"Haiz, nhất định là bị chế tác Kiều mắng cho khóc đây mà!" Tuy Đường Thi Nhiên nói thông cảm, nhưng trong giọng nói có chút hưng phấn.

Nhưng vấn đề mà Đinh Mông hỏi, lại là một vấn đề khác" "Chế tác Kiều?" Đùng có nói là cái vị thần họ Kiều trong nhà à nhen!

"Ừ, Đùng rồi, anh ấy là giám khảo chính đây, bạn không biết à?"

Nhắc đến vị giám khảo họ Kiều này, giọng nói của Đường Thi Nhiên đầy vui vẻ, rõ ràng mang tính sùng bái cao độ mà: "Người đứng đầu cuộc thi, lúc debut sẽ được hát ca khúc do anh ấy sáng tác! Người ta tham gia cái cuộc thi này một phần cũng là do anh ấy!"

Đinh Mông còn muốn tỉ mỉ hỏi thêm mấy câu, thì thấy nhân viên từ trong phòng đi ra thông báo: "Mời số báo danh từ 56 đến 60!"

"À, mình là 57, mình đi trước nhé!" Đường Thi Nhiên chỉ số báo danh của mình rồi vẫy tay.

"Bye bye, cô lên!"

Đinh Mông nhìn cô ấy đi vào phòng, rồi khẽ cau mày.

Đùng có nói cái người họ Kiều đó là Kiều Dĩ Thần nhé?

Anh ấy từng mắng cho Tư Mã Tiêu Tiêu khóc à? Là người viết nhạc cho Thiên Hậu à?

Đinh Mông cảm thấy có chút hỗn loạn.

"Xin mời số báo danh từ 61 đến 65 chuẩn bị!"

Một nhân viên lên tiếng thông báo, Đinh Mông ngẩn người, nhìn thấy số báo danh của mình là 65, cô đi theo nhân viên đến chỗ chỉ định.

Không qua bao lâu, Đường Thi Nhiên vui vẻ đi từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Đinh Mông còn giơ tay biểu thị cô lên.

Đinh Mông nghĩ, có lẽ cô ấy qua vòng rồi!

Chờ đến khi năm thí sinh từ trong đi ra, nhóm người của Đinh Mông mới đi vào.

Vừa bước vào cửa, cô nhìn thấy Kiều Dĩ Thần ngồi ngay ghế giám khảo.

Quả thực là duyên phận mà!

"Đừng đứng đây, tôi đóng cửa!" Nhân viên khẽ đẩy tay cô, Đinh Mông vội vàng đi vào phòng.

Kiều Dĩ Thần lúc này cũng nhìn thấy cô, có hơi sững người một chút, nhưng nhanh chóng như bình thường.

Đinh Mông cảm thấy có chút xấu hổ, giờ chỉ mong nhanh hát xong rồi bay về nhà, rồi chẳng có chút dây mơ gì với cuộc thi này nữa.

Số báo danh 61 bắt đầu thi, nhưng hát chưa được vài câu thì đã bị Kiều Dĩ Thần chặn đầu: "Được rồi, dừng ở đây!"

Số 61 là một nữ sinh bé bé, nghe anh nói vậy thì ánh mắt đầy nước nhìn anh: "Em hát không tốt ạ?"

"Hát được, nhưng khó nghe!"

Nữ sinh: "..."

Đinh Mông: "..."

Lại bắt đầu phun nọc độc rồi ấy!

Bị nọc độc của anh văng qua, nữ sinh lại ôm mặt khóc chạy ra ngoài.

Số 62 được thay thế, rồi bị Kiều Dĩ Thần quăng cho một gậy: "Nếu như tác giả bài hát nghe cậu hát thì chắc chắn sẽ rất hối hận là sao lại viết bài này!"

Đình Mông: “...”

Đây thật sự là Kiều chó con mà cô quen à?

Không tin...

Số báo danh 63 là một thanh niên tóc nhuộm vàng.

Cái tuổi thanh xuân này với Đình Mông phải nói là rất kích thích. Sau đó, cậu ấy hát một bài rock và được bình luận bởi Kiều Dĩ Thần như sau:

“Đám chuyển thể ca khúc của Cổ Tín thành rock, rất mạnh mẽ, nhưng vấn đề hôm nay, có rất nhiều nhân viên ở đây là fan của anh ấy, hy vọng cậu có thể còn sống bước ra khỏi tòa cao ốc này!”

Đình Mông: “...”

Vừa rồi Đường Thi Nhiên không phải nói những người hôm nay đều là người được chọn từ trăm vạn người sao? Sao qua miệng của Kiều Dĩ Thần thì họ không đáng xu nào hết vậy?

Đột nhiên, cô không muốn thi nữa!

Số 64 cũng không thua kém những người trước, cũng bị anh dừng giữa chừng rồi nói với số báo danh 64: “Nếu bạn không hát thì bài hát còn hay hơn nữa!”

Đến lượt cô, Đình Mông bước đến, cúi đầu chào: “Chào giám khảo, tôi là Đình Mông, số báo danh 65!”

Giám khảo có ba người, nhưng Kiều Dĩ Thần nổi trội quá mà, nên gần như hai vị giám khảo còn lại cứ như vô hình.

Ánh mắt Đình Mông lướt qua họ, cuối cùng dừng lại ở bảng tên trước mặt anh.

Chế tác âm nhạc cho Thiên Hoàng... Kiều Dĩ Thần?

Sặc!

Đình Mông cười khê ra tiếng, Kiều Dĩ Thần ngược mắt nhìn cô một cái: “Tên của tôi rất mắc cười à?”

“Không...” là cái câu đi phía trước rất mắc cười.

Kiều Dĩ Thần cầm lấy tờ giấy thông tin sơ tuyển, nhìn cô nói: “Bắt đầu đi!”

“Vâng, tôi xin hát bài”

Cô khẽ hắng giọng, bắt đầu hát...” Mang em đi về phía mặt trăng, để em có thể nhìn thấy cả bầu trời sao vô hạn! Có thể cho em nhìn thấy trời xuân trên Sao Mộc và Hỏa tinh thế nào...”

Kiều Dĩ Thần ngẩng đầu lên, nhìn cô chăm chú, khiến Đình Mông lo lắng trong lòng, cứ tưởng anh sẽ moi móc cô như những người ban nãy.

Thế nhưng Kiều Dĩ Thần không nói gì, chỉ chăm chú nhìn cô.

Đến khi cô hát hết bài, cô mới thở một hơi nhẹ nhàng.

Một trong hai giám khảo còn lại đánh giá trước: “Giọng hát của em rất trong, biên độ rất cao”

Vị giám khảo còn lại cũng gật đầu phụ họa: “Tình cảm trong bài hát đầy tràn, âm vực của em khá vững, nên giọng rất cao!”

Nếu như bình thường, Đình Mông nghe nói kiểu này, chắc mặt mày nở hoa toe toét rồi, nhưng ở đây còn một vị nữa, cô chỉ đành chăm chú nhìn anh.

Kiều Dĩ Thần cầm tờ giấy thông tin của cô, mới chậm rãi mở miệng: “Biểu diễn không chút kĩ xảo nào cả, cứ như cô đang hát karaoke vậy! Hơn nữa, cách thở không ổn định, hơi khi hát cũng không đủ, nếu không phải do giọng em cao và trong thì ngay câu đầu tiên, tôi đã bảo em dừng rồi!”

Đình Mông: “...”

Nhớ lại lúc còn đi học, lúc Kiều Dĩ Thần bị 64 điểm thi toán, cô nhớ rõ, lúc ấy cô tức điên người, chỉ vào cậu ta mắng như điên: “Cái đề này với bài hôm trước thầy dạy trên lớp y chang nhau, chỉ đổi số, vậy mà cậu cũng không làm được! Chứng tỏ trên lớp cậu không nghe giảng? Còn cái câu này nữa, sao lại có thể viết sai số vậy hả? Sao cậu lại ngốc vậy?”

Cho nên cô mới nói ông trời chả thiên vị ai cả...

Đình Mông cúi đầu không lên tiếng, Kiều Dĩ Thần đánh dấu lên tờ giấy thông tin của cô, không nhanh không chậm tiếp lời: “Nhưng vừa rồi, hai vị giám

khảo còn lại cũng nói, giọng hát của cô rất tốt, âm sắc cũng khá, tình cảm trong bài hát có, nếu như được hướng dẫn chuyên môn thì có lẽ sẽ có rất nhiều tiến triển!”

Đình Mông nghe đến đây, đầy hứng khởi: “Thật à?”

Kiều Di Thần tiếp tục: “Miễn lần sau cô có thể vào vòng trong!”

Đình Mông chớp chớp mắt, ý của họ là... cô qua vòng này?

“Cám ơn ba vị giám khảo, em nhất định sẽ cố gắng!”

Ra khỏi cao ốc, Đình Mông trèo lên xe điện ngầm về nhà, cảm thấy hình như mọi chuyện không chân thật chút nào cả.

Chẳng hạn như hôm qua, cô ngồi học cùng với Kiều Di Thần, mà hôm nay anh biến thành giám khảo đầy danh vọng.

Đại khái buổi chiều tinh thần nhiều bất ổn, nên cô cũng chẳng còn tâm trí đâu mà nấu cơm.

Đến khi Kiều Di Thần về nhà, thì thấy cô ngẩn người trên sofa.

Kiều Di Thần cúi đầu nhìn cô, lúc này Đình Mông mới lơ đãng nhìn quanh, thấy anh thì giật nảy người rời khỏi sofa.

Kiều Di Thần cười một tiếng, thả chìa khóa, ngồi xuống sofa nhìn cô: “Sao lại đi thi vậy? Khiến mình giật cả mình!”

Đình Mông ôm gối, nhích người qua chỗ khác: “Mình mới là người giật mình nè, không nghĩ đến cậu lại nổi tiếng thế!”

Kiều Di Thần không nhìn động tác của cô, nhướn chân mày: “Mình nổi tiếng thì rất lạ à? Cuồng vang của Cố Tín, Nhị Nguyệt Sương Hoa của Tư Mã Tiêu Tiêu, thậm chí bài hát U Linh tiểu thư của Mạc Trần có số lượng tiêu thụ khủng cũng là do mình sáng tác!”

Đình Mông kinh ngạc nhìn anh rồi mới chân thật trả lời: “Mình chỉ biết mỗi tên bài hát thôi!”

Kiều Di Thần: “...”

Anh nhìn cô cười: “Hiện giờ mình còn là giám khảo cuộc thi Âm thanh của tự nhiên nữa!”

Đình Mông: “...”

Cô đẩy gối sang một bên, sùng bái nhìn anh: “Đại ca, cậu lợi hại thật đấy, nhận lấy đầu gối của mình nhé!”

“Mình lấy đầu gối của cậu làm gì?”

“Cái đó... lấy hên thôi!”

Kiều Di Thần: “...”

Anh tháo bớt caravat, dường như mới nghĩ gì đó, hỏi cô: “Mình hỏi cậu, mình thấy trên sơ yếu của cậu có ghi công việc hiện tại là chăm sóc khách hàng tại nhà của công ty game?”

Về Đình Mông làm việc gì, lúc mới gặp anh có hỏi, nhưng cô lấp liếm cho qua, anh thấy không quan trọng nên cũng không để ý. Vì anh cứ tưởng cô đang làm cho cơ quan bí mật nào đó, không muốn nói ra.

Vì dù gì đi nữa, trong lòng anh, Đình Mông là một người có thành tích học tập thuộc hàng top của trường.

Nhưng mà người có thành tích cao thế lại đi làm nghề chăm sóc khách hàng cho công ty game?

Hơn nữa anh thấy có ghi, trường đại học cô học cũng chỉ là một trường bình thường. Anh đã suy nghĩ rất lâu mà vẫn không hiểu, nên mới hỏi cô.

Sắc mặt Đình Mông thay đổi một chút, sau đó thờ dãi nói: “Bị cậu phát hiện rồi!” Cô quên mất trên tờ khai có điền nơi đang làm việc: “Thật ra cũng không có gì quan trọng!”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bữa cơm gia đình

Đây là một câu chuyện được coi là vô cùng bi thương...

Đình Mông cúi gập người ôm vào ngực: “Cậu không hỏi mình vì sao gầy đi à? Thật ra mình không hề giảm béo, chỉ là bệnh nên tự nhiên ốm đi thôi!”

“Bệnh!” Phần đuôi lông mày của Kiều Dĩ Thần khẽ nhếch lên.

Nhìn anh nghiêm túc, Đình Mông gật đầu giải thích: “Đừng lo, mình không mắc bệnh truyền nhiễm đâu!”

Kiều Dĩ Thần: “...”

“Ý mình không phải là vậy!” Anh bất lực vỗ đầu mình: “Ý mình là chẳng phải lúc đi học, sức khỏe cậu rất tốt sao? Sao lại bệnh?”

Đình Mông nhún vai: “Khi lên phổ thông, mình đậu Cửu Trung, nhớ không?”

“Nhớ chứ!”

Trường Cửu Trung là trường chuẩn của thành phố A. Năm nào học sinh thi vào trường này cũng cao, anh nhớ lúc ấy, thầy chủ nhiệm hay nói vào được Cửu Trung, là đã bước nửa một chân vào đại học có tiếng.

“Mình đậu vào Cửu Trung, nhưng sau khi khai giảng, mình mới phát hiện ra mình đang cố sức. Bạn trong lớp ai cũng xuất sắc, còn mình so với họ chỉ là trung bình, nhất là môn toán, sự chênh lệch càng lúc càng tăng lên. Rất nhiều thứ mình không hiểu gì cả, thì các bạn trong lớp đã làm xong. Mình vốn không phải là người thông minh gì, thế nên để có thể bằng các bạn trong lớp, mình phải cố gắng thật nhiều mới rút ngắn được sự chênh lệch với các bạn!”

Đình Mông mím môi, tiếp tục nói: “Học ở Cửu Trung, mình phải ở trọ, mỗi sáng năm giờ mình phải dậy sớm ra ngoài hành lang, nung đèn trên hành lang để học bài. Mỗi tối hết giờ tắt đèn, mình trốn trong chăn, bật đèn bàn tiếp tục học. Hầu như để tiết kiệm thời gian nên mình gần như không uống nước để khỏi đi WC, nhờ đó, mỗi lần thi học kì, thành tích của mình đều ở trong mười người... tuy vất vả vậy nhưng mình cảm thấy mọi sự cố gắng đều đáng giá. Nhưng cũng vì thế nên sức khỏe của mình không thể chịu nổi, càng lúc mình càng gầy đi, rồi mình ngất trong tiết thực hành hóa!”

Bây giờ, bao nhiêu năm, kể lại chuyện này, cô cũng có chút không tin nổi lúc ấy mình lại có thể liều mạng như thế: “Sau đó, bác sĩ nói áp lực của mình lớn quá, mất sức trầm trọng, nếu cứ tiếp tục thế thì rất nguy hiểm. Lúc ấy mình còn mắc chứng kén ăn và bị đau nửa đầu nữa, nên hầu như buổi tối mình không ngủ được. Sau khi nằm viện một tuần, bác sĩ khuyên mẹ cho mình nghỉ học!”

Chính lần tạm nghỉ học này, khiến cho toàn bộ nhân sinh quan của cô thay đổi.

Có lẽ bị đè nén quá lâu, từ khi về nhà, cô không thèm đụng vào sách giáo khoa nữa, ngày nào cũng chơi đồ chơi điện tử, còn học người ta chơi kết hôn trên mạng nữa.

Chuyện này tốt nhất không nên kể cho Kiều Dĩ Thần.

“Sau đó, mình đi học lại thì không theo kịp mọi người, nên chuyển trường sang một trường cấp ba bình thường, sau đó... thì cậu biết rồi đấy!”

Đình Mông kể xong, thì trong phòng khách hầu như không có tiếng động nào.

Cô cứ tưởng sau khi kể xong chuyện thì Kiều Dĩ Thần sẽ nói gì đó, không ngờ anh chỉ giờ tay xoa nhẹ tóc cô.

Trái tim Đình Mông khẽ động đậy, ngỡ ra cả nửa ngày mới nhớ – vi phạm vào điều thứ ba: không cần có những hành động thân thiết trừ khi cần thiết!

Cô giật mình, nhảy ra khỏi sofa bay xuống đất, cái còi cũng theo quán tính rơi xuống, tiếng hú từ cái còi như chuông báo động vang lên.

Đình Mông: “...”

Kiều Dĩ Thần nhìn cái còi hú không ngừng dưới đất rồi ngẩng đầu nhìn Đình Mông: “Cái gì vậy?”

Đình Mông nhanh bay tới nhặt cái còi, tắt tiếng đi, mới khiến tiếng hú dừng lại. Cô thở dài một hơi, cười cười: “Đây là còi báo động, đề phòng mấy tên dâm tặc!”

Kiều Dĩ Thần khước miệng khẽ nhếch lên: “Dâm tặc?”

“Ài, đừng hiểu lầm, mình không nói cậu!”

Đình Mông ngại ngần vén tóc ra sau tai: “Cậu cũng biết, xinh xắn đáng yêu như mình đi một mình ngoài đường rất nguy hiểm!”

Ừ... rất dễ hù người ngoài đường!

Anh mím môi, tiếp tục hỏi vấn đề lúc nãy: “Cậu chưa nói mình nghe sao tự nhiên lại đi thi?”

“À, cái này à, đi ngang qua thấy nên tham gia thôi!”

Kiều Di Thần im một chút rồi hỏi cô: “Ý là chỉ tham gia cho vui?”

Đình Mông cũng suy nghĩ cẩn thận: “Cũng không hẳn. Cậu quên rồi à? Mình cũng thích hát hò mà, hồi học cấp 2 mình còn thuộc đội văn nghệ nữa mà!”

Kiều Di Thần gật đầu, dường như đang nghĩ gì đó.

Đình Mông nhìn anh, khẽ thăm dò: “Mình nghe nói cậu sẽ sáng tác ca khúc cho người đứng nhất à?”

“Ừ!” Anh đồng ý làm giám khảo cho cuộc thi, là muốn tìm cho mình một hạt giống mới.

Nghĩ đến đây, anh ngừng đầu nhìn thoáng qua Đình Mông: “Vòng sơ tuyển còn phải tiến hành trong hai ngày nữa, sau đó mới bắt đầu chọn người vào vòng trong, bắt đầu tiến hành đặc huấn trong một tuần. Ngày mai nếu như không có chuyện gì, tối mai về nhà mình ăn cơm!”

“Ừ!” tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng đến khi chuẩn bị lên sân khấu nhà chồng, Đình Mông vẫn lo lắng: “Mình cần chuẩn bị cái gì không?”

Kiều Di Thần suy nghĩ một chút rồi mới nói: “Cầm giấy đăng ký kết hôn theo là được!”

Đình Mông: “...”

Tuy nói thì nói thế, nhưng vì bữa cơm gia đình này, mà Kiều Di Thần chuẩn bị cho cô rất cẩn thận từ quần áo đến đạo cụ, từ giày dép đến cái kẹp tóc, thứ gì cũng cẩn thận cả.

Đến khi lái xe vào cổng nhà họ Kiều, đã thấy mẹ anh đứng ngay cửa ngóng mắt nhìn ra.

Anh chạy chậm lại, nhìn Đình Mông ngồi cạnh mình: “Người trong nhà mình cậu đều biết hết rồi, thế nên cứ coi như qua nhà mình ăn cơm thôi, đừng lo lắng!”

“Ừ!” Vì cần phải có biểu hiện của một nàng dâu xuất sắc, tối qua cô lên Baidu tìm tư liệu về Kiều Di Thần, tải hết thông tin xuống máy tính, cả cái sơ yếu lý lịch cứ như lấp đèn bảy màu, sáng nhấp nháy.

Thì ra nhiều bài hát cô nghe đến nổi thuộc lòng luôn lại là do anh viết.

Xe dừng lại, Đình Mông leo xuống cùng chào với Kiều Di Thần. Mẹ anh đứng đó, cười rất tươi và hiền lành, nhưng ánh mắt thì sắc như dao cạo liếc qua quan sát Đình Mông.

Dưới ánh mắt sắc lẹm đó, Đình Mông quyết định chủ động ra đòn thì mẹ Kiều đứng đối diện, vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ: “Í, đây là Mông Mông mà? Sao con gầy dữ vậy? Bác nhìn không ra luôn ấy!”

Đình Mông không nghĩ mẹ anh vẫn nhận ra cô, có chút vui vẻ chào mẹ anh: “Di Kiều, di còn nhớ con à?” Con trai di còn hỏi có đi phẫu thuật hồi nào cơ đây!

Kiều Di Thần ở bên cạnh ho một tiếng: “Hình như em nên gọi là mẹ!”

“...”

(Mình thay đổi xưng hô khi hai người nói chuyện cùng người lớn nhé, còn khi chỉ có anh chị mình vẫn để nguyên cậu- mình vì hai người chưa yêu nhau)

“Mẹ!” Đình Mông tháo phòng tuyến cuối, nói một chữ. Còn mẹ Kiều đứng đó, nhìn hết trái sang phải, sau đó nhìn về phía anh con trai nhà mình: “Anh kết hôn với Mông Mông à?”

Lúc anh con trai của bà gọi điện về báo, bà nào có tin anh chàng quý hóa nhà bà đã lấy vợ.

Trong đầu bà nghĩ, thằng ranh này chắc lại lòi con bé nào đó về lừa họ cho mà xem. Ai nghĩ đến lại đưa Mông Mông về lừa họ chứ!

Lần này, mẹ Kiều có chút không biết sao nữa.

Kiều Di Thần cười cười, nhìn Đình Mông: “Mông Mông, đưa giấy cho mẹ nhìn!”

Đình Mông rất muốn đảo mắt khinh bỉ một cái, nhưng nhin! Cô cúi đầu lấy tờ giấy hồng hồng trong túi đưa cho mẹ Kiều: “Tuy là có chút đột ngột, nhưng con và Di Thần đăng ký kết hôn rồi ạ!”

Mẹ Kiều cầm tờ giấy, lật trái phải vài lần, cười cười nhét vào tay Đình Mông: “Thôi, vào nhà ăn cơm cái đã!”

Đình Mông nhìn Kiều Di Thần, thấy anh cũng đang nhìn mình, cả hai đều hiểu ý vào nhà.

Trong phòng khách rộng rãi chỉ có một người đàn ông, cúi đầu chăm chú vào máy tính bảng.

Ông nghe tiếng nói mới ngừng đầu lên nhìn. Nhìn thấy Đình Mông thì giọng nói có hơi nghi ngờ: “Đình Mông?”

Đình Mông sừng sốt một chút, nhìn thấy người đàn ông đó có nhiều nét rất giống Kiều Di Thần, hẳn đây là anh trai anh ta.

Kiều Di Thần đứng cạnh cô, cười nhẹ nhàng, đi qua ngồi trên sofa: “Ánh mắt thật tốt ghê, liếc mắt là biết Mông Mông!”

Kiều Di Hành thả máy tính bảng trong tay xuống, đứng dậy: “Con bé có thay đổi gì với hồi đó đâu, chỉ là gầy hơn thôi!” Nói xong anh quay nhìn Kiều Di Thần: “Vợ em?”

Đình Mông nghe nói vậy, có chút ngại ngùng. Ngược lại Kiều Di Thần mặt không thay đổi nhìn anh: “Không ngờ tới à?”

Kiều Di Hành không nói nữa, xoay người hướng nhà ăn: “Ăn cơm thôi!”

Lúc chuẩn bị ăn cơm, ba Kiều cũng từ trên lầu đi xuống. Ba Kiều cũng như Kiều Di Hành, hầu như rất ít nói, chỉ có mình mẹ Kiều gọi chuyện.

Kiều Di Thần thì chăm chú gấp đồ ăn cho Đình Mông, diễn cảnh “tình cảm vợ chồng” sâu sắc.

Kiều mẹ ha hả cười, hỏi hai người: “Không nghĩ đến hai đứa lại thành đôi, hồi đó Di Thần gầy rồi còn có Mông Mông giúp mẹ canh chừng nó!”

Đình Mông cũng cười phụ họa: “Thật ra anh ấy cũng không gây sự phá phách gì nhiều!”

“Gì không có? Lúc tiết tự học, nó quăng pháo vào ngăn bàn con, khiến cả hai đứa đều bị mời phụ huynh, con quên rồi à?”

Đình Mông: “...”

Kiều Di Thần: “...”

Việc này Đình Mông quả thực quên sao được chứ.

Học được gần một năm, thì gần trường mở tiệm bán pháo. Lúc ấy chơi pháo rất nguy hiểm, nhưng đám con nít lại rất háo hức thích chơi.

Kiều Di Thần cũng không ngoại lệ. Anh cầm tép pháo, ban đầu định hù cô chơi thôi, ai ngờ tép pháo cháy thật. Đình Mông hoảng quá nên giật ném vào học bàn.

Lúc ấy là tiết tự học, tiếng bùm thật to khiến thầy cô đang ngồi ở phòng sát bên giật hết mình, kết quả, cả hai người bị lôi ra ngoài.

“Anh nói mẹ nghe xem, con bé Mông Mông hiền lành, ngoan ngoãn, vì anh mà bị nhà trường mời phụ huynh, hèn cho anh là pháo đó cho con nít chơi, sức nổ nhỏ, chứ nếu pháo đại thì chẳng biết chuyện gì xảy ra. Xem lúc đó anh có đèn nôi không!”

Kiều Di Thần bóp trán: “Mẹ! chuyện bao nhiêu năm rồi sao cái gì mẹ cũng nhớ hết vậy hả? Hơn nữa, mẹ không thấy giờ con đoan chính hơn rồi sao?”

Kiều Di Hành nghe câu này, ngẩng đầu nhìn hai người rồi cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Sau bữa cơm, Đình Mông giúp đỡ mẹ chồng dọn dẹp chén bát, còn ba chồng thì lên lầu, trong phòng khách chỉ còn hai anh em nhà họ.

Kiều Di Hành nhìn em trai: “Không định đến công ty à?”

Kiều Di Thần nhún vai: “Không nhất thiết có em công ty mới hoạt động được, nhưng có những chuyện, chỉ có em mới có thể làm!”

Kiều Di Hành trầm ngâm một hồi, mới nói: “Hiện tại ngành công nghiệp truyền thông nhạc không còn hoàng kim như xưa, cũng chẳng còn mấy ca sĩ muốn làm album nữa. Do đó, sự sáng tạo của em cũng không còn như ngày trước nữa!”

Ánh mắt Kiều Di Thần khẽ trầm xuống: “Em biết, nhưng đây không thể là một lý do khiến em từ bỏ nó, ít nhất hiện nay đó chưa phải là lý do!”

Kiều Di Hành nhìn em trai mình, khẽ lắc đầu: “Được rồi!” anh vỗ vai Kiều Di Thần rồi đi lên, được vài bước thì quay đầu lại.

“Còn có chuyện gì sao?”

Kiều Di Hành cười nhợt nhạt, trong mắt mang theo chút nụ cười: “Không có gì, còn quên chúc em đã kết hôn!”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Huấn luyện đặc biệt

Bên này hai anh em nhanh chóng kết thúc giao lưu, bên kia mẹ Kiều vội vàng lôi kéo Đình Mông từ trong phòng bếp đi ra, bấm mở tivi: “Mẹ suýt quên mất, hôm nay có chiếu cuộc thi “Âm thanh của tự nhiên”, lúc trước trên trailer giới thiệu có nói Di Thần làm giám khảo đó.”

Đình Mông hơi ngạc nhiên, không phải chứ...?

Màn hình TV phía trước sáng lên, tiếng nói chuyện phát ra: “Xin chào ban giám khảo, tôi là số 65 Đình Mông”

Đình Mông: “...”

Cô chỉ muốn nói mua xô xô cũng không trùng hợp đến mức này đâu? Nhưng nó cứ như vậy mà xảy ra!

Trong màn hình TV xuất hiện mặt Đình Mông, lúc này ngay cả Kiều Di Hành cũng có hứng thú mà ở lại phòng khách, không vội rời đi.

... Chắc họ không cho là mình biết Kiều Di Thần là giám khảo nên cố ý đăng kí dự thi đấy chứ? Đình Mông cảm thấy rất có khả năng này nên phải giải thích một chút: “Chuyện này, mọi người đừng hiểu lầm, lúc tôi đăng kí thi không hề biết giám khảo có Kiều Di Thần đâu, thật đấy!”

Kiều Di Thần cũng mở miệng nói: “Ồ, tuy rằng cô ấy là vợ con, nhưng con sẽ không thiên vị cô ấy, mọi người yên tâm”

Ai biết mẹ Kiều lại dùng vẻ mặt không đồng ý nhìn về phía anh: “Ngay cả vợ mình cũng không giúp, con còn muốn giúp ai? Mông Mông lúc trước đi học giúp con nhiều như vậy, giờ con giúp nó trên sự nghiệp thi có làm sao?”

Kiều Di Thần: “...”

Trước kia không phải là chính mẹ dạy con là làm người phải công bằng, không thể thiên vị sao? Sao càng lớn lên thế giới này lại càng thay đổi vậy?

Mẹ Kiều hoàn toàn không để ý đến biến đổi về nhân sinh quan của Kiều Di Thần, lúc này bà chỉ tức giận vì lời đánh giá của Kiều Di Thần đối với Đình Mông: “Mông Mông hát còn hay hơn con, con lấy đâu ra tự tin mà nói thế?”

Kiều Di Thần: “...”

Bên cạnh Kiều Di Hành nhin không được mà cười khẽ ra tiếng.

Kiều Di Thần quyết định không giải thích mà tốc chiến tốc thắng nói: “Hiện tại Mông Mông còn đang tham dự cuộc thi “Âm thanh của tự nhiên”, để tránh người ta nói ra nói vào, mọi người đừng đem chuyện kết hôn của bọn con nói cho ai.”

Kiều Di Hành nói: “Để tránh phiền phức, em nên chủ động từ chức giám khảo đi chứ?”

Kiều Di Thần: “...”

Anh liếc mắt nhìn Kiều Di Hành một cái, xoay người kéo Đình Mông: “Mông Mông, chúng ta đi!”

“Này, ...” Đình Mông vươn tay lấy túi xách của mình đang đặt trên sofa, đi theo sau Kiều Di Thần bước nhanh ra cửa.

Trên xe, Đình Mông quyết định giải thích lại một lần nữa với anh: “Tôi lúc đăng kí thật sự không biết anh là giám khảo.”

Lúc trước khi quảng cáo chương trình Âm thanh của tự nhiên trên TV, nhà sản xuất cố ý lấy tên Kiều Di Thần để thu hút sự chú ý, hiện tại nói mình không biết quả thật có chút gượng ép, nhưng cô quả thật không biết mà!

Kiều Di Thần chăm chú lái xe, cũng không nhìn Đình Mông: “Không sao cả, dù sao tôi cũng nói sẽ không cho cô đi cửa sau.”

“Ai cần”. Đình Mông tỏ vẻ xem thường, ai cần giúp đỡ chứ “Dù anh có muốn đi cửa sau cho tôi làm quán quân, tôi cũng không cần.”

Kiều Di Thần cười ra tiếng, nhìn về phía cô: “Mông Mông nhà chúng ta cũng rất có chí khí nha.”

“Hừ.” Đình Mông hích đầu cao ngạo, không nhìn ra sự trêu chọc trong giọng nói của anh.

“Hôm sau tổ sản xuất sẽ gọi các thí sinh để tiến hành huấn luyện đặc biệt, độ khó của chương trình tùy khả năng của các cô, nhưng không thể thiếu luyện phát âm, kiến thức về nhạc lý cùng phong cách, thể lực, cô nếu thật có chí khí như vậy, hãy để tôi thấy sau đợt này cô có thể tiến bộ được bao nhiêu.”

Ý chí chiến đấu của Đình Mông bị anh kích thích: “Vậy anh hãy mở to hai mắt mà nhìn cho kỹ, tôi sẽ tiến bộ vượt bậc cho anh xem!”

Kiều Di Thần lạnh lùng gật gật đầu: “Ừ, tục ngữ nói xuất phát thấp có thể bay cao, cô mở đầu điểm thấp như vậy, khẳng định sẽ bay rất cao.”

Đình Mông: “...”

Cô thề, nếu như không phải hiện tại Kiều Di Thần đang lái xe, cô nhất định sẽ giống trước đây hung hăng nhéo anh một phen.

Sau khi về nhà Đình Mông liền vào trong phòng khóa trái cửa lại, bắt đầu chuẩn bị cho cuộc thi hát lần sau. Chọn mấy bài dự tuyển, Đình Mông hiện còn

do dự chưa quyết, thì có điện thoại mẹ Đình gọi tới.

Cô tiếp điện thoại: “Mẹ, có chuyện gì ạ?”

Mẹ Đình nói: “Mông Mông, con đăng kí tham gia Âm thanh của tự nhiên lúc nào vậy?”

Đình Mông: “...”

Không xong rồi, cô quên mất nhà cô cũng là có tivi...

“À, cái này, chính là lần trước, lúc đi dạo phố, trong lúc vô tình nhìn thấy,” Đình Mông áp ứng nói. Mẹ Đình tựa hồ đối với chuyện cô tự ra quyết định có chút bất mãn: “Vậy công việc của con thì sao đây? Sẽ không ảnh hưởng sao?”

“À...” Đình Mông càng áp ứng, “Mẹ, kỳ thật có việc con vẫn chưa nói, con đã từ chức rồi...”

Ngày đó lại bị một người chơi cổ tình gây sự dây dưa đã lâu, Đình Mông lại bị mắng suốt nửa giờ, rốt cuộc nhịn không được cùng anh cãi nhau, cuối cùng cô giành được chiến thắng mới chấm dứt. Cúp điện thoại xong, Đình Mông không đợi người chơi kia trách cứ mình, liền đem đơn xin từ chức nộp.

Bộ phận chăm sóc khách gần như mỗi ngày đều quen với chuyện người cũ đi người mới đến, giám đốc cũng bình tĩnh, nhưng khi nhìn thấy lí do từ chức của cô thì không thể bình tĩnh được

“Thế giới lớn như vậy, tôi muốn đến một nơi có thể cãi nhau.”

Giám đốc: “...”

Ngày đó Đình Mông nhận được ánh mắt khâm phục và sùng bái của bộ phận chăm sóc khách mà rời đi, cô tưởng tượng bóng lưng của mình nhất định rất oai, giống như một đại hiệp quyết tuyệt mà cao ngạo.

Bất quá tại trong mắt mẹ Đình, cô chính là một con bọ chó không an phận: “Con lại từ chức? Mẹ hiện tại đã rõ vì sao con lại gấp gáp chuyển đến nhà Kiều Dĩ Thần như vậy, chính là sợ chuyện này bại lộ lại bị chúng ta mắng có phải không?”

...

Đình Mông chuyển đề tài ngay, cười ha hả nói: “Mẹ, hôm nay con đến nhà Dĩ Thần, mẹ anh ấy hỏi mẹ lúc nào rảnh, hai gia đình cùng nhau ăn bữa cơm, mẹ nếu có thời gian gọi cho Dĩ Thần, con dập máy trước đây, bye mẹ.”

Cô nói xong liền nhanh chóng cúp điện thoại, còn tắt máy luôn.

Nhìn màn hình đen thui, cô thờ dài, đổ rạp xuống giường.

Sau khi tốt nghiệp, cô đã đổi việc mấy lần, lâu nhất là một năm. Đáng ra cô đã sớm qua thời kì mê man không biết làm gì như lúc vừa tốt nghiệp, nhưng trong lòng luôn có một âm thanh nhỏ nhỏ luôn nói, không, đây không phải là việc cô muốn làm.

Nhưng mà, việc mình muốn làm là gì?

Ngay cả chính cô cũng không biết.

Nếu như nói quá khứ tạm nghỉ học thay đổi quỹ tích cuộc đời cô, như vậy tham dự cuộc thi hát lần này, có phải sẽ trở thành một bước ngoặt lớn trong đời không?

Cô từ trên giường bò dậy, quyết định bài hát lần sau cô sẽ thi.

Ngày hôm sau quả nhiên có nhân viên liên hệ với cô, muốn bắt đầu huấn luyện đặc biệt một tuần, cũng báo thời gian cùng địa điểm cho cô. Huấn luyện đặc biệt cũng không phải là hoàn toàn cách ly, buổi tối thí sinh có thể về nhà, thí sinh từ nơi khác tới thì bên tổ chức sẽ sắp xếp chỗ ở cho họ.

Lần sơ tuyển này chỉ có bốn mươi thí sinh được thông qua, các thầy tham khảo tài liệu của bọn họ và biểu hiện ở vòng loại, đem bọn họ chia thành tổ chuyên nghiệp và không chuyên nghiệp. Tất nhiên, với hiểu biết về âm nhạc của Đình Mông, bị phân vào tổ không chuyên nghiệp.

Tổ không chuyên sẽ được huấn luyện phát âm và kiến thức nhạc lý sẽ cơ bản hơn so với tổ chuyên nghiệp một chút, nhưng mà huấn luyện về vẻ ngoài cùng thể lực, hai tổ sẽ cùng nhau huấn luyện.

Lúc chạy vòng quanh sân thể dục, một cô gái từ phía sau đuổi theo Đình Mông, cùng nàng song song chạy ở trên đường băng: “Đình Mông, còn có thể gặp lại cô thật vui.”

Đình Mông nghiêng đầu nhìn cô ta một cái, nhận ra đây là cô gái trò chuyện với mình lúc sơ tuyển: “À, cô là Đường Thi Nhiên.”

Đường Thi Nhiên nhìn cô cười cười: “Tôi vừa nhìn thấy cô tại phòng khách, cô bị phân vào tổ không chuyên?”

Đinh Mông có chút ngượng ngùng nói: “Đúng vậy, tôi có nói qua mình là dân nghiệp dư mà.”

Đường Thi Nhiên mỉm môi cười một chút: “Tôi có một bạn học bị loại lúc sơ tuyển, cô là nghiệp dư nhưng so với một số dân chuyên nghiệp như chúng tôi còn mạnh hơn nha.”

Đinh Mông luôn cảm thấy trong lời nói của cô ta có ẩn ý, giống như nói cô có cố ý giấu diếm thực lực. Nhưng giáo viên đã phân cô vào tổ không chuyên rồi, sao cô ta lại còn nói như vậy?

Đinh Mông trong lòng có chút không thoải mái, nhưng lại nghĩ do mình nghĩ nhiều rồi, liền cười cười với cô ta, làm bộ chuyên tâm chạy bộ, không nói chuyện. Sau đó liền có một chàng trai chạy tới tìm Đường Thi Nhiên nói chuyện, hai người trò chuyện một chút liền chạy đi, Đinh Mông thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Kiều Dĩ Thần đứng ngoài đường băng, ánh mắt vừa vận cùng anh giao nhau, khí vừa tới miệng lại bị ép trở về.

Kiều Dĩ Thần đứng trên sân thể dục nhìn ra ngoài một hồi, liền xoay người rời khỏi. Bất quá chỉ dừng lại một chút, đã khiến mọi người đều xôn xao, Đinh Mông chốc chốc lại nghe được “là nhạc sĩ Kiều”, “Đẹp trai quá”, “Tài tử” thổi qua bên tai.

Xem ra đúng như Đường Thi Nhiên đã nói, có không ít người đều mong Kiều Dĩ Thần sáng tác ca khúc cho họ.

Giữa trưa bên tổ chức chuẩn bị cơm hộp, nghỉ ngơi một tiếng, huấn luyện đặc biệt lại nhanh chóng được triển khai. Bây giờ đang là mùa hè, vốn đã nóng, luyện phát âm khiến mọi người miệng lưỡi khô, nước khoáng trong trại huấn luyện nhanh hết.

Bên tổ chức lắp ba bồn nước uống ở trại huấn luyện, còn chưa đủ cho mọi người uống, hơn nữa Đinh Mông không mang cốc, chỉ có thể dùng cốc giấy, mỗi lần còn uống không được bao nhiêu nước. Nhìn thùng nước khoáng trống không, Đinh Mông tính ngày mai sẽ một cái chén lớn lại, một lần liền có thể thoát khỏi cảnh này!

Huấn luyện đặc biệt kết thúc lúc 6 giờ chiều, Đinh Mông cảm thấy quả thực so với học quân sự còn mệt hơn, cô suýt nữa bị rớt một lớp da do huấn luyện. Cơm chiều bên tổ chức không lo, Đinh Mông chỉ có thể về nhà ăn, ở siêu thị dưới lầu cô mua hai cái bánh mì, về đến nhà lại phát hiện Kiều Dĩ Thần đã làm xong cơm.

Kiều Dĩ Thần bưng canh từ trong phòng bếp đi ra, gặp Đinh Mông trở về, liền nói: “Tôi làm hơi nhiều, cô nếu còn chưa ăn thì cùng ăn luôn đi.”

Đinh Mông lúc này cũng không quan tâm hiệp nghị gì, bởi vì cô thật sự rất đói. Gắp một chút khoai tây xắt sợi ném thử, Đinh Mông kinh ngạc nói: “Trời ơi Cầu Đán, đây là người làm sao?” Thật sự quá ngon.

Kiều Dĩ Thần ngồi đối diện cười híp mắt nhìn cô: “Em yêu, em mới gọi tôi thế nào?”

Đinh Mông: “...”

Cô không gọi Cầu Đán nữa, không cần gọi cô buồn nôn thế...

Đinh Mông không nói chuyện, tập trung giải quyết đồ ăn trước mặt. Kiều Dĩ Thần lại không vội ăn, từ tốn hỏi: “Hôm nay huấn luyện cảm giác thế nào?”

Đinh Mông trong miệng đang nhai cơm, tiếng có tiếng không nói cho anh biết: “Luyện phát âm, kiến thức nhạc thật sự có thể học được không ít thứ, nhưng huấn luyện thể lực là cái quý gì?” Nhớ tới là muốn khóc, trời nóng như vậy, còn huấn luyện thể lực...

Kiều Dĩ Thần nói: “Một người ca sĩ phải có thể lực tốt, cô cho rằng ai cũng có thể ở trên đài vừa hát vừa nhảy, biểu diễn hai tiếng được sao?”

Đinh Mông ngẫm lại cảm thấy rất có lý, liền gật đầu. Kiều Dĩ Thần tiếp tục nói: “Huấn luyện thể lực không được lười, thể lực tăng lên, kiểm soát hơi thở cũng dễ hơn.”

“Vâng, nhạc sĩ Kiều.”

Cách gọi này làm cho Kiều Dĩ Thần nhú mày, Đinh Mông nhìn anh chớp chớp mắt: “Có rất nhiều thí sinh biết anh nha, nhạc sĩ Kiều, có thể cho tôi ôm đùi không?”

Kiều Dĩ Thần nhếch miệng: “Cô biết trước cô bao nhiêu người xếp hàng mơ tưởng ôm đùi tôi không?”

Đinh Mông khinh bỉ liếc mắt nhìn anh, không nói nữa. Cơm nước xong, Đinh Mông nghĩ Kiều Dĩ Thần làm cơm, cô liền đến rửa bát đi, kết quả còn chưa đi vào phòng bếp, liền bị Kiều Dĩ Thần gọi lại: “Cô đi theo tôi lên lầu hai.”

Đinh Mông không rõ lắm nên nhìn anh: “Lên lầu hai làm gì?” Đó không phải là chỗ làm việc của anh ta sao?

Kiều Dĩ Thần nhìn cô, nở nụ cười: “Cho cô ôm đùi.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Táo nhỏ

Gi mà ôm đùi, Đinh Mông tỏ vẻ cô tuyệt đối không nghĩ lệch. Cô nhìn Kiều Di Thần cười cười, buông bát đĩa trong tay, bay nhanh về hướng phòng ngủ của mình: “Anh chờ tôi một chút, tôi chuẩn bị ít đồ.”

Kiều Di khó hiểu nhìn bóng lưng của cô: “Chuẩn bị cái gì?” Cái gì cần chuẩn bị anh đều chuẩn bị xong.

Đinh Mông đáp lại anh một câu: “Dao cạo lông, tôi sợ chân anh nhiều lông quá!”

Kiều Di Thần: “...”

Đinh Mông lấy được dao cạo chạy đến thì Kiều Di Thần đã mất tiêu. Cô đoán anh ở trên lầu hai, liền hướng cầu thang đi tới. Cầu thang kiểu xoắn ốc, không dài, còn có thể thấp thoáng nhìn thấy ánh sáng từ phía trên chiếu xuống.

Đinh Mông đem dao cạo bỏ vào trong túi quần, nghiêm túc đi lên.

Kiều Di Thần đứng ở cửa chờ cô, thấy cô đi lên, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Dao cạo lông đâu?”

“À, không tìm được.”

Kiều Di Thần nói: “Không sao, dù sao tôi cũng chưa nói muốn cạo quần để cho cô ôm.”

Đinh Mông: “...”

Cô cảm thấy như có hàng ngàn con thú lao nhanh qua đầu mình mà cô vẫn không hiểu gì.

Cô ra về thoải mái cười cười, nhìn về phía sau Kiều Di Thần. Toàn bộ tầng hai thông với nhau, như một phòng tập luyện lớn, cực kì rộng rãi. Vật dụng được trưng bày trong phòng cũng không nhiều, đồ vật lớn nhất trong phòng là cây dương cầm tam giác được đặt bên cạnh cửa sổ. Dưới đất rải rác một vài loại nhạc cụ, Đinh Mông có thể nhận ra, là guitar, violon và sáo.

Ở giữa đặt một cái giá dùng để kê nhạc phổ, mặt trên còn đặt mấy tập nhạc phổ đang mở, lại nhìn vào bên trong, là một cái giá sách dựa vào tường, bắt quá bên trong đựng không phải sách, mà là đĩa nhạc, đủ kiểu dáng, đủ loại nhạc của các năm. Đinh Mông có chút lú lờ, số đĩa nhạc này chắc hẳn rất đáng tiền, nói không chừng còn có loại đã ngừng xuất bản ...

Cuối phòng là một bàn làm việc rộng rãi, trên bàn có máy tính, đầu máy hát còn có một đài máy quay đĩa. Đinh Mông thấy cái này cô chỉ mới nhìn thấy trên tivi mà thôi. Còn một số thiết bị chuyên nghiệp khác, cô hoàn toàn không biết dùng để làm gì.

Kiều Di Thần đã sớm xoay người im lặng đánh giá cô, cách một hồi lâu mới hỏi: “Thăm quan xong rồi?”

Đinh Mông cười ha hả gật gật đầu: “Thăm quan xong rồi, nhưng có một vài chỗ không rõ”

Kiều Di Thần nhướn mày: “Cái gì?”

“... Chính là cái kia, máy chạy bộ, dùng để làm gì vậy?” Cả gian phòng, bỗng xuất hiện một cái máy chạy bộ cùng khung cảnh xung quanh trông thật không hợp nhau.

Kiều Di Thần có chút ngoài ý muốn nhìn xem cô: “Máy chạy bộ đương nhiên là dùng để chạy bộ.”

Đinh Mông: “...”

Cám ơn đã phổ cập khoa học.

Kiều Di Thần nhìn biểu tình không nói gì của cô, cười một tiếng, tiến thêm một bước giải thích: “Đôi khi làm việc mệt mỏi, tôi thích chạy bộ.”

Đinh Mông cảm thấy logic của mình có chút theo không kịp, công tác mệt mỏi không phải nên đi ngủ sao? Sao còn muốn chạy bộ để tự hành hạ bản thân?

Nhưng Kiều Di Thần không trả lời thắc mắc trong lòng cô: “Toàn bộ gian phòng này đều cách âm, cho nên tôi thường ở đây luyện hát hoặc là chơi nhạc cụ cũng không sợ ảnh hưởng đến người khác.”

Những lời này khiến Đinh Mông hoảng hốt, cách âm ... Chẳng phải dù có hét đến rát họng cũng không có người nghe thấy?

... Không biết trong túi mấy cái dao cạo có chống đỡ được không.

“Không còn vấn đề thì chúng ta bắt đầu đi.”

Vừa nghe lời này, Đinh Mông suất nửa theo bản năng ôm ngực, nhưng thấy Kiều Dĩ Thần thông dong đi tới trước dương cầm ngồi xuống, mở nắp đàn. Một động tác đơn giản như vậy, anh lại làm giống như các hiệp khách thời cổ thu kiếm tiêu sái ung dung.

Khi tiếng đàn trong veo du dương vang lên thì Đinh Mông mới từ “Bạch y hiệp khách Kiều Dĩ Thần” tỉnh lại.

Người trước dương cầm không nhìn cô, nói: “Luyện phát âm, nửa giờ, tôi đàn một âm, cô hát một tiếng.”

Đinh Mông theo bản năng theo âm anh vừa đàn hát ra, cô cảm thấy cái này là do di chứng của đợt huấn luyện phát âm buổi chiều.

Chẳng qua Kiều Dĩ Thần so với thầy giáo lúc chiều nghiêm khắc hơn nhiều, âm của Đinh Mông có chút không đúng, anh sẽ cùng cô hát lại, không chỉ yêu cầu chuẩn âm, còn có âm sắc cùng khí tức.

Sau nửa giờ huấn luyện, Đinh Mông cảm thấy cô so với buổi chiều còn mệt hơn. Nhưng Kiều Dĩ Thần vẫn không hài lòng về biểu hiện của cô: “Độ chuẩn âm của cô còn phải luyện tập nhiều hơn nữa, hơi thở cũng không đủ.”

Đinh Mông dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn anh, cuối cùng cô hoàn toàn hiểu được, Kiều Dĩ Thần nói ôm đùi, chính là cho cô thêm chút ưu đãi, tự mình huấn luyện cô.

Kiều Dĩ Thần suy nghĩ một lúc, từ phía trước đàn dương cầm đứng lên: “Diễn tấu nhạc cụ đối với luyện chuẩn âm sẽ có ích, cô xem trong các nhạc cụ ở đây, cô có thể sử dụng cái nào?”

Đinh Mông nhìn các nhạc cụ một lượt, nụ cười nhạt dần: “Anh chẳng lẽ không nghĩ tới, tôi không biết dùng cái nào hết?”

Kiều Dĩ Thần im lặng một chút, giúp cô quyết định: “Vậy thì guitar đi, từ hôm nay trở đi, cô mỗi ngày học guitar một giờ.”

Đinh Mông: “...”

Cô mím mím môi, giấy dựa trước khi chết: “Thầy giáo đâu?”

“Đương nhiên là tôi.”

“... Mấy loại nhạc cụ ở đây chẳng lẽ anh đều chơi được hết? “

Kiều Dĩ Thần nhìn cô một cái, cầm lấy đàn violon dưới đất, đi tới giá nhạc phỏ phía trước lật vài tờ, đem đàn violon khoác lên trên vai đứng lên diễn tấu.

Đinh Mông thề, một giây trước, cô hoàn toàn không thể tưởng được Kiều Dĩ Thần cùng đàn violon có liên quan gì. Có lẽ là ấn tượng lúc học cấp hai quá sâu sắc, hình tượng Kiều Dĩ Thần trong lòng cô vẫn luôn là kẻ không học vấn không nghề nghiệp, trẻ con. Kiều Dĩ Thần trước mắt, lại cùng đàn violon xứng đôi như vậy, trên người anh phát ra một loại ưu nhã thông dong, khí chất phong thái xuất sắc, làm cho Đinh Mông cảm thấy trí nhớ của mình hình như sai rồi.

Phảng phất như ngay từ ngày đầu cô biết anh, anh chính là một nghệ sĩ đàn violon.

“Paganini- bản hòa tấu violon số 1 giọng Ré trưởng.” Kiều Dĩ Thần kéo xuống một âm cuối, tự nhiên thu đàn. Đinh Mông sững sờ một chút, mới nhiệt tình vỗ tay kêu lên: “bravo!”

Kiều Dĩ Thần: “...”

“Tóm lại, dạy cô đàn guitar tôi dư sức.” anh buông cây đàn trong tay, ho một tiếng, “Sau khi học guitar xong còn phải tăng thêm nửa giờ để luyện tập thể lực, dùng máy chạy bộ luôn đi.”

Cái này Đinh Mông thật sự không thể nhận: “Tôi không nghĩ mình nên chạy bộ...”

Kiều Dĩ Thần nhìn cô nói: “Vậy thì cô cũng có thể bơi lội, dưới lầu có bể bơi.”

Đinh Mông: “...”

Kiều Dĩ Thần nhìn vẻ mặt không tình nguyện của cô, con ngươi nheo lại: “Cô cho rằng các thí sinh khác lúc này đều đang chơi sao?”

Đinh Mông sững sờ một chút, đầu gối như trúng một mũi tên.

Kiều Dĩ Thần tiếp tục nói: “Hơn nữa ca hát không phải chỉ cần có giọng tốt là được, nền tảng của cô so với những thí sinh khác kém quá nhiều.”

Một cái đầu gối khác của Đinh Mông cũng vêu trúng một mũi tên, chỉ muốn quỵ xuống trước Kiều Dĩ Thần: “Được rồi, tôi chạy!”

Chạy đến cuối cùng cô gần như là dùng ý chí chống đỡ may mà Kiều Dĩ Thần không thêm cái gì mới trong chương trình học cho cô. Xuống đến phòng

khách, Đinh Mông nhìn thấy bát đĩa trên bàn ăn, mới nhớ ra bát còn chưa rửa...

Trời ơi!

Cô đi qua đi lại, Kiều Di Thần ở sau lưng cô nói: “Để tôi rửa cho.”

Đinh Mông tất nhiên mong anh rửa bát, vừa rồi lúc cô chạy bộ anh vẫn luôn ngồi một bên nghe âm nhạc, chỉ cần cô có chút dấu hiệu lười biếng, anh liền nhìn qua. Nhưng hiện tại cô vẫn cực kì giả dối từ chối một chút: “Thật ngại quá, com chiều do anh làm.”

Kiều Di Thần xắn cổ tay áo sơ mi, đi qua: “Cô lúc ngại sẽ cười vui vẻ như vậy sao?”

Đinh Mông: “...”

Biểu cảm của cô bán đứng nội tâm của cô... Cô thậm chí ngay cả sức lực khống chế biểu tình trên khuôn mặt cũng không có!

Kiều Di Thần đem chén bát trên bàn đem vào phòng bếp: “Cô đi tắm nước nóng trước đi, cố gắng thả lỏng cơ bắp, bằng không ngày mai e là dậy không được.”

“Ồ...” Đinh Mông nhìn Kiều Di Thần mở vòi nước, thật sự bắt đầu rửa bát, cô yên lặng về phòng mình.

Cảm giác sau khi tắm nước ấm quả thật thoải mái rất nhiều, nhưng cô biết ngày mai chắc chắn cả người cô sẽ đau ê ẩm. Sao lại ép bản thân tham gia huấn luyện, Đinh Mông đột nhiên cảm thấy đau lòng cho bản thân.

Cô cảm di động trên bàn nhìn thoáng qua, vốn chỉ muốn nhìn thôi gian một chút, kết quả bị năm cuộc gọi nhờ làm hoảng sợ.

Năm cái điện thoại đều là Tường Nam Tinh gọi đến, Đinh Mông sợ cô ấy có chuyện gì gấp, vội vàng gọi lại, điện thoại rất nhanh liền được tiếp: “Đinh Mông, cậu chết ở đâu vậy? Cậu mà còn không tiếp điện thoại tớ liền báo cảnh sát đó!”

“À, tớ hiện đang được huấn luyện đặc biệt, không mang di động.”

“Huấn luyện đặc biệt?” Thanh âm của Tường Nam Tinh trở nên bén nhọn, “Chính là cuộc thi Âm thanh của tự nhiên kia? Tớ gọi để hỏi cậu chuyện này, cậu đăng kí lúc nào? Thậm chí ngay cả tớ cậu cũng gạt, tớ lại từ chỗ khác nghe được là sao!”

Đinh Mông vốn muốn giải thích một chút với cô ấy, nhưng nghe thấy câu nói sau cùng, lại vì tính nhiều chuyện của mình mà hỏi: “Nam Tinh à, có phải cậu và Tiểu Trắc Tử có cái gì không?”

Tường Nam Tinh: “...”

“Có cái đầu cậu!” Tường Nam Tinh biểu đạt xong, hỏi, “Cậu cùng Kiều Di Thần ở chung thế nào? Anh ta không có làm khó cậu chứ?”

Nhắc tới cái này khiến Đinh Mông một phen chua xót nước mắt: “Đừng nói nữa, tớ bị anh ta tra tấn thành tàn hoa bại liễu.”

Tường Nam Tinh im lặng một chút, mới hét lên: “Anh ta quả nhiên đối với cậu xuống tay đúng không? Những dụng cụ phòng sỏi tớ nói với cậu đều vô dụng sao!”

Đinh Mông bị thương nói: “Phòng ở cách âm, không thể nào ngờ tới.”

Cách âm? Nhưng mà lỗi tại anh ta không cách âm a! “Anh ta đã làm gì cậu?”

“Đầu tiên là nửa giờ huấn luyện phát âm, sau đó là một giờ học guitar, phát rồ mất trí nhất là anh còn muốn tớ chạy bộ nửa giờ!”

Tường Nam Tinh sau khi tiêu hóa xong: “Chỉ như vậy?”

Đinh Mông nổi tung: “Gì mà chỉ như vậy? Có giỏi cậu đến thử xem!”

Tường Nam Tinh hạ khóa miệng: “Tớ nhớ rõ trước kia ngữ văn của cậu thành tích rất tốt, cậu biết tàn hoa bại liễu là có ý gì sao?”

Đinh Mông: “... Tớ nói chính là nghĩa đen.”

Tường Nam Tinh không muốn để ý cô nữa, thật nhanh cúp điện thoại, Đinh Mông vội gọi lại cho cô: “Khoan đã, tớ bỗng thèm ăn thịt xiên, ngày mai chúng ta cùng đi ăn đi, tớ huấn luyện đặc biệt xong gọi cho cậu.”

Tường Nam Tinh nghĩ một chút, đồng ý.

Có xiên xiên này chống đỡ tinh thần, cho dù ngày hôm sau Đinh Mông kéo thân thể tàn phế cấp độ ba, cũng kiên trì hoàn thành huấn luyện.

Trước khi lao vào vòng tay của thịt xiên, cô không quên gọi điện thoại cho Kiều Di Thần, miễn cho anh vẫn luôn chờ mình, ai biết Kiều Di Thần sau khi nghe xong, trực tiếp phủ quyết cô: “Cô không biết ca sĩ phải bảo vệ cổ họng của mình thật tốt sao? Thịt xiên cay độc kích thích cổ họng, cô về sau tốt

nhất đừng ăn, cơm chiều tôi làm xong rồi, cô nhanh lên trở về đi, cơm nước xong huấn luyện đặc biệt.”

Đinh Mông: “...”

Cô bi thương đem tin tức này báo cho Tường Nam Tinh, Tường Nam Tinh im lặng một lúc, toát ra một câu: “Cậu có phải quá nghe lời anh ta rồi không? Trước kia mẹ cậu nói bao nhiêu lần cậu ăn ít thịt xiên thôi, cậu có nghe không?”

Đinh Mông: “...”

Giống như... Thật sự là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thịt xiên

Để chứng minh mình còn trong thời kì nổi loạn, Đinh Mông không chút do dự gửi tin nhắn cho Kiều Di Thần, nói mình ăn xong thịt xiên sẽ trở về liền, sau đó nhanh chóng tắt máy.

Ngồi xe buýt đến Hương Phiêu Thập Lý, Tường Nam Tinh đã gọi một bàn đầy thức ăn chờ cô, Đinh Mông nhìn nhìn, toàn là món cô thích ăn, nhìn không được cảm động nói: “Nam Tinh, chỉ có cậu là tốt với mình nhất.”

Tường Nam Tinh liếc cô một cái, đương nhiên không bị cô dụ dỗ: “A...”.

Đinh Mông: “...”

Quả nhiên đứng trước đồng tiền thì tất cả đều là hư vô.

Cô búi tóc rồi ngồi xuống, nhấp một ngụm trà lúa mạch. Tường Nam Tinh ngồi đối diện nhìn cô vài lần, giọng trêu chọc: ”Nhạc sĩ Kiều nhà cậu không cho cậu đến mà? Cậu tự tung tự tác như vậy, không sợ trở về bị xử sao?”

Đinh Mông bị sặc nước: “Tớ chỉ là tình ngộ thôi, cậu nói đúng lắm, sao tớ phải ngoan ngoãn nghe hần lời nói chứ?” Nếu như bọn họ là vợ chồng thật còn được, đằng này bọn họ chỉ là vợ chồng giả, sao cô lại để cho hần ăn hiếp như thế chứ? Trong thỏa thuận đã viết rất rõ ràng, hai người không được can thiệp vào cuộc sống của nhau.

Vì thế Đinh Mông yên tâm thoải mái ăn, tay gấp nhanh nhẹn, ăn khắp bốn hướng.

Chỉ là ngày vui ngắn chẳng tày gang, vừa mới chiến xong hiệp 1, một chiếc xe hơi màu đen dừng ngoài cửa tiệm Hương Phiêu Thập Lý. Tường Nam Tinh thuận thế nhìn thoáng qua, cảm thán nói: “Người này thật có phong cách, lái xe hơi cao cấp đến ăn thịt xiên.”

Đinh Mông cũng nhìn qua, càng nhìn càng cảm thấy, chiếc xe này quen lắm... Người trong xe càng quen mắt ==.

Kiều Di Thần đóng cửa xe, từ từ sải chân, hướng phía Đinh Mông đi tới.

Cảnh tượng này thật đáng sợ, Đinh Mông sợ tới mức trứng chim cút trên đĩa suýt rớt xuống.

“Ăn xong rồi sao?” Kiều Di Thần đứng trước mặt cô, vẻ mặt ôn hòa hỏi.

Đinh Mông nuốt nước miếng một cái, hần lúc này cười càng thân thiện, lát nữa đặc huấn lại càng thâm thiết. Tường Nam Tinh cảm thấy không khí lạ, nhiều chuyện nói: “Mông Mông, không giới thiệu sao?”

Đinh Mông miễn cưỡng cười cười: “Nhạc, nhạc sĩ Kiều.”

“À.” Tường Nam Tinh quan sát anh ta một lúc, chủ động giới thiệu, “Tôi là Tường Nam Tinh, là bạn tốt của Mông Mông.”

Kiều Di Thần hướng cô gật đầu: “Chào cô, bất quá tôi nghe mẹ cô ấy nói, bạn thân nhất của cô ấy là Tiểu Trác Từ mà?”

Đinh Mông: “...”

Được lắm, rốt cuộc cô cũng biết vì sao Kiều Di Thần có thể tìm được nơi này rồi.

Mẹ cô sao có thể bán nữ cầu vồng như vậy, hơn nữa ngay cả Tiểu Trác Từ cũng bị khai ra, quả thực đau đớn vô cùng!

“Thịt xiên cậu cũng ăn rồi, giờ về được chưa? Nếu có người nhận ra sẽ không hay.”

Đinh Mông ngẩn ra một lúc, cảm thấy Kiều Dĩ Thần lo lắng rất đúng, dù sao cô hiện tại là người từng lên TV mà.

Vì thế cô ôm lấy túi xách, để lại 10 tờ tiền xanh, theo Kiều Dĩ Thần ra ngoài.

Tường Nam Tinh nhìn theo hai người, khóe miệng run run. Vài ngày không thấy, cô còn giấy dựa lo chuyện cơm áo gạo tiền mà bạn tốt của cô đã bắt đầu lo lắng chuyện ra ngoài bị người ta nhận ra.

Nhưng mà... 10 đồng tiền không đủ nha!

Đinh Mông đi theo Kiều Dĩ Thần lên xe xong, thật cẩn thận quan sát hán một lúc, rồi cười nói “Cậu giận à?”

“Vi sao?”

“... Vì tôi chạy ra ngoài ăn thịt xiên.”

Kiều Dĩ Thần nhìn cô một cái, rất nhanh lại thu hồi ánh mắt: “Không có, bắt quá tôi có chút hiểu được cảm giác của cậu khi cậu lòi tôi trốn học từ quán net xách về trường học thôi.”

Đinh Mông: “...”

Cô dường như cũng có chút hiểu được tâm tình của hán lúc trốn học đi quán net... Cô giống như càng lớn càng giật lùi.

Cô ho một tiếng, theo bản năng giải thích cho bản thân: “Quán thịt xiên đó tôi ăn từ nhỏ đến lớn, bọn họ làm rất sạch sẽ, hơn nữa tôi ăn nhiều năm như vậy, cổ họng vẫn rất tốt mà.”

Kiều Dĩ Thần nói: “Đó là bởi vì trước kia cậu không ca hát, nếu như cậu giống ca sĩ chuyên nghiệp thường xuyên dùng cổ họng, còn ăn những thứ đó, cổ họng cậu sớm muộn gì cũng hỏng.”

“Áy... Vậy thỉnh thoảng ăn một lần chắc không sao chứ?” Cô nhin không được vì mình tranh thủ tí phúc lợi, tuy rằng chuyện này căn bản không cần thông qua sự đồng ý của Kiều Dĩ Thần.

May mà Kiều Dĩ Thần cũng không phải người không lương tâm, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Đinh Mông yên lòng, bắt đầu hỏi chuyện sau khi trở thành “Ca sĩ chuyên nghiệp”: “Cậu nói ngày mai lúc ra ngoài tôi có cần đội mũ che mặt không?”

“Sợ nắng à?”

“Không phải, nhớ có người nhận ra tôi rồi sao?”

“... Cậu suy nghĩ nhiều quá.”

Đinh Mông buồn bực: “Vừa rồi không phải cậu nói lo lắng tôi bị người ta nhận ra sao?”

Kiều Dĩ Thần sừng sốt một chút, mới nói: “Tôi là lo lắng lúc hai chúng ta đứng cùng một chỗ sẽ bị nhận ra, một mình cậu, lấy độ nổi tiếng hiện tại của cậu, có thể nhận ra cậu chỉ là người thân bạn bè thôi.”

Đinh Mông: “...”

Không cần đùa giỡn thế chứ...

Sau khi về đến nhà, Đinh Mông quả nhiên nhìn thấy cơm chiều Kiều Dĩ Thần nhắc đến trong điện thoại. Cô vui sướng chuẩn bị nhào lên, lại bị Kiều Dĩ Thần một câu nói cắt đứt: “Lên lầu hai, bắt đầu đặc huấn.”

Đinh Mông hai mắt đầm lệ: “Nhưng mà tôi vẫn chưa ăn cơm.”

Kiều Dĩ Thần khó hiểu nhìn xem cô: “Không phải cậu mới ăn thịt xiên sao?”

Đinh Mông: “...”

Tôi ăn chưa được 10% đã bị cậu đem đi đó!

Kiều Dĩ Thần hoàn toàn không quan tâm ánh mắt lên án của cô, cũng không quay đầu lại mà lên lầu.

Đinh Mông: “...”

Bộ dạng này của hán chắc chắn là tức giận mà. Vậy mà trước mặt cô còn làm bộ rộng lượng...

Quả nhiên lúc huấn luyện phát âm và học guitar hấn không ngừng gây chuyện, đến cuối cùng còn nói: “Hôm nay ăn toàn đồ dầu mỡ, nên chạy bộ thêm nửa tiếng đi.”

Đinh Mông: “...”

Cô mím mím môi, nhìn hấn nói: “Cậu nói lại lần nữa xem cậu không có tức giận?”

Kiều Di Thần không nói gì, chỉ là khoe miệng khó có thể nhận ra cong lên một chút.

Đinh Mông cảm thấy hôm nay không thể lười chạy bộ được rồi, đang chuẩn bị nghe lời đi lên phía trước, chuông di động vang lên —— cô hôm nay nhớ rõ mang theo di động bên người.

“Đợi chútừ từ, tởnghe điện thoại.” Cô chạy tới tiếp điện thoại, điện thoại sáng lên hiện tên người gọi là Giao hàng, “Chào anh, đúng vậy, vâng, cảm ơn.”

Đinh Mông để điện thoại xuống, nhìn Kiều Di Thần nói: “Tôi có chút đồ, tôi đi xuống lấy một chút, lập tức quay lại.”

Kiều Di Thần gật gật đầu, không nói gì. Đinh Mông xuống dưới lầu chỗ bảo vệ lấy túi đồ, xem xét một hồi, phát hiện là cái cốc mình mua hôm qua, không nghĩ tới nhanh như vậy đã đến.

Cô trở lại phòng khách dung kéo mở hộp giấy, bên trong quả nhiên có hai cái cốc xếp ngay ngắn, một cái màu xanh lam, một cái màu hồng nhạt.

Kiều Di Thần cũng từ trên lầu đi xuống, qua phía sau cô hỏi: “Cậu mua cốc làm gì?”

Đinh Mông lập tức làm bộ dáng oán giận: “Cậu không biết nước trong trại huấn luyện khó cướp thế nào đâu! Tôi ngày hôm qua tìm không thấy cái cốc lớn, chỉ có thể mua thôi.”

Kiều Di Thần vốn là muốn nói hấn có, nhưng vẫn nịn lại. Đinh Mông đem màng plastic chống xóc ngoài cái cốc xé ra, nghĩ một chút rồi đưa cho Kiều Di Thần cái cốc màu xanh: “Cái này cho cậu, mua hai cái có thể được giảm giá còn có quà tặng nữa, cho nên tôi liền mua thêm một cái.”

Cô không có nói, đây thật ra là cặp cốc tình nhân, chỉ là cô rất thích cái cốc màu hồng nhạt, cho nên mới mua cả hai cái.

Nhưng cô không nói, Kiều Di Thần cũng nhìn ra, thiết kế giống nhau, cái hồng cái xanh, bên trong còn có trái tim.

“Cảm ơn, tôi đang thiếu cốc nước.” Hấn mặt không đổi sắc nhận lấy.

Đinh Mông mua loại cốc dung tích lớn có ống hút, nhưng thiết kế thật quá dễ thương, không thích hợp cho nam sinh dùng, cũng may chất lượng cũng không tệ lắm. Trong lúc Kiều Di Thần trở về phòng cất cốc nước, Đinh Mông đã tự giác lên lầu hai chạy bộ, dù sao cô vẫn chưa ăn cơm chiều, chạy xong sớm một chút có thể ăn sớm...

Kiều Di Thần không lâu sau cũng đi lên, giống ngày hôm qua bắt đầu mở nhạc, ở một bên quan sát cô. Nhưng không đến nửa giờ sau, hấn đã bảo dùng: “Hôm nay đến đây thôi.”

Đinh Mông không dám tin mở to mắt, Kiều Di Thần thông dong nói: “Mới bắt đầu huấn luyện thể lực không thể tập với cường độ quá lớn được, cơ thể sẽ không thích nghi kịp, vẫn là làm theo chất lượng thì tốt hơn.”

Đinh Mông rơi vào trầm tư, hấn lúc trước nhất quyết phạt cô chạy thêm nửa tiếng, sao lại thay đổi quyết định rồi? Một giây, hai giây, ba giây, Đinh Mông đột nhiên nghĩ ra, dường như đã nhận ra trọng điểm.

Chẳng lẽ vì cốc nước cô tặng? Sau này cô nhất định phải tặng hấn thêm nhiều thứ.

Ngày hôm sau Đinh Mông mang theo cái cốc lớn của mình đi trại huấn luyện, chuyện đầu tiên chính là rót cho mình một cốc nước tràn đầy. Kiều Di Thần cũng đem cái cốc đến công ty, trong phòng thu âm, một nhân viên vô tình nhìn thấy hấn uống nước, hơi ngạc nhiên hỏi: “Kiều đại nhân, cậu cũng dùng loại cốc nước này à?”

Kiều Di Thần thân nhiên liếc mắt nhìn: “Không được sao?”

“... Không phải.” Nhân viên yên lặng thu hồi ánh mắt.

Buổi tối huấn luyện, Kiều Di Thần theo lệ thường hỏi Đinh Mông ban ngày học cái gì.

Đinh Mông nói: “Hôm nay không có học huấn luyện phát âm và nhạc lý, thầy giáo yêu cầu chúng tôi hát thử bài hát định dự thi ở vòng sau, bắt đầu hướng dẫn chúng tôi về các bài hát, nhưng vẫn tiếp tục huấn luyện thể lực và hình thức.”

Kiều Di Thần gật đầu: “Ồ đó huấn luyện chủ yếu là để đối phó với cuộc thi, tôi vẫn tiếp tục huấn luyện cậu kiến thức cơ bản.”

“Ừ.”

“À, vòng sau cậu định hát bài gì?”

Đình Mông nói: “.”

Kiều Di Thần không nói gì, chỉ đưa tay đàn lên đàn dương cầm, giai điệu quen thuộc vang vọng khắp phòng.

“Hát cho tôi nghe thử.”

Đình Mông lúc xế chiều đã hát mấy lần cho thầy giáo nghe, nhưng lúc này trước mặt Kiều Di Thần, cô vẫn hơi hồi hộp. Cô dựa theo cách thầy giáo lúc chiều dạy hát một lần, lo lắng chờ Kiều Di Thần đánh giá.

“Mấy ngày nay huấn luyện có chút hiệu quả, ít nhất cậu đã không hát như hát karaoke. Cậu bắt đầu có ý thức không chế âm thanh phát ra theo vị trí của dây thanh, bao gồm khẩu hình và hô hấp, thậm chí kết hợp khoang miệng cùng xoang mũi.” Hắn nhìn thấy Đình Mông thoáng vẻ vui mừng, lại nhẹ nhàng bổ sung, “Bắt quá điều này với một ca sĩ mà nói, là điều cần bản.”

Đình Mông: “...”

Được rồi, cô muốn đạt tới tiêu chuẩn của nhạc sĩ Kiều, còn quãng đường rất xa.

“Tiếp tục huấn luyện phát âm, nửa tiếng.” Kiều Di Thần nói xong, cổ tay thoáng dùng sức, ấn xuống phím đàn.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Vòng bán kết

Trong lúc mọi người khẩn trương chuẩn bị cho vòng bán kết, chẳng mấy chốc đã đến lúc diễn tập. Diễn tập được tiến hành trong hai ngày, thời gian biểu được phát cho mỗi thí sinh, vì số người tham gia khá nhiều, nên mỗi thí sinh chỉ cần có mặt để diễn tập theo thời gian đã phân là được, thời gian còn lại vẫn tiếp tục huấn luyện.

Sau khi kết thúc hai ngày diễn tập, nhân viên của cuộc thi tổ chức rút thăm. Vòng bán kết chính là đấu đối kháng, tên của bốn mươi thí sinh được chia làm hai đội thi đấu, người thua sẽ bị loại, người thắng sẽ được vào vòng trong.

Đình Mông và một thí sinh nam đều rút được số 9, anh ta và cô đều nằm trong tổ không chuyên, điều này khiến cô cảm thấy khá may mắn. Tuy rằng các thí sinh được huấn luyện chung một chỗ mấy ngày, nhưng cô còn chưa biết họ tên của đối phương.

Cô đang nghĩ có nên đi đến chào hỏi hay không, sẵn thăm dò tình hình quân địch, thì đối phương đã bước đến trước cô: “Chào cậu, cậu là Đình Mông phải không, mình là Giả Soái.”

Đình Mông nhìn người trước mặt mình, kinh ngạc nói: “Thực khéo.”

Giả Soái sững người một chút mới hiểu ý cô: “Cậu cũng có bạn tên là Giả Soái à?”

Đình Mông lắc đầu: “Không, mình có một bạn học tên Chân Soái.”

Giả Soái: “...”

Sau khi hai người tìm hiểu tình hình đối phương thì ai về nhà nấy.

Mấy ngày nay đều do Kiều Di Thần nấu cơm, Đình Mông làm một con sấu hạnh phúc, trên bàn cơm, Kiều Di Thần hỏi về trận đấu: “Cậu rút thăm gặp ai?”

“Giả Soái!” Đình Mông buông đũa, vẻ mặt hưng phấn nhìn anh, “Cậu còn nhớ không? Lúc đi học ở ban ba cũng có người tên Chân Soái, còn có tin đồn về cậu với hắn nữa đấy!”

Kiều Di Thần: “...”

Bằng mắt thường cũng có thể thấy rõ mặt anh tối dần, im lặng nhìn Đình Mông.

“Khụ.” Xuất phát từ bản năng động vật, Đình Mông cảm nhận được nguy hiểm, cô cũng không muốn hôm nay lại bị tăng mức huấn luyện, “Chuyện đó, tớ nghĩ kĩ lại rồi, lúc trước cậu lấy thư tình của tớ, chắc không phải là muốn tỏ tình với anh ta mà chỉ muốn giúp tớ chuyển thư thôi phải không?”

Kiều Di Thần cười lạnh một tiếng: “Để hiểu rõ chuyện này, cậu phải dùng đến 12 năm?”

Đình Mông: “...”

Thực xin lỗi.

Kiều Di Thần khảy đĩa com, giống như lơ đãng hỏi: “Cô bây giờ còn thích hán sao?”

Đình Mông cảm thấy vấn đề này có chút khó có thể tin: “Đã hết thích từ lâu rồi, hiện giờ anh ta ra sao tớ còn không nhớ được.”

“À.” Kiều Di Thần nhàn nhạt đáp một tiếng, sắc mặt dịu lại nhiều. Dường như lúc gặp lại trong quán cà phê, cô liếc mắt một cái đã nhận ra anh.

Sau bữa com vẫn tiếp tục đặc huấn, tuy ngày mai sẽ chính thức thi đấu, nhưng Kiều Di Thần vẫn từ từ huấn luyện kiến thức cơ bản cho Đình Mông. Đình Mông cũng không vội vã yêu cầu hán chỉ bảo về bài hát mà cô thi đấu, cô cảm thấy hán làm như vậy, nhất định là có lý do.

Đến khi kết thúc đặc huấn, lúc Đình Mông định trở về phòng, Kiều Di Thần mới gọi cô lại, nói một câu: “Ngày mai thi đấu cố lên.”

Đình Mông ngẩn người, sau đó hướng hán lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Ngủ ngon, đại đại!”

Kiều Di Thần nhìn cô đóng cửa phòng, khẽ cong khóe môi rồi trở lại phòng mình.

Bởi vì tổ sản xuất không cung cấp trang phục để thi đấu, Đình Mông chỉ có thể chọn một chiếc váy trắng khá lịch sự từ trong tủ áo của mình, xõa mái tóc đen xuống rồi tham gia thi tài.

Sau khi trình diện, nhân viên của chương trình thấy cô không trang điểm, liền kéo cô vào phòng trang điểm để trang điểm một chút. Không ngừng có nhân viên chương trình và thí sinh vội vàng vàng đi ngang qua bên người, Đình Mông cũng bị không khí này lấy nhiễm, bắt đầu thấy căng thẳng.

Vòng bán kết diễn ra trong hai ngày, tối nay là rút thăm trước để đánh số thí sinh, tổng cộng có 20 người. Một buổi chiều mà có đến 20 thí sinh, thời gian có chút gấp gáp.

Đình Mông cùng Giả Soái được xếp ở giữa, cô cảm thấy vị trí này cũng không tệ lắm, vừa không phải đợi lâu lắm, lại có thể xem thực lực của các thí sinh thi trước. Đến lượt cô và Giả Soái thì Giả Soái là người lên sân khấu trước.

Hán hát bài hát chủ đề “Cuồng hưởng” của Cố Tín trong album cùng tên, vừa đàn vừa hát, trước đó lúc huấn luyện, thầy giáo đề nghị hán đổi một bài hát khác, nhưng xem ra hán không có tiếp thu ý kiến này.

Vì thế Đình Mông rút ra kết luận, hán nhất định rất thích Cố Tín.

Bài hát này Giả Soái biểu diễn thường thường, tuy rằng không có sai sót quá lớn, nhưng cũng không có gì xuất sắc. Những bài hát của Cố Tín thường khó hát, hơn nữa so với kỹ thuật hát của ca sĩ gốc, phần trình diễn của Giả Soái có vẻ khá bình thường.

Đình Mông thấy hơi tiếc cho anh ta, giọng hát của anh ta không tệ, kỹ thuật hát cũng khá, nếu như nghe theo thầy giáo đổi một bài hát mà bản thân có thể làm chủ được thì phần biểu diễn sẽ tốt hơn nhiều.

Ý kiến của giám khảo cũng không khác cô lắm, nhưng nhận xét từ Kiều Di Thần nói ra, tính sát thương tăng rất nhiều: “Rất nhiều người lúc bước vào giới ca sĩ đều hi vọng mình có thể trở thành Cố Tín thứ hai, có mục tiêu là tốt, nhưng khi khả năng còn cách anh ấy quá xa mà lại đi chọn bài hát của anh ấy để thử thách bản thân, thì chỉ như những tên hề đang cố làm trò thôi.”

... Thực thể thăm Đình Mông không nở nhìn về mặt của Giả Soái.

Cũng không có thời gian cho cô nghĩ nhiều, sau khi Giả Soái đi xuống, liền đến lượt cô.

Đây là lần đầu tiên có dàn nhạc đệm trong khi thi, sau khi Đình Mông lên sân khấu, trái tim không không chế được bắt đầu đập liên hồi. Nhưng thật kì lạ, khi cô nhìn thấy ánh mắt của Kiều Di Thần thì lại thấy bình tĩnh hơn nhiều.

Rõ ràng ánh mắt của anh ta vẫn rất hung dữ.

Sau khi giới thiệu bản thân, Đình Mông thả mình vào khúc nhạc dạo, thả lỏng bản thân: “Nơi nào đó bên kia cầu vồng, tí tện trên cao, có một vùng đất mà tôi đã từng nghe qua trong lời ru. Nơi nào đó bên kia cầu vồng, bầu trời trong xanh, chỉ cần bạn dám mơ, tất cả chúng đều trở thành sự thật...”

Bài “Over The Rainbow” nhẹ nhàng vang lên, tựa hồ làm cho không khí căng thẳng trong hội trường dần lắng xuống, lòng người cũng nhẹ dần. Lần biểu diễn này không cần lo lắng sẽ bị Kiều Di Thần cắt ngang giữa chừng, Đình Mông thả cả hồn mình vào bài hát, khi tiếng nhạc dần biến mất, cô còn cảm thấy mình như đang bồng bềnh trên mây.

Sau khi cô kết thúc biểu diễn, giám khảo đầu tiên bên trái bắt đầu nhận xét: “Như ở vòng thi trước tôi đã nói, thanh âm của cô rất trong trẻo, rất thích hợp với các bài hát như thế này, hơn nữa cô lúc ca hát còn có một điểm đặc biệt, cô rất nhập tâm vào bài hát, cô có thể dễ dàng mang người nghe vào thế giới mà cô đang miêu tả.”

Một giám khảo khác cũng nói: “Theo như hồ sơ của cô, cô chưa từng được đào tạo chuyên nghiệp, nhưng chỉ mới một tuần mà cô đã tiến bộ thế này,

thật đáng kinh ngạc. Như nhạc sĩ Kiều đã nói, lần trước cô hát như đang hát karaoke, còn lần này phần thể hiện của cô đã hơn rất nhiều người không chuyên. Nói thật tôi khá ngạc nhiên, thầy giáo ở trung tâm huấn luyện của chúng ta giỏi như vậy sao?”

Thầy giáo hướng dẫn Đinh Mông đang ngồi dưới sân khấu xem thi tài, lúc này cũng không kiềm được nghi ngờ, có phải ông đã quá xem thường khả năng của bản thân?

Chỉ có Đinh Mông biết, cô tiến bộ thế này phần lớn đều do Kiều Dĩ Thần.

“Nhưng cô còn có thể tiến bộ hơn rất nhiều, tôi rất mong chờ.” Vị giám khảo kia nhìn cô cười cười, kết thúc nhận xét.

Được hai vị giám khảo tán dương, Đinh Mông thoải mái hơn chút, để tiết kiệm thời gian, mỗi lần thi tổ sản xuất chỉ bố trí hai vị giám khảo bình luận, cho nên lần này Kiều Dĩ Thần không nói gì thêm. Giả Soái đi lên sân khấu đứng bên cạnh Đinh Mông, chuẩn bị nhận phiếu bầu của 3 vị giám khảo.

Kết quả không ngoài dự đoán, hai vị giám khảo vừa rồi dành lời khen cho Đinh Mông đều bầu cho cô, tất nhiên Đinh Mông sẽ được vào vòng trong. Phiếu bầu cuối cùng là của Kiều Dĩ Thần, tuy rằng phiếu bầu của hấn đã không quan trọng, nhưng Đinh Mông vẫn rất nghiêm túc nhìn hấn.

Kiều Dĩ Thần điều chỉnh một chút micro, mở miệng nói: “Lần sau tôi phải nghe cô hát tiếng Trung, nếu như cô tiếp tục hát tiếng Anh, tôi sẽ cho cô rớt ngay.”

Đinh Mông: “...”

Sao vừa rồi cô lại muốn nghe hấn nói chứ?

“Tôi bầu cho Đinh Mông.” Kiều Dĩ Thần nói xong, lại rời khỏi micro.

Chắc do bị Kiều Dĩ Thần hành hạ quá lâu, phiếu bầu lần này của hấn tuy không quan trọng nhưng lại làm cho lòng Đinh Mông vui như nở hoa. Nhận được 3 phiếu bầu, Đinh Mông thuận lợi tiến vào vòng 20.

Cô thi xong phía sau còn có một nửa thí sinh, cô cũng không vội đi, mà cũng như rất nhiều thí sinh khác, ở lại nghe tất cả tiết mục của mọi người. Sau khi cuộc thi kết thúc, tổ sản xuất bảo ngày mai tổ thứ hai thi đấu, bọn họ có thể đến xem, cũng có thể tự do, sáng ngày một tám giờ rưỡi vẫn tập hợp tại trại huấn luyện.

Lúc Đinh Mông rời khỏi, hướng sân khấu nhìn thoáng qua, đạo diễn và người của công ty giải trí Tinh Diệu đang nói chuyện với Kiều Dĩ Thần, cô nhìn một chút rồi đi về trước.

Cứ tưởng rằng Kiều Dĩ Thần còn lâu mới trở về, chỉ ít phải cùng mọi người ra ngoài ăn cơm, không ngờ mới đến giờ cơm mà hấn đã về.

Đinh Mông bị sặc cơm một tí, cầm bát cơm nhìn hấn: “Khụ, tớ nghĩ cậu sẽ ăn cơm ở ngoài, cho nên chỉ làm hai món ăn.”

“Không sao.” Kiều Dĩ Thần cởi áo khoác, đi phòng bếp rửa tay, sau đó cầm chén cơm đi ra. Đinh Mông xới hai vá cơm, nhìn người đối diện nói: “Hay là tôi đi nấu thêm canh?”

Tuy rằng trên thỏa thuận có nói hai người mạnh ai nấy lo, nhưng gần đây cô ăn chực của Kiều Dĩ Thần quá nhiều bữa cơm rồi, thật sự là hơi cắn rứt lương tâm.

Kiều Dĩ Thần thấy cô rục rịch, liền nói: “Không cần, uống nước là được rồi.”

“Ồ.” Đinh Mông nghe vậy, chạy đi rót hai ly nước, đặt ở trước mặt Kiều Dĩ Thần.

Kiều Dĩ Thần nhìn cốc nước lọc trước mặt, khẽ cười nói: “Có nước trái cây không?”

“Có! Cậu muốn uống vị nào?”

“Nho với dưa hấu thêm tí chanh.”

Tuy rằng có vẻ hơi phức tạp, nhưng con ong chăm chỉ Đinh Mông vẫn chạy vào phòng bếp pha nước. Máy ép của Kiều Dĩ Thần rất cao cấp, ép ra cực nhiều nước, còn có thể tự loại vỏ, Đinh Mông làm không bao lâu đã bung hai ly nước trái cây đi ra.

“Cám ơn.” Kiều Dĩ Thần bung cốc nước lên uống một ngụm, có vẻ đang rất vui sướng.

Đinh Mông cũng uống một ngụm, hài lòng gật gật đầu, máy ép cao cấp đúng là khác cái máy một trăm đồng nhà cô, vị ngon hơn nhiều.

“Chúc mừng cậu vào vòng trong.”

Kiều Dĩ Thần không báo trước nói một câu, mắt Đinh Mông cong cong, chữ cảm ơn còn chưa nói ra miệng, Kiều Dĩ Thần lại nói thêm: “Nhưng nếu như hôm nay người cô rút trúng không phải Giả Soái, hoặc là Giả Soái hát không phải là “Cuồng hường“, cô sẽ không dễ dàng vào vòng trong như vậy đâu.”

Đinh Mông: “...”

Cô dùng liếm môi một cái, nhìn Kiều Di Thần nói: “Về sau cậu nói chuyện có thể chỉ nói nửa câu đầu thôi được không?”

Kiều Di Thần cười nhạt nói: “Chỉ muốn nghe lời khen, cô sẽ không tiến bộ.”

Đinh Mông hừ một tiếng: “Anh có khen ai bao giờ?”

Kiều Di Thần nhìn cô một cái, hơi nhếch khóe môi nói: “Hôm nay cô rất xinh đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Dao động

Ánh mắt của Kiều Di Thần có thể mê hoặc người khác, nhất là khi anh ta chăm chú nhìn ai đó thì sẽ làm cho người đó tin tưởng rằng mỗi câu hần nói đều xuất phát từ đáy lòng.

Vì thế Đinh Mông tin chắc rằng hôm nay cô rất đẹp.

Kiều Di Thần nhìn cô đang xấu hổ cúi đầu, buồn cười nói: “Com nước xong rồi lên lầu hai huấn luyện.”

“Hà?” Đinh Mông ngạc nhiên nhìn hần, không phải vừa rồi mới khen cô xinh đẹp sao?

Kiều Di Thần nhướn mày: “Thế nào, không định luyện tập à?”

“... Có chứ!” Đinh Mông nịnh nọt hướng hần cười cười, bùng bát com lên rồi lại vụng trộm trừng hần.

Kiều Di Thần nhìn cô, bình thản bảo: “Sáng mai tớ phải đi làm, cậu ở nhà phải luyện giọng và đàn ghita, cũng không được lười tập thể lực, buổi tối tớ về sẽ kiểm tra.”

Đinh Mông: “...”

Lúc trước đều là cô kiểm tra hần, hiện tại vị trí của hai người lại đổi cho nhau, thật là một câu chuyện đáng buồn mà.

Nhưng mà nhạc sĩ Kiều vẫn chưa dừng việc sắp xếp ở đây: “Buổi chiều đi xem những thí sinh khác thi, buổi tối trở về tiếp tục đặc huấn.”

Đinh Mông: “...”

Quả thực là một lịch trình kín kẽ không có chỗ hở mà.

Cô mím mím môi, muốn xin thêm thời gian nghỉ ngơi cho mình: “Hôm nay tôi vừa kết thúc một trận chiến lớn, tôi nghỉ ít nhất ngày mai tôi có thể ngủ nướng.”

Kiều Di Thần hướng cô cười nói: “Tổ tiên của cậu không phải là Đinh Xuân Thu sao, mới mức này mà không chịu nổi rồi à?”

Đinh Mông: “...”

“Chuyện xưa vậy rồi mà cậu còn nhớ rõ? Trí nhớ cậu tốt như vậy, sao lúc trước chưa bao giờ thấy cậu đạt điểm tối đa?” Đinh Mông thật có chút nói không nên lời.

Kiều Di Thần không để tâm nói: “Vì lúc đó tớ còn trong thời kì nổi loạn.”

“Cho nên giờ cậu đang bước vào thời kì mãn kinh?”

Kiều Di Thần im lặng một chút, nhìn cô cười nói: “Vậy tớ cho cậu thêm nửa tiếng huấn luyện thể lực, cũng là hợp lý đúng không?”

“... Kiều đại nhân phong lưu phóng khoáng như vậy sao có thể trong thời kì mãn kinh được chứ haha.”

Kiều Di Thần vút cho cô một ánh mắt phong lưu phóng khoáng, kết thúc trận cãi cọ này. Sau bữa com, Đinh Mông ngoan ngoãn theo hần lên lầu hai huấn luyện tập.

Ngày hôm sau lúc Kiều Di Thần đi gõ cửa phòng Đinh Mông, Đinh Mông không chịu được sự ồn ào này, đành phải bò lên lầu hai huấn luyện.

Tuy rằng không có Kiều Dĩ Thần ở một bên giám sát, nhưng Đinh Mông vẫn không dám lơ là, cả buổi sáng đều chăm chỉ luyện tập. Giữa trưa ăn cơm trưa xong, cô không ngại nắng gắt mà đi ra ngoài xem mọi người thi. Đến nơi thi mới phát hiện những thí sinh hôm qua được vào vòng trong đều tới, xem ra mọi người đều rất quan tâm đến thực lực của đối thủ.

Các thí sinh đến xem thi đầu đều ngồi tập trung ở một bên sân khấu, phía sau giám khảo, mọi người đang nói chuyện phiếm bỗng nhiên yên lặng. Đinh Mông nghe thấy cô gái bên cạnh nhỏ giọng nói: “Kiều Dĩ Thần đẹp trai quá.”

Cô chớp chớp mắt không có hưởng ứng, cô gái kia lại nói tiếp với giọng đầy tiếc nuối: “Đáng tiếc lại quá bạo ngược.”

Đinh Mông bị sắc nước bọt, nuốt nửa ho khan.

Kiều Dĩ Thần đi tới ghế giám khảo, nhìn lướt qua phía khán giả, khi nhìn thấy Đinh Mông liền thu hồi ánh mắt, ngồi xuống vị trí của mình.

Sau khi giám khảo chuẩn bị xong, cuộc thi nhanh chóng bắt đầu, thí sinh từng người một lên sân khấu, Đinh Mông nghe một lúc liền nhận ra được nhóm thí sinh hôm nay còn giỏi hơn hôm qua nhiều. Xem ra Kiều Dĩ Thần nói đúng, cô quả thật rất may mắn...

Đường Thi Nhiên cũng ở nhóm này, cô ấy tuy rằng vẫn còn là sinh viên của học viện âm nhạc, nhưng khả năng biểu diễn đã không thua gì ca sĩ chuyên nghiệp, thậm chí có thể nói, so với không ít ca sĩ khác còn hát tốt hơn. Đinh Mông vẫn là lần đầu tiên nghe thấy Đường Thi Nhiên hát, cô không ngờ được, Đường Thi Nhiên nhìn qua nhỏ xinh như vậy, thể nhưng nội lực lại lớn đến thế. Hơn nữa cô ấy còn có thể kiểm soát cả bài hát, cực kỳ điêu luyện. Lúc Kiều Dĩ Thần nhận xét phần thi của cô ấy, cũng rất nhẹ nhàng, có vẻ đánh giá cô ấy rất cao.

Đường Thi Nhiên đương nhiên là dễ dàng vào vòng trong, khi nhận được phiếu bầu của Kiều Dĩ Thần thì trên mặt giấu được tươi cười, đến Đinh Mông ngồi ở phía xa cũng có thể nhìn rõ.

Lúc này cô gái bên cạnh lại nói: “Cô xem Đường Thi Nhiên cười rục rờ chưa kìa, thiếu điều muốn nhào lên nói ‘Đại thần, tôi muốn sinh con cho ngài’.”

Đinh Mông: “...”

Thật ra cô với cô gái này cũng không quen biết gì, đại khái chỉ là biết tên nhau mà thôi, nhưng do tám chuyện đã kéo gần lại khoảng cách của các cô không ít.

“Đừng nói Đường Thi Nhiên, trong giới giải trí không ít nữ ca sĩ muốn sinh con cho Kiều Dĩ Thần, đáng tiếc anh ta không cho ai cơ hội.” Cô gái nói tới đây, có chút phản kích lời kéo Đinh Mông hỏi: “Cô nói Kiều Dĩ Thần sẽ thích dạng con gái nào? A, anh ta chắc không thích đàn ông đâu nhỉ?”

Lần này Đinh Mông nhin không được, thật sự ho ra tiếng.

Kiều Dĩ Thần bỗng nhiên nhìn sang, cô bạn bên cạnh Đinh Mông lập tức cảm như hén. Chờ ánh mắt Kiều Dĩ Thần một lần nữa quay lại chú ý thí sinh phía trên, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chao ôi, nhạc sĩ Kiều quả đáng sợ, hù chết tôi rồi.” Nữ sinh vỗ vỗ ngực, còn đang rùng mình.

Đinh Mông ngưng ngưng nhìn cô: “Thực xin lỗi, vừa rồi tôi sặc một chút.”

“Không sao không sao, cô chắc cũng bị anh ta làm hoảng sợ phải không?”

“Ừ, một chút...”

Đinh Mông hướng cô ấy cười cười, tiếp tục nghe thí sinh trên sân khấu hát, chẳng mấy chốc buổi thi kết thúc. Lúc chàng vạng Kiều Dĩ Thần vẫn trở về ăn cơm, trong nhà chỉ còn chút đồ ăn trưa của Đinh Mông còn dư, hẳn cũng không ghét bỏ, sau khi cơm nước xong như cũ đem Đinh Mông xách lên lầu hai luyện tập.

Bất quá hôm nay Đinh Mông có chút không yên lòng, khi cô lại hát sai một âm, Kiều Dĩ Thần rút cuộc ngừng lại: “Cậu đang làm gì vậy? Mộng du à?”

Đinh Mông cúi đầu lên tiếng: “Thực xin lỗi.”

Kiều Dĩ Thần nhíu nhíu mày, thu tay từ trên đàn dương cầm về, nhìn cô nói: “Chiều nay đi nghe nhóm thí sinh thứ hai thi đấu, cậu thấy sao?”

“Ồ, hát rất tốt.” Hôm nay đi xem thi đấu làm cho cô hiểu được một đạo lý, núi cao còn có núi cao hơn.

Kiều Dĩ Thần hừ cười một chút: “Mất hết tự tin rồi à? Tớ đã sớm nói cậu so với những thí sinh khác còn kém rất nhiều mà.”

Đinh Mông giật mình, thì ra hôm nay hẳn để cô đi xem thi đấu, chính là muốn làm cô thức tỉnh. Cô cảm thấy hơi khó chịu, cho dù hẳn không làm như vậy, cô cũng biết mình còn những thí sinh khác nhiều, nhưng hẳn muốn xem cô xấu hổ thế nào?

Cô học bộ dáng Kiều Dĩ Thần vừa rồi hừ cười một tiếng: “Đừng nói những thí sinh khác, cậu muốn nói Đường Thi Nhiên chứ gì? Cậu đã thích cô ta như vậy thì đi dạy cô ta đi!”

Kiều Dĩ Thần nhăn mày, từ đàn dương cầm đứng lên: “Hôm nay không cần huấn luyện.”

Hắn nói xong đầu cũng không quay lại, Đinh Mông trong lòng hụt hẫng, cũng trở về phòng, còn đem cửa phòng đóng sầm lại vang lên một tiếng “Rầm”.

Không luyện thì không luyện! Ai thèm chứ!

Bản thân cô ở trong phòng ủ khuất một hồi, lại bắt đầu cảm thấy chính mình đang cố tình gây sự. Hôm nay nếu Kiều Dĩ Thần không bảo cô đi xem so tài, cô chắc chắn cũng sẽ đi, tự cô bị Đường Thi Nhiên kích thích lại đem tức giận đổ lên người Kiều Dĩ Thần.

Sao lại thế này?

Cô nằm sấp trên giường một hồi, đắp chăn ngủ. Lại nghĩ hình như là do cô không đúng, nhưng cô cũng sẽ không đi ra ngoài xin lỗi Kiều Dĩ Thần, dù sao hắn cũng cảm thấy Đường Thi Nhiên tốt hơn cô, điểm này thì không oan cho hắn.

Mở mắt lần nữa là do bị đồng hồ báo thức đánh thức, hôm nay lại phải đi trại huấn luyện. Lúc Đinh Mông ra ngoài, Kiều Dĩ Thần cũng vừa lúc đi ra, cô nhìn Kiều Dĩ Thần liếc mắt một cái, thật nhanh đi ra ngoài, ngay cả bữa sáng cũng không ăn.

Sau khi đến trại huấn luyện, cô tìm một nhân viên lấy một cái bánh mì, nếu như không ăn chút gì, có thể chút nữa cô sẽ té xỉu.

Lần huấn luyện này không chia thí sinh làm tổ chuyên nghiệp và nghiệp dư nữa, 20 thí sinh đều cùng một chỗ, hơn nữa cường độ huấn luyện tăng hơn nhiều so với vòng trước, ngay cả huấn luyện thể lực, cự li tám trăm mét đã tăng lên thành 1600 mét.

Nhạc lý và kỹ thuật hát lại được huấn luyện tiếp, nhưng lần này cùng các thí sinh chuyên nghiệp ở chung một chỗ, Đinh Mông cảm thấy khá đuối sức, một ngày huấn luyện kết thúc, toàn thân cô đều ỉu xiu.

Sau khi về đến nhà, Kiều Dĩ Thần đã làm xong cơm chiều, Đinh Mông nhìn thoáng qua hương nhà ăn, giống như buổi sáng, vẫn không nói lời nào đã đi qua.

Chẳng qua lần này Kiều Dĩ Thần không để cô cứ đi qua như thế: “Cậu còn đi đâu? Đến ăn cơm rồi lên lầu hai luyện tập.”

Đinh Mông mím môi, trở về phòng cất túi xách, rửa tay rồi đi ra ăn cơm. Trên bàn cơm hai người đều không nói gì, nặng nề ăn xong cơm chiều. Ngược lại lúc huấn luyện Đinh Mông rất nghiêm túc, chẳng qua hai người vẫn không nói chuyện phiếm câu nào.

Hình như là biết cường độ huấn luyện ở trại huấn luyện gia tăng, buổi tối huấn luyện Kiều Dĩ Thần đặc biệt rút ngắn nửa giờ. Chẳng qua lúc kết thúc, Đinh Mông không tính rồi đi: “Cậu xuống trước đi, tớ tự luyện thêm chút nữa.”

Kiều Dĩ Thần nhìn cô một cái, trầm ngâm một chút nói: “Đừng luyện muộn quá, chú ý nghỉ ngơi.”

“Ừ.” Đinh Mông trả lời cho cáo, liền đi lên máy chạy bộ.

Kiều Dĩ Thần lại nhìn cô một cái, xoay người đi xuống lầu. Anh đem chén rửa sạch rồi trở về phòng tắm rửa, đọc tạp chí âm nhạc một lát liền ngủ. Nửa đêm anh tỉnh giấc, theo bản năng nhìn hướng cửa.

Như nghĩ tới điều gì, anh xoay người xuống giường, mở cửa đi ra ngoài. Bốn phía rất im lặng, anh sờ soạn đi tới phòng khách, hướng trên lầu nhìn thoáng qua. Lầu hai hình như có động tĩnh, anh đứng ở cửa cầu thang một lúc lâu, nhắc chân đi tới.

Đinh Mông vẫn ở trên lầu luyện tập, lúc Kiều Dĩ Thần đến, cô đang đứng bên cửa sổ luyện tập phát âm. Cô không bật đèn, chỉ có nơi cô đứng có một mảnh chút sáng vì có ánh trăng chiếu.

Kiều Dĩ Thần nhướn mày, tiến lên phía trước bắt giác tăng âm lượng: “Đinh Mông, cậu biết bây giờ mấy giờ rồi không?”

Giọng của Đinh Mông giống bị chặt đứt rồi im bật, cô quay đầu nhìn thấy Kiều Dĩ Thần đứng ở cửa, ngăn ra một chút. Rất nhanh, giọng cô mang vẻ áy náy nói: “Ngại quá, làm ồn đến cậu ngủ sao? Tớ nghe cậu nói nơi này cách âm mới yên tâm hát, tớ sẽ nhỏ tiếng chút.”

Lời xin lỗi của cô lại càng khiến Kiều Dĩ Thần giận hơn: “Cậu còn định hát tiếp? Giờ này đáng ra cậu phải ngủ rồi!”

Đinh Mông mím môi, quay đầu lại: “Tớ không buồn ngủ.”

“Tớ không quản cậu có buồn ngủ không, bây giờ lập tức đi xuống ngủ ngay!”

Cái giọng điệu ầu trĩ này không khác gì lúc còn bé, bỗng chốc cậu lại biến thành Chó Con rồi?”

Kiều Dĩ Thần trầm mặt không nói gì, nhưng quan hệ của hai người nhờ vậy tựa hồ lại dịu đi không ít.

Đinh Mông thở nhẹ một tiếng, dựa vào cửa sổ ngồi xuống: “Hôm nay huấn luyện cùng một chỗ với thí sinh chuyên nghiệp, đột nhiên tôi liền thấy thật nhiều khó khăn. Có đôi khi giáo viên giảng một thuật ngữ mà tớ thậm chí còn chưa từng nghe qua, tớ nhìn thấy những người khác thoải mái cũng có thể đuổi kịp tiết tấu, loại cảm giác này... Thật giống như đang trở về khi còn học lớp 9, tớ còn đọc đề, bạn học đã đọc đáp án.”

Kiều Dĩ Thần cau mày: “Cho nên? Cậu tính luyện tập một ngày một đêm, sau đó lại mệt đến mức phải vào bệnh viện?”

Đình Mông cúi đầu không nói gì, Kiều Di Thần đi tới bên cạnh cô, kề bên cô ngồi xuống: “Không phải lúc trước cậu tò mò tò bước vào con đường âm nhạc này như thế nào sao?”

“Ừ.”

Kiều Di Thần nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt như là có ánh sáng lóe qua: “Là vì cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bạch điệu

Đáp án này đương nhiên nằm ngoài dự kiến của Đình Mông, cô nhất thời ngây ngời một lúc.

Nghĩ kĩ lại, hình như cô... chưa từng nói muốn anh làm nhạc sĩ mà! Lúc đó, mong đợi lớn nhất của cô với anh chính là anh có thể đủ điểm trong kì thi toán thôi.

Cô không hiểu nhìn sang Kiều Di Thần, anh lại như đang trong hồi ức xa xôi: “Tớ nhớ rõ là năm lớp tám, tốp ca của trường muốn đại diện trường tham gia chương trình âm nhạc của thành phố, có lần tớ chơi bóng rổ xong, vừa đi qua phòng nhạc, nghe thấy có người đang tập hát. Lúc đó trong trường học chỉ còn vài người, tớ rất tò mò là ai đã mượn như vậy mà còn ở lại tập hát, liền đi qua nhìn.”

Đình Mông hơi giật mình: “Chẳng lẽ là tớ?”

Kiều Di Thần khẽ cười: “Lúc đó cậu hát bài “bạch điệu“, khung cảnh lúc đó thật sự như một bức tranh. Không khí nhuốm màu quýt chín, thiếu nữ ngóng nhìn phương xa chăm chú hát, trong nháy mắt đó, tớ giống như nhìn thấy trên vai cậu có một đôi cánh đang mờ ra.”

Đó cũng là lần đầu tiên anh biết, âm nhạc có thể có tạo ra năng lượng lớn đến thế.

Đình Mông yên lặng nhìn anh, trong mắt tràn ngập kinh ngạc. Cô không biết, chuyện cô từng lên luyện tập, lại bị người bạn cùng bàn nhìn thấy. Nhớ tới cảnh Kiều Di Thần miêu tả lúc này, cô tự giễu cười: “Đáng tiếc thiếu nữ đó béo quá, phá hủy hết hình ảnh đẹp như thế.”

Kiều Di Thần khẽ cười một tiếng, nhìn cô nói: “Thật ra cũng được lắm, chỉ là tớ có chút lo lắng cậu bay không được thôi.”

Đình Mông: “...”

Đúng là lời nói của Kiều Di Thần chỉ nên nghe nửa câu thôi.

Cô chớp chớp lông mi, từ trên sàn đứng lên.

Bầu trời phía xa tối đen, cô ngẩng đầu, giống như lúc đó, ngóng nhìn khoảng không phía trước: “Tôi mong mình có một đôi cánh, như một chú chim bình thường đang bay lượn. Dựa gió bay lên, đi đến bất kỳ đâu.”

Thanh âm trong trẻo dần dần biến mất trong bóng đêm, cô cúi đầu, nhìn Kiều Di Thần nói: “Lúc ấy thầy dạy nhạc đề cử tớ làm lính xướng, cho nên tớ mới vụng trộm luyện tập. Nhưng cuối cùng hiệu trưởng không đồng ý, thầy ấy nói về ngoài của tớ không được ổn lắm.”

Cô biết cô rất béo, nên mới hi vọng có thể hát hay chút, dùng tiếng ca chinh phục mọi người. Nhưng cuối cùng hiệu trưởng vẫn chọn một cô bé đáng người cao gầy mà cô đã quên mất tên làm lính xướng

“Có lẽ thầy ấy cũng lo tớ bay không nổi đó.”

“Phụt.” Kiều Di Thần cúi đầu cười, theo cô đứng lên, “Cậu hiện tại nhẹ như vậy, chắc chắn có thể bay lên.”

Đình Mông nhướn đuôi mày cười cười: “Tớ quyết định, vòng thi sau tớ muốn hát “bạch điệu“!”

Kiều Di Thần gật gù đầu: “Ừ, hát nhạc thiếu nhi, quả thật có thể gây chấn động.”

Đình Mông: “...”

“bạch điệu“ là một bài dân ca cực kỳ nổi tiếng vào những năm bảy mươi thế kỷ trước, do thiên hậu Đặng Tinh Tinh biểu diễn. Sau này do giai điệu rất được yêu thích nên được không ít ca sĩ hát lại. Sau này, nó còn được đưa vào sách âm nhạc cấp hai.

Nói cô hát nhạc thiếu nhi, thật có lỗi với trình độ của vua âm nhạc như hấn!

Kiều Dĩ Thần nhìn vẻ mặt giống như nuốt phải một con ruồi của cô, cười xoa xoa đầu cô: “Đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân, càng không nên hấp tấp muốn ngang tầm với người khác, chỉ cần mỗi ngày đều tiến bộ hơn so với bản thân hôm trước, như vậy là đủ rồi.”

Đinh Mông gật gù đầu, trong lòng có chút cảm động, vừa muốn nói lời xin lỗi với anh, Kiều Dĩ Thần lại thở dài nói: “Ài, lúc trước mỗi lần thi xong, cậu đều chỉ mũi tớ nói ai ai so với tớ thi tốt hơn, nếu là cậu cũng có thể dịu dàng cổ vũ tớ như vậy, tớ nhất định có thể tiến bộ vượt bậc.”

Đinh Mông: “...”

Giờ tạm biệt.

Cô im lặng đi xuống lầu, Kiều Dĩ Thần đi theo phía sau cô: “Tắm rửa một cái rồi ngủ đi.”

“Ừ.” Đinh Mông khóa trái cửa phòng, đi tắm rửa, lúc nằm trên giường, cô nhận không được nghĩ lại, có phải phương pháp giáo dục lúc trước của cô có vấn đề không?

Ngày hôm sau lúc Đinh Mông ra ngoài Kiều Dĩ Thần đã đi rồi, trên bàn để sẵn bữa sáng, còn có một cái túi vải. Đinh Mông đi lên đẩy túi ra nhìn nhìn, bên trong là một cái hộp bento, trên nắp đặt dán một tờ giấy note, mặt trên chỉ viết ba chữ: “Mang theo tôi.”

Cô nhận không được cười ra tiếng, nhanh chóng ăn xong bữa sáng, nhấc túi hộp rồi đi.

Hôm nay tâm trạng của cô so với ngày hôm qua tốt lên nhiều, hình như là do tâm tình tốt, chỉ số thông minh cũng cao theo, dù giáo viên nhắc đến rất nhiều thứ cô chưa từng tiếp xúc nhưng vẫn có thể nắm bắt rất nhanh.

Trên đường đi nghỉ ngơi, người không thấy bóng dáng ngày hôm qua Đường Thi Nhiên, cũng chạy tới nói chuyện với cô: “Đinh Mông, dường như hôm nay cậu không giống ngày hôm qua lắm.”

Đinh Mông cười cười không nói chuyện, có phải cô ta cho rằng mình ngày hôm qua là đang che giấu thực lực không, giả vờ biểu hiện rất tệ?

Đường Thi Nhiên thấy Đinh Mông không nói gì, có chút vô vị, đúng lúc này một cô gái có mái tóc xoắn dài bung cóc nước đi qua trước mặt các cô. Đường Thi Nhiên nhìn cô ấy thì ánh mắt lóe lên, tìm được đề tài mới: “Ài, cậu biết không, trong các thí sinh tham gia cuộc thi, không ít người có chỗ dựa đó.”

Đinh Mông đang uống nước, nghe nói vậy bị sặc một cái. Chẳng lẽ, cô bị lộ rồi?

Chẳng qua người Đường Thi Nhiên nói hiển nhiên không phải cô: “Cô nàng vừa mới đi qua cậu nhìn thấy không? Bình thường ra vẻ lạnh lùng, không nói chuyện với ai, nhưng mà tớ nghe nói, bác cô ấy là nhà sản xuất của chương trình “Âm thanh của tự nhiên.”

Đinh Mông hơi ngạc nhiên, tuy rằng cô không thích nhiều chuyện, nhưng tin tức này thực sự quá bất ngờ, cô nhận không được nhìn về phía cô gái vừa đi qua. Cô gái như cảm nhận được ánh mắt của cô, lạnh lùng liếc cô một cái, lại ngẩng đầu lên uống nước.

Đường Thi Nhiên nhún vai: “Không hồ là người như điều hòa, da gà của tớ nổi hết cả lên.” Cô nói xong, vừa nhìn về phía Đinh Mông, “Cô ấy là Mộ Song, nhà sản xuất cũng họ Mộ. Họ Mộ này không phổ biến, tớ đoán tin đồn này hơn nửa là thật.”

Đinh Mông lại uống một ngụm nước, không phát biểu ý kiến.

Cô bày ra vẻ không muốn tán gẫu, Đường Thi Nhiên cũng không muốn tự nói chuyện, nên hướng cô cười cười rồi rời đi. Lúc ăn cơm trưa, tổ sản xuất đưa com hộp tới, nhưng mà com của tổ sản xuất đưa mấy hôm như một, hơn nữa còn rất nhiều mỡ, cho nên ngày càng nhiều thí sinh bắt đầu mang theo thức ăn.

Vì Đinh Mông hôm nay mang theo com hộp, nên không đi lấy com. Nhìn thoáng qua trong tay người khác hộp com có dầu chảy từ nắp đến hộp, cô có phần mong chờ hộp com của mình.

Trứng cuộn đậu bắp, sandwich xà lách, kimpap, mỗi một loại đều cắt thành từng khối nhỏ nhỏ, sắp hàng ngay ngắn, trông rất ngon miệng.

Đinh Mông cắn cắn chiếc dưa, có chút không tin, cái này không lẽ do Kiều Dĩ Thần làm?

Trong lúc cô đang suy nghĩ, thì Đường Thi Nhiên nhích lại gần: “Oa, mấy món này đều do cậu làm sao? Nhìn ngon quá, có thể cho tớ thử một miếng được không?”

Đinh Mông ngẩng đầu nhìn cô một cái, nói: “Không thể.” Nhìn thấy Đường Thi Nhiên dơ người, Đinh Mông trong lòng lại có chút ngậm vui vẻ, nhưng không thể khiến quan hệ căng thẳng, cô lại bổ sung, “Khẩu vị của tớ rất khác người, mọi người đều ăn không quen.”

Đường Thi Nhiên cười cười, thức thời tránh ra. Đinh Mông giữa trưa không ăn hết hộp com, còn lại hơn một nửa quyết định để lại đến buổi chiều huấn luyện lúc đói bụng thì ăn.

Lúc xế chiều khi thầy giáo hỏi bọn họ muốn chọn bài hát nào để thi, Đinh Mông nói mình muốn hát “bạch điều”, thầy giáo sờ cằm nghĩ ngợi: “bài hát “bạch điều” này vốn là dân ca, âm vực rất cao, có thể khoe được ưu thế âm cao của em, nhưng phải nghĩ kĩ cách xử lý bài hát, nếu không không thể gây

ấn tượng gì.”

Đinh Mông gật gật đầu, chẳng qua việc biên khúc này cô cũng không biết nói gì. Thầy giáo suy tính một hồi, nói với cô: “Tôi sẽ cố gắng giúp em biên khúc một lần nữa, để xem hiệu quả thế nào.”

“Vâng, cảm ơn thầy!”

Sau khi kết thúc một ngày tập luyện, Đinh Mông ăn sạch phần còn lại trong hộp cơm. Cô đem hộp cơm trống không về đến nhà thì Kiều Dĩ Thần đang làm cơm chiều. Đinh Mông xắn tay áo, vào phòng bếp hỗ trợ.

Kiều Dĩ Thần thấy cô đi vào, cúi đầu nói với cô: “Làm xong liền đây, cậu ra ngoài chờ đi.”

“Vậy không tốt lắm, để tớ giúp cậu bung thức ăn.” Cô đi tới bên cạnh chậu rửa, trước tiên đem hộp cơm rửa, “Đúng rồi, mấy thứ này đều là cậu làm sao?”

Kiều Dĩ Thần nói: “Ừ.”

Đinh Mông dừng một chút, hỏi: “Sao cậu nghĩ đến việc làm cơm hộp cho tớ vậy?”

“Hôm trước cậu nói cơm của tổ sản xuất quá dầu mỡ mà? Ăn nhiều mỡ quả thật không tốt, cho nên tớ làm chút cơm thanh đạm cho cậu.”

Đinh Mông nhìn gò má của anh ngẩn ngơ, cúi đầu tiếp tục rửa hộp cơm.

Cô đúng là có oán giận cơm của tổ sản xuất quá nhiều mỡ với anh, nhưng cô chỉ thuận miệng nói, anh lại nhớ kĩ như thế.

Buổi tối đặc huấn Kiều Dĩ Thần không rút ngắn thời gian nữa, nhưng vẫn yêu cầu Đinh Mông huấn luyện xong liền trở về phòng nghỉ ngơi. Cả một ngày huấn luyện quả thật rất mệt, Đinh Mông tắm rửa một cái liền chuẩn bị ngủ, không ngờ Tưởng Nam Tinh đột nhiên gọi điện thoại tới, Đinh Mông miễn cưỡng tiếp: “Chuyện gì thế? Tớ chuẩn bị ngủ.”

“Ngủ gì mà ngủ, cậu không biết tối nay chiếu ‘Âm thanh của tự nhiên’ sao? Mẹ tớ lôi tớ cùng xem xong, không ngờ được cậu lại hát hay như vậy, mẹ tớ sắp thành fan cuồng của cậu rồi!”

Đinh Mông hơi sững sốt, bởi vì ban ngày huấn luyện quá chặt chẽ, cô cũng không nhớ thời gian chiếu, nhưng hình như có nghe nhân viên công tác nói hôm nay sẽ chiếu.

“Cậu mau xem đi, trên mạng có rất nhiều người bàn luận về vòng thi hôm nay đó!” Tưởng Nam Tinh có vẻ rất hưng phấn, “Mông Mông, tớ cảm thấy cậu sẽ nhanh chóng nổi tiếng đó, hay là cậu cho tớ xin chữ ký trước nha.”

Đinh Mông: “...”

Cô bò lên mở máy tính ra, nói với Tưởng Nam Tinh: “Tớ lướt web đây, bye bye.”

“Được rồi, lần sau là vòng tám người phải không, cố lên!”

Đinh Mông cúp điện thoại, xem Weibo trước. MC của Âm thanh của tự nhiên dẫn đầu đi vào, 20 người chọn ra mười thí sinh, Đinh Mông nhìn hình của mình, cảm thấy mình không mang kính đẹp hơn nha, chẳng trách ngày đó Kiều Dĩ Thần khen cô xinh đẹp.

Cô đem hình của mình lưu xuống, lúc mở phần bình luận xem, quả nhiên mọi người thảo luận sôi nổi, cái gì cũng nói, cô quét mắt nhìn vài lần liền không nhìn lại. Cô vào qq cũng như thế, cô đăng nhập xong, phát hiện hội bạn học cấp hai thế nhưng cũng đang thảo luận chuyện này.

Đinh Đinh: cô Đinh Mông tham gia Âm thanh của tự nhiên có phải Đinh Mông của lớp mình không?

Đỗ Hiểu: chỉ là trùng tên thôi, Đinh Mông mập lắm mà.

Đinh Đinh: biết đâu giờ cậu ấy gầy rồi?

Đỗ Hiểu: cái này không chỉ là gầy, còn đi phẫu thuật thẩm mĩ.

Đinh Đinh: →_→

Vu Hoan Hoan: tớ nhìn thấy Kiều Dĩ Thần! Kiều Dĩ Thần là lớp mình! Ôi lúc mắng người cũng không cần đẹp trai vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chuẩn bị thi đấu

Sau khi những lời của Kiều Dĩ Thần được đăng lên, toàn bộ diễn đàn im lặng đến đáng sợ.

Đinh Mông nhìn chằm vào màn hình một lúc lâu, sau đó nhấn vào avatar của Kiều Dĩ Thần, gửi đi một tin nhắn riêng: “Tôi cứ nghĩ anh đã sớm không chơi cái này chứ.”

Không lâu sau, cô liền nhận được câu trả lời của Kiều Dĩ Thần: “Tôi cũng cho rằng cô đã sớm không chơi nữa rồi.”

Đinh Mông: “Àch, tôi luôn để chế độ offline.”

Kiều Dĩ Thần: “Tôi cũng vậy.”

Đinh Mông nghĩ ngợi một chút, đầu ngón tay gõ trên bàn phím vài chữ, chưa kịp gửi đi, đã thấy tin nhắn Kiều Dĩ Thần gửi đến: “Tôi nhớ hình như tôi đã bảo cô đi ngủ rồi mà, sao bây giờ cô còn lên mạng?”

Đinh Mông: “...”

Thật không nghĩ tới, cô trốn ở trong phòng lén lút lên mạng, vậy mà cũng bị bắt được.

Kiều Dĩ Thần: “Những lời trên diễn đàn cô không cần phải trả lời, cần không cần để ý đến lời bọn họ nói.”

Đinh Mông xóa đi những chữ vừa gõ, nhập lại dòng chữ mới: “Tôi biết rồi, Đỗ Hiểu chính là thắm mến anh ټ _ ټ”

Kiều Dĩ Thần ở bên kia không nói gì, Đinh Mông lại gõ cóc cóc: “Bây giờ anh đang nghĩ đến Đỗ Hiểu sao?”

Kiều Dĩ Thần vẫn không trả lời, Đinh Mông chớp chớp mắt: “Cầu Đản, anh đang xấu hổ hả? Hay là đang vui vẻ?[doge]”

Kiều Dĩ Thần: “Cô có thể đến phòng tôi để nhìn xem, hiện tại tôi đang xấu hổ hay vui vẻ.”

Đinh Mông: “...”

“Tôi ngủ đây 88888” Cô nhanh lẹ nhấn dấu X tắt khung đối thoại, chuẩn bị thoát khỏi nick chim cánh cụt nhỏ, bỗng ngón tay dừng lại một chút, sau đó gửi yêu cầu kết bạn với Kiều Dĩ Thần.

Kiều Dĩ Thần rất nhanh chấp nhận yêu cầu của cô. Đinh Mông cười cười, nhấn vào “rời khỏi diễn đàn” rồi tắt máy đi ngủ.

Kiều Dĩ Thần nhìn thấy avatar của Đinh Mông chuyển sang đen cũng nhấn X tắt khung đối thoại với cô, ở giữa màn hình vẫn còn một khung đối thoại do Đỗ Hiểu gửi đến, ở trong đó còn có mấy dòng lịch sử trò chuyện.

Đỗ Hiểu: “Kiều Dĩ Thần, nếu anh vẫn còn dùng nick này thì tại sao những tin nhắn trước kia em gửi cho anh, anh lại không trả lời?”

Đỗ Hiểu: “Câu trả lời của anh trên diễn đàn là có ý gì?”

Kiều Dĩ Thần: “Thế cô nói Đinh Mông ở trên diễn đàn là có ý gì?”

Đỗ Hiểu liền trả lời: “Cô ấy đã sớm không sử dụng nick này nữa, em có nói cô ấy thế nào thì cô ấy cũng không nhìn thấy được.”

Cô ta vừa nói xong liền nhận được tin của diễn đàn là Đinh Mông đã rời khỏi.

Cô ta ngẩn người trước máy vi tính, trên màn hình lại xuất hiện tin nhắn.

Kiều Dĩ Thần: “Vậy tôi nói cô như thế nào, cô cũng có thể xem như không thấy nhé.”

Kiều Dĩ Thần gửi xong những lời này liền tắt khung đối thoại, nhìn vào nick chim cánh cụt nhỏ. Hắn nhấn vào avatar của Đinh Mông, gửi đi một tin “Offline vẫn có thể thấy được.”

Ở đầu bên kia, Đỗ Hiểu gõ cóc cóc một chuỗi tin nhắn dài ngoằng, còn chưa được gửi đi, đã thấy thông báo có tin nhắn mới.

Kiều Dĩ Thần rời khỏi diễn đàn Sơ tam lớp bốn.

Đỗ Hiểu nhú chặt mày, “ba” một tiếng vào máy tính.

Tình hình trên diễn đàn cứ như vậy trôi qua, trong lòng Đinh Mông cũng không để ý gì. Sinh hoạt mỗi ngày của cô vẫn là được huấn luyện với cường độ cao, điều duy nhất đáng nói đến chính là mỗi ngày Kiều Dĩ Thần đều làm một hộp cơm trưa mang đến cho cô.

Buổi diễn tập càng lúc càng tới gần, thầy phụ trách Đinh Mông rất tranh thủ thời gian giúp mọi người chuẩn bị ca khúc dự thi, đến giờ nghỉ trưa cũng

không có. Thầy giáo khác cầm theo hộp com đi vào phòng nghỉ, thấy thế nhin không được liền tán thưởng: “Anh cũng thật là, đến cả com trưa cũng không ăn sao?”

Ông ấy nói xong đặt hộp com xuống cầm lấy bản nhạc phổ lên, lại đúng là bài Bạch Điều của Đinh Mông. Ông ấy nhìn suy nghĩ một hồi, chân mày hơi nhíu lại: “Ày, phong cách biên khúc này có chút giống bút tích của Kiều Dĩ Thần đó.”

Thầy dạy của Đinh Mông cười nói: “Mắt nhìn của anh không tồi, đúng là Kiều Dĩ Thần. Lúc sáng cậu ấy có ghé qua, đúng lúc tôi đang biên khúc, cậu ấy thuận tay giúp tôi nhìn qua.”

Một người khác nhướn mày: “Thôi rồi, Kiều Dĩ Thần biên soạn bài này, nó lập tức biến thành một bài hát toàn âm cao rồi.”

“Đúng vậy, âm cao nhất cậu ấy soạn lại vừa vặn phù hợp với giọng của Đinh Mông, tôi cảm giác hình như cậu ấy hiểu rất rõ giọng của Đinh Mông.”

“Cậu ấy là giám khảo đó, nghe cô ấy hát nhiều như vậy chắc là cũng nhớ được.”

“Chắc vậy, vận khí Đinh Mông đúng là tốt, hi vọng cô ấy nắm được cơ hội này.”

Lúc này, Đinh Mông đang ở trong phòng tập ăn com, hoàn toàn không biết “vận khí” của mình tốt đến mức nào.

Trước cuộc thi 2 ngày, tổ tiết mục tổ chức một buổi diễn tập. Lần này có tới 20 thí sinh thi đấu nên so với lần trước còn long trọng hơn nhiều, sảnh của sân khấu có thể chứa đến 1000 khán giả, các đội ca múa hòa nhạc đều đông đúc khiến cho nơi này càng thêm sôi động.

Đinh Mông biết được sẽ có một ban nhạc nhỏ đến làm nhạc đệm cho cô thì sợ đến ngáy người. Đến khi cô thấy thí sinh thi khiêu vũ có cả một đoàn múa chuyên nghiệp theo sau hỗ trợ thì mới bình tĩnh lại đôi chút.

Bạch Điều, bài hát này đã được biên khúc lại một lần nữa, hòa âm biến hóa nhanh chóng, còn có giọng trẻ con hợp xướng thêm vào. Sau khi diễn tập xong, toàn thân Đinh Mông lâng lâng.

Giờ cô đã hiểu được vì sao mà nhiều người muốn được trở thành ngôi sao như vậy, cảm giác thật tuyệt vời.

Lần này tổ chức cũng có nhiều thay đổi lớn, 20 thí sinh sẽ bị phân thành 4 tổ, sau khi mỗi tổ biểu diễn xong, giám khảo sẽ trực tiếp chọn ra người đi vào vòng trong, 4 người còn lại phải xem số phiếu bầu của khán giả, ai có nhiều phiếu bầu nhất sẽ được vào vòng trong.

Trước cuộc thi một ngày sẽ tổ chức chức rút thăm. Đinh Mông hi vọng cô có thể giữ vững được tay nghề bốc thăm của mình, nhưng mà kết quả thật khiến người ta rơi nước mắt.

Cô và Đường Thi Nhiên lại cùng vào một tổ.

Kiều Dĩ Thần thấy sau khi Đinh Mông trở về cả người ỉu xiu, bình thân hỏi: “Nghe nói cô rút thăm chung tổ với Đường Thi Nhiên?”

Đinh Mông đau buồn ngược mắt nhìn hân: “Anh biết rồi à? Anh nói xem, có phải tôi sẽ dùng chân trước 20 đối thủ mạnh như vậy...”

Kiều Dĩ Thần nói: “Không phải sẽ chọn thêm một thí sinh có khí chất nhất sao?”

Đinh Mông tiếp tục đau buồn chống cằm ngược: “Anh cảm thấy tôi sẽ là người có khí chất nhất sao?”

Không phải cô tự khinh thường bản thân, nhưng mà từ nhỏ đến lớn, cô không phải là người luôn được hoan nghênh, yêu thích.

“À...” Kiều Dĩ Thần trầm tư “Hiện tại cô đã xinh đẹp hơn trước, cô hãy tin rằng đại đa số mọi người đều nhìn mặt để đoán khí chất.”

“... Cảm ơn anh đã an ủi.”

Kiều Dĩ Thần nhìn cô, rồi đứng dậy đi vào phòng ngủ. Một lúc sau, tay anh cầm một hộp quà hình vuông từ trong phòng đi ra.

“Cái này cho cô.”

Giọng nói của anh từ trên đỉnh đầu vọng xuống, Đinh Mông ngẩng đầu nhìn anh, nhận lấy cái hộp trong tay anh: “Là cái gì vậy?”

Kiều Dĩ Thần không trả lời, đi tới ngồi xuống chỗ của mình. Đinh Mông mở hộp ra, mắt lập tức lóe sáng: “Trời ạ, váy! Cầu Đản, anh vậy mà tặng váy cho tôi sao!”

Kiều Dĩ Thần hít một hơi, trên mặt hiện lên một nụ cười nhẹ: “Cầu hải đừng kích động, đây là váy để mai cô mặc đi thi.”

Cầu hải: “...”

“Để tôi mặc thử xem!” Đinh Mông cầm lấy váy, chạy vào phòng mặc thử, khoảng 5 phút sau, cô nhún nhún nhó nhó từ trong phòng đi ra “Thế nào?”

Kiều Dĩ Thần nhìn kỹ cô, váy trắng mặc lên người cô trông rất hợp, thiết kế tao nhã ôm lấy người, phô ra đường cong xinh đẹp của cơ thể, vài đường chỉ

bạc đính trên váy, dưới ánh đèn sáng lấp lánh như là các vì tinh tú trên trời làm chiếc váy càng thêm nổi bật.

“Thả tóc ra xem nào.” Anh nói

“Ok.” Đinh Mông nghe lời buông tóc xuống, xoắn ra trước ngực rồi dùng tay sửa sang lại chút.

Kiều Di Thần gật gù đầu hài lòng: “Được rồi, giống như trong tưởng tượng của tôi.”

Đinh Mông mặc váy nên có chút không tự nhiên: “Có phải rất mắc không?”

“Ừ, cho nên ngàn vạn lần cô đừng làm hư.”

“Biết rồi.” Đinh Mông chân thành gật đầu.

Kiều Di Thần mỉm cười.

“Nhưng mà, tôi không có giày nào hợp với cái váy này.” Vốn cô định trong cuộc thi ngày mai cô sẽ lấy bộ lễ phục dưới đáy tủ đồ ra mặc, bây giờ có cái váy này, so sánh một chút thì bộ lễ phục đó lập tức liền không thấy ánh sáng mặt trời được nữa.

“Giày tôi cũng chuẩn bị xong rồi.” Kiều Di Thần chỉ chỉ vào hộp giày không biết được đặt lên bàn từ lúc nào “Thử xem”

Đinh Mông kinh ngạc mở to mắt, đi tới mở hộp ra, bên trong là một đôi sandal màu bạc, xem ra tốn rất nhiều Mao gia gia (là tốn nhiều tiền ấy, tờ tiền Trung Quốc in hình bác Mao Trạch Đông ^^).

Giày số 38, đây là size cô hay mang. Đinh Mông ngược mắt liếc nhìn Kiều Di Thần một cái, đến số giày của cô mà anh ta cũng biết?

Cô cẩn thận mang đôi giày sandal vào, bước tới hai bước rồi xoay người lại đối diện với Kiều Di Thần nói: “Ngượng quá, tôi đi thi mà anh phải giúp tôi chuẩn bị trang phục.”

Kiều Di Thần cười cười: “Không có gì, tiêu tiền vì vợ là chuyện đáng làm.”

Đinh Mông: “...”

Cái tiếng vợ có lực sát thương không hề nhẹ, cô xấu hổ và giận dữ đi nhanh về phòng mình.

Kiều Di Thần đứng trong hành lang cười gập lưng.

Thấy Đinh Mông đối với cách xưng hô này hoàn toàn không có sức chống cự, Kiều Di Thần giống như đứa trẻ tìm được một đồ chơi mới, chơi đến nghiện: “Vợ à, thẹn thùng xong thì ra nhé, còn phải lên tầng 2 luyện tập đó.”

Đinh Mông: “...”

Cô thay quần áo rồi đi luyện tập với Kiều Di Thần. Sau khi kết thúc 2 giờ luyện tập, Đinh Mông cười nói ngọt ngào với Kiều Di Thần: “Cảm ơn ông xã.”

Kiều Di Thần: “...”

Nhìn biểu tình giống như bị sét đánh ở đáy mắt anh, Đinh Mông thỏa mãn bước đi.

Kiều Di Thần vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, lỗ tai lại dần dần ửng đỏ lên, anh thần người một lúc, sau đó mới tắt đèn đi xuống dưới.

Sau vụ này Đinh Mông mừng thầm phát hiện ra Kiều Di Thần không còn gọi cô là vợ lần nào nữa, xem ra cô đã thành cô khiến cho anh tự mình cảm thấy ghê tởm với kế hoạch của bản thân.

Đinh Mông cảm lấy váy và giày của Kiều Di Thần cho cô đi đến phòng tập rất sớm. Buổi chiều cuộc thi diễn ra, hôm nay chỉ thi có 2 tổ, Đinh Mông ở tổ thứ 2.

Tuy rằng bây giờ vẫn còn sớm nhưng phòng chuẩn bị đã rất đông đúc. Lần này tổ tiết mục đã tìm người trang điểm, trang phục chuyên nghiệp để giúp bọn họ, các thí sinh đều chuẩn bị tích cực chiến đấu với nhau.

Đinh Mông thay váy diễn vào, toàn thân đều phát sáng lên. Không ít thí sinh trong phòng đều nhìn về phía cô, cô gái bà tám cũng khá thân thiết với cô không nhịn được thở dài nói: “woa Đinh Mông, quần áo hôm nay của cô cũng đẹp nhỉ”

Người trang điểm cho nàng cũng nói: “Cô mặc váy này nhìn rất xinh đẹp.”

Đây là lần đầu tiên Đinh Mông được nhiều người nhìn và khích lệ như vậy, cười cười có chút ngượng ngùng: “cảm ơn.”

Đường Thi Nhiên cũng nhìn cô, cười nói: “Đúng vậy, cô xinh đẹp thế này đi thi hoa hậu cũng được luôn đó.”

Đình Mông động dậy chân mày, không trả lời lại cô ấy. Sắp sửa thi đấu rồi, cô không muốn chút nữa bị ảnh hưởng tâm trạng.

Giữa trưa mọi người đều muốn ăn chút gì đó nên đi theo nhân viên công tác ra hậu trường. Đình Mông lén nhìn bên ngoài một chút, 1000 người trên khán đài, không còn chỗ trống.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: 8 thí sinh mạnh nhất

Nói thật, Đình Mông cũng không có nhiều kinh nghiệm biểu diễn ở các sân khấu lớn, tuy hội trường 1000 người tính ra quy mô cũng không lớn lắm, nhưng đối với cô mà nói, đây là lần đầu tiên cô đứng hát trước nhiều người như vậy.

Sau khi ba vị giám khảo ngồi vào chỗ, màn che nhanh chóng được kéo ra để bắt đầu cuộc thi. Đình Mông cũng giống như những thí sinh khác, ở sau cánh gà cố gắng lắng nghe MC dẫn chương trình. Nữ MC của cuộc thi này là MC nổi tiếng của đài Vệ Thị, Đình Mông từng xem qua các chương trình của cô ấy dẫn. Cô ấy nhanh chóng nói lời mở đầu rồi bắt đầu tuyên bố thể lệ cuộc thi.

“Sau khi cả 5 thí sinh ở mỗi tổ kết thúc phần trình diễn của mình, ba vị giám khảo sẽ thảo luận chọn ra người tiếp tục vào vòng trong, gia nhập vào nhóm thực lực. Khán giả sẽ bình chọn 1 người trong 4 người còn lại để vào nhóm nổi tiếng. 8 người đó sẽ thi đấu với nhau, nhóm thực lực đối đầu với nhóm nổi tiếng!”

Khán giả dưới khán đài hò reo, ở trong hậu trường Đình Mông nghĩ, tổ sản xuất cũng thật biết tính toán, cuộc so tài lần 2 giữa nhóm thực lực với nổi tiếng, có phải cả nhóm nổi tiếng đều sẽ bị tiêu diệt luôn không?

“Thí sinh ở tổ thứ nhất chuẩn bị, thí sinh số 1 mời ra sân khấu!”

Nhân viên công tác vội vàng vàng đưa các thí sinh vào chỗ, khi MC đọc số báo danh của thí sinh đầu tiên thì cuộc thi cũng chính thức bắt đầu. Đình Mông ở phía sau nghe thí sinh biểu diễn cùng với tiếng la hét chói tai của khán giả khiến cô càng lúc càng khẩn trương.

Đến tổ thứ 2, người đầu tiên lên sân khấu là Đường Thi Nhiên.

Bài hát cô ấy chọn là bài hát chính trong album của Tư Mã Tiêu Tiêu – Special. Âm nhạc sôi động thêm vào tiếng trống rộn ràng, giọng của Đường Thi Nhiên lại cao vút làm cho cuộc thi trở nên cực kì sôi nổi.

Đình Mông phát hiện hình như Đường Thi Nhiên rất thích Tư Mã Tiêu Tiêu, các bài hát cô ấy chọn để thi đều là của Tư Mã Tiêu Tiêu. Mà cũng có thể cô ấy thích Kiều Dĩ Thần, dù sao Kiều Dĩ Thần cũng là người sáng tác cho vị Thiên Hậu này.

Tuy âm giọng của Đường Thi Nhiên yếu hơn Tư Mã Tiêu Tiêu, nhưng bài Special này, cô ấy hát rất tốt, rất đáng khen ngợi. Lúc bài hát kết thúc, toàn bộ khán giả đều vỗ tay nhiệt liệt, giám khảo cũng khen ngợi cô ấy rất nhiều.

Phần biểu diễn của Đường Thi Nhiên lại đem đến áp lực cho các thí sinh khác. Đình Mông ở phía sau hít sâu mấy cái, cố gắng cổ vũ chính mình.

Cô là người thứ 3 trong tổ, nghe MC đọc tên cô và bài hát dự thi của cô, cô liền hít một hơi, đi ra sân khấu.

Ánh đèn sáng ngời trên sân khấu làm cô không thể nào thích ứng được, phía dưới khán giả lại truyền đến tiếng vỗ tay và tiếng reo hò cổ vũ làm cô vô cùng ngạc nhiên. Cô theo bản năng nhìn thoáng qua khán đài, phát hiện còn có người giơ bảng tên cô.

Đình Mông ngẩn người, việc này... Chắc là được tổ sản xuất mời đến để tạo không khí.

Tiếng độc tấu violon du dương kéo ra giai điệu mở đầu của bài Bạch Điếu, nhờ tiếng nhạc mà tâm trạng bất an của Đình Mông dần bình ổn lại. Chắc hẳn những người giơ bảng tên cô là được ai đó nhờ, cô cảm thấy rất cảm động, cho nên bài hát này, cô nhất định phải hát thật tốt.

“Tôi mong có một đôi cánh, như chú chim bay lượn

Nghênh ngang bay về hướng ánh sáng, đi đến bất kỳ nơi nào

Nhìn cánh chim trắng ấy lướt qua đám mây

Vô nghĩ vô lo, tự do ngàng đầu

Vậy nên tôi cũng mở ra đôi cánh

Dù nhỏ nhỏ nhưng cũng có thể theo gió vượt sóng!”

Khác với sự sôi động, náo nhiệt lúc này, khi Đinh Mông biểu diễn bài hát này thì tất cả mọi người đều im lặng. Nhạc đệm du dương hòa quyện với giọng hát trong trẻo như muốn rẽ mây bay lên trời xanh của Đinh Mông, lại thêm vào dàn đồng ca hợp xướng trong màn che đang dần hiện ra, Đinh Mông lại một lần nữa cất lên điệp khúc “Tôi mong có một đôi cánh” thì từ trên sân khấu từ từ hạ xuống đôi cánh trắng, chậm rãi vững vàng dừng lại trên vai cô.

Khán giả bắt đầu phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt và tiếng hò reo. Đinh Mông thở ra một hơi, cúi mình chào mọi người. MC cũng vừa đi lên vừa vỗ tay: “Bài hát vừa rồi quá tuyệt vời, mọi người nhìn xem, thầy Tiêu kích động đến không nói ra lời luôn kìa.”

Khán giả cười rộn rã, Tiêu Kỳ cầm micro đến trước mặt mình, mở miệng nói: “May mắn lúc này tôi có ghi lại vô giấy.”

Lại một trận cười vang, MC thuận thế nói: “Vậy thì mời thầy Tiêu là người đầu tiên nhận xét về màn biểu diễn vừa rồi của Đinh Mông đi.”

Tiêu Kỳ nói: “Tôi vẫn luôn nói, tôi rất thích chất giọng của cô ấy, tôi nghĩ qua hôm nay sẽ càng có nhiều người thích chất giọng của cô ấy.”

“Vậy sao?” MC nhướn nhướn mày, nhìn sang Đinh Mông “Xem ra thầy Tiêu đánh giá cô rất cao đó nha.”

Cô định nói cảm ơn, Tiêu Kỳ lại tiếp tục nhận xét: “Tôi sẽ nhận xét ba điều về màn biểu diễn vừa rồi của cô. Đầu tiên là thanh âm và chất giọng của cô, Bạch Điều là một bài dân ca, yêu cầu về thanh giọng đối với người hát dân ca rất cao, tuy bài này có soạn lại nhưng mà bản chất nó vẫn không thay đổi. Nói tới đây, tôi muốn khen ngợi một chút cho người đã soạn lại bài hát này, người này làm rất tốt, đã bộc lộ hết ưu điểm trong giọng hát của cô, cô nhất định phải cảm ơn người này.”

Đinh Mông gật gù đầu, Tiêu Kỳ lại nói: “Sau đó là hiệu ứng sân khấu, cái này thật là...! Lúc đôi cánh kia hạ xuống, tôi đã rất muốn kêu lên, quá đẹp! Còn có trang phục của cô hôm nay nữa, cùng với dàn hợp xướng, toàn bộ sân khấu ăn khớp lạ thường, tôi thật sự rất thích cái váy cô đang mặc!”

MC cười, trêu ghẹo cô vài câu, rồi mời giám khảo bên cạnh nhận xét: “Mời thầy Tôn phát biểu ý kiến ạ.”

Tôn Duệ dùng một lát mới mở miệng nói: “Nói thật thì, mỗi lần Đinh Mông biểu diễn đều mang lại bất ngờ cho tôi. Nhạc sĩ Kiều nói cô hát như hát karaoke lời như còn văng vẳng bên tai, vậy mà giờ cô đã nhanh chóng nắm được kỹ năng biểu diễn rồi. Bài Bạch Điều này cũng không dễ hát, nhưng với kỹ thuật của cô bây giờ đã hoàn toàn kiểm soát được bài hát, hơn nữa với tiềm năng của cô, chắc chắn sẽ không thua Đường Thi Nhiên. Sự tiến bộ này không phải tình cờ, tôi tin chắc rằng cô đã bỏ rất nhiều công sức để luyện tập, hi vọng sau này cô cũng sẽ cố gắng như vậy.”

Đinh Mông thành tâm thành ý nói tiếng cảm ơn đối với ông ấy, Tôn Duệ lại cười bổ sung: “Cuối cùng, tôi nói cô xinh đẹp chắc là không quá nhỉ? Vừa rồi lúc đôi cánh được hạ xuống, tôi còn nghĩ mình đã gặp được Thiên Sứ đấy.”

“Ôi, thầy Tôn của chúng ta cũng khéo nói quá.” MC làm vẻ mặt “thật buồn nôn”, khán giả dưới khán đài cũng ồn ào, mặt Đinh Mông lập tức đỏ lên.

“Anh nhìn đi, anh khiến cho thí sinh của chúng ta thẹn thùng rồi.” Cô ấy chuyển lời, nhìn về phía Kiều Dĩ Thần: “Vừa rồi hai vị lão sư đã nói nhiều lời hay như vậy, nhiệm vụ đội gáo nước lạnh giao cho anh đây nhạc sĩ Kiều.”

Đinh Mông cảm thấy, MC thật là rất hiểu Kiều Dĩ Thần.

Kiều Dĩ Thần điều chỉnh vị trí micro một chút, mở miệng không chút e dè:

“Tuy rằng sức bật, hơi thở và việc khống chế âm giọng của cô đều rất đáng được đề cao nhưng mà vẫn chưa gọi là hoàn hảo đâu. Hơn nữa biểu hiện hôm nay của cô có thể xuất sắc được như vậy, một nửa công lao đều là nhờ vào ban nhạc diễn tấu và dàn hợp xướng, nếu không có bọn họ, màn biểu diễn của cô sẽ kém đi rất nhiều. Cuối cùng là hiệu ứng sân khấu, làm cho màn biểu diễn càng thêm hoành tráng, cô tự tính xem, đóng góp của cô được vài phần”

Đinh Mông: “...”

Tuy rằng đã sớm biết Kiều Dĩ Thần sẽ nói không lời hay ý đẹp, nhưng mà bị nói như vậy cũng thật khiến cô tức giận. Tuy những thí sinh khác không có ban nhạc đệm hòa với dàn đồng ca hợp xướng nhưng mà ban nhạc đệm của bọn họ toàn là hàng đầu trong nước, hiệu ứng sân khấu thì ai cũng có, còn có thí sinh trong phần thi có múa sử dụng kỹ thuật cao, hiệu ứng sân khấu lại còn cực kì huyền ảo, tại sao lại nghiêm khắc với cô như vậy chứ?

Nhưng mà những lời này cô đương nhiên không dám nói ra miệng, ngoan ngoãn tiếp thu lời nhận xét rồi đi vào hậu trường. Lúc đi vào hậu trường, Đường Thi Nhiên cười hỏi cô: “Bây giờ còn nhận mình là nghiệp dư không?”

Đinh Mông nhìn cô ấy một cái, cười cười nói: “Năm tháng trước, tôi đúng là nghiệp dư mà!”

Sau đó hai người không nói chuyện nữa, hai thí sinh còn lại sau khi biểu diễn xong, MC mời tất cả bọn họ lên sân khấu: “5 thí sinh ở tổ thứ 2 đã biểu diễn xong, bây giờ mời giám khảo chọn ra người trực tiếp đi vào vòng trong.”

Âm nhạc khẩn trương vang lên, khán giả cũng nín thở nhìn lên sân khấu. Ba vị giám khảo sau khi thương lượng, cuối cùng Kiều Dĩ Thần đại diện công bố kết quả: “Chúng tôi chọn Đường Thi Nhiên.”

Đường Thi Nhiên thở phào một hơi, cúi mình thật thấp chào bọn họ, khán giả dưới đài đưa bảng tên Đường Thi Nhiên hoan hô rất lớn.

“Chúc mừng Đường Thi Nhiên, trở thành người thứ ba tiến vào vòng thi với 8 thí sinh mạnh nhất toàn quốc! Bây giờ mời cô ngồi vào ghế 8 thí sinh mạnh

nhất!” MC nghiêng người chỉ vào ghế của 8 thí sinh mạnh nhất, đưa tay mời cô ấy đi qua. Đường Thi Nhiên hướng về khán giả vẫy tay, sau đó đi về hướng ghế có dòng chữ “nhóm thực lực”

Trên sân khấu còn lại 4 thí sinh.

Kết quả này cũng không nằm ngoài dự đoán của Đinh Mông, chỉ là cô không thể tưởng tượng được, lời nói của đàn ông quả nhiên không nên tin tưởng, vừa mới nói cô giống Thiên Sứ đảo mắt một cái đã đi bỏ phiếu cho người phụ nữ khác.

MC mời 4 thí sinh còn lại bước lên chính giữa sân khấu, nói nhanh: “Lần nữa xin mọi người hướng về những khán giả dưới khán đài, cũng chính là giám khảo kế tiếp. Mỗi người bọn họ đều đã trải qua sự lựa chọn của tổ sản xuất mới có thể ngồi ở chỗ này. Bọn họ đến từ các ngành nghề, có người trong lĩnh vực âm nhạc, người trong lĩnh vực truyền thông, có học sinh, cũng có thành phần lao động trí thức và kể cả fan, họ chính một màn ảnh thu nhỏ của xã hội, cho nên để họ chọn ra thí sinh được yêu thích nhất, cũng rất hợp lí.

MC nói xong lời này, liền bắt đầu mời mọi người bầu phiếu: “Được rồi, cách thức vẫn giống lúc này, khán giả hãy cầm lấy dụng cụ bên cạnh chỗ ngồi của mình, chọn thí sinh nào thì nhấn vào số tương ứng trên đó.”

Sân khấu lại vang lên tiếng nhạc khẩn trương, mọi người có thể trực tiếp xem kết quả phiếu bầu ở màn hình lớn bên trên, sau khi MC nói bắt đầu, phiếu của 4 thí sinh đều được dâng lên nhanh chóng, từ từ, phiếu của Đinh Mông vượt qua những tuyến thủ khác, sau khi bỏ phiếu kết thúc thì cô đứng đầu bảng, hơn cái thí sinh khác cả trăm phiếu.

Kết quả này làm Đinh Mông rất bất ngờ, cô cứ ngây ngốc nhìn màn ảnh, MC chúc mừng cô đã vào vòng trong, cô cũng không phản ứng.

“Xem ra Đinh Mông hoàn toàn không nghĩ tới kết quả này, đứng ngây ngốc trên sân khấu luôn rồi.” Lời của MC làm tất cả mọi người bật cười, cuối cùng Đinh Mông cũng tỉnh lại.

“Được rồi, chúng ta cứ để cho Đinh Mông ngẩn người một lúc đi, bây giờ tôi phỏng vấn khán giả một chút nhé.”

Khán giả lại cười lên, MC nhìn về phía khán đài, mời một nữ sinh thất tóc đuôi sam phát biểu: “Xin hỏi vừa rồi bạn đã bỏ phiếu cho ai?”

Nữ sinh nói: “Tôi bỏ phiếu cho Đinh Mông.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi cảm thấy cô ấy có thực lực mạnh nhất trong 4 thí sinh còn lại, nếu lần sau là thi đấu giữa nhóm thực lực với nhóm nổi tiếng thì thực lực của 2 bên quá chênh lệch rồi, sẽ không có gì đáng xem.”

“À, thì ra là như vậy.” MC làm ra vẻ bùng tỉnh, lại gọi một nam sinh mặc áo sơ mi trắng đứng lên: “Xin hỏi bạn bỏ phiếu cho ai vậy?”

Nam sinh đẩy mắt kính, nói: “Tôi cũng bầu cho Đinh Mông.”

“Ai nha, bạn cũng cảm thấy cô ấy hát tốt nhất sao?”

Nam sinh nói: “Tôi không có lý do nông cạn như vậy, tôi chọn cô ấy đơn giản vì cô ấy xinh đẹp.”

Tiếng cười dưới khán đài vang lên liên tục, MC cũng cười nói: “Lý do này quả thực có chiều sâu.” Cô ấy nhìn về phía Đinh Mông, hỏi: “Đinh Mông, bây giờ cô đã tỉnh táo lại chưa? Phát biểu một chút cảm nghĩ khi được vào vòng trong đi.”

Đinh Mông cầm lấy micro cô ấy đưa qua, vẻ mặt cực kì nghiêm túc, nói: “Tôi sẽ tiếp tục cố gắng, tuyệt đối sẽ không phụ lòng mọi người hôm nay đã bầu chọn cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Cảm tạ

4 thí sinh trong nhóm 8 thí sinh mạnh nhất ra về trước, ngày mai sẽ tiến hành thi cho 2 tổ còn lại. Màn che từ từ hạ xuống, cuộc thi hôm nay đã hoàn thành viên mãn.

Đinh Mông theo dòng người đi về hướng hậu trường, đúng lúc gặp được đạo diễn chương trình, đạo diễn cười chào hỏi cô: “Chúc mừng cô trở thành 8 thí sinh mạnh nhất, cảm giác là người lĩnh xướng trên sân khấu thấy thế nào?”

Đinh Mông sững sờ một chút, cảm ơn xong liền không hiểu ông ấy nói gì, cô hỏi lại “Cái gì ạ?”

Đạo diễn trên ghế: “Không phải cô có một dàn hợp xướng trẻ con sao, bọn tôi đều nói đùa cô là linh xướng dàn hợp xướng đấy.”

Một cảm xúc khác thường đột nhiên xuất hiện làm tim cô đập liên hồi, Đinh Mông nhìn đạo diễn như là muốn biết rõ cái gì đó: “Đạo diễn, ai là người đưa ra chủ ý mời dàn hợp xướng vậy?”

Đạo diễn nói: “Người biên khúc lại ca khúc cho cô có ghi là cần có giọng trẻ con hợp xướng, cho nên tổ tiết mục liền đi tìm dàn hợp xướng, có chuyện gì sao?”

Đinh Mông động đậy con ngươi, những việc khó hiểu trong lòng cứ ủa lên làm cho cô có chút hoang mang. Cô nhìn đạo diễn cười cười, nói: “Không có gì, cảm ơn đạo diễn.”

“Ừ, cuộc thi lần sau cố gắng hơn nữa nhé.” Đạo diễn làm hành động cô lên với cô rồi bước đi. Đinh Mông đến phòng thay đồ, thay lại quần áo lúc đầu của mình, đem vớ và giày cẩn thận cất vào trong hộp.

Vì cô về nhà sớm hơn Kiều Dĩ Thần, nên chủ động gánh vác trách nhiệm làm cơm chiều. Lúc Kiều Dĩ Thần trở về, cô đã bày cơm chiều lên bàn.

Kiều Dĩ Thần nghiêng cứu đồng thức ăn trên bàn, nói với Đinh Mông: “Xem ra hôm nay tâm tình cô rất tốt.”

Đinh Mông nói: “Tôi thật sự không nghĩ mình sẽ là thí sinh có khí chất nhất.”

Kiều Dĩ Thần khẽ cười: “Có phải bây giờ cảm thấy nhìn mặt ai cũng thấy thân thiết đáng yêu không?”

Đinh Mông bật cười ha ha: “Đúng, quần áo và giày đều không bị hư hao gì, chờ tôi giặt vớ sạch rồi sẽ trả cho anh.”

Kiều Dĩ Thần nhìn cô, khóe miệng hạ xuống: “Cô bị ngốc à? Đồ cô mặc qua rồi còn ai mặc được nữa?”

“Ách, nhưng mà đồ quý giá như vậy...” Bộ dạng cô rất thấp thòm “như vậy đi, cái này coi như là anh tài trợ cho tôi, chờ sau này tôi kiếm được tiền rồi, tôi sẽ trả cho anh gấp đôi.”

Kiều Dĩ Thần nhìn cô thật lâu mới giương khóe miệng lên nói: “Không cần gấp đôi, tôi có thể nhận đền bù bằng thịt.”

Đinh Mông: “...”

Xem ra thiết bị phòng sỏi trong phòng ngủ có thể có chỗ dùng.

“Đã nói là cho cô rồi, cô cứ an tâm mà nhận đi.” Kiều Dĩ Thần cầm lấy đôi đũa trên bàn, giục: “Ăn cơm nhanh đi, ăn xong rồi còn phải luyện tập, cô đừng có suy nghĩ lười biếng.”

Đinh Mông lên bữu môi: “Biết rồi.” Cô gấp vài miếng cơm lại hỏi Kiều Dĩ Thần: “Anh xem, hôm nay anh nói tôi như vậy, tôi còn nấu cơm cho anh, có phải cảm thấy tôi rất tốt không?”

Kiều Dĩ Thần giống như được cô nhắc nhở, vội nhìn cô thăm dò: “Cô không có bỏ thuốc xổ vào thức ăn đấy chứ?”

Đinh Mông cười ha ha một tiếng: “Nói thật, tôi cảm thấy sau này anh sẽ không có vợ nổi đâu.”

Kiều Dĩ Thần chớp chớp mắt nhìn cô: “Nhưng mà trên sổ hộ khẩu của tôi viết đã kết hôn rồi.”

Đinh Mông: “...”

Cô quyết định chuyên tâm ăn cơm.

Sau bữa cơm Kiều Dĩ Thần tự giác đi rửa bát, sau đó mới lên lầu hai chỉ dạy cho Đinh Mông. Việc đầu tiên vẫn là luyện phát âm, trải qua nhiều ngày huấn luyện như vậy, càng ngày Kiều Dĩ Thần càng đưa ra âm khó, yêu cầu cũng ngày càng cao.

Đinh Mông nhìn người đang ngồi trước dương cầm, nghĩ ngợi một lúc rồi chần chờ mở miệng: “Cái đó, lúc ăn cơm tôi có chuyện muốn hỏi anh, nhưng sợ anh ăn không ngon..”

Cô nói tới đây, Kiều Dĩ Thần không oán không giận nói: “Tôi chọn Đường Thi Nhiên.”

Đinh Mông: “...”

Được rồi, đây đúng là chuyện cô muốn hỏi, kết quả cũng nằm trong dự liệu, nhưng mà thật sự có chút không vui.

“Tôi đã tính rồi, nếu cô bị loại, tôi sẽ giúp cô thu âm bài hát.”

Giọng nói của Kiều Dĩ Thần vang lên trong phòng, âm đậm như ánh trăng bị bỏ lại bên ngoài cửa sổ.

Đinh Mông cứ nghĩ anh sẽ giải thích anh chọn Đường Thi Nhiên là do cô ấy hát rất tốt, không ngờ anh lại nói một câu như vậy. Cô nhìn về phía anh, vẫn

là bộ dạng ngồi trước dương cầm như trước, phảng phất như chưa từng nói ra điều gì.

“Cô cũng sờ cái gì? Nếu như cô tiếp tục cố gắng, sớm muộn gì cũng ngang bằng với Đường Thi Nhiên, đừng quên những lời cô đã nói trên sân khấu hôm nay.” Ngờ khi Kiều Dĩ Thần đột nhiên trở nên nghiêm túc, Đinh Mông thật sự muốn cho rằng chuyện lúc nãy chỉ là ảo giác của cô.

Cô hạ khóa miệng, gật gật đầu: “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ cố gắng luyện tập.”

“Ừ” Kiều Dĩ Thần mặt không biểu cảm lên tiếng, ấn tay xuống phím đàn.

Vì ngày hôm sau còn hai tổ thí sinh khác thi đấu nên Đinh Mông không cần đến phòng tập luyện, nhưng đại chế tác Kiều ác độc vẫn bắt cô phải tự luyện tập ở nhà. Đến trưa cô ngừng tập, xuống bếp cẩn thận chuẩn bị một phần cơm trưa.

Đây là cơm cô chuẩn bị cho thầy chỉ đạo của cô, nếu không có ông ấy tận tâm tận lực giúp cô biên khúc lại bài hát, buổi biểu diễn ngày hôm qua của cô cũng không được tốt như vậy. Cô cảm thấy Tiêu Kỳ nói đúng, cô hẳn là nên thật lòng cảm ơn thầy chỉ đạo.

Đến phòng luyện tập, Đinh Mông liền chạy thẳng đến phòng nghỉ của thầy chỉ đạo, thừa dịp bên trong chỉ có mình ông ấy, Đinh Mông nhanh chóng đưa cơm hộp cho ông: “Thầy, đây là cơm trưa em làm, cảm ơn thầy đã biên khúc giúp em”

Thầy chỉ đạo ngẩn người, chột nói: “A, cái này hả, người biên khúc cho em thật ra là Kiều Dĩ Thần.”

Đinh Mông ngẩn ra, nghe được trái tim mình đập mạnh một cái: “Kiều Dĩ Thần?”

“Đúng vậy, hôm đó cậu ấy đến đúng lúc tôi đang biên khúc, liền giúp tôi nhìn một cái.” Ông ấy nói xong thấy Đinh Mông im lặng không nói gì cả nửa ngày, trầm ngâm một chút: “Cho nên cơm hộp này, cô muốn lấy lại sao?”

Đinh Mông bật cười: “Đương nhiên là không, cảm ơn thầy thường ngày chỉ đạo em, em không quấy rầy thầy nghỉ ngơi nữa ạ.”

Cô từ phòng nghỉ đi ra, trực tiếp đi đến sảnh diễn, tổ tiết mục có dành một vị trí cho thí sinh để xem biểu diễn.

Đinh Mông tìm một chỗ trống ngồi xuống, kìm lòng không đặt nhìn về phía ghế giám khảo. Mấy người Kiều Dĩ Thần đều đã ngồi vào chỗ, hình như cảm nhận được ánh mắt của cô, Kiều Dĩ Thần cũng quay đầu nhìn về phía cô.

Đinh Mông và anh nhìn nhau một giây, rồi cô nở ra một nụ cười thật tươi. Rõ ràng là Kiều Dĩ Thần bị làm cho sững sốt, sau đó lại như không nhìn thấy gì mà quay đầu đi.

Chương trình hôm nay cũng giống y như ngày hôm qua, chẳng qua hôm nay Đinh Mông làm người xem, nên tâm tình thoải mái hơn hôm qua nhiều, hơn nữa ngồi ở phía dưới khán đài nhìn lên, hiệu ứng sân khấu quả là hoành tráng.

Người mà Đường Thi Nhiên có nhắc với cô là cháu gái của nhà sản xuất nằm trong tổ thi ngày hôm nay. Đinh Mông nhớ rõ tên cô ấy là Mộ Song.

Lúc Mộ Song biểu diễn, Đinh Mông xem rất nghiêm túc. Cô ấy tự mình sáng tác bài hát, ôm cây guitar điện ngồi trên sân khấu tự đàn tự hát.

Loại biểu diễn này, ngồi dưới khán đài nhìn lên rất thu hút, hiệu ứng sân khấu tổ tiết mục chuẩn bị càng làm buổi biểu diễn thêm đẹp hơn. Giọng hát của cô ấy thật sự không xem thường được, hơn nữa giọng của nữ sinh trung rất khó được đề âm, chỉ cần nghe qua một lần sẽ khiến cho người khác nhớ mãi.

Kết quả của tổ này là Mộ Song được vào vòng 8 thí sinh mạnh nhất, gia nhập vào nhóm thực lực.

Sau khi Đinh Mông xem tổ thứ 2 thi xong, không chờ kết quả liền đi ra khỏi sảnh diễn. Sau khi về nhà, cô rửa tay rồi bắt đầu làm cơm chiều.

Trong tủ lạnh có mấy miếng thịt có thể làm beefsteak, Đinh Mông lấy ra các nguyên liệu cần thiết, quyết định làm một bữa tiệc lớn.

Nhưng mà trước khi làm tiệc lớn, cô không quên nhắn cho Kiều Dĩ Thần một tin: “Cầu Đan, hôm nay anh có về nhà ăn cơm không?”

Một lúc sau, cô nhận được tin nhắn trả lời của Kiều Dĩ Thần: “Tất nhiên là có, buổi tối còn phải luyện tập nữa đó.”

Đinh Mông nhìn màn hình di động tròn mắt, anh đối với việc luyện tập thật đúng là chân ái.

Nhưng mà anh đã nói là sẽ trở về, giờ thì Đinh Mông có thể an tâm thoải mái đi làm bữa tiệc lớn rồi.

Kiều Dĩ Thần trở về đúng lúc Đinh Mông đang bung thức ăn lên bàn. Trên bàn có beefsteak, mì Ý và trứng omelette, trên mặt đầy súp lơ, cà chua trộn lẫn với hành tây, nhìn bàn ăn hoành tráng như vậy hình như có gì đó không đúng. Lòng mì Kiều Dĩ Thần hơi hơi run lên, nhìn Đinh Mông hỏi: “Hôm nay có tiệc gì à?”

Đinh Mông suy nghĩ một chút rồi nói: “Chúc mừng tôi được tiến vào vòng trong, được không?”

Kiều Dĩ Thần gật gật đầu, Đinh Mông lại nói: “Anh thích Beefsteak với tiêu đen hay tương cà?”

“Tiêu đen.”

Đình Mông đem phần beefsteak có tiêu đen bụng đến trước mặt anh, rồi chạy vào bếp bung đĩa salad ra.

Kiều Di Thần chăm chú quan sát, đang ngồi trên ghế bồng đứng lên: “Chờ tôi chút.” Anh nói xong liền rời đi, một lúc sau quay lại với chai rượu vang đỏ trên tay “Ăn beefsteak làm sao có thể không có rượu vang đỏ.”

Anh đặt hai cái ly uống rượu vang lên bàn, đổ rượu vào một phần ba ly, đưa một ly cho Đình Mông.

Đình Mông nhìn ly rượu vang đỏ trầm tư, Kiều Di Thần nhủ mảy nhìn cô hỏi: “Sao vậy, cô sợ sau khi uống rượu vào sẽ... không kiềm chế được sao?”

“A, anh không biết từ lượng của tôi rất tốt sao?”. Đình Mông cầm ly rượu chạm ly với anh “Cảm ơn anh đã giúp tôi biến khúc.”

Kiều Di Thần có chút sững sốt, đưa ly rượu đến bên môi nhấp một ngụm: “À, việc đó hả, tôi chỉ thuận tay làm mà thôi.”

Mắt Đình Mông hiện lên tia cười, lại cụng ly anh một cái nữa: “Cảm ơn anh giúp tôi mời dàn hợp xướng, cảm giác làm người lĩnh xướng quả thật rất tuyệt!”

Kiều Di Thần lại nhấp một hớp rượu nhỏ: “Cô nghĩ nhiều rồi, chỉ là tiết mục đó cần dùng đến dàn hợp xướng.”

“À...”

Đình Mông cố ý à một tiếng thật dài, Kiều Di Thần vội ho một tiếng, chủ động cụng ly với cô: “Chúc mừng cô tiến vào vòng trong.”

“Cảm ơn!” Đình Mông đem ly rượu uống cạn một hơi.

Beefsteak mới ăn được một nửa, ba ly rượu đã vào bụng Đình Mông, mặt cô đỏ ửng lên vì say. Kiều Di Thần ngồi đối diện nhìn cô, đưa một miếng beefsteak nhỏ vào miệng, nói: “Đây chính là từ lượng rất tốt của cô đó hả?”

“Hừ, anh cho rằng tôi say sao? Đúng là người không có mắt nhìn!”

Kiều Di Thần: “...”

Sau khi Đình Mông uống đến ly thứ 4 thì đã không còn có thể ăn được miếng beefsteak nào nữa. Kiều Di Thần thờ dài, dùng khăn giấy lau miệng rồi đi đến bên cô lên.

Đình Mông giả dục kịch liệt: “Thật là to gan, người định làm gì bản cung?”

Kiều Di Thần gạt khoe miệng nói: “Bấm Cầu Hi nướng nướng, đến giờ đi ngủ rồi.”

“Đi ngủ?” Đình Mông suy ngẫm nghiên cứu hai chữ này, đột nhiên giơ tay lên đầu nhìn Kiều Di Thần cười: “Cầu Đan nhi, anh nói xem, anh đối với tôi tốt như vậy, có phải đã thầm thích tôi từ lâu rồi không?”

Kiều Di Thần đáp: “Cô biết thời sơ trung cô bao nhiêu cân không?”

“Hừ!” Đình Mông đối với vấn đề này cười nhạt dè dặt “Tuy rằng chị đây béo nhưng chị đáng yêu!”

Kiều Di Thần: “...”

Thật đúng là... vô cùng tự tin.

Anh bế Đình Mông về phòng cô, nhẹ nhàng đặt lên giường, thuận tay kéo chăn lên đắp cho cô. Đình Mông vừa nằm lên giường đã nhắm chặt mắt, Kiều Di Thần cười nhẹ, đưa tay vuốt nhẹ mấy sợi tóc mái của cô.

Hôm nay cho cô lười biếng một hôm đi.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chỉ điểm

Không biết có phải do tác dụng của cồn hay không mà đêm qua Đình Mông ngủ rất ngon giấc, đến khi đồng hồ báo thức reo lên vào sáng hôm sau cô mới cảm thấy hai bên thái dương đau nhức.

Rốt cuộc hôm qua cô đã uống bao nhiêu ly nhĩ? Ba hay bốn?

Cô thờ dài nghỉ lại, rượu tối qua cũng không mạnh lắm, nhưng tại sao cô lại gục nhanh như vậy chứ?

“Năm sắp xuống” đầu Đinh Mông bỗng lóe lên câu này, tiếp đến lại là hai chữ “đi ngủ”

Cô thấy lạnh cả người, theo bản năng đưa hai tay lên che ngực mình. Không sao, quần áo vẫn còn nguyên.

Cô thở ra một hơi, đi vào toilet rửa mặt. Vừa nhìn vào gương đánh răng vừa nhớ lại chuyện tối qua. Hình như tối qua Kiều Dĩ Thần bế cô về phòng, sau đó thì sao? Cô có nói gì không nhĩ? Khoan đã, còn việc luyện tập? Có phải cô đã bỏ qua buổi tập hôm qua rồi không?

Cô nhổ bọt trong miệng ra, có chút lo lắng, có lẽ hôm nay sẽ phải luyện tập gấp đôi.

Sau khi thay quần áo xong cô thò đầu ra khỏi phòng, đưa mắt nhìn xung quanh, hình như Kiều Dĩ Thần đã đi rồi. Cô mang túi đi ra khỏi phòng, nhìn bữa sáng trên bàn, cầm một mảnh bánh mì rồi vội đi đến trại huấn luyện.

Đợt huấn luyện này, nhóm nổi tiếng với nhóm thực lực chia làm hai phe. Bởi vì nhóm nổi tiếng phải đánh một trận đánh rất khó khăn nên các huấn luyện viên cực kì nghiêm túc, dường như muốn chỉ sau một tuần bọn họ được thay da đổi thịt.

Qua một buổi sang huấn luyện, mỗi người trong nhóm nổi tiếng đều mệt lả người, Liêu Thiên vừa dùng khăn lông lau mồ hôi vừa than: “Trời ơi, rõ ràng tôi có thể dựa vào khuôn mặt này kiếm cơm mà, sao lại bức tôi phải dựa vào thực lực chứ!”

Ba người còn lại cười lớn, thầy giáo hung tợn đi tới nói: “Còn có sức mà cười à, buổi chiều chạy thêm một ngàn mét!”

Mọi người: “...”

Mẹ nó, bọn họ có phải là đang đi tập quân sự đâu.

Buổi chiều chủ yếu là luyện hát, so với buổi sáng phải luyện tập thể lực thì thoải mái hơn một chút. Lúc này thầy huấn luyện hỏi bọn họ bài hát sẽ dự thi trong vòng tới, ngoại trừ Đinh Mông chưa xác định, còn lại mọi người đều đã nghĩ xong.

Thầy huấn luyện bảo cô sáng mai phải báo bài hát cho ông ấy, Đinh Mông gật gật đầu, từ trên đường về nhà liền bắt đầu khổ não vì việc này.

Bình thường cô chủ yếu nghe nhạc tiếng Anh, sở trường của cô là nhạc Jazz và nhạc Blues. Nhưng Kiều Dĩ Thần đã bảo là không cho cô hát nhạc tiếng Anh, nhạc tiếng Trung thì.. bây giờ đi mua đĩa nhạc về nghe có kịp không?

Cô nghĩ ngợi một hồi, lấy di động ra, dùng phần mềm tìm bài hát. Phần mềm này có rất nhiều bài hát, tất cả đều có bản quyền, hình ảnh vị trí đề cử rất dễ nhìn, đứng đầu bảng đề cử là album mới nhất của Cố Tín “Thất khống”. Đinh Mông xem sơ qua một lượt rồi nhấn vào “Bảng xếp hạng ca khúc kinh điển.”

Vị trí đầu bảng là “Tưởng niệm” của Phan Đình trong phim điện ảnh “Biển tương tư” 15 năm trước.

“Biển tương tư” tuy tên phim có chút sến súa nhưng đây là bộ phim về tình yêu giữa thời chiến, năm đó đã làm cảm động rất nhiều người. Bộ phim này ra đời lúc Đinh Mông còn rất nhỏ, cô hầu như không thể nào lĩnh hội được sự sâu sắc của nó, nhưng tình tiết nữ chính chờ đợi cả đời nhưng nam chính vẫn không quay về đã để lại trong lòng cô một ấn tượng cực kì khó phai.

Năm đó, ca hậu trong giới âm nhạc Phan Đình vì bộ phim mà biểu diễn ca khúc “tưởng niệm”, sau khi phát hành thì trở thành bài hát vàng liên tục đứng đầu bảng suốt một tháng.

Đinh Mông đeo tai nghe vào, ấn phát nhạc.

“Em cứ tưởng mình đã sớm quên đi ký ức ấy, nhưng những lúc lơ đãng lại vô tình hiện lên. Mùa xuân tươi đẹp đầy hoa nở, mùa hạ náo nhiệt đầy tiếng ve. Anh vẫn mãi luôn bên cạnh, khoảng cách giữa hai ta chỉ là một ánh mắt.”

Nhẹ nhàng khẽ ngâm theo giai điệu làm cho Đinh Mông đột nhiên nhớ đến những ngày tháng cấp hai. Thời điểm đó MP3 mới bắt đầu lưu hành, Kiều Dĩ Thần cũng vừa mới sắm được một cái MP3 sang chảnh nên có vẻ rất thích thú. MP3 của cậu ấy chỉ có mấy bài, còn luôn thích lôi kéo Đinh Mông cùng nghe, Đinh Mông cũng đeo tai phone của cậu, vừa nghe nhạc vừa làm bài tập.

Có lần bị chủ nhiệm lớp nhìn thấy, nhìn bọn họ cười nói: “Tôi thấy cái dây tai nghe này sẽ biến thành dây tơ hồng đấy.”

Đinh Mông nghe vậy mặt đỏ tai hồng đem tai nghe trả lại cho Kiều Dĩ Thần.

Từ đó Đinh Mông không còn nghe chung MP3 với cậu ta nữa, Kiều Dĩ Thần cũng mất đi hứng thú.

Do MP3 của anh có rất ít bài hát nên đến giờ Đinh Mông vẫn còn nhớ, Trong đó có bài “tưởng niệm” của Phan Đình.

Lúc Đinh Mông vừa mở cửa vào nhà, Kiều Dĩ Thần cũng vừa bung tô canh từ phòng bếp ra. Nhìn thấy cô mang tai nghe, Kiều Dĩ Thần hỏi đùa: “Cậu đang luyện nghe tiếng anh à?”

Đình Mông ưu nhã trọn mắt, tháo tai nghe bên trái xuống: “Cậu nghe thử đi.”

Kiều Di Thần cảm lấy tai nghe mang vào, đúng lúc vang lên câu “Đây chính là tưởng niệm sao”

“Tưởng niệm của Phan Đình?” Kiều Di Thần hơi nghiêng đầu nhìn cô, tai nghe cũng theo đó mà bị kéo ra.

Đình Mông nhìn anh cười: “Đúng vậy, tớ định lần sau sẽ thi bài này, thế nào?”

Kiều Di Thần nói một mạch như đang tự nói với mình: “Giai điệu trữ tình chậm rãi, âm cũng rất cao, đúng với phong cách của cậu. Tuy rằng bây giờ Phan Đình đã rút lui khỏi giới âm nhạc để chuyên tâm chăm sóc gia đình nhưng năm đó cũng từng là một ca sĩ nổi tiếng, các ca khúc trữ tình của cô ấy đều tương đối khó hát, với giọng hiện tại của cậu.. vẫn nên thử một lần xem sao.”

Tuy rằng lời anh có hơi miễn cưỡng nhưng Đình Mông cũng tạm xem như là anh đang khen ngợi.

Kiều Di Thần đưa tai nghe cho cô, Đình Mông nhếch khóe miệng cười một tiếng: “Cậu còn nhớ không, trước kia cậu rất thích nghe bài hát này, thật là không ngờ được, một người đàn ông mạnh mẽ như cậu lại có tâm hồn lại nhẹ nhàng như thế.”

Khóe mắt Kiều Di Thần hơi nhếch lên: “Còn cậu? Xem “Lễ vật của Maggie” cũng có thể khóc được, thật là không thể ngờ, một em gái mập như cậu lại có nội tâm yếu đuối như thế.”

Đình Mông: “...”

Cô khẽ vênh cằm lên, neho mắt nhìn anh: ““Lễ vật của Maggie” thì sao chứ! Người vợ phải bán đi mái tóc của mình để mua đồng hồ cho chồng, người chồng lại bán đi đồng hồ để mua trang sức cho vợ, câu chuyện như thế chẳng phải rất đau lòng sao!”

Kiều Di Thần đưa mắt nhìn mái tóc đen nhánh của cô: “Sau này muốn mua trang sức cứ việc nói thẳng”.

Đình Mông: “...”

Có chút khó hiểu!

Những ngày tiếp theo vẫn là tranh thủ luyện tập như trước, vì lần này phải đối đầu với nhóm thực lực nên các thầy huấn luyện không chừa nước tới chân mới nhảy. Việc tập luyện ở phòng tập bị rút ngắn lại, thời gian chủ yếu là tập trung vào các ca khúc dự thi của mọi người.

Nhưng mà với Đình Mông thì cũng chẳng có gì khác biệt, dù sao tới nào cô cũng phải luyện tập với Kiều Di Thần.

Hôm diễn tập, Đình Mông được xếp biểu diễn cuối cùng, ba người còn lại sau khi tập xong không kiểm chế được tò mò nên đã đi xem buổi tập của nhóm thực lực, chỉ còn mình Đình Mông luyện hát ở phòng tập

Cô có một thói quen là thích luyện hát mà không cần có nhạc, vậy nên đối với các bài trữ tình, với cô cũng tương đối dễ dàng.

“... Đây chính là tưởng niệm sao? So với thi nhân ngâm xướng còn muốn đau thương. Nếu như tương tư này ngưng tụ thành biển cả, lại sẽ có thuyền, chở em đến bên cạnh anh.”

Vì muốn thể hiện được cảm xúc của bài hát, mấy ngày trước Đình Mông phải thức đêm để xem lại bộ phim Biển tương tư, vừa xem vừa khóc như mưa. Phần điệp khúc của bài hát cứ như tái hiện lại nội dung của bộ phim, vậy nên cô cứ đem hết tất cả cảm xúc của mình dành cho bộ phim vào trong bài hát.

Quả nhiên hát chạy làm cho người ta dễ dàng trở nên đa sầu đa cảm.

Cô nâng tay phải lên, định lau giọt nước mắt rơi trên mặt, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng vỗ tay. Đình Mông giật mình, quay đầu lại.

Một người đàn ông cao to đang đứng ở cửa phòng tập, mái tóc đen cắt ngắn, mặc chiếc áo sơ mi đen cùng quần màu xám tro nhạt bó sát người, phía dưới là đôi giày da đen.

Nhìn cách ăn mặc của anh ta trông có vẻ rất sành điệu, nhưng đây không phải gu của Đình Mông. Điều khiến cô chú ý nhất là trên tai anh ta đeo hai vòng tai, còn kẻ cả mắt!

Đàn ông mà kẻ mắt rất dễ khiến người khác tưởng là con gái, nhưng hẳn không phải vậy, hẳn chính là loại.. lạnh lùng đáng sợ.

Đình Mông hình dung mặt cô lúc này chắc giống như vậy 囧, cô phát hiện, người này, nhìn rất giống Cố Tín mà cô thấy ở mấy cái hình trên mạng.

“Hát không tệ, cảm xúc cũng rất tốt, nhưng mà nếu như cô bỏ qua phần kỹ thuật thì cảm xúc của cô sẽ càng tốt hơn nữa.” Giọng nói đầy truyền cảm truyền ra từ trong miệng người đàn ông xa lạ, Đình Mông nghe xong lại ngẩn ra thêm một lúc.

Giọng nói gọi cảm này đến cả người dẫn chương trình đêm khuya cũng không sánh được.

Anh ta thấy cô không nói gì, cho rằng cô không hiểu được ý mình, lại mở miệng nói tiếp: “Năm đó Phan Đình hát bài Tường niệm này đã khiến rất nhiều người khóc, mọi người không phải cảm động vì kỹ thuật của cô ấy tốt mà là vì tình cảm cô ấy đặt vào trong bài hát. Bài hát này quả thật rất cần đến kỹ thuật, nhưng hiện tại cô đang chú trọng quá nhiều vào nó, điều đó khiến cho tình cảm đặt vào bài hát bị hạn chế đi...” Anh ta nói tới đây dừng một lát, sau đó lại như tự hỏi: “Giống như trong các tiểu thuyết võ hiệp, cao thủ chân chính đều là vô chiêu thắng hữu chiêu, quên đi chiêu thức mới có thể người kiếm hợp nhất.”

Đình Mông nhìn anh ta, từ mờ mịt này đến mờ mịt khác.

Anh ta cười một tiếng, giọng nói như là một tiếng đàn trong lúc vô ý được vang lên: “Cô tên gì?”

Đình Mông âm thầm lấy lại bình tĩnh, đáp: “Tôi tên Đình Mông.”

Anh ta dường như cũng chẳng mấy ấn tượng với cái tên này, chỉ là tùy ý gật gù đầu: “Bây giờ ca sĩ có thể tình tâm ca hát không nhiều lắm, tôi thích giọng hát của cô, hi vọng cô có thể duy trì được cái tâm này mà tiếp tục ca hát.”

Anh ta nói xong liền xoay người đi. Đình Mông im lặng một giây rồi lấy di động ra mở phần mềm âm nhạc thường hay dùng, xếp hạng nhất ở trang đầu vẫn là bài Thất khổng của Cổ Tín.

Cô thật sự hoang mang.

“Đình Mông Đình Mông! Vừa rồi tôi nghe đạo diễn tiết mục nói hôm nay Cổ Tín cũng đến đây để ghi hình đó!” Giọng của Liêu Thiên như một con gió xoáy quất vào “Mau mau mau, không thì không xem được!”

“Tôi...” vừa mới nhìn thấy anh ta, người thật.

“Cô làm sao?” Liêu Thiên thấy cô đứng sững tại chỗ không động đậy thì gấp gáp đến mức như muốn cướp miếng thịt ba chỉ ở trước mắt.

“Tôi... chút nữa tôi tập rồi.”

“Yên tâm đi, còn chưa tới phiên cô đâu, đi xem Cổ Tín trước đi!”

Liêu Thiên kéo Đình Mông chạy ra ngoài, đến sảnh Cổ Tín tập luyện thì thấy nhân viên hậu trường đang thu dọn đồ đạc.

Liêu Thiên thất vọng, trước mắt như bị bao phủ bởi một màu đen tăm tối: “Thật khó khăn mới có cơ hội được nhìn nam thần một lần, trời ạ!”

Đình Mông lồi cô ấy đi về: “Vẫn nên đi diễn tập trước đã, chờ đến khi cô vào giới giải trí rồi, chắc chắn là sẽ có cơ hội gặp anh ấy mà”

Hi vọng của Liêu Thiên lại một lần nữa được đốt lên: “Nói đúng lắm! Tôi vừa đi xem nhóm thực lực tập xong, cảm thấy thực lực của bọn họ cũng không hơn chúng ta bao nhiêu đâu.”

Đình Mông nói: “Chắc là vì diễn tập nên họ không diễn hết khả năng thôi.”

“Mặc kệ, tôi vì nam thần sẽ liều mạng với bọn họ!”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Rút thăm

Là do phải đối đầu với nhóm thực lực nên Kiều Di Thần đã tăng mức độ luyện tập buổi tối lên, mỗi tối còn phải tập thêm một lần bài Tường niệm.

Đình Mông mới hát được một phần tư đã bị Kiều Di Thần cắt ngang: “Cậu hát quá chú trọng vào kỹ thuật rồi, kỹ thuật chỉ phụ trợ cho bài hát thôi, bây giờ cậu đang làm lẫn lộn ngược đầu ngược đuôi rồi đấy.”

Đình Mông dừng một lát, nhìn anh nói: “Hôm nay, Cổ Tín cũng nói như vậy với tớ.”

Kiều Di Thần nhướn mày: “Cổ Tín?”

Đình Mông gật gù đầu: “Đúng vậy, hôm nay anh ta đến đài để ghi hình tiết mục, trước kia tớ cứ nghĩ anh ta chỉ là hát hay, không ngờ phẩm chất anh ta cũng tốt như vậy, dù không biết tớ là ai nhưng anh ấy vẫn chỉ dạy cho tớ hát thế nào.” Cô nói đến đây, giọng có chút hưng phấn: “Lúc ấy tớ vô cùng kinh ngạc đến nỗi quên nói cảm ơn anh ấy luôn. Tớ định lúc về sẽ nói cho cậu nghe lại sợ cậu nghĩ tớ đang khoe khoang.”

Kiều Di Thần cười ha hả một cái: “Tớ thì nghĩ cậu khoe khoang cái gì? Khoe khoang cậu giúp hấn lực quá ca sao?”

Đinh Mông: “...”

Được rồi, cô đã quên Cầu Đan nhà cô là đại chế tác, không nên thống kê là đã thấy qua bao nhiêu ngôi sao mà phải xem anh đã mắng bao nhiêu ngôi sao rồi.

Kiều Di Thần nhìn cô, hơi híp mắt nói: “Cậu rất thích Cố Tín à?”

Sở thích về âm nhạc của Đinh Mông với phong cách âm nhạc của Cố Tín hoàn toàn khác xa nhau, chắc là cô không thích anh ta đến vậy chứ?

Đinh Mông mắt lấp lánh nói: “Trước kia vốn chỉ thấy anh ấy lớn lên đẹp trai, hát hay, nhưng tớ lại không thích rock nên cũng không chú ý nhiều. Nhưng mà, sau chuyện hôm nay, tớ đã bị anh ấy mê hoặc rồi. Lúc về tớ còn mua album mới “Thất không” của anh ấy đấy!”

Kiều Di Thần: “...”

Anh lạnh lùng đưa mắt nhìn: “Nếu như anh ta không được đẹp trai như vậy, cậu còn có thể dễ dàng bị mê hoặc vậy sao?”

Đinh Mông nói: “Không phải cậu nói, đại đa số mọi người đều là nhìn mặt người khác sao.”

Kiều Di Thần: “...”

“Đúng rồi, hôm nay anh ấy còn nói với tớ. Ca hát cũng giống như tập võ công ngày xưa, phải quên chiêu thức mới có thể người kiếm hợp nhất được. Đáng tiếc, tớ vẫn chưa hiểu rõ.”

Ha ha, lại còn người kiếm hợp nhất, chắc là Thiên ngoại phi tiên? Giọng nói Kiều Di Thần vô cùng khinh thường: “Anh ta coi quá nhiều tiểu thuyết võ hiệp rồi đấy.”

Đinh Mông nhú mày trừng anh, giống như rất không vừa lòng khi anh nói như vậy với thần tượng của mình: “Tớ cảm thấy anh ấy nói như vậy rất có đạo lý, chẳng phải bây giờ cậu cũng bảo tớ quá chú trọng kỹ thuật sao?”

Rất tốt, vì người đàn ông khác mà dám trừng mắt với anh. Kiều Di Thần thờ ơ, nhìn cô cười: “Đừng ở trong phòng tớ nói về người đàn ông khác.”

Đinh Mông hơi ghen: “... Trên hợp đồng có nói là mỗi người có quyền có tình cảm riêng mà.”

Kiều Di Thần nói: “Trên hợp đồng cũng nói, không thể dẫn người khác về nhà.”

Đinh Mông nâng khóe miệng: “Nhưng mà tớ chỉ nhắc đến anh ấy thôi mà!”

“Cũng không được, tớ cảm thấy trong không khí đều là mùi của anh ta.”

Đinh Mông: “...”

“Hơn nữa cậu còn muốn có tình cảm với anh ta? Cậu có đếm qua trên weibo của anh ta có bao nhiêu fan chưa?”

Đinh Mông: “... Được rồi, chúng ta tiếp tục tập hát đi.”

Vẫn là hát bài Tường niệm, bây giờ không được hát có kỹ thuật. Cứ nghĩ hát có kỹ thuật rất khó, nhưng bây giờ lại phải để biểu diễn sau làm phản lại cái ban đầu lại càng khó hơn. Đinh Mông khó khăn hát khiến cho bài hát rời rạc, không điểm nhấn.

Kiều Di Thần nhìn cô, nói: “Không cần cố ý chú tâm vào kỹ thuật cũng không cần cố ý không sử dụng kỹ thuật, quên chuyện kỹ thuật đi, cứ dùng trực giác của cậu mà hát.”

Đinh Mông nhú nhú mày: “Trực giác?”

“Ừ, đừng có suy nghĩ đến khi nào phải có kỹ thuật hay không, muốn hát thế nào thì hát thế đó, đó chính là trực giác.”

Đinh Mông giật mình: “Người kiếm hợp nhất!”

Kiều Di Thần mắt trừng lớn: “Đừng có ở phòng của tớ mà nghĩ đến lời của đàn ông khác.”

Đinh Mông: “...”

Cô chỉ nhắc người, còn đàn ông hay không là do anh suy nghĩ nhiều thôi.

Cô mím môi, nhìn Kiều Di Thần nói: “Nhưng mà các cậu nói xem liệu có phải cảnh giới này quá khó khăn rồi không?”

“Đối với khả năng bây giờ của cậu mà nói thì quả thật rất khó, cho nên việc cậu nên làm bây giờ là đem tất cả tình cảm của mình đặt vào trong bài hát, đừng có để tâm đến kỹ thuật nữa.”

“Ok.” Chắc tối nay cô phải xem lại Trương tư hải thêm lần nữa rồi.

Sau khi luyện tập kết thúc, cô về phòng mở máy tính lên xem weibo của Cố Tín có bao nhiêu fan. Điện thoại trên bàn bỗng kêu lên là Trương Nam Tĩnh.

Đinh Mông cầm điện thoại lên nghe, còn chưa kịp nói, Trương Nam Tĩnh đã kích động nói trước: “Mông Mông, tối nay có chiếu vòng 8 người mạnh nhất đây, cậu xem đi.”

Âm thanh bên Trương Nam Tĩnh rất ồn, hình như cô ấy đang ở bên ngoài. Đinh Mông nghiêng đầu, dùng một ngón tay nhấn bàn phím: “Tự xem mình trên TV thấy xấu hổ lắm”

“Sao lại nói vậy, tự mình xem biểu hiện trên TV của mình mới có thể phát hiện xem cần sửa gì.”

Đinh Mông gật gù đầu, thấy cũng có chút đúng. Trương Nam Tĩnh lại nói: “Cậu biết không, hôm nay mọi người đều tới tiệm ăn để xem cậu thi, ai cũng vừa ăn vừa xem, ngay cả bà nội của cậu cũng tới. Cậu không nhìn thấy chứ, lúc cậu được lọt vào vòng trong, bà nội Lưu cười rất đắc ý.”

Đinh Mông: “...”

“À đúng rồi, tớ với Tiểu Trác Từ chuẩn bị thành lập fãclub cho cậu, gọi là Tiểu Ninh Mông được không? Cậu là Mông chủ, tớ là Tả hộ pháp, Tiểu Trác Từ là Hữu hộ pháp!”

Đinh Mông: “... Hai người vui vẻ là được rồi.”

Tiếng cười vui vẻ của Trương Nam Tĩnh truyền đến: “Bà chủ tiệm ăn của tớ nói muốn mời cậu đến ăn, còn cho cậu một phòng riêng, khi nào cậu đến được?”

Nghe mình được mời đi ăn xiên xiên, thiếu chút nữa là Đinh Mông xỏ giày chạy đến tiệm luôn nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống: “Chờ tớ thi xong đi, Kiều Di Thần nói ăn cay không tốt cho cổ họng, tớ muốn bảo vệ cổ họng thật tốt.”

“Ừ, vậy cũng được. Để tớ nói với bà chủ một tiếng, cậu thi xong nhất định phải tới đó nha.”

“Yên tâm, thi xong tớ qua luôn.”

Trương Nam Tĩnh: “...Ừ, tin cậu đó.”

Ngày hôm sau, sau khi kết thúc diễn tập là rút thăm như mọi lần. Tình hình của hai nhóm thực lực và khí chất lúc này vô cùng khốc liệt, bởi vì chia 2 nhóm, mỗi bên 2 người. Nhóm nào thi xong là giám khảo sẽ chọn ra người vào top 4 luôn.

Liêu Thiển từng tỏ ra không phục, cô ấy đã từng hỏi vì sao không chọn cách bỏ phiếu để chọn người vào vòng trong, nhưng cũng không ai để ý tới lời của cô ấy.

“Hi vọng sau một hồi khổ tâm chờ đợi tôi không rút trúng Đường Thi Nhiên, a men.” Liêu Thiển đứng cạnh Đinh Mông cầu nguyện, vừa xong thì nhân viên đi tới gọi tên cô ấy.

Liêu Thiển đi tới phía trước rút thăm, thò tay vào thùng sờ loạn một trận, sau đó lấy một mảnh giấy màu đỏ ra.

Nhân viên công tác nhìn nhóm thực lực đã rút thăm xong, hỏi: “Lúc này ai rút được màu đỏ?”

“Tôi.” Đường Thi Nhiên giơ mảnh giấy đỏ trong tay lên. Hai mắt Liêu Thiển tối sầm.

“Ok. Xác nhận, Liêu Thiển và Đường Thi Nhiên cùng một nhóm.”

Đinh Mông nhìn Liêu Thiển với ánh mắt cảm thông.

“Tiếp theo, Đinh Mông.”

Đường Thi Nhiên đã có nhóm, Đinh Mông cũng thở ra một hơi. Cô đưa tay vào thùng thăm, vừa đụng vào một cái đã rút nó ra luôn.

“Màu xanh.” Cô giơ mảnh giấy trong tay ra lên nhìn về nhóm thực lực, lần này không đợi nhân viên công tác hỏi đã có người chủ động đứng dậy.

“Là tôi.”

Lúc giọng nói của Mộ Song vang lên, Đinh Mông mới cảm thấy thời gian thả lỏng vừa rồi của mình vẫn thật là quá ngây thơ rồi.

Sau khi rút thăm kết thúc, Liêu Thiển và Đinh Mông đi về cùng nhau, xung quanh toàn là một mùi bi thảm: “Hai chúng ta quá thảm luôn, tôi nghe nói Mộ Song là cháu gái nhà sản xuất, nói không chừng cô ta đã sớm dàn xếp nội bộ có được danh hiệu quán quân rồi.”

Nghĩ như vậy ngược lại khiến Đinh Mông dễ chịu hơn một chút, chứ nếu để cô pk với Đường Thi Nhiên, chắc chắn cũng không được quán quân.

Đình Mông cũng không biết những lời đồn đãi về Mộ Song là có thật hay không nên không nói gì cả. Liêu Thiển lại nghĩ là do cô đang quá đau lòng nên không muốn nói chuyện.

Lúc ăn cơm tối, Đình Mông vẫn còn mang bộ dạng đầy tâm trạng, Kiều Di Thần không nhìn nổi nữa liền hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Đình Mông nghĩ ngợi, muốn xác nhận sự thật nên hỏi anh: “Mộ Song có phải là cháu gái của nhà sản xuất không?”

Kiều Di Thần ngược mắt nhìn cô một cái: “Cô rút thăm trúng Mộ Song à?”

“Ừ...”

“Ừm.” Kiều Di Thần lạnh nhạt gật đầu: “Cô ấy đúng là cháu gái của sản xuất Mộ.”

Đình Mông: “...”

Cô cân nhắc từ ngữ một chút, uyển chuyển hỏi: “Cái kia.. Mấy người có thông đồng với nhau chuyện đó không?”

Kiều Di Thần cười nhẹ: “Thông đồng cái gì? Thông đồng cho Mộ Song trực tiếp vào vòng trong hả?”

“Ách...” Đình Mông tránh ánh mắt anh “Dù sao bác của cô ấy cũng là nhà sản xuất mà.”

Kiều Di Thần không mấy để tâm: “VẬY chồng cậu cũng là giám khảo cuộc thi đấy.”

Đình Mông: “...”

Nói như vậy cũng thật là... Cho nên cuộc thi này cuối cùng sẽ biến thành hậu trường đại tái liệu? Nhưng mà giám khảo cuộc thi không lớn bằng nhà sản xuất? Phải không?

Cô nhìn Kiều Di Thần một lúc, lắc lắc đầu mở miệng: “Cậu nói xem, giám khảo với nhà sản xuất, tiếng nói của ai có uy hơn?”

Kiều Di Thần nhướn mày: “Bây giờ cậu đang chất vấn năng lực của chồng cậu đấy à?”

Đình Mông cười híp mắt nói: “Đương nhiên không phải rồi, chồng tớ là người có năng lực nhất.”

Kiều Di Thần: “...”

Phải dùng tuyệt kỹ này để đối đầu với anh.

Anh vội ho một tiếng, cầm lấy ly nước lọc bên cạnh hộp một ngụm: “Ít nhất cho đến bây giờ, tớ chưa nghe đến việc thông đồng gì.”

Đình Mông rút cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Kiều Di Thần đặt ly nước xuống, nhìn cô nói: “Cậu cho rằng không có sự can thiệp của sản xuất Mộ, cậu sẽ vào vòng trong được sao?”

Đình Mông: “...”

Được rồi, thời gian độc mồm độc miệng bắt đầu.

Kiều Di Thần: “Cậu nghe Mộ Song hát hẳn trong lòng đại khái đã nhận định được rồi. Trước mắt không nói đến chất giọng của cô ấy, chỉ nói đến khả năng cảm thụ âm nhạc của cô ấy cậu cũng thua kém người ta rồi.”

“Tớ biết.” Đình Mông cúi đầu bới cơm, cô cũng biết Mộ Song có thể tự mình sáng tác, tự đàn tự hát rất lợi hại. Nhưng mà ngày mai thi đấu rồi, anh không nói lời cổ vũ cô thì thôi, sao lại hắt bát nước lạnh vào mặt cô thế này.

“Trang phục ngày mai chuẩn bị xong chưa?”

“Rồi...” Đình Mông cắn cắn chiếc đũa, cô lại nghĩ đến bộ lễ phục nằm dưới đáy tủ quần áo của mình.

Kiều Di Thần nhìn ánh mắt cô: “Nhìn dáng vẻ của cậu liền biết cậu chưa chuẩn bị gì rồi, tớ chuẩn bị giúp cậu xong rồi, đang để ở phòng tớ, đợi chút nữa luyện tập xong tớ đưa cho.”

“A... vậy chẳng phải càng ngày tớ càng thiếu cậu nhiều tiền sao.” Không phải cô không nghĩ đến việc chuẩn bị, mà là bây giờ cô không có việc làm, không dám một lúc vung tay tiêu nhiều tiền như vậy.

Kiều Di Thần cười một tiếng: “Tớ nói rồi, nhận đền thiệt.”

Đình Mông thét lên chói tai khi lấy đồ tùy thân của mình đặt lên trên bàn, Kiều Di Thần cúi đầu buồn bực cười (?)

Lúc luyện tập Đình Mông lại hát Tuồng niệm lại lần nữa, tuy đã có tiến bộ nhưng Kiều Dĩ Thần vẫn không hài lòng: “Nếu như ngày mai đi thi vẫn hát như thế này, trừ khi Mộ Song biểu diễn sai gì đó, nếu không tớ sẽ không chọn cậu.”

Đình Mông: “...”

Cô nhìn Kiều Dĩ Thần một lúc, rồi mở miệng nói: “Tớ có thể ly hôn trước không?”

Cuộc sống này sống không nổi nữa.

Kiều Dĩ Thần ôm tay nhìn cô cười: “Không thể.”

Đình Mông trừng mắt nhìn anh, đi theo anh xuống phòng lấy quần áo. Lần này Kiều Dĩ Thần chuẩn bị một bộ váy dài màu đỏ, chất liệu mềm mại tuyệt đẹp.

“Woa, đẹp quá! Cảm ơn Cầu Đán!”

Kiều Cầu Đán phun ra một hơi, quyết định tạm thời không so đo với cô: “Ngày mai thi đấu cổ lên.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Top 4

Có lẽ vì lời cổ vũ khích hoi của Kiều Dĩ Thần nên Đình Mông bước vào vòng thi này cũng có tự tin hơn so với các vòng trước. Vòng này tuy không cần khán giả bỏ phiếu bầu chọn nhưng khán đài vẫn ngồi đầy cả ngàn người.

Trải qua cuộc thi lần trước, bây giờ đối mặt với nhiều khán giả thế này cô đã không còn sợ hãi nữa. Hôm nay thi đấu theo thứ tự rút thăm hôm qua, dựa theo thứ tự màu sắc đỏ vàng lục lam mà tiến hành.

Trước khi bắt đầu thi đấu chính thức, MC chào hỏi mở đầu. Không giống với lần trước, lần này có đến 2 MC, nữ đại diện nhóm nổi tiếng, nam đại diện nhóm thực lực.

Ngay từ đầu tiết mục, hai MC đã đấu đá nhau đầy mùi thuốc súng.

“Thời đại bây giờ không thể dựa vào mặt mũi mà tồn tại lâu dài được, nói đến cùng vẫn là phải dựa vào thực lực.” MC nam nhìn thẳng vào các thí sinh nhóm nổi tiếng.

MC nữ cũng không phải dễ qua mặt, lập tức phản kích: “Lời này từ trong miệng anh nói ra thật có sức thuyết phục, dù sao anh cũng là loại đàn ông mà một giây cũng không thể dựa vào khuôn mặt.”

Khán giả cười vang, MC nam liếc sang MC nữ: “Chúng ta nghiêm cấm công kích cá nhân đấy.”

MC nữ cười nói: “Được, vậy tôi nói về thực lực. Mọi người đều biết, thí sinh của nhóm nổi tiếng chúng tôi đã thể hiện hết tài năng trong mấy ngàn người mới tiến được vào vòng 20 người. Ai dám nói 20 thí sinh này không có thực lực? Họ chỉ vừa khéo có ngoại hình xinh đẹp mà thôi. Nói như vậy, những thí sinh nhóm nổi tiếng chúng tôi mới là những người vừa có thực lực vừa được yêu thích, đúng là tài sắc vẹn toàn.”

MC nam tức giận phản đối: “Cô nói giống như thí sinh nhóm thực lực chúng tôi không được yêu thích vậy? Bọn họ chỉ là thực lực quá giỏi, không có cơ hội cho khán giả bầu chọn mà thôi. Nếu như bây giờ để khán giả bỏ phiếu, ai thắng ai thua còn chưa biết được đâu.” Anh ta nói xong, quay mặt đối diện với khán đài lớn tiếng hỏi: “Mọi người nói có đúng không?”

“Đúnggggggg!” Khán giả đồng thanh đáp.

MC nam đắc ý nhìn MC nữ, MC nữ tươi cười không thèm chấp anh ta: “Được rồi, hai chúng ta ở đây nói ba hoa chích chòe cũng vô dụng, chờ chút nữa họ biểu diễn mới biết được.”

MC nam nói tiếp: “Đúng vậy, vậy mời thí sinh nhóm đỏ lên sân khấu, thí sinh nhóm thực lực của chúng tôi là Đường Thi Nhiên!”

Trong tiếng hét chói tai của khán giả, Đường Thi Nhiên bước lên sân khấu.

Mặc dù là thí sinh đầu tiên nhưng biểu hiện của cô ấy vẫn rất bình tĩnh, cả bài hát không có bất kì sai sót nào. Liêu Thiển ở sau sân khấu kéo cánh tay Đình Mông, về mặt ai oán nói: “Mông Mông, nếu như chút nữa tôi hy sinh, cô nhất định phải thay tôi báo thù.”

Đình Mông vỗ vai an ủi cô ấy: “Đừng nói những lời không hay như vậy, lỡ thành thật thì sao?”

Liêu Thiển: “...” lăm vào nỗi tuyệt vọng không đáy.

Sau khi Đường Thi Nhiên kết thúc phần trình diễn là đến Liêu Thiển. Đình Mông làm hành động cổ vũ với cô ấy, bóng dáng bước đi của cô ấy rất có phong thái phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn bị trắng*

Liêu Thiển hát bài này đã phát huy hết tất cả khả năng, rất xuất sắc nhưng đối thủ của cô ấy lại là Đường Thi Nhiên nên kết quả khó mà nói trước được.

Sau khi hai người biểu diễn xong, giám khảo bắt đầu bầu chọn. Đường Thi Nhiên trông rất tự tin, lúc giám khảo chọn cô ấy, nét mặt cô ấy cũng không hiện lên chút hưng phấn nào.

Kết quả bầu chọn: Đường Thi Nhiên được 3 phiếu, dẫn đầu tiến vào top 4 toàn quốc.

Tuy Liêu Thiển đã sớm liệu được kết quả này nhưng lúc trở vào bộ dạng vẫn ỉu xiu. Đình Mông muốn an ủi cô ấy vài câu, nhưng vừa mở miệng đã bị cô ấy chặn lại: “Cô đừng an ủi tôi, cô an ủi chỉ khiến tôi thêm buồn mà thôi.”

Đình Mông nghe lời ngậm miệng lại, một lúc sau, Liêu Thiển lại buồn bã hỏi: “Cô nói xem tôi còn có cơ hội gặp Cố Tín không?”

Đình Mông khẳng định nói: “Chắc chắn có thể, tôi vừa thấy quảng cáo concert năm sau của anh ấy!”

Liêu Thiển: “...”

Cô ấy lại nói không cần Đình Mông an ủi nữa.

Hai màn biểu diễn kế tiếp, nhóm nổi tiếng có một thí sinh được lọt vào vòng trong. Sau 3 màn, nổi tiếng với thực lực, tỷ số 1-2.

Trên sân khấu bây giờ là Mộ Song, cô ấy vẫn như vòng trước hát bài hát do mình sáng tác, giọng hát mị hoặc như kéo người ta đi vào giấc mộng giữa đêm, lời bài hát như đang kể một câu chuyện say mê lòng người.

Thấy Mộ Song biểu diễn gần xong, Liêu Thiển vỗ vỗ vai Đình Mông, giống như lúc này Đình Mông cổ vũ cô ấy: “Mông Mông, danh dự và chiến thắng của nhóm nổi tiếng chúng ta, tất cả gánh nặng đều đè lên vai cô!”

Đình Mông: “...”

Cô cảm thấy áp lực quá lớn.

Mộ Song biểu diễn xong, đèn sân khấu lại sáng lên, hai vị MC đi lên, MC nam đại diện cho nhóm thực lực vô cùng đặc ý: “Thấy không? Đây chính là thực lực của nhóm chúng tôi, xem ra hôm nay chúng tôi thắng chắc rồi.”

MC nữ nói: “Đừng nói những lời tự mãn như vậy, chúng tôi vẫn còn một thí sinh chưa biểu diễn, cô ấy là một con ngựa chiến đấy.”

“Vậy à.” MC nam không mấy để ý “Là lừa hay ngựa, mời lên biểu diễn là biết thôi.”

“Như vậy mời thí sinh màu xanh của nhóm nổi tiếng, cũng là thí sinh cuối cùng hôm nay của chúng ta, Đình Mông!”

Sau khi lời nói của MC nữ vừa dứt, phía dưới khán giả truyền đến tiếng cổ động hoan hô. Đình Mông hít một hơi, cầm micro đi ra ngoài.

Váy đồ dài quá gối, tóc đen dài đến eo. Đồ và đen kinh điển kết hợp lại với nhau vẫn luôn làm say mê người khác. Đình Mông từ hậu đài đi ra ngoài liền trở thành tiêu điểm của mọi người.

Phía dưới khán giả bỗng la hét một tiếng to hơn mức bình thường. Đình Mông cầm micro dần trầm tĩnh lại.

Lúc này không có ban nhạc cũng không có giọng trẻ con hợp xướng, sân khấu lớn như vậy chỉ có mình cô đứng, ánh đèn giữa sân khấu dần chuyển màu, nhạc dạo bắt đầu vang lên.

Trước khi lên sân khấu, đầu óc của cô vẫn còn tràn đầy những lời nói người kiểm hợp nhất của Cố Tín và dùng trực giác của Kiều Dĩ Thần, nhưng sau khi lên sân khấu rồi, những điều đó đều bỏ cô mà đi, suy nghĩ trong đầu chỉ còn duy nhất là lời bài hát.

Sân khấu luôn có khả năng làm cô trấn định lại tinh thần.

Giai điệu du dương truyền vào trong tai, trong đầu Đình Mông lúc này là một đôi thanh mai trúc mã thời thơ ấu vô nghĩ vô lo, là nỗi đau và sự thảm khốc mà chiến tranh mang lại, là đêm tân hôn người chồng kiên quyết dứt khoát lao đến chiến trường, là chờ mong tin tức thắng lợi, là sự tan thương khi người mãi không về.

“Em cứ tưởng mình đã sớm quên đi ký ức ấy.

Nhưng những lúc lơ đãng lại vô tình hiện lên.

Mùa xuân tươi đẹp đầy hoa nở.

Mùa hạ náo nhiệt đầy tiếng ve.

Anh vẫn mãi luôn bên cạnh,

Khoảng cách giữa hai ta chỉ là một ánh mắt”

Nhưng mà thời gian lướt như bay, năm tháng thay đổi, cho dù về lại chốn cũ nhưng phong cảnh xung quanh cũng không còn quen thuộc nữa. Vị trí ở bên cạnh, cũng vĩnh viễn trống đi.

“Đây chính là tưởng niệm sao?”

So với thi nhân ngâm xướng còn muốn đau thương.

Nếu như nỗi nhớ này ngưng tụ thành biển cả

Lại sẽ có thuyền,

Chở em đi đến bên cạnh anh.”

Cho dù tất cả mọi người đều nói anh sẽ không trở về, em vẫn cố chấp ở lại nơi đó. Sợ rằng lúc em rời đi, anh trở về lại không thể tìm thấy em.

Đinh Mông nhắm mắt lại, nỉ non hát ra câu kết thúc: “Đây chính là tưởng niệm sao? Là tình yêu của em đối với anh mãi vô tận như thế, mãi như ngọn lửa bập bùng.”

Âm cuối vừa dứt, một giọt nước mắt lạnh lẽo không báo trước lặng lẽ trượt xuống từ khóe mắt.

Âm thanh êm ái dần lắng đi, đèn sân khấu sáng lên. Dưới khán đài đột nhiên bộc phát ra một tràng vỗ tay lớn, lúc này Đinh Mông mới phảng phất như từ trong mộng tỉnh lại, theo bản năng đưa tay lên lau đi giọt nước mắt trên mặt.

Cô vậy mà vừa hát vừa khóc trên sân khấu, Kiều Di Thần lại có chuyện gì xảy ra rồi? Hơn nữa khúc điệp khúc vừa rồi cô đã xử lý như thế nào? Thanh âm có đủ phong phú không?

Cô còn chưa ý thức được thì bài hát đã xong rồi??

Chẳng lẽ cô đã đạt tới cảnh giới mà Kiều Di Thần nói rồi sao?

Hai MC từ dưới đi lên, cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của Đinh Mông: “Hát quá tuyệt vời, thật sự, khiến tôi phải khóc luôn rồi.”

MC nam: “Tôi thấy khán giả đều khóc hết cả, cô nhìn bên kia còn có người đang lau nước mắt kìa! Bài hát Tưởng niệm này của Phan Đình quả nhiên là thần khúc lấy nước mắt.”

“Đó là bởi vì Đinh Mông của chúng tôi hát quá tốt, nếu như anh hát chỉ có thể là khó nghe đến mức người ta phải khóc.”

MC nam nghiêm mặt: “Đã nói không dùng người khác để công kích mà?”

MC nữ cười cười, chuyển sang phỏng vấn Đinh Mông: “Vừa rồi hình như tôi thấy cô cũng khóc bởi chính ca khúc mình hát phải không?”

Đinh Mông có chút ngượng ngùng nói: “Tôi thuộc loại người hơi đa sầu đa cảm, đến việc xem Lễ vật của Maggie cũng khóc được.”

Khán giả dưới khán đài cười lên, MC nam cướp lời nói: “Thời cấp 2 lúc xem Lễ vật của Maggie tôi cũng khóc đấy.”

MC nữ không tin liếc mắt nhìn MC nam: “Đừng lấy cái đó để ra về mình cùng thời với Đinh Mông được không? Mặt hai người nhìn qua đã thấy chênh lệch quá lớn rồi.”

MC nam nghiêng đầu nhìn Đinh Mông ra vẻ không phục: “Mặt chúng tôi thì có gì khác nhau chứ?”

Đinh Mông nói: “Có lẽ là, khi tôi còn bé tí vì đã có màu sắc rực rỡ, còn thời của anh thì vì chỉ có hai màu trắng đen.”

MC nam: “...”

MC nữ và khán giả cười vài tiếng, nhìn MC nam nói: “Bị ghen đến nội thương rồi, bây giờ anh nói xem Đinh Mông có phải là ngựa chiến không?”

MC nam nói: “Tôi nói không chính xác, vẫn nên để giám khảo nói đi.”

Hai MC mời Mộ Song lên sân khấu, hai thí sinh đứng chung một chỗ, chuẩn bị nhận phiếu bầu của giám khảo.

Người đầu tiên nhận xét vẫn là Tiêu Kỳ, cô cầm micro trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói ra một câu: “Mọi người không biết tôi thuộc cung Thiên Bình sao?”

Khán giả cười lên, Tiêu Kỳ dường như có chút tức giận nhìn MC nói: “Thật sự lần sau tổ tiết mục mời giám khảo không nên mời cung Thiên Bình, bức chết cung Thiên Bình luôn rồi.”

MC nữ nói: “Hôm nay dù có bị bức chết, cô cũng phải chọn một người trong hai người họ.”

Tiêu Kỳ lại dừng một chút mới nói: “Sự lựa chọn này thật quá khó khăn, tôi là người thanh khổng, trong cuộc thi này, hai giọng hát tôi thích nhất là Đinh Mông và Mộ Song. Giọng của hai người họ có đặc điểm khác nhau, một người giọng cao, một người giọng trầm, vốn là nước giếng không phạm nước sông, không nghĩ đối đầu nhau nhanh như vậy.” Tiêu Kỳ cực kì rối rắm “Muốn tôi bỏ ai trong hai người họ cũng khiến tôi luyến tiếc, nhưng bây giờ tôi đang ngồi ở vị trí giám khảo, thì phải có trách nhiệm với vị trí này thôi.”

Cô nói tới đây lại dừng một chút nhìn Đinh Mông và Mộ Song: “Biểu hiện hôm nay của hai cô đều vô cùng xuất sắc, nhưng nhất định phải chọn một người, tôi chọn Đinh Mông.”

Khán giả phát ra tiếng hét chói tai, Đinh Mông hướng về Tiêu Kỳ khom người chào tỏ vẻ biết ơn.

“Chúc mừng Đinh Mông có được một phiếu, mời thầy Tôn Duệ đưa ra sự lựa chọn.”

Sau khi MC nói xong, Tôn Duệ liền nói: “Tuy rằng tôi không phải thanh khổng nhưng tôi cũng hiểu được cảm nhận của cô Tiêu. Thực lực của hai người có thể nói là ngang nhau, hơn nữa biểu diễn đều rất tuyệt vời, điểm ấy rất khó có được. Nhưng đối với việc tự sáng tác tự hát tôi cảm thấy tuyệt vời hơn, cho nên hôm nay tôi tặng một phiếu cho Mộ Song.”

“Mộ Song có một phiếu. Hiện tại hai thí sinh là 1 vs 1, quan trọng là nhạc sĩ Kiều sẽ chọn ai đây!”

MC nam nói tiếp: “Chúng ta cùng đến một đoạn quảng cáo nào!”

Khán giả dưới khán đài cười lớn, không khí bớt căng thẳng hơn. Đinh Mông và Mộ Song đều nhìn về phía Kiều Di Thần, nhìn về mặt nghiêm túc của anh liền biết cái suy nghĩ cô đã đạt được tới cảnh giới anh nói quả thật là do cô suy nghĩ nhiều rồi.

* phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn bi tráng: câu nói của Kinh Kha người nước Vệ, khi lên đường đi hành thích Tần Thủy Hoàng, biết chuyến đi của mình lành ít dữ nhiều nên khi ở bên bờ sông Dịch Thủy, ông đã thốt lên hai câu với những người tiễn ông:

Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục phản

Nghĩa:

Gió đầu hiu sông Dịch lạnh lùng ghê

Tráng sĩ một đi không trở về

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Cả hội trường đều đang trông chờ đáp án của Kiều Di Thần, Đinh Mông cũng nhìn anh, không ngờ ngay cả hô hấp cũng tạm ngừng.

Trong lúc mọi người nhìn chăm chú, Kiều Di Thần nhích đến gần micro, giọng nói trầm thấp vọng ra: “Tôi bầu một phiếu cho Đinh Mông, vì màn biểu diễn của cô ấy đã làm tôi cảm động.”

Không ai nghĩ rằng Kiều Di Thần lại trực tiếp tuyên bố kết quả, tất cả mọi người đều nghĩ anh phát biểu xong mới có thể tuyên bố kết quả. Khán giả tại hội trường sững sốt một chút, sau đó mới bật phát tiếng hoan hô.

“Chúc mừng Đinh Mông, thành công vào Top 4!” Giọng MC nữ tràn ngập nhiệt tình một lần nữa vang lên trên sân khấu, cùng với tiếng vỗ tay của người xem, khiến đầu Đinh Mông có chút ong ong rung động.

Nam MC nói: “Tuy rằng anh Kiều Di Thần đã tuyên bố kết quả, nhưng vẫn mong anh bình luận một chút về biểu hiện của hai vị ứng viên vừa rồi!”

Kiều Dĩ Thần gật gật đầu, nói: “Từ vòng sơ kết, Mộ Song vẫn luôn kiên trì hát bài hát do chính mình sáng tác, tôi khá thích điểm này — tuy rằng ca khúc cô ấy viết theo tôi thấy còn thiếu sót nhiều. Giọng hát của cô ấy cũng khá tốt, rất độc đáo, hiện tại thị trường âm nhạc cũng khó tìm thấy nữ ca sĩ thứ hai có giọng hát này. Tuy nhiên giọng hát của cô có một thiếu sót rất lớn, hay có thể nói là một thói quen xấu.” Anh nhìn về phía Mộ Song, “Cô chỉ đang hát cho mình cô nghe, mà không nghĩ đến cộng hưởng tình cảm với khán giả. Một bài hát hay, đầu tiên là phải muốn nhấn gửi điều gì đó đến người nghe, tuy rằng cô hát rất nhập tâm, nhưng cô lại khép kín tình cảm của mình.”

Mộ Song sau khi nghe anh nói, chỉ trầm mặc gật đầu. Kiều Dĩ Thần lại nhìn về phía Đinh Mông, Đinh Mông ngay lập tức hồi hộp.

Lần này cô không có ban nhạc và dàn hợp xướng, cũng không có hiệu quả sân khấu hoa lệ, anh ta không thể lấy lý do này nói cô nữa rồi!

“Đinh Mông và Mộ Song rất giống nhau, đều có một giọng hát rất hay, nhưng cô ấy và Mộ Song hoàn toàn tương phản ở chỗ tiếng ca của cô ấy có thể dễ dàng khiến cho người nghe đồng cảm. Giọng của cô tuy không phải là giọng hay nhất, nhưng tình cảm và thông điệp cô truyền tải trong bài hát, là xuất sắc nhất trong các thí sinh. Màn biểu diễn vừa rồi của cô ấy đã cảm động được khán giả, cũng cảm động được tôi.” Anh tạm dừng một chút, “Tuy nhiên tôi cũng cảm thấy hôm nay cô phát huy vượt xa ngày thường, việc cân bằng giữa tình cảm và kỹ thuật, cô chắc chắn vẫn chưa thể vận dụng tự nhiên.”

Đinh Mông: “.....”

Nửa đoạn trước thật sự đã khiến cô cảm động! Còn tương Kiều Dĩ Thần đổi tính rồi chứ! Cô tin hẳn mới lạ!

“Cảm ơn nhận xét của anh Kiều Dĩ Thần, hiện tại Top 4 đã xuất hiện, mặt khác xin mời ba thí sinh còn lại lên sân khấu!”

Nghe lời mời của MC, Top 4 thí sinh cùng đứng ở giữa sân khấu, MC lại nhiệt tình phân khởi tổng kết, về một dấu chấm viên mãn cho bức tranh thi đấu hôm nay.

Đinh Mông vừa trở lại hậu trường, Liêu Thiến đã thật tâm chúc mừng cô: “Không ngờ cô lại hạ gục Mộ Song! Lần sau đến chung kết, nhớ báo thù cho tôi, đánh Đường Thi Nhiên tôi bởi giúp tôi!”

Trùng hợp Đường Thi Nhiên cũng vừa từ sân khấu đi vào, nở một nụ cười với hai cô, sau đó đi ngay lập tức. Mộ Song cũng đi vào trong hội trường, cô liếc mắt nhìn Đinh Mông một cái, rồi cũng đi ngay.

Liêu Thiến vỗ vỗ ngực nói: “Thật đáng sợ, Mộ Song đúng là khối băng di động. Tôi còn nghĩ cô ta nhất định đến châm chọc khiêu khích một chút, thế mà cứ như vậy đi mất rồi. Nhưng mà lạ thật, trận đấu này không có góc tôi, thật không khoa học mà!”

Đinh Mông không nói gì, nhân viên công tác ở tổ đạo diễn đến triệu tập thí sinh trong top 4, nói là muốn mở cuộc họp nhỏ. Cô chào tạm biệt Liêu Thiến, sau đó qua bên kia họp. Người phụ trách chắc cũng biết tất cả mọi người đều mệt muốn chết, nên chỉ dặn dò sắp xếp một số chuyện sau đó, rồi để mọi người về.

Đinh Mông thay quần áo xong, trực tiếp về nhà, sau khi vọt vào phòng tắm, tắm nước ấm xong, gục trên giường không muốn ngồi dậy. Trong khoảng thời gian này quả thật mệt muốn chết, cả thân thể và tinh thần đều đang ở trạng thái căng thẳng cao độ, cũng may trận đấu đã kết thúc rồi, đến cuối tuần... Cô lại có thể đi ăn xiên nướng rồi!

Có động lực tinh thần này, cô nhanh chóng thả lỏng, ngủ ngay lập tức. Sau đó trong tiếng gõ cửa như cuồng phong bão táp của Kiều Dĩ Thần, cô rớt cục cũng tỉnh lại.

“Ra đây, đừng gõ nữa.” Anh ta thật sự muốn đập đến hòng cửa đúng không? Cô dụi dụi mắt chạy ra mở cửa, Kiều Dĩ Thần đứng bên ngoài, trên người còn đeo cái tạp dề: “Ăn cơm mà cũng không hăng hái sao?”

Đinh Mông bĩu môi: “Tôi đang ngủ, cậu có cần phải đập cửa mạnh như vậy không?”

Kiều Dĩ Thần nói: “Tôi cũng không muốn mà, đây là cửa nhà tôi, đập hòng người đau lòng vẫn là tôi, nhưng tôi ở bên ngoài gọi cậu nửa ngày, cậu không phản ứng gì, tôi làm sao biết cậu có đốt nhà tôi không?”

Đinh Mông: “.....”

Trận đấu đã thắng rồi thì sao cô lại muốn đốt nhà! Không đúng, cho dù thua cô cũng sẽ không đốt nhà mà! “Sức tưởng tượng của cậu phong phú như vậy sao không đi làm biên kịch đi?”

“Còn không phải là do tôi muốn để người khác kiếm cơm ăn hay sao?”

..... Đinh Mông vô lực đi về phía nhà ăn.

Hôm nay Kiều Dĩ Thần làm món đậu hũ ma bà mà Đinh Mông thích ăn, còn cả sườn xào chua ngọt, Đinh Mông cảm thấy chắc chắn là anh đang chúc mừng cô, nhưng mà vẫn hơi keo kiệt.

Cô ngồi đối diện Kiều Dĩ Thần, yên lặng ăn cơm. Trận đấu hôm nay tuy rằng cô thắng, tuy nhiên trong lòng cô cũng không thật kiên định, cô vừa cảm thấy Kiều Dĩ Thần sẽ không vì quan hệ của họ mà bầu cho cô một phiếu, mặt khác cô lại lo lắng ngộ nhỡ mị lực của mình quá lớn, khiến anh không cảm lòng được thì sao?

Dù sao cũng không có ai có thể công bằng trăm phần trăm.

Giọng Kiều Dĩ Thần bỗng từ đối diện truyền tới: “Cậu ăn cơm như vậy rất dễ bị táo bón đó.”

Đinh Mông: “.....”

Lúc ăn cơm phải nói đến chuyện táo bón sao!

Cô mím môi tròn mắt nhìn anh, buông đũa xuống: “Hôm nay cậu cho tôi một phiếu thật sự vì tôi hát hay đúng không?”

Kiều Dĩ Thần nói: “Tôi chưa từng nói cậu hát hay, tôi chỉ nói tiếng ca của cậu đã làm tôi cảm động.”

“... Được.” Nói ngắn gọn, chính là không liên quan gì đến mị lực của cô.

“Ngày mai sẽ bắt đầu tiến hành huấn luyện Top 4, hôm nay huấn luyện đặc biệt tạm ngừng, cậu nghỉ ngơi điều chỉnh tâm trạng cho tốt đi!”

Đinh Mông quả thực không thể tin vào tai mình, Kiều đại nhân mà lại chủ động cho cô nghỉ ngơi cơ đấy!

Có lẽ vì ánh mắt của cô quá mức kinh ngạc, Kiều Dĩ Thần ngẩng đầu nhìn cô một cái: “Nếu cậu cảm thấy sau khi thắng trận này tâm trạng hưng phấn, đêm nay cũng có thể tăng gấp bội huấn luyện.”

“..... Chắc chắn cậu hiểu lầm rồi, tôi không phấn khởi chút nào, thật đấy.” Hãy nhìn ánh mắt chân thành của cô đi!

Kiều Dĩ Thần cười khê: “Vây tập trung vào ăn cơm đi.”

“Vâng, thưa sếp!” Đinh Mông nhanh chóng chấp hành mệnh lệnh, sợ động tác chậm một chút chuyện nghỉ ngơi đêm nay lại bị hủy mất.

Sau khi ăn xong cô giúp Kiều Dĩ Thần rửa sạch bát, mới trở lại phòng ngủ của mình. Cô vốn đã tính đêm nay lướt mạng một đêm, nhưng vừa về phòng đã mệt mỏi rã rời, đành phải đóng máy tính lại. Cô nằm xuống cảm di động, lại phát hiện QQ của Kiều Dĩ Thần đang sáng.

Ồ, không phải anh ta là tên vạ năm offline ư?

Cô click vào tên anh, gửi tin nhắn qua: “Chó con, sao cậu lại online vậy?”

Kiều Dĩ Thần không trả lời ngay, cô đợi một lúc, liền ngủ thiếp mất. Nửa đêm tỉnh lại một lần, phát hiện tay mình vẫn đang cầm điện thoại di động, cô liền nhìn thoáng qua. Trên QQ có tin nhắn trả lời ——

Kiều Dĩ Thần: “Cậu không biết ẩn tên đối với một số người có thể nhìn thấy được à?”

Có thể là vì tối đó đêm dài yên tĩnh khiến người ta tương đối cảm tĩnh, Đinh Mông phát hiện ra mình bị những lời của anh cảm động. Cô vừa tự cảm thán mình đã già rồi, vừa điều chỉnh để khi ẩn tên Kiều Dĩ Thần cũng có thể thấy được.

Cô soạn tin nhắn gửi qua: “Cảm ơn phiếu bầu của cậu, tôi sẽ tiếp tục cố gắng.”

Gửi xong liền nhanh chóng thoát ra khỏi biểu tượng chim cánh cụt.

Ngày hôm sau chính thức bước vào huấn luyện top 4, Đinh Mông đứng giờ đến nơi huấn luyện, cùng các thí sinh khác chờ sắp xếp. Chỉ một lát sau người phụ trách của tổ chương trình đã đến, cô ấy không vội vàng trình bày nội dung huấn luyện, mà trước tiên đưa bọn họ đến một phòng hội nghị.

Trong phòng hội nghị có mấy người đàn ông mặc comple đang ngồi đó, người phụ trách tổ chương trình giới thiệu: “Vị này là đại diện của công ty giải trí Tinh Diệu, hôm nay đến đây chủ yếu là muốn cùng các bạn bàn chuyện ký hợp đồng.”

Người phụ trách gật đầu với người đại diện của Tinh Diệu, nhường lời cho anh ta.

“Chào các bạn, tôi họ Cảnh, là người đại diện của Giải trí Tinh Diệu. Chắc các bạn cũng biết, chương trình ‘Âm thanh của tự nhiên’ là do Giải trí Tinh Diệu hợp tác với Đài Vệ Thị cùng tổ chức, chương trình này của chúng tôi, chính là muốn từ nó tuyển chọn ra một nhóm người xuất sắc, kí hợp đồng với công ty chúng tôi. Các bạn đã là Top 4 toàn quốc, đương nhiên vô cùng xuất sắc, chúng tôi cũng có ý định sau khi trận đấu kết thúc sẽ kí hợp đồng với các bạn.”

Anh ta phát văn kiện cầm trên tay cho Top 4 thí sinh: “Hôm nay tôi ở đây là muốn bàn với các bạn về hợp đồng các bài hát. Như giao hẹn của chúng ta từ trước trận đấu, người chiến thắng lần này sẽ được chúng tôi mời Kiều Dĩ Thần thu bài hát giúp người đó, cái các bạn đang cầm trên tay chính là hợp đồng ca nhạc, các bạn cứ xem trước đi, có gì không rõ có thể hỏi lại tôi.”

Đinh Mông cầm hợp đồng lên nhìn, nội dung hợp đồng chủ yếu là hứa hẹn nếu cô được giải nhất cuộc thi, sẽ thu ca khúc này cho Giải trí Tinh Diệu, hơn nữa cam đoan dù điều kiện kém hơn, vẫn ưu tiên ký hợp đồng dài hạn với Giải trí Tinh Diệu. Đồng thời Tinh Diệu hứa hẹn, ca sĩ đạt giải nhất sẽ được mời nhạc sĩ nổi tiếng viết riêng ca khúc, cũng được Kiều Dĩ Thần là người chế tác, Giải trí Tinh Diệu phụ trách phát hành. Phía dưới còn viết thủ lao của ca sĩ, tuy rằng Đinh Mông không biết giá thị trường, nhưng vẫn cảm thấy giá này có vẻ hơi thấp.

Cuối cùng là về vi phạm hợp đồng, nếu làm trái với hợp đồng, phải bồi thường một trăm vạn phí vi phạm hợp đồng cho đối phương.

Một trăm vạn đối với một công ty giải trí mà nói cũng lắm cũng chỉ là chín trâu mất một sợi lông – chẳng đáng kể gì, tuy nhiên muốn dọa mấy người mới, vẫn dư sức có thừa.

“Hợp đồng này là tự nguyện kí tên, chúng tôi không miễn cưỡng các bạn.” Tuy người đại diện nói vậy, nhưng anh ta tin rằng không có ai ngốc mà lại từ chối cả.

Giải trí Tinh Diệu cũng là một trong những công ty giải trí hàng đầu trong nước, dưới tay cũng không thiếu thần tượng nổi tiếng, kí hợp đồng với họ, đối với những người mới thì đây là một lựa chọn không tồi. Tuy thù lao nhìn qua hơi thấp, nhưng sắp xếp rất tốt, có thể thấy sau khi phát hành sẽ rất thành công. Đinh Mông lo lắng một hồi, sau khi thấy các thí sinh khác loạt soạt kí tên, cũng cầm bút kí tên mình lên.

Người đại diện cầm hợp đồng kiểm tra, không phát hiện vấn đề gì, cũng kí vào phần của mình. Hợp đồng có hai bản, thí sinh cũng sẽ được cầm một bản, Đinh Mông cầm hợp đồng, nghĩ tới nay có nên đưa cho Kiều Dĩ Thần xem, lỡ như bên trong có bẫy gì thì sao?

Chắc, nhưng mà bọn họ chỉ là người mới cũng không có giá trị gì. Hơn nữa trong hợp đồng đối với bên thứ nhất cũng có trói buộc, loại phiền não này... Cứ đợi đến lúc cô thật sự giành được giải nhất rồi hãy lo lắng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Sau khi kí hợp đồng xong, đại diện của Tinh Diệu rời đi, Top 4 thí sinh vẫn ngồi bên trong, nghe nhân viên của tổ chương trình giới thiệu quy trình của trận chung kết sắp tới.

“Trong trận chung kết, bốn thí sinh sẽ dựa vào bốc thăm để chia thành hai tổ, đối đầu nhau. Vòng thứ nhất sau khi trình diễn xong, khán giả trực tiếp bỏ phiếu, chọn ra hai thí sinh vào bán kết. Hai thí sinh có số phiếu ít hơn, lại tiếp tục biểu diễn, lần này do giám khảo bỏ phiếu để chọn ra huy chương đồng. Còn hai thí sinh thắng vòng thứ nhất, sau đó cũng sẽ biểu diễn lần thứ hai, cũng do ban giám khảo bỏ phiếu, tuyên ra quán quân [Âm thanh của tự nhiên] lần này. Còn vấn đề gì thắc mắc không?”

Đám người Đinh Mông lắc lắc đầu, có thí sinh giơ tay hỏi: “Nói cách khác lần này chúng tôi phải chuẩn bị hai bài hát?”

“Đúng vậy.” Nhân viên tổ chương trình gật đầu. “Hơn nữa tổ sản xuất còn có một số yêu cầu đối với vòng thứ nhất.”

Điều này ngoài dự đoán của mọi người, tất cả đều nhìn về phía cô ấy, chờ giải thích rõ hơn: “Tổ sản xuất quy định, bài hát các bạn biểu diễn ở vòng thứ nhất chính là ca khúc các bạn hát ở vòng sơ tuyển, tổ chương trình vẫn giữ lại bản ghi hình tiết mục của các bạn, đến lúc đó sau khi cắt nối biên tập một chút, sẽ chiếu trên màn hình lớn, để so sánh với màn biểu diễn hiện tại của các bạn.”

Đinh Mông: “.....”

Chuyện này xấu hổ quá đi mất. Trong vòng sơ tuyển vốn là hát chay, cũng không có trang phục tạo hình gì gì đó, quả thật quá mức hoang dã. Hơn nữa cô nhớ rõ, Kiều Dĩ Thần còn nói cô hát Karaoke, không biết lời giám khảo có bị biên tập chiếu lên hay không...

Các thí sinh khác cũng có cùng băn khoăn giống cô, tất cả đều thì thào nghị luận.

Nhân viên chương trình lại nói tiếp: “Mọi người đừng ngại, vòng sơ tuyển chắc hẳn đều là thời kì đen tối của các bạn, nhưng so sánh với các bạn trong vòng chung kết, sẽ giúp khán giả có cái nhìn khách quan hơn, trải qua cuộc thi này, các bạn đã trưởng thành bao nhiêu. Đó cũng sẽ trở thành căn cứ để họ bỏ phiếu cho các bạn.”

Lời này mới nghe thì rất có lý, nhưng kết quả vẫn mất hết thể diện thôi.

Nhưng vì đây là quy tắc của chương trình mà mọi người phải tuân thủ, cho nên dù mọi người trong lòng có phun máu, vẫn phải thành thành thật thật đi huấn luyện thôi.

Huấn luyện bây giờ không giống với huấn luyện trong vòng trước, bởi vì mỗi người có một phòng luyện tập riêng, được huấn luyện một mình, mà mỗi thí sinh cũng không thể đến gần phòng của các thí sinh khác.

Tổ chương trình nói đó là để bảo vệ lợi ích của các thí sinh, khiến cho đối thủ không biết trình độ của bạn, thậm chí là ca khúc vòng thứ hai bạn biểu diễn.

Nhưng trái lại, bạn cũng không thể biết khả năng và ca khúc của đối thủ, chẳng may chọn trùng ca khúc với người khác thì phải làm sao? Đinh Mông hỏi lại vấn đề mà mình đang suy nghĩ.

Tổ chương trình nói, lặp lại cũng không sao, người hát khác nhau thì sẽ khác phong cách, cứ chọn bài nào tùy thích.

Đình Mông yên lặng đến phòng luyện tập của mình.

Bởi vì chưa biết vòng thứ hai sẽ hát bài gì, nên Đình Mông chủ yếu vẫn luyện tập ca khúc hát hôm sơ tuyển. Huấn luyện viên luôn luôn chỉ bảo cô, bài hát cũng sẽ có một chút điều chỉnh, có đôi khi sẽ thảo luận một số vấn đề khi biểu diễn trên sân khấu với cô.

Ngày huấn luyện đầu tiên cứ vậy trôi qua, Đình Mông được yêu cầu sáng ngày mai phải báo ca khúc biểu diễn trong vòng hai.

Sau khi về nhà, Đình Mông đưa hợp đồng sáng nay mình đã kí cho Kiều Dĩ Thần xem qua. Kiều Dĩ Thần xem xong nói: “Ngoài một đồng cái trắng thối, tất cả đều không có vấn đề gì.”

Đình Mông: “.....”

“Đối với một công ty lớn như Tinh Diệu, đám người mới như các cô ngay cả giá trị để lừa gạt cũng không có.”

..... Chưa kịp đề phòng anh ta đã mở miệng nói ra một câu độc ác.

“Nhưng mà.....”

Thấy anh hơi nhăn mày, Đình Mông hỏi hộp hẫng lên: “Nhưng mà cái gì?” Bọn họ quả nhiên là vẫn có giá trị để bị lừa mà!

Kiều Dĩ Thần chỉ lắc lắc đầu: “Không có gì, chờ đến khi cậu được giải nhất rồi nói sau.”

Đình Mông: “.....”

Được, được lắm

“Đúng rồi, tôi có vật này cho cậu.” Kiều Dĩ Thần buông hợp đồng, từ sofa đứng lên.

Đình Mông ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng tò mò? “Cái gì vậy?”

“Cậu chờ chút.” Kiều Dĩ Thần trở về phòng, cầm một hộp quà hơi dài ra.

Đình Mông đánh giá hộp quà trên tay anh, nhìn kích thước, chắc không phải quần áo, cũng không phải vòng cổ nhẫn linh tinh, là cái gì nhỉ?

“Hôm qua chưa kịp chuẩn bị, coi như đây là quà chúc mừng cậu vào Top 4.”

Đình Mông vô cùng ngạc nhiên, không ngờ anh lại chuẩn bị quà tặng cho cô! Cô hỏi hộp nhận hộp quà, bên trong là... Một bộ trang sức tóc, từ lược cho đến trâm cài kẹp tóc, đầy đủ mọi thứ.

Kiều Dĩ Thần nói: “Ừ, tặng cậu một bộ trang sức tóc cũng tốt.”

Đình Mông: “.....”

Ai nói với anh là tốt hả! Cô quả thực muốn cầm tất cả đồng trang sức này dán hết lên mặt anh ta, chỉ là bộ trang sức này nhìn qua cũng rất quý, cô cũng không dám hạ thủ.

Cô nhìn hộp trang sức tóc, chế tác tinh xảo, kiểu dáng cũng rất đặc biệt, anh ta đã bỏ ra nhiều tiền như vậy để cười cô, sao cô không dám nhận?

“Cảm ơn Chó con, đáng tiếc tôi sẽ không bán tóc để mua dây đồng hồ cho cậu đâu.” Cô cười với anh, cầm hộp quà trở về phòng.

Ngồi trước bàn, Đình Mông cẩn thận nhìn lại bộ trang sức tóc, hoa văn trên cây lược gỗ hình như là vẽ thủ công, mỗi một đóa hoa đều vô cùng tinh tế, trâm cài tóc chế tác cũng vô cùng tinh tế, viên ru-bi nhỏ nhỏ kia chắc không phải là thật đâu nhỉ.....

Món quà này chắc đã được lựa chọn rất kĩ.

Chẳng bao lâu sau Kiều Dĩ Thần lại gọi cô ra ăn cơm, tối nay không có lý do đặc biệt gì để hoãn lại, Đình Mông chạy hơn nửa giờ, Kiều Dĩ Thần đứng bên cạnh hỏi: “Ca khúc trong trận chung kết chuẩn bị thế nào rồi?”

Đình Mông dùng khăn mặt lau mồ hôi, bây giờ cô chạy xong cũng không thở hồng hộc như trước kia, cho nên cũng có thể tự nhiên nói chuyện với Kiều Dĩ Thần: “Quy tắc của trận đấu chắc cậu cũng biết rồi nhỉ? Ca khúc thứ nhất phải hát ca khúc sơ tuyển, lúc ấy tôi hát bài cũ, còn về ca khúc thứ hai, tôi vẫn đang suy nghĩ có nên hát các ca khúc của Phan Đình không, bài hát của cô ấy cơ bản đều là bài hát trữ tình, tôi cũng khá nắm chắc.”

Kiều Dĩ Thần suy nghĩ một chút, nói với cô: “Giọng hát của cậu quả thật rất thích hợp với làn điệu trữ tình nhẹ nhàng êm dịu, nhưng cậu không thể hát loại nhạc này nữa.”

Đình Mông hơi sững sờ, không hiểu ý anh là gì.

“Đó là ưu thế trong giọng hát của cậu, nhưng đừng khiến ưu thế này biến thành hạn chế trong sự phát triển của cậu.”

Giọng anh như dùi trống, nhẹ nhàng gõ vào trái tim Đinh Mông. Cô nhú mồm, nhìn anh hỏi: “Ý cậu là sao, tôi phải hát thể loại khác sao?”

Kiều Di Thần gật đầu: “Nếu vẫn hát ca khúc như trước, cho dù cậu không thấy chán, người xem cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi. Ca sĩ chỉ biết hát một thể loại nhạc, đường ca hát rất chật hẹp, không phát triển nổi.”

Đinh Mông cảm thấy lời anh rất có lý, cô cũng rất bối rối, chẳng qua nhìn thực lực của cô bây giờ, phải cố gắng hết sức trong trận chung kết, cô thật sự không dám tùy tiện khiêu chiến lĩnh vực không phải sở trường của mình: “Nhưng mà chính cậu cũng nói bây giờ tôi vẫn còn yếu kém, cho dù hát nhạc của Phan Đình tôi cũng không tuyệt đối chắc chắn, chứ đừng nói...”

Kiều Di Thần đánh gãy lời cô: “Tôi nói là cậu trừ một giọng hát tốt, ở các phương diện khác còn rất yếu kém, nhưng đối với một ca sĩ mà nói, một giọng ca tốt là quan trọng nhất. Bởi vì tất cả những kỹ thuật ca hát, cậu đều có thể dùng thời gian để cố gắng luyện tập, chỉ có giọng hát, là do trời ban.”

Đinh Mông nhìn anh chăm chú, vậy là... Trước kia anh đều lừa cô sao?

“Hiện tại ca sĩ đứng đầu giới âm nhạc, như Cố Tín, hay như Tư Mã Tiêu Tiêu, bọn họ đều là những người trời sinh đã có giọng hát hay.” Kiều Di Thần nhìn cô, con người đen xinh đẹp tựa như có từ tính, khóa lấy ánh mắt cô, “Trận đấu này thua cũng không sao, cũng chỉ là một trận đấu thôi. Nhưng tôi muốn thông qua nó, để tìm thấy nhiều tiềm năng hơn của cậu.”

Không biết vì sao, Đinh Mông cảm thấy mình được ủng hộ, ngay cả máu trong cơ thể cũng sôi trào lên, trái tim đập thình thịch không ngừng.

Cô ngoài thể loại trữ tình, cũng ít khi hát những thể loại khác, thậm chí có thể giống như Đường Thi Nhiên vậy, khiến cho không khí tại trường quay bùng nổ.

“Vậy...” Cô tràn ngập chờ mong nhìn Kiều Di Thần, thật cẩn thận nói lên ý nghĩ của chính mình, “Thật ra tôi vẫn rất rất thích một bài hát.”

“Bài nào?”

“của Tư Mã Tiêu Tiêu.”

Kiều Di Thần: “...”

Anh muốn cô khiêu chiến chính mình một chút, không ngờ cô lại cho mình một mục tiêu khiêu chiến cao như vậy.

nghe tên giống một ca khúc trữ tình, nhưng thật ra tiết tấu thanh thoát lại cuồng nhiệt, từ đầu tới cuối đánh sâu vào tai người nghe với giai điệu sống động, cùng với giọng hát cao vút của Tư Mã Tiêu Tiêu, đã đưa bản thân cô và bài ca này cùng nhau lên đến đỉnh cao.

Đúng vậy, đã đặt Tư Mã Tiêu Tiêu lên đến ca sĩ hàng đầu của giới âm nhạc, cũng được đại chúng công nhận, đây là bài hát khó nhất của Tư Mã Tiêu Tiêu. Thậm chí có lời đồn, cho dù là Tư Mã Tiêu Tiêu, cũng không dám hát live ca khúc này.

Cho nên từ khi trận đấu bắt đầu, tuy Đường Thi Nhiên hay hát những ca khúc của Tư Mã Tiêu Tiêu, nhưng chưa bao giờ hát bài

Đinh Mông thấy vẻ mặt không tin tưởng của Kiều Di Thần, bĩu môi nói: “Không phải cậu đã nói, thắng thua không quan trọng, chỉ muốn xem khả năng của tôi thôi sao?”

Kiều Di Thần đột nhiên bật cười: “Đúng, là tôi nói vậy, nếu đã quyết định hát bài này, trước tiên tôi sẽ phân tích điểm mạnh và điểm yếu của cậu.” Anh nhìn Đinh Mông vài lần, sau đó nói, “Hiện tại giọng cậu so với Tư Mã Tiêu Tiêu chắc chắn kém hơn, nhưng cậu có ưu điểm hơn cô ấy ở chỗ cậu có thể tự nhiên hát những nốt rất cao. Điệp khúc của bài này phần lớn rất cao, trước kia Tư Mã Tiêu Tiêu cũng phải thu rất nhiều lần mới ổn. Nhưng những nốt cao của bài này so với nốt cao cũng những bài cậu vẫn hát rất khác, ví như nhạc của Phan Đình, khi cô ấy hát từ đoạn mở đầu đã làm nền cho những nốt cao của điệp khúc, đến những nốt cao cũng không cần nhiều sức bật. Nhưng với, mở đầu là thanh thoát rung động, điệp khúc lại đột nhiên rất cao, giống như kiểm chế hò hét, là bùng nổ đến long trời lở đất.”

Đinh Mông sau khi nghe anh phân tích, nhin không được hỏi: “Trước kia ghi âm cho Tư Mã Tiêu Tiêu cậu cũng chỉ bảo cô ấy như vậy sao?”

Nghe qua như thể mình đang kéo gần khoảng cách đối với Thiên Hậu, Đinh Mông không kiềm chế được nội tâm đang kích động.

Kiều Di Thần gõ lên trán cô: “Tôi đang nói chính sự, cậu lại coi trọng điểm là việc này à?”

Đinh Mông bĩu môi, ôm trán nhìn anh: “Ồ, vậy cậu nói trọng điểm là cái gì?”

Kiều Di Thần nói: “Trọng điểm là, cô mà so với Tư Mã Tiêu Tiêu, hoàn toàn thất bại.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21

Đình Mông không muốn nói chuyện với cùng Kiều Di Thần nữa.

Cô ngồi một mình trong phòng, nghe đĩa nhạc Kiều Di Thần vừa đưa cho cô.

Cao độ trong điệp khúc của bài hát này, đúng như Kiều Di Thần nói, rất khác với những bài hát trước đây cô từng hát. Với kỹ năng hát của cô bây giờ, cao độ và sức bật chắc không phải là vấn đề, những cũng không biết hơi thở có thể ổn định được không.

Haiz, hơi vẫn không đủ dài, xem ra huấn luyện thể năng cần tăng cường độ hơn.

Đình Mông nghe lại mấy lần, sau đó tắt máy đi ngủ.

Ngày hôm sau lúc huấn luyện, cô nói với huấn luyện viên ca khúc mình chọn là , huấn luyện viên nghe xong ngạc nhiên đến há hốc mồm. Sau khi anh lấy lại tinh thần, chân thành khuyên cô đổi ca khúc dự thi: “Dù sao đây cũng là trận chung kết, hát sở trường của mình vẫn là tốt nhất.”

Đình Mông an ủi anh ta: “Không sao đâu ạ, đây chỉ là một trận đấu thôi, thắng thua không quan trọng, quan trọng là... Tôi muốn thông qua nó, để nhìn ra khả năng của tôi đến đâu mà thôi.”

Huấn luyện viên: “.....”

Nếu thí sinh đã nghĩ thoáng như vậy, anh ta cũng không còn gì để nói nữa.

Sau đó anh bảo Đình Mông hát bài cho anh nghe một lần, sau khi nghe xong anh ta lại cảm thấy, có lẽ Đình Mông hát cũng không phải là không có khả năng. Giọng hát của cô vốn cao, có thể thoải mái hát các nốt cao, sức bật cũng có, chỉ là hơi thở không thể đuổi kịp cao độ và sự bùng nổ của cô, cho nên sau đó không còn hơi nữa.

“Trong khoảng thời gian này nội dung luyện tập trọng điểm của em chính là khống chế và điều hòa hơi thở, ca hát phụ thuộc vào sức khỏe của cơ thể, em phải rèn luyện nhiều hơn nữa.”

Đình Mông gật đầu nói: “Em biết rồi ạ, cảm ơn huấn luyện viên.”

Sau đó khi các thí sinh khác đang luyện tập ca khúc cho trận đấu, Đình Mông lại chạy bộ, hít thở và bật hơi. Huấn luyện viên thấy cô quyết tâm như vậy, cũng vô cùng vui mừng. Dù sao kiến thức cơ bản lúc luyện tập cũng rất nhàm chán vô vị, cũng là khảo nghiệm sự kiên nhẫn của một ca sĩ, hướng chỉ là tại thời điểm trước trận chung kết, cô có thể tĩnh tâm thì càng thêm đáng quý.

Luyện tập như thế có thể tạm thời chưa nhìn ra thay đổi gì, nhưng tựa như con bướm lột xác, thời khắc phá kén bay lên sẽ khiến mọi người kinh diễm.

Kết thúc năm ngày huấn luyện, người phụ trách tổ chương trình triệu tập các thí sinh lại, mở một cuộc họp nhỏ: “Ngày mai sẽ bắt đầu diễn tập, tuy lần này chỉ có bốn thí sinh, nhưng chúng tôi vẫn sẽ cho các bạn thời gian diễn tập là hai ngày, hy vọng các bạn có thể phát huy thật tốt trong đêm chung kết.”

Cô ta nói xong liền phát bảng thời gian biểu diễn tập cho mọi người, Đình Mông nhìn thời gian sắp xếp, sáng ngày mai bốn người sẽ cùng nhau diễn tập, chủ yếu là chạy chương trình, ca khúc cần biểu diễn là ca khúc thứ nhất. Bắt đầu từ chiều ngày mai, mỗi nửa ngày mỗi người sẽ có một giờ diễn tập riêng, các thí sinh khác cũng không được đi xem.

Xem ra tổ chương trình muốn giữ bí mật đến phút cuối đây.

Thật ra Đình Mông hơi lo lắng, liệu Đường Thi Nhiên có hát như cô không? Dĩ nhiên cô ta cũng là fan cuồng của Tư Mã Tiêu Tiêu. Tuy nhiên lo lắng thì lo lắng, cô cũng không có cách nào để chứng thực chuyện này, nên chỉ có thể cố gắng hát thật tốt.

Người phụ trách trình bày sắp xếp việc diễn tập xong, còn nói thêm một chuyện nữa: “Trong đêm chung kết mọi người có thể mời những người thân của mình đến xem, để cổ vũ cho bản thân. Người thân của thí sinh không thể vượt quá mười người, sẽ có người sắp xếp ghế cho người thân của các bạn, nhưng họ không thể bỏ phiếu. Những người trong đội cổ vũ do các bạn tự lựa chọn, ở chỗ tôi có vé vào đêm chung kết, các bạn đến chỗ tôi nhận, mỗi người chỉ có một vé, đội cổ vũ của cá bạn phải có vé này thì mới vào hội trường được.”

Đình Mông cũng không muốn lắm, hội Tường Nam Tình chỉ mới xem cô thi đấu trên TV, cô đã rất ngượng rồi, nếu còn đến hội trường thì....

Nhưng các thí sinh khác đều đi vào lấy vé, nếu cô không lấy, đến lúc đó chỉ mỗi mình cô không có người thân bạn bè, vậy thì cũng thật đáng thương.

Vì thế cô vẫn đi lên lấy vé, chuẩn bị để lúc về gọi điện thoại cho Tường Nam Tình.

Buổi tối vẫn có tiếng đàn đàn ghi-ta và tiếng huấn luyện, Kiều Di Thần vừa muốn Đình Mông hát lại bài , điện thoại Đình Mông đặt trên bàn bỗng rung lên.

Đình Mông chưa xem, đã nói với Kiều Di Thần: “Chắc chắn là Tường Nam Tinh rồi, tối nay có trận bán kết <Âm thanh của tự nhiên>, cô ấy chắc là lại gọi để chúc mừng tôi.”

Kiều Di Thần gật gật đầu không nói gì, Đình Mông chạy ra ngoài nghe điện thoại: “Nam Tinh.”

“Đình Mông, Mã Đát tớ muốn tuyệt giao với cậu! Cậu dám hát đến mức khiến tớ bật khóc! Cậu có biết tớ khóc ở quán đồ nướng thành đồ ngốc bức tranh ấy đẹp biết bao không!”

Kiều Di Thần cách xa vẫn nghe thấy tiếng Tường Nam Tinh rít gào, thản nhiên cười một tiếng.

Đình Mông nói: “Tớ cũng hát đến mức bản thân cũng khóc, vậy không phải là càng ngốc hay sao.”

Tường Nam Tinh chấp nhận: “Rất có lý.”

Đình Mông hơi bĩu môi: “Đúng rồi, hôm nay tổ chương trình cho bọn tớ vé vào để mời người thân bạn bè đi xem đêm chung kết, giới hạn mười người, tớ đang muốn đưa cậu, trên đó có viết cụ thể thời gian và địa chỉ rồi.”

Tin tốt lành đến khiến Tường Nam Tinh suýt nữa hôn mê, cô chờ đợi một lúc lâu, mới ôm ngực hỏi: “Cậu nói là tớ cũng sẽ được lên TV?!”

“.....Ừ.” Quay phim chắc cũng sẽ cho họ một hai giây trên màn ảnh nhĩ.

Tường Nam Tinh vui đến phát điên: “Đây là lần đầu tiên tớ lên TV đấy! Không được, tớ phải mặc đẹp một chút! À đúng rồi, tớ sẽ đưa hội Tiểu Nịnh Mông đến, cùng cô vũ cho cậu!”

“Ngàn vạn lần.” Không cần mà.

Nhưng Tường Nam Tinh đã dập điện thoại rồi.

Xong rồi xong rồi, cô có thể đoán được trong đêm chung kết sẽ xuất hiện một đám thần kinh như thế nào rồi.

Tường Nam Tinh bình thường thoạt nhìn khá đáng tin, nhưng một khi điên lên.

Không, cô không nên dọa chính mình như thế.

Cô bỏ điện thoại xuống, quay sang bên cạnh hỏi Kiều Di Thần: “Tôi hát lại một lần nữa nhé?”

Kiều Di Thần nghĩ nghĩ, sau đó lại thay đổi chủ ý: “Không, những gì cần nói tôi đã nói, mấu chốt vẫn là cậu tự luyện tập như thế nào, cùng với khả năng phát huy trực tiếp nữa.”

Trải qua vài trận đấu, anh phát hiện ra Đình Mông hình như là thí sinh loại trực tiếp, mỗi lần tới đêm thi đấu, cô hát so với khi luyện tập tốt hơn nhiều.

“Tuy rằng gần đây cậu đặt trọng tâm ở , nhưng ca khúc trong vòng thứ nhất cũng không thể lơ là.”

“Tôi biết rồi, ngày nào tớ cũng luyện tập, huấn luyện viên cũng đã giúp tôi thay đổi lại cách biểu diễn một chút, ngày mai khi diễn tập sẽ xem hiệu quả đến đâu.”

Kiều Di Thần gật gật đầu: “Vậy thì tốt rồi, thời gian tập luyện còn rất ít, không đủ để thay đổi quá nhiều.”

“Tôi biết!”

Diễn tập tại sân khấu, tuy chưa đến trận đấu chính thức, nhưng top 4 thí sinh vẫn tràn ngập mùi vị thuốc khói. Huấn luyện đều là bí mật, không ai biến đổi phương đã tiến bộ bao nhiêu, chỉ có thể thông qua diễn tập trong sáng nay để tìm ra chút thông tin.

Đáng tiếc là thời điểm diễn tập tất cả mọi người đều cố ý che dấu thực lực, không ai hát hết mình, nhưng Đường Thi Nhiên dường như phát hiện ra, Đình Mông lúc hát hơi thờ đã ổn hơn so với trước kia. Hiện tại khi cô hát, có vẻ đã thoải mái hơn trước.

Chẳng lẽ vòng này cô ta chỉ luyện lại kiến thức cơ bản? Không thể nào, trận đấu chung kết chỉ có vài phút để thể hiện, ca sĩ chỉ hát một bài, lẽ ra nên tập chút kỹ xảo, thủ đoạn gì đó chứ.

Sáng nay Kiều Di Thần cũng đến xem diễn tập, lúc anh đi vào, vừa lúc Đình Mông đang hát. Hiện tại nghe cô biểu diễn, kiến thức cơ bản đã có tiến bộ, xem ra vòng này cô quả thực rất cố gắng luyện tập.

Anh đi đến bên cạnh sân khấu, không ai nhận ra anh, tất cả mọi người đều bị màn biểu diễn của Đình Mông hấp dẫn.

Ngay khi Đình Mông hát đến đoạn cuối cùng, Kiều Di Thần đột nhiên phát hiện một chiếc đèn đang lắc lư trên đầu Đình Mông, ánh sáng chói mắt lóe qua trước mắt anh.

Giây tiếp theo, ngọn đèn rơi khỏi vị trí cố định trên sân khấu, rớt xuống dưới.

“Cẩn thận!” Anh không chút suy nghĩ lao lên sân khấu, tốc độ nhanh đến kinh người. Đinh Mông còn chưa biết chuyện gì xảy ra, đã phát hiện ra mình đang được người ta ôm trong ngực bảo vệ gục trên mặt đất, trên lưng một đôi tay mạnh mẽ đang chống đỡ cả thế giới cho mình.

Cô sững sờ nằm trên mặt đất, sức nặng của người bên trên khiến cô không thở nổi. Tiếng thủy tinh vỡ, tinh người thét chói tai, toàn bộ đều cách cô rất xa, trên người chỉ còn giọng ai đó rất nhỏ, lại vô cùng rõ ràng truyền vào tai cô.

“Em không sao chứ?” Kiều Dĩ Thần nâng hai tay, hơi dẫn khoảng cách với cô, cúi người nhìn cô.

Tỉ tách.

Một giọt máu chảy trên trán Kiều Dĩ Thần, rơi trên mặt Đinh Mông. Sau đó, càng ngày càng có nhiều máu, nhuộm tằm mắt Đinh Mông thành màu đỏ.

Trong mắt Đinh Mông đọng đầy nước mắt, lòng hoảng hốt khiến ngay cả một câu nói đầy đủ cũng không nói ra nổi: “Em, em không sao, nhưng còn anh.....” Đang chảy máu

Kiều Dĩ Thần giống như trút được gánh nặng cười với cô, thật nhẹ thật nhạt: “Em không sao là tốt rồi.....”

Những lời này giống như đã tiêu hết tia sức lực cuối cùng trong người anh, hàng lông mi thật dài của anh chớp nhé, chậm rãi đóng lại, đổ xuống người Đinh Mông.

“Mau gọi xe cứu thương, nhanh lên!” Nhân viên đỡ Kiều Dĩ Thần ra khỏi người Đinh Mông, giúp anh cầm máu một chút. Một nhân viên khác đi tới, đỡ Đinh Mông dậy, lo lắng hỏi: “Cô không sao chứ? Có bị thương không?”

Trên người Đinh Mông rất nhiều vết máu, họ không biết đây là máu cô, hay là máu của Kiều Dĩ Thần.

“Tôi không sao.....” Đinh Mông lắc đầu, bước đến bên cạnh Kiều Dĩ Thần đang hôn mê, một giọt nước mắt lăn ra, từ hốc mắt chảy xuống, “Anh ấy sao rồi?”

Người đã giúp Kiều Dĩ Thần cầm máu nói thật nhanh: “Anh ấy bị đèn roi trúng, may là loại đèn nhỏ thôi. Xe cứu thương sẽ đến ngay, chắc sẽ không sao đâu.”

Chảy nhiều máu như vậy mà là không sao ư? Đinh Mông cảm thấy quả nhiên anh ta không bị thương, vậy nên chắc sẽ không thấy đau đúng không? Cũng may xe cứu thương thật sự tới rất nhanh, Kiều Dĩ Thần cũng được nhanh chóng đưa đi.

Buổi diễn tập này vì chuyện ấy mà không thể không gián đoạn, tất cả mọi người trong tổ vũ đạo và tổ đạo cụ đều vội vàng kiểm tra và gia cố mấy ngọn đèn đạo cụ tại sân khấu.

Tổ chương trình cũng đã sắp xếp một nhân viên ở cùng Đinh Mông, tuy trên người cô không có vết thương, nhưng chắc chắn cô đã bị sợ hãi. Cô vừa lau khô vết máu trên mặt Đinh Mông, Đinh Mông đã xông ra ngoài.

Nhân viên tổ chương trình vội vàng đuổi theo: “Cô đi đâu vậy?”

“Bệnh viện!”

Nhân viên lo lắng cô xảy ra chuyện gì, hô to phía sau: “Tổ chương trình chúng tôi đã đưa Kiều Dĩ Thần đi rồi, hơn nữa đã thông báo với người nhà của anh ấy, không có chuyện gì đâu, cô yên tâm đi!”

Đinh Mông cũng không quay đầu lại nói: “Tôi lo mình bị nội thương, tôi đi làm kiểm tra cho yên tâm!”

Nhân viên công tác: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Đinh Mông chạy tới bệnh viện, đến bàn tiếp tân hỏi phòng bệnh của Kiều Dĩ Thần.

Y tá tiếp tân ngạc nhiên nghi ngờ nhìn vết máu trên người quần áo cô, chậm chạp không chịu chi. Đinh Mông vội vàng giải thích: “Đây không phải máu

của tôi, Kiều Dĩ Thần đang nằm ở phòng bệnh nào?”

Không phải máu của cô thì càng khả nghi. Y tá lại liếc nhìn cô một cái, sau đó tra trên máy tính, đọc ra tên một phòng bệnh.

Đinh Mông vội vàng chạy đến đó, lúc từ thang máy đi ra, cô nhìn thấy người phụ trách của tổ chương trình đứng cuối hành lang nói gì đó, cô cũng không nói chuyện với họ, trực tiếp gõ cửa phòng bệnh, sau đó đi vào.

Bà Kiều đang ngồi bên trong, quay đầu lại nhìn, Đinh Mông còn chưa kịp nói gì, bà đã sợ hãi kêu lên: “Trời ơi Mông Mông! Sao con cũng bị thương?! Có nghiêm trọng không? Để mẹ gọi bác sĩ!”

Đinh Mông vội vàng ngăn bà lại: “Không phải đâu ạ, máu trên người con là của Kiều Dĩ Thần, anh ấy vì cứu con nên mới bị thương.

Bà Kiều sững sốt một chút, sau đó rất nhanh đã khôi phục sự bình tĩnh, bỗng nhiên hiểu ra: “À... Thì ra ca sĩ mà tổ chương trình nói chính là con, mẹ còn đang nghĩ từ bao giờ nó lại lấy giúp người làm vui như vậy.”

Đinh Mông: “.....”

Tuy rằng cô cũng cảm thấy những lời này rất đúng, nhưng con mình còn đang nằm trên giường bệnh, nói nó như vậy có được không.

Sau khi biết Kiều Dĩ Thần vì bảo vệ Đinh Mông mới bị thương, bà Kiều cũng suy nghĩ khác hẳn: “Như vậy thương tích nó nhận một chút cũng không oan, bảo vệ vợ là chuyện bình thường thôi mà.”

Đinh Mông không ngờ bà lại nghĩ vậy, cô nhìn thấy Kiều Dĩ Thần máu đỏ như trút, giờ nhớ lại vẫn còn thấy hoảng hốt: “Anh ấy sao rồi ạ? Bác sĩ nói thế nào ạ?”

Bà Kiều kéo tay cô, vỗ nhẹ trấn an: “Không sao đâu, bác sĩ đã khâu vết thương cho nó rồi, giờ nó đang ngủ, sợ là não có di chứng chấn động linh tinh gì đó, nên vẫn phải ở lại bệnh viện quan sát vài ngày.”

Đinh Mông lo lắng nhìn Kiều Dĩ Thần nằm trên giường bệnh, sắc mặt anh tái nhợt, hàng lông mi ngày bình thường nhìn nghiêm khắc giờ cũng không còn thấy sự tức giận nữa.

Bà Kiều thấy vẻ mặt cô còn lo lắng, tiếp tục an ủi nói: “Con yên tâm, Chó con nhà chúng ta thân thể khỏe mạnh, nhiều năm gọi ‘Chó con’ như vậy cũng không phải dễ không. “Tuy rằng lúc Kiều Dĩ Thần mới sinh thân thể rất yếu, nhưng người nhà vẫn chăm sóc rất tốt, càng lớn cơ thể càng săn chắc.

Bà Kiều vô cùng kiên định cho rằng đây đều là nhờ công lao bà đặt tên tốt cho con.

Cửa phòng bệnh lại mở ra, Kiều Dĩ Hành và người phụ trách của tổ chương trình cùng đi vào. Hai người thấy Đinh Mông đang ngồi trong phòng bệnh, đều hơi kinh ngạc.

Cuối cùng người phụ trách vẫn mở miệng trước: “Đinh Mông, cô cũng tới à?”

Đinh Mông gật gật đầu: “Anh ấy vì cứu tôi mới bị thương, tôi hơi lo lắng.”

Người phụ trách cũng không nghĩ nhiều, dù sao nếu không có Kiều Dĩ Thần, hiện tại người nằm đây sẽ là cô ấy. Nghĩ đến điều này, anh sợ trên người Đinh Mông cũng bị thương, liền dò hỏi: “Nếu đã đến đây rồi, cô có muốn kiểm tra một chút không? Lỡ chẳng may có chỗ nào bị thương mà không phát hiện ra thì không tốt đâu, về phần chi phí sẽ do chúng tôi chi trả.”

Đinh Mông xác định đến một sợi lông mình cũng không bị hao tổn gì, từ chối lời đề nghị của người phụ trách. Kiều Dĩ Hành từ nãy đến giờ chưa mở miệng đột nhiên nói: “Em về trước đi, tắm rửa rồi thay quần áo.”

Bà Kiều lúc này mới nhớ ra, liên tục gật đầu nói: “Đúng vậy, con về trước đi, ở đây có chúng ta trông là được rồi.”

Chưa nhìn thấy Kiều Dĩ Thần tỉnh lại, Đinh Mông thật chưa muốn đi, nhưng quần áo cô dính máu... Tuy rằng cô không ngại, nhưng người khác nhìn chắc chắn sẽ thấy khó chịu. Cô đành phải gật đầu: “Vâng, vậy nếu anh ấy tỉnh lại mọi người nhớ báo cho con biết.”

Nói xong cô lại nhìn thoáng qua Kiều Dĩ Thần, sau đó mở cửa phòng bệnh đi ra ngoài, không ngờ Kiều Dĩ Hành cũng đi ra cùng cô. Đinh Mông khó hiểu nhìn anh, Kiều Dĩ Hành không biểu cảm nói: “Tôi đưa em về.”

Đinh Mông vội vàng từ chối, anh có vẻ là người bận rộn, còn muốn làm phiền anh đưa mình về, cô rất ngại.

Kiều Dĩ Hành nói: “Em mặc như vậy, ra ngoài xe taxi cũng không dám chở.”

Đinh Mông ghen lời, lúc tới đây nếu không phải trông cô thật sự sốt ruột, quả thật tài xế quả cũng không muốn chở cô.

“Vâng cảm ơn anh!”

Kiều Dĩ Hành đột nhiên nở nụ cười: “Em là em dâu của tôi, chúng ta là người một nhà, có gì mà phải cảm ơn?”

Anh vừa nói vậy, Đinh Mông lại càng ngượng ngùng.

Kiều Di Hành lái xe đưa cô đến dưới lầu nhà trọ, sau đó trở về công ty, lúc quay lại bệnh viện, Kiều Di Thần đã tỉnh.

Hơn nữa còn đang trách mắng người phụ trách tổ chương trình.

“Các anh chẳng lẽ không biết, có bao nhiêu ca sĩ, diễn viên vì sự cố sân khấu mà bị thương ư? Hôm nay nếu chiếc đèn kia thật sự rơi trên người Đinh Mông, các người tưởng chỉ khâu mấy mũi có thể giải quyết chuyện này sao?”

Người phụ trách tổ chương trình tự biết đuối lý, đành phải cúi đầu nhận lỗi: “Hôm nay quả thật là lỗi của chúng tôi, tổ đạo cụ và tổ ánh sáng đã kiểm tra lại tất cả đạo cụ và đèn rồi, đảm bảo sẽ không có lần sau đâu ạ.”

Kiều Di Hành đẩy cửa đi vào, nhìn lướt qua đầu đầy băng gạc của Kiều Di Thần: “Còn có tinh thần mắng người như vậy, xem ra bị thương không nặng nhĩ.”

Kiều Di Thần đôi khi thật sự hoài nghi mình có phải em trai của anh ấy hay không?

“Nếu cậu ấy tỉnh rồi, anh cứ về trước đi, sắp đến đêm chung kết rồi, tổ chương trình chắc vẫn còn bề bộn nhiều việc.” Kiều Di Hành dựng một cái thang, người phụ trách lập tức theo bậc thang vội vàng chào tạm biệt rồi đi.

Kiều Di Thần liếc nhìn Kiều Di Hành, Kiều Di Hành thản nhiên nhìn anh một cái, cười nói: “Ánh mắt này có ý gì? Hay còn muốn anh an ủi chút vài câu? Vì bảo vệ vợ mà bị thương.”

Kiều Di Thần chưa nói gì, Kiều Di Hành đã nói tiếp: “Nhưng mà anh cũng tội nghiệp cho người phụ trách kia, nếu hôm nay người nằm đây là Đinh Mông, chắc anh ta đã bị chú máng đến chết rồi.” Không, nói không chừng còn bị xé xác.

Nói đến đây, Kiều Di Thần hỏi: “Đinh Mông sao rồi?”

“Không sao cả, lúc chú ngủ cô ấy có đến thăm một lần, anh đã đưa cô ấy về nhà rồi.”

Kiều Di Thần lập tức nhú mày: “Về nhà? Ngày kia thi đấu rồi, không phải hôm nay cô ấy còn phải diễn tập sao?”

Kiều Di Hành: “.....”

Kiều Di Hành nhìn anh một lúc, thật lòng nói: “Anh thấy cho đến giờ cô ấy vẫn chưa ly hôn với chú, quả thật là một kỳ tích.”

Bên kia, sau khi Đinh Mông về nhà tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, thì bắt tay vào nấu canh cho Kiều Di Thần.

Chảy nhiều máu như vậy phải bồi bổ, cô đã gọi điện về cho mẹ, hỏi công thức nấu canh gia truyền, nhưng không dám nói cho bà biết chuyện Kiều Di Thần nằm viện.

Canh ninh đến hơn bốn giờ, Đinh Mông vẫn không dám đi đâu, trông liên tục suốt bốn tiếng. Sau khi hoàn thành, cô tìm được một cái bình giữ nhiệt, múc canh gà vào.

Trước đó mẹ Kiều Di Thần đã gọi điện thoại báo cho cô biết, Kiều Di Thần đã tỉnh, giờ mang canh vào, vừa lúc để anh ấy uống.

Cô mang canh gà đến bệnh viện, gõ cửa phòng bệnh, bà Kiều ra mở cửa. Cô cười giờ bình giữ nhiệt trong tay lên: “Con ninh chút canh gà mang cho anh ấy uống.”

“Giỏi lắm, con mau vào đi.” Bà Kiều vội vàng tránh ra cho cô vào.

Kiều Di Thần đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng cô, liền mở mắt nhìn qua.

Không ngờ Đinh Mông lại hơi mất tự nhiên khi đối mặt với anh, đành phải cười ha ha hai tiếng: “Canh này là do em nấu, theo phương pháp gia truyền của mẹ em, vừa ngon lại nhiều dinh dưỡng, là món em thích nhất từ bé đến lớn đấy!”

Cô nói xong mở nắp bình giữ nhiệt ra, đem canh gà đang bốc khói đổ ra bát.

Kiều Di Thần ở bên cạnh nhìn cô, không cảm xúc nói: “Sao em lại ở đây? Lúc này đáng lẽ ra em phải đang diễn tập chứ.”

Đinh Mông dừng động tác một chút, hơi xì mặt xuống: “Nhưng còn anh...”

“Anh không sao, em chuyên tâm thi đấu một chút là được rồi.”

Đinh Mông cầm bát trên tay không nói chuyện, lại nghe thấy tiếng Kiều Di Thần: “Canh này anh sẽ uống, em quay về huấn luyện đi, không được phân tâm, ngày kia đêm chung kết anh vẫn sẽ đến tham dự.”

Đinh Mông nhú mày: “Bác sĩ đã nói anh phải ở lại viện theo dõi cơ mà?”

“Xem xong trận đấu rồi sẽ quay lại.”

Đình Mông: “.....”

Thật là chuyên nghiệp biết bao.

“Vậy em đi trước đây.”

Lại một lần nữa nghe lệnh đuổi khách, Đình Mông rót cuộc hát cao cầm, trợn mắt nhìn anh một cái, sau đó không quay đầu lại đi thẳng.

Sau khi phòng bệnh đóng cửa, bà Kiều rót cuộc không nhận được nói: “Đầu óc con có phải bị đập đến hỏng rồi không, hả? Có người nào đối xử với vợ như con không? Người đàn ông khác nằm trong bệnh viện, ước gì có vợ yêu thương, con lại hung dữ với người ta như vậy là thế nào? Con như vậy mà cũng cười được vợ, mẹ đúng là không tin nổi.”

Kiều Dĩ Thần: “.....”

Anh thở dài một hơi, lại nhắm mắt lại: “Con không cần cô ấy làm những việc đó cho con.”

Bà Kiều lạnh lùng nói: “Được, con không cần, sẽ có người đàn ông khác cần.”

Kiều Dĩ Thần mở to mắt, nhìn bà.

Kiều Dĩ Hành đẩy cửa vào, cắt đứt sự trao đổi ánh mắt của họ. Anh nhìn thấy trên bàn canh gà nóng hổi, nhướng mày đi qua: “Canh này mùi thơm nhỉ, nếu không ai uống thì để con uống cho.”

Kiều Dĩ Thần hung tợn nói: “Bỏ xuống!”

Bà Kiều ha hả cười.

Kiều Dĩ Hành giơ tay OK với Kiều Dĩ Thần, đặt canh gà xuống: “Anh quả thật không nên tranh ăn với người bệnh, anh sẽ tự kiểm điểm.” Anh lại nhìn về phía bà Kiều, “Mẹ, con cũng muốn ăn canh.”

Bà Kiều tiếp tục cười ha hả. “Canh này là vợ nó nấu cho nó, con cũng muốn uống, vậy cũng tìm vợ đi.”

Kiều Dĩ Hành: “.....”

Không phải đã nói nếu anh tiếp quản công ty tốt, sẽ không bắt anh kết hôn sao?

Kiều Dĩ Thần cầm bát canh Đình Mông vừa mang đến, ngồi yên lặng ăn canh.

Phương pháp nấu canh gia truyền của nhà họ Đình, mùi vị thật không tồi mà.

Sau khi Đình Mông ra khỏi bệnh viện, cô vẫn trở về nơi huấn luyện, tổ chương trình vì tình huống vừa phát sinh hôm nay, đã đưa thời gian diễn tập của cô xuống cuối cùng, để cô bắt kịp.

Chẳng qua là cô vẫn không thể tĩnh tâm nổi.

Vừa rồi nhìn thái độ của Kiều Dĩ Thần, chắc chắn là não bị chấn động rồi. Não chấn động nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, đầu anh còn khâu mấy mũi, chỉ số thông minh không chừng cũng đã rơi ra ngoài rồi.

Vì thế hôm sau cô lại nấu một nồi canh mang đến bệnh viện, lần này sắc mặt Kiều Dĩ Thần vẫn không vui vẻ gì, nhưng cuối cùng cũng không vội vàng đuổi cô đi nữa.

Đình Mông cảm thấy, ở trong viện một ngày, hiệu quả điều trị thật rõ ràng mà.

Nhưng mà buổi chiều còn có diễn tập, cô cũng không thể ở lại lâu, sau khi thu dọn mọi thứ để chuẩn bị đi, lại có một người đến thăm bệnh.

Đình Mông không thể ngờ tới, có thể gặp Cố Tín ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23

Cố Tín đeo một chiếc kính râm màu trà, đến khi vào phòng bệnh mới tháo xuống.

Đình Mông đứng đối diện anh, trong khoảnh khắc không biết nên xưng lên xin chữ kí, hay là cảm ơn anh ta vì lần trước đã nhắc nhở cô.

Cố Tín cũng hơi ngạc nhiên, anh không nghĩ sẽ nhìn thấy một người phụ nữ trong phòng bệnh của Kiều Dĩ Thần, hơn nữa cô còn mang theo canh gà đến. Anh nhanh chóng phỏng đoán mối quan hệ của hai người, lại ngay lập tức thấy cô gái này trông rất quen. Anh suy nghĩ một lúc, cũng nhớ ra: “Cô là Đình Mông?”.

Đình Mông không ngờ anh vẫn còn nhớ cô, quả thực càng được nhớ mà lo: “Là tôi là tôi, tôi là Đình Mông! Cảm ơn anh lần trước đã cho tôi ý kiến!”

“Không có gì.” Cố Tín nở nụ cười với cô, không rõ vì sao cô lại ở đây. Lần trước gặp cô ở tòa nhà Diễn Bá, vậy chắc cô chính là thí sinh của <Âm thanh của tự nhiên>, như vậy... Cô nhân cơ hội này đến lấy lòng giám khảo Kiều Dĩ Thần ư?

Kiều Dĩ Thần ho một tiếng, cắt đứt màn trao đổi không tiếng động của bọn họ: “Ngôi sao ca nhạc Cố sao lại có thời gian tới đây vậy?”

Cố Tín thu hồi ánh mắt, thuận thế nhìn về phía anh. Anh ta đi vài bước đến bên giường bệnh, đặt giỏ hoa quả trên tay lên bàn: “Chế tác Kiều nằm viện, sao tôi lại không đến thăm được cơ chứ?”

“Ha ha.” Kiều Dĩ Thần cười lạnh, giọng điệu anh ta giống như đến thăm vườn bách thú thì đúng hơn.

Cố Tín nhìn thấy băng gạc trên đầu anh, hơi lo lắng: “Vị trí bị khâu, sau này có thể bị trọc đầu không?”

“Không cần anh quan tâm.” Kiều Dĩ Thần ngoài cười nhưng trong không cười nhìn anh a.

Cố Tín bất giác bưng tỉnh, nói tiếp: “Nghe nói anh vì cứu một thí sinh mới bị thương hả? Thí sinh kia chắc rất đẹp nhĩ.”

Đình Mông được khen mà không kịp hiểu, hơi ngượng ngừng vén tóc ra sau tai: “Bình thường thôi.”

.....

Cố Tín quay đầu nhìn cô, Kiều Dĩ Thần cười nhạo một tiếng, nói với Đình Mông: “Em có ngốc không? Anh ta rõ ràng đang châm biếm ngược mà.”

Cố Tín giống như vừa hiểu ra cái gì, gạt mình rồi gạt gạt đầu, lại quay đầu nói với Kiều Dĩ Thần: “Tiêu Tiêu biết anh vì cứu người nên nằm viện, trên weibo khiếp sợ cực kì, cô ấy vẫn nghĩ anh bị mất chứng kiểm chế.”

Kiều Dĩ Thần: “.....”

Rất tốt, hẹn gặp lại trong phòng thu âm.

Đình Mông vẫn chưa ra khỏi phòng bệnh, lúc này Cố Tín nói chuyện với Kiều Dĩ Thần, cô không tìm được thời cơ mở miệng, hiện tại cả hai đều im lặng. cô nhanh chóng nắm bắt cơ hội để biểu đạt tình yêu của mình: “Cố..... Đại thần, tôi đã nghe album mới của anh rồi, thật tuyệt vời! Còn liveshow sắp tới của anh, tôi cũng nhất định sẽ đi nghe!”

Kiều Dĩ Thần lạnh lùng liếc mắt một cái: “Em không về phòng huấn luyện sao, sao vẫn còn ở đây?”

Đình Mông trừng mắt lườm anh một cái, không được cản trở cô theo đuổi thần tượng!

Cố Tín nói cảm ơn với Đình Mông, liếc mắt nhìn Kiều Dĩ Thần một cái, lại nói: “Tôi cũng muốn về, chúng ta đi cùng nhau.”

Kiều Dĩ Thần: “.....”

Đúng là khó lòng đề phòng.

Nhưng anh cũng không phải dễ dàng chịu thua như vậy: “Đi cùng anh ư? Anh muốn cô ấy chưa debut, đã truyền ra chuyện xấu với anh hay sao?”

Đình Mông nghĩ lại ngày đó mình kể về Cố Tín trên weibo hội fan của anh, cảm thấy quả thật không ổn: “Tôi biết đường rồi, tôi tự đi cũng được.”

Cố Tín đeo lại kính râm, cười nhẹ: “Các vị suy nghĩ quá nhiều rồi, tôi nói là đi ra viện.”

Anh dặn Kiều Dĩ Thần chú ý giữ gìn sức khỏe, xoay người ra ngoài, Đình Mông cũng vui vẻ cầm bình giữ nhiệt của mình, vui vẻ theo sát anh ta ra ngoài.

Phòng bệnh của Kiều Dĩ Thần nằm trên một tầng lầu vô cùng yên tĩnh, trên hành lang đôi khi thấy vài y tá đi lại. Đình Mông vẫn đi theo sau Cố Tín, cũng không dám đi quá gần, cô cảm thấy trên người đại minh tinh dường như phát ra ánh hào quang, tới gần một chút, sẽ bị ánh hào quang ấy tổn thương.

Cho nên trên hành lang ấy, cũng chỉ dám nhìn trộm anh vài lần.

Thang máy vừa đúng lúc dừng lại ở tầng này, Cố Tín lững thững đi vào, Đinh Mông nhẹ nhàng theo sát ngay sau. Đứng cùng Cố Tín trong một không gian khép kín như vậy, cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh. Đinh Mông chưa từng tiếp xúc gần gũi với mình tình nào như vậy, cô bỗng cảm thấy xấu hổ sợ hãi như phạm tội.

“Cô là thí sinh của <âm thanh của tự nhiên> sao?”

Cố Tín đột nhiên hỏi, phá tan không khí nặng nề trong thang máy. Đinh Mông sửng sốt một chút, gật đầu nói: “Đúng ạ.”

“Có vào đến chung kết không?”

“Có ạ....”

Đinh Mông vẫn nghe người của tổ chương trình nói <âm thanh tự nhiên> có rating vô cùng cao, hiện tại xem ra, chuyện này cũng không phải nói chơi rồi....

“Đêm chung kết cố lên.”

“...Dạ?” Lời cổ vũ của đại thần đến rất đột nhiên, khiến Đinh Mông hơi ngỡ ngàng.

Cố Tín quay đầu liếc cô một cái, cười cười nói: “Có nhớ tôi đã từng nói tôi rất thích giọng ca của em không? Mong rằng giới âm nhạc sẽ lại có một ngôi sao mới.”

Anh vừa nói xong, thang máy cũng vừa đến tầng 1, “Đình” một tiếng giòn tan, làm sự xấu hổ của Đinh Mông cũng vỡ tan.

“Lần sau gặp lại nhé.” Cố Tín phát phát tay với cô, lập tức ra khỏi thang máy. Đinh Mông vẫn đứng trong thang máy, cho đến khi cửa thang máy đóng lại, cô mới dùng tay cản lại, xông ra ngoài.

Cố Tín không biết đã đi đâu, Đinh Mông nhìn xung quanh vài lần, cầm bình giữ nhiệt ra khỏi cổng chính.

Trên đường cô không tìm được nghỉ lại, Cố Tín không giống những ca sĩ khác chút nào, có cảm giác anh thật bình thân, cũng không làm giả chút nào, lại còn không keo kiệt chỉ điểm cho người mới.

Cô đã nhận định Cố Tín là người tốt rồi.

Buổi chiều sau khi diễn tập xong, tổ chương trình triệu tập tất cả mọi người lại, đương nhiên như thường lệ là để bốc thăm rồi.

Lần này vào vòng trong top 4, có 2 người đến từ tổ Nổi tiếng, 2 người đến từ tổ Thực lực, căn cứ theo quy tắc trận đấu, Đinh Mông nghĩ kết quả lý tưởng nhất, là lấy ngẫu nhiên được thẻ thí sinh tổ thực lực. Tuy rằng không dám nói số phiếu của người xem không thể thắng được tổ thực lực, chỉ là.... Cô nhìn sang người cũng đến từ tổ Nổi tiếng Bạch Cảnh Thụy.

Bạch Cảnh Thụy là thí sinh nam duy nhất trong top 4, dáng người cao to đẹp trai, còn có một kỹ năng cực kì tốt, đó là nhảy.

Đinh Mông tuy không ngồi dưới đài xem anh ta nhảy, nhưng nghe thấy dưới khán đài có tiếng thét chói tai, cũng có thể tưởng tượng không khí lúc ấy cuồng nhiệt biết bao.

Thật ra Đinh Mông rất khâm phục Bạch Cảnh Thụy, trên sân khấu vừa hát vừa nhảy, có thể vào được đến top 4, có thể thấy rằng thực lực của anh ta không thể khinh thường. Quan trọng nhất là, anh ta chính là quán quân trong bảng bầu chọn của khán giả lần trước.

Đinh Mông tuy cũng là quán quân được bầu chọn của một tổ nhỏ, nhưng số phiếu so với Bạch Cảnh Thụy vẫn chênh lệch một chút.

Nếu vòng một mà rút trúng anh ta, tỷ lệ bị đào thải liền tăng lên rồi.

Nhưng có lẽ vận may của Đinh Mông đã dùng hết trong lần rút thăm đầu tiên, những lần gần đây, đều là sợ cái gì thì rút trúng phải cái ấy.

Cô nhìn mảnh giấy màu đỏ trên tay Bạch Cảnh Thụy, lại nhìn tờ giấy trong tay mình, khóc không ra nước mắt.

Kết quả rút thăm, vòng thứ nhất, Đinh Mông với Bạch Cảnh Thụy.

Một nhân viên công tác ở bên cạnh nói: “Như vậy cũng tốt, tổ bầu chọn và tổ thực lực có một người sẽ vào chung kết, rất tốt nhỉ!”

Đinh Mông: “....”

Tốt cái đầu anh.

Cô ôm tâm trạng nặng nề về nhà, thu quần áo trước ban công. Bộ lễ phục vẫn cất dưới đáy hòm cũng đang ở bên ngoài, hai ngày trước cô mới bỏ ra,

giặt giũ sạch sẽ, hi vọng đêm nay là một chút để ngày mai mặc.

Tuy rằng bộ quần áo này kém hơn so với hai bộ trước kia Kiều Di Thần tặng cô, nhưng đây cũng là bộ quần áo tốt nhất cô có thể lấy ra rồi.

Ừm, nhìn qua cũng không đến nỗi quá keo kiệt, còn có viền ren đó. Đinh Mông thưởng thức một chút, chuẩn bị vào bếp làm cơm chiều, vừa mới bùng đồ ăn lên bàn, lại nghe thấy tiếng chuông di động trong phòng.

Cô xoa xoa tay, chạy vào nghe điện thoại, là điện thoại của Kiều Di Thần.

Đinh Mông nhú nhú mày, người này không phải lại gọi điện để nhắc nhở cô phải tiếp tục huấn luyện đặc biệt đấy chứ? Lúc này ở bệnh viện anh đã nói rồi mà!

Cô tròn mắt nghe điện thoại, Kiều Di Thần nói từ đầu dây bên kia: “Vẫn quên chưa nói với cậu, trang phục cho đêm chung kết đặt trong phòng mình, cửa phòng mình không khóa, cậu tự vào lấy đi, ngay trên bàn.”

Đinh Mông cảm thấy nhà tài trợ trang phục Kiều Di Thần cũng thật làm hết trách nhiệm, vốn định nói lời cảm ơn, nghĩ đến anh đòi “đền thịt”, lại thôi: “Ừ, cảm ơn cậu.”

Kiều Di Thần lại nói: “Mấy hôm nay mình không ở nhà, cậu phải tự tập luyện đặc huấn, không được lười biếng.”

Đinh Mông chính thức khinh thường anh lần thứ ba: “Hôm nay cậu đã nói rồi.”

Kiều Di Thần bình tĩnh nói: “Không phải vì mình sợ cậu quên sao?”

Đinh Mông đáp: “Đầu cậu đang bị thương, ít nói điện thoại đi, bye bye.”

“Cũng không biết đầu mình vì ai mới bị thương.”

Đinh Mông: “.....”

Kiều Di Thần quả nhiên không cần mặt mũi mà.

Thấy Đinh Mông không nói lời nào, Kiều Di Thần cho rằng mình đã thành công đánh thức cảm giác áy náy sâu trong trái tim cô, khụ một tiếng hỏi: “Ngày mai đêm chung kết, có cần mình cô vũ cậu không?”

“Không cần, cảm ơn, Cố Tín đã tiếp động lực cho mình rồi.

Kiều Di Thần: “.....”

Đinh Mông nhanh nhẹn cúp điện thoại, chạy vào phòng Kiều Di Thần mở cửa ra nhìn nhìn. Cửa vốn đang đóng, cô vừa chạm vào, cửa đã mở ra.

Đinh Mông trừng mắt nhìn, không ngờ anh thật sự không khóa cửa, yên tâm với cô như vậy sao?

Cô đẩy cửa đi vào, đây là lần đầu tiên cô vào phòng Kiều Di Thần, không khỏi có chút tò mò. Phòng anh được thiết kế thống nhất với phong cách của phòng khách, cũng không khác với phòng cô đang ở nhiều lắm, chẳng qua đồ nội thất của anh toàn màu trắng đen, mà trong phòng cô lại dùng phong cách Anh quốc, cho nên nhìn bầu không khí khác nhau khá nhiều.

Trên bàn bày hai hộp quà, Đinh Mông hơi sững sốt, vì phải hát hai ca khúc, nên anh chuẩn bị cho cô hai bộ quần áo sao?

Cô đi qua, mở hộp thứ nhất ra. Bên trong là một bộ váy liền màu lam, cổ chữ V, hơi thấp. Thân là váy bông chữ A, có hai tầng, Đinh Mông ước chừng một chút, vừa vịn đến đầu gối.

Cô nghĩ, có lẽ đây là bộ váy cho ca khúc thứ nhất.

Cô gấp gọn chiếc váy màu lam, lại mở hộp thứ hai ra, cô đột nhiên có cảm giác mình đang mở quà Noel.

Lần này trong hộp là một chiếc váy liền màu vàng, khoe mắt Đinh Mông bất giác nháy nháy, cảm thấy mình muốn gào cũng không nổi với cái màu này.

Màu vàng rất kén người mặc, hơi thiếu khí chất một chút, mặc vào sẽ rất tục.

Cô không biết vì sao Kiều Di Thần lại chọn váy màu này, nhưng thân sau váy này cực kì đẹp, thiết kế bên người rất tinh tế. Ôm trọn lấy thân thể cô, chiều dài cũng là trên đầu gối. Cô ước chừng váy nhìn lên gương to trong phòng Kiều Di Thần, chắc là sẽ vừa người đây.

Chỉ là màu này..... Cô chưa bao giờ mặc màu vàng, nhìn rất giống địa chủ.

Cô hít một hơi thật sâu, gấp hai chiếc váy lại thật cẩn thận.

Sau khi cơm nước huấn luyện xong, Đinh Mông tắm rửa xong liền mở máy tính, chuẩn bị lên mạng. Nói thật mấy hôm nay không có Kiều Di Thần ở nhà

quần cô, cuộc sống thường ngày mới tạm thời dễ chịu một chút.

Cô vừa mới đăng nhập QQ, Tưởng Nam Tình đã nhắn tin cho cô.

Lùi ra sau để ta tiến đến: Mông Mông! Ngày mai trong trận chung kết tớ nên mặc bộ váy nào thì đẹp?! [hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh]

Mông Mông Đất: Bộ thứ hai đi.

Lùi ra sau để ta tiến đến: Nhưng mà bộ thứ hai hơi chật, tớ mặc trông thấy béo lắm (ノへ￣,)

Mông Mông Đất: Há, vậy bộ thứ ba đi, đen sọc trắng nhìn khá đẹp.

Lùi ra sau để ta tiến đến: Bộ thứ ba là sọc ngang, càng thấy béo hơn.

Mông Mông Đất: Vậy bộ thứ nhất đi _(3" ∠)_

Lùi ra sau để ta tiến đến: Ừ, tớ cũng thấy bộ thứ nhất đẹp nhất! Chúng ta đúng là tâm đầu ý hợp!

Mông Mông Đất: [Mỉm cười]

Lùi ra để ta tiến đến : đúng rồi, ngày mai trong trận đấu cậu mặc gì?

Mông Mông Đất: có hai bộ, từ từ, tớ chụp ảnh gửi cho cậu.

Một phút đồng hồ sau.

Mông Mông Đất: [hình ảnh][hình ảnh]

Lùi ra sau để ta tiến đến : !!! (☆▽☆) !!!

Lùi ra sau để ta tiến đến: tớ quyết định ngày mai sẽ không đến trận đấu nữa [mỉm cười]

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Ngày hôm sau Đinh Mông mang theo trang phục biểu diễn, đến tòa nhà Diễn Bá.

Thời gian thi đấu vẫn là vào buổi chiều, sáng sớm nay các đã bắt đầu vội vàng đến trang điểm tạo hình.

Đinh Mông thay vào chiếc váy xanh Kiêu Dĩ Thần chuẩn bị cho cô, soi trước gương. Màu này rất sáng da, làm nổi bật làn da trắng nõn, hơn nữa vô cùng có khí chất.

Cô cảm thấy nếu về sau Kiêu Dĩ Thần không làm người chế tác, còn có thể đổi nghề làm stylist, chọn quần áo quá chuẩn.

Nhà tạo mẫu tóc hỏi ý kiến cô, tóc cô chỉ làm xoăn. Cuộn sóng, bông bênh vô cùng xinh đẹp. Chuyên gia trang điểm cũng phối hợp với trang phục của cô, trang điểm cho cô vô cùng tinh xảo, ngay cả lông mi cũng cẩn thận chuốt từng sợi.

“Đồ trang điểm này đều là mẫu mới nhất từ Hàn Quốc tôi mới mang về , màu rất nhạt, nhưng mà đánh lên hiệu quả rất tốt.” cô ta thuận thực trang điểm cho Đinh Mông, còn không quên tiếp thị, “Da của cô thật thích hợp với loại phấn phủ này, tông màu rất tự nhiên, hơn nữa giữ ẩm cực kì tốt. Còn loại phấn mắt, sau khi đánh cũng không nhận ra là đã đánh mắt, nhưng ra sân khấu rất bắt sáng, đúng rồi, chỉ kẻ mắt này tôi cũng vô cùng thích!”

Đinh Mông nghe chuyên gia trang điểm thao thao bất tuyệt bên tai, thỉnh thoảng đáp lại vài câu, sau khi nghe cô ta nói đến giá tiền, liền chuyên tâm nhắm mắt dưỡng thần .

Sau khi tạo hình xong, cô mở to mắt nhìn mình trong gương, liền lập tức sững sờ.

Khuôn mặt trang điểm vô cùng tự nhiên, cô thậm chí không nhận ra chuyên viên trang điểm đã trang điểm chỗ nào, nhưng toàn bộ khuôn mặt đều trở nên tinh xảo hơn rất nhiều, giống như là ma-nơ-canh ngẩng cao đầu trong tủ kính. Đương nhiên kiểu tóc thay đổi cũng giúp không ít, cùng là ngang lưng, từ

tóc đen thẳng biến thành tóc đen uốn, khí chất lập tức liền bất đồng .

Chuyên gia trang điểm lui ra phía sau vài bước, nhìn nhìn khuôn mặt cô, nói với cô: “Cách trang điểm thích hợp với bộ váy màu vàng thứ hai của cô hơn, nhưng thời gian thi đấu quá gấp gáp không kịp trang điểm hai lần, đến vòng hai tôi sẽ giúp cô chỉnh lại.”

Đinh Mông nói cảm ơn cô ta, trong lòng vẫn không khỏi lo lắng. Cái váy màu vàng kia cô còn chưa thử, một chút nữa mặc lên không biết có nhìn nổi không?

Đào mắt đã sắp giữa trưa, tổ chương trình phát com hộp, mọi người đều chỉ qua loa ăn mấy miếng, không khí trong hậu trường cũng càng ngày càng khẩn trương .

Đinh Mông cố ý liếc nhìn Bạch Cảnh Thụy, hôm nay trang phục của anh ta tương đối thiên về phong cách Anh quốc, dưới chân là một đôi giày múa có vẻ rất quý, từ trên xuống dưới đều rất đẹp. Cô nhìn lại mình, nhắm mắt mà nói, xem như là lực lượng ngang nhau đi.

Bất tri bất giác bên ngoài đã có tiếng ồn ào, nhân viên công tác cầm micro tổ chức người xem ổn định chỗ ngồi, cuộc thi cũng bắt đầu đếm ngược thời gian. MC ăn mặc lộng lẫy đi tới, chào hỏi các thí sinh trong hậu trường, sau đó đi lên sân khấu .

Đinh Mông trong lòng luôn có điểm không chắc, giống như là đột nhiên bị vút đến một hòn đảo hoang, rơi vào hoàn cảnh tứ cố vô thân.

Cô không biết vì sao mình lại có cảm giác này, vòng thi trước cô cũng vẫn luôn chỉ có một mình, nhưng cũng không yếu đuối như bây giờ.

Cho đến thời điểm MC giới thiệu thành phần ban giám khảo, đọc tên Kiều Di Thần, cô mới ngạc nhiên ý thức được, thì ra là bởi vì Kiều Di Thần?

... Ừ, nếu như một lát nữa lên sân khấu không nhìn thấy Kiều Di Thần, hoặc là thấy người khác ngồi trên ghế giám khảo, chắc chắn cô sẽ cảm thấy không quen, chắc chắn là như vậy.

Tóm lại không cần biết thế nào, cô đã an tâm lại .

MC giới thiệu giám khảo xong, sân khấu kéo màn che lên. Đinh Mông cùng Bạch Cảnh Thụy là tổ hai, người đầu tiên lên đài, lại là Đường Thi Nhiên.

Đường Thi Nhiên trong vòng loại cũng hát nhạc của Tư Mã Tiêu Tiêu, màn hình lớn trên sân khấu phát lại tình cảnh lúc ấy, Đinh Mông ở phía sau đài cũng cảm thấy thực xấu hổ.

Nhưng cô vẫn nghiêm túc lắng nghe, lúc sơ tuyển Đường Thi Nhiên biểu hiện đã rất tốt, không tính là lịch sử đen tối, chỉ cảm thấy so với hiện tại cũng không có thay đổi gì lớn, Đinh Mông cảm thấy khả năng là thời điểm đó các phương diện của cô ta đã tương đối thành thực, cho nên trận đấu này không có cách nào làm cho cô ta có đột phá quá lớn.

Giống như là chơi game thăng cấp, cấp càng cao, thăng cấp càng khó.

Đường Thi Nhiên trên sân khấu biểu diễn lại ca khúc trong vòng sơ tuyển thì Đinh Mông ở hậu trường vụng trộm xem mấy lần, cảm thấy cô ta vẫn có thay đổi, ít nhất là nhảy tốt hơn.

Ca khúc trong vòng sơ tuyển đối với Đường Thi Nhiên mà nói dường như hoàn toàn không có khó khăn, cô không chút gợn sóng cũng không sợ hãi biểu diễn xong .

Sau khi tổ thứ nhất biểu diễn kết thúc, khán giả tại hiện trường bắt đầu bỏ phiếu. Đinh Mông cũng không tự chủ khẩn trương theo, bởi vì cái này liên quan trực tiếp đến sau vòng sau cô sẽ đấu với ai.

À, đầu tiên là cô có thể PK thắng Bạch Cảnh Thụy.

Bỏ phiếu kết thúc, Đường Thi Nhiên lấy hơn hai trăm phiếu vượt trội tiến vào vòng trong tranh quán quân, MC phỏng vấn đơn giản hai người một chút, sau đó cho họ đi xuống chuẩn bị ca khúc thứ hai.

“Bạch Cảnh Thụy, Đinh Mông, chuẩn bị!” Đạo diễn tổ hậu cần gọi to, Đinh Mông vội đến vị trí chỉ định đứng yên.

Trình tự ra sân của cô và Bạch Cảnh Thụy là Bạch Cảnh Thụy ra trước, cô ra sau. MC gọi tên Bạch Cảnh Thụy lên sân khấu, trước đó vẫn chiếu phần ghi hình sơ tuyển của anh ta, có lẽ bởi vì vòng sơ tuyển cần kiểm tra giọng hát, lúc đó anh ta cũng không nhảy.

Nhưng ở trên sân khấu tái hiện lại bài hát này thì dĩ nhiên có một vũ đoàn nhảy cùng anh ta. Ca khúc của anh ta cũng được xử lý lại một lần nữa, tiết tấu sống động không ít, rất dễ dàng kéo không khí tại hiện trường lên theo. Ở giữa còn có một đoạn anh nhảy solo, khiến khán giả thét chói tai liên tục.

Đinh Mông lặng lẽ nghĩ lại, nếu trước đây cô cũng đi học nhảy một chút có phải tốt không.

Sau khi Bạch Cảnh Thụy biểu diễn xong, không khí nhiệt liệt tại trường quay thật lâu không thể tán đi. Bạch Cảnh Thụy đi xuống sân khấu trong tiếng vỗ tay mạnh mẽ của mọi người, người dẫn chương trình đã dẫn đề tài đến Đinh Mông.

Lần này bọn họ không trực tiếp mời cô lên sân khấu, mà trước hết để màn hình lớn phát đoạn phim quay cô trong vòng sơ tuyển.

“Chào ban giám khảo, tôi là số 65 – Đinh Mông...”

Cô nghe thấy giọng mình từ trên sân khấu truyền tới, nhận không được nghiêng đầu nhìn lên màn ảnh lớn. Khi đó mình thật sự là mặt không điểm trang, phấn son trang điểm một chút cũng không có. Tóc hẫ là vừa mới gội, tùy ý xõa trên vai, trên người mặc một cái váy liền áo màu trắng, đúng, chính là cái váy hôm đi xem mắt...

Nhìn chính mình hơn một tháng trước, nàng còn có chút cảm khái, bài hát dự thi kia là hát chay, bây giờ nghe lại thật ra cũng hơi giống hát karaoke...

“Cô như đang hát karaoke vậy...” Giọng Kiều Dĩ Thần từ màn hình lớn truyền đến, Đinh Mông sững sốt, tổ chương trình không ngờ thật sự biên tập lời bình luận của giám khảo vào, hơn nữa lại cố tình là câu này.

Hiện tại cô chỉ thấy may mắn mình đang không đứng trên đài.

“Đã qua thời gian hơn một tháng gần hai tháng, Đinh Mông đến cùng đã thay đổi bao nhiêu? Hãy để chúng tôi mời Đinh Mông ra cho quý vị nhìn!”

“Xin mời Đinh Mông!”

Trên ghế khán giả hoan hô, Đinh Mông hít sâu một hơi, bước lên trên đôi sandal gót thấp.

Một màu xanh lạnh nhạt đập vào mắt, không khí vừa rồi được Bạch Cảnh Thụy hâm nóng, tại thời điểm cô bước lên sân khấu kia, đã bình tĩnh trở lại.

Đinh Mông đi lên sân khấu nhìn đầu tiên là hướng của ghế giám khảo, Kiều Dĩ Thần quả nhiên ngồi tại vị trí của anh, trên đầu đội một chiếc mũ hộp với phong cách quần áo của anh, hẳn là để che khuất vết băng trên đầu.

Không biết vì cái gì, cô đột nhiên liền cảm thấy rất muốn cười. Kiều Dĩ Thần tựa hồ nhận thấy được biến hóa cảm xúc rất nhỏ của cô, lặng lẽ trừng mắt liếc cô một cái.

“Đinh Mông Đinh Mông, vũ trụ tối mạnh*!”

* Dễ thương nhất vũ trụ.

Giọng nói vang dội rõ ràng đột nhiên từ một góc khán đài truyền đến, Đinh Mông kinh ngạc một chút, nhìn lại hướng phát ra tiếng. Trương Nam Tinh cùng Tiểu Trắc Tử đứng ở vị trí của hội người thân bạn bè, trong tay gờ loa nhỏ, liều mạng nháy mắt ra hiệu với cô. Phía sau bọn họ còn có khá nhiều người đi theo, hình như cô không quen, nhìn cũng quen mắt, hình như là hàng xóm cùng một khu. Hội người thân nam nữ đều có, trên tay bọn họ giờ một cái biểu ngữ rất to, trên viết khẩu hiệu bọn họ vừa kêu, phía dưới còn có kí tên —— Đinh Mông fanclub, hội trưởng Chanh Nhỏ.

Đinh Mông: “...”

Khẩu hiệu đồng thanh lần nữa truyền đến: “Đinh Mông Đinh Mông, mị lực vô cùng!”

... Đinh Mông cảm thấy chứng bối rối sợ hãi của mình đã đạt tới điểm cao nhất.

Cô cười với đoàn người thân, đi tới giữa sân khấu.

Hai MC nam và nữ đứng bên cạnh cô, nữ MC có chút khoa trương ca ngợi nói: “Hiện tại cô so với lúc ghi hình, thật sự đẹp hơn rất nhiều nhi.”

Đinh Mông nói: “Chủ yếu là bởi vì makeup đó, chuyên gia trang điểm quả thực rất chuyên nghiệp.”

Nữ MC nói: “Tôi xem đoạn phim vừa rồi, hình như bạn hoàn toàn không hoá trang, những thí sinh khác tốt xấu còn bôi một chút kem BB.”

Đinh Mông cười một tiếng: “Thật ra tôi cũng có bôi kem chống nắng.”

Khán giả bật cười, nữ MC làm một cái biểu tình “Rất lạnh”, nam MC mở miệng nói: “Chính bạn cũng vừa xem lại đoạn ghi hình vừa rồi, có cảm tưởng gì không?”

Đinh Mông nói: “Tôi nghĩ lời giám khảo rất đúng, thời điểm đó tôi thật sự hoàn toàn không biết kỹ xảo biểu diễn, chỉ hát bằng cảm giác, hiện tại sau khi nghe phát hiện rất nhiều thiếu sót. Cảm ơn giám khảo đã cho tôi một cơ hội, không loại tôi trong vòng sơ tuyển.”

“Vậy bạn bây giờ có tin tưởng mình hát hay hơn so với lúc ấy được không?”

“Có.”

“Như vậy kể tiếp, xin mời Đinh Mông mang đến ca khúc < >!” Nữ MC đầy nhiệt tình mở màn biểu diễn của Đinh Mông.

Ngon đèn trên sân khấu dần dần tối xuống, Đinh Mông trong tiếng nhạc dạo, chậm rãi bước vào tâm trạng của ca khúc. Màn ảnh lớn phía sau cô, xuất hiện một từng quả cầu bay bay, dưới ý thơ, mấy đôi vũ công cũng xuất hiện ở trên sân khấu, bọn họ mặc lễ phục, duyên dáng nhảy điệu Walzer theo nhạc.

“Mang em bay về phía mặt trăng, để cho em rong chơi trên bầu trời đầy sao mờ mịt, người có nguyện cùng em nhìn ngắm, sao Mộc cùng sao Hỏa mùa xuân sẽ như thế nào...”

Giọng hát của Đinh Mông khiến ca khúc Walzer phác thảo được tình yêu lay chuyển, hiệu quả của sân khấu, phụ trợ được toàn bộ hình ảnh càng thêm mờ ảo triền miên. Trên đài diễn viên phảng phất thật sự sẽ cùng tiếng ca của cô dịu dàng kể, theo âm nhạc bay về phía mặt trăng.

“... Nói theo cách khác: em yêu anh.”

Thời điểm hát xong, khán giả tại trường quay còn đắm chìm trong tình thơ ý họa vừa rồi, nhất thời chưa phục hồi lại tinh thần, cho đến khi trên ngọn đèn trên sân khấu một lần nữa sáng lên, Đinh Mông cúi người thật sâu chào khán giả mới nghe thấy tiếng vỗ tay bùng nổ.

Nam nữ MC cũng lên vũ đài: “Thật sự là tiến bộ rất nhiều, ngay cả tôi là người không hiểu âm nhạc đều có thể nghe ra được.”

Nữ MC nói: “So với kỹ năng ca hát, tôi ngược lại là càng để ý khí chất của cô ấy, anh chẳng lẽ không cảm thấy được, trải qua quãng thời gian huấn luyện này, khí chất của cô ấy tăng lên rất nhiều, giống như bình thường chúng ta hay nói, khí chất của ngôi sao.”

Hai người thảo luận xong về Đinh Mông, một lần nữa mời Bạch Cảnh Thụy lên đài. Lúc anh ta lên sân khấu có không ít khán giả vỗ tay vì anh ta, anh cười phất phất tay chào họ, đi tới bên cạnh Đinh Mông.

“Hiện tại chúng tôi giao quyền lựa chọn cho khán giả, Bạch Cảnh Thụy và Đinh Mông, các bạn muốn ai tiến vào tranh ngôi vị quán quân?”

“Bạch Cảnh Thụy —— “

“Đinh Mông —— “

Trên ghế khán giả tiếng hô không đồng nhất, nam MC ra hiệu “Suýt”, nói với họ: “Chúng tôi không phải điểm số, các bạn muốn bầu cho ai, liền nhấn vào phím bên cạnh ghế, bầu cho họ một phiếu quý giá!”

Mỗi khi đến thời điểm này, dàn nhạc liền phát ra một loại âm nhạc rất khẩn trương. Sau khi MC tuyên bố bắt đầu, Đinh Mông và Bạch Cảnh Thụy số phiếu nhanh chóng tăng lên, nhưng mà Bạch Cảnh Thụy, vẫn luôn hơn Đinh Mông một phiếu, lúc sắp sửa kết thúc bình chọn, vẫn đang trong trạng thái dẫn đầu.

Hội người thân của Đinh Mông và Bạch Cảnh Thụy hò hét hết sức, tựa như chỉ cần giọng lớn một chút, liền có thể khiến cho số phiếu cao lên.

1. Số liệu tăng lên càng ngày càng chậm, Đinh Mông đã không ôm quá nhiều hy vọng. Nữ MC nhìn trên màn ảnh số phiếu thống kê, nhắc nhở khán giả: “Thời gian bình chọn sắp kết thúc, Khán giả nào còn chưa bình chọn xin nhanh chóng ấn nút đi ạ!”

Cô vừa nói không bao lâu, tiếng nhạc trên hiện trường liền ngừng lại, bình chọn kết thúc.

Số phiếu Đinh Mông ngay tại lúc cuối cùng, kỳ tích nhảy lên vài cái, thời điểm dừng lại, là 497 so với 493.

Bạch Cảnh Thụy 493.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Vừa có kết quả của người chiến thắng, khán giả lập tức la hét chói tai. Người thân và bạn bè Đinh Mông hạnh phúc như điên, lại kêu gào khẩu hiệu của họ:

“Đinh Mông Đinh Mông, đáng yêu nhất vũ trụ!”

...

Đinh Mông lập tức thoát khỏi chiến thắng bất ngờ, trở lại thực tế.

“Đinh Mông lại bày ra bộ dạng ngốc nghếch thế kia, có phải cũng không ngờ mình sẽ thắng hay không?”

Nữ MC ném câu chuyện sang cho cô, Đinh Mông gật đầu nói: “Tôi cũng không ngờ, bởi vì Bạch Cảnh Thụy vẫn luôn dẫn đầu, tôi nghi ngờ có phải khán giả quá căng thẳng mà trượt tay ấn nhầm không nữa.”

Trên dưới khán đài đều cười, Bạch Cảnh Thụy ở bên cạnh nói: “Hay là cho họ bình chọn một lần nữa nhé?”

Mọi người lại cười ồ lên lần nữa, nữ MC lại nói với Bạch Cảnh Thụy: “Chỉ thua bốn phiếu cũng thực đáng tiếc, nhưng mà cũng đừng nản lòng, vẫn còn trận tranh giải ba, cố lên!”

Trận tranh giải ba diễn ra ngay trước trận tranh giải nhất, Đinh Mông cùng Bạch Cảnh Thụy đi vào cánh gà, chuẩn bị cho trận thi đấu tiếp theo.

Đường Thi Nhiên đã thay xong quần áo, gặp Đinh Mông đi vào, cười cười với cô: “Cuối cùng lại được làm đối thủ của cô, tôi nhất định sẽ không nhượng bộ đâu”.

Đinh Mông cũng cười cười với cô ta: “Thi đấu hết mình mới là tôn trọng đối thủ, tôi cũng không khách khí”.

Đường Thi Nhiên chỉ cười mà không nói gì nữa, Đinh Mông cũng không để ý, đi vào phòng thay đồ.

Lần này Kiều Dĩ Thần chuẩn bị trang phục cho cô lại có cả giày đi kèm, cô thay một bộ váy màu vàng, cởi đôi sandal ra, xỏ đôi giày cao gót cũng màu vàng vào.

Đinh Mông cũng từng thấy người khác đi giày cao hơn đôi này nhiều, cũng không có chuyện gì cả, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên Đinh Mông đi đôi giày đế nhọn cao như vậy, chỉ sợ lát nữa sẽ ngã.

Nhưng đôi giày này lại thực sự phù hợp với bộ váy, cô thay đồ xong, ngẩng đầu nhìn mình trong gương.

Chuyện này... Thật sự chỉ có thể dùng từ tuyệt vời để hình dung, tuy rằng tự nói chính mình thật sự xấu hổ. Nhưng cô hoàn toàn không ngờ mình mặc cái váy màu vàng kia lại chẳng có chút cảm giác không hợp nào, thậm chí phối hợp với lối trang điểm này, còn nhìn ra phong thái của một Thiên Hậu.

Cô nhớ đến lời người dẫn chương trình vừa nói lúc trên sân khấu, trải qua quãng thời gian huấn luyện vừa rồi, khí chất của cô càng ngày càng tốt lên, khí chất của một ngôi sao cũng là do được bồi dưỡng từng chút như vậy phải không?

Cô lại ngắm nhìn mình trong gương, vóc dáng nhu thuận dẻo dai, mái tóc dài xinh đẹp, cùng với lối trang điểm tự nhiên, hóa ra cô mặc màu vàng cũng có thể đẹp như vậy.

Thảm mỷ của Kiều Dĩ Thần cũng quá tinh tế đi.

Đinh Mông từ phòng thay đồ bước ra ngoài, thợ trang điểm cũng không tin được khi thấy cô mặc bộ váy màu vàng lại xinh đẹp đến như vậy. Để Đinh Mông ngồi xuống, thợ trang điểm cũng bắt đầu trang điểm cho cô.

“Tôi nghĩ không sai mà, cách trang điểm của cô quả thực rất hợp với bộ váy này, nhưng mà màu vàng cũng khó tạo được khí chất.”

Đinh Mông nhắm mắt lại, cảm giác thợ trang điểm xoay xoay không ngừng trên mặt rất mềm mại, thợ trang điểm giúp cô sửa lại màu môi cùng ánh mắt một chút, liền kết thúc.

Lúc này trên sân khấu, hai thí sinh đã biểu diễn xong, giám khảo đang nhận xét. Đinh Mông nhấp môi, tán son ra, lại đi đến trước gương chỉnh sửa tóc mái.

“A, lần đầu tiên trong 25 năm qua tôi mới thấy mình xinh đẹp như vậy!”

Thợ trang điểm đang ở bên cạnh thu dọn đồ đạc lại nghe được lời lẩm bẩm của Đinh Mông cười ra tiếng: “Cho nên cô nhanh chóng đi mua những đồ trang điểm tôi gợi ý đi.”

Đinh Mông gật đầu đồng ý, tuy rằng hơi tốn kém, nhưng hiệu quả tốt như vậy thì tốn kém một chút cũng đáng.

Ah, chờ khi cô kiếm được tiền rồi, nhất định sẽ đi mua một bộ về.

Trên vũ đài, giám khảo đã kết thúc bầu chọn, âm nhạc vui nhộn bắt đầu mở, để chúc mừng thí sinh đạt thứ 3.

Là Bạch Cảnh Thụy thắng.

Lúc thi đấu, anh ta lại bỏ qua sở trường nhảy của mình, lựa chọn hát một bài nhạc nhẹ, gây ra bất ngờ cho ban giám khảo, lại nhận được lời khen.

Trận đấu của họ kết thúc, cũng có nghĩa là đến lượt Đường Thi Nhiên và Đinh Mông ra sân.

Nói thật, Đinh Mông vẫn luôn lo lắng, Đường Thi Nhiên sẽ hát trùng bài hát của cô, nhưng khi tiết tấu nhạc vang lên, Đinh Mông liền biết không phải.

Đường Thi Nhiên cuối cùng cũng không lựa chọn bài .

Cô hát bài hát của Tư Mã Tiêu Tiêu, bài <Ánh sáng>, là một bài hát rất khó, nhưng không ngoài khả năng của Đường Thi Nhiên. Đây là một sự lựa chọn an toàn.

Khi này chiến thắng Bạch Cảnh Thụy là do Đinh Mông tự tin, cô tự tin bất kì kết quả, nên mới đạt được chiến thắng ngoài mong đợi.

“Xuyên qua lồng giam, xé tan màn đêm, đó chính là ánh sáng”

Đường Thi Nhiên vừa mở màn, âm thanh liền khiến khán giả kinh ngạc. Cô sử dụng hết tất cả kĩ năng của mình, bất cứ phương diện nào cũng không có vấn đề, có thể gọi là một phần biểu diễn chuyên nghiệp. Mỗi lần nghe cô ta hát, Đinh Mông đều kinh ngạc, một cơ thể nhỏ bé lại có thể bật ra sức lực kinh người như vậy.

Cô lại âm thầm hít hơi, nhắc nhở mình không được sợ hãi, sợ hãi đối thủ, chính là khởi đầu của thất bại.

Tiếp nhận hết những lời chúc mừng của mọi người Bạch Cảnh Thụy lại quay về hậu trường, nhìn thấy Đinh Mông đứng đó, liền tiến lên cổ vũ cho cô.

Đinh Mông hơi cảm động, mình vừa mới chiến thắng anh ta, anh ta lại không giận mình chút nào.

Sau khi bài diễn của Đường Thi Nhiên kết thúc, khán giả phản ứng rất nhiệt tình, Đinh Mông hít sâu, nghe được MC tuyên bố: “Người kế tiếp lên thi đấu là Đinh Mông, cô ấy sẽ mang đến điều gì cho chúng ta? Tôi vô cùng tò mò nên sẽ không nói thêm gì nữa, xin mời Đinh Mông lên sân khấu!”

Khán giả reo hò, ngọn đèn sân khấu thay đổi, âm nhạc thanh thoát mà sống động đã bắt đầu.

Tất cả khán giả sững sốt trong giây lát, khi mà mọi người còn chưa lấy lại tinh thần, lời ca của Đinh Mông đã cất lên: “Ở trong góc nhỏ, người vội vã ngang qua, a, không ai nhìn thấy tôi như lửa hoa nở rộ”

Cả khán đài đột ngột sục sôi, không chỉ bởi vì giọng hát tươi sáng của cô, mà còn là vì hai khí chất cùng tồn tại trên người cô gái này.

Đinh Mông không còn giống hình ảnh cô gái yếu đuối hát những bản ballad nhẹ nhàng trong ấn tượng của khán giả nữa, cô còn có thể trang điểm cá tính, mang giày cao gót và hát nhạc Rock!

“Thời gian không còn nhiều, không thể để mất nữa, a, chẳng muốn để ý đến cảm nhận của ai.”

Trong chiếc váy màu vàng, Đinh Mông tựa như một nữ hoàng kiêu ngạo, khán giả liên tục hét chói tai, cũng không ảnh hưởng chút nào tới cô. Trong lòng cô âm thầm lấy lại bình tĩnh, đoạn kế tiếp chính là phần điệp khúc.

Cô cầm micro chặt thêm một chút, âm thanh như pháo hoa muốn nổ tung trên bầu trời.

“Nhị Nguyệt sơ hoa..”

Giọng hát của cô bỗng nhiên cao vút, trên sân khấu pháo hoa cũng đột ngột bắn ra vàng rực, chiếu sáng toàn bộ cảnh tượng trên vũ đài. Điều này đem lại hiệu quả lớn, khán giả càng ngày càng cuồng nhiệt, gần như không thể kiểm soát.

Tiếng la hét chói tai điên cuồng át đi toàn bộ sân khấu, Đinh Mông cũng vẫn không hề bị ảnh hưởng, hát đến lời thứ hai, cô không hề sợ sẽ vấp ngã mà đứng yên tại một góc sân khấu, cô mang theo âm nhạc cùng nhịp điệu, đi lại xung quanh.

Thậm chí cô còn đi dọc theo phía trước sân khấu, để khán giả được nghe âm thanh ở khoảng cách gần hơn: “Nhị nguyệt sơ hoa”.

Giọng hát của cô một lần nữa lại kích thích màng nhĩ khán giả, trên sân khấu “phanh” một tiếng, khoảng không ngập tràn giấy màu vàng sáng lấp lánh.

Sự nhiệt tình của khán giả giống như núi lửa phun trào, khiến MC không thể kiểm soát được, Trên tóc Đinh Mông dính rất nhiều những mảnh giấy nhỏ, cô dùng ngón tay khều ra, lại nghe nam MC nói: “Thật sự bất ngờ! tôi không thể tin được ở sân khấu thi đấu ngày hôm nay có thể nghe được bài hát ! Càng không ngờ được là cô ấy sẽ hát!”

Dù sao đây cũng là một bài hát khó, nếu thí sinh không phải Tư Mã Tiêu Tiêu chân chính thì chính là tìm cái chết! Huống chi trước giờ Đinh Mông vẫn đi theo dòng nhạc trữ tình.

Nữ MC cũng kích động: “Cô ấy mặc như vậy tôi cảm thấy dùng từ “mới lạ” không thể diễn tả được, váy vàng, giày cao gót vàng, lại vô cùng phù hợp với bài hát này, thực sự là từ cô bé đáng yêu biến thành nữ hoàng!”

Đinh Mông nghe bọn họ khen thì hơi ngượng, bạn bè người thân trên ghế khán giả lại đứng lên reo hò: “Mông Chủ Mông chủ, đáng yêu nhất vũ trụ! Hàng ngàn năm sau, thống trị đấu trường!”

Đinh Mông: “...”

Thật là muốn đắm vào tìm mả.

“Bây giờ cả hai thí sinh đều biểu diễn xong rồi, chúng ta hãy mời Đường Thi Nhiên ra sân khấu một lần nữa, lần này, quán quân của “Âm Thanh Tự Nhiên” sẽ là một trong hai người bọn họ”.

Đường Thi Nhiên lên sân khấu giữa những tiếng vỗ tay của khán giả, cô ta cười cười vẫy tay với mọi người, chỉ là có hơi chút miễn cưỡng.

Hai người đứng ở định phía sau, dẫn chương trình lại hỏi đánh giá của mỗi người về phần biểu diễn của đối phương, rồi chuyển giao sang cho ban giám khảo.

Tiêu Kỳ vẫn là người nhận xét đầu tiên trong ba giám khảo, lần này cũng vậy: “Biểu hiện hôm nay của Đinh Mông thực sự vượt xa khỏi mong đợi của mọi người, thời điểm bạn từ hậu trường bước ra, tôi cùng giáo sư Tôn đều vô cùng ngạc nhiên! Khí chất vàng mạnh mẽ, thiết kế gọi cảm, được mặc trên người bạn không hề có một chút không hợp lý, quả thực đẹp vô cùng! Màn biểu diễn vừa rồi còn làm cho người ta quên mất đây là một buổi thi đấu, còn nghĩ rằng bạn đang hát hát mở màn!”

Tôn Duệ ngồi bên cạnh cười: “Chúng ta chăm cho cô ấy giải nhất nhé.”

“Vâng!” Tiêu Kỳ nhìn anh ta rồi nói tiếp: “Hôm nay Đinh Mông biểu diễn không chỉ là một bước đột phá hình ảnh của bản thân mà còn đột phá phong cách biểu diễn. Rất nhiều ca sĩ bị một khuôn khổ vô hình hạn chế về phong cách chọn bài, hôm nay cô ấy lại dám nhảy ra ngoài khuôn khổ như vậy, đây là một chuyển biến lớn, tôi cảm thấy vô cùng tuyệt vời! Bài hát mọi người đều biết là một bài khó, trên mạng còn có lời đồn ngay cả Tư Mã Tiêu Tiêu còn không dám hát trực tiếp bài hát này, đây chính là thời điểm Tư Mã Tiêu Tiêu bác bỏ tin đồn rồi!”

Khán giả đồng loạt cười, Tiêu Kỳ lại tiếp tục nói: “Bây giờ nói về Đường Thi Nhiên, bài hát “Ánh sáng” của bạn hát cũng rất tốt, từ khi bắt đầu thi đấu, bạn hát rất nhiều bài hát của Tư Mã Tiêu Tiêu, nhưng bạn có biết, bạn và Đinh Mông khác nhau ở chỗ nào không?”

Đường Thi Nhiên lắc đầu

Tiêu Kỳ nói: “Bạn hát nhạc Tư Mã Tiêu Tiêu, Đinh Mông cũng hát nhạc Tư Mã Tiêu Tiêu, nhưng khi Đinh Mông hát, người nghe sẽ không nhầm cô ấy là Tư Mã Tiêu Tiêu, cô ấy chính là Đinh Mông.”

Đường Thi Nhiên mỉm môi không nói, nữ MC kịp thời hỏi: “Vậy xin hỏi giáo sư Tiêu muốn bỏ phiếu cho ai?”

“Đinh Mông!” Giọng của Tiêu Kỳ qua micro khuếch đại lên.

Khán phòng lại vang lên tiếng vỗ tay giòn giã, mấy người lớn tuổi lại kêu Chanh Nhỏ, hô vang khẩu hiệu.

Đinh Mông không còn cảm thấy xấu hổ, bởi vì cô cũng đang vui sướng giống như họ. Cô khom người cảm ơn Tiêu Kỳ, nam MC liền nhìn về phía giám khảo thứ hai: “Xin mời giáo sư Tôn nhận xét.”

Tôn Duệ ôm cánh tay, suy nghĩ một lát, rồi nhìn Đường Thi Nhiên nói: “Bạn có nghe rõ lời của giáo sư Tiêu không?”

Đường Thi Nhiên gật đầu, Tôn Duệ nói: “Khi bạn hát, luôn vô tình bắt chước Tư Mã Tiêu Tiêu, người ta thực sự thích cô ấy, nhưng giới âm nhạc cần Đường Thi Nhiên, chứ không cần thêm một Tư Mã Tiêu Tiêu thứ hai nữa. Ngoài ra, trước khi thi đấu, tôi cùng giáo sư Tiêu vẫn đoán, lần này bạn có hát hay không, bởi vì nó là bài hát làm nên tên tuổi của Tư Mã Tiêu Tiêu, không ngờ cuối cùng chúng tôi vẫn nghe được mà lại từ miệng Đinh Mông hát”.

“Tôi hiểu được suy nghĩ của thí sinh trong trận chung kết, đương nhiên bài hát mình càng nắm chắc càng tốt, lựa chọn của bạn là điều dễ hiểu, nhưng lại cho thấy sự dũng cảm của Đinh Mông, ở thời điểm mấu chốt, cô ấy dám lựa chọn một thách thức cho bản thân, chính là điều đáng ngưỡng mộ. Điều đáng vui là cô ấy lại thành công, Từ vòng loại đến chung kết, chúng tôi từng bước thấy được sự lột xác của cô ấy. Mấy năm nay tôi làm giám khảo nhiều cuộc thi, gặp rất nhiều thí sinh, nhưng người mang đến sự ngạc nhiên như vậy, thật sự là chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Mặc dù tổng hợp trên nhiều phương diện, Đường Thi Nhiên thắng Đinh Mông một bậc, nhưng dựa vào phần biểu diễn vừa rồi, hãy để tôi bướng bỉnh một lần, tôi muốn bỏ phiếu cho Đinh Mông.”

“Đinh Mông lại được thêm một phiếu! Thưa quý vị, quán quân của “Âm thanh tự nhiên” năm nay, chính là Đinh Mông!” Cùng với giọng nói nhiệt tình của nam MC, khán giả cũng nhiệt liệt vỗ tay, ban nhạc cũng chơi bản nhạc chúc mừng.

Đinh Mông bây giờ đang bình tĩnh trở lại, nữ MC chúc mừng nàng xong, lại nói với bạn dẫn: “Anh có cảm thấy ánh mắt của nhà sản xuất Kiều đang vô cùng oán giận không?”

Khán giả trong phòng lại cười, nam MC háng giọng, nhìn Kiều Di Thần nói: “Tuy rằng phiếu của giáo sư Kiều không ai quan tâm nữa, nhưng tôi vẫn bảo vệ quyền lợi được phát biểu cho anh”.

Đinh Mông nói: “Thực ra, tôi vẫn rất quan tâm”

Nam MC nói: “Được, thí sinh của chúng tôi đang giữ thẻ điện cho anh, chút nữa nhận xét anh nhất định phải nói nhiều lời tốt đẹp.”

Kiều Di Thần ghé sát micro, mở miệng: “Những lời tiếp theo tôi không nói với một mình Đinh Mông, mà muốn nói cho tất cả mọi người, bây giờ, không khí âm nhạc càng ngày càng mạnh mẽ, những người kiên nhẫn làm âm nhạc đã rất ít, nhiều người chỉ đang nghe nhạc theo trào lưu, tôi muốn tìm một người có thể tĩnh tâm xuống để thu một album nhạc thực sự rất khó khăn. Cho nên đến với cuộc thi này, tôi muốn tìm được những tiềm năng mới, lại có thể tĩnh tâm. Rất vui vì tôi đã tìm được. Cô ấy không chỉ dẻo dai, mà cuộc thi hôm nay còn cho thấy cô ấy trong tương lai sẽ có nhiều khả năng hơn nữa, người đó chính là Đinh Mông, tôi bỏ một phiếu cho bạn.”

Bạn bè người thân ở phía dưới lại reo hò, trên sân khấu, MC kích động nói: “Kiều Di Thần cũng bỏ phiếu cho Đinh Mông! Đinh Mông được cả 3 phiếu,

hoàn toàn xứng đáng cho ngôi vị quán quân!”

Đình Mông cũng khom người cảm ơn Kiều Di Thần, Kiều Di Thần lại nói: “Nhưng mà như giáo sư Tôn vừa nói, nếu nhìn toàn diện hơn một tháng thi đấu qua, năng lực của Đường Thi Nhiên cao hơn của bạn, tôi hi vọng bạn không vì chiến thắng ngày hôm nay mà tự mãn.”

“Vâng, tôi sẽ không.”

“Chúng ta hãy chờ đợi sự phát triển của Đình Mông trong tương lai! Chương trình “Âm Thanh Tự Nhiên” đã kết thúc thành công tốt đẹp, cảm ơn các bạn đã đến tham dự cùng chúc tôi! Ngoài ra, cũng xin cảm ơn các nhà tài trợ!”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Ba người đứng đầu cùng nhau lên bục nhận giải thưởng, cuộc thi sau hơn một tháng thi đấu đã kết thúc như vậy.

Phía sau hậu trường, đạo diễn tập trung mọi người vào một chỗ, vui vẻ tuyên bố: “Mọi người đã vất vả cả tháng nay rồi, ngày mai, nhà sản xuất Mộ sẽ làm một bữa tiệc chúc mừng tại nhà. Mọi người nhất định phải tham gia đầy đủ.”

Đạo diễn vừa dứt lời thì mọi người ai nấy đều vỗ tay hoan hô. Sau khi đạo diễn đem thư mời phát hết cho mọi người, liền lại gần chúc mừng Đình Mông. Bạn bè cùng người thân, cũng là nhân viên làm việc dưới sự lãnh đạo của Tưởng Nam Tinh vừa vào hậu trường, nhìn thấy Đình Mông vội vã xông lên: “Mông Mông, cậu lại cứ thế mà chạy trốn một đi không trở lại sao? Vừa rồi cậu biểu diễn quá tuyệt vời. Chúc mừng cậu đã đạt giải quán quân, đem vinh quang về cho khu phố của chúng ta!”

Đình Mông: “...”

Mặc dù không đại diện cho khu phố để tham gia thi đấu, nhưng Tưởng Nam Tinh vẫn thân thiện tỏ lòng biết ơn.

Phía sau bỗng có em gái lạ mặt đưa cho cô hộp quà, mặt tràn đầy nước mắt tỏ ra vui mừng, xúc động nói: “Mông Chủ, đây là mật ong Chanh Nhỏ đưa cho chị! Có thể giúp cô họng không bị khô!”

Đây là lần đầu tiên Đình Mông nhận được quà từ fan, có chút bối rối. Tưởng Nam Tinh ở bên cạnh nói: “Đừng ngại nữa, cứ mạnh dạn nhận đi!”

Đình Mông há to miệng, nuốt hết cả mật ong, Tưởng Nam Tinh lại nhắc đến chuyện ông chủ Tiệm đồ xiên que mời khách, Đình Mông nghĩ chọn ngày không bằng gặp ngày, thôi thì hôm nay luôn đi!

Vì thế cô nhanh chóng thay quần áo, vui vẻ đi theo Tưởng Nam Tinh đến Hương Phiêu Thập Lý.

Lúc rời đi, cô đặc biệt chú ý đến hành động của Kiều Di Thần, lại phát hiện không thấy anh ta đâu. Đầu anh ta bị thương, nên sẽ không có ai kéo anh ta ra ngoài ăn uống. Chắc là về bệnh viện rồi.

Tối nay có buổi huấn luyện đặc biệt chắc không sao chứ? Nếu anh ta gọi điện thoại đến hỏi, chỉ cần nói mình ở nhà huấn luyện đặc biệt là được rồi!

Quyết định xong, Đình Mông yên tâm chạy nhanh đến cửa hàng đồ xiên que.

Buổi tối ở đây làm ăn rất tốt, đám người Đình Mông vừa đến, được mời đến phòng riêng. Đãi ngộ đặc biệt này làm cho Đình Mông cảm thấy xấu hổ: “Bà chủ, cô mời tôi ăn cơm, lại còn tự mình đón tiếp, thật ngại quá đi à.”

Người phụ nữ mặc sườn xám màu đỏ nói: “Ai, đã nói bao nhiêu lần rồi, không cần gọi tôi là bà chủ, tôi cũng chỉ là người làm thuê, mọi người gọi tên tôi là được rồi!”

Tưởng Nam Tinh chớp mắt với cô, ghé sát vào tai nói: “Sao cô còn chưa đem ông chủ bắt về à? Không phải tôi nói nhưng ông chủ tuần tú lịch sự như vậy nếu cô không ra tay sớm muộn cũng có cô gái khác giành mất”

Người phụ nữ kia đảo mắt, nói: “Cô cứ kết hôn trước đi, khi tôi vừa mới đi làm ở đây, gia đình cô đã sắp xếp chuyện kết hôn cho cô, bây giờ tôi đã trở thành bà chủ trong lòng mọi người rồi, người nhà cô vẫn còn đang lo chuyện kết hôn của cô”

Mọi người trong phòng đều cười rộ lên, Tưởng Nam Tinh lườm Đình Mông, chỉ ngón tay, nói: “Cười cái gì mà cười? Tưởng kết hôn rồi là giới lắm phải không?”

Đinh Mông nhin cười nói: “Đâu có, đâu có, cậu độc thân, cậu về vắng”

Người ngồi quanh bàn lại cười ầm lên, bà chủ sắp xếp thức ăn cho họ xong, nói: “Mọi người từ từ dùng bữa, không đủ thì gọi thêm, tối nay ông chủ tôi mời, ăn thoải mái”

Đinh Mông hỏi: “Ông chủ tối nay không ở đây sao? Làm cho Nam Tinh của chúng ta trông ngóng a, cậu ấy đặc biệt vì anh ta nên mới tới đây ăn đó”

Tướng Nam Tinh đá chân cô dưới gầm bàn, Đinh Mông vội sửa lại: “A, Nam Tinh bây giờ đã có Tiểu Trác Từ, ông chủ là quá khứ rồi.”

Tiểu Trác Từ vô tình trúng đạn lại lặng lẽ cúi đầu.

Không lâu sau thịt trong nồi lẩu đã chín, Đinh Mông cảm thấy đã 500 năm qua mình không ngửi qua mùi thịt xiên, nghiêm túc dùng tay lấy lên một miếng thịt bò to.

Vừa ăn được một lúc, chuông điện thoại lại reo, Đinh Mông ra dấu im lặng với mọi người, cầm điện thoại lên nghe.

Quả nhiên là Kiều Dĩ Thần.

Cô khẽ hắng giọng, chuẩn bị tinh thần vui vẻ, nghe điện thoại:” Chó.. Con.. con, có chuyện gì a?”

Mí mắt cậu đại đại khẽ giật, hỏi: “Cậu đang ở đâu? Làm gì?”

Khóe miệng Đinh Mông giật giật, đây là quản lí kí túc xá kiểm tra phòng chắc..

“Mình ở nhà huấn luyện đặc biệt.” Cô nói ra lí do thoái thác đã chuẩn bị từ trước.

Kiều Dĩ Thần im lặng một lúc: “Huấn luyện đặc biệt?”

“Đúng vậy” Đinh Mông biểu hiện hoàn toàn tự nhiên.

“À”. Giọng nói Kiều Dĩ Thần bất chợt là lạ. Đinh Mông có cảm giác không ổn. “Bây giờ cậu đang tập luyện cái gì?”

“Mình... luyện phát âm”

“Vậy cậu đàn guitar cho mình nghe đi.”

Đinh Mông:”...”

Không nghĩ ra còn có thể như vậy...

Nhưng mà cũng không được hoảng hốt, cô nhanh trí, ho một tiếng rồi bình tĩnh đáp: “Mình đàn guitar thì không thể cầm điện thoại được, để dưới đất thì cậu không nghe rõ”

“Cậu nói có vẻ hợp lí nh” Giọng Kiều Dĩ Thần càng trở nên cổ quái, không để cho Đinh Mông kịp nghĩ thêm gì, anh ta liền kết thúc cuộc kiểm tra: “Cậu cứ tiếp tục luyện tập, mình cúp máy đây.”

Anh ta nói xong liền cúp điện thoại, Đinh Mông nhìn điện thoại của mình nhủ mảy, sao cứ có cảm giác là lạ? Tướng Nam Tinh nhân lúc cô nghe điện thoại, liền cùng Tiểu Trác Từ ăn sạch chỗ thịt bò còn lại trong nồi. Cô liếc mắt nhìn Đinh Mông một cái, ghé sát tai cô nói nhỏ: “Thật ra mình vẫn lo lắng nếu như quan hệ của cậu với Kiều Dĩ Thần được làm rõ, liệu cậu có bị liệt vào danh sách đen của xã hội không vậy?”

Đinh Mông cũng không lo lắng đến vấn đề này, trên thực tế, trên hợp đồng viết rõ cuộc hôn nhân này chỉ kéo dài nửa năm, bây giờ đã qua hai tháng, chỉ còn lại bốn tháng nữa, cô cũng không muốn tiếp xúc nhiều để bị phát hiện.

Mất gần hai tiếng mới ăn xong bữa cơm, lại cùng lời thề non hẹn biển của Tướng Nam Tinh: “Ăn bữa cơm ở nhà hàng nướng xiên que, kiếp sau còn làm bạn bè tốt”. Đinh Mông mang theo gói thịt xiên đã gói sẵn mang về nhà.

Người lái xe thậm chí lại nhận ra cô, còn nhiệt tình thảo luận với Đinh Mông về cuộc thi, cuối cùng còn xin chữ kí.

Chỉ tiếc là không thể không thanh toán tiền xe.

Cô xách bao lớn bao nhỏ đồ đạc, ngâm nga một bài hát ngắn đi lên nhà, vừa mở cửa, ánh sáng màu trắng ấm áp tỏa ra từ bên trong làm trái tim cô đột nhiên giật một chút.

“Về rồi?” Giọng Kiều Dĩ Thần từ trong phòng khách truyền ra, Đinh Mông bước hai bước vào trong nhà, thấy anh ta ngồi trên ghế sofa, hơi ngửa đầu nhìn mình.

“Á”. cô lần nữa nhanh trí, nghĩ thầm mình tự tập luyện đối bụng vừa mới xuống nhà mua đồ ăn đêm.. đồ xiên, có được hay không nh?

Không được không được, trên tay mình còn cầm quần áo dự thi lúc này, vừa nhìn là đã biết vừa trở về.

Cô không nói gì, Kiều Di Thần lại hỏi: “Cậu huấn luyện đặc biệt tại cửa hàng đồ xiên?”

Đinh Mông: “...”

Sao lại thế? Anh ta không phải đang ở bệnh viện sao?

Bây giờ bệnh viện thật vô trách nhiệm mà, sao có thể tùy tiện để bệnh nhân ra ngoài chứ?

Cô đem mấy túi trong tay bỏ xuống, đi qua cười với Kiều Di Thần: “Chó con, không phải cậu đang ở bệnh viện à?”

Kiều Di Thần cười lạnh một tiếng: “Cậu đương nhiên ước gì mình nằm viện, mà tốt nhất vĩnh viễn đừng trở về, có phải không?”

“Không không không, mình làm sao có thể có ý nghĩ ác độc như thế được? Mình là đang lo lắng cho cơ thể cậu mà, dù sao đầu cậu cũng bị một vết thương lớn như thế.”

Kiều Di Thần: “...”

Anh hít một hơi, cười với cô nói: “Sau khi cuộc thi kết thúc mình đã trở về ngay lập tức”

Đinh Mông yên lặng một lúc, chẳng lẽ lúc này là anh ta ở nhà gọi điện thoại cho cô? Nghĩ tới việc mình vừa nói dối, cô cảm thấy có chút tự đau lòng. Hít thở sâu, cô nhủ thầm, nhìn Kiều Di Thần nói: “Cậu không cần ở lại bệnh viện quan sát thêm sao? Chắc không phải cậu trốn viện về chứ? Mình nói cậu này, bệnh nhân sao lại không phối hợp điều trị cùng với bác sĩ hả? Nếu thực sự để lại di chứng thì biết làm thế nào?”

Đinh Mông đưa ra một loạt câu hỏi làm Kiều Di Thần chóng mặt, “Ngày mai mình có thể cắt chỉ rồi, vì thế hôm nay làm thủ tục xuất viện luôn.”

Đinh Mông vẫn không yên tâm: “Vậy bây giờ cậu thấy thế nào?”

Kiều Di Thần nói: “Trước khi cậu giận mình thì rất tốt.”

Đinh Mông: “...”

Cô giận khi nào, rõ ràng là anh ta đang tìm cách dạy dỗ cô.

Nhưng cô cũng không thể chấp nhận với một bệnh nhân được, Đinh Mông vẫn tích cực nhận sai: “Đây là hôm nay ông chủ cửa hàng que xiên nướng mời khách, mình không thể không nể mặt, anh ta rất hiếm khi mời khách đó!”

Ánh mắt Kiều Di Thần lướt qua mấy túi xách đựng que xiên: “Ăn xong còn có phần về, cậu cũng thật có mặt mũi.”

Đinh Mông: “Chúng ta cũng không thể lãng phí đồ ăn được phải không?”

Kiều Di Thần cười một tiếng: “Ừ, dù sao cậu nói cũng có lý, đi ăn với ai?”

“Với bọn Tường Nam Tinh và Tiểu Trác Từ, a phải rồi, nhóm fan còn tặng mình một lọ mật ong nữa”.

Đuôi mày Kiều Di Thần khẽ động, chuyển sự chú ý lên Tiểu Trác Từ: “Tiểu Trác Từ có phải là người hôm nay đứng cạnh Tường Nam Tinh, nhìn góc nghiêng như một đứa trẻ?”

Đinh Mông: “.. Vâng”

Thật xin lỗi, Tiểu Trác Từ.

Kiều Di Thần nhìn cô một cái, nói: “Cậu đúng là không có mắt nhìn thịt xiên que”.

Cả đám người cùng nhau ăn thịt xiên, chỉ cần vui vẻ là được, lại còn cần có mắt nhìn? Tôi thích ăn thịt bò mà anh chỉ thích ăn rau sao?

Đinh Mông nhìn anh ta một lúc, đi vào phòng bếp lấy một cái bát, đem gói thịt xiên bỏ vào: “Chúng ta cùng ăn đi, ánh mắt của cậu rất cao đúng không?”

Kiều Di Thần nhìn qua chiếc bát, hơi khinh thường nói: “Mình không ăn mấy thứ này”

Đinh Mông gấp một viên trứng chim cắt, nhiệt tình đưa tới gần miệng anh ta: “Ném thử đi, cửa hàng này mùi vị rất ngon, mình ăn nhiều năm như vậy mà không chán, mà còn đảm bảo hợp vệ sinh.”

Hai mắt Kiều Di Thần nhìn viên trứng chim cắt trước mặt, há mồm nuốt xuống. Đinh Mông nhìn anh ta với ánh mắt chờ mong: “Thấy thế nào?”

“Ừm, mùi vị cũng được.”

Thành công! Đinh Mông tính toán chi tiết, nếu thực sự có thể thuyết phục Kiều Di Thần phát triển nhà hàng thịt xiên, như vậy sau này không cần lo không có thịt ăn nữa.

“Nhưng mà, vết thương trên đầu cậu có thể ăn mấy đồ cay như thế này không?”

“Hình như không.”

Đinh Mông lặng lẽ mang bát đi chuyển về gần mình, cô vẫn nên thuyết phục người khác làm cửa hàng thịt xiên nướng thì hơn.

Kiều Di Thần uống một ngụm nước lọc, nói với cô: “Vì cậu giành được giải vô địch, nên chuyện hôm nay cậu bỏ qua huấn luyện đặc biệt mình sẽ không truy cứu nữa.”

“A”. nói xong dường như là muốn cảm tạ đại ơn đại đức của anh vậy, Đinh Mông cầm đũa chọc chọc vào bát hai lần.

Kiều Di Thần nhìn hành động của cô, khóe miệng không tự chủ mà cong lên: “À, còn quên chưa chúc mừng cậu đoạt giải quán quân, hôm nay biểu hiện của cậu rất xuất sắc.”

Đinh Mông cuối cùng cũng có chút vui vẻ, cô đem cốc ra, đưa cho Kiều Di Thần xem: “Thế nào? Có phải rất đẹp không? Nói đi nói lại vẫn cần cảm ơn cậu, nếu không có cậu, mình cũng sẽ không hát, cái cốc này tặng cho cậu đi.”

Kiều Di Thần ngạc nhiên một chút, quay mặt đi chỗ khác: “Ai quan tâm cái cốc vỡ nhỏ của cậu đâu.”

Đinh Mông: “...”

Không cần làm vỡ, ai quan tâm anh a.

Cô hừ một tiếng trong mũi, xoay người đem cốc cất đi.

Kiều Di Thần ngồi bình tĩnh một lát sau mở miệng nói: “Tuy cậu được giải nhất, nhưng cũng hi vọng cậu nhớ kỹ những lời cậu nói hôm nay, không được kiêu ngạo, con đường sau này phải đi còn dài.”

“Mình biết rồi”. Cô liếc mắt nhìn, lại bị miếng băng trắng trên đầu anh ta thu hút “vết thương của cậu thế nào rồi? không về bệnh viện không sao chứ?”

“Không sao”.

Đinh Mông giơ tay lên muốn chạm vào vết thương trên đầu anh, nhưng lại sợ nhìn thấy hình ảnh máu tanh, cuối cùng cũng không dám bóc lớp vải thừa ra: “Có phải sẽ để lại sẹo không?”

Tuy là vết thương ở trên đầu, có tóc che, nhưng nhờ hói đầu thì sao?

Kiều Di Thần nói: “Đó không phải sẹo, mà là huy chương”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Huy chương vì vợ mà bị thương.

Trái tim thiếu nữ của Đinh Mông bị kích thích mãnh liệt.

Ánh mắt Kiều Di Thần còn sáng hơn cả kim cương và sao, dù không mang theo suy nghĩ gì mà nhìn cô như thế, lại làm cho nhiệt độ trên mặt cô nhanh chóng tăng vọt lên.

“Mình về phòng trước”. Đinh Mông dọn đồ qua loa, rồi bước về phòng

Từ hành lang truyền đến tiếng đóng cửa “phanh” một cái, khóe miệng Kiều Di Thần không tự chủ lại khẽ cong lên, ý cười lan đến đáy mắt.

Anh đem túi thịt xiên Đinh Mông đang ăn dở bỏ vào tủ lạnh, tắt đèn ngoài phòng khách rồi cũng đi về phòng.

Sau khi Đinh Mông vội vàng tắm qua, cũng không thể bình tĩnh được. Ban này Kiều Dĩ Thần mới kể chuyện tình đó sao? Má ơi, anh ta biến thành cao thủ từ bao giờ thế? Thật là sa đọa, quá sa đọa.

Cô run run cả người nổi da gà, vùi đầu vào chăn.

Ngày hôm sau, khi Kiều Dĩ Thần đang chuẩn bị làm bữa sáng, lại thấy Đinh Mông đang bận rộn trong phòng bếp. Cô đeo tạp dề, trên tay cầm thìa nêm canh. Ánh nắng mặt trời buổi sáng rất dịu dàng từ ngoài cửa sổ rơi trên tóc và thân mình cô, phản xạ ra những điểm màu vàng li ti.

Hình ảnh này không khỏi làm cho Kiều Dĩ Thần nhìn mê mẩn, lúc Đinh Mông nhận ra anh đang đứng ở cửa thì quay đầu nhìn thoáng qua một cái: “Cậu dậy rồi à, mình đang nấu canh xương hầm cách thủy, sẽ xong ngay đây”

Canh này là đặc biệt hầm cho Kiều Dĩ Thần, hôm nay anh đi cắt chỉ, nên uống nhiều canh để bồi bổ cơ thể một chút.

Kiều Dĩ Thần khẽ gật đầu một chút, đi vào nhà ăn ngồi xuống, không lâu sau, Đinh Mông múc một chén canh cho anh, bên trong có sườn, củ cải trắng, bắp ngô và cà chua, ngửi được mùi rất thơm.

“Canh này mình đã hầm cách thủy được ba tiếng, cậu nếm thử xem mùi vị thế nào?”

Chân mày Kiều Dĩ Thần khẽ động một chút: “Cậu thức dậy từ năm giờ để hầm canh sao?”

Đinh Mông gật gù đầu: “Đúng vậy, không phải cậu nói hôm nay đi cắt chỉ sao? Bồi bổ nhiều một chút”

Bây giờ Kiều Dĩ Thần đã hơi hơi hiểu rõ lời mẹ hắn nói, nhiều người đều ước gì có vợ trẻ cung chiêu. Anh cầm lấy thìa nếm một ngụm, mở miệng nói: “Mùi vị rất ngon, nhưng mà sau này cậu không cần dậy sớm như vậy để hầm canh cho mình, mình có thể tự chuẩn bị cơm sáng cho bản thân”

Đinh Mông: “...”

Ngay bây giờ cô thật muốn đem canh đó từ đỉnh đầu anh ta xuống

“Muốn uống còn không dám uống.” Cô bữu môi trở lại nhà bếp, cũng múc cho mình một bát canh, lúc đi ra, Kiều Dĩ Thần đã uống xong bát canh kia.

Anh ho khan một tiếng, hỏi: “Xế chiều hôm nay có tiệc chúc mừng cậu có muốn đi không?”

Đinh Mông nói: “Đi chứ, mình cũng nhận được thư mời”. Có cơ hội thưởng thức một bữa tiệc lớn miễn phí, sao lại không đi? “Cậu cũng muốn đi sao? Vết thương trên đầu cậu chưa khỏi hẳn, đi cũng không thể ăn gì”

“Nhà sản xuất Mộ tự mình gửi thư mời cho mình, thịnh tình không thể từ chối”

“...a, cậu cũng nổi tiếng quá a”

Kiều Dĩ Thần không để ý đến giọng điệu kì quái của cô, lại hỏi: “Công ty giải trí Tinh Diệu đã liên hệ với cậu à?”

“Ừm, họ hẹn mình ngày mai kí hợp đồng”

Kiều Dĩ Thần suy nghĩ một hồi, chưa nói gì, chỉ hơi gật đầu. Ăn sáng xong anh liền đi tới bệnh viện cắt chỉ, Đinh Mông ở nhà, bị bắt tập luyện bổ sung bài hôm qua.

Buổi trưa Kiều Dĩ Thần cũng không về nhà, Đinh Mông lại tùy tiện ăn một chút, rồi bắt đầu chuẩn bị cho bữa tiệc chúc mừng buổi chiều.

Nhà sản xuất Mộ ở khu cao cấp, không chỉ có một tòa nhà cấp cao, mà còn có sân cỏ. buổi chiều tại đó làm bữa tiệc nướng. Đinh Mông chọn một chiếc váy từ chỗ quần áo Kiều Dĩ Thần chuẩn từ trước cho cô, trang điểm xong thì liền đến tiệc chúc mừng.

Lúc cô đến thì đã có nhiều người ở đó, ngoại trừ nhân viên trong tổ sản xuất, tám thí sinh dẫn đầu cũng đều đến rồi. Mộ Song đứng cùng nhà sản xuất Mộ, lúc ông ta giới thiệu cô với mọi người, cũng không e dè mà nói thẳng cô là cháu gái mình.

Các thí sinh gần như đều tập trung tại một bàn ăn gần đó, Đường Thi Nhiên cùng người bên cạnh cười nói chuyện phiếm, giống như chưa hề nhìn thấy Đinh Mông. Mộ Song cùng nhà sản xuất Mộ mời rượu xã giao xong cũng đi tới, cô ta ngày thường cũng lạnh lùng, không nói chuyện với ai, chỉ cầm ít đồ đi nướng.

Liêu Thiển nhìn thấy Đinh Mông trái lại rất nhiệt tình, hai người vừa nướng thịt vừa nói chuyện phiếm, trong lúc nói chuyện, Đinh Mông đã biết được, cô ta đã kí hợp đồng với Tinh Diệu

Xem ra Tinh Diệu hành động vẫn rất nhanh.

“Tôi đi lấy chút tôm” Đinh Mông nói xong liền đi đến chỗ để nguyên liệu nấu ăn, vừa mới cầm lên hai đĩa tôm, lại nhìn thấy Kiều Dĩ Thần đã đến.

Sự xuất hiện của anh khiến cho hội trường đột nhiên hơi sôi trào một chút, nhà sản xuất Mộ đang nói chuyện với người bên cạnh, nhìn qua có vẻ rất vui

mình, trên đầu Kiều Di Thần vẫn đội mũ, dường như sau khi cắt chỉ vẫn cần băng lại bằng vải thưa. Đinh Mông hơi thông cảm với anh, thời tiết bây giờ vẫn tương đối nóng, lại còn ăn đồ nướng, anh lại phải đội mũ...

Đáng thương.

Kiều Di Thần cùng mọi người uống rượu xã giao, tùy tiện cầm một đĩa cánh gà đi qua nướng. Máy thí sinh nhìn thấy anh đều vây quanh, muốn thảo luận. Đinh Mông đem hai đĩa tôm tới bàn nướng, rồi ngồi sang bên lạng lẽ ăn tôm.

Kiều Di Thần lật mặt cánh gà lên, lại quét một lớp dầu, cúi đầu nhìn thoáng qua Đinh Mông đang ngồi bên cạnh ăn tôm. Cô ăn tôm chỉ bỏ đầu đuôi và chân, còn lại trực tiếp nhét vào miệng, Kiều Di Thần hơi ngạc nhiên: “Em ăn tôm không bóc vỏ sao?”

Đinh Mông nghiêm túc nói: “Ăn bổ sung canxi”

Kiều Di Thần: “...”

Cô căn bản là quen ý lại đi!

Liêu Thiển không đồng ý nói chuyện với Đinh Mông chuyện bóc vỏ tôm do khẩu vị khác nhau một trời một vực, Đinh Mông không chịu được việc cô ấy lăm bằm, cứ chậm chạp lột từng cái một. cô bóc vỏ tương đối chậm, hơn nữa bóc đến đâu ăn đến đó, đến khi cô đưa tay lấy tôm lần nữa mới nhận ra, a, tại sao lại không có trứng tôm?

Kiều Di Thần cúi đầu đưa một đĩa tôm qua, bên trên tất cả đều là tôm đã lột sẵn. Đinh Mông khinh ngạc nhìn anh một cái, dùng ánh mắt dò hỏi: “Anh bóc?”

Kiều Di Thần nướng nướng lông mày, lại cầm một đĩa tôm khác đi nướng.

Đinh Mông nhân lúc không ai chú ý liền hài lòng ăn, thật ra cô cũng không thích ăn tôm chưa bóc vỏ, nhưng mà lại lười bóc. Không ngờ Kiều Di Thần lột vỏ tôm lại khéo như vậy, cũng không tệ lắm mà.

Vì vết thương trên đầu Kiều Di Thần còn chưa khỏi hẳn, cũng không thể ăn những thứ như thế này được, vì thế mỗi lần anh nướng, hầu hết là bị những người xung quanh chia nhau ăn. Từ lúc anh đến, Đinh Mông cũng không cần động tay vào nướng cái gì nữa, dù sao thì anh nướng cái gì cô liền ăn cái đó. Kiều Di Thần cũng nhận ra, lần nào cũng chọn những đồ Đinh Mông thích đem nướng.

Ăn xong một vòng, đầu bếp lại đem đến mấy món ăn mới, lần này có cá nướng, nhưng sợ khách mời không thể tự nướng nên đều có các chuyên gia phục vụ đồ nướng.

Đinh Mông vô cùng hài lòng, với tay lấy mấy đĩa cá Kiều Di Thần vừa nướng ở gần đó, chân mày Kiều Di Thần giật giật: “Em còn muốn ăn nữa sao?”

Đinh Mông khó hiểu nhìn anh: “Đúng vậy, em vừa mới bắt đầu ăn mà”.

Kiều Di Thần nhìn chồng đĩa không như núi nhỏ trước mặt cô, không nói gì, chỉ cầm hai con cá đưa cho chuyên viên nướng. Nhân viên tạp vụ cũng nhìn thấy đồng đĩa trống bên cạnh Đinh Mông đã đầy, nhanh chóng giúp cô dọn dẹp.

Đinh Mông lại ăn một con cá nướng, uống một cốc to nước trái cây, cuối cùng cũng cảm thấy hơi no một chút. Lúc Kiều Di Thần trở về, còn mang theo một đĩa bánh mật vừa mới nướng khá ngon, cô dùng đũa gấp hơn một nửa bỏ vào bát, ngồi tại bàn ăn tiếp.

Khi Kiều Di Thần vẫn còn đang suy nghĩ chuyện nên ăn thêm mấy con sò biển tươi sống nữa hay không, đạo diễn cuộc thi “âm thanh tự nhiên” đã đứng ở giữa sân, thông báo tiếp theo muốn tổ chức một trò chơi nho nhỏ

Vừa nghe đến chuyện sẽ tổ chức trò chơi, Đinh Mông liền nghĩ đến việc trốn đi vệ sinh, những kiểu trò chơi nhỏ như thế này nhất định là rất xấu hổ. mấy nhân viên bên cạnh cũng định không tham gia, đạo diễn liền nói: “Thí sinh cùng giám khảo đều phải tham gia!”

Đinh Mông: “...”

Cứ như thế, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người bọn họ, bây giờ cô muốn trốn đi vệ sinh cũng không thể. Đạo diễn lại túm lấy mấy nhân viên tổ chức chương trình, tập hợp được khoảng hơn hai mươi người, vây thành một vòng lớn trên thảm cỏ, sau đó bắt đầu... đánh trống chuyển hoa.

Đinh Mông cảm thấy đạo diễn không hồ là đạo diễn, trí tưởng tượng mới có thể kinh người như vậy

Không biết anh ta lấy được hai bông hoa hồng từ chỗ nào, đưa cho hai người cầm trên tay.” chỉ chuyển hai bông duy nhất, một bông thuận chiều kim đồng hồ, một bông ngược chiều kim đồng hồ, khi tiếng đàn dương cầm ngừng lại, hoa ở trong tay hai người nào thì hai người ấy bị phạt.”

Đinh Mông quay đầu nhìn thoáng qua bên cạnh một chút, trên thảm đặt một chiếc đàn dương cầm tam giác màu trắng, mấy nghệ sĩ vừa mới dùng để biểu diễn, bây giờ đang quay lưng về phía họ, có vẻ như đang chuẩn bị.

Cô chớp chớp mắt, đây nhất định là trò chơi đánh trống chuyển hoa ép buộc người chơi nhất mà Đinh Mông từng tham gia.

Có nhân viên giơ cao tay hỏi:” phạt như thế nào? Biểu diễn song ca tấu thanh* sao?

*trống thanh: hay còn gọi là tấu nói, một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần lớn để châm biếm thói hư tật xấu của con người và ca ngợi người tốt việc tốt.

Một nhân viên khác nói: “Cũng có thể là hát Cát kịch Đông Bắc*”

*Cát kịch Đông Bắc: một loại hình nghệ thuật phát triển từ Nhị Nhân Chuyển ở vùng Đông Bắc Trung Quốc, hai người một nam một nữ, mặc trang phục sắc sỡ, tay cầm quạt, khăn tay, vừa đi vừa hát đối đáp.

Đình Mông: “...”

Đạo diễn cười khà khà hai tiếng, cầm lấy một chiếc cốc to đựng chất lỏng màu xanh ở bàn bên cạnh: “Đây là nước uống tôi vừa mới dùng máy ép hoa quả cao cấp của nhà sản xuất Mộ làm ra, bên trong có khổ qua (mướp đắng), bưởi chum, rau cần tây, ớt xanh, chanh, rau chân vịt, đảm bảo chưa thôi mái, hai người thua cuộc phải cùng nhau uống hết”

Ban đầu mọi người vốn là bị cốc nước xanh mướp kia hù dọa, bây giờ lại quan tâm đến một vấn đề đen tối khác: “Cùng nhau uống như thế nào?”

Đạo diễn nói: “Nhìn vẻ mặt thô tục của mọi người kia, đương nhiên là dùng ống hút.” Ông ta nói xong liền cầm hai ống hút bỏ vào cốc.

Khỏe mặt Đình Mông giật giật, tuy cái cốc này rất sâu, nhưng miệng lại nhỏ, ống hút lại không thể cong, hai người muốn cùng uống thì phải ghé sát lại. Nếu đều là nữ thì tốt, nếu một nam một nữ thì... bình thường cô chưa từng làm chuyện gì xấu, thượng đế sẽ không trừng phạt cô như vậy đâu.

Thông báo hết lượt chơi, trò chơi chính thức bắt đầu, âm thanh từ đầu ngón tay nghệ sĩ dương cầm bắt đầu phát ra là bài của Debussy.

Nhưng mà hiện tại Đình Mông không có lòng dạ nào mà thưởng thức bản nhạc, hai bông qua chuyển qua tay cực kì nhanh, cô vừa đem một bông đưa cho người bên cạnh, một bông khác lại chuyển tới.

Người đứng bên trái cô là Liêu Thiển, Liêu Thiển nhận hoa từ tay Bạch Cảnh Thụy, nhanh chóng ném cho cô. Đình Mông cũng đang muốn ném hoa đi, khúc dương cầm kia lại đột ngột dừng lại.

Đình Mông: “...”

Cô rốt cuộc là đã gây ra tội ác gì.

Hai người đứng bên cạnh cô thở phào một hơi, Đình Mông nhìn xung quanh, tìm kiếm trong đám người chơi một người khác xui xẻo như mình,

Kiều Dĩ Thần giờ hoa nhìn cô cười cười.

Đình Mông: “...”

“A a a! nếu biết trước là Kiều Dĩ Thần thì tôi nhất định không giao hoa cho cô!” Liêu Thiển nhăn mặt, làm bộ tỏ ra ân hận.

Đạo diễn hào hứng tuyên bố: “Tốt, hai người bị phạt là quán quân, cùng với giám khảo Kiều, mọi người hoan hô!”

Lời nói vừa dứt, mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao. Đình Mông che mặt, thực sự muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Cô và Kiều Dĩ Thần bị yêu cầu bước ra khỏi hàng, đạo diễn đưa họ đi đến cạnh bàn, còn lời di động ra tính thời gian.

Đình Mông ngẩng đầu liếc mắt nhìn Kiều Dĩ Thần một cái, anh đang chăm chú nhìn cốc nước rau quả trên mặt bàn, Thật ra vừa rồi cô cũng cảm thấy nhẹ nhõm, nếu là Kiều Dĩ Thần thì cô cũng không cần phản đối, chẳng qua cái cốc nước kia...

Cô dùng vẻ mặt nghiêm trọng nhìn cốc nước trên bàn kia.

“Trong ba mươi giây nếu hai người không uống xong sẽ bị phạt uống thêm một cốc nữa.” Đạo diễn hưng phấn nói lời không có tình người, âm thanh bốn phía càng ồn ào.

“Uống đi”. Kiều Dĩ Thần nói với cô một câu, hơi hơi cong người, Đình Mông hít một hơi, cũng cúi gần người ngậm lấy ống hút.

Mặc dù cô và Kiều Dĩ Thần đã kết hôn được hai tháng, nhưng đây là lần đầu tiên hai người gần nhau như vậy. Chóp mũi của cô và anh gần như chạm vào nhau, tuy đã dịch ra một chút nhưng hơi thở của Kiều Dĩ Thần vẫn cứ quanh quẩn bên trên gò má cô.

Đình Mông hơi ngước mắt, nhìn hàng lông mi nhỏ dày của anh, ở khoảng cách gần như vậy, cô chẳng tốn bao nhiêu sức, cũng có thể đếm rõ ràng.

Kiều Dĩ Thần đột nhiên nhướng mắt nhìn cô một cái, trái tim Đình Mông nhảy lên, nhanh chóng dời ánh mắt.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng cười kìm nén từ cổ họng anh truyền tới.

“Bắt đầu”.

Đạo diễn hô một tiếng, Đinh Mông liền hút một hơi nước ép kia, nước mắt lập tức trào ra. Hương vị quả thực cực kì thống khổ, chua chua cay cay đều đủ cả. Về mặt Kiều Di Thần cũng không tốt, nhưng mà cũng không phản ứng dữ dội như cô. Đinh Mông nghĩ mình không thể qua loa như vậy, cốc lớn như vậy kia mà, vì thế lại cắn răng nuốt một ngụm nữa

Dạ dày cuộn lên từng đợt khó chịu, Đinh Mông cố nhịn không rơi nước mắt, cảm thấy muốn nôn hết những thứ mình ăn hồi nãy ra, cho đến khi cô chuẩn bị uống hơi thứ ba thì lại phát hiện cốc nước hoa quả kia đã cạn

Đinh Mông ngẩn người, ngo ngắc nhìn Kiều Di Thần, nhìn qua có vẻ rất tốt, chỉ là sắc mặt tái xanh.

“Chỉ mất mười tám giây đã hết, có lẽ hương vị món này rất ngon nha!” Đạo diễn còn chăm chọc bên cạnh, Kiều Di Thần đã hồi phục bình thường ngồi sang bên, lấy một ly nước lọc súc miệng.

Đinh Mông đi đến bên cạnh anh, đưa cho anh một chiếc khăn ẩm: “Khó chịu lắm không?”

Kiều Di Thần đáp một tiếng qua loa, trên trán đã đầy mồ hôi. Đinh Mông rũ mắt nhìn anh, ngại ngần hỏi: “Sao vừa rồi anh lại uống nhanh như vậy?”

Động tác của Kiều Di Thần hơi ngừng một chút, nói: “Tôi sợ cô nhỏ vào bên trong”

Đinh Mông :”...”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Tiệc nướng vẫn tiếp tục đến tối, Đinh Mông từ khi uống cốc nước hoa quả của đạo diễn thì cũng không còn hứng thú ăn thêm gì nữa.

Tiệc chúc mừng vừa kết thúc, có mấy người lại gần xe của Kiều Di Thần, Đinh Mông thầm nghĩ sao bọn họ dám ngồi trên xe của một người vừa mới chấn thương não, liền tự đi bắt taxi.

Khi cô về đến nhà, Kiều Di Thần vẫn chưa về, có lẽ thực sự bị kéo đi làm tài xế, cô nhìn đồng hồ, tốt quá, hôm nay lại có thể bỏ qua huấn luyện đặc biệt.

Vì ngày mai Đinh Mông có hẹn kí hợp đồng với Tinh Diệu nên cô quyết định tối nay sẽ nghỉ ngơi dưỡng sức, tắm rửa xong liền đi ngủ. Kiều Di Thần đưa mấy người về xong, phát hiện đèn trong nhà đã tắt hết, biết Đinh Mông đã ngủ. nhưng cũng không sao, còn nhiều thời gian, sau này có thể huấn luyện bù.

Sáng hôm sau, Kiều Di Thần đến công ty giải trí Tinh Diệu trước, người phụ trách nói bài hát viết cho giải quán quân đã hoàn thành, lấy ra cho anh xem trước, nhân tiện nghe qua cảm nghĩ của anh.

Bài hát này được viết ra dành cho quán quân, lấy tên Kiều Di Thần cảm nhạc phổ nhìn một lúc, cau mày trả lại chỗ cũ, nói: “Các anh nói bài hát này do nhạc sĩ nổi tiếng sáng tác sao?”

Còn có lời ca “Đừng nói gì cả, hãy hôn em đi”, đây là đang đùa với anh sao?

Sắc mặt người phụ trách hơi khó coi, nhưng nể mặt Kiều Di Thần là người có tiếng trong ngành, nên đành phải tươi cười nói: “Cao Cách và Lâm Văn Thiên cũng chính là babygirl và b.i.g, họ được coi là ông hoàng viết lời nhạc, chắc anh cũng biết, hiện nay sự kết hợp của hai người bọn họ rất nổi tiếng, những bài hát họ hợp tác viết ra đều rất hot”

Kiều Di Thần cười một tiếng: “Đương nhiên tôi biết ây giờ bọn họ rất hot, tôi còn biết, bọn họ cũng chỉ được như vậy mà thôi”

Sự kết hợp tốt nhất bị người trước mặt nói như vậy, trên mặt người phụ trách của Tinh Diệu đã không còn ý cười: “Ý của đại chế tác Kiều là gì?”

Kiều Di Thần nói: “Đinh Mông còn một chặng đường dài cần phải đi, tôi không muốn cô ấy hát thể loại nhạc này”

Người phụ trách nhún mày, nét tươi cười cuối cùng trên mặt đã biến mất: “Tôi hi vọng anh không quên, cô ấy đã kí hợp đồng với chúng tôi”

Kiều Di Thần chỉ nhìn anh ta một cái, không nói gì, đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Anh lên xe, lấy tai nghe Bluetooth ra, trực tiếp gọi điện thoại cho tổng giám đốc Quang Thần: “Thuyết phục Đinh Mông kí hợp đồng với công ty chúng

ta.”

Đầu bên kia hơi ngừng một lát, rồi mới cười một tiếng nói: “Nhiều khi tôi thắc mắc, giữa chúng ta ai mới là ông chủ đây.”

Kiều Di Thần nói: “Nếu như tôi là ông chủ của anh, thì trực tiếp kí hợp đồng với cô ấy là được, còn cần phải gọi điện sao?”

Bên kia im lặng hồi lâu, mới nói: “Không phải cô ấy kí hợp đồng với Tinh Diệu sao?”

“Chỉ kí hợp đồng cho một bài hát thôi”

“A, xem ra đại chế tác Kiều của chúng ta không ưa thích bài hát kia rồi”

Kiều Di Thần mất kiên nhẫn: “Có kí hay không, nói một câu đi”

Người bên kia suy nghĩ một chút: “Tôi cũng có xem qua “âm thanh tự nhiên” rồi, ở trận chung kết, cô ấy biểu hiện rất xuất sắc, nhưng mà Tinh Diệu đã bỏ tiền, bỏ sức cho cuộc thi này, bây giờ chúng ta lại cướp quán quân đi, hình như hơi tro tráo”

Kiều Di Thần cười nhạo nói: “Cũng không phải lần đầu tiên anh vô liêm sỉ, nếu làm hợp đồng này chắc chắn sẽ thành công”

“Tôi không thể mất tiền cho những thứ vô dụng được”

Kiều Di Thần không hề suy nghĩ nói: “Nếu không thành công, anh cứ trừ vào lương của tôi.”

Đầu dây bên kia sùng sốt một chút, giọng nói có sự suy ngẫm: “Anh và Đinh Mông có quan hệ như thế nào? Hình như có chút không chính đáng?”

Kiều Di Thần nói: “Cô ấy rất có tiềm năng”

“A” giọng điệu có chút không tin.

“Sau này anh sẽ thấy được giá trị của cô ấy”, anh nói đến đây hơi ngừng một chút, giọng nói trở nên nghiêm túc: “Tôi sẽ giúp cô ấy lên đỉnh cao âm nhạc”

Bên kia ngần ra một chút, tùy ý cười lên: “Ok, nếu anh đã nhìn ra được chỗ tốt của cô ấy, thì chúng ta sẽ thuyết phục cô ấy kí hợp đồng...”

Kiều Di Thần lại dặn dò: “Nếu cô ấy có hỏi, anh hãy nói là anh muốn kí hợp đồng, nếu có chuyện gì thì cũng là công ty chịu trách nhiệm giúp cô ấy”

“Anh đổi tên thành Lôi Phong từ bao giờ thế?”

“Sao anh nói nhiều lời vô nghĩa thế? Tôi đang lái xe, không nói nữa”.

Kiều Di Thần đang muốn cúp điện thoại, đầu dây bên kia lại gào lên: “Đợi đã, anh cũng đã đồng ý thu âm ca khúc cho Tinh Diệu có phải không?”

Kiều Di Thần nói: “Tôi chỉ đồng ý sẽ thu âm ca khúc cho quán quân, với lại bây giờ tôi cũng đang chuẩn bị làm vậy”

“Tôi cảm thấy anh thật là vô liêm sỉ, vị trí tổng giám đốc này nên nhường cho anh ngồi rồi”

“Đừng khiêm tốn, mọi người trong công ty đều biết, anh là tổng giám đốc mặt dày”. Nói xong, anh ngắt máy không do dự.

Đinh Mông ở nhà thu dọn đồ đạc, vừa mới chuẩn bị ra ngoài, lại nghe thấy chuông điện thoại di động. cô cầm điện thoại lên, nhìn thấy một dãy số lạ, hơi do dự một chút rồi vẫn bắt máy: “Xin chào”

“Xin chào, có phải ca sĩ Đinh Mông không?” Một giọng nữ nhẹ nhàng từ điện thoại truyền tới, tiếng phổ thông chuẩn như nhân viên phát thanh trên TV

Đinh Mông ngần người, cảm thấy mình không hề quen biết người nào như vậy. “Tôi chính là Đinh Mông, xin hỏi cô là?”

“Xin chào, đây là công ty đĩa nhạc Quang Thần, tổng giám đốc Hường của chúng tôi muốn mời cô đến công ty một chuyến.”

“Tổng giám đốc Hường?” Đinh Mông bối rối” hình như tôi không quen biết anh ta”. Quang Thần hình như là công ty của Kiều Di Thần, chẳng lẽ... cấp trên của anh ta đã biết quan hệ của hai người rồi?

“Là thế này, tổng giám đốc Hường nhìn biểu hiện của cô ở cuộc thi “âm thanh tự nhiên”, rất coi trọng tài năng của cô, nên muốn mời cô đến bàn chuyện hợp tác”

Đinh Mông càng bối rối hơn, hợp tác với cô sao? Một tổng giám đốc công ty thu âm lại muốn hợp tác với mình?

Thấy cô không nói gì, đầu dây bên kia tiếp tục nói: “Chúng tôi biết cô chưa kí hợp đồng chính thức với công ty Tinh Diệu, sao cô không cho mình thêm nhiều cơ hội lựa chọn khác?”

Đinh Mông thực sự có chút động lòng, hợp đồng của Tinh Diệu với những ca sĩ trước có giá trị quá thấp, liền biết công ty này chắc chắn rất bóc lột nghệ

sĩ. “Nhưng mà bây giờ đã là lúc tôi có hẹn kí hợp đồng với Tinh Diệu rồi”

Đối phương nói: “Chuyện này cô không cần lo lắng, chúng tôi sẽ thu xếp ổn thỏa, Đinh tiểu thư, Tổng giám đốc Hường đích thân hẹn gặp cô, hi vọng cô có thể nhìn thấy thành ý của chúng tôi”

“Vâng” Nói vậy làm cô xấu hổ, nhưng mà cô đã hẹn với Tinh Diệu trước, lại không kí hợp đồng với họ, có lẽ nên báo trước với họ một câu, chứ trực tiếp chạy đến công ty khác như vậy thì không phải lắm. “Có thể cho tôi ít thời gian suy nghĩ không?”

“Được, nhưng mà tôi hi vọng cô nhanh chóng suy nghĩ, Tổng giám đốc Hường đã hoãn lại một số lịch trình để có thời gian gặp cô”

“Được rồi, tôi nhất định sẽ nhanh chóng suy nghĩ”

Cô thư kí này thật biết cách tạo áp lực cho người khác, quả thực chính là tri kỉ chỉ suy nghĩ cho ông chủ. Cô cúp máy, nhanh chóng gọi cho Kiều Dĩ Thần

“Có chuyện gì không?”

Kiều Dĩ Thần bắt máy rất sớm, Đinh Mông sốt ruột nói: “Chó con, công ty của cậu có phải là Quang Thần không?”

Lông mày Kiều Dĩ Thần khẽ giật giật, thản nhiên đáp: “Đúng thế, có chuyện gì sao?”

“Ông chủ của cậu có phải họ Hường không?”

Kiều Dĩ Thần khẽ cười trong lòng, không nghĩ tới bình thường là một cô bé ngốc, đến thời điểm quan trọng lại có chút cảnh giác như vậy: “Đúng, lại có chuyện gì?”

“A, cậu nhất định không ngờ được! Thư kí của anh ta vừa mới gọi điện thoại cho mình, nói muốn kí hợp đồng với mình.”

“A...”

Giọng nói thờ ơ của anh làm Đinh Mông không hài lòng: “Cậu thấy sao?”

Kiều Dĩ Thần suy nghĩ một chút rồi nói: “Quang Thần và Tinh Diệu là đối thủ, đều là công ty chuyên thu âm, nếu như cậu muốn trở thành thần tượng, thì kí hợp đồng với Tinh Diệu, còn nếu như cậu muốn làm âm nhạc chân chính thì kí hợp đồng với Quang Thần đi”.

Đinh Mông cảm điện thoại im lặng một lúc, giống như đang muốn đưa ra quyết định. “Mình biết rồi, nhưng mà lúc trước mình đã kí một phần hợp đồng với Tinh Diệu, nếu hủy hợp đồng thì mình phải bồi thường một trăm vạn..”

“Chuyện đó cậu không cần lo, nếu Quang Thần muốn hợp tác với cậu, tất nhiên sẽ giúp cậu trả phí hủy hợp đồng.”

Anh nói vậy làm Đinh Mông yên tâm: “Cứ vậy đi, hẹn gặp lại”

Cô cúp máy, lại liên hệ với thư kí kia, nói với cô ta sẽ qua ngay bây giờ.

Công ty thu âm Quang Thần tuy không phải là công ty giải trí lớn như Tinh Diệu, nhưng mà tòa nhà cũ của công ty lại được sửa chữa rất nguy nga lộng lẫy. Cô nói với bảo vệ mục đích đến đây, liền được đưa vào. Không lâu sau, có một cô gái mặc trang phục công sở tới đón cô, đưa cô lên tầng cao nhất.

“Phía trước chính là phòng của tổng giám đốc Hường, anh ấy đang chờ cô bên trong, cô cứ đi vào thôi.”

Đinh Mông cảm ơn cô gái, hồi hộp gõ cửa

“Mời vào”

Đinh Mông không hề nghĩ tới, cô vốn cho là tổng giám đốc thường là những người lớn tuổi một chút, nhưng đây lại là giọng nói của một người trẻ tuổi.

Cô đẩy cửa vào, nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi ngồi trước bàn làm việc rộng rãi. Anh ta là một người anh tuấn, bộ Âu phục đắt tiền càng làm nổi bật phong thái tự tin của anh ta.

Anh ta nhìn cô cười cười, đưa cho cô một tấm danh thiếp: “Xin chào, tôi là tổng giám đốc điều hành công ty thu âm Quang Thần, Hường Quang”

“Chào anh!” Đinh Mông lễ phép đưa tay nhận danh thiếp, cúi đầu nhìn.

Hường Quang? Kiều Dĩ Thần? Công ty Quang Thần?

Hình như cô vừa ngộ ra điều gì đó.

Hường Quang mời cô ngồi, đưa ra một bản hợp đồng: “Hợp đồng chúng tôi đã chuẩn bị xong, cô có thể xem qua một chút”

“Vâng, được” Đinh Mông cầm hợp đồng lên nhìn, đây cũng là lần đầu tiên cô xem qua loại hợp đồng kiểu này, ngay cả tham khảo cũng chưa bao giờ, nên không thể đánh giá được những điều kiện mà đối phương đưa ra như thế nào. Trên hợp đồng có ghi thời hạn năm năm, điều này Đinh Mông thấy không vấn đề gì, ít nhất so với các công ty kí hợp đồng cả đời thì có vẻ tốt hơn.

Trong khi cô đang xem hợp đồng, Hường Quang ngồi ở bên kia đánh giá cô. Anh ta tự hỏi, cô gái này rốt cuộc có chỗ nào hấp dẫn Kiều Dĩ Thần?

Đinh Mông đột nhiên ngược mắt nhìn Hường Quang một cái, cười nói với anh: “Chuyện là, lúc trước tôi có kí một phần hợp đồng với công ty Tinh Diệu...”

Hường quang ngắt lời cô nói: “Nếu cô muốn hợp tác với chúng tôi, ca khúc đầu tay của cô sẽ do chúng tôi phụ trách làm phát hành, về phần bồi thường phá vỡ hợp đồng sẽ do công ty chịu trách nhiệm”.

“Vâng”. Đinh Mông gật gật đầu, thật sự giống như Kiều Dĩ Thần đã nói.

Điện thoại nội bộ trên mặt bàn reo, Hường Quang ấn nút nghe, giọng nói của thư kí truyền đến:” Hường tổng, đại chế tác Kiều đến”

Khóe miệng Hường Quang trễ xuống, liếc mắt nhìn Đinh Mông, sợ hấn đem bán cô ấy sao?

“Cho anh ta vào đi”

“Vâng”

Thư kí vừa dứt lời, Kiều Dĩ Thần liền đẩy cửa đi vào. Anh liếc mắt nhìn Đinh Mông, đi thẳng đến bên cạnh cô ngồi xuống. “Đưa hợp đồng cho tôi xem”

“A, được”. Có Kiều Dĩ Thần đánh giá hợp đồng giúp cô, Đinh Mông mong còn không được, nhanh chóng đưa hợp đồng cho anh.

Kiều Dĩ Thần lật từng trang hợp đồng xem, Hường Quang ngồi bên kia cười cười nhìn anh, nói: “Không biết đại chế tác Kiều có quan hệ gì với Đinh Mông? Còn giúp cô ấy xem hợp đồng?”

Kiều Dĩ Thần không ngẩng đầu lên, nói: “Học cùng trung học.”

“À”. Hường quang ý tứ cười, không nói gì nữa.

“Hợp đồng không có vấn đề gì, có thể kí”. Kiều Dĩ Thần xem xong hợp đồng, trả lại cho Đinh Mông

Đinh Mông gật gật đầu, cầm bút ở bên cạnh, kí tên mình lên

Hường quang cảm thấy thú vị: “Đinh tiểu thư tin tưởng bạn học cùng trung học của mình quá nhỉ?”

“Á”. Đinh Mông nhất thời không nói được câu nào, Kiều Dĩ Thần liếc mắt nhìn Hường Quang một cái, Hường Quang ngoan ngoãn im lặng.

Hợp đồng đã kí xong, Hường Quang cười với Đinh Mông nói: “Hoan nghênh cô trở thành thành viên của công ty Quang Thần, có điều chúng tôi còn chưa kiếm được tiền nhờ cô, cô đã dùng một trăm vạn rồi, hi vọng sau này cô có thể cống hiến nhiều hơn nữa cho công ty”

Kiều Dĩ Thần im lặng nhìn, người này thật sự quá mặt dày.

Đinh Mông lại cảm thấy lời anh ta nói rất có lí, gật đầu cam đoan: “Sau này tôi nhất định sẽ cố gắng ca hát, không phụ sự kì vọng của công ty và tổng giám đốc Hường”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Hường Quang rất yêu thích sự nhiệt tình của Đinh Mông, anh ta liếc mắt nhìn Kiều Dĩ Thần một cái, dò hỏi:” Bài hát mới của cô ấy giao cho cậu nhé”

“Được, tôi sẽ viết lời bài hát”

Hường Quang hơi nhếch khóe miệng, vuốt cằm không nói gì.

Tất cả ca khúc của Đinh Mông đều do Kiều Di Thần làm toàn bộ, có chút thụ sủng nhược kinh* Hường Quang nhận ra suy nghĩ của cô, cười cười nói: “Những người khác đại chế tác Kiều đều không vừa mắt”

- Được yêu mến mà kính sợ

Đinh Mông chớp chớp mắt không hiểu, Kiều Di Thần nghiêng đầu nhìn cô, nói: “Nếu đã hợp tác với công ty, chúng tôi có trách nhiệm thu âm ca khúc mới giúp cậu”

“Vâng” Đinh Mông gật gật đầu. Hường Quang nâng tay lên nhìn đồng hồ, nói với bọn họ: “Được rồi, nếu hai người không còn chuyện gì nữa có thể ra ngoài”

Kiều Di Thần ngược mắt nhìn anh ta nói: “Cậu định giao cô ấy cho ai?”

Hường Quang nhú mày, hỏi lại: “Đại chế tác Kiều có đề bạt ai không?”

“Giang Mạn”

Hường Quang giật mình sùng sốt, nhìn anh cười một tiếng: “Giang Mạn lâu rồi chưa dẫn dắt người mới.”

Kiều Di Thần mặt không đổi sắc nói: “Ừ, nên rèn luyện lại một chút”

Hường Quang rũ mắt, cười nhẹ: “Cho dù tôi đồng ý, chưa chắc cô ấy đã đồng ý”

Kiều Di Thần nói: “Tôi sẽ nói với cô ấy”

“Được rồi, nếu Giang Mạn đồng ý giúp đỡ cô ấy, tôi không có ý kiến gì” Anh ta nói xong nhìn về phía Đinh Mông: “Tôi bảo Tiểu Chu đưa em đi làm quen với mọi người trong công ty, chuyện sau này thì chờ xác định được người đại diện cho em rồi tính tiếp”

“Được, cảm ơn Hường tổng” Đinh Mông luôn cảm thấy giống như một giấc mộng, cô muốn ngay lập tức có người đại diện bên cạnh mình

Vì Kiều Di Thần còn có công việc cần làm nên đi trước, Đinh Mông chờ một chút, Tiểu Chu liền tới đưa cô đi làm quen với hoàn cảnh công ty

Nơi đầu tiên họ đến là căn tin, đầu tiên Tiểu Chu đưa cô đến cửa sổ cho nhiều com nhất, tiết lộ: “Đồ ăn của công ty rất ngon, nhân viên bình thường đều ăn com trong này, trừ phi bận không kịp ăn, mới gọi thức ăn nhanh từ bên ngoài vào”

Đinh Mông vừa nghe vừa liên tục gật đầu vừa rồi chỉ nghe cô ấy giới thiệu chỗ cửa sổ cho nhiều com nhất, cô đã không nhận được mà muốn ném thư

Sau đó, Tiểu Chu đưa cô đến trung tâm huấn luyện, lúc hai người đến đó, bên trong không thiếu nghệ sĩ đang trên lớp, Tiểu Chu giới thiệu: “Nghệ sĩ bình thường ngoại trừ khi ở trong phòng thu thì thời gian ở đây là dài nhất, chương trình học của trung tâm huấn luyện này rất nhiều, cô có thể căn cứ vào năng lực của bản thân mà chọn chương trình học phù hợp nhất, có điều, phải tự chi trả một phần học phí”

Đinh Mông gật đầu, tuy cô còn chưa kiểm ra tiền, nhưng số tiền này không thể không chi, đành phải giảm bớt chi phí sinh hoạt hàng ngày.

Tiểu Chu đưa thời khóa biểu và học phí chuẩn cho cô, rồi dẫn cô lên phòng thu âm

Kiều Di Thần đang ở bên trong thu âm, phát hiện có người đi vào, chỉ hơi liếc một cái, rồi lại chú ý vào người đang hát bên trong

Tiểu Chu cười với mọi người, rồi cùng Đinh Mông đứng ở cửa, cũng không dám đi vào bên trong. Đinh Mông nhìn thấy người đang thu âm bên trong, kinh ngạc tiến đến bên cạnh Tiểu Chu nói nhỏ: “Kia có phải Lương Nhạn Nhạn không?”

Bình thường cô cũng không biết nhiều ngôi sao, chỉ là gần đây Lương Nhạn Nhạn quá nổi bật, đi tới đâu cũng nhìn thấy tên cô ta. Lương Nhạn Nhạn là một cô gái mềm mại điển hình, đáng người nhỏ xinh, khuôn mặt càng nhìn càng đáng yêu, thu hút được rất nhiều người hâm mộ. Đặc biệt gần đây cô ấy còn lồng tiếng cho nhân vật con thỏ nhỏ trong một bộ phim hoạt hình, càng làm không biết bao nhiêu người hâm mộ trên mạng yêu thích.

Công ty nhân dịp này giúp cô ấy tung ra một bài hát về nhân vật con thỏ nhỏ, mà bài hát đưa ra ngoài lại nghiêm nhiên trở thành một trong những bài hát hot nhất năm nay. Chuông điện thoại của Đinh Mông chính là bài hát này.

Nghìn lần không nghĩ tới, có thể nghe được bản gốc trong phòng thu âm của Kiều Di Thần.

Tiểu Chu dùng tay che miệng, gật đầu một cái nói: “Đúng là cô ấy, nhưng lại rơi vào tay đại chế tác Kiều, nghĩ cũng thấy đáng thương.”

Ban đầu Đinh Mông không hiểu ý cô ấy, cảm thấy được làm việc với đại chế tác Kiều không phải quá tốt sao? Cuộc sống đã nhanh chóng dạy cô một điều, mọi việc đều có hai mặt của nó.

Lương Nhạn Nhạn đang tập trung hát lại nghe đại chế tác bên ngoài cất ngang: “Dừng.”

Âm thanh lạnh lùng cứ rần qua micro vang lên trong phòng Lương Nhạn Nhạn sững sờ dừng lại. Không biết có phải ảo giác hay không, Đinh Mông cảm nhận được sự hoảng sợ từ trong ánh mắt cô ta.

“Ngay cả cô cây côn trùng đều biết tiến hóa, cô hát nhiều như vậy, âm sắc và nhịp điệu lại không đúng một lần nào. Đừng nghĩ dùng giọng hát đáng yêu là có thể che đi những khuyết điểm của mình”. Kiều Di Thần trầm ổn cất lên giọng nói lạnh lùng như băng: “Hôm nay đến đây thôi, nếu ngày mai cô vẫn như thế này thì không cần đến phòng thu nữa”

Đinh Mông: “...”

Thật sự chỉ nhìn thôi cũng không thể không than thở. Cô chỉ là một khán giả mà còn thấy lạnh lùng đến mức này.

Bây giờ cô cảm thấy, khi Kiều Di Thần làm giám khảo quả thật rất nhẹ nhàng, còn trong phòng thu chính là ma quỷ... Đối với một cô bé mềm mại đáng yêu như Lương Nhạn Nhạn mà cũng có thể nói ra những lời ác độc như vậy thì đúng là điên thật mà

Trong phòng thu, tổn thương của Lương Nhạn Nhạn tất nhiên hơn Đinh Mông rất nhiều, hốc mắt cô ấy đỏ hoe, che miệng chạy ra khỏi phòng.

Tiểu Chu kéo góc áo Đinh Mông, lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

“Đáng sợ, quá đáng sợ” Lôi Đinh Mông ra ban công ngoài hành lang, Tiểu Chu mới thở phào nhẹ nhõm. “Nếu tôi là Lương Nhạn Nhạn, thì tôi chết lâu rồi, cô có biết tuần này cô ấy bị mắng bao nhiêu lần, khóc bao nhiêu lần không?”

Hiện giờ Đinh Mông chỉ đang suy nghĩ, nếu như cô quay video chuyện vừa xong up lên mạng thì Kiều Di Thần nhất định sẽ bị nhóm người hâm mộ Lương Nhạn Nhạn xâu xé

Tiểu Chu hồn hển thở gấp, xong lại đồng cảm nhìn Đinh Mông: “Ca khúc ra mắt của cô cũng là do đại chế tác Kiều thu âm có phải không?”

Đinh Mông: “...”

Mẹ nó cô thật sự muốn rút lời a.

“Ai, đừng sợ, đại chế tác Kiều trong lúc làm việc tuy rất đáng sợ nhưng cô ở cùng anh ấy trong một thời gian sẽ quen thôi”. Tiểu Chu vỗ vai Đinh Mông an ủi: “Tư Mã Tiêu Tiêu không phải cũng bị anh ấy mắng đến phát khóc sao? Nhưng album đó lại làm cho cô ấy cực kì thành công a!”

Lúc Tư Mã Tiêu Tiêu mới ra mắt, cũng không được coi trọng, thậm chí có thể nói rất thảm hại. Nhưng sau khi hợp tác với Kiều Di Thần làm bài < Nhị Nguyệt Sơ Hoa > cô ấy lại được nâng lên vị trí dẫn đầu

“Có thể mắng ra một thiên hậu thì cũng quá giỏi rồi đúng không? Nếu Lương Nhạn Nhạn có thể vượt qua khó khăn trước mắt, tôi chắc chắn sau này hình tượng của cô ấy trong mắt công chúng sẽ thay đổi rồi”

Đinh Mông cảm thấy Tiểu Chu nói có lý, trong công việc đối xử nghiêm khắc một chút thì chung quy vẫn là chuyện tốt.

“Bình thường khi đi làm anh Kiều cũng rất bận rộn, gần như mỗi ngày đều là trời sắp tối mới tan ca, nhưng thời gian anh ấy làm giám khảo hơi khác một chút, ngày nào cũng về đúng giờ, mỗi ngày đều làm việc giống như đồng hồ không cần chờ một hơi”

Đinh Mông sững sờ một chút, khoảng thời gian thi đấu đó? Không phải vì về nhà nấu cơm cho cô chứ...

Cô còn chưa nghĩ ra manh mối nào, đã nhìn thấy một người đeo thẻ nhân viên từ xa đi tới, nhìn hai người: “Cô chính là Đinh Mông? Giám đốc Giang đã về, đang chờ cô ở văn phòng”

Tiểu Chu “a” một tiếng: “Là Giang Mạn, cô mau đi đi”

“Tôi đi đây, cảm ơn cô đã đưa tôi đi tham quan công ty”. Đinh Mông chào tạm biệt Tiểu Chu, theo nhân viên kia đi vào thang máy lên mấy tầng trên, đến văn phòng của Giang Mạn.

Cô đứng trước cửa phòng nhìn một lúc mới gõ cửa.

“Mời vào”

Giọng nói của một người phụ nữ từ bên trong vọng ra ngoài, Đinh Mông đẩy cửa bước vào, nhìn cô ấy cười cười: “Chào cô, tôi là Đinh Mông.”

Giang Mạn đang tìm tài liệu trên bàn, nghe thấy giọng nói của cô, ngẩng đầu nhìn: “lại đây ngồi đi”

Đinh Mông hơi nhếch miệng, đi qua ngồi xuống.

“Đợi một chút”

“Được.” Cô yên lặng ngồi ở một bên, quan sát Giang Mạn vài lần. Cô ấy mặc một chiếc sơ mi đơn giản, nhưng nhìn vào chất liệu và cách gia công lại không khó để nhận ra đây là hàng hiệu sang trọng, phía dưới mặc quần dài màu đen, tùy tiện buộc tóc thành đuôi ngựa sau đầu.

Trang phục đơn giản mà chín chắn, tạo một cảm giác tin cậy cho người khác.

Giang Mạn gọi thư kí mang tài liệu vào, cuối cùng cũng ngồi xuống ở phía đối diện cô. Cô ấy dựa lưng vào ghế nhìn Đinh Mông một lúc, nói: “Dáng người không tệ, mặc dù không phải yếu tố quan trọng nhất trong làng giải trí, nhưng khán giả sẽ soi mói nếu diện mạo của cô không bằng đối thủ. Lúc cô thi tôi không xem, cũng không biết khả năng cụ thể của cô như thế nào, nhưng cô là người đầu tiên Hướng Tổng cướp từ công ty khác, cho nên chắc hẳn cô cũng có chút tài năng”

“...” cho nên cô nên nói cảm ơn sao?

Giang Mạn lại nhìn cô, nói: “Kiều Dĩ Thần đã nói với tôi, từ nay về sau cô sẽ đi theo tôi. Chỉ cần cô làm việc tốt thì chúng ta hợp tác rất dễ dàng. Còn nữa, tôi không muốn nghệ sĩ của mình có bê bối tiêu cực. Diện mạo. Kết hôn. Tai tiếng, cho nên đi theo tôi thì tốt nhất nên yên phận một chút”

“Vâng, tôi hiểu rồi.” Đối mặt với cô ta, Đinh Mông luôn có cảm giác giống như đối diện với giáo viên chủ nhiệm.

Giang Mạn gật đầu: “Tốt, công việc sắp tới của cô chính là thu âm ca khúc đầu tay, đó là trách nhiệm của Kiều Dĩ Thần, anh ấy sẽ theo cô. Trước khi ca khúc hoàn thành, việc chính của cô là luyện tập ở trung tâm huấn luyện.” Cô ấy nói xong, đưa một danh sách cho Đinh Mông. “Kiều Dĩ Thần là giám khảo cuộc thi, anh ấy biết rõ khả năng của cô hơn tôi, đây là anh ấy vừa đưa cho tôi, trên đó ghi đủ những chương trình học cần thiết với cô. Tôi sẽ bớt thời gian xem những bài thi của cô, sau đó sẽ giúp cô ổn định”

Đinh Mông có chút ngoài ý muốn, cô yên lặng một chút, mới nhận tờ danh sách từ tay Giang Mạn, lễ phép nói: “Được, cảm ơn cô”

Giang Mạn cười một tiếng: “Cô không cần khách sáo như vậy, tôi không phải giáo viên chủ nhiệm”

Đinh Mông: “...”

Biểu cảm của cô rõ ràng như vậy sao?

Giang Mạn lại cúi đầu, như đang suy nghĩ chuyện gì: “Ừm, ... Tháng sau có một buổi hòa nhạc, tôi sẽ nghĩ cách để sắp xếp cho cô tham gia”

Đinh Mông ngây người, sợ: “Hòa nhạc?”

“Ừ, buổi biểu diễn hòa nhạc hoài cổ kinh điển, sẽ có rất nhiều ca sĩ nổi tiếng tham gia.” Giang Mạn tìm kiếm trong chồng tài liệu trên mặt bàn, đưa một tập cho Đinh Mông, ý bảo cô đọc.

Đinh Mông mở trang đầu tiên ra, bên trên có tên Mặc Trần, Cố Tín, Tư Mã Tiêu Tiêu..

Cô nuốt một ngụm nước bọt, ngược mắt lên nhìn Giang Mạn: “Cô muốn tôi tham gia buổi hòa nhạc này sao?”

Giang Mạn nhìn cô, lại dựa lưng vào ghế: “Thế nào? Cô không tự tin sao? Tuy tôi chưa xem phần thi của cô, nhưng dù sao cô cũng là quán quân, khả năng chắc cũng không quá kém. Hơn nữa tôi còn nghe nói, trận chung kết cô thách thức Tư Mã Tiêu Tiêu?”

Đinh Mông cảm thấy áp lực rất lớn: “Tôi không thách thức Tư Mã Tiêu Tiêu...” trời ạ, cô chỉ hát mà thôi, mọi người lại nghĩ cô thách thức Tư Mã Tiêu Tiêu?

Giang Mạn thờ ơ nhún vai: “Cô không cần căng thẳng, tôi không phải người hâm mộ Tư Mã Tiêu Tiêu. Thật ra từ lâu tôi đã thấy không ưa gì Tư Mã Tiêu Tiêu, nếu cô có thể kéo cô ta xuống, tôi sẽ rất vui vẻ.”

Đinh Mông: “...”

Cô cảm giác được vị đại diện của mình có chút bá đạo.

“Nhưng mà cô cũng không cần ôm hi vọng quá lớn, rất nhiều người muốn tham gia buổi hòa nhạc này, tôi chỉ có thể cố hết sức giúp cô có một suất diễn”

“Tôi biết mà, cảm ơn cô!” như vậy cô đã rất cảm động rồi, nếu không có cô ấy thì mỗi bài hát của cô muốn tham gia những buổi hòa nhạc đẳng cấp như thế này chính là chuyện không tưởng.

“Được rồi, không có vấn đề gì nữa, cô mang kế hoạch buổi hòa nhạc này về xem đi.”

“Vâng, được ạ.” Cô cầm thêm một tấm danh thiếp của Giang Mạn rồi mới ra khỏi phòng. Đinh Mông không đến trung tâm huấn luyện ngay mà tìm một chỗ ngồi xuống, lật bản kế hoạch hòa nhạc ra xem

Ngay từ trang đầu đều là tên những ca sĩ mà cô nghe nhiều nên quen tai, có thể biểu diễn cùng sân khấu với những người này là chuyện trước đây cô chưa từng nghĩ đến. Tuy Giang Mạn nói chưa chắc sẽ thành công, nhưng Đinh Mông lại rất tin tưởng năng lực của cô ấy, không biết vì đó là người Kiều Dĩ Thần lựa chọn, hay là do tác phong làm việc mạnh mẽ của cô

Cô lại nhìn vào tập tài liệu trên tay, bây giờ mới để ý, dòng ghi tổng giám chế buổi hòa nhạc kia, có tên Kiều Dĩ Thần.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Cắt bản kế hoạch hòa nhạc đi, cô cầm theo danh sách Kiều Dĩ Thần đưa cho đi tới trung tâm huấn luyện đăng kí.

Lúc đóng tiền, nhân viên thu ngân lại nói học phí của cô Kiều Dĩ Thần đã đóng trước rồi.

Đinh Mông chớp chớp mắt nhìn tờ phiếu trong tay, rồi lại cất vào ví. Nhân viên đưa cho cô điền một bản kê khai, rồi lại đưa cho cô một thẻ học viên và thời khóa biểu của trung tâm huấn luyện. “Một buổi lên lớp sẽ kiểm tra một lần, tự động trừ phí, bây giờ đã là giờ ăn trưa rồi, buổi chiều cô hãy lên lớp”

“Được” Đinh Mông vừa điền bảng kê khai, vừa nghe cô ấy nói

“Buổi chiều, hai giờ giảng viên mới bắt đầu đi dạy, nhưng mà khi phòng học mở cửa thì cô có thể vào trong tự luyện tập”

“Được, cảm ơn cô” Đinh Mông giao bảng kê khai đã điền xong thông tin cho nhân viên, cắt thời khóa biểu và thẻ huấn luyện xong liền đi tới căn tin.

Bây giờ không có nhiều người ở căn tin lắm, cô gọi một suất cơm, cảm thấy quả thực là Tiểu Chu không lừa mình. Thức ăn ở đây ngon hơn nhiều so với ở căn tin trường đại học. ăn cơm xong, Đinh Mông cảm thấy hơi mệt mỏi, cô trở lại trung tâm huấn luyện, lại phát hiện bên trong không có ai

Ai, nghệ sĩ bây giờ có vẻ hơi lười a, không chịu khó một chút nào. Nghĩ vậy cô tìm một phòng nghỉ, gục xuống bàn ngủ trưa

Kiều Dĩ Thần ăn trưa xong đặc biệt đi qua nhìn trung tâm huấn luyện, sau đó lại tìm thấy Đinh Mông đang say sưa ngủ trong phòng nghỉ. Anh đứng bên ngoài nhìn một lúc, rồi đi vào gõ gõ mặt bàn cô đang nằm

Đinh Mông bị giật mình hoảng sợ, ngẩng đầu lên nhìn thấy mặt Kiều Dĩ Thần lại càng sợ hơn : “A, không phải em lười biếng đâu, giảng viên còn chưa đến!”

Kiều Dĩ Thần rũ mắt nhìn cô, khóe miệng cười cười: “đến văn phòng của tôi ngủ đi”

“A” Hoàn toàn ngoài dự kiến, không phải anh ta nói đùa chứ?

Đinh Mông tự thức mắc một lúc, cảm thấy từ chối trước an toàn hơn: “Chuyện này không tốt lắm đâu”

“Trong phòng tôi có sofa, rất mềm” Kiều Dĩ Thần dụ dỗ, rồi quay người đi luôn. Đinh Mông do dự 2 giây, cũng vui vẻ đi theo

Văn phòng của Kiều Dĩ Thần ngay phía dưới phòng của Hướng Tổng một tầng, điều này càng làm cho Đinh Mông tin tưởng vào phỏng đoán của cô lúc trước

Chữ ‘Thần’ trong Quang Thần quả nhiên chính là Kiều Dĩ Thần

Phòng của Kiều Dĩ Thần rất rộng rãi, ánh sáng cũng rất tốt, Đinh Mông ngồi trên sofa cảm nhận một chút, đúng là rất mềm

Kiều Dĩ Thần quay về phòng vẫn tiếp tục làm việc, Đinh Mông nằm trên sofa liếc mắt nhìn người đang ngồi trước bàn làm việc hỏi: “Cậu đang làm gì vậy?”

Kiều Dĩ Thần cũng không ngẩng đầu, đáp: “Viết bài hát cho cậu”

Bốn chữ đơn giản, lại làm cho trái tim mong manh của Đinh Mông đập nhanh 2 tiếng, cô có phản mất tự nhiên, nói: “ah, cậu vất vả rồi”

Kiều Dĩ Thần cười một tiếng không nói chuyện nữa, Đinh Mông nhớ đến hợp đồng của mình và Tinh Diệu, lại cảm thấy không yên tâm “bên công ty giải trí Tinh Diệu thế nào rồi?” Có phải đã xếp cô vào danh sách đen rồi không?

Kiều Dĩ Thần nói: “Người công ty phải đi xử lí đã về, các phòng ban có liên quan sẽ vào cuộc, cậu không cần lo lắng”

“Vâng, vậy bài hát kia thì sao?”

“bài hát viết cho quán quân hả? Nghe nói là cho Đường Thi Nhiên hát, bây giờ Tinh Diệu hẳn là nỗ lực nâng Đường Thi Nhiên lên...” Anh nói đến đây ngược mắt nhìn Đinh Mông một cái “Đặc biệt thách thức cậu”

Đình Mông :“...”

Quả nhiên cô bị xếp vào danh sách đen rồi

Cô im lặng, giống như vừa nghĩ ra chuyện gì: “vậy còn cậu? Không phải cậu đã đồng ý giúp bọn họ thu âm sao?”

“Mình đồng ý giúp bọn họ thu âm bài hát cho quán quân, á quân không liên quan tới mình”

Đình Mông :“...”

Anh ấy nhất định cũng nằm trong danh sách đen của Tỉnh Diệu

Nghĩ đến việc vừa nãy Giang Mạn nói cho cô tham gia buổi hòa nhạc, Đình Mông hào hứng nói: “Chó con, mình vừa xem bản kế hoạch buổi hòa nhạc hoài cổ kia, cậu làm tổng giám chế âm nhạc a!”

Kiều Di Thần nhướn mày, nghiêm mặt nói: “Cảnh cáo cậu một lần, không được gọi tôi là Chó con, đặc biệt là ở công ty”

“Vâng” Đình Mông có vẻ tiếc nuối “vậy cảm ơn cậu đã giúp mình đóng phí luyện tập nha, Chó con”

Kiều Di Thần “...”

Có phải cô nghe không hiểu tiếng Trung không?

Anh áp chế lửa giận trong lòng, hết sức tỉnh táo, nói: “Mình biết bây giờ Giang Mạn đang giúp cậu có một suất biểu diễn hòa nhạc, tuy mình là tổng giám chế âm nhạc, nhưng cũng không có quyền quyết định danh sách biểu diễn”

Đình Mông thoải mái: “Không sao, cậu đừng quá tự trách, mình cũng không hi vọng gì ở cậu mà”

Kiều Di Thần :“...”

Cậu lập tức xuống khỏi ghế salon, lẩn ra khỏi phòng làm việc của tôi ngay!

Gào thét trong lòng xong, Kiều Di Thần cảm thấy thoải mái hơn nhiều: “Năng lực làm việc của Giang Mạn rất tốt, cô ấy ra mặt sẽ không có vấn đề gì, cậu có thể có chút hi vọng”

“Vâng” Đình Mông nhìn anh, chớp mắt nói: “Thật ra mình rất tò mò, cậu hi sinh cái gì mới có thể đem mình giao cho cô ấy?”

...

Kiều Di Thần hít thở sâu, ngừng bút: “Rốt cuộc cậu có ngủ hay không? Không ngủ thì lập tức đi trung tâm huấn luyện đi”

“Được, được, được, mình ngủ” Đình Mông yên tĩnh nằm trên ghế sofa 2 giây, lại kêu lên :” Chó con”.

Kiều Di Thần :“..”

Cút ra ngoài! Ngay bây giờ! Ngay lập tức!

Đình Mông lật người, một lần nữa nằm trên ghế sofa: “Hôm nay mình thấy cậu mắng Lương Nhạn Nhạn, cậu quá hung dữ”

Kiều Di Thần hừ một tiếng: “Cô ta hát như thế chẳng lẽ còn muốn mình khích lệ sao?”

Đình Mông nói: “Mình biết cậu nghiêm khắc cũng là do muốn cô ấy hát tốt hơn, nhưng mà Lương Nhạn Nhạn không giống Tư Mã Tiêu Tiêu. Tư Mã Tiêu Tiêu vừa nhìn là đã biết rất háo thắng, cậu càng mắng thì càng kích thích tính háo thắng của cô ta, nhưng tính cách Lương Nhạn Nhạn lại yếu mềm, hơn nữa cô ta cũng không phải ca sĩ chuyên nghiệp, thu âm với cậu sẽ có áp lực tương đối, nếu cậu mắng cô ta nữa, thì chỉ là đánh vào sự tự tin của cô ta, mình cảm thấy cậu nên nhìn vào sở trường của cô ta một chút, không nên đả kích cô ta quá lớn”

Chân mày Kiều Di Thần khẽ nhướn lên, ngẩng đầu nhìn Đình Mông một cái: “Bây giờ cậu đã có thể dạy mình làm việc rồi phải không?”

Đình Mông :“...”

Hông bét.

“Tối nay gia tăng huấn luyện thể chất thêm nửa giờ”

Đình Mông :“...”

Cô xoay người trên ghế sofa, yên lặng ngủ

Nhưng mà không biết vì sao, bây giờ lại không buồn ngủ chút nào, vừa rồi ở phòng nghỉ rõ ràng ngủ rất ngon.

Đinh Mông cảm thấy nhất định vì Kiều Dĩ Thần đang ở bên cạnh, cô không yên tâm, nên mới không ngủ được. Cô liếc mắt nhìn trộm Kiều Dĩ Thần, anh hơi cúi đầu, hơi nhíu mày, dường như đang thắc mắc điều gì đó. Mọi người đều nói, đàn ông quyến rũ nhất là khi đang làm việc, bây giờ Đinh Mông cũng cảm nhận được điều đó rồi. Khi Kiều Dĩ Thần nghiêm túc, tựa như bộc lộ khí chất mê người

“Cậu còn có chuyện gì?” Tuy không ngẩng đầu lên, nhưng Kiều Dĩ Thần vẫn cảm nhận được từng cử động nhỏ của Đinh Mông

“Á, mình..” Cũng không thể thừa nhận cô nhìn lên anh đến mê mẩn được “À, cậu có cần dùng máy tính để bàn không?”

“Không cần”

“Vậy có thể cho mình mượn lên mạng một lát không?”

Kiều Dĩ Thần : “...”

Đinh Mông bắt đầu dùng máy tính cấu hình cao của Kiều Dĩ Thần mua sắm dạo.

Đang hăng say dạo mạng, Đinh Mông nói: “Có máy tính ở đây thì ai mà ngủ trưa được”

Kiều Dĩ Thần : “...”

Không thể chối cãi.

“Cậu xem này Chó con, cái hộp đồ ăn vặt nhập khẩu này rất tốt, hi, mình thích ăn nhất là khoai tây chiên mật ong!”

Kiều Dĩ Thần nhìn mấy hình ảnh đồ ăn vặt màu mè rực rỡ trên màn hình nói: “Cậu không sợ béo lên sao?”

“Không sợ, bây giờ mình có một lượng lớn công việc như vậy, không béo lên được đâu.”

Kiều Dĩ Thần gạt chuột máy tính từ tay cô: “Hoặc là ngủ, hoặc là về trung tâm huấn luyện”

Đôi mắt nhỏ của Đinh Mông ai oán nhìn chằm chằm anh, Kiều Dĩ Thần lại thờ ơ không cảm xúc

Cuối cùng Đinh Mông lựa chọn ngủ, trước khi nhắm mắt còn không quên nhắc: “Mình có mang theo máy báo động chống sói, cậu đừng nghĩ mình ngủ rồi mà có thể làm chuyện bậy bạ”

Kiều Dĩ Thần: “...cậu quá tự tin rồi”

Lần này Đinh Mông thực sự ngủ thiếp đi, Kiều Dĩ Thần giống như vừa mới dụ dỗ đứa trẻ không chịu ngủ chung đi ngủ vậy, từ đáy lòng thở phào một hơi.

Anh quyết định từ giờ về sau sẽ không bao giờ để cô đến phòng làm việc của mình nữa

Lúc sau Đinh Mông ngủ rất yên tĩnh, anh ngồi bên cạnh nhìn cô ngủ một lúc, im lặng nhếch miệng cười. Quên đi, ngày mai vẫn bảo cô đến đây đi.

Ánh mắt anh trở về hình ảnh một hộp đồ ăn vặt trên màn hình máy tính, Kiều Dĩ Thần suy nghĩ, đăng nhập bằng tài khoản của mình mua hộp đồ ăn vặt về.

Chẳng qua người nhận viết tên Đinh Mông, số điện thoại cũng là số Đinh Mông

Có thể tưởng tượng được lúc cô nhận được hộp đồ ăn vặt này, nhất định sẽ cực kì ngạc nhiên

Kiều Dĩ Thần hài lòng đóng trang web

Lúc một giờ ba mươi, Đinh Mông bị anh tàn nhẫn gọi dậy, vội vàng tới trung tâm huấn luyện. Lúc xế chiều lại có hai ca sĩ tới nữa, cùng cô lên lớp. Mọi người đều cực kì nghiêm túc, Đinh Mông nghĩ, trả tiền cho cũng không giống nhau

Trong lúc nghỉ giải lao, Đinh Mông nhận được một tin nhắn

“Kính gửi khách hàng thân mến, đồ ăn vặt cô đặt đã giao cho chuyển phát nhanh toàn diện, đang chuyển cực nhanh đến chỗ cô. Đơn đặt hàng số xxxxx, có công tác chăm sóc khách hàng bất cứ khi nào ~ chúc cô một ngày vui vẻ, ăn ngon miệng”

Đinh Mông đọc xong không hiểu vì sao, cái quái gì thế này? Chẳng lẽ là do cô mộng du nên đã mua hộp đồ ăn vặt kia rồi?

Cô cầm di động suy nghĩ một hồi, sau đó cười phì một tiếng. Tìm đến số của Kiều Dĩ Thần, Đinh Mông gửi đi một tin nhắn: “Anh Kiều, có phải anh không biết taobao giao hàng đều gửi tin nhắn nhắc nhở sao? 233333”

Anh Kiều: “...”

Cứ như vậy lại không có kinh ngạc, anh nhất định phải cho người bán hàng phản hồi tiêu cực

Lúc đó, Cố Tín vừa mới hoàn thành thu âm một bài hát, trở về phòng nghỉ

Tivi trong phòng nghỉ đang phát lại trận chung kết “âm thanh tự nhiên”, cho dù qua màn hình, anh ta cũng có thể cảm nhận được màn biểu diễn của Đinh Mông vô cùng chân động, “Nhị Nguyệt Sơ Hoa~~~ phong thái bên trong nở rộ! Không cần ai thương thức, tôi tự mình tỏa hương”

Người đại diện của Cố Tín từ bên ngoài bước vào, vừa vặn nghe được một câu này “ Anh cũng xem cuộc thi này? Đây hình như là quán quân năm nay, gọi là...”

“Đinh Mông” Cố Tín nói tiếp

“Đúng đúng đúng, Đinh Mông, nghe nói cô ấy kí hợp đồng với Quang Thần”

Cố Tín có chút ngoài ý muốn: “Không phải theo Tinh Diệu sao?”

Người đại diện nháy mắt với anh: “Tôi nhận được tin đồn, Kiều Di Thần không viết bài hát cho Tinh Diệu, còn đào mất quán quân đi rồi”

Cố Tín cười một tiếng: “Đúng là tác phong của Kiều Di Thần.”

“Hình như bây giờ Giang Mạn đang hướng dẫn cô ấy, vừa rồi tôi đi xác nhận chuyện biểu diễn hòa nhạc, gặp Giang Mạn, cô ta còn muốn thêm tên Đinh Mông vào danh sách”

“Vậy sao? Tôi rất mong chờ”

Bản chất buồn chuyện của người đại diện lại bốc lên: “Anh cũng có hứng thú với cô ta sao?”

Cố Tín cố tình lạc đề, nói: “Anh cảm thấy cô ấy hát thế nào?”

Người đại diện nghĩ ngợi, trả lời đúng trọng tâm, nói: “Điều kiện giọng hát rất tốt, nghệ thuật hát chắc sẽ dần dần tăng lên, dù sao cũng rất có tiềm năng”

Có thể hát < Nhị Nguyệt Sơ Hoa > như vậy, cũng không khó để lý giải vì sao Quang Thần bỏ ra một số tiền lớn bồi thường hợp đồng cũng muốn kí hợp đồng với cô

“Tôi cũng nghĩ vậy” Ánh mắt Cố Tín dừng lại ở gương mặt Đinh Mông trên màn hình, “Giới âm nhạc đã trầm lắng như nước ao tù, cũng là thời điểm cần có người mới, cọ sát một chút”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Ngày đầu tiên Đinh Mông ở trung tâm huấn luyện xem như trôi qua khá vui vẻ. Chương trình học kết thúc lúc bốn giờ rưỡi, cô không nán lại luyện tập thêm mà thu dọn đồ đạc rồi đi.

Khi Kiều Di Thần đi làm về, cô đã nấu xong một bữa tối thịnh soạn, đang chờ hân về ăn cơm.

Kiều Di Thần nhũm mày, anh cởi áo khoác treo lên giá treo áo cạnh cửa: “Sao hôm nay cậu chịu khó vậy? Cậu về lúc mấy giờ?”

” Vừa kết thúc lớp học là mình về ngay.”

Kiều Di Thần đi tới bàn ăn cúi đầu nhìn nàng: “Sướng nhỉ? Rảnh rồi thật tốt.”

Đinh Mông liếc anh một cái: “Hừ, ai nói với cậu mình về sớm là vì muốn nấu cơm cho cậu?”

Kiều Di Thần cảm thấy có chút buồn cười: “Có ai bảo cậu nấu cho mình đâu?”

“Vi cậu đóng học phí cho mình đó, mình không tỏ vẻ một chút, lương tâm thật cắn rứt nha.” Đinh Mông chỉ tay một vòng vào thức ăn trên bàn, “Mấy món này toàn là mình bỏ tiền túi ra mua nguyên liệu về nấu, cả đồ trong tủ lạnh cũng là mình mới đi siêu thị mua về.”

Kiều Dĩ Thần giật giật khóe miệng, lời còn chưa nói ra liền bị Đinh Mông cắt đứt: “Đừng nói với mình chuyện lấy thân báo đáp, mình gọi điện báo cảnh sát đó.”

Kiều Dĩ Thần quay đầu đi cười một tiếng, anh vào phòng bếp rửa tay, đi trở về vị trí của mình, cầm chén đũa lên ăn cơm.

Tài nấu nướng của Đinh Mông không thể nói là tốt tới cỡ nào, ít nhất không ngon bằng anh tự nấu, nhưng khi Kiều Dĩ Thần ăn luôn cảm thấy đặc biệt ngon, anh cảm thấy đây chắc là một căn bệnh nhưng mà anh lại không muốn chữa căn bệnh này.

Những thức ăn này Đinh Mông đều ném thử hết rồi, cô tương đối yên tâm về mùi vị, chỉ là cô đang suy nghĩ, đến lúc cô và Kiều Dĩ Thần ly hôn rồi, cô sẽ thiếu nợ anh bao nhiêu tiền?

Nhưng mà cũng không cần sợ, nếu như bài hát của cô có người mua, vậy cô lập tức liền có thể biến thành bà chủ giàu có bao nuôi ngược lại anh! Suy tưởng tương lai kiểu này làm cho nhiệt huyết trong cô sôi trào, cô lừa hai đũa cơm vào miệng, ngược mắt ngắm Kiều Dĩ Thần: “Mình nghe động nghiệp trong công ty nói, cậu đang rất bận rộn, thường xuyên phải tăng ca đến tối.”

“Ừm.” Kiều Dĩ Thần tùy ý ứng tiếng.

“Ồ”. Đinh Mông lại lừa một miếng cơm, tiếp tục hỏi anh, “Nhưng mà sao mình lại cảm thấy, mỗi ngày cậu đều trở về nhà rất đúng giờ?”

Kiều Dĩ Thần dừng động tác gấp đồ ăn một lát, Đinh Mông thừa thắng xông lên nói: “Đặc biệt là lúc mình đang trong cuộc thi, đừng nói là cậu cố ý về sớm nấu cơm cho mình ăn nha?”

Nàng vừa nói xong, Kiều Dĩ Thần sắc mặt lại thay đổi. Đinh Mông thông dong nhìn xem hán, Kiều Dĩ Thần gấp thìa vào trong bát mình, ho một tiếng nói: “Lúc này không giống hồi xưa, bây giờ cưới vợ rồi, làm sao nỡ để vợ yêu ăn cơm một mình được?”

Đinh Mông: “...”

Cô thật là quá xem nhẹ độ mặt dày của Kiều Dĩ Thần, trận này cô lại thua thê thảm...

Quá xấu hổ nên cô múc hai muỗng lớn đậu hũ Ma Bà vào trong bát, sau đó cúi thấp đầu dùng sức ăn cơm.

Kiều Dĩ Thần rất hài lòng với kết quả này, anh cười tùm tùm gấp thìa vào trong bát mình, chậm rãi nói: “Hơn nữa công việc của mình khá tự do, nếu như ở công ty làm không xong thì có thể đem về nhà làm tiếp.”

Đinh Mông tiếp tục bới cơm trong im lặng.

Buổi tối huấn luyện đặc biệt, Kiều Dĩ Thần vẫn không quên chuyện lúc ban ngày nên phạt cô tập luyện thêm 30 phút, Đinh Mông sức cùng lực kiệt ở trên máy chạy bộ, cảm thấy bao giác mộng thiếu nữ màu hồng của cô đều bị tiêu diệt không còn một móng.

Ngày hôm sau vẫn là một ngày huấn luyện, nước giải khát ở trung tâm huấn luyện của công ty so trại huấn luyện thì đa dạng hơn, nhưng Đinh Mông vẫn đem theo ly đựng nước của cô đến.

Vào giờ nghỉ giải lao, cô đến phòng trà nước để lấy thêm nước uống, Tiểu Chu hào hứng đi theo cùng trò chuyện. Hai người hàn huyên trong chốc lát, Tiểu Chu nhảy bèn nhìn thấy ly nước trong tay cô: “Ồ, cái ly của cậu giống cái của Kiều Dĩ Thần ghê.”

Đinh Mông sùng sốt một chút, cười có lệ phủ nhận: “Không thể nào? Kiều Dĩ Thần cũng dùng kiểu ly đáng yêu như thế này sao?”

“Thật đó, anh ấy để trong phòng thu âm, lần đầu tiên tớ nhìn thấy cũng thật bất ngờ đâu! Có điều cái của anh ấy là màu xanh... Khoa... khoan, chẳng lẽ đây là đôi ly tình nhân?” Tiểu Chu nhìn về phía Đinh Mông ánh mắt lập tức trở nên mập mờ, Kiều Dĩ Thần quan tâm chăm sóc Đinh Mông rất nhiều, cô làm thư ký của giám đốc Hướng nên có biết chuyện này nha.

Đinh Mông cảm thấy cuộc đời cô đang gặp phải rắc rối lớn, cố gắng giữ bình tĩnh nói: “Cái ly này em mua online ở trên mạng, người bán đâu có nói nó là ly tình nhân.”

Tiểu Chu nói: “Chắc, người bán quá thất đức, chia rẽ một đôi ly tình nhân, mà may mắn, tụi nó bây giờ đã được trùng phùng.”

Đinh Mông: “...”

Tiểu Chu, đầu óc chị thật lằng nhằng.

Nhìn Tiểu Chu hình như là còn muốn tò mò nhiều chuyện đây, may mắn giờ học sau sắp bắt đầu, Đinh Mông liền mượn cớ quay trở về phòng học.

Xem ra ngày mai cô phải đổi cái ly khác mới được.

Trong phòng thu âm, Kiều Dĩ Thần đặt ly nước trong tay xuống bàn, đối với microphone nói một câu: “Ngừng.”

Tiếng hát của Lương Nhạn Nhạn lần nữa ngừng lại, cô tháo headphone xuống, mím môi nhìn người đang đứng bên kia kính cách âm.

Recorder ngồi trước thiết bị thu yên lặng đau lòng cho cô, xong đời, đại chế tác Kiều lại sắp phát câu.

Kiều Dĩ Thần thở dài, vừa định nói chuyện lại đột nhiên nhớ đến lời Đinh Mông đã nói ngày hôm qua. Hắn mím môi suy nghĩ, một lần nữa mở miệng nói: “Thanh âm của cô rất hay, nếu so sánh với các ca sĩ khác thì rất đặc biệt, không thể không thừa nhận rất nhiều người sẽ vì thích giọng nói đáng yêu đó mà xem nhẹ khuyết điểm khi biểu diễn của cô. Nhưng với tư cách là một chế tác âm nhạc chuyên nghiệp, tôi không thể giống như bọn họ, nếu như cô có thể biết cách phát huy thanh âm của mình một cách đầy đủ và thành thạo, tập trung nâng cao kỹ thuật biểu diễn, tôi tin tưởng có thể thu được một ca khúc thật hoàn hảo.”

Recorder sững sờ, chuyện gì thế này? Hình như không đúng nha... Như thế nào đột nhiên lại dịu dàng từ tốn thế kia?

Dịu dàng làm hắn không chịu nổi đó nha ~~~~.

Lương Nhạn Nhạn dùng biểu cảm như thấy quỷ nhìn xem anh, Kiều Dĩ Thần nhú mày, quả nhiên không nên nghe lời Đinh Mông, mấy cô cậu ca sĩ hát không tốt này nên bị anh mắng cho té tát.

Anh đang muốn nói lại một lần, Lương Nhạn Nhạn đột nhiên liền khóc: “Thật xin lỗi, em thật sự có chăm chỉ luyện tập bài hát này, nhưng mà không biết vì... vì cái gì... mỗi lần luyện tập đều rất tốt, vậy mà tiến vào phòng thu âm... liền luôn hát sai...”

Recorder: “...”

Còn vì cái gì nữa, rõ ràng là bởi vì Kiều Dĩ Thần quá đáng sợ.

Lương Nhạn Nhạn lau nước mắt nói: “Em sẽ cố hát thật tốt, anh yên tâm đi.”

Kiều Dĩ Thần im lặng nhìn cô một lát, hơi hơi nhếch miệng nói: “Chuẩn bị một chút, bắt đầu thu lại một lần nữa.”

Lúc bắt đầu thu âm lại, Lương Nhạn Nhạn vẫn như mấy lần trước, tuy vẫn không đạt tới tiêu chuẩn của Kiều Dĩ Thần, nhưng cũng cố gắng giảm bớt sai sót.

Recorder thán phục nói: “Chiều nay không tồi, bây giờ cô ấy hát được hơn rồi.”

Kiều Dĩ Thần đứng khoanh tay không nói chuyện, nghe Lương Nhạn Nhạn hát.

Buổi chiều sau khi xong việc, anh và Đinh Mông lần lượt cùng nhau về đến nhà, hai người cùng nhau ở phòng bếp nấu cơm. Kiều Dĩ Thần ngày hôm qua mua đồ ăn vặt cho cô đã giao đến, Đinh Mông ngâm trong miệng một miếng snack khoai tây đứng tại bồn rửa rau.

Kiều Dĩ Thần cắt thịt xong, nghiêng đầu nhìn cô một cái: “Hôm nay Lương Nhạn Nhạn lại đến thu âm.”

Đinh Mông từ từ “xử lý” miếng khoai tây trong miệng, vì đang nhai nên lời nói có chút không rõ: “Ồ, thế nào?”

“Minh đề cao sở trường của cô ta, quả nhiên cô ta hát lại tốt hơn nhiều.”

Đinh Mông đắc ý cười lên: “Minh nói không sai chứ, đây chính là nhập gia tùy tục, tùy theo tài năng tới đâu mà dạy, hiểu không? Mỗi người áp dụng một phương pháp dành riêng cho họ, như vậy mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất nha.”

Kiều Dĩ Thần cười cười: “Nhưng mà trường hợp của cậu thì mình sẽ không tùy theo tài năng tới đâu mà dạy, nếu như cậu hát không tốt, mình tuyệt đối sẽ không khẩu hạ lưu tình.”

Đinh Mông: “...”

Cho nên cô khổ tâm khuyên nhủ hắn, cuối cùng lại là Lương Nhạn Nhạn được lợi?

Thôi cô đành âm thầm tự tán thưởng cho lòng tốt của mình.

Nhưng hình như việc tốt cô làm đã động lòng thần linh, ngày hôm sau cô nhận được một tin tức tốt từ Giang Mạn.

“Danh sách ca sĩ biểu diễn trong Đại hội đã có rồi, tôi đã thêm tên cô vào cuối cùng.”

Tuy lúc trước Kiều Dĩ Thần đã nói qua khả năng làm việc của Giang Mạn, Đinh Mông vẫn sững sờ một chút: “Ý là em có thể tham gia?”

“Ừ.” Giang Mạn gật đầu đưa cho cô một tờ mục lục chương trình, “Đây là các bài hát Kiều Dĩ Thần đã xếp vào Đại hội, bởi vì cô được thêm vào cuối cùng nên cô không thể chọn bài theo ý mình.”

Đinh Mông cầm tờ mục lục xem, trên cùng là Mạc Trăn, anh ta hát hai bài, trong đó một bài là do anh ta tự sáng tác. Kế tiếp là Cố Tín cùng Tư Mã Tiêu Tiêu, cô quét hai mắt trực tiếp nhảy tới mục cuối cùng, nhìn thấy tên của mình.

< Hôm nay anh nói muốn chia tay >

Sáng tác: Nguyễn Linh Quân.

Ca sĩ :Đình Mông

Tâm tình cô chìm xuống, vui sướng vừa rồi cũng bị dập tắt đi nhiều.

Nguyễn Linh Quân là ca sĩ thiên hậu vừa xinh đẹp vừa tài giỏi được mọi người thần tượng, có thể nói bài hát của cô đại diện cho một thế hệ. Được hát bài này thật là vinh hạnh , chẳng qua bài < Hôm nay anh nói muốn chia tay >... xác thực có chút “khó nuốt”.

Nguyễn Linh Quân có ngoại hình và giọng hát quá đẹp, nổi tiếng cả một thế hệ, nhưng con đường tình của cô thì lại vô cùng nhấp nhô. Quen bạn trai thì toàn gặp phải loại đàn ông thói tha, kẻ cả gã bạn trai cuối cùng mà mọi người nghĩ cả hai sắp kết hôn thì lại phát hiện hắn ngoại tình .

Bài hát < Hôm nay anh nói muốn chia tay > chính là lúc cô ấy thương tâm muốn chết tự sáng tác ra.

Giọng hát của Nguyễn Linh Quân quả thật không thể soi mói, nhưng mà lĩnh vực sáng tác thì... thật sự không có OTZ.

Bài hát này đừng nói là ca từ hay là làn điệu đều thường thường, cô nghĩ Kiều Di Thần sở dĩ chọn nó là bởi vì bài hát này đối Nguyễn Linh Quân có ý nghĩa phi phàm đi.

Không chỉ vì đây là bài hát duy nhất Nguyễn Linh Quân sáng tác, còn vì sau khi hát xong bài hát này cô ấy đã qua đời vì tai nạn giao thông.

Cho nên bài hát vô cùng bình thường < Hôm nay anh nói muốn chia tay > lại thành một ca khúc có một không hai.

Nhưng mà ở trong chương trình chuyên tái hiện những ca khúc kinh điển hát một bài vô cùng bình thường vô vị như vậy... Thôi, không nhặt nhẹo thì làm gì đến phiên cô được hát .

Giang Mạn cũng nhìn ra cảm xúc của cô có chút suy sụp, lên tiếng nói: “Tuy rằng cô không thể chọn bài, nhưng có thể tham gia biểu diễn là tốt rồi. Nếu như cô không muốn, tôi sẽ gạch tên cô khỏi chương trình.”

“Không, em hát, cảm ơn chị đã cho em cơ hội.” Đình Mông không có ngu để mất cơ hội đâu nha.

Giang Mạn gật gù đầu: “Vậy cô chuẩn bị đi, vài ngày nữa sẽ bắt đầu diễn tập, thời gian tôi sẽ thông báo cho cô, về phần ca khúc là Kiều Di Thần phụ trách, anh ta sẽ tìm cô .”

“Vâng, cảm ơn.”

Trong lòng Đình Mông tuy rằng hiểu nhưng khó tránh khỏi có chút thất lạc. Cô cẩn thận nhìn lại danh sách, ngay cả người chỉ được coi là nửa ca sĩ – Lương Nhạn Nhạn cũng được chọn một bài khá khảm, cô dù gì cũng là quán quân tài năng âm nhạc mà...

Kiều Di Thần cắt xong nguyên liệu, thấy Đình Mông còn đang chậm rãi rửa rau, trầm ngâm một chút mở miệng nói: “Sao, không phục?”

Đình Mông sững sờ một chút, không rõ anh tại nói cái gì: “Sao?”

Kiều Di Thần nói: “Cho em hát < Hôm nay anh nói muốn chia tay >.”

Đình Mông lắc lắc đầu: “Không có, nói sao thì một sáng tác mình còn không có, trong giới ca sĩ thì Lương Nhạn Nhạn còn giỏi hơn mình.”

“Bài hát mới của cậu sắp hoàn thành rồi.” Kiều Di Thần nhìn cô nói, “Giới giải trí là như vậy, nếu như muốn có quyền lên tiếng thì dùng thanh âm của cậu, khiến mọi người nhớ tới cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tháng 9, buổi diễn tập chương trình tưởng nhớ các bài hát xưa chính thức lên lịch, công việc hàng ngày của Đinh Mông ngoài việc đi trung tâm huấn luyện bắt đầu thêm một hạng mục mới.

< Hôm nay anh nói muốn chia tay > được Kiều Dĩ Thần chỉnh sửa lại, chỉnh thể giai điệu thêm ấm áp phù hợp gu âm nhạc bây giờ.

Trên sân khấu, Đinh Mông ngồi đối diện một người chơi guitar, bởi vì Kiều Dĩ Thần đã cải biên bài hát theo giai điệu đàn guitar nên một nghệ sĩ chơi guitar được mời về để đệm nhạc cho riêng cô.

Đinh Mông hợp tác với người chơi guitar coi như khá suôn sẻ ngay từ đầu, cảm thụ ca khúc cũng không ngừng tiến bộ. Hát xong bài, Kiều Dĩ Thần cũng không có soi mói nhiều, chỉ là trong lòng Đinh Mông hiểu được, tuy rằng có tiếng guitar vốt vát nhưng vẫn chưa đạt được tiêu chuẩn của anh ta.

Các ca sĩ khác chỉ cần khúc nhạc dạo vang lên liền có thể nhận được tràng pháo tay, còn cô hát bài này coi như cũng đủ nổi tiếng nhưng hiển nhiên không tính là kinh điển cho lắm.

Bây giờ cô chỉ có thể cố gắng hát bài này hay hết mức có thể của mình.

Cúi chào cảm ơn với nghệ sĩ đàn guitar, Đinh Mông một mình quay trở về hậu trường. Trên hành lang, cô gặp được Cố Tín cũng đến diễn tập. Hai ngày diễn tập, cô đã gặp không ít ca sĩ mà lúc trước chỉ có thể thấy trên TV, cho nên lúc này nhìn thấy Cố Tín cũng không còn luống cuống bối rối như lần trước nữa.

Nhưng mà sự hưng phấn khi nhìn thấy thần tượng vẫn không che giấu được: “Chào Cố đại thần!” Cô có chút kích động chào hỏi anh ta.

Cố Tín cười cười, dừng lại nói với cô: “Đừng gọi tôi là đại thần, cô trực tiếp gọi Cố Tín là được rồi.”

“Đại?” Tuy rằng khi nói chuyện với người khác, cô có thể rất tự nhiên thốt ra tên Cố Tín, nhưng mà trước mặt chính chủ, cô lại không thể mạnh dạn kêu ra.

Tật xấu hổ thật là tai hại.

Cô liếm khóe miệng có chút khô khốc, thừ kêu một tiếng: “Cố Tín.”

Cố Tín hơi sững sốt một chút, sau đó làm bộ thản nhiên đáp lời: “Lần đầu tiên tham gia chương trình như thế này, có cảm thấy hồi hộp không?”

Đinh Mông gật đầu: “Đương nhiên là có ạ, anh không biết đâu, lần đầu tiên nhìn thấy mấy vạn người phía dưới khán đài, tôi suýt đứng không nổi trên sân khấu luôn.”

Cố Tín khẽ nở nụ cười: “Không sao, lần đầu tiên tôi tham gia cũng rất khẩn trương, nhưng vào lúc chính thức biểu diễn, đèn dưới khán đài sẽ tắt, cô sẽ không còn nhìn thấy người phía dưới, cô cứ coi bọn họ như khoai tây là được.”

Đinh Mông phì cười, khoai tây gì chứ! Cô cười ngược mắt nhìn về phía Cố Tín: “Thật ra lúc trước tôi muốn nói anh đúng là người tốt!”

Cố Tín ngẩn người, vô cùng tự nhiên giơ tay lên xoa nhẹ đầu cô: “Đừng tùy tiện trao tặng thẻ người tốt cho tôi.”

Đinh Mông lại bị chọc cười, sau đó cô bị hấp dẫn khi nhìn thấy eo lưng gầy gò của Cố Tín.

Hôm nay anh ta mặc một chiếc áo thun đen phối hợp với một cái quần bò thấp eo, khi anh ta giơ tay lên vô tình khiến thắt lưng của anh ta lộ ra một khúc nhỏ.

Đinh Mông thề, cô thật sự không có ý nhìn eo của anh ta, chỉ là ánh mắt vừa vặn dừng tại nơi đó. Dáng người của Cố Tín là kiểu khiến fan nữ phun máu mũi, Đinh Mông nhất thời có chút không nỡ dời ánh mắt, càng thêm tò mò nhìn chăm chú: “Anh xăm hình trên thắt lưng à?”

Cố Tín thu tay về, cũng theo quán tính nhìn thắt lưng một chút: “Ừ, lúc còn trẻ có xăm một chút.”

Đinh Mông khóe mắt giật giật, bộ bây giờ anh già rồi à...?

Vì thế cô suy đoán, anh ta nói hồi còn trẻ chắc là chỉ thời còn đi học. Cô có chút tò mò hỏi: “Anh xăm hình gì vậy?”

Cố Tín nói: “Thần thú.”

Đinh Mông chớp chớp mắt: “Thần gì?”

Cố Tín: “...”

“Kỳ lân.” Khóe miệng anh ta mang theo ý cười, tay kéo vạt áo thun làm bộ muốn vén lên: “Cô muốn coi không?”

“Được sao?” Đinh Mông hai mắt hiện lên chữ “Tôi muốn xem”.

Cố Tín không nói chuyện, chỉ giơ tay vén áo lên, Đinh Mông mở to hai mắt nghiêm túc quan sát.

“Hai người đang làm cái gì?” Giọng nói của Kiều Dĩ Thần đột nhiên từ đối diện truyền tới, Đinh Mông và Cố Tín đều sững sốt một chút, cùng quay đầu nhìn về phía anh.

Sắc mặt Kiều Dĩ Thần rất khó coi, trong ánh mắt lạnh lùng còn mơ hồ hiện ra sát khí và tức giận, giống như bắt quả tang bà xã đang ngoại tình.

Đinh Mông nhin không được giật giật khóe miệng hai cái.

Cố Tín vẫn duy trì tư thế vén áo, Kiều Dĩ Thần từ bên cạnh anh ta đi qua, nghiêng đầu nhìn anh ta một cái: “Siêu sao ca nhạc Cố ở trong hậu trường lại hở hang như vậy sao?”

Cố Tín mỉm cười nhìn anh, tay buông vạt áo thun xuống: “Cô ấy muốn, tôi sẵn sàng cho cô ấy xem.”

Đinh Mông: “...”

Cảm giác được ánh mắt Kiều Dĩ Thần đã chữa về bên phía mình, Đinh Mông kinh ngạc nói: “Bọn em đang bàn về hình xăm!”

Kiều Dĩ Thần cười lạnh một tiếng: “Chưa thấy qua hình xăm?”

Đinh Mông mím mím môi, người ta chưa thấy hình xăm trên người Cố Tín chứ bộ...

Kiều Dĩ Thần không để ý tới cô, quay đầu lại nói với Cố Tín: “Siêu sao ca nhạc Cố, tất cả mọi người đều đang chờ anh.”

“Ok, ok.” Cố Tín làm tư thế đầu hàng, nhìn Đinh Mông cười một chút, “Lần sau lại cho cô nhìn.”

Đinh Mông: “...”

Cố Tín đi rồi, chỉ còn lại một thân một mình cô đối mặt Kiều Dĩ Thần.

Đinh Mông có chút bất đắc dĩ, cô chỉ muốn coi hình xăm mà thôi, hơn nữa Kiều Dĩ Thần với cô có phải vợ chồng thật đâu, tại sao cô lại có cảm giác tội lỗi không dám nhìn thẳng mặt Kiều Dĩ Thần, quả thực quá kỳ quái!

“Hình xăm đẹp không?” Kiều Dĩ Thần lạnh lạnh mở miệng.

Đinh Mông cười lạnh nói: “Hi hi, em chưa thấy gì hết á.”

“Không sao, anh ta nói lát nữa cho em xem tiếp.”

Đinh Mông: “...”

“Nhớ ngày mai hẹn ba mẹ tôi ăn cơm.” Kiều Dĩ Thần nhìn cô vài lần sau đó bỏ lại những lời này liền xoay người rời đi.

Ngày mai là sinh nhật của anh, hai gia đình hẹn cùng nhau ăn cơm, Đinh Mông không quên. Nhưng mà... quả nhiên vẫn rất kỳ quái, vì cái gì cô lại thấy như mình rơi vào cảnh bị chồng bắt gian thế này? Cô chẳng qua chỉ muốn coi hình xăm thôi! Mà còn chưa coi được nữa đó!

Kiều Dĩ Thần tỏ thái độ bất mãn như vậy làm cho bây giờ Đinh Mông rất thấp thỏm, không vì cái gì khác, chỉ vì... cô đắc tội anh chàng chế tác âm nhạc cung Xứ Nữ, quan trọng hơn là công việc tiếp theo của cô, người trực tiếp phụ trách tất cả là Kiều Dĩ Thần.

Từ sân khấu diễn tập đi ra, cô ngồi xe của công ty quay về Quang Thần tiếp tục huấn luyện. Trên xe cô tranh thủ lướt Weibo, Giang Mạn đã giúp cô đăng kí tài khoản, add bạn bè, đăng ảnh cập nhật, kết nạp khoảng 100.000 fan và lướt theo dõi.

Ừm, cô cũng không biết fan này là fan thật hay là mua lướt theo dõi ảo, tóm lại mỗi ngày fan đều tăng lên, lâu lâu cô đăng status sẽ có người vào bình luận. Giang Mạn nói lúc đầu do chưa nổi tiếng nên ít người quan tâm, chờ cô ra album thì sẽ ổn thôi.

Nói tới album, tháng này của Đường Thi Nhiên sắp phát hành, Tinh Diệu quảng cáo rất lớn, cách năm ba bữa lại lên tin đầu trang của Weibo. Đinh Mông cũng lên qua Weibo của Đường Thi Nhiên, cô ta đăng lên hai tấm hình làm bìa đĩa, phong cách vô cùng thiếu nữ hoàn toàn khác với hình ảnh lúc cô ta thi đấu.

Năng lực đào tạo thần tượng của Tinh Diệu rất mạnh, tạo hình bây giờ của Đường Thi Nhiên thay đổi 180 độ, trở thành một thiếu nữ đầy khí chất ngọt ngào, hai phong cách trước sau đối lập nhau nhưng được Tinh Diệu thay đổi rất thành công, ít nhất bài đã trở thành hit.

So sánh với cô thì ngay cả album mới của mình tròn méo ra sao cô còn chưa được thấy, đã vậy vừa rồi còn chọc giận người sáng tác.

Cô cảm thấy con đường nghệ thuật của mình thật nhấp nhô.

Cô bấu môi một cái, đang muốn trở về trang chủ liền phát hiện góc bên phải nhảy ra một thông báo của người theo dõi mới. Cô tiện tay nhấn vào.

Người theo dõi mới là Tư Mã Tiêu Tiêu.

Trái tim Đinh Mông bị dọa ngừng một giây, cô cảm thấy đây nhất định là Tư Mã Tiêu Tiêu fake! Tư Mã Tiêu Tiêu thật làm sao có thể chú ý tới cô!

Cô run rẩy nhấn vào avatar của Tư Mã Tiêu Tiêu, vào trang weibo phát hiện thật sự là Tư Mã Tiêu Tiêu.

Đinh Mông có chút hỗn loạn, trước đó Kiều Dĩ Thần có nói với cô, Tư Mã Tiêu Tiêu là người thay đổi bài hát mà anh vốn định chọn cho cô hát.

Đinh Mông đã nghĩ Thiên Hậu sao có thể tùy tiện như vậy, không những cắt quyền chọn bài hát bây giờ còn đổi luôn bài hát của cô.

Mãi đến Kiều Dĩ Thần nói cho cô biết bài mà Tư Mã Tiêu Tiêu đổi là < Nhị Nguyệt Sơ Hoa >. Cô ấy muốn hát < Nhị Nguyệt Sơ Hoa > ở buổi biểu diễn.

Tâm tình Đinh Mông ngay lúc đó phức tạp giống như bây giờ vậy, lúc tranh tài giám khảo nói cô có phong cách của riêng mình không như Đường Thi Nhiên bắt chước giống Tư Mã Tiêu Tiêu. Sau đó Giang Mạn cũng nói với cô, ở trận chung kết Tư Mã Tiêu Tiêu có nhận xét về cô, hiện tại Kiều Dĩ Thần nói, Thiên Hậu đang khiêu khích em.

Tuy rằng lúc ấy giọng điệu của anh có vẻ như đùa giỡn nhưng hiện tại nhìn xem thông báo có người theo dõi mới này, cô thật sự cảm thấy, đường nghệ thuật của mình hình như càng nhấp nhô.

Lúc Đinh Mông rầu rĩ muốn chết, Kiều Dĩ Thần cũng đang ưu sầu dùng ipad lên diễn đàn.

Bài post “Bà xã của tôi có hứng thú xem cơ thể của tên đàn ông khác hơn của tôi, xin anh em chỉ giáo” ở trang đầu diễn đàn tập trung sự hứng thú của anh.

Anh ôm mong muốn học hỏi kinh nghiệm, click vào xem thử.

Chủ topic đầu tiên giới thiệu đơn giản một chút từ đầu đến cuối sự tình, Kiều Dĩ Thần lướt hai cái xuống đọc bình luận phía dưới.

Lầu 1: Chủ thớt, body ông không đẹp tại sao lại cảm vợ nhìn cái đẹp?

Lầu 2: Không nói nhiều, ném đá.

Lầu 3: Chủ thớt, đừng lười biếng nữa, đi tập gym đi! Chờ ông luyện ra bụng 8 múi và nhân ngư tuyến, cam đoan bà xã ông sẽ ngày đêm bám lấy người ông không rời!

Lầu 4: Chắc thím chủ thớt không thể thỏa mãn bà xã vạ kia chứ gì? ㄟ (▽) ㄟ

Kiều Dĩ Thần: “...”

Ha ha ha ha, trên diễn đàn đúng là chả học được cái gì hay. Anh nổi nóng quăng ipad lên sofa.

Đi qua đi lại hai vòng ở trong phòng, cuối cùng dừng lại trước gương lớn. Anh hơi hơi nhú mồm đánh giá chính mình trong gương, mấy năm nay công việc khá bẽ bộn, thời gian tập thể hình quả thật càng ngày càng ít, nhưng mà vóc người của anh vẫn đẹp vô cùng, không có một chút dấu hiệu mập ra.

Về phần cơ bụng và nhân ngư tuyến, anh cũng có đây nè!

Sau khi tự kỷ ngắm dáng người để tìm sự tự tin, anh mở ipad tiếp tục xem bình luận.

Lầu 5: Nói thật, đàn ông lớn tuổi nếu không thường xuyên vận động sẽ lực bất tòng tâm _ Một kẻ từng trải nhắc nhở.

Lầu 6: Thử chiêu “Mỹ nam mới tắm đi ra”, điều kiện là chủ thớt phải là trai đẹp nha

Kiều Dĩ Thần cảm thấy chủ đề bàn luận này càng ngày càng kỳ quái, anh tắt ipad, nghiêm túc ngắm lại, thẻ VIP tập thể hình mà anh đăng ký ở phòng tập sát công ty đã hết hạn chưa.

Anh lục tìm ra cái thẻ, hình như vẫn còn thời hạn sử dụng.

Anh bị mắc kẹt trong suy nghĩ, tuy rằng anh không đi phòng tập thể thao, nhưng anh vẫn đang dùng máy chạy bộ trong nhà, rảnh rỗi vẫn tập chạy bộ, cơ bản không có lười biếng bỏ bê luyện tập. Hơn nữa, anh chỉ vì Đinh Mông nhìn eo Cố Tín đã muốn chạy đi phòng tập thể thao tập thể hình, hình như có vẻ hơi ngu ngốc thì phải?

Đang do dự, Đinh Mông đột nhiên chạy tới kích động gõ cửa phòng anh: “Chó con, không ngờ Cố Tín để ý tới em! Anh ta còn lên Weibo nói chờ mong ca khúc mới của em!”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Ừ, trong thẻ còn nhiều tiền quá bỏ thì uống, ngày mai anh sẽ bắt đầu tập thể hình. :v

Đình Mông ở ngoài cửa nghe Kiều Dĩ Thần không trả lời, đành cầm di động quay trở về phòng. Buổi sáng ngày hôm sau, cô phát hiện Weibo tăng thêm gần 100000 người theo dõi, gần như là fan của Cố Tín sau khi đọc bình luận của Cố Tín trên Weibo của cô.

Bình luận thì nhiều vô kể, nhưng nhiều nhất vẫn là hỏi cô có quan hệ gì với Cố Tín. Đình Mông nghĩ thôi xong đời, chẳng lẽ cô phải chịu scandal? Giang Mạn cũng đã có nói chán ghét nhất làm việc với ngôi sao có scandal!

Đầu tiên cô gọi điện thoại cho Giang Mạn báo cáo chuyện này, Giang Mạn bảo cô không cần để ý, chờ tin này lắng xuống là được. Đình Mông ngoan ngoãn nghe theo.

Cố Tín bình luận vào status cô nói ca khúc mới còn đang trong thời gian sáng tác, xin mọi người kiên nhẫn chờ đợi. Vốn chỉ có mấy trăm bình luận, hiện tại đã lên hơn mười nghìn. Sau này còn có người phát hiện, Tư Mã Tiêu Tiêu cũng theo dõi cô, vì thế bình luận càng thêm náo nhiệt, thậm chí còn có người lớn gan suy đoán cô sắp gây nên một trận cuồng phong lớn trong giới ca sĩ.

Đình Mông nhìn mọi người đang náo nhiệt bình luận, không giải thích cái gì, nhưng cô vẫn gửi tin nhắn cảm ơn Cố Tín.

Sau khi kết thúc diễn tập, cô ngồi xe đi nhà hàng, hôm nay là sinh nhật của Kiều Dĩ Thần.

Phòng là do Kiều Dĩ Hành đặt, Đình Mông đến nơi rồi ngồi ở sofa trong đại sảnh chờ người nhà của mình đến mới cùng đi vào phòng. Ba mẹ Kiều Dĩ Thần cũng đến, chỉ có Kiều Dĩ Thần còn chưa tới, Đình Mông thuận miệng giúp anh giải thích: “Lúc con rời khỏi thì diễn tập đã kết thúc, chắc là anh ấy làm xong việc sẽ đến liền.”

Hôm nay ba mẹ và bà nội cô đều tới, người lớn hai bên ngồi chung một chỗ như là có chuyện nói không hết, thân thiết vô cùng.

Đình Mông vừa gửi tin nhắn cho Kiều Dĩ Thần, hỏi anh còn bao lâu mới đến. Kiều Dĩ Thần rất nhanh trả lời: “Anh vừa xong việc, khoảng hai mươi phút nữa.”

Anh vừa cất di động, đồng nghiệp bên cạnh liền ồn ào nói: “Hôm nay là sinh nhật Kiều Dĩ Thần, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm hát karaoke được không?”

Một đồng nghiệp khác nói: “Có đại chế tác Kiều ở đây cậu còn dám ca hát? Tôi thấy có vẻ cậu chán sống rồi phải không?”

Mọi người đều cười lên, người nọ cũng thật nhanh sửa miệng: “Không sai không sai, hôm nay là ngày vui vẻ, chúng ta không ca hát.”

Kiều Dĩ Thần bắt đầu cười cười, nói với bọn họ: “Hôm nay tôi có hẹn ăn cơm với mẹ, không thể đi ra ngoài cùng mọi người.”

Các đồng nghiệp đều không đồng ý: “Đầu phải hẹn với bà xã, bác gái sẽ thông cảm cho anh.”

“Thật sự không được, như vậy đi, mọi người đi ra ngoài ăn, ngày mai lấy hóa đơn cho tôi, tôi bao được không?”

“Ăn cơm với mẹ là quan trọng, anh mau đi đi, chúng tôi sẽ đem phần của anh ăn luôn.”

Kiều Dĩ Thần lắc đầu cười, tự mình đi lấy xe, phía sau mọi người hưng phấn thương lượng muốn đi đâu ăn đại tiệc.

Kiều Dĩ Hành đặt phòng nhà hàng cơm Trung ở gần chỗ diễn tập, Kiều Dĩ Thần trong vòng hai mươi phút liền đến nơi. Anh vừa đến thì người phục vụ đã bắt đầu mang thức ăn lên, không khí cả gian phòng vô cùng vui vẻ.

Mỗi khi gặp trường hợp này, chính là thời điểm Kiều Dĩ Thần và Đình Mông thực hiện nghĩa vụ yêu đương ân ái, vì thế hai người vô cùng ân cần gấp đồ ăn cho nhau, Kiều Dĩ Hành ngồi ở một bên nhìn riết hết ăn cơm nói.

Hôm nay bà nội của Đình Mông cũng rất vui vẻ, không nhịn được nói nhiều vài câu: “Dĩ Thần, Mông Mông, hai đứa kết hôn cũng lâu rồi, khi nào mới sinh em bé đây?”

Đình Mông: “...”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Vấn tương vấn đề này chỉ xuất hiện tiệc tất niên hoặc hội họp gia đình thôi, bọn họ quả nhiên vẫn còn non tay lắm.

Bà nội vừa hỏi, mẹ Kiều cũng quan tâm: “Đúng nha, mẹ muốn bế cháu nội lâu rồi, anh con không trông cậy gì được, con dù sao cũng phải cho mẹ tí hi vọng đi.”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh gian nan nuốt cơm trong miệng xuống, vội ho một tiếng nói: “Khụ... sự nghiệp của Mông Mông vừa mới bắt đầu, bọn con chưa nghĩ tới việc sinh em bé sớm.”

Bà nội nói: “Mông Mông năm nay cũng 25 , tiếp qua vài năm mang thai sẽ thành sản phụ lớn tuổi, không tốt cho con đâu.”

Đình Mông: “...”

35 tuổi mới tính là sản phụ lớn tuổi mà? Cô còn tới 10 năm đâu!

Kiều Di Thần thấy Đình Mông nhìn mình, đành phải ha ha cười nói: “Bà nội yên tâm, sẽ không đợi lâu như vậy, con cam đoan sẽ sinh một đứa chất trai cho bà trước năm 30 tuổi.”

Đình Mông: “...”

Cô nhìn anh không phải làm cho anh nói cái này! Lại nói hôm nay anh đã 27, ý là trong nội trong 3 năm tới sẽ sinh em bé?

Khoan... khoan... không đúng, hơn ba tháng sau bọn họ sẽ ly hôn mà? Em bé ở đâu ra?

Đình Mông vui đầu ăn cơm, mẹ Kiều nhìn Kiều Di Hành bên cạnh liếc mắt một cái, ý bảo anh cũng giáo dục em trai vài câu. Kiều Di Hành thu được thánh chỉ của mẹ, hắng giọng một cái nói: “Đúng vậy, tranh thủ sinh một cặp long phượng thai, một lần là khỏe.”

Đình Mông: “...”

Kiều Di Thần: “...”

Sau đó đề tài đều xoay quanh chuyện sinh em bé, bà nội thậm chí còn bắt đầu suy xét vấn đề đặt tên, cả việc thầy bói bài kỳ đều tính toán một chút.

Đình Mông cảm thấy đau đầu, vừa từ trên ghế đứng dậy, còi báo nguy trong túi rơi xuống, tiếng còi báo nguy chói tai lập tức vang vọng cả gian phòng.

Tất cả mọi người đều bị dọa giật bắn, Đình Mông vội ngồi xổm xuống. Nhặt còi báo nguy lên, cắn chốt an toàn lại: “Ha ha, ngại quá, con làm rớt còi báo nguy.”

Mẹ Đình chưa hết hoảng hốt nói: “Con mang còi báo nguy ở bên người làm cái gì? Bệnh tim của bà nội thiếu chút nữa bị con hù tái phát.”

“Ách...” Cũng không thể nói vì đề phòng Kiều Di Thần.

“Là con cho Mông Mông mang ở trên người, em ấy xinh đẹp như vậy, con không yên tâm, ha ha.” Kiều Di Thần nói xong thuận thế khoác tay lên vai Đình Mông, làm ra bộ dáng “Vợ yêu quá xinh đẹp anh thực không có cảm giác an toàn”.

Đình Mông cũng cười ha ha, làm ra một bộ dáng “Em quá xinh đẹp thực phiền lòng”.

Mọi người cũng không nghi ngờ anh, lòng còn sợ hãi đi ra ngoài. Kiều Di Hành là người đi ra cuối cùng, đi qua bên cạnh Kiều Di Thần, tràn ngập đồng tình nhìn hắt một cái: “Thật đáng thương.”

Kiều Di Thần: “...”

Nói vậy là có ý gì! Nói không rõ ràng đánh đó anh à!

Kiều Di Hành không cho em trai cơ hội hỏi lại, liền đi ra khỏi phòng. Kiều Di Thần không khuất phục gửi tin nhắn đi qua: “Anh mới vừa rồi là có ý gì?”

Chẳng bao lâu sau, di động rung lên, Kiều Di Hành trả lời.

“Đừng nói em cho rằng nắm tay bà xã là có thể sinh con nha?”

Kiều Di Thần: “...”

Khi anh năm tuổi đã không ngây thơ như vậy rồi! Ít nhất cũng phải hôn môi nha!

Di động lại rung một chút, Kiều Di Hành gửi tới tin nhắn thứ hai: “Kỳ thật anh hoài nghi, chú mày vẫn chưa nắm được tay bà xã.”

Kiều Di Thần: “...”

Anh đi nhanh vài bước, tiến lên kéo tay Đình Mông.

Đình Mông khó hiểu nhìn anh: “Anh làm gì?” Giữa ban ngày ban mặt mà muốn dè xỏm? Cô có luyện qua TaeKwonDo nha !

Kiều Di Thần nói: “Đương nhiên yêu thương ân ái, thời gian giả vờ còn chưa kết thúc.”

Đình Mông: “...”

Người lớn hai bên đang say mê trò chuyện về sinh em bé, có ai thèm để ý hai người đang làm gì đâu!

Nhưng Kiều Dĩ Thần vẫn kiên định lôi kéo tay của cô, từ bên người Kiều Dĩ Hành đi ngang qua .

Sau đó họ cũng không có hoạt động gì khác, mọi người đều tự lái xe, ai về nhà nấy. Về đến nhà, Kiều Dĩ Thần phát hiện trên di động lại có một tin nhắn của Kiều Dĩ Hành.

“Vây em quả thật là cho rằng nắm tay liền có thể sinh con? [kính ngạc] “

Kiều Dĩ Thần: “...”

Kẻ ế vợ thì có tư cách gì cười nhạo anh, ha ha.

Anh vào phòng tắm rửa một cái, cố ý dùng sữa tắm mới mua hôm nay, lại ở trước gương đánh giá vóc người của mình từ trên xuống dưới một hồi, tìm một cái quần bò thấp eo mặc vào, đem khăn lông tùy ý khoác lên vai, từ trong phòng đi ra.

Đình Mông đang ở trong phòng bếp ép nước trái cây, nghe thấy sau lưng có tiếng động, cô liền quay đầu nhìn lướt một cái. Cô không ngờ lại nhìn thấy nửa người trên của anh, chanh trong tay Đình Mông bị nặn ra vài giọt nước, sau đó tiếng thét chói tai quen thuộc truyền ra: “A ——! Sao cậu không mặc quần áo?”

Xã hội loài người đã tiến hóa đến lúc này, vậy mà còn có người không mặc quần áo!

Kiều Dĩ Thần quay đầu đi dùng tay bịt lỗ tai, chân mày hơi nhíu nói: “Mình cảm thấy cậu cần bản không cần thét chói tai, giọng cậu bình thường đã cao lắm rồi.”

Giọng của cô khá cao, bây giờ còn học thêm thanh nhạc, hét lên không thua gì tiếng cá heo.

Đình Mông xấu hổ và giận dữ đến cùng cực, nghe anh nói như vậy lỗ tai đều đỏ: “Đừng đánh trống lảng, cậu không biết xấu hổ!”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Rõ ràng là do em suy nghĩ nhiều được không !

Anh đi về phía trước một bước, Đình Mông lập tức giơ miếng chanh trong tay lên uy hiếp anh: “Cậu đừng tiến tới, mình... mình có luyện qua TaeKwonDo nha !”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh cười khê một tiếng, hơi nhếch môi, lại đi tiếp về phía trước một bước: “Ừ, luyện được hai ngày ha, mình là người đưa cậu đi mà .”

Đình Mông: “...”

Cho nên nói gả cho ai chứ không thể gả cho thanh mai trúc mã! Bởi họ đã nắm quá khứ đen thui của bạn rõ như lòng bàn tay!

Kiều Dĩ Thần nhìn mặt Đình Mông đỏ như quả cà, anh cảm thấy người trên forum cũng không chỉ vậy. Ít nhất anh rất thích chiều trai đẹp quần khăn tắm này.

Nhưng anh không có tiếp tục tiến tới, vì đây là phòng bếp, Đình Mông đang đứng cạnh chỗ để dao. Anh đứng tại chỗ cười với cô, mở miệng nói: “Mình vừa tắm xong, hơi khát nước, cho nên định làm nước trái cây, mình không biết cậu cũng ở trong này.”

Đình Mông cảm thấy logic lưu loát hợp tình hợp lý, vì thế buông lỏng đề phòng: “Cậu có thể mặc quần áo rồi mới ra .”

Kiều Dĩ Thần chân thành nói: “Mình ở một mình nhiều năm như vậy, nhất thời quên trong nhà còn một người khác.”

Đình Mông chớp chớp mắt, hơi nâng cằm nhìn anh: “Được rồi, tin tưởng cậu lần này, nếu như còn có lần sau...”

“Vây cậu cũng không mặc gì đi ra làm mình sợ đi.”

Đình Mông: “...”

Bây giờ cô thật muốn đá anh bể trứng

Hình như suy nghĩ của cô quá mãnh liệt đến nỗi hiện lên trên mặt, Kiều Dĩ Thần cảnh giác lui về phía sau một bước: “Mình nói đùa, không có lần sau.”

“Hừ.” Đình Mông cũng không ép nước trái cây nữa, cầm trái chanh thật nhanh quay trở về phòng, khóa trái cửa. Cô cảm thấy Tưởng Nam Tình nói đúng, thú tính của đàn ông quả nhiên là từ từ lộ ra !

Kiều Dĩ Thần ở lại phòng bếp tâm tình vô cùng vui vẻ, anh cầm lấy phần nước trái cây đang ép đang dở của Đình Mông, tiếp tục ép sau đó rót đầy một ly rồi mới về phòng.

Đi tới bên cạnh bàn mới phát hiện trên bàn không biết khi nào có thêm một cái hộp. Anh hơi nhú mồm, sẽ không phải là Đinh Mông chính anh chứ? Trên mạng hình như có bán rất nhiều hộp chỉnh người .

Anh đặt nước trái cây xuống, nghiên cứu một chút, vẫn quyết định mở ra.

Anh là đàn ông đích thực cơ mà.

Cầm chiếc hộp lên để cách xa mình, Kiều Dĩ Thần thật cẩn thận mở nắp.

Bên trong hộp là một sợi dây đeo đồng hồ.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Dây đồng hồ này chẳng phải thuộc nhãn hiệu đắt tiền nhưng nhìn ra được là cô ấy đã bỏ công lựa chọn . Trong hộp còn để một tờ giấy nhỏ viết “Sinh nhật vui vẻ”.

Không có ký tên nhưng đảm bảo là Đinh Mông, anh nhận ra nét chữ của cô ấy.

Nhiều năm qua, nét chữ của Đinh Mông so với lúc còn đi học cũng không thay đổi gì mấy, nhưng nhìn kỹ một chút thì bây giờ chữ viết có hơi xấu hơn.

Kiều Dĩ Thần vui vẻ cầm chiếc hộp để lên bàn, sau đó click chuột mở pass máy tính phát hiện Đinh Mông đang online QQ.

Anh gửi một tin nhắn đi qua.

Kiều Dĩ Thần: “Cậu đưa mình cái dây đồng hồ không hợp với đồng hồ một chút nào.”

Rất nhanh, anh nhận được tin nhắn trả lời của Đinh Mông.

Mông Mông Đát: “Vậy trả quà lại cho mình, mình đi tìm sợi dây thừng tặng cho cậu (´ ▽ `)/ “

Kiều Dĩ Thần: “Đưa dây thừng làm gì?”

Mông Mông Đát: “Bởi vì cậu đáng ăn đòn o(^▽^)o “

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh nhìn màn hình máy tính cười một chút, lại nhập một hàng chữ: “Tuy rằng cái dây đồng hồ của cậu không hợp với đồng hồ của mình, nhưng nể tình cậu đã bỏ tâm lòng ra lựa chọn, mình miễn cưỡng nhận vậy.”

Lần này Đinh Mông không có trả lời, hơn nữa đèn avatar cũng tắt , Kiều Dĩ Thần có chút không yên lòng, cô thật sự đi tìm dây thừng sao?

Anh đứng dậy khỏi ghế đi khóa trái cửa. ㄖ

Sinh nhật vui vẻ trôi qua vẫn phải khẩn cấp diễn tập, Kiều Dĩ Thần đã lên lịch hẹn đặt hết các phòng thu âm có sẵn, anh đặt hơn phân nửa tinh lực vào buổi biểu diễn, còn lại hơn một nửa dùng viết ca khúc mới cho Đinh Mông.

Hôm nay Đinh Mông diễn tập xong lại đến trung tâm huấn luyện lên lớp, gần tới giờ tan học, một nhân viên công tác đến tìm cô nói Kiều Dĩ Thần hẹn cô đến văn phòng của anh.

Gần đây cô cũng thường xuyên đến văn phòng Kiều Dĩ Thần, ừ không sai, chính là đi cạ ghế sofa, nhưng mà với tính cách ông cụ của anh khẳng định không phải kêu cô đi ngủ hoặc là ăn gì đó .

Đinh Mông đoán một hồi, cuối cùng có chút chờ mong, có phải ca khúc mới cho cô đã hoàn thành?

Cô gõ cửa rồi đi vào. Kiều Dĩ Thần đang ngồi một mình ở văn phòng, anh đang chăm chú nhìn tài liệu trên tay , khi thấy Đinh Mông tiến vào, anh liền đưa tài liệu trên tay qua cho cô : “Tôi đã viết xong ca khúc mới cho em, xem thử đi.”

Đinh Mông kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên, thật sự là bài hát cho cô! Cô rốt cục cũng có bài hát của mình, nếu tiếp tục đợi nữa chắc tóc của cô sẽ bạc như bạch phát ma nữ !

Cô cầm lấy tài liệu từ tay Kiều Dĩ Thần, nhìn thoáng qua tên bài hát, .

Ồ ô ô, tên tiếng Anh nghe rất oách. Đinh Mông nhìn tiếp, đi học được vài tháng, cô đã có thể đọc hiểu nhạc phổ, chẳng qua càng xem sắc mặt cô càng trắng. Cuối cùng, cô ngẩng đầu nhìn về phía Kiều Dĩ Thần: “Anh thật sự để em hát cái này?”

Tuy rằng sớm biết Kiều Dĩ Thần viết ca khúc đều rất khó hát, nhưng mà bài này cũng quá khó hát đi, cô còn là lính mới nữa, anh không thể nhẹ tay một chút đối với cô sao!

Bài hát này có độ rộng quãng âm vực rất lớn, phía trước hai đoạn âm vực cực thấp, nhưng lại không phải loại chỉ thấp một hai âm liền lên cao mà là thấp từ đầu đến cuối, chỗ phân điệp khúc lại đột nhiên lên cao hai quãng tám, hơn nữa vẫn tiếp tục lên cao, ca khúc này đòi hỏi ca sĩ phải có đủ hơi để chuyển đột ngột từ tông trầm sang tông cao.

Kiều Dĩ Thần nhướn mày nhìn cô: “Sao vậy, có chỗ nào không hài lòng sao?”

Đinh Mông cười nói: “Viết rất hay, điểm bất mãn duy nhất đó là quá khó hát.”

Kiều Dĩ Thần không để ý nói: “Bình thường thôi, so với < Nhị Nguyệt Sơ Hoa > khó hơn một chút, em có thể hát được.”

Đinh Mông: “...”

Vì sao lúc này anh đột nhiên có lòng tin với cô như vậy chứ!

Cô nuốt nước miếng một cái, nói với anh: “Tông cao thì còn hát được, nhưng mà phần tông trầm như vậy, em không chắc có thể hát nổi.”

Kiều Dĩ Thần nói: “Tôi giúp em luyện tập lâu như vậy, tôi hiểu khả năng của em còn hơn em nữa. Âm vực của em rất rộng, không chỉ có thể hát tông cao, cũng có thể hát tông trầm, nếu muốn so xem ai có thể hát thang âm nhiều hơn thì Tư Mã Tiêu Tiêu cũng không bằng em” (ta có thù với âm nhạc nên mù tịt phần lý thuyết bên thanh nhạc, đành trông cậy beta-er sửa cho đúng nhạc lý)

Đinh Mông: “...”

Không thể bị anh mê hoặc! Bây giờ thì miệng ngọt như vậy khen cô, chính là muốn lừa cô hát bài hát này thôi! Đến khi vào phòng thu âm, hát sai một nốt sẽ bị anh mắng cho nhục luôn!

Đinh Mông quyết định bảo trì im lặng.

Kiều Dĩ Thần bèn lấy chức quyền ra đe dọa cô: “Tóm lại tôi chỉ viết duy nhất bài này, em không hát cũng phải hát.”

Đinh Mông: “...”

Nói thật, với tiêu chuẩn của Kiều Dĩ Thần, nếu như hát bài này thật tốt, chắc chắn cô sẽ được khán giả đón nhận nồng nhiệt, vấn đề là phải có vẻ đầu “nếu hát thật tốt” trước đã.

“Bài hát này, một là cần sức bật, hai là phải biết lấy hơi để hát luyện giai điệu, hai điểm này là bài học em đã được tập luyện trong lúc huấn luyện, bài hát này coi như bài thi kiểm tra xem em tiếp thu tới đâu.” Kiều Dĩ Thần ngược mắt nhìn cô, “Đừng nói là đến lòng can đảm để hát em cũng không có đấy chứ?”

Đinh Mông: “...”

Lại dùng phép khích tướng, đồ đáng ghét, biết rõ cô dễ bị dụ.

Cô nắm lấy tập nhạc nghiêm túc nói: “Em sẽ cố hết sức để hát.”

“Ừm.” Kiều Dĩ Thần tùy ý gật đầu, “Tôi muốn nghe được đề âm trầm thấp mê người và cao âm trong trẻo động lòng người, thanh âm chất lượng cao yêu cầu thấp nhất em phải có.”

Đinh Mông: “...”

Dạ biết thưa chế tác đại nhân.

“Cho em thời gian ba ngày học cách hát bài này, ba ngày sau vào phòng thu.”

Đinh Mông định nói ba ngày nhanh quá, nhưng nghĩ đến buổi biểu diễn cũng sắp bắt đầu, mỗi ngày cô đều phải diễn tập, phần lớn thời gian đều bị chiếm mất. Lại nghĩ tới hai hôm nữa của Đường Thi Nhiên sắp phát hành, cô khẽ cắn môi đáp ứng: “Em biết, em sẽ tận dụng hết thời gian rảnh, cam đoan trong vòng 3 ngày học được.”

Ba ngày kế tiếp quả thực là địa ngục, Đinh Mông đến thời gian thờ dóc cũng không có, mỗi ngày ngoại trừ ca hát chính là ca hát. Cô đã có thể hiểu được lý do Kiều Di Thần dặn phải bảo vệ thanh quản, vì với cường độ dùng thanh quản như kiểu này, đừng nói ăn ớt, bình thường ngay cả một câu thừa cô cũng không muốn nói.

Cũng may ba ngày vất vả không có uổng phí, cô đã học xong bài hát < I'm here >.

Lần đầu tiên cùng Kiều Di Thần thu âm, Đinh Mông vẫn có chút khấn trương. Cô đeo headphone, nhìn thấy Kiều Di Thần đứng bên ngoài tấm kính cách âm, chợt thấy cảm giác này thật có chút mới mẻ.

Tại trong phòng thu âm Kiều Di Thần chính là Thượng Đế, tất cả đều do anh quyết định.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Tiếng nói của Kiều Di Thần xuyên qua headphone truyền tới, loại ảo giác phẳng phát nói nhỏ ở bên tai này làm cho Đinh Mông sửng sốt một chút.

“Chuẩn bị xong chưa?” Kiều Di Thần lại hỏi một lần.

Đinh Mông rất nhanh lấy lại tinh thần, gật gật đầu: “Xong rồi.”

“Bắt đầu.” Kiều Di Thần dứt lời, nhạc dạo vang lên.

Đinh Mông cũng chậm rãi tiến vào cảm xúc: “Một căn phòng trống, chỉ có ánh trăng cùng tôi làm bạn. Trong màn đêm cô quạnh, vờn cánh tay, từ khe hở nhìn trời đầy sao lấp lánh. Khi nào anh mới có thể nhận ra...”

“Ngừng.” Đinh Mông lần đầu tiên bị Kiều Di Thần đánh gãy, “Tôi đã nói, thanh âm chất lượng cao là yêu cầu thấp nhất, nhưng mà bây giờ ngay cả yêu cầu thấp nhất em cũng không thể đạt tới.”

Đinh Mông: “...”

Ừ, cô cũng lờng trước cảnh này rồi.

“Còn nữa, dựa theo nhạc phổ, đừng tùy tiện thăng nốt.”

Đinh Mông: “...”

Nốt thấp như vậy cô thật sự hát không được!

“Làm lại.” Kiều Di Thần nói xong, nhìn cô một cái, “Nếu vẫn như vậy, tôi sẽ bắt em hát từng câu từng câu tới khi nào hát đúng yêu cầu thì thôi.”

Đinh Mông: “...”

Bắt đầu hát lại, Đinh Mông vẫn bị Kiều Di Thần ngưng lại ngay đoạn ban này. Thật ra cô thật sự rất bội phục Kiều Di Thần, mỗi lần bảo ngừng, anh đều chỉ ra những khuyết điểm khác nhau, một giờ thu âm, chưa bao giờ anh nhắc lại lỗi trùng lặp của lần trước.

Đào mắt đã muốn đến thời gian ăn cơm, nhưng mà việc thu âm không tiến triển chút nào.

“Hôm nay cứ như vậy, mọi người đi ăn cơm đi.”

May mà Kiều Di Thần khó tính nhưng còn không đến mức vô nhân đạo, không thu xong không cho ăn cơm. Nhân viên công tác tốp năm tốp ba kết bạn đi ăn cơm, Đinh Mông tháo headphone xuống, từ trong phòng thu âm đi ra.

Kiều Di Thần còn chưa đi, anh tắt các thiết bị, nhìn cô một cái: “Đi thôi, cùng đi ăn cơm.”

Đinh Mông có chút khóc không ra nước mắt, cô cho rằng rốt cuộc cũng được tự do, không nghĩ tới ở trên bàn cơm còn phải tiếp tục đối mặt với chế tác Kiều đại nhân.

Hai người cùng đi căn tin, bởi vì hôm nay bọn họ thu âm, cho nên không ai tò mò vì sao hai người bọn họ lại cùng nhau xuất hiện. Kiều Di Thần chọn hai phần cơm, cùng Đinh Mông tìm bàn trống để ngồi.

Đinh Mông thức thời gấp một đĩa đồ ăn vào trong bát Kiều Di Thần: “Thịt thái sợi xào tỏi mà anh thích nhất!”

Kiều Di Thần ngược mắt liếc nhìn cô: “Đừng nghĩ lấy lòng tôi, ở trong phòng thu âm tôi sẽ không nương tay.”

Đinh Mông nhăn mũi, đưa đĩa qua kẹp thịt thái sợi xào tỏi mình vừa bỏ vào: “Vậy trả lại đây cho em”

Kiều Di Thần dùng chiếc đũa ngăn chặn đĩa của cô: “Trong bát của tôi chính là của tôi.”

Đinh Mông: “...”

“Làm người không thể trơ trẽn như vậy.” Cô tận tình khuyên bảo.

Kiều Di Thần đối với cô cười một chút: “Trong công ty này, người càng trơ trẽn, chức vị càng cao.”

Đinh Mông: “...”

Mẹ ơi, cô có phải hay không đã lỡ bán thân cho công ty kỳ quái?

“Vói lại, anh thích nhất không phải thịt thái sợi xào tỏi.”

Đinh Mông nghi ngờ chớp chớp mắt, làm sao có thể, cô cùng anh sinh hoạt lâu như vậy, anh thích ăn nhất rõ ràng chính là thịt thái sợi xào tỏi nha. Cô ngược mắt nhìn về phía anh: “Vậy anh thích nhất là cái gì?”

Kiều Di Thần cười nhìn nhìn cô, cũng chớp chớp mắt, không nói chuyện.

Đinh Mông bĩu môi, hừ, cố làm ra vẻ huyền bí, làm màu.

Hai người đều im lặng ăn cơm. Bàn bên cạnh có hai nữ đồng nghiệp đang trò chuyện về bản solo mới của Đường Thi Nhiên.

“Cậu đã nghe chưa? Ngày hôm qua vừa ra mắt đã đứng đầu bảng xếp hạng trên Weibo, thứ hạng trong bảng danh sách cũng thăng lên rất nhanh.”

“Wow, nghe rồi, phong cách so với khi Đường Thi Nhiên thi đấu chệnh lệch thật lớn, tớ luôn cảm thấy cô ta hát thể loại nhạc này sẽ không phát huy được thực lực.”

“Người ta tự nguyện, hát thể loại này dễ nổi tiếng hơn.”

Đinh Mông vừa ăn cơm vừa vênh tai hóng chuyện, bọn họ nói không sai, tuy rằng bị Kiều Di Thần chê là nhạc thị trường, nhưng thể loại này lại rất dễ nổi, đặc biệt dễ ngâm nga hát theo, trên cơ bản nghe một lần liền có thể thuộc lòng.

Kiều Di Thần đột nhiên mở miệng nói: “Đừng quan tâm chuyện người khác, tuy tôi thường thức giọng của Đường Thi Nhiên, nhưng tôi không tán thành thái độ đối đãi âm nhạc của cô ta. Cô ta không phải chân chính làm âm nhạc, cô ta chỉ là đang hưởng thụ cảm giác được fan tung hô”. Anh nói tới đây, ngừng đầu nhìn về phía Đinh Mông, “Không nên gấp gáp, làm tốt việc của mình là đủ rồi.”

Đinh Mông liền bị mấy câu nói ngăn ngui của anh an ủi rất nhiều. Cô nhìn anh, gật gật đầu: “Vâng, em đã biết !”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Chương trình gala những bài hát kinh điển dự kiến được tổ chức vào giữa tháng 9, các loại vé đều được bán hết từ một tháng trước.

Đến gần ngày biểu diễn, không những ca sĩ tham gia ngày càng đông mà vé chợ đen cũng ngày càng nhiều. Để tránh cho khán giả mua phải vé chợ đen, bên tổ chức không chỉ mỗi ngày thông báo trên weibo mà tại hôm biểu diễn cũng tăng cường bảo vệ và nhân viên giám sát.

Chương trình biểu diễn lần này cực kì hoành tráng, bởi vì số lượng vé có hạn nên bên tổ chức hợp tác cùng trang web trực tuyến, phát sóng trực tiếp chương trình trên internet, khán giả chỉ cần đăng kí thành viên VIP là có thể xem trực tiếp chương trình.

Thứ tự và thời gian biểu diễn các tiết mục đều được phát hết cho các ca sĩ, mở màn là Cố Tín, kết thúc là Mạc Trăn, Tư Mã Tiêu Tiêu được sắp xếp ở giữa, khi chương trình đã được một nửa thời lượng, đa số người xem bắt đầu thấy mệt thì Tư Mã Tiêu Tiêu xuất hiện, có thể khuấy động lại bầu không khí.

Khi Đinh Mông nhận được bảng thứ tự biểu diễn, tất nhiên là xem bản thân biểu diễn khi nào trước. Thật không may, cô được xếp ngay sau tiết mục của Tư Mã Tiêu Tiêu.

Cô tưởng đây là lúc bên tổ chức dự tính cho khán giả thời gian đi toilet mà.

Nếu bây giờ còn ở tuổi đi học, cô nhất định sẽ luẩn quẩn trong lòng, nhưng mà bây giờ đã trưởng thành, cô lại cảm thấy rất bình thản, tuy cảm thấy bản

thân không được xem trọng, nhưng tựa như Giang Mạn nói, được biểu diễn tại chương trình này đã rất may mắn rồi. Dù sao cô là ca sĩ mới duy nhất được tham gia biểu diễn.

Kiều Di Thần bảo cô xem lần biểu diễn này như một cơ hội để tích lũy kinh nghiệm, nhưng cô lại tin tưởng lời anh từng nói trước đây, nếu muốn có quyền lên tiếng, phải dùng tiếng hát của mình khiến mọi người nhớ đến tên mình.

Chỉ cần cô trình diễn xuất sắc bài “Hôm nay anh nói muốn chia tay”, nhất định sẽ có rất nhiều người nhớ đến cô.

Tiết mục mở màn khiến khán giả cực kì hài lòng, tiếng khán giả hoan hô nhiệt liệt khiến cô cảm thấy vô cùng khâm trọng. Chương trình gala với hàng vạn người xem, tất cả nghệ sĩ biểu diễn đều rất nổi tiếng, trong đó tất nhiên không thiếu thiên vương, thiên hậu, đã lâu không thấy, hồi hộp thế này, lo lắng bao trùm lên trái tim Đinh Mông.

Cô ngồi trước bàn trang điểm, nhìn thấy bản thân trong gương đã chuẩn bị tốt, ý muốn làm cho bản thân bình tĩnh hơn. Lần này vì hát ca khúc của Nguyễn Linh Quân, trang phục của cô cũng nhuộm phong cách theo niên đại ấy, mặc váy dài cổ xưa và trang điểm làm cho cô cảm thấy như thời gian đang giao hòa.

Dù hít sâu mấy lần nhưng vẫn không thể nào bình tĩnh được, tiếng người reo hò cứ vang vọng bên tai cô.

Kiều Di Thần đến xem Đinh Mông lần cuối trước khi biểu diễn, lại thấy cô ngồi lặng lẽ một mình. Anh cùng nhân viên công tác nói vài câu, liền hướng cô đi qua: “Thế nào, căng thẳng à?”

Đinh Mông ngược đôi mắt lên, nhìn anh từ trong gương. Trong lòng cô càng hồi hộp, trên mặt sẽ càng bình tĩnh, làm cách nào mà chỉ nhìn thoáng qua anh cũng biết cô đang căng thẳng? Đây là do ngồi cùng bàn sinh ra ấn ý sao?

Kiều Di Thần thấy cô không trả lời, càng chắc chắn suy đoán của mình: “Đừng căng thẳng, tuy rằng bên ngoài có đến mấy vạn người, nhưng không có mấy người đến vì em đâu.”

Đinh Mông: “...”

Thật là cảm ơn lời an ủi của anh, a ha ha.

Một nhân viên công tác chạy tới, có chút hoảng hốt nói với Kiều Di Thần: “Tổng đạo diễn Kiều, Kenny còn chưa đến.”

Đinh Mông thuận thế nhìn qua, Kenny chính là người đệm guitar cho cô, nếu anh ta không đến, lát nữa cô phải làm sao?

Kiều Di Thần nhíu nhíu mày, hỏi: “Gọi anh ta chưa?”

“Đã gọi rồi, anh ấy nói đang trên đường đến, taxi xé tính đưa họ đi đường tắt, sẽ cố gắng đến sớm.”

“Ừ.” Kiều Di Thần lên tiếng, cúi đầu nói với Đinh Mông, “Đừng lo lắng, nếu như đến lúc Tư Mã Tiêu Tiêu biểu diễn anh ta còn chưa đến, tôi sẽ sắp xếp lại tiết mục của em.”

“Ừ.” Đinh Mông gật đầu, Kiều Di Thần liền cùng nhân viên rời đi.

Chẳng mấy chốc chương trình đã chính thức bắt đầu, bên ngoài tiếng khán giả reo hò đến đỉnh điểm, Đinh Mông biết là Cố Tín đã ra sân. Không khí Rock and Roll sôi động thổi quét toàn bộ hội trường, Cố Tín vừa cất lời đã khiến tất cả khán giả bùng nổ.

Cố Tín hát hai bài, một bài là ca khúc giúp anh nổi tiếng “Cuồng hưởng”, một bài khác là bài hát cực thịnh hành ở những năm 70 của ban nhạc Rock and Roll Bones.

Đinh Mông có chút đồng cảm với ca sĩ hát tiếp sau Cố Tín, vừa mở màn cảm xúc của người xem đã dâng trào như vậy, đến người thứ hai, chắc chắn sẽ có chênh lệch.

Sau khi kết thúc phần trình diễn, Cố Tín lùi về cánh gà trong tiếng hét chói tai của khán giả. Đến cuối chương trình, tất cả ca sĩ cùng hát một bài tạm biệt nên anh cũng không lập tức rời đi. Anh không quay lại phòng nghỉ của mình, mà đến phòng sinh hoạt chung.

Đinh Mông còn đang nhìn gương ngẩn người, Cố Tín cười một tiếng, đi lên gõ gõ cái bàn của cô: “Em đang bị sắc đẹp của chính mình mê hoặc sao?”

Cố Tín xuất hiện tại phòng chung gây ra chút xôn xao nho nhỏ, Đinh Mông tỉnh lại, vội vàng đứng lên: “Sao anh đến đây?”

Cố Tín cười nói: “Anh đến thăm em.”

Giọng nói của anh ta rất bình thường, nhưng vào tai những người xung quanh lại có vẻ mập mờ. Đinh Mông cũng có chút xấu hổ, Cố Tín đột nhiên tới gần cô, ở bên tai cô nhỏ giọng nói: “Em không phải muốn nhìn hình xăm của anh sao? Ở đây nhiều người quá, đến phòng nghỉ của anh đi.”

Nghe thấy anh ta bảo mình cùng đi, Đinh Mông do dự một chút, thấy người chung quanh ánh mắt có vẻ ngày càng mập mờ, vì thế kéo váy dài lên, đi theo Cố Tín ra ngoài.

Phòng nghỉ riêng của Cố Tín cũng chỉ là một cái phòng nhỏ, nhưng bên trong có sofa, so với phòng sinh hoạt chung điều kiện tốt hơn nhiều.

Anh rót hai ly nước ấm, đưa cho Đinh Mông một ly: “Em đang hồi hộp lắm đúng không?”

“Hả?” Đinh Mông bung ly nước, tựa hồ có chút khó xử, sau đó nhìn thẳng anh nghiêm mặt nói, “Em tin tưởng nhân phẩm của anh!”

Cố Tín sừng sốt một chút, cốc nước đã đưa đến miệng lại thả trở về, thấp giọng cười lên: “Anh đang nói tiết mục của em, em nghĩ đi đâu thế?”

Đinh Mông: “...”

Lần đầu tiên cô phát hiện tư tưởng của mình lại phức tạp như vậy.

Cố Tín hai tay chống bàn, hơi cúi người xuống, nhìn cô đầy hứng thú: “Thì ra ở chung phòng với anh, sẽ làm em thấy hồi hộp?”

Đinh Mông: “...”

Thần linh ơi, có thể cho cô trở lại một phút trước không, cô xấu hổ muốn chết.

Cố Tín thấy lỗ tai cô ửng đỏ, cũng không đùa cô nữa: “Đừng sợ, xem khán giả như khoai tây thôi.”

Đinh Mông nhin không được bật cười: “Anh thích ăn khoai tây lắm đúng không?”

Cố Tín lắc lắc đầu: “Trên Wiki viết anh thích ăn nhất là đậu hủ Ma Bà.”

“Còn thực tế là gì?”

“Trên thực tế...” Cố Tín nói tới đây, cố ý đè thấp giọng nói mê người của mình, nói: “Chỉ cần là do người mình thích làm, anh đều thích ăn.”

Đinh Mông: “...”

Trình độ này, đúng là không cùng level với Kiều Di Thần. Khó trách một người là nam thần, một người chỉ là Chó con.

Cố Tín nhích xa Đinh Mông một chút, hơi cúi đầu nhìn cô: “Muốn xem hình xăm của anh nữa không?”

Đinh Mông dừng cảm gặt đầu: “Muốn.” Lần trước không xem được, cô còn lên mạng tìm cả buổi, quả nhiên tìm được ảnh có lộ hình xăm của Cố Tín, nhưng hình ảnh là 2D, không đã bằng xem trực tiếp!

Cố Tín nhìn cô cười một chút, sau đó đưa tay cởi áo ra.

Đinh Mông: “...”

Cố Tín thích mặc một lớp, cho nên hiện tại... Nửa người trên hoàn toàn trần trụi.

Đinh Mông sợ ngây người, cô không biết có phải ai hát Rock cũng thoáng như vậy không, tóm lại cô nhìn thấy cơ bụng sáu múi và hình xăm kéo dài từ hông đến lưng.

Vị trí quan trọng hơn cô ngại không dám nhìn, lúc này cô cảm thấy khâm phục bản thân quá, tại hoàn cảnh kích thích thị giác như vậy mà cô có thể kiên cường không ngất xỉu.

Trở lại năm phút trước.

Kiều Di Thần đến phòng sinh hoạt chung nhưng không nhìn thấy Đinh Mông đâu. Anh hỏi thử nhân viên công tác, nào ngờ người ấy ngượng ngùng nói với anh: “Cố Tín gọi cô ấy vào phòng nghỉ rồi, không khí giữa hai người đó mờ ám lắm nha, tôi ở ngoài xem còn đỏ cả mặt. Mấy hôm trước tôi còn thấy Cố Tín chia sẻ Weibo của Đinh Mông, hai người đó đang hẹn hò phải không?”

Nói cái [bíp ——]!

Kiều Di Thần nhin không được chửi thề trong bụng. Anh không nói gì mà xoay người đi ngay. Trên đường đến phòng nghỉ của Cố Tín, anh cố nhớ lại các chuyện xấu của Cố Tín.

Cố Tín ra mắt đã nhiều năm nhưng chỉ có tin đánh nhau tại quán bar, ngoài ra không có tin đồn xấu nào khác. Tin xấu của anh ta ít đến đáng thương.

Vậy anh ta chú ý Đinh Mông, là do thích cô ấy thật?

Kiều Di Thần khẽ nhủ mày, bước chân ngày càng nhanh. Đến cửa phòng Cố Tín thì anh cũng không gõ cửa mà tự xoay nắm đấm cửa.

...

Cửa! Bị! Khóa! Rồi!

Kiều Dĩ Thần hít sâu một hơi, khẽ nhếch mép.

Được lắm, còn khóa cửa.

Anh lùi về sau một bước, bay lên một cái tung cước đá vào cánh cửa.

Với cú đá dữ dội này, cửa vang lên “Rầm” một tiếng, tự động mở ra.

Vừa đúng lúc.

Đình Mông đang bị hành động của Cố Tín làm ngây người, bỗng có tiếng động đột ngột vang lên làm cô giật cả mình.

Cố Tín thoáng vẻ ngạc nhiên, nhưng so với Đình Mông cũng xem như là bình tĩnh. Dù lúc này anh còn để trần nửa người trên, vẫn có vẻ ung dung phóng khoáng.

Kiều Dĩ Thần cũng hơi sững sốt, cảnh tượng này quá chói mắt, anh cảm thấy lửa giận trong lòng đã thiêu qua phổi, lan đến cổ họng rồi: “Hai người đang làm gì? Xem nơi này như nhà mình à? Cố Tín, anh mặc áo vào ngay cho tôi!”

Cố Tín lấy áo mặc vào, nhìn thoáng qua cánh cửa vừa bị đá văng, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Kiều Dĩ Thần: “Nhạc sĩ Kiều, sao anh tức giận thế? Anh không sợ thấy cái gì không nên thấy sao?”

Đình Mông: “...”

Về mặt của Kiều Dĩ Thần càng xấu đi: “Cố Tín, tôi cảnh cáo anh một lần cuối, nơi này là hậu trường của chương trình, không phải nơi anh làm chuyện bậy bạ!”

Cố Tín khẽ cười, có vẻ hơi tức giận: “Anh đừng nói khó nghe như thế, tôi tự có chừng mực. Tôi gọi cô ấy đến chỉ để giúp cô ấy giảm bớt sự căng thẳng thôi”

Kiều Dĩ Thần lạnh lùng nhìn anh: “Anh giảm bớt bằng cách nào mà cần khóa cửa?”

“Đây là phòng nghỉ của tôi, trước giờ tôi đều quen khóa cửa, anh có thể gõ cửa mà.”

Kiều Dĩ Thần không nói gì, theo hiểu biết của Đình Mông đối với anh ta, anh đang rất tức giận, nếu giờ còn là lúc đi học, chắc chắn đã đánh Cố Tín rồi. Cảm giác Kiều Dĩ Thần đang nhìn qua mình, Đình Mông tự nhiên thấy lạnh cả người.

Còn chưa nghĩ ra nên nói gì, một nhân viên công tác hoảng hốt chạy đến: “Tổng đạo diễn Kiều, có chuyện không tốt, xảy ra tai nạn xe rồi!”

Kiều Dĩ Thần nhướn mày, xoay người hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi tôi có nói tài xế dẫn Kenny đi đường tắt? Nhưng chẳng may gặp tai nạn rồi!”

“Có nghiêm trọng không?”

“Nghe nói Kenny bị thương cả cánh tay và đầu, hiện đang trên đường đưa vào bệnh viện, chắc không thể tới được, quản lý của anh ấy bảo chúng ta tìm người thay”

Kiều Dĩ Thần cau mày không nói gì, hiện tại có thể tìm người đàn guitar thay được, nhưng người mới chưa từng luyện tập với Đình Mông, không thể nào ăn ý được. Mà đêm diễn này, dù chỉ một sai lầm nhỏ cũng có thể gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Cố Tín nghĩ một chút nói: “Để tôi thay cho, tôi có xem Đình Mông tập thử rồi, có thể phối hợp tốt với cô ấy.”

Đình Mông sững sờ, Cố Tín đệm đàn cho cô, có phải xa xỉ quá không.

Kiều Dĩ Thần cũng không muốn đồng ý đề nghị này, nhưng đúng là cách tốt nhất bây giờ, hơn nữa nếu diễn cùng sân khấu với Cố Tín, tiết mục này và Đình Mông đều được chú ý hơn nhiều.

Trong khi anh đang cân nhắc, Đình Mông đột nhiên nói: “Em có thể tự đàn.”

Những người còn lại đều sững sốt, có chút ngạc nhiên nhìn hướng cô. Đình Mông nghiêm túc nói: “Thật ra em có ý tưởng riêng cho bài hát này, em có thể tự đệm đàn cho mình.”

Kiều Dĩ Thần không nói, có vẻ đang tự hỏi, Cố Tín lại hỏi: “Em biết đàn guitar sao?”

Đình Mông gật đầu nói: “Em học bốn tháng rồi, mỗi ngày đều luyện tập.”

“Biết đàn guitar với vừa đàn vừa hát không giống nhau đâu.”

“Cho cô ấy thử xem.” Kiều Dĩ Thần cắt đứt lời của Cố Tín, dứt khoát nói.

“Cám ơn, tuy rằng em không chắc lắm, nhưng sẽ cố hết sức!” Bởi vì tiết mục này là hát bài “Hôm nay anh nói muốn chia tay”, nên gần đây cô luyện guitar đều là bài này, Kiều Dĩ Thần nói như thế có thể giúp cô tìm cảm xúc, không ngờ đến thời điểm quan trọng lại có ích.

Kiều Dĩ Thần nhìn cô, lại nói: “Em đối với bài hát này có ý tưởng khác?”

“Ừ.” Đinh Mông gật đầu, ý tưởng này ở vô số lần tập luyện sinh ra, nhưng cô lại thấy ý tưởng của mình chưa chắc đã tốt hơn của Kiều Dĩ Thần, cho nên vẫn luôn không nói. Nhưng bây giờ cô tự đàn tự hát nên cô muốn thử xem.

Cô nhìn Kiều Dĩ Thần nói: “Có thể tìm giúp em một chiếc váy ngắn không? Bây giờ cái váy này lại dài quá.”

Váy ngắn có thể tìm được, nhưng muốn phù hợp với phong cách trang điểm của cô và ca khúc lại không dễ tìm. Cố Tín và Kiều Dĩ Thần cùng một suy nghĩ, anh nhìn Đinh Mông vài lần, cười nói: “Không cần tìm đâu xa, sửa chiếc váy này một chút là được.”

“Sửa?” Đinh Mông nghi ngờ nhìn anh.

Cố Tín nhìn quanh một hồi rồi tìm được một cây kéo nhỏ, chớp chớp mắt với cô: “Yên tâm, giao cho anh là được, anh cũng có chút năng khiếu trong việc thiết kế.”

Anh ta nói xong liền đi tới trước mặt Đinh Mông, chuẩn bị kéo váy của cô lên.

“Dừng tay!” Kiều Dĩ Thần đột nhiên hét to, “Tôi cũng có chút năng khiếu, để tôi làm.”

Anh đi qua giật chiếc kéo từ tay Cố Tín, ngồi xổm xuống. Tại trên váy Đinh Mông ước hai lần, liền dứt khoát cắt.

Cố Tín nhếch miệng, đứng một bên quan sát, lâu lâu góp ý vài câu. Đinh Mông đứng cứng ngắc tại chỗ, cúi đầu nhìn người đang ngồi xổm trước chân mình.

Cái tư thế này... Rất kỳ cục. Cô ngượng ngùng nhích nhích eo, Kiều Dĩ Thần liền lên tiếng nói: “Đừng lộn xộn, nếu không sẽ cắt trúng em.”

Đinh Mông: “...”

Cô không dám lộn xộn, chỉ là thấy ngại quá. Bởi vì chiếc váy rất dài, cho nên cô cũng không mặc quần bảo hộ, không biết anh ta có thể thấy gì không.

Nghĩ đến đây cô lại không tự chủ muốn kẹp chặt chân, cảm thấy làm thế có thể che được một chút. Giọng của Kiều Dĩ Thần lại từ bên dưới truyền đến: “Đã bảo em đừng nhúc nhích mà?”

Đinh Mông: “...”

(~_~;)

Kiều Dĩ Thần làm ước chừng hơn mười phút, khi làm xong, váy bị cắt vừa đến đầu gối, bên hông cắt cũng rất chuẩn, Đinh Mông cũng không biết anh muốn thiết kế theo phong cách gì, nhưng xem cũng được.

Kiều Dĩ Thần đem vải vừa cắt xong buộc trên eo Đinh Mông thành hình nơ bướm, trong khi Đinh Mông còn đang nghiên cứu, Cố Tín lại nói: “Kiểu tóc của em cũng nên thay đổi một chút.”

Tóc Đinh Mông đang theo phong cách xưa, Cố Tín giúp cô gỡ từng cái kẹp cố định xuống, mái tóc dài của Đinh Mông liền rủ xuống.

Cố Tín nhìn cô vài lần từ trên xuống dưới, dùng tay chỉnh tóc cô vài cái: “Thế này đi, tóc xõa xuống rất hợp với trang phục.”

Đinh Mông nhìn bản thân trong gương, cảm thấy chỉ thay đổi nhỏ thôi nhưng thần thái khác hẳn. Cô nhìn một ít vài rạch còn sót lại trên mặt đất, lo lắng hỏi: “Chiếc váy... Váy này mặc lắm không?”

Kiều Dĩ Thần: “...”

“Tôi cắt, tôi sẽ chịu trách nhiệm” Anh nói xong liền đi ra cửa, “Tôi đi giúp em tìm cây guitar để tập thử, tôi sẽ báo với dàn nhạc cố gắng phối hợp với em.”

“Ừm, cám ơn.”

Khi đi đến cửa Kiều Dĩ Thần đột nhiên ngừng lại, xoay người nhìn về phía cô: “Em cùng đi với tôi.”

Đinh Mông nhớ tới cánh cửa bị đá, hướng Cố Tín nói cám ơn, liền đi theo Kiều Dĩ Thần. Cố Tín đi tới cửa, đối với cô phát tay nói: “Chút nữa biểu diễn có gắng lên, anh rất mong đợi.”

Kiều Dĩ Thần bước chân nhanh hơn, Đinh Mông cũng đành đi nhanh hơn.

Kiều Dĩ Thần dẫn cô đến phòng nghỉ của mình: “Em ở phòng này chờ tôi, tôi quay lại ngay.”

“Ừ...”

Kiều Dĩ Thần lại nhìn cô một cái, mới cất bước rời đi.

Chẳng bao lâu anh đã mang một cây guitar về cho Đinh Mông. Đinh Mông cảm thấy anh còn đang giận, nhưng bây giờ thời gian rất ít, cô cũng không thể quan tâm việc này.

Kiều Dĩ Thần đưa guitar cho cô xong liền đi mất, chương trình đang diễn ra, anh là tổng đạo diễn âm nhạc không thể lơ là.

Đinh Mông cầm guitar luyện tập vài lần, bỗng nghe thấy bên ngoài có nhân viên công tác gọi Tư Mã Tiêu Tiêu đi qua đội lên sân khấu. Tim Đinh Mông cũng đập nhanh hơn, Tư Mã Tiêu Tiêu lên sân khấu, tức là cũng sắp đến lượt cô.

Cửa phòng nghỉ bị đẩy ra, Kiều Dĩ Thần đứng ở cửa nhìn cô: “Đến lượt Tư Mã Tiêu Tiêu rồi, em cũng đi qua đội lên sân khấu.”

”Được.” Đinh Mông ôm guitar, cùng anh đi qua.

Dọc theo đường đi Kiều Dĩ Thần đều không nói gì, Đinh Mông rót cuộc nhện không được hỏi: “Anh còn đang giận à?”

Kiều Dĩ Thần dừng một chút, lại tiếp tục đi: “Hiện tại không nói chuyện này, em lo chút nữa hát cho tốt.”

“Ừ...”

Khi cô đến nơi đội lên sân khấu thì thấy Tư Mã Tiêu Tiêu. Cô ấy đã chuẩn bị tốt, đang chờ ra sân.

Tư Mã Tiêu Tiêu và Đinh Mông gần bằng nhau, nhưng lúc này cô ấy mang một đôi giày cao gót, Đinh Mông cảm thấy như cô ấy cao đến 1m8. Nhưng chủ yếu là do trên người cô ấy phát ra khí chất của một thiên hậu, có vẻ còn mãnh liệt hơn lúc tập luyện bình thường, Đinh Mông có chút rung động.

Nhưng cô vẫn ôm guitar, chủ động đi lên hỏi thăm. Tư Mã Tiêu Tiêu quay đầu nhìn lướt một cái, nhận ra cô: “Nghe nói người đệm guitar của cô gặp chút sự cố?”

“Vâng, chút nữa tôi tự đàn.”

Tư Mã Tiêu Tiêu nhìn guitar trên tay cô, rồi ngẩng lên nói: “Ừ, cố lên.”

Đinh Mông hơi bất ngờ, cô luôn cho rằng Tư Mã Tiêu Tiêu rất ghét cô, nhưng bây giờ cũng không giống lắm? Vậy cô có nên nhân cơ hội này hỏi cô ấy tại sao lại chú ý đến cô không?

Cô còn chưa kịp hỏi thì MC đã hô tên của Tư Mã Tiêu Tiêu, khán giả trên khán đài lập tức hét vang lên.

Tư Mã Tiêu Tiêu quay đầu nhìn cô một cái, gỡ một cái tai nghe, chuẩn bị lên sân khấu: “Xem phần trình diễn tuyệt vời của tôi nhé.”

Đinh Mông còn chưa kịp phản ứng, Tư Mã Tiêu Tiêu đã đi lên.

Cô ấy hát ca khúc thứ nhất là một bài tình ca kinh điển, bài thứ hai, chính là bài Đinh Mông hát tại trận chung kết, “Nhị Nguyệt Sơ Hoa “.

Khi tiếng hát cao vút của Tư Mã Tiêu Tiêu vang lên là lúc Đinh Mông cảm nhận được rõ ràng thực lực của hai người chênh lệch đến mức nào. Không chỉ là khả năng biểu diễn, mà khả năng kiểm soát sân khấu cũng thế. Tư Mã Tiêu Tiêu chỉ đứng trên đài, cái gì cũng không làm, cũng có thể gây chấn động cho mấy vạn người xem trên khán đài.

Lời đồn Tư Mã Tiêu Tiêu không dám biểu diễn trực tiếp bài “Nhị Nguyệt Sơ Hoa “ cũng tự sụp đổ, phần trình diễn lúc này của cô ấy hoàn toàn vượt qua phần thi của Đinh Mông tại trận chung kết.

Nguyên lai vừa rồi cô ấy bảo xem phần trình diễn của cô ấy, chính là ý này sao?

Đinh Mông hiện tại tin tưởng lời của Kiều Dĩ Thần, thiên hậu đang muốn khiêu khích cô.

Phần biểu diễn của Tư Mã Tiêu Tiêu kết thúc, tâm trạng của khán giả đã đạt tới một tầm cao mới, biểu diễn ngay sau đó khiến cho Đinh Mông rất áp lực.

Kiều Dĩ Thần còn đứng tại khu vực chờ lên sân khấu, anh nhìn Đinh Mông một chút, đi tới bên cạnh cô: “Thả lỏng, ca hát là sở trường của em mà.”

Đinh Mông khẽ giật mình, quay người lại gật đầu với anh: “Ừ!”

Tư Mã Tiêu Tiêu đã đi vào, khi ngọn đèn trên sân khấu tắt, đạo diễn ra hiệu báo cô ra sân. Đinh Mông hít một hơi, ôm guitar đi tới.

Cũng như các lần biểu diễn trước, khi thực sự đứng trên sân khấu, cô lại cực kì bình tĩnh.

Cô nghĩ, có lẽ là do cô rất yêu thích sân khấu.

Chính giữa sân khấu có một bục nhỏ lên, là chuẩn bị cho cô. Cô đi lên điều chỉnh tốt dáng ngồi, có nhân viên công tác ra báo guitar đã chuẩn bị tốt.

Ngọn đèn lần nữa sáng lên, dưới khán đài người xem cũng không biết là ai sắp biểu diễn, nhưng vẫn cứ nhiệt tình hoan hô.

Những tiếng hoan hô này là nguồn cổ vũ cho Đinh Mông. Trước đó Trương Nam Tinh đã nói sẽ tổ chức cho Chanh nhỏ đến, nhưng người xem quá nhiều, cô không biết bọn họ ở nơi nào.

Nhưng mà cũng không sao, cô muốn hát cho mọi người nghe.

Cô đối với khán đài cười một chút, nhẹ nhàng gảy dây đàn.

“Hôm nay anh nói muốn chia tay,

Lý do buồn cười, em không thể nào nói gì,

Không hỏi anh có từng yêu, hay em đã làm gì sai,

Nếu anh đã không đủ yêu, chỉ bằng xoay người rồi đi...”

Bài hát này bị cô chỉnh tăng nhanh một phần ba nhịp so với bản gốc của Kiều Di Thần soạn, bài tình ca vốn đầy đau khổ, lập tức liền trở nên nhẹ nhàng. Hơn nữa giọng của Đinh Mông rất trong, lại vừa đàn vừa hát, hình ảnh tươi đẹp này mang chút phóng khoáng riêng biệt của người con gái làm cho ca khúc ít một phần ưu sầu, nhiều một phần thư thái giống như cầu vồng sau mưa.

Đây là ý tưởng của Đinh Mông, chia tay không nhất định là chuyện xấu, trước khi kết hôn Nguyễn Linh Quân có thể thấy rõ bộ mặt thật của tên đàn ông xấu xa đó, sao không phải một loại giải thoát cùng may mắn? Chỉ đáng tiếc, cuối cùng vẫn là trời ghen hồng nhan*.

*Hồng nhan bạc mệnh

Ý tưởng mới của Đinh Mông với bài “Hôm nay anh nói muốn chia tay” mang cho người xem cảm giác mới lạ, trong nhẹ nhàng lại có chút ám áp, rồi trong lúc lơ đãng lại lộ ra một chút không cam lòng cùng xót xa.

Bài hát này, không ngờ cũng có thể hát như vậy.

Người xem trực tiếp lại hoan hô một lần nữa, lúc này đây chỉ vì cô, Đinh Mông.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Một phiên bản đệm Guitar < Hôm nay anh nói muốn chia tay > nhẹ nhàng kết thúc, tiếng vỗ tay như sấm động vang khắp hội trường.

Đinh Mông ngồi trên ghế cao chân duỗi ra một cái. Cô ôm đàn Guitar đứng dậy, khom người chào khán giả.

Đèn sân khấu lại tắt, Đinh Mông quay trở về hậu đài. Nhân viên hậu đài vẫn đang bận túi bụi, ngược lại đạo diễn ngạc nhiên nhìn cô: “Đinh Mông, vừa rồi cô hát rất hay! Tôi còn lo lắng cô sẽ bị khớp, không ngờ phần biểu diễn của cô rất xuất sắc!”

Đinh Mông cười nói cảm ơn đạo diễn, cô nhìn về Kiều Di Thần đang đứng ở một bên.

Kiều Di Thần thuận thể nhìn cô một cái: “Tăng nhịp lên 1/3 là chủ ý rất khá, nhạc dạo bài hát cũng trở nên vui tươi nhẹ nhàng hơn. Em vào phòng nghỉ nghỉ ngơi chút đi, lát nữa còn một bài hợp xướng.”

“Vâng.” Đinh Mông ôm đàn Guitar đi rồi, ở góc rẽ lại quay đầu nhìn anh một cái, Kiều Di Thần đang nói chuyện cùng đạo diễn.

Cô đi tới cửa phòng sinh hoạt chung, suy nghĩ một chút, lại đi về phòng nghỉ của Kiều Dĩ Thần.

Ngồi trên sofa, cô mới cảm thấy tâm trạng thật sự buông lỏng xuống.

Trong đầu còn đang nhớ lại vừa rồi ở trên sân khấu biểu diễn, nghĩ lại nghĩ có chỗ nào mình hát còn chưa đủ tốt. Cô theo bản năng vừa gõ gõ tay lên đàn Guitar đặt kế bên, vừa lấy di động lên trang web xem khán giả bình luận về chương trình biểu diễn.

5 phút trước Cánh gà chiến nước mắt: lúc tôi trở về từ WC, đã xảy ra chuyện gì? ? ?

6 phút trước Thiếu nữ mì cay xinh đẹp: Tư Mã Tiêu Tiêu hát xong thì tôi đi WC, lúc trở lại phát hiện bản thân cùng thế giới chệch đường ray. [bá bá]

6 phút trước Năm mao: vì cái gì mọi người đều đang bàn tán về “Đinh Mông”? Đinh Mông là ai?

6 phút trước Mạc thiên vương đẹp trai nhất: cần xin bài < Hôm nay anh nói muốn chia tay > phiên bản Đinh Mông hát ! Khẩn cấp! !

6 phút trước Quạt cuồng 233: Ôi má ơi Đinh Mông hát < Hôm nay anh nói muốn chia tay > quá hay!

7 phút trước Tôi chính là tôi, là pháo hoa xinh đẹp: Mông Mông thân yêu! Em là Tiểu Chanh ~3=

7 phút trước Béo nhưng không mập: < Hôm nay anh nói muốn chia tay > của Nguyễn Linh Quân đã được Đinh Mông hồi sinh!

7 phút trước 1 bông Bạch Liên hoa bụi chà bá : Đinh Mông chính là quán quân cuộc thi < Âm thanh của tự nhiên > đó ! Lúc thi đấu tôi đã thích cô ấy ! Không hổ là người con gái Trầm coi trọng!

Đinh Mông chỉ nhìn một trang bình luận, sau đó tắt trang web.

Bối rối quá, cảm giác như mình sắp nổi tiếng rồi!

Cô ngâm nga một bài nhẹ nhàng để tâm trạng đỡ rối loạn.

Chương trình ca nhạc gần đến hồi kết thúc, cô có chút lo lắng Kiều Dĩ Thần tìm không thấy mình, vốn cô định về phòng sinh hoạt chung, Kiều Dĩ Thần lại đi đến gõ cửa: “Sắp kết thúc, em chuẩn bị cho tiết mục hợp xướng đi.”

“Vâng.” Cô định đi nhưng lại quay lại hỏi Kiều Dĩ Thần, “Làm sao anh biết em ở chỗ này?”

Kiều Dĩ Thần nghiêng đầu nhìn cô một cái: “Chứ không lẽ anh nên đến phòng nghỉ của Cố Tín tìm em?”

“Không phải...”

“Được rồi, mau chuẩn bị. Mạc Trăn đã lên sân khấu rồi đó.”

Đinh Mông vốn thất thần một chút, nghe được Mạc Trăn ở trên sân khấu lại phấn khởi lên: “Em có thể đi xem một chút không?” Tuy rằng diễn tập lâu như vậy, nhưng chưa một lần cô được gặp Mạc Trăn, thật là đau lòng !

Kiều Dĩ Thần liếc cô: “Anh cho rằng em thích Cố Tín, không nghĩ tới em thích nhiều người vậy.”

Đinh Mông: “...”

“Ừm, em còn thích Chó con nữa cơ.” Cô bĩu môi, chạy vội đến nơi cánh gà.

Đặt lại Kiều Dĩ Thần ngây ngốc đứng tại cửa, vừa rồi là cô tỏ tình với anh sao? Là thật? Thật mà đúng không?

Kiều Dĩ Thần rơi vào hỗn loạn, hoàn toàn không ý thức được bản thân đã tự thừa nhận mình là Chó con, ngược lại anh còn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Đinh Mông đi đến phía cánh gà, có thể rõ ràng nghe thấy Mạc Trăn đang đứng biểu diễn trên sân khấu. Chung quanh còn có không ít ca sĩ, mọi người đều đang vô cùng hưng phấn thăng hoa trong phần biểu diễn của mình.

Mạc Trăn biểu diễn xong, hội trường vẫn còn vang vang tiếng hò hét của người hâm mộ, tất cả ca sĩ thừa dịp này lên sân khấu một lần nữa. Vị trí đứng được đạo diễn sắp xếp từ trước, Đinh Mông bị phân công đến một góc nhỏ bên cạnh, cách Mạc Trăn một khoảng cách rất lớn.

Nhưng là có thể cùng anh ta biểu diễn trên cùng một sân khấu, cô đã cảm thấy rất vinh hạnh. Số lượng ca sĩ tương đối nhiều, lượt hát của Đinh Mông cũng chỉ có một câu, phần điệp khúc là mọi người cùng nhau hợp xướng.

Trong lúc biểu diễn bài hát này, tiếng vỗ tay của khán giả vẫn không hề dứt, Đinh Mông trở lại hậu đài vẫn còn cảm thấy lỗ tai ong ong rung động.

Cô đang gõ gõ lỗ tai, liền thấy Mạc Trăn từ trước mặt đi đến. Anh ta đã thu dọn xong đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Đinh Mông giống như bị điểm huyết không thể nhúc nhích, cứng đờ người ở một chỗ. Mạc Trăn đi ngang qua Đinh Mông thì dừng lại chốc lát, tháo kính

trên mặt xuống hỏi: “Cô là Đinh Mông?”

Đinh Mông hạnh phúc quá, Mạc thiên vương biết tên của cô!

Cô còn chưa có từ trong khiếp sợ khôi phục lại, Mạc Trần đã một lần nữa đeo kính lên, chuẩn bị đi khỏi : “Tôi đã nghe cô hát, không tồi, Kiều Dĩ Thần cuối cùng không cần lại đi theo quấy rối ép tôi thu album.”

Đinh Mông: “...”

Khoan đã, lượng tin tức giống như có chút lớn nha.

Mạc Trần đi xa rồi, Đinh Mông mới chán nản tựa vào trên tường hành lang. Cô vừa rồi... một chữ cũng không thốt lên được!

Cô vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ nội tâm thì Kiều Dĩ Thần đi tới. Nhìn thấy bộ dáng của cô , Kiều Dĩ Thần chau mày lên: “Em làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

Đinh Mông nghe thấy giọng anh, thuận thế bắt lấy tay áo của anh, thổng khổ nói:

“Vừa rồi, Mạc thiên vương đi ngang qua em, nhưng mà một câu em cũng không nói được với anh ta!”

Kiều Dĩ Thần khước mắt nhảy một chút, rút tay áo về: “Vậy anh ta nói cái gì?”

“Nói anh luôn quấy rối anh ta.”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh cảm thấy mình nên tiếp tục quấy rối hấn ta nhiều hơn.

“Đừng đứng ở đây hoài , em không mệt mỏi sao? Thu dọn đồ đạc rồi còn về.”

“Vâng.” Đinh Mông hướng phòng nghỉ đi vài bước, lại quay đầu nhìn anh, “Cho nên anh biết cách liên lạc với Mạc thiên vương?”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Biết cũng sẽ không nói cho em biết , đừng nằm mơ nữa.

Đinh Mông bị đuổi đi , cô ngồi xe về đến nhà rồi, phải rất lâu sau Kiều Dĩ Thần mới trở về.

Bây giờ cũng khuya rồi , Đinh Mông ở buổi biểu diễn đã ăn com hộp, về nhà cô cũng không muốn nấu com, bèn tùy tiện ăn một ít đồ ăn vặt. Kiều Dĩ Thần nhìn túi ăn vặt trong thùng rác phòng khách, anh đi qua gõ gõ cửa phòng Đinh Mông: “Cậu ăn com chưa?”

“Vẫn chưa.” Giọng nói Đinh Mông cách cánh cửa truyền ra.

Kiều Dĩ Thần nói: “Mình có mua đồ ăn về, cậu muốn ăn không?”

Cửa vội vàng mở ra , ánh mắt Đinh Mông lờ lờ tỏa sáng: “Muốn.”

Kiều Dĩ Thần cười một tiếng xoay người vào phòng khách.

Anh mang về một cái pizza, là loại pizza tôm mà Đinh Mông thích nhất. Đinh Mông đi phòng bếp lấy đĩa và dao nĩa, đi tới bàn chuẩn bị cắt pizza. Kiều Dĩ Thần ưu nhã vươn tay nhẹ nhàng đẩy, hộp bánh pizza liền trượt sang một bên khác.

Đinh Mông giờ dao nĩa im lặng nhìn anh.

Kiều Dĩ Thần nhìn cô cười cười: “Muốn ăn không?”

Đinh Mông: “...”

Không muốn ăn thì cô đi ra làm cái gì? !

Kiều Dĩ Thần tiếp tục cười: “Nếu muốn ăn, phải giải thích cho mình một chuyện, giải thích không rõ ràng hoặc là đáp án mình không hài lòng, mình liền đem pizza cho bảo vệ dưới lầu làm bữa khuya.”

Đinh Mông: “...”

Tro trên ! Bạn nhỏ Chó con đáng yêu ngồi chung bàn ngày xưa của cô làm sao có thể biến thành một người như vậy! Cô không tin!

Kiều Dĩ Thần lại nói chuyện : “Xem ra cậu không muốn giải thích, vậy mình đành đem pizza cho bảo vệ .”

“Đợi đã!” Đinh Mông vội vàng đề tay Kiều Dĩ Thần lại. Kiều Dĩ Thần trở lại ghế sofa, ngẩng đầu mỉm cười nhìn cô.

Đinh Mông: “...”

Đừng sợ! Phát huy tài năng hùng biện diễn thuyết ngày xưa của mình ra nào !

Cô soạn sẵn lời nói trong đầu thật nhanh, chân thành mà nói: “Chuyện phát sinh là ngoài ý muốn, mình không muốn như vậy. Vốn dĩ mình đang ở trong phòng chờ khán trương đợi lên sân khấu, Cố Tín đột nhiên xuất hiện, cậu cũng biết, Giang Mạn chán ghét nhất chuyện scandal. Mình sợ những người khác hiểu lầm, cho nên đi cùng anh ta. Anh ta chỉ trò chuyện với mình, để cho mình bớt khẩn trương, sau đó bọn mình lại nhắc tới hình xăm, anh ta là Rocker nên không câu nệ tiểu tiết, cho rằng trực tiếp coi quần áo sẽ tương đối dễ coi hơn... Lúc ấy mình đã muốn thét lên báo nguy, mình thề.”

Đinh Mông nói xong nhìn về phía Kiều Dĩ Thần: “Mình giải thích đủ rõ ràng chưa?”

Kiều Dĩ Thần gật gật đầu: “Rất rõ ràng, bất quá mình không hài lòng.”

Đinh Mông: “...”

Cô cảm nhận được sự trả thù mãnh liệt từ Cầu Đan.

Kiều Dĩ Thần nhắc hộp pizza chuẩn bị đi, Đinh Mông chưa từ bỏ ý định giữ chặt anh: ” Không hài lòng chỗ nào?”

Kiều Dĩ Thần cúi đầu nhìn thoáng qua cô đang gắt gao ôm lấy cánh tay mình, mở miệng nói: “Thứ nhất, tùy tiện đi cùng một người đàn ông khác, đầu óc cậu có bình thường không? Thứ hai, không chỉ đi cùng còn ở chung gian phòng bị khóa, đã có thể xác định đầu óc cậu có vấn đề. Thứ ba, hần ta đã coi quần áo, cậu cho rằng cậu còn có cơ hội thét kêu cứu sao?”

Đinh Mông: “...”

Vì sao chuyện này bị Kiều Dĩ Thần giải thích lại trở nên không thuần khiết như vậy?

“Mình... mình còn có coi báo nguy nè.” Đinh Mông móc coi báo nguy trong túi ra, hai tay nâng niu dâng lên trước mặt Kiều Dĩ Thần.

Kiều Dĩ Thần: “...”

“Hơn nữa mình cảm thấy Cố Tín không phải loại người như vậy, bằng không mình sẽ không đi theo.”

Cố Tín quả thật không phải loại người như vậy, nhưng chẳng lẽ cô không biết phụ nữ đã kết hôn cần ý thức hành vi của mình à? Kiều Dĩ Thần nhắc pizza cũng không quay đầu lại đi rồi.

Đinh Mông: “...”

Tự nhiên cô nói câu cuối ra làm chi ...

Cô trở về phòng, ném mình lên trên giường.

... Trong hiệp nghị rõ ràng không phải thế này!

Cô ưu thương nằm trong chốc lát, Kiều Dĩ Thần lại đến gõ cửa phòng cô : “Đi ra ăn cơm.”

Đinh Mông động đậy ánh mắt, lừa cô một lần, còn muốn lừa cô lần thứ hai? ! Thật sự coi cô như quả hồng mềm mà bóp hoài!

“Mình nấu mì, có bỏ tiêu đen.”

Kiều Dĩ Thần nói xong bước đi, Đinh Mông ở trong phòng cân nhắc một chút, vẫn là đi ra ngoài nhìn. Kiều Dĩ Thần thật sự ở trong phòng bếp nấu mì, động tác thành thạo nhắc mì sợi nấu xong từ trong nồi lên, bỏ vào trong đĩa, rắc lên một ít tiêu đen.

Đinh Mông nhìn mì sợi trên bàn, có chút cảm động nói: “Chó con, mình biết cậu không nỡ để mình đói bụng!”

Kiều Dĩ Thần đứng bên cạnh cô nhú mày, hơi cong lên khoe miệng nói: “Mình nhớ hôm nay cậu đã nói cậu thích Chó con?”

Đinh Mông đang ăn mì sợi ngưng lại một chút, ha ha cười hai tiếng: “mình nói Lý Chó con kể bên nhà.”

“Ồ.” Kiều Dĩ Thần khom lưng xuống, một tay chống tại trên mặt bàn, một tay kéo Đinh Mông qua, hôn lên môi cô một cái, “Về sau đừng quên mình là phụ nữ đã kết hôn, biết không?”

Chương 36

Nụ hôn chuẩn chuẩn lướt qua nhưng lại khiến lòng Đinh Mông gọi lên một cơn sóng to gió lớn.

Sao anh lại đột nhiên đổi sang phong cách tổng tài thế này? Hiệp nghị đâu?

Không không không, những thứ này cũng không phải trọng điểm. Trọng điểm là, cô bị hôn!

Nụ hôn đầu tiên trong 25 năm qua!

Đầu Đinh Mông oanh một tiếng, thành nước rồi. Bây giờ phải làm gì? Ném bình thét? Hay là bình xịt phòng sói? Hoặc là trực tiếp tìm dao phay?

Sửng sốt nửa ngày cô chỉ biết bịt miệng, trợn mắt hung tợn nhìn về phía Kiều Dĩ Thần: “Trên hiệp nghị nói, hai bên A và B không được có hành động tiếp xúc thân thể!”

Giọng nói của cô ong ong truyền ra từ lòng bàn tay, mặc dù không rõ ràng nhưng Kiều Dĩ Thần vẫn nghe được nhất thanh nhị sở*. Anh cười nói với cô: “Vừa rồi chúng ta tiếp xúc mỗi, hơn nữa vô cùng cần thiết sao?..”

- Rõ ràng

Đinh Mông: “...”

Câu hỏi không biết xấu hổ như này phải trả lời như nào!

Kiều Dĩ Thần mang bộ mặt không chịu buông tha nói: “Hơn nữa mình hôn bà xã của mình thì có vấn đề gì?”

“... Cậu nhập vai quá sâu rồi!” Đinh Mông thảm nhũ trong lòng.

Kiều Dĩ Thần tiến sát cô, đôi mắt đen láy sâu thăm khứa chặt ánh mắt của cô: “Không sai, mình nhập vai quá sâu, tiếp theo chỉ cần cậu cũng nhập vai, chúng ta có thể chấp hành điều thứ chín của hiệp nghị.”

Anh vô cùng chuyên chú nâng cằm của cô, tay Đinh Mông vẫn còn che miệng, thấy anh sắp động thân liền giẫm mấy cái lên chân anh: “Cậu tránh ra!”

Biểu tình của Kiều Dĩ Thần nháy mắt trở nên vụn vặt, lực hơi buông lỏng. Đinh Mông liền nhân cơ hội đẩy anh ra, nhanh chóng quay về phòng mình, khóa cửa lại.

Sau khi dựa vào cánh cửa thở hổn hển mấy cái Đinh Mông vội vào phòng tắm hắt chút nước lạnh lên gò má nóng hổi của mình.

Vừa lau sạch sẽ mặt thì thấy Kiều Dĩ Thần gõ cửa cô: “Cậu ra đây đi, chân mình bị cậu giẫm sưng lên rồi.”

Đinh Mông kéo khóa miệng một chút, quay đầu nói ra cửa: “Mình không trực tiếp công kích bộ vị yếu hại của cậu đã là thủ hạ lưu tình rồi! Chân bị sưng? Tự mà chịu đi!”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Không chấp nhặt cùng bà xã, Kiều Dĩ Thần tỏ ra rộng lượng: “Chúng ta huề nhau, cậu đi ra ăn nốt đi, sắp nát hết rồi.”

Nghe anh nói vậy Đinh Mông cũng thấy đau lòng, mì của cô a, chưa ăn được miếng nào. Nhưng mà định dùng cái này để lừa cô ra ngoài? Cô còn lâu mới mắc mưu.

“Ai huề nhau với cậu? Cậu đi đi!”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh cười nhẹ một tiếng rồi lại gõ thêm hai tiếng: “Vậy cậu cũng hôn mình một cái, như vậy là huề phải không?”

“... Cậu nghĩ hay quá nhỉ!”

Kiều Dĩ Thần nén cười, ừ, ngẫm lại thật hay.

“Minh về phòng đây, mì ở trên bàn, cậu ra ăn đi.”

Không muốn bức cô thêm nữa, Kiều Dĩ Thần quay về phòng mình. Đinh Mông dỏng tai nghe tiếng đóng cửa, sau một lúc không thấy động tĩnh gì liền đánh bạo chuẩn bị mở cửa ra ngoài mang mì vào.

Nhưng vẫn thấy không yên tâm nên vội cầm bình phòng sỏi ở trong ngăn kéo theo, cẩn thận mở cửa. Hình như Kiều Dĩ Thần đã về phòng thật rồi, trên hành lang trống không. Cô chạy vội vàng ra ngoài, bung bát mì trên bàn nhanh chóng về phòng.

Mì hình như hơi nát rồi, cô dùng đũa trộn trộn một chút, thăm nghĩ chắc Kiều Dĩ Thần sẽ không bỏ thứ gì đó kỳ quái vào đâu nhỉ? Hừ... Mặc kệ, anh chắc sẽ không thiếu đạo đức như vậy.

Ăn mì xong Đinh Mông kiên nhẫn nhìn đại sỏi xám ở bên ngoài, cũng không dám đi ra ngoài rửa bát, đành phải để bát không ở trên bàn rồi đi ngủ.

Trong mơ Kiều Dĩ Thần bày ra đủ loại tư thế câu dẫn cô, mà cuối cùng cô lại đuổi theo anh!

Cô bị giấc mơ này làm cho tỉnh lại.

Thấy mình vẫn đang nằm trên giường cô thở phào một hơi. Sau khi từ trong phòng rửa mặt đi ra, đúng lúc gặp Kiều Dĩ Thần. Anh đang khoác Áo phộc, nhìn thấy Đinh Mông thì thoáng thất thần. Hai người nhìn nhau không nói gì 3 giây, Đinh Mông ném bình thét vào người Kiều Dĩ Thần rồi chạy đi như gió.

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh nhặt bình thét lên, tắt điện, ném vào thùng rác.

Sau khi lao ra khỏi tiểu khu Đinh Mông mới ý thức được mình còn chưa ăn điểm tâm. Cô sờ sờ túi, bên trong vẫn còn một hộp bánh quy tối hôm qua cô tiện tay bỏ vào, liền coi như điểm tâm mà ăn.

Vừa vào đến công ty thì bị Giang Mạn gọi đến văn phòng.

Giang Mạn rất vui mừng nói với cô: “Lễ hội biểu diễn có hiệu quả tốt hơn so với dự đoán của tôi, tôi sẽ thông báo cho Kiều Dĩ Thần, thừa dịp cô vẫn đang lên nhanh chóng đẩy nhanh ca khúc mới, thêm nữa hay là thu luôn ‘Hôm nay anh muốn chia tay’.”

Đinh Mông gật đầu giống như một cô học sinh nghe Giang Mạn nói: “Mặt khác, người đại diện của Cố Tín có liên hệ với tôi, nói Cố Tín muốn hợp tác một ca khúc.”

Đinh Mông trừng lớn mắt: “Hợp tác với tôi một ca khúc? Là song ca ư?”

“Đúng thế.” Giang Mạn gật đầu, “Tôi cho rằng đây là cơ hội rất tốt, nếu như cô không có ý kiến thì tôi sẽ liên hệ bọn họ chuẩn bị việc này.”

“Ách...” Đinh Mông tựa hồ có chút do dự, “Ca khúc là do ai phụ trách vậy?”

“Đương nhiên là Cố Tín, khả năng sáng tác của anh ta không hề thua Kiều Dĩ Thần, album mới ‘Thất khống’ của anh ta cô chắc là nghe rồi?”

“Vâng...” Trong album “Thất khống” mỗi ca khúc đều do Cố Tín tự mình chế tác, cô không hoài nghi tài năng âm nhạc của anh, chỉ là...

“Cô đang do dự cái gì? Cô có biết rất nhiều người muốn hợp tác với Cố Tín nhưng không có cơ hội sao?” Giang Mạn thấy Đinh Mông do dự thì nhăn mày bất mãn.

“Vấn đề là...” Trong nhà còn có Chó con a, anh đặc biệt không thích mình thân thiết với Cố Tín, “Tôi có thể suy xét một chút được không? Sẽ không quá lâu, tôi đảm bảo.”

Giang Mạn nhìn cô, xem xét một chút rồi mở miệng: “Tôi cho cô thời gian một ngày.”

“Vâng, cảm ơn, vậy tôi đi phòng thu âm.”

“Ừ.” Giang Mạn khẽ gật đầu, “À hôm qua trở về cô có xem qua Weibo không?”

Đinh Mông nói: “Còn chưa xem, sao vậy?” Ngày hôm qua sau khi trở về vì quá mệt nên chẳng muốn làm gì cả, sau đó bị Kiều Dĩ Thần đánh lén, lại càng không có tâm trạng.

“Fan của cô đã sắp đến một trăm vạn.”

Đinh Mông có chút kinh ngạc, Giang Mạn lại bổ sung: “Không phải do công ty mua.”

“A... hmm” Đinh Mông không biết nên nói cái gì, Giang Mạn phát tay ý bảo cô ra ngoài. Sau khi rời phòng làm việc, Đinh Mông liền mở di động xem Weibo của mình, fan đã lên đến hơn 99 vạn, còn mấy ngàn nữa nữa thì sẽ là trăm vạn.

Weibo này cô lập đã nhiều tháng, số fan không ngừng tăng lên. Đinh Mông rất vui nhưng cũng không khỏi cảm thán nếu cô mua cổ phiếu mà có thể như thế thì tốt quá.

Số fan lại tăng thêm, cô xem một chút rồi cập nhật tiến độ ca khúc mới lên Weibo, sau đó đến phòng thu âm.

Kiều Dĩ Thần đã ở trong phòng chờ cô, thấy cô tiến đến thì giống như không hề nhớ những việc xảy ra tối hôm qua, cực kỳ tự nhiên nói: “Giang Mạn đã tìm tôi, cô ấy muốn tôi nhanh chóng chế tác xong ca khúc, nhưng tiến độ ghi âm phụ thuộc vào trạng thái của ca sĩ.”

Nga, đây chẳng phải nói đến giờ không có gì tiến triển là do cô?

Trong phòng thu âm thì cả ngày nghiêm mặt mắng cô, sau khi về nhà lại muốn hôn cô, ha ha.

Đinh Mông cau mày một cái nói: “Giám đốc Giang mới nói cho em biết, Cố Tín muốn hợp tác với em một bài.”

Con người Kiều Dĩ Thần động một chút, sau đó xoay người sang chỗ khác: “Tôi không phải người đại diện của em, chuyện như vậy em không cần báo cáo cho tôi. Chuẩn bị xong thì vào thu bài.”

Đinh Mông nhìn anh một cái, không nói thêm lập tức tiến vào. Mới hát được 2, 3 câu liền bị Kiều Dĩ Thần đánh gãy: “Tôi đã nói em không cần cố ý dùng kỹ xảo, hiện tại em không phải đang hát mà là khoe khoang.”

Đinh Mông: “...”

Cô mới hát được ba câu cho dù muốn khoe cũng chưa kịp khoe a!

“Làm lại.” Kiều Dĩ Thần không để ý cô, một lần nữa ra lệnh.

Nhạc dạo lại vang lên, lần này Đinh Mông chỉ hát một câu liền bị Kiều Dĩ Thần đánh gãy: “Có phải em mới có chút thành tích đầu đã bị choáng váng? Không hát chuẩn chữ nào, em đang khảo nghiệm thính lực của tôi sao?”

Đinh Mông: “...”

Anh rõ ràng là đang cố tình gây sự!

Cô nhìn về phía người ghi âm bên cạnh Kiều Dĩ Thần, người ghi âm nhìn cô lắc đầu lực bất tòng tâm – Kiều đại chế tác tâm trạng không tốt, tự mình chịu đựng đi.

Đinh Mông: “...”

Lại một lần nữa bị cắt đứt, Đinh Mông nhìn người bên ngoài tấm thủy tinh, xem lý do của anh là gì.

“Mười phút nữa bắt đầu.” Lần này Kiều Dĩ Thần chủ động đề nghị nghỉ ngơi, nói xong cũng không quay đầu lại, đi mất.

Đinh Mông lấy tai nghe xuống, mở cửa đi ra: “Anh ấy sao vậy?”

Người ghi âm nói: “Không biết, trước lúc cô đến tâm trạng anh ta rất tốt, tôi còn tưởng hôm qua anh ta trúng thưởng đấy.”

Đinh Mông: “...”

Rất muốn gặp Kiều Dĩ Thần một chút. Cô cầm ly nước đi lấy nước ấm, lúc đi qua bàn thấy cốc nước của Kiều Dĩ Thần để đó.

Đó là cốc cô lúc trước cô đưa cho anh.

Người ghi âm thấy cô nhìn cái cốc, đặc biệt bát quái nói với cô: “Cái cốc này là của Kiều Dĩ Thần, không nghĩ tới sao? Anh ta bình thường miệng độc như thế mà lại dùng cái cốc đáng yêu như thế này, thật vô cùng tương phản”

Đinh Mông lặng lẽ lấy nước cho mình, không nói chuyện.

Ngồi xuống ghế sofa, cô soát lại Weibo, trạng thái mà cô mới cập nhật đã có hơn một nghìn bình luận. Đinh Mông chưa từng trải qua cảm giác này, mới mấy tháng trước Weibo của cô chỉ có Trương Nam Tĩnh nhắn lại.

Cảm giác này khiến cô có chút lảng lảng lại có chút kinh hãi khó hiểu. Tục ngữ chẳng phải nói, trào cao thì té đau đó thôi?

Trên màn hình nhảy ra một tin nhắn mới, cô mở ra nhìn một chút thì hóa ra là của Cố Tín.

“Chuyện hợp tác em cũng biết rồi chứ? Giang Mạn nói tối nay sẽ cho anh câu trả lời thuyết phục, có phải em không đồng ý hợp tác với anh?”

Đinh Mông bị hoảng sợ, vội trả lời: “Không phải ￣o(; ° O °)o ￣”

Cố Tín: “Là vì chuyện hôm đó ở phòng nghỉ sao? Xin lỗi nếu có dọa đến em, anh thực sự không có ý gì khác. Muốn hợp tác với em chỉ vì thích ca khúc của em thôi.”

Đình Mông: “Thực sự không phải vậy, em biết anh không có ý khác.”

Cô vẫn đang nghĩ phải nói với Cố Tín như thế nào thì tin nhắn của Cố Tín lại đến: “Bởi vì Kiều Dĩ Thần? Anh nhìn ra được anh ta không thích chúng ta ở cùng một chỗ.”

Đình Mông: “...”

Tuy rằng biểu hiện của Kiều Dĩ Thần vô cùng rõ ràng nhưng muốn cô trực tiếp thừa nhận thì cô không làm được.

Cố Tín: “Nhưng mà anh không rõ, Kiều Dĩ Thần chỉ là người chế tác, tại sao em lại nghe lời anh ta đến vậy?”

Đình Mông suy nghĩ một lát, trả lời: “Kiều Dĩ Thần không chỉ là người chế tác của em mà còn là giám khảo của em, em biết anh ấy làm cái gì cũng đều vì muốn tốt cho em. Chuyện hợp tác không liên quan đến anh ấy, bởi vì em không am hiểu về Rock, cho nên em không được tự tin. °.°.(>_<).°°.”

Cố Tín: “Ok, anh không muốn ép em, trước hết em cứ chuyên tâm vào ca khúc mới của mình, chuyện hợp tác có thể nói sau.”

“Cảm ơn.” Đình Mông cắt di động, theo bản năng nhìn về phía Kiều Dĩ Thần rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Kiều Dĩ Thần một mình đứng ở ban công hứng gió lạnh, để mình có thể tỉnh táo một chút.

Anh biết tâm trạng không tốt vừa rồi không phải do Đình Mông, mà do bản thân anh. Kiều Dĩ Thần quen biết Cố Tín đã rất nhiều năm, đây là lần đầu tiên thấy anh ta chủ động đề xuất muốn hợp tác với một nữ ca sĩ.

Bây giờ Kiều Dĩ Thần đã khẳng định, Cố Tín thật sự có tình cảm với Đình Mông, thậm chí anh ta muốn hợp tác cùng cô, dùng sự nổi tiếng của mình để giúp đỡ cô.

Tuy rằng trước kia anh từng nói với Hường Quang, anh sẽ đưa Đình Mông tới vị trí thiên hậu âm nhạc, bây giờ anh vẫn có lòng tin này, nhưng anh đột nhiên nhận ra, làm được điều này không chỉ có mình anh.

Tài năng âm nhạc của Cố Tín không kém hơn anh, hai năm qua anh ta chuyên tâm sáng tác, thành tích có được không hề kém năm xưa khi bọn họ hợp tác. Mà so anh ta với bản thân mình, ưu thế lớn nhất của mình... hmm... là mình còn có lượng lớn người hâm mộ.

Anh tuy rằng được người trong giới ca tụng là nhà chế tác vàng, nhưng dù sao cũng chỉ ở phía sau ánh đèn sân khấu, sức ảnh hưởng về ca hát không so được với Cố Tín. Những gì anh có thể cho Đình Mông, Cố Tín đều có thể cho được, thậm chí có thể làm tốt hơn anh nữa.

Nếu như bên cạnh cô có Cố Tín, vậy thì anh? Căn bản là không cần thiết.

Kiều Dĩ Thần nhíu mày, nhận ra điều này khiến tâm tình anh rất không tốt. Anh không phải người mang tình cảm riêng tư lẫn vào công việc, nhưng vừa rồi anh lại không khống chế được.

Anh hít một hơi thật sâu, không khí lạnh tràn vào kích thích đầu óc, thân thể anh, mau chóng hóa giải cảm xúc nôn nóng.

Chờ khi cảm thấy mình có thể khôi phục được thái độ làm việc bình thường, anh mới xoay người trở về phòng thu âm.

Đình Mông đang ngồi ở sofa uống nước, thấy anh trở về, bị sặc một cái. Kiều Dĩ Thần nhìn cô, đi tới bên cạnh cô: “Tôi có đáng sợ như vậy không?”

... Anh đáng sợ thế nào chẳng lẽ không tự biết sao? —— Đây chính là tiếng lòng của Đình Mông và toàn bộ nhân viên ghi âm.

“Được rồi, đừng lười biếng, bắt đầu ghi âm lại.”

Đình Mông bĩu môi, vừa rồi rõ ràng là anh bảo nghỉ ngơi, bây giờ lại thành cô lười nhác. Cô vừa oán thầm Kiều Dĩ Thần, vừa vào phòng thu, lần nữa đeo

tai nghe lên.

Khúc nhạc dạo đã nghe không biết bao nhiêu lần lại một lần nữa vang lên.

Nói thật, Đinh Mông thu âm lâu như vậy, trong quá trình không ngừng lắng nghe Kiều Dĩ Thần, đã hát tốt hơn rất nhiều. Lúc này, cô hát rất lâu mà Kiều Dĩ Thần cũng chưa hề ngừng, trong lòng cô hơi kinh ngạc, Kiều Dĩ Thần mới chạy đi nạp tiền cho ‘thẻ thương người’ sao?

Sau khi cô hát xong, Kiều Dĩ Thần vẫn có chỗ không hài lòng, nhưng cũng không mắng cô như trước kia, anh rất bình thản nhắc nhở cô, Đinh Mông khẽ nhún mày, sao cứ có cảm giác không đúng nhỉ?

Nghĩ vậy, cô có chút kinh ngạc, trời ạ, không phải cô bị Kiều Dĩ Thần huấn luyện tới nỗi thành thích M* rồi chứ?

- M (Masochism): Thống dâm – thích nhận đau đớn từ người tình.

Sau vài ngày vẫn là thu âm với huấn luyện, tiến triển lại rất thuận lợi, nhưng cô cứ có cảm giác Kiều Dĩ Thần có chút lạ. Trong phòng thu âm không vắng người, ở nhà cũng đặc biệt an phận, giống như nụ hôn đêm đó không hề tồn tại vậy.

Điều duy nhất đáng ăn mừng là trước đó Giang Mạn chỉ cho cô một ngày để suy xét vấn đề hợp tác với Cố Tín đã được kéo dài thời gian. Nói là bên Cố Tín để cô thu âm ca khúc mới trước, việc hợp tác chờ sau khi cô hoàn thành ca khúc mới sẽ thảo luận tiếp.

Đinh Mông nghĩ đây nhất định là ý của Cố Tín, cô vẫn rất cảm ơn anh ta vì điều này.

Hai ngày sau bài hát hoàn thành thu âm, Kiều Dĩ Thần nói muốn chế tác MV cho ca khúc. Khung cảnh thì ở luôn thành phố A, vì để phù hợp với lời hát nên bọn họ cố ý tìm một tòa nhà bỏ hoang.

Quay MV vào buổi tối ở nơi hoang vu đó nên Đinh Mông có chút sợ hãi, hơn nữa đây là lần đầu tiên cô quay phim, tuy rằng chỉ là MV, cô vẫn không ngừng nghỉ. Thảm nhất là còn gặp phải mưa.

Cô không biết vì sao các đạo diễn quay MV đều thích lấy cảnh trong mưa để xây dựng không khí bi thương, bi thương không phải do con người sao?

Cô nhìn nhân viên chế tạo mưa, cô mặc một cái váy bông hiên ngang bước vào màn mưa giả. Kết quả ướt hết, thật sự có mưa luôn.

Đạo diễn khẩn cấp hô dừng lại, mọi người đều thu dọn trang bị, tìm chỗ tránh mưa. Kiều Dĩ Thần cầm một cái khăn lông đưa cho Đinh Mông: “Lau đi, đừng để bị cảm.”

“Cám ơn.” Đinh Mông bây giờ còn chưa có trợ lý, rất nhiều chuyện đều phải tự mình làm lấy.

“Tôi đi hỏi đạo diễn xem còn quay tiếp không, nếu không thì để em đi thay quần áo.” Kiều Dĩ Thần lại đưa cốc nước ấm cho cô, sau đó xoay người đi tìm đạo diễn. Đinh Mông lau sạch nước mưa trên mặt, uống một ngụm nước nóng vẫn đang bốc hơi.

Tuy rằng trong trường quay Kiều Dĩ Thần vẫn chăm sóc cô như vậy, nhưng cô luôn có cảm giác hai người có chút ngăn cách, ngay cả nói chuyện cũng xa lạ hơn trước kia.

Từ khi nào thì như vậy? Đinh Mông nghĩ ngợi, chẳng lẽ anh thật sự để ý tới việc mình song ca cùng Cố Tín sao? Nhưng mà cô cũng không nói nhất định phải hợp tác với Cố Tín mà.

Cô mím mím môi, lại uống một ngụm nước, Kiều Dĩ Thần liền trở lại: “Đạo diễn nói nghỉ rồi, em có thể đi thay quần áo.”

“A, vâng.” Cô còn muốn nói chuyện, nhưng lại không biết nên nói cái gì, đành phải đưa cốc nước cho Kiều Dĩ Thần, mình thì đi thay quần áo.

Thay quần áo xong đạo diễn không bắt quay tiếp nên nhân viên công tác lục tục bắt đầu kết thúc công việc. Sau đó Đinh Mông không còn công việc gì nữa nên trực tiếp về nhà. Cô tắm nước ấm, sấy khô tóc rồi ngồi trước máy tính lướt web.

Công ty đã định ra ngày phát hành ca khúc, là vào đầu tháng mười, không ít fan ca nhạc đều tỏ vẻ vô cùng chờ mong. Fan của Đinh Mông cũng tăng đột phá lên tới trăm vạn, cũng thường nhận được các lời mời hợp tác.

Lướt web một lúc thì có chút nhàm chán, cô liếc nhìn thời gian bên dưới góc phải màn hình, đã sắp 11 giờ rồi sao Kiều Dĩ Thần vẫn chưa về?

Gần đây ca khúc đang trong hậu kỳ chế tác, anh quả thật khá bận rộn, nhưng cũng không muộn tới vậy mà. Đinh Mông cân nhắc định gọi điện thoại cho anh, bỗng nghe được tiếng mở cửa.

Cô đứng dậy đi ra ngoài nhìn xem, quả nhiên là Kiều Dĩ Thần.

“Cậu còn chưa ngủ à?” Anh ngược mắt nhìn cô, thay đôi dép lê đặt tại cửa nhà.

Đình Mông nói: “Đang chuẩn bị ngủ, sao cậu về muộn vậy?”

“Hôm nay rốt cuộc cũng chế tác xong, mình mang tới cho đạo diễn MV xem, để khỏi bị giục nữa.” Để đuổi kịp thời gian, thu âm xong là bắt đầu quay MV luôn, đạo diễn chưa từng nghe ca khúc, cũng không nắm chắc cảm giác, Kiều Dĩ Thần đưa anh ta nghe phiên bản không còn tạp âm, hơn nữa khi quay phim còn đích thân tới hiện trường cùng anh ta trao đổi, mới bảo đảm được chất lượng quay MV.

Đình Mông nghe được chế tác thu âm đã xong, bản thân có chút kích động, cô không biết sau khi phối âm thì ca khúc sẽ như thế nào.

Hình như Kiều Dĩ Thần hơi mệt mỏi, anh ngồi xuống sô pha, thả lỏng caravat: “Cậu đi ngủ trước đi, ngày mai còn phải quay tiếp.”

Lúc này Đình Mông mới phát hiện ra anh vẫn mặc bộ quần áo ban ngày, lúc trời đổ mưa anh cũng bị dính mưa, sao lại không thay quần áo chứ?

Kiều Dĩ Thần tựa vào sô pha nhắm mắt dưỡng thần, không muốn nhúc nhích chút nào, Đình Mông đi tới bên cạnh hỏi anh: “Chó con, cậu làm sao vậy? Không thoải mái à?”

“Mình không sao.” Giọng nói Kiều Dĩ Thần rất nhẹ, giống như sắp ngủ.

Đình Mông cảm thấy sắc mặt anh có chút đỏ hồng bất thường, đi lên sờ sờ trán anh, sau đó cả kinh: “Thật nóng! Cậu bị sốt rồi!”

“Mình không sao...” Kiều Dĩ Thần theo bản năng đáp lại cô.

Đình Mông cau mày đi tìm thuốc hạ sốt, gần đây anh vì bận việc lo ca khúc mới của cô mà gần như không có thời gian ngủ. Hôm nay lại dính một trận mưa, còn không thay quần áo... Anh là Chó con chứ không phải Thiết Đán* mà!

- Thiết Đán – cục sắt

Từ trong ngăn kéo tìm được thuốc, cô lấy cốc nước ấm, đi tới ngồi xuống bên người Kiều Dĩ Thần: “Dậy uống thuốc đi, cậu biết nhắc mình thay quần áo, sao bản thân cậu lại không thay?”

“Ừm...” Kiều Dĩ Thần mơ mơ màng màng lên tiếng, ngay cả ánh mắt cũng không muốn mở ra. Đình Mông lại gọi anh vài tiếng, anh mới bắt đầu đi mở mắt, nhìn thuốc được cô đưa tới bên miệng mình, một ngụm nuốt vào.

Có lẽ do cổ họng còn khó chịu, chân mày anh hơi chau lên, Đình Mông nhân cơ hội này đưa cốc nước đến bên miệng anh: “Uống nước, nuốt thuốc đi, không cho phép phun ra.”

Kiều Dĩ Thần nghe lời, uống nước đem thuốc nuốt xuống, chẳng qua rất nhanh lại mệt mỏi, hữu khí vô lực ghé vào trên người cô.

Đình Mông: “...”

Cô đang nghiêm túc tự hỏi, có phải anh đang cố ý hay không?

Nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của Kiều Dĩ Thần xuyên qua quần áo truyền đến, Đình Mông nhú nhú mày, thôi, cô không chấp nhặt với bệnh nhân.

Hình như là ôm Đình Mông có thể giảm bớt được cảm giác không thoải mái khi bị phát sốt, Kiều Dĩ Thần theo bản năng vòng tay ôm eo người trong ngực, cọ cọ làm nũng bên người cô: “Vợ à...”

Đình Mông: “...”

Đừng tưởng rằng bị bệnh thì có thể giả trò lưu manh đùa giỡn nha!

Cô không lên tiếng, Kiều Dĩ Thần còn không ngừng gọi vợ ơi vợ à, trong câu rên rỉ khàn khàn của anh, Đình Mông cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình càng ngày càng cao, rốt cuộc nhịn không được muốn đẩy anh ra.

Nhưng nhìn lại người đang nằm sắp kia, khi phát hiện cô chuẩn bị đẩy anh ra thì đã nhanh chóng siết chặt cô lại. Sức lực của anh lớn đến nỗi cô thấy không hợp lý tạo nào, Đình Mông đẩy anh hai lần đều không đẩy nổi.

“Vợ à...” Kiều Dĩ Thần lại gọi một lần, lần này trong giọng nói mang theo bất mãn rõ rệt, lúc Đình Mông lại định giả vờ thì bị anh áp người xuống sô pha.

Đình Mông: “...”

Vì sao anh bị bệnh mà còn có sức lực lớn vậy...?

Kiều Dĩ Thần dựa trên người Đình Mông, hơi hơi mở mắt, nhìn người dưới thân mình: “Vợ à, không được không cần anh...”

Đinh Mông: “...”

Nghe anh nói vậy khiến đầu cô hơi choáng váng, ngửi khí oan ức với câu nói đầy hàm ý thế kia... khiến trong lòng cô chỉ còn một ý nghĩ.

Cứu mạng! Cứu mạng!!

Kiều Dĩ Thần nói xong, tầm mắt mờ hồ không rõ đã chuẩn xác tìm được môi Đinh Mông, hôn xuống.

...

Đinh Mông toàn thân bùng nổ.

Anh ngã bệnh, không phải uống say, vì sao sự tỉnh lại thành thế này! Tên lưu manh đùa bỡn này, cũng quá thuận tay rồi!

Dừng dừng, tay anh đang sờ loạn gì thế?

Đinh Mông vừa há miệng thở dốc, Kiều Dĩ Thần liền nhân cơ hội trượt đầu lưỡi đi vào.

Đinh Mông: “! ! ! !”

Lưỡi, đầu lưỡi cũng chạm rồi! Cái này chẳng lẽ chính là deepkiss trong truyền thuyết ... ?!

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Trong giây phút chớp nhoáng, Đinh Mông giống như thủy thủ đại lực sĩ ăn rau chân vịt*, mạnh mẽ bùng nổ thần lực, nâng đầu gối đập trúng bụng Kiều Dĩ Thần.

* **Thủy thủ Popeye (<https://vi.wikipedia.org/wiki/Popeye>)**

“Á!” Kiều Dĩ Thần rên một tiếng, như dùng hết chút khí lực cuối cùng, ngã xuống ghế sofa bên cạnh Đinh Mông.

Sống sót sau tai nạn, Đinh Mông thở phì phò từng ngụm, đẩy mặt kẻ đánh sập vào mình ra.

Kiều Dĩ Thần nhắm chặt mắt, không có dấu hiệu tỉnh lại, Đinh Mông từ trên sofa bò lên, sửa sang lại quần áo của mình. May mắn là lúc ra ngoài cô còn mặc áo khoác bên ngoài đồ ngủ, nếu không vừa rồi sẽ bị anh nhìn sạch trơn rồi!?

... Tuy rằng không nhìn thấy, nhưng hình như chỗ không nên sờ đều đã sờ rồi.

Đinh Mông nhất thời tức giận khó nén, vốn muốn đập anh mấy phát, nhưng cuối cùng lại chỉ vươn tay thử nhiệt độ trên trán anh.

Vẫn rất nóng.

Cô đi vào phòng bếp lấy ít đá, làm một cái túi chườm đá đơn giản, đắp lên trán anh, rồi lại vào phòng mang chăn mền của anh ra, đắp lên người anh.

Cô cũng không có sức kéo một người đàn ông trên mét tám vào trong phòng, tối hôm nay đành phải để anh ngủ sofa vậy.

Chuẩn bị xong xuôi, Đinh Mông cũng cực kỳ mệt mỏi, chỉ muốn mau trở về phòng ngủ, nào biết khi xoay người mới phát hiện ra Kiều Dĩ Thần đã nắm lấy tay áo cô không biết từ lúc nào.

Đinh Mông: “...”

Cô cúi đầu nhìn chằm chằm Kiều Dĩ Thần ngủ say một hồi, đặc biệt có kỹ xảo cởi áo khoác ngoài ra.

Nếu anh đã thích tay áo, cô đưa hẳn cái áo cho anh luôn.

Cô thật là quá thiện lương, quá rộng lượng.

Mặc váy ngủ hai dây, cô nhanh chóng về phòng mình, còn không quên khóa cửa phòng lại.

Bởi vì Kiều Di Thần bị sốt nên cô cũng không dám ngủ say, nửa đêm còn đi ra đổi túi chườm đá cho anh. Thấy nhiệt độ thấp xuống ổn định, cô mới yên tâm ngủ thiếp đi.

Buổi sáng ngày hôm sau, Kiều Di Thần tỉnh lại trước.

Phát hiện mình ngủ ở sô pha phòng khách, anh tỉnh táo lại chút, khoát tay theo bản năng, phát hiện trong tay mình đang nắm chặt áo Đỉnh Mông.

Kiều Di Thần: "..."

Dừng, dừng lại... Đừng hoảng hốt! Nhớ lại cẩn thận một chút xem tối hôm qua xảy ra chuyện gì!

Anh nhớ rõ buổi chiều hôm qua dính mưa, sau đó thấy rất không thoải mái, nhưng một lòng muốn hoàn thành bản phối nên cũng không để ý nhiều như vậy. Khi về nhà đã rất trễ rồi, hình như Đỉnh Mông còn nói chuyện với anh một lát, sau đó thì sao?

Hình ảnh anh ôm Đỉnh Mông gọi vợ ơi vợ à, và hình ảnh anh đè cô ấy xuống sô pha cường hôn chợt lóe lên trong đầu.

Kiều Di Thần: "..."

Chẳng lẽ anh thật sự thú tính bộc phát, đã "ăn" Đỉnh Mông rồi...?

Không! Sao anh có thể làm ra chuyện vô sỉ như vậy!

... Nhưng mà hình như anh đã vô sỉ thật rồi.

Biết rõ mình vô sỉ đến mức nào, lần này Kiều Di Thần thật sự luống cuống rồi. Nếu tối qua anh thật sự ép buộc Đỉnh Mông... Vậy bây giờ anh không thể còn nguyên vẹn nằm đây nha.

Nhưng mà chiếc áo trong tay...

Anh tự bỏ não bằng hình ảnh mình bạo lực xé áo Đỉnh Mông.

Trái tim bùm bùm nhảy loạn, Kiều Di Thần ép buộc mình trở nên tỉnh táo, đi tới gõ cửa phòng ngủ Đỉnh Mông.

Bên trong không có một chút động tĩnh, trái tim Kiều Di Thần lại lộp bộp một chút, chẳng lẽ cô ấy đã thu dọn đồ đạc rồi đi? Xảy ra chuyện như thế, thu dọn đồ đạc rồi đi cũng rất bình thường... Không! Đừng nóng vội định tội cho anh như vậy! Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, anh không thể không có cảm giác chút nào chứ!

Hay là vì bị sốt mà cảm giác tương đối trì độn?

Cái kia cũng quá mệt đi...

Không! Mà đang suy nghĩ cái gì hả Kiều Di Thần?!

Kiều Di Thần cảm thấy mình sắp điên rồi.

Anh lại gõ gõ cửa phòng Đỉnh Mông, nếu bên trong lại không có động tĩnh, anh sẽ chuẩn bị mạnh mẽ xông vào.

Lần này bên trong rốt cuộc có tiếng động, Kiều Di Thần may mắn thở phào nhẹ nhõm một hơi. Tiếng đi dép lê lạch cạch tới gần bên cửa, xoạch xoạch một tiếng, cửa phòng mở ra.

Đỉnh Mông mặc áo ngủ, mái tóc đen thật dài có chút rối, cả người đều ỉu xiu.

Trái tim Kiều Di Thần vừa mới thả lỏng bỗng lại căng cứng, chẳng lẽ là đêm qua mình đã ép cô ấy... thành cái dạng này?

Anh quả thực không dám tưởng tượng.

"Cậu..." Anh sắp xếp từ ngữ, nhưng với hành vi cảm thú của mình vẫn rất khó mở miệng, "Đêm qua..."

"Đừng nói đêm qua với tôi!" Vừa nói đến cái này, cô muốn bùng nổ rồi.

Kiều Di Thần: "..."

Xong rồi, thấy cô phản ứng kịch liệt như vậy, nhất định là xảy ra chuyện gì rồi.

Đỉnh Mông nhìn thấy áo mình bị anh nắm chặt trong tay, không khách khí đoạt lại: "Không biết xấu hổ!"

Kiều Dĩ Thần: "..."

Quả nhiên xé quần áo của cô rồi! !

Anh vẫn cho là thú tính bị mình đè nén rất tốt, ai ngờ hoàn toàn không như vậy.

"Xin lỗi..." Lúc này, ngoài lời xin lỗi anh cũng không biết nên nói cái gì, kỳ thật anh vô cùng muốn hai người họ phát triển đến bước kia, nhưng nếu như trực tiếp hỏi cô rằng "Có phải đêm qua anh không nhìn được đã ngủ với em?", chắc sẽ bị cô đánh chết tại chỗ mất?

Cần phải hỏi thế nào cho có hàm lượng đây?

Anh suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng chỉ phun ra một câu: "Anh sẽ chịu trách nhiệm với em."

Đình Mông: "..."

Chịu trách nhiệm cái quỷ gì a! Anh nghĩ gì vậy?

"Ai cần anh chịu trách nhiệm!" Đình Mông lùi về sau một bước, "Oành" một tiếng đóng cửa phòng.

Lúc này Kiều Dĩ Thần mới phát hiện ra giọng nói của cô có chút khàn khàn, chẳng lẽ tối hôm qua quá kịch liệt ...

Anh muốn quy xuống hành lang luôn rồi.

"Chúng ta đã như vậy, không phụ trách thì anh không phải đàn ông!" Anh lại bắt đầu bám riết không tha, gõ cửa phòng Đình Mông.

Đình Mông rửa mặt, thay xong quần áo, rốt cuộc bị tiếng gõ cửa của anh làm phiền không chịu được: "Sao anh không đi làm hòa thượng ấy, mỗi ngày có thể gõ mõ cho sư ông tay!"

Kiều Dĩ Thần đứng cách cánh cửa nói: "Anh có vợ yêu để ôm còn chạy đi làm hòa thượng, chẳng phải là quá ngu?"

Đình Mông: "..."

Cô mở cánh cửa, trừng mắt nhìn Kiều Dĩ Thần nói: "Sao anh lại không biết xấu hổ như vậy!"

Kiều Dĩ Thần đã trải qua thời kỳ kinh hoàng lúc ban đầu, giờ đã tỉnh táo hơn, nếu quả thật đã làm, vậy chắc chắn anh sẽ không đồng ý ly hôn với Đình Mông. Nếu như vậy... vậy thì nên sớm ở bên nhau như những đôi vợ chồng bình thường khác: "Anh nói, nếu chúng ta đã làm vậy, anh nhất định phải chịu trách nhiệm"

Đình Mông tức xì khói: "Làm vậy là làm thế nào?"

Kiều Dĩ Thần trầm ngâm một chút, lỗ tai có chút đỏ lên: "Chính là... khoảng cách tiếp xúc âm đó."

Đình Mông: "..."

Cô nhớ tới nụ hôn sâu nhiệt tình đúng chuẩn đêm qua, nháy mắt mặt đỏ bừng: "Anh..."

Ngôn ngữ cũng không thể biểu đạt tâm tình của cô lúc này, cho nên cô giờ chân lên, hung hăng đá vào Kiều Dĩ Thần.

Kiều Dĩ Thần hai tay ôm bụng, chậm rãi ngồi xổm xuống hành lang.

Tuy rằng trúng một cước, nhưng cô cũng không phủ nhận, xem ra đêm qua hai người bọn họ đã thật sự "lấn sô pha" rồi?

Hai người tâm tư khác nhau cùng ăn xong bữa sáng, tách nhau ra đến công ty.

Kiều Dĩ Thần cảm thấy nếu như bây giờ đã xác định quan hệ thì không cần lén lút làm gì, nhưng nghĩ tới sự nghiệp của Đình Mông mới khởi sắc, thời điểm này công bố thông tin kết hôn của họ cũng không phải là thời điểm thuận lợi, đành phải yên lặng nhẫn nhịn vậy.

Hôm nay Đình Mông sẽ thu âm bản guitar bài, dự định buổi chiều là quay tiếp MV. Lịch trình công việc xếp dày đặc, trạng thái của Đình Mông không tốt lắm.

Từ lúc cô rời giường đầu đã choáng váng, cổ họng cũng không thoải mái. Cô nghĩ mình có thể bị Kiều Dĩ Thần lấy cảm rồi, nhưng công việc đang gấp rút, cô không thể xin nghỉ, chỉ đành cố gắng chịu đựng.

Kiều Dĩ Thần đến phòng thu âm, còn đang tự hỏi chân tướng việc đêm qua.

"Cậu nói xem, nếu một người đàn ông và một phụ nữ đã lăn giường, có thể không có chút cảm giác nào không?"

"Phốc ——!" Một nhân viên tổ ghi âm bị hỏi, không kịp phòng bị, phun một ngụm sữa đậu nành vừa uống vào miệng ra.

Ánh mắt Kiều Dĩ Thần còn đặt trên dụng cụ thu âm, ừm, phun rất có kỹ xảo, không có giọt nào bắn vào thiết bị.

Nhân viên tổ ghi âm ho khan liên tục, mãi mới bình thường lại. Anh ta ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Kiều Dĩ Thần: “Đại chế tác Kiều, vừa rồi anh nói gì cơ?”

Kiều Dĩ Thần nói: “Coi như là trong tình huống người đàn ông ý thức không rõ, cũng sẽ không đến nỗi không có chút cảm giác nào chứ?”

Nhân viên tổ ghi âm: “...”

Xem ra vừa rồi anh ta không nghe lắm, Kiều đại nhân nghiêm túc hỏi vấn đề xấu hổ đó thật.

Nhưng mọi người đều là đàn ông, tuy anh ta chưa từng nghĩ sẽ cùng người theo trường phái cấm dục như Kiều Dĩ Thần thảo luận vấn đề này, nhưng cũng nói chuyện với những người khác không ít. Anh ta không chút suy nghĩ nói: “Không thể nào không có một chút cảm giác gì.”

Kiều Dĩ Thần gật gật đầu: “Tôi cũng cho là vậy.”

Tinh thần bát quái của nhân viên tổ ghi âm đã bị anh hoàn toàn khơi dậy: “Đại chế tác Kiều, chẳng lẽ anh...”

Ánh mắt Kiều Dĩ Thần nhìn qua, Nhân viên tổ ghi âm ho một tiếng, tiếp tục uống sữa đậu nành của mình.

Kiều Dĩ Thần tiếp tục phân tích tình tiết, trừ việc anh hoàn toàn không có cảm giác gì ra thì sự tình còn không ít điểm đáng ngờ, ví dụ như, là ai thu dọn hiện trường?

Không phải Đinh Mông sau khi bị anh... còn tự mình dậy dọn dẹp chứ?

“Đại chế tác Kiều, Đinh Mông vừa ngất xỉu, giám đốc Giang bảo tôi thông báo tạm hoãn ghi âm.”

Thanh âm trợ lý của Giang Mạn cắt đứt suy nghĩ Kiều Dĩ Thần, anh nhú chặt mày, đi ra ngoài: “Đinh Mông bị sao vậy?”

“Phát sốt, bây giờ còn mơ mơ màng màng, giám đốc Giang rất tức giận.”

Kiều Dĩ Thần càng nhú chặt chân mày, Giang Mạn là kẻ cuồng công tác, Đinh Mông bị sốt đúng lúc này chắc chắn sẽ bị nghĩ là cô làm chậm trễ công việc. Hắn bước nhanh tới văn phòng Giang Mạn, Đinh Mông đang ngủ ở bên trong.

Kiều Dĩ Thần đi qua sờ sờ trán cô, thật nóng. Anh ngẩng đầu nhìn Giang Mạn: “Cô ấy uống thuốc chưa?”

“Cho cô ấy uống thuốc hạ sốt rồi.” Tâm tình Giang Mạn thật sự không tốt lắm, ca khúc mới sắp tới thời điểm phát hành, Đinh Mông lại bị bệnh, lại phải kéo dài thời gian, “Hôm nay, lúc cô ấy đến tôi đã thấy cổ họng cô ấy có vấn đề, giọng nói thế này thu âm sao được? Người mới đúng là như vậy, không biết chăm sóc bản thân cũng là một phần của công việc.”

Kiều Dĩ Thần nói: “Vậy trước tiên quay MV đi, đợi cô ấy khỏe lại rồi thu âm, dù sao bài hát đó cũng chỉ cần một buổi sáng là xong.”

Giang Mạn cười nhìn hắn một cái: “Một buổi sáng? Là anh nói nhé, đại chế tác Kiều.”

“Ừ, tôi nói.” Kiều Dĩ Thần ôm Đinh Mông từ sofa, đi ra ngoài. Giang Mạn từ trên ghế đứng lên: “Anh làm cái gì?”

Kiều Dĩ Thần nói: “Đưa cô ấy vào văn phòng của tôi, miễn cho ở đây có người gai mắt.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Đinh Mông ngủ một giấc tầm 2 tiếng sau mới tỉnh lại. Mở mắt liền phát hiện áo khoác của Kiều Dĩ Thần đang đắp trên người mình, cổ động một chút thì khăn lông trên trán cũng tuột xuống.

“Tỉnh?” Kiều Dĩ Thần ngồi trước bàn làm việc nhìn cô một cái rồi từ trên ghế đứng lên.

Đinh Mông cảm khăn lông trên trán, ngược mắt nhìn anh đang đi tới chỗ mình: “Sao em lại ở đây?”

“Anh mang em đến đây.” Kiều Di Thần đưa tay thử nhiệt độ trên trán cô, thấy vẫn còn hơi nóng: “Em vẫn chưa hết sốt, sáng nay hãy nghỉ ngơi ở đây đi, đến lúc ăn trưa anh sẽ lấy cơm giúp em.”

Đinh Mông động đậy chân mày: “Thế còn việc ghi âm thì sao?”

Kiều Di Thần a một tiếng: “Giọng em thế này còn muốn ghi âm?”

Đinh Mông cũng biết cổ họng mình bây giờ không thể hát được, nhưng mà làm chậm tiến độ công việc thì trong lòng cô có chút gấp: “Giám đốc Giang có phải rất tức giận hay không?”

“Ừ, hận không thể lột da của em.”

Khóe miệng Đinh Mông hơi kéo, cảm thấy lo lắng cho tương lai của mình. (— —#)

Kiều Di Thần đứng ở bên cạnh xô pha, từ trên cao nhìn xuống cô: “Chẳng phải bảo em thay quần áo rồi đi tắm hay sao? Tại sao vẫn bị cảm?”

Đinh Mông cảm thấy vấn đề này của anh quả thật là không biết xấu hổ, nhin không được cười ha hả hai tiếng: “Anh không biết virus có thể truyền qua tuyến nước bọt sao?”

Lời của cô như nhắc nhở Kiều Di Thần, sắc mặt anh trở nên cổ quái, khóe miệng tiện dâ xấu xa cười: “Phương pháp truyền nhiễm kiểu này anh vô cùng thích.”

Đinh Mông: “...”

Mẹ ơi, độ vô sỉ của anh lại tăng lên!

Kiều Di Thần ngồi xuống xô pha, Đinh Mông mau chóng xê dịch vào bên trong. Vị trí bên cạnh lồm xướng cũng làm cho tâm trạng của cô rơi xuống theo.

Kiều Di Thần chống một tay lên chỗ dựa lưng, mập mờ áp sát, giống thăm thì nói chuyện thấp giọng hỏi: “Hay là em truyền lại cho anh?”

Đinh Mông thuận tay đem gối đệm sau lưng để vào giữa: “Kiều Di Thần, đừng tưởng rằng có thể hôn trộm lần thứ hai!”

Kiều Di Thần đưa tay cầm cái gối đệm đang chắn giữa hai người, con ngươi đen nhìn chăm chú vào cô: “Tối hôm qua chúng ta chỉ là hôn thôi sao?”

“... Vậy anh còn muốn thế nào? !” Chân Đinh Mông lại muốn đạp vào người anh.

Kiều Di Thần buông mi cười khẽ một tiếng, quả nhiên giống như anh nghĩ.

Mặc dù trong lòng anh có chút ít tiếc nuối nhưng nhiều hơn là may mắn.

May là anh không thừa dịp ý thức không rõ mà cưỡng bức cô, cũng không phải là không hề có cảm giác với lần đầu tiên của hai người bọn họ.

Anh đem gối đệm ném ra phía sau, cúi đầu đến gần Đinh Mông hơn: “Lúc nào đấy chúng ta đem những trình tự cuối cùng làm xong đi.”

Giọng của anh rất nhẹ rất thấp, mang theo mê hoặc, làm cho người ta trầm mê.

Toàn thân Đinh Mông đã co rút ở một góc trên xô pha, bị anh giữ chặt ở trong lòng. Đến lúc không thể lui được nữa Đinh Mông chỉ có thể phô trương thanh thế trừng mắt nhìn người trước mặt: “Anh... anh bị tình trùng lên não a!”

Kiều Di Thần cười một tiếng, không ngờ cô cũng có thể nói ra lời khí phách như vậy: “Nhu cầu sinh lý bình thường mà thôi, em cần gì phải bất ngờ như thế.”

Nội tâm của Đinh Mông sắp hỏng mất rồi: “Vậy anh đi tìm người có nhu cầu giống anh đi a!”

Kiều Di Thần cầm lấy tay của cô đang để trên đầu gối, vurun lưỡi liếm một chút trên đầu ngón tay trắng nõn: “Anh chỉ muốn em.”

Đinh Mông: “...”

Mẹ ơi, người này quá ghê gớm a...

Đinh Mông bỏ mình.

Nhìn con thỏ nhỏ bị mình bắt nạt sắp khóc, mặc dù vẫn chưa hết chú ý nhưng đại sói xám cũng không dám thực sự làm cái gì. Con thỏ nhỏ còn bệnh nặng, trước hết phải bồi dưỡng tốt thân thể của cô đã.

Anh từ xô pha đứng lên, xoay người rót cho Đinh Mông một ly nước đường gluco: “Uống nhiều nước một chút, rất có lợi để hạ sốt.”

Vốn bị bệnh nên Đinh Mông cũng không có khí lực, lại còn vừa bị Kiều Dĩ Thần kích thích như vậy, có cảm giác như mình lúc nào cũng có thể ngã đi.

Người tốt không tính toán thiệt hơn, chờ cô dưỡng bệnh tốt, để xem cô thu thập anh như thế nào!

Ôm nguyện vọng tốt đẹp này, cô nhận ly nước lớn trong tay Kiều Dĩ Thần uống ừng ực thấy cả đáy.

Sau khi uống nước xong Kiều Dĩ Thần lại bảo cô ngủ tiếp, nói rằng đến lúc ăn cơm sẽ gọi cô. Đối với con chó sói thú tính đã bại lộ hoàn toàn này, Đinh Mông vẫn có chút không yên tâm, nhưng cơ thể lại muốn nghỉ ngơi nhiều hơn. Dù cô đã kiên trì mở to hai mắt nhưng nửa phút sau vẫn không chống lại được cơn buồn ngủ.

Kiều Dĩ Thần thấy cô lại thiếp đi thì không nhìn được cong khóe môi. Anh khom lưng xuống, quỳn luyến hôn lên môi cô, dùng tay khêu mấy sợi tóc ướt mồ hôi trên trán cô.

Giữa trưa anh không mua cơm ở căng tin mà gọi hai chén cháo ở bên ngoài. Nhà hàng này buôn bán rất nhanh, lúc đưa cháo đến vẫn còn nóng hằm hập. Kiều Dĩ Thần ném một chút, có vị mặn nhạt, thích hợp cho người bị sốt ăn.

Anh đánh thức Đinh Mông, xem lại nhiệt độ trên trán cô một chút rồi mới bung cháo cho cô. Đinh Mông quả thực rất đói bụng, không để ý bên cạnh có người đang chăm chú nhìn mình mà trực tiếp bung cháo lên ăn.

Kiều Dĩ Thần nhìn mà thấy buồn cười: “Em ăn chậm thôi, không ai giành với em.”

Đinh Mông tranh thủ lúc rảnh nhìn anh một cái, nhưng vẫn ăn từng ngậm từng ngậm cháo. Cô muốn nhanh chóng bổ sung thể lực mới có thể đối kháng với kẻ mặt người dạ thú này!

Cô cũng không tính đến chuyện cho dù cô khỏi hẳn thì thể lực của bọn họ vẫn có sự chênh lệch rất xa

Buổi chiều phải chụp MV nên Đinh Mông không thể rảnh rỗi, Kiều Dĩ Thần thấy cô cũng đã bớt sốt rồi nên không nói gì, đi chỗ chụp ngoại cảnh với cô.

Mặc dù Đinh Mông vẫn còn bệnh nhưng buổi chụp vẫn tiến hành tương đối thuận lợi, trong thời gian ngắn đã hoàn thành các cảnh chụp và quay, công việc còn lại là của nhà chế tác video.

Công việc vẫn tiến hành theo quy trình nhưng có một lời đồn truyền khắp công ty, sinh động như thật khiến Hường Quang cũng không nhìn được phải gọi điện thoại quan tâm đương sự.

“Tôi nghe nói cậu bị một cô gái bỏ thuốc hả?”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Bịa đặt là phạm pháp! Không biết à!

Anh cúp điện thoại rồi nổi giận đùng đùng đi tìm người ghi âm, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là chuyện gì xảy ra!

Cái hội bỏ não này sao không đi làm biên kịch đi!

Người ghi âm thấy Kiều Dĩ Thần nổi giận bước vào là biết anh đến khởi binh hỏi tội. Mặt của anh ta trắng nhợt, vô cùng oan khuất cầu xin tha thứ: “Đại chế tác Kiều, tôi thật sự không biết lời đồn tại sao lại truyền thành như thế! Tôi chỉ nói anh hoài nghi anh ngủ với một cô gái, nhưng lại cảm thấy không có cảm giác mà thôi! Phía sau câu chuyện là do ý tưởng của những người đó!”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Rất tốt, đánh cậu một chút cũng không oan mà.

Lúc Đinh Mông đến thu bài, thấy biểu tình không còn gì luyến tiếc của người ghi âm tò mò hỏi: “Anh làm sao vậy?” Sao lại thể hiện bộ dáng sắp đến tận thế vậy?

“Tôi không sao.” Chỉ là Kiều đại nhân ném cho anh ta một đồng việc không có khả năng hoàn thành mà thôi, ước chừng nửa tháng sắp tới anh ta sẽ phải ngủ ở công ty.

Anh ta nói Kiều đại nhân ngủ với một cô gái, Kiều đại nhân liền để cho anh ta không có cô gái nào ngủ cùng.

Quả thật là đạo trời luân hồi mà.

Đinh Mông cũng nghe được lời đồn trong công ty, lúc nhìn thấy Kiều Dĩ Thần, con người sáng chói chớp chớp hai lần: “Nghe nói anh bị một cô gái...”

“Em dám nói ra, anh sẽ để em nửa năm cũng không làm xong bài này!”

Đinh Mông: “...”

Cô cười nói với anh: “Kiều đại nhân, chúng ta bắt đầu thôi ~^_^”

Lúc trước Kiều Dĩ Thần cam đoan với Giang Mạn là sẽ làm xong trong một buổi sáng, cho nên Giang Mạn thực sự chỉ cho Đình Mông thời gian một buổi sáng.

Đình Mông đã hoàn toàn hạ sốt, cổ họng cũng đã khôi phục rất tốt, Kiều Dĩ Thần không soi mói bài này nhiều, đúng hẹn hoàn thành ghi âm trong một buổi sáng.

Toàn bộ ca khúc mới đã được làm xong, Đình Mông như trút được gánh nặng. Lúc đi ra khỏi phòng thu âm, Kiều Dĩ Thần nhìn cô nói: “Sau này để ý một chút, Giang Mạn không thích nhất là nghệ sĩ không quan tâm đến sức khỏe của mình mà làm chậm công việc.”

“Vâng, em biết.” Chỉ cần có người không tùy tiện bạo phát thú tính, cô làm sao có thể cảm mạo.

Kiều Dĩ Thần thấy cô vẫn ở lại trong phòng thu âm, nhìn cô nói: “Còn có chuyện gì sao?”

Đình Mông nghĩ ngợi, chần chừ nói: “Hôm nay Giám đốc Giang lại nói về chuyện hợp tác của em với Cố Tín.”

Bản thân cô cũng không biết tại sao lại nhất định muốn biết ý kiến của anh, hơn nữa chuyện lúc trước của hai người còn chưa giải quyết đâu.

Nhưng mà trong tiềm thức cô cảm thấy chuyện này phải nói với Kiều Dĩ Thần trước tiên.

Sau khi Kiều Dĩ Thần nghe được lời của cô trái tim có một khắc đập loạn nhịp, sau lại giả vờ quay mặt đi chỗ khác: “Ừ, hợp tác với anh ta rất tốt, không chỉ học được thêm nhiều điều, mà đối với danh tiếng của em cũng có trợ giúp.”

Đình Mông có chút kinh ngạc nhìn anh: “Anh thật sự nghĩ như vậy?”

“Ừ.”

Đình Mông vẫn không thể nào tin được, dù sao lúc trước anh vẫn kháng cự chuyện này: “Anh không phản đối sao?”

Kiều Dĩ Thần cười một tiếng: “Anh cũng không phải người đại diện của em, chuyện như vậy vốn dĩ anh cũng không quyết định được. Nếu như Cố Tín đồng ý để em “lây” một chút tiếng tăm của anh ta, sao chúng ta lại không tận dụng?”

Dù sao anh cũng nghĩ rồi, Đình Mông của anh không phải dễ lấy lòng, thịt trong miệng mình, làm sao lại để kẻ khác cướp đi được.

Đình Mông tự hỏi một lúc, thấy anh cũng không phải nói ngược thì trong lòng có chút vui vẻ. Kỳ thực cô hy vọng có thể hợp tác với Cố Tín, giống như Kiều Dĩ Thần nói, vừa có thể học được gì đó, lại có lợi cho danh tiếng của mình.

“Chó con, em biết anh tốt nhất!”

Sắc mặt Kiều Dĩ Thần có chút mất tự nhiên, sắc mặt người ghi âm lại càng mất tự nhiên.

Cô vừa gọi Kiều đại nhân là cái gì? Chó con? ? ?

Đình Mông đã đi rồi, người ghi âm chỉ có thể mờ mịt nhìn về Kiều Dĩ Thần đang đứng một bên.

Kiều Dĩ Thần nghĩ tới biểu hiện xuất sắc lúc trước của anh ta, ánh mắt mang uy hiếp cúi đầu nhìn anh ta: “Vừa rồi anh nghe được cái gì?”

Người ghi âm hơi sùng sốt, ánh mắt thì mờ mịt, nhưng ngữ khí lại phá lệ kiên định nói: “Mọi người vừa rồi có nói gì à?”

Kiều Dĩ Thần hài lòng gật đầu.

Xem ra ngã một lần rồi thì phải biết khôn ngoan hơn một chút, lời này quả thật có đạo lý.

Đại khái là việc người ghi âm phải tăng ca đến khóc ra máu đã chấn nhiếp được những người khác, lời đồn kiêu diễm về Kiều Dĩ Thần nhanh chóng biến mất.

Sau khi hoàn thành công việc, Đình Mông thoải mái quyết định ra ngoài ăn ngon, tự khao chính mình. Nhưng nghĩ tới Kiều Dĩ Thần hơn một nửa là không đáp ứng... Vậy thì kéo anh cùng đi ăn là được rồi!

Cô lấy đi động ra nhắn tin cho Kiều Dĩ Thần: “Chó con, mới ghi xong bài, tiền buổi biểu diễn lúc trước em cũng lấy được rồi, em mời anh ra ngoài ăn cơm ~(≥▽≤)/~”.

Kiều Dĩ Thần nhìn tin nhắn này, không nhịn được cười một tiếng. Cô gái này thật đúng là vết thương mới lành đã quên đau*, mấy hôm trước còn vô cùng đề phòng anh cơ mà. Đuôi mày anh hơi nhướn lên, đầu ngón tay ấn nhanh trên màn hình: “Ăn cái gì?”

“Thịt xiên nướng”!!!

* Mau quên.

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Tiệm thịt nướng vẫn là tiệm Đinh Mông hay tới, vì cô đã quen với cách chế biến và mùi vị ở đây.

Đây là lần thứ hai Kiều Di Thần đến đây, lần trước là tóm Đinh Mông về, cũng không nhìn kỹ lắm, lần này nghiêm túc quan sát thì phát hiện nơi này quả thật rất sạch sẽ, không giống với những quán nhỏ ven đường khác.

Đinh Mông vẫn ngồi ở gian phòng trước kia, cho rất nhiều rau cải. Sau khi người phục vụ mang rau cải đã chuẩn bị tốt vào, Đinh Mông bắt đầu cho vào trong nồi.

Kiều Di Thần nhìn mấy thức ăn chay trong rổ, đang nghiên cứu xem không biết rau củ đã được rửa sạch hay chưa. Đinh Mông bên này vừa cho rau cải vào nồi vừa liếc anh, hỏi: “Trước kia anh đã ăn ở mấy quán ven đường gần trường không ít, giả vờ cái gì?”

Kiều Di Thần: “...”

Anh cởi áo vest bên ngoài ra, khoác lên ghế, xắn tay áo sơ mi, cũng bắt đầu cho rau cải vào nồi: “Bữa thịt nướng này là định mức cuối cùng trong năm nay của em.”

Đinh Mông: “...”

Năm nay còn hơn hai tháng! Muốn cô không ăn thịt xiên trong hai tháng sao!

Mặc dù trong lòng Đinh Mông rất không thỏa mãn nhưng cũng không biểu hiện ra, dù sao lần sau cô len lén đi ăn nhất định sẽ không để anh phát hiện.

Để hết lượt thịt đầu tiên vào trong nồi, Đinh Mông lấy đũa gấp một miếng đậu nhỏ: “Ồ đây còn có bánh bột lọc, anh có muốn ăn không?”

Kiều Di Thần nói: “Không cần.”

“Ừm, vậy chút nữa anh đừng tranh ăn với em đấy.” Nói xong Đinh Mông liền chạy ra cửa, bảo người phục vụ mang cho một bát bánh bột lọc.

Thức ăn trong nồi đã sôi lên, mùi hương của thịt cũng nồng đượm bay lên. Đinh Mông cầm đũa nóng lòng muốn thử, vội vàng gấp một miếng thịt bò nhìn.

Kiều Di Thần gạt tay của cô trở lại: “Còn chưa nấu xong.”

Đinh Mông ương ngạnh gấp miếng thịt bò kia lên: “Em ăn năm phần chín, không được sao?”

Kiều Di Thần: “...”

Đinh Mông ăn hai miếng thịt bò, cảm thấy vị không đủ, lại cho thêm một nắm ớt vào trong bát, ở phía đối diện Kiều Di Thần nhìn thấy nhũn mảy: “Em có cần cỗ hợng nữa hay không?”

Đinh Mông quệt miệng, dùng đũa vớt mấy hạt ớt ra ngoài. Chó con thật phiền, vẫn là Tiểu Trác Tử làm thịt ngon nhất.

Sau khi thịt bò đã vào bụng, Đinh Mông bước đầu thỏa mãn, bắt đầu kể hồi ức khi còn bé với Kiều Di Thần: “Anh còn nhớ đi bán nem rán ở cổng trường không? Di ấy làm nem rán thật ngon, mỗi ngày anh đều mời em ăn!”

“Ừ.” Kiều Di Thần thản nhiên nhếch môi.

“Còn có hàng trứng chim cút ở bên cạnh di ấy! Chú đó kho trứng cũng có mùi vị vô cùng ngon, có một lần chúng ta ăn tới bốn mươi quả!”

Kiều Di Thần nói: “Anh chỉ ăn mười quả!”

Đinh Mông: “...”

Ngay cả chi tiết nhỏ như vậy mà anh cũng nhớ rõ ràng, chẳng lẽ cũng đã sớm tính xem mình thiếu anh bao nhiêu tiền rồi.

Cô giật giật khóe miệng, gấp một ít trứng chim cút đưa cho anh: “Vậy hôm nay anh ăn cho đủ đi, trước kia một xiên có một quả trứng cút kho, nhưng bây giờ có tận 3 quả, anh thật có lời.”

Kiều Dĩ Thần cười một tiếng, nhận lấy trứng từ trong tay cô. Đinh Mông thừa dịp anh đang ăn, lại gấp một miếng thịt bò vào trong bát: “Chó con, lúc nào đấy chúng ta trở về trường xem một chút đi, không biết đi bán nem rán kia còn ở đấy không.”

Kiều Dĩ Thần nói: “Trường học là nơi dễ cho các học sinh xuất sắc trở về, học sinh kém như chúng ta không cần trở về.”

“A, chúng ta là trở về ăn mà, đâu phải là về nhìn giáo viên, đừng sợ! Hơn nữa bây giờ anh đang là một người thành công, hiệu trưởng thấy anh có khi lại tặng cho anh một huy chương vinh dự đó.”

Kiều Dĩ Thần cúi đầu cười, không nói chuyện.

Đinh Mông tự động cho rằng anh không nói gì là đồng ý, vui vẻ nói: “Chúng ta cứ quyết định như vậy đi! Nhưng mà lần sau đổi lại là anh mời em.”

Rốt cuộc thì Kiều Dĩ Thần cũng không nhịn được cười lên: “Thật vất vả mới mời anh ăn một bữa cơm, giờ còn muốn anh trả lại em?”

Đinh Mông nói: “Anh nói như vậy không đúng, là cùng nhau ăn uống để tăng tiến tình cảm bạn bè nha.”

Kiều Dĩ Thần nhìn cô nói: “Hiện tại anh muốn tăng tiến tình cảm vợ chồng.”

Đinh Mông: “...”

Không muốn mời cô thì thôi, cần gì phải uy hiếp cô như vậy chứ...

Cửa phòng bị gõ hai tiếng, sau đó có người từ bên ngoài mở cửa: “Các vị gọi bánh bột lọc.”

Âm thanh này khiến con người Kiều Dĩ Thần khẽ động, quay đầu nhìn thoáng qua.

Phía sau là một người đàn ông cao to, mặc một bộ quần áo T shirt với quần bò đơn giản, trên tay bưng bánh bột lọc Đinh Mông vừa nãy gọi.

Thấy Kiều Dĩ Thần nhìn mình, đôi mắt hẹp dài của anh ta hơi rũ xuống, nhìn về phía Kiều Dĩ Thần: “Có chuyện gì không?”

Kiều Dĩ Thần còn chưa nói chuyện thì Đinh Mông đã kích động nói: “Oa a a! Lại để ông chủ tự mình đưa bánh đến! A còn chưa cảm ơn anh lần trước đã mời tôi ăn thịt xiên nướng đâu!”

“Không có gì.” Ông chủ để bánh lên bàn rồi xoay người đi ra ngoài. Đinh Mông múc một thìa bánh, thấy Kiều Dĩ Thần nhìn chăm chăm cửa, chớp mắt nói: “Mặc dù em cảm thấy ông chủ rất đẹp trai nhưng mà anh ta thích phụ nữ.”

Kiều Dĩ Thần: “...”

“Ngay cả ăn cũng không chặn nổi cái miệng của em?” Anh liếc cô một cái.

Đinh Mông vẫn bưng bưng ý chí nhìn anh: “Rõ ràng là anh nhìn người ta đến xuất thần.”

“... Anh chỉ cảm thấy giọng anh ta không tệ.” Có thể là do bệnh nghề nghiệp, anh tương đối miễn cảm đối với giọng của mọi người, giống như lúc gặp lại Đinh Mông anh cũng đánh giá giọng của cô đầu tiên.

Vừa rồi ông chủ mới nói chữ đầu tiên anh đã bị hấp dẫn, giọng từ tính như vậy, ca hát chắc là nghe hay lắm.

Đinh Mông nghe anh nói vậy cũng tỏ vẻ đồng ý: “Giọng của ông chủ thật sự rất êm tai, trước kia có vị khách còn nói quá lên là nếu anh ấy đi hát, Cố Tín cũng không thể đánh bại.”

“Cố Tín?” Chân mày Kiều Dĩ Thần động đậy, như là tự hỏi cái gì, “Em có cảm thấy ông chủ có chút giống Cố Tín không?”

Đinh Mông bật cười: “Anh cũng không phải là người đầu tiên nói như vậy, nhưng mà em cảm thấy hoàn hảo mà...” Cô tưởng tượng bộ dáng của ông chủ, ừm, cảm giác còn gọi cảm hơn Cố Tín một chút.

Kiều Dĩ Thần nhìn cô một lát, đột nhiên nói: “Lần sau em không được đến cửa hàng này ăn thịt nữa.”

Đinh Mông: “... Vì sao? !”

“Bởi vì anh không thích Cố Tín.”

Đinh Mông: “...”

Mỗi ngày độ vô sỉ của Chó con lại tăng lên một level mới.

Sau khi ăn thịt xong, Đinh Mông ra quầy trả tiền, bởi vì cô có thẻ hội viên của cửa hàng này, chiết khấu 8%. Trước khi rời nhà hàng, Đinh Mông đi nhà vệ sinh, một mình Kiều Dĩ Thần ra trước cửa tiệm chờ cô.

Lúc ra tới nơi thấy Kiều Di Thần đang ở trước máy gấp búp bê*. Bởi vì cửa hàng này làm ăn rất tốt, khách hàng thường phải xếp hàng nên ông chủ làm hai cỗ máy gấp búp bê ở ngoài, để khách chờ ở ngoài giết thời gian, thuận tiện kiếm thêm một khoản.

* máy gấp búp bê

Trước kia Đinh Mông cũng chơi qua, kết quả bị nuốt hơn 20 tẹ mà không kẹp được cái gì. Từ đấy về sau, cô không cái trò này nữa.

Lúc cô đi đến, Kiều Di Thần đang chăm chú thực hiện các động tác gấp búp bê, cô nhìn vào trong buồng kính, chỉ vào một con thú bông nói: “Chó con, em muốn con thỏ này, bắt con này đi!”

Kiều Di Thần nhìn thoáng qua hỏi: “Màu xanh hay hồng nhạt?”

“Màu hồng nhạt! Em đã muốn lâu lắm rồi nhưng mà không gấp được!” Giờ nghĩ đến chuyện này vẫn còn bi thương.

Kiều Di Thần nghiên cứu góc độ một chút, vừa rồi anh chỉ mua 3 tẹ, đã dùng mất 1 cái, còn 2 cơ hội.

Nhất định phải kẹp con thỏ này ra, không thể để mất mặt trước mặt bà xã được.

Ở một bên Đinh Mông cũng chia sẻ kinh nghiệm: “Cái móng vuốt này thật không có lực, nên phải tìm một góc độ tốt, kẹp lấy con thỏ mới được!”

“Ừ.” Kiều Di Thần thấy móng vuốt đã nhắm tới con thỏ liền đẩy cái cần xuống dưới, móng vuốt thuận thế chậm lại. Anh chăm chú nhìn móng vuốt, tìm đúng thời cơ ra tay lanh lẹ ấn xuống nút xác định.

Móng vuốt kẹp lấy con thỏ, bắt đầu kéo lên, hai người đều hơi khản trương nhìn chăm chăm. Đến lúc đi đến chỗ cao nhất thì móng vuốt đụng tới khe trượt, vang lên một tiếng, con thỏ đáng lẽ đã bắt được lại tuột mất. ~(°_°)~

Đinh mông thất vọng than thở, Kiều Di Thần mím môi, lại ném một tẹ vào: “Lần này nhất định kẹp lên.”

Anh một lần nữa nắm lấy cần đẩy, nín thở nhìn móng vuốt di động. Vừa rồi con thỏ rớt xuống làm thay đổi vị trí, anh phải tính toán góc độ một lần nữa.

Lần trước không tính toán lực va chạm của móng vuốt với khe trượt, lần này phải tìm góc độ tốt, kẹp con thỏ chặt hơn nữa mới được.

Anh tìm một góc độ hơi xảo quyết đẩy cần điều khiển xuống, chờ lúc móng vuốt tiếp cận con thỏ, Kiều Di Thần lại lần nữa nhìn đúng thời cơ, nhanh tay ấn xuống nút xác định.

Con thỏ lại bị gấp lên, nhưng mà lần này hai người đều không thở ra, chờ đến lúc móng vuốt va chạm khe trượt, con thỏ lại run lên, tâm của Đinh Mông đều bị kéo lên.

Nhưng mà lần này con thỏ không chịu thua kém, không bị rớt xuống, thuận lợi rơi vào trong chỗ đi ra.

Kiều Di Thần đem con thỏ ra đưa cho Đinh Mông: “Cầm đi.”

Đinh Mông cầm con thỏ mềm mềm trong tay bóp bóp, vui vẻ không ngừng được: “Chó con anh giỏi quá!” Cô vui vẻ ôm lấy anh, “Yêu anh quá đi!”

Kiều Di Thần động đậy con người một chút, nói vào bên tai cô: “Đừng nói mà không làm, yêu anh thì hôn anh một cái.”

Đinh Mông: “...”

Cô mạnh mẽ thu tay về, cứ thế chạy trốn vào bóng tối: “Đi thôi!”

Xe Kiều Di Thần đỗ ở ven đường, nhìn bóng dáng Đinh Mông, nhếch môi đi theo.

Sau khi về đến nhà, theo lẽ thường Đinh Mông đi tắm rửa, để con thỏ Kiều Di Thần kẹp được lên giường, cô đi qua không biết nghĩ gì cầm cái tai dài của con thỏ.

Thấy bên ngoài có động tĩnh, chắc là Kiều Di Thần. Đinh Mông buông con thỏ trong tay, đi qua nhẹ nhàng mở cửa.

Âm thanh từ phòng bếp truyền đến, cô ở trên hành lang nhìn quanh, rồi đi ra ngoài.

Quả nhiên là Kiều Di Thần đang ở phòng bếp, Đinh Mông đứng ở phía sau anh, nhìn chăm chăm bóng lưng của anh một lúc. Hình như phát hiện ra cô, Kiều Di Thần quay đầu, thấy Đinh mông đang ngốc ngốc đứng ở đó.

“Em không tiếng động đứng ở chỗ đó định làm anh sợ sao?”

Đinh Mông không trả lời, Kiều Di Thần giờ quả táo đã gọt vỏ rồi lên, hỏi: “Anh đang định làm sinh tố táo, em có muốn một ly không?”

Đinh Mông giống như nghĩ ngợi một chút, sau đó đi lên ôm cổ anh, hôn lên mặt anh một cái.

Kiều Di Thần ngán ra, cả người đều cứng lại rồi.

Đinh Mông hôn xong thì chạy nhanh như gió về phòng của mình.

Quả táo Kiều Di Thần mới gọt xong rơi trên mặt đất, lăn đến bên tường.

(Anh nhà phản ứng mạnh quá, hắt cốc nước cho tỉnh lại nào.)

Bạn đang đọc truyện *Bản Hòa Tấu Hôn Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Kiều Di Thần đứng trong phòng bếp một lúc, đợi cho hô hấp trở lại bình thường rồi mới đi qua phòng Đinh Mông: “Vừa rồi ý của em là em yêu anh?”

Vừa nãy anh mới nói, yêu anh thì hôn anh một cái.

Có tiếng Đinh Mông vọng từ trong phòng ra, nghe có chút rầu rĩ, buồn bực truyền qua cái gối: “Anh suy nghĩ nhiều quá, đây chỉ là một nụ hôn cảm ơn thôi!”

“Ừ”. Kiều Di Thần thản nhiên chăm chú nhìn cửa, “Bình thường mọi người đều cảm ơn thế này à?”

Đinh Mông: “...”

Đừng có chiếm tiện nghi mà còn khoe mẽ có được không!

Đinh Mông chôn đầu mình thật chặt giống như giả chết, dường như cô tin rằng làm như vậy có thể ngăn cản được nhiệt độ gò má đang tiếp tục tăng lên.

“Nếu như em không nói gì, vậy thì anh cứ hiểu theo ý mình thích nhé”.

Đinh Mông: “...”

Cô vừa rồi không phải đã nói rồi sao?

Cô thật sự hối hận, vừa nãy cô không nên để đầu óc bùng nổ như vậy, không kiềm chế được mà chạy ra khỏi phòng hôn anh, anh đúng là con chó săn mồi!

Tiếng mở cửa rồi đóng cửa truyền từ xa đến, Đinh Mông ngẩng đầu lên, liếc nhìn cửa phòng đang đóng chặt. Anh trở về phòng rồi sao?

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Đêm nay, Đinh Mông trần trọc trở mình rất lâu, vất vả mãi mới ngủ được. Lúc này, ở căn phòng đối diện, Kiều Di Thần cũng nằm trần trọc cả đêm không ngủ – mặc dù anh đã chống đẩy một trăm cái dưới sàn, nhưng vẫn không thấy buồn ngủ chút nào.

Trong lòng hiện giờ giống như có lửa đốt vậy.

Kiều Di Thần tuy rằng thức trắng cả đêm, nhưng ngày hôm sau đi làm tinh thần lại vô cùng tốt, hay có thể nói là rất phấn khởi.

Nhân viên tổ ghi âm nhìn thấy vậy, kim lòng không được mà mỉm cười, lặng lẽ cong môi. Anh ta giống như người thấy được mùi vị của tình yêu.

Ở bên kia, hôm nay Đinh Mông bắt đầu hợp tác cùng với Cố Tín, Giang Mạn đã đặc biệt sắp xếp cho cô đến công ty Cố Tín để gặp mặt nói chuyện.

Bài song ca Cố Tín đã viết xong, Đinh Mông nhìn một lúc, là một bài hát vô cùng sôi động và lời cuốn, tên bài hát là .

Bài hát mang phong cách Cố Tín, ca từ... Đối với Đinh Mông mà nói, thật sự quá phóng túng.

Cô chỉ là mới nhìn qua mà đã thấy hai má có chút nóng rực.

“Thế nào?” Ngồi ở vị trí đối diện với cô, Cố Tín thấy cô giống như đã xem xong liền hỏi.

“À... ca từ rất tốt, chỉ có điều...” Ánh mắt của cô lướt qua một đoạn trong bài hát, một câu hát lại nhảy vào trong mắt cô.

Đình Mông: “...”

“Chỉ có điều cái gì?” Cố Tín hỏi.

Đình Mông có chút khó mở lời, cũng không thể nói ca từ quá phóng túng cô không hát được...

Cô đấu tranh rất lâu, cuối cùng vẫn nói ra: “Chính là ca từ có chút phóng túng”.

Cố Tín có chút sững sốt, sau đó chợt bật cười.

Đình Mông: “...”

Cô cảm thấy mặt mình càng ngày càng nóng.

Trong mắt Cố Tín nồng đậm ý cười, chậm chậm nói: “Nếu như em cảm thấy ca từ quá phóng túng, anh có thể sửa lại một số ca từ”.

“Vậy...” Đình Mông suy nghĩ, “Nếu như sửa lại liệu có ảnh hưởng đến tổng thể phong cách bài hát không?”

“Nhất định sẽ có ảnh hưởng, nhưng anh sẽ khống chế trong phạm vi bài hát, dù sao đây cũng chỉ là vấn đề nhỏ, còn nếu như em hát không được, thì đó mới là vấn đề lớn”.

Đình Mông: “...”

Cứ giống như bị nhìn thấu... Cô đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật không chuyên nghiệp.

Cố Tín nhìn cô, nở nụ cười an ủi: “Không sao, đừng ngại, rất nhiều diễn viên lần đầu tiên diễn cảnh hôn cũng rất xấu hổ”.

Đình Mông: “...”

Đừng lấy cảnh hôn ra làm ví dụ, tình huống này so với cảnh hôn còn xấu hổ hơn... Cô đã định trước không thể làm được diễn viên.

“Hôm nay, anh có thể sửa lại ca từ, sửa xong sẽ gửi cho em”.

“Vâng”. Đình Mông nhìn anh ta, nhỏ giọng hỏi: “Vì sao anh lại nghĩ tới việc hợp tác cùng em?”

Lần hợp tác này, người được lợi lớn nhất không thể nghi ngờ chính là Đình Mông, đối với Cố Tín mà nói, kỳ thật không có bao nhiêu điểm tốt.

Đang thu lại nhạc phổ, Cố Tín ngược mắt nhìn cô, không trả lời ngay, mà hỏi lại Đình Mông: “Em có biết hiện tại có bao nhiêu ca sĩ không có kiến thức nhạc lý bài bản không?”

Đình Mông bị hỏi khiến cho cô sững sốt trong giây lát, tuy rằng, cô mới vào nghề không lâu, nhưng cũng nghe Kiều Dĩ Thần nhắc tới điểm này, có lẽ trong hoàn cảnh khó khăn đó, anh cảm thấy để tìm được một ca sĩ có thể bình tâm mà thu album thật sự càng trở nên khó khăn.

Thấy Đình Mông không nói lời nào, Cố Tín lại nói:

Giọng hát của em rất có tiềm năng, anh đánh giá cao thái độ của em với âm nhạc, anh tin chắc rằng Kiều Dĩ Thần cũng nhận ra điểm tốt này ở em.” Anh ta thu dọn đồ đạc, từ trên sofa đứng dậy, “MV bài hát này yêu cầu vũ đạo, anh sẽ nói thầy dạy nhảy sắp xếp lịch tập với em, lịch cụ thể như thế nào người đại diện sẽ thông báo cho em sau.

“Vâng”. Đình Mông cũng đứng dậy theo, nhìn anh cười, “Hi vọng chúng ta hợp tác thuận lợi”.

Khóe miệng Cố Tín khẽ cong, đưa tay lên xoa đầu cô rồi ra khỏi phòng họp.

Đình Mông: “...”

Thật ra cô đang suy nghĩ, không biết có nên nói cho Cố Tin biết việc cô đã kết hôn? Nhưng mà làm như vậy lại giống như cô đang tự mình đa tình.

Hai ngày sau, ca khúc của Đinh Mông phát hành. Trong ngày bán đầu tiên, cho dù là lượng tiêu thụ đĩa CD hay là ở các trang nhạc mạng khác, số lượng tải đều vượt qua của Đường Thi Nhiên.

Đinh Mông bởi vì chuyện này mà vui mừng cả buổi sáng.

Đối với bài hát này, người nghe nhạc cũng đều nhất trí khen ngợi, bất kể là giọng hát hay là bản thân bài hát, không thể nghĩ ngờ là tác phẩm được làm hoàn mỹ. Người hâm mộ gửi cho Đinh Mông rất nhiều thư và quà tặng.

Từ văn phòng Giang Mạn đi ra, Đinh Mông ôm một đống đồ linh kinh trở về nhà.

Kiều Dĩ Thần đã về nhà, anh đang ở phòng bếp nấu cơm. Tuy rằng hôm đó Đinh Mông bị kích động hôn anh nhưng giữa hai người, cũng không có phát sinh hay biến đổi lớn nào.

Đinh Mông cũng dần quên chuyện này, lại càng không biết là Kiều Dĩ Thần chỉ đang bắt chước giống như người thợ săn khi đi săn, hiện tại đang chờ đợi thời cơ tốt đến mà thôi. ~o(" ' ▽' ")o

“Chó con, em nhận được rất nhiều thư, tất cả đều là của người hâm mộ gửi cho em!” Đinh Mông đem những đồ vật này đặt trên khay trà trong phòng khách, sau đó ngồi trên sàn bắt đầu bóc một phong thư.

Kiều Dĩ Thần từ trong phòng bếp đi ra, cùng cô bóc thư: “Ở đây còn có thêm một đĩa CD”.

“Để em xem”. Đinh Mông lấy tới nhìn, trên mặt đĩa có dán một cái thiệp giấy đáng yêu, mặt trên dùng bút màu viết một hàng chữ.

Kính gửi Mông chủ!

Chanh Nhỏ gửi. ♥□

Bên cạnh còn vẽ một trái tim thật to.

Kiều Dĩ Thần mở đầu DVD, đem đĩa bỏ vào: “Mở lên xem”.

Trên tivi rất nhanh hiện lên hình ảnh, là Đinh Mông khi tham gia ghi hình ở vòng sơ tuyển <Âm thanh tự nhiên>, cô và Kiều Dĩ Thần cùng nhau xem xong, mới phát hiện ra trong nội dung ghi chép của đĩa CD là toàn bộ quá trình tham gia thi đấu từ khi bắt đầu cho đến đêm biểu diễn Đại hội âm nhạc.

Đoạn cuối cùng của video là một đoạn phụ đề rất dài, ở trên ghi nguồn gốc thu thập được là Chanh Nhỏ trên toàn quốc, phía dưới còn thấy nguồn cung cấp tư liệu thuộc sở hữu của Chanh Nhỏ trên toàn quốc.

Sau cùng, là băng biểu ngữ của Chanh Nhỏ từ khắp nơi, hô to khẩu hiệu “Mông chủ, chúng em vĩnh viễn ủng hộ chị”.

Đây là lần đầu tiên Đinh Mông biết, thì ra hội fan của cô lại khổng lồ đến thế. Ấn tượng của cô với hội fan chỉ dừng lại ở thời điểm diễn ra trận chung kết <Âm thanh tự nhiên>, lúc đó, Tường Nam Tình dẫn theo mười người thân tới.

Cô kích động đến viên mắt đều đỏ: “Chó con, làm thế nào bây giờ, hiện tại em rất muốn khóc”.

Kiều Dĩ Thần nghiêng người quay lại phía cô, hào phóng dang tay: “Đến đây đi”.

Đinh Mông: “...”

Cô vẫn đứng dậy nhào vào ngực Kiều Dĩ Thần, hiện tại cô rất muốn tìm một người để ôm.

Kiều Dĩ Thần ôm Đinh Mông trong lòng, nhẹ nhàng ngửi tóc cô. Thân thể của cô rất mềm mại, anh nghĩ có lẽ chỉ cần hơi dùng sức, cũng có thể làm cô bị đau.

Anh cảm thấy lòng mình cũng trở nên mềm mại.

Đinh Mông ôm anh trong chốc lát, sau đó liền khịt mũi lúi lại, Kiều Dĩ Thần có chút bất mãn: “Không cần chỉ ôm một lúc? Anh có thể cung cấp dịch vụ ôm 24 giờ”.

Đinh Mông: “...”

Cái quý gì!

Cô ngồi qua một bên tiếp tục đọc thư, Kiều Dĩ Thần lại rút thư trong tay cô ra, đứng lên nói: “Ăn cơm trước đã, ăn cơm xong lại đọc”.

“Ừ”. Đình Mông ngoan ngoãn đi rửa tay rồi ăn cơm.

Tuy rằng hiện tại Đình Mông đang tham gia chương trình học của trung tâm huấn luyện, nhưng Kiều Dĩ Thần vẫn tiếp tục huấn luyện đặc biệt ở nhà.

Anh nhìn Đình Mông trên máy chạy bộ, trầm tư một hồi rồi nói: “Anh đang định chế tác cho em một album*”.

Đình Mông sững sờ một lúc, tắt máy chạy bộ, đi xuống nhìn anh: “Cái gì?”

Kiều Dĩ Thần nói: “Anh vẫn luôn muốn thu một album, nhưng ca sĩ bây giờ thường thích việc có thể nhanh chóng nổi tiếng qua single* hoặc track* hơn là chế tác album. Trước kia, anh còn có thể tìm những người như Mạc Trần hay Cố Tín, nhưng mà Mạc Trần đang muốn mở rộng ở nước ngoài, hầu như không có thời gian thu album, Cố Tín cũng theo đuổi con đường âm nhạc riêng của mình, còn về phần Tư Mã Tiêu Tiêu...” Nói đến vị Thiên Hậu này, Kiều Dĩ Thần liền nhu nhu, “Cô ấy đã 2 năm không có single mới, rõ ràng là khả năng diễn xuất của cô ấy không phải trời sinh mà có, thế nhưng cô ấy vẫn muốn chen chân vào giới diễn viên.”

Đình Mông: “...”

Tuy rằng lúc trước, cô cũng xem Tư Mã Tiêu Tiêu tham gia đóng phim truyền hình, quả thật kỹ năng diễn xuất cũng bình thường, nhưng... rốt cục như vậy liệu có ổn không?

Kiều Dĩ Thần ngược mắt nhìn cô, đôi mắt trầm tĩnh như hồ nước: “Em có muốn chỉ tập trung vào công việc thu âm không?”

Trong nháy mắt, Đình Mông cảm thấy mắt anh như thứ chất độc nhẹ nhàng mê hoặc lòng người.

Cô lẳng lặng nhìn anh một lúc, sau đó liền nở nụ cười ấm áp: “Được, em đồng ý”.

Kiều Dĩ Thần ngán người trong nháy mắt rồi cũng nở nụ cười với cô: “Cảm ơn!”

Hôm sau, anh đem chuyện này nói với người đại diện của Đình Mông – Giang Mạn thế nhưng lại bị cô ấy phản đối kịch liệt: “Tôi phản đối việc Đình Mông thu âm album lúc này. Lý do là vì trước mắt sức ảnh hưởng của cô ấy đang không ngừng tăng lên. Vì thế hiện nay tôi đề nghị chỉ nên phát hành single hay track thôi, như vậy mới có thể duy trì hình ảnh của cô ấy lâu dài hơn. Nếu như lúc này lại thu album, chờ đến lúc album được chế tác xong, liệu rằng đến lúc đó còn có bao nhiêu fan mong chờ cô ấy?”

Kiều Dĩ Thần nói: “Không phải cô ấy với Cố Tín có một bài song ca sao? Ca khúc này sẽ gia tăng độ nổi tiếng cho cô ấy”.

“Song ca làm sao giống nhau? Hơn nữa, chúng ta còn không thể xác định được fan của Cố Tín có chấp nhận hay không”. Giang Mạn nhìn Kiều Dĩ Thần, nói: “Tôi biết anh vẫn luôn muốn thu album, nhưng anh không thể lấy tương lai của Đình Mông ra để thực hiện lý tưởng của mình được.”

Chân mày Kiều Dĩ Thần nhíu lại, thấy Đình Mông đang đứng ở một bên nhìn về phía anh có chút lo lắng.

Chân mày anh giãn rất nhanh, lãnh đạm mở miệng: “Tôi cho rằng với cương vị của một người đại diện, cô nên suy nghĩ con đường phát triển lâu dài. Tôi chắc chắn việc phát hành album sẽ thành công hơn so với chỉ phát hành single hay track”.

Giang Mạn nở nụ cười miễn cưỡng nhìn về phía Đình Mông: “Còn cô? Cô cũng muốn thu album sao?”

Kiều Dĩ Thần đưa mắt nhìn về phía Đình Mông rồi ngưng lại.

Đình Mông mím môi, là ca sĩ mới vào nghề, cô biết mình không nên phản kháng lại người đại diện, nhưng mà...

Cô hít sâu vào một hơi, nhìn Giang Mạn nói: “Em cũng muốn thu album”.

Giang Mạn yên lặng một lúc, sau đó bật cười ra tiếng: ““Hai người vui là được rồi, dù sao cô ấy cũng là anh nhờ cậy tôi, chuyện của cô từ nay về sau sẽ do anh phụ trách, tôi không liên quan”.

Kiều Dĩ Thần nhìn cô ấy, không nói lời nào liền kéo Đình Mông ra khỏi phòng. Bên ngoài văn phòng có không ít nhân viên, chỉ còn thiếu mỗi việc đem lỗ tai mình dán sát vào vách cửa để nghe lén mà thôi. Lúc này thấy Kiều Dĩ Thần cùng Đình Mông ra ngoài, mọi người đều tự nhiên tản ra, giả bộ như là mình đang rất bận rộn.

Kiều Dĩ Thần lôi Đình Mông vào trong thang máy rồi mới nhẹ nhàng rời lỏng tay. Cửa thang máy đóng lại, Đình Mông nhẹ nhàng an ủi anh: “Chớ con, anh đừng nóng giận, đây chính là tính cách của Giang Mạn”.

Kiều Dĩ Thần nghiêng đầu nhìn cô, nặng nề mở miệng: “Em cũng cho rằng anh muốn thu album cho em chỉ vì để thực hiện tâm nguyện của mình sao?”

“Đương nhiên không phải rồi, em biết anh muốn làm điều tốt nhất cho em”. Đình Mông nhón chân lên, cố hết sức đưa tay lên đỉnh đầu anh, xoa nhẹ tóc, “Hơn nữa đây cũng xem như để thực hiện tâm nguyện của anh, em cũng không thấy vấn đề gì”.

Con mắt Kiều Di Thần động đây, anh bắt lấy cái tay đang làm loạn của Đinh Mông, để lên ngực mình: “Tin anh đi, nhất định album này sẽ chế tác thật thuận lợi”.

Đinh Mông ngẩng đầu, ánh mắt hai người giao nhau.. Đinh Mông cười: “Vâng, Chó con nhà chúng ta là tuyệt nhất!”

- single: https://vi.m.wikipedia.org/wiki/Đĩa_đơn
- track: bài, phần trong đĩa (ko tìm thấy link wiki, ai có cho mình xin link nha, thanks!)
- album: <https://vi.m.wikipedia.org/wiki/Album>

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Giang Mạn tuy rằng ngoài miệng nói sẽ không quản Đinh Mông nữa, nhưng cũng không phải là không quan tâm.

Cô ấy sắp xếp lại thời gian luyện tập của Đinh Mông và Cố Tín, còn tiện thể giúp Đinh Mông tiếp nhận một hợp đồng quảng cáo và một buổi biểu diễn ca nhạc, coi như giúp cô ấy quét sạch cảm giác mình đang tồn tại trong Không Song kỳ*

* Không Song kỳ: là khoảng thời gian sau khi thất tình và trước khi tìm được người mới.

Đinh Mông biết Giang Mạn phản đối việc cô thu album, vốn xuất phát từ suy nghĩ muốn tốt cho con đường phát triển của cô, chỉ ấy chỉ bắt đồng quan điểm với Kiều Di Thần mà thôi.

Thật ra Giang Mạn chính là kiểu người mạnh miệng nhưng mềm lòng.

Lịch trình làm việc của Đinh Mông dạo này khá kín, ngày hôm qua mới tham gia một chương trình âm nhạc để tuyên truyền cho single mới. Sau khi được phát hành, không bao lâu sau trên mạng bắt đầu xuất hiện tin đồn cô không dám biểu diễn trực tiếp bài hát này.

Bây giờ, Đinh Mông đã hiểu được cảm nhận của Tư Mã Tiêu Tiêu lúc trước, luôn có một vài người như vậy, bản thân mình không có khả năng này, thì cho rằng người khác chắc chắn cũng không thể làm được.

Giang Mạn giúp cô sắp xếp tiết mục biểu diễn này, không chỉ để tuyên truyền cho single, mà còn có ý là: ‘Không cần nhiều lời giải thích, chỉ cần cô hát trực tiếp ca khúc đó thành công trên sân khấu, những tin đồn xấu kia cũng sẽ tự động biến mất’.

Mặt khác, bài hát song ca của cô với Cố Tín cũng đã bắt đầu thu âm, vũ đạo cũng đang gấp rút học.

Đinh Mông không có nền tảng vũ đạo, điều may mắn chính là thân thể cô cũng tương đối mềm mại, chỉ cần làm một chút động tác mềm dẻo cho nên cũng không đến nỗi quá sức. Lúc trước trên weibo, cô cũng đã từng nói việc mình biết khiêu vũ, rất nhiều fan hâm mộ đều kinh hãi, dù sao Gu* âm nhạc của Đinh Mông cũng chủ yếu là nhạc trữ tình.

* Gu (VN) = Gout (Pháp) = taste (english) = có nghĩa là “sở thích”, “biết điệu”, sở thích của bản thân.

Chẳng qua, thời điểm Cố Tín thuyết phục Đinh Mông thu âm, tính cô dễ thích nghi, hát rock cũng không phải là không có chút cảm thụ nào, bài chính là ví dụ tốt nhất.

Những lúc như thế này, Đinh Mông mới cảm thấy con mắt của Kiều Di Thần rất tinh tế. Bởi vì nếu như không có anh, cô căn bản sẽ không hát, cũng sẽ không có cơ hội hợp tác với Cố Tín như hôm nay.

“Được rồi, nghỉ tập 20 phút, mười rưỡi tiếp tục”. Thầy vũ đạo vỗ tay, nói với Đinh Mông và Cố Tín xong, xoay người rời khỏi phòng tập nhảy. Đinh Mông về chỗ nghỉ của mình, dùng khăn lau mặt, cầm cốc uống một ngụm nước.

Không thể không nói, khiêu vũ thực sự là một môn làm tiêu hao rất nhiều năng lượng.

Thật may mắn là bây giờ thể lực của cô đã khá hơn nhiều, nếu không với cường độ nhảy như vậy, cô đã sớm ngã quỵ trên đất rồi.

Cố Tín cũng uống ngụm nước, đi tới bên cửa sổ tựa đầu nhìn cô: “Anh nghe nói Kiều Di Thần chuẩn bị thu album cho em, chỉ là Giang Mạn phản đối?”

Đình Mông: “...”

“Ngay cả anh cũng biết...?” Cô không biết nói sao, thật đúng là chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu đã truyền ngàn dặm.

Cố Tin cười nói: “Thật ra trong giới giải trí này không có gì là bí mật”.

Đình Mông phồng má, nói: “Giám đốc Giang đại khái là đã giúp em trừ tính kế hoạch, cho nên khi bị Kiều Dĩ Thần quấy rầy mới tức giận”.

Cố Tin không phủ nhận, gật đầu nói: “Còn nghe nói, cuối cùng em không lựa chọn nghe theo người đại diện, mà lại lựa chọn nghe theo Kiều Dĩ Thần”.

Đình Mông: “...”

Anh không phải là có gián điệp ở công ty âm thanh Quang Thần đấy chứ?

Đình Mông mím môi, nhìn cốc nước trong tay: “Em chỉ là không muốn thấy bộ dáng thất vọng của Kiều Dĩ Thần”.

Ánh mắt Cố Tin dao động, không biết là đang suy nghĩ gì, một lúc sau mới nói: “Thời gian chế tác album rất dài, em không lo lắng bị fan hâm mộ lãng quên sao?”

Đình Mông nhìn Cố Tin cười cười nói: “Anh không phải cũng vẫn chế tác âm nhạc đấy sao? Em cảm thấy làm âm nhạc chân chính, là đáng được chờ đợi”.

Cố Tin cười nhẹ nói: “Hiện tại, những người mới mà biết nhẫn nại như em hiếm lắm”.

Đình Mông được khen đến ngượng ngùng: “Cũng không thể không nói, Kiều Dĩ Thần chính là kim bài chế tác, anh ấy giúp em chế tác album là em sẽ được lợi”.

Khóe miệng Cố Tin cong cong, ngửa đầu uống thêm ngụm nước: “Kiều Dĩ Thần đối với người có tài rất soi mói, có thể được anh ta coi trọng, chứng tỏ em rất ưu tú”. Anh ta rời cửa sổ, đi tới đối diện Đình Mông, theo thói quen xoa tóc cô, “Cố lên, đừng làm cho anh ta thất vọng”.

Đình Mông nhìn anh ta bỏ đi, nghĩ thầm Cố Tin thật sự rất thích sờ tóc cô. Nghĩ tới đây, cô nhớ tới lúc trước xem tin tức trên weibo, phát hiện ra trong nhà Cố Tin có nuôi một con mèo nhỏ rất xinh đẹp, chẳng lẽ anh ta đối xử với cô như con mèo nhỏ đó?

Một lúc sau, thầy vũ đạo trở lại, tiếp tục dạy bọn họ luyện tập vũ đạo.

Hôm nay, Kiều Dĩ Thần tìm cái cớ tới công ty Cố Tin, mục đích chính là đến xem Đình Mông hợp tác cùng Cố Tin.

Vừa đi tới cửa phòng tập, liền nghe thấy tiếng nhịp của thầy vũ đạo bên trong.

Anh đứng ở cửa, nhìn vào bên trong.

Bài vũ đạo của cũng không quá phức tạp, nhưng từ những ca từ nóng bỏng cũng có thể nhìn ra, các động tác nhảy cũng sẽ khá thân mật, chủ yếu là thông qua việc giao lưu ánh mắt mập mờ giữa hai người nhảy cùng những động tác khiêu khích từ thân thể, để tô đậm bầu không khí của toàn bộ phần nhảy.

Tuy rằng, lúc trước Cố Tin đã sửa lại rất nhiều ca từ, nhưng toàn bộ bầu không khí mập mờ vẫn giữ lại.

Cho nên Kiều Dĩ Thần vừa đến, liền thấy ngay màn vũ đạo nóng bỏng. Tuy rằng, tại thời điểm này, hai người nhảy không hề tiếp xúc thân thể, nhưng mà các động tác vũ đạo lại đầy ám chỉ.

Anh đứng ở cửa không đến nửa phút, liền đi vào: “Hai người **lại** đang làm gì cái gì vậy?”

Đình Mông cùng Cố Tin đồng thời ngừng động tác, ngay cả tiếng đệm nhịp của thầy vũ đạo cũng biến mất. Ba người đều nhìn anh, không khí trong phòng lập tức trở nên căng thẳng.

Đại khái là lúc trước, việc Kiều Dĩ Thần đá cửa đã để lại cho Đình Mông ấn tượng sâu sắc, hơn nữa, vừa rồi anh còn dùng từ “lại” với thâm ý sâu xa, Đình Mông khó hiểu trong lòng cũng có chút chột dạ với anh, cười nói: “Bọn em đang tập vũ đạo, sao anh lại tới đây?”

“Sao anh lại đến?” Kiều Dĩ Thần lạnh lùng cười, “Đương nhiên là em không hi vọng anh đến”.

Đình Mông: “...”

Chó con lại lên cơn điên! (—_— #)

Cố Tin ở bên cạnh cười, ý bảo thầy vũ đạo nghĩ trước, còn mình thì đi tới trước mặt Kiều Dĩ Thần, nhìn anh nói: “Sao vậy, đại chế tác Kiều cũng có nghiên cứu qua phương diện vũ đạo sao? Có góp ý gì không?”

Kiều Dĩ Thần nhìn phía Cố Tín, lãnh đạm nhếch miệng cười, “Anh vừa gọi cái kia là khiêu vũ? Tôi lại thấy cái kia gọi là... Tán Tình.”

Đình Mông: “...”

Thật ra, lúc cô nhìn thấy thầy vũ đạo nhảy, cũng có cảm giác ngại ngùng, nhưng lúc bản thân chuyên tâm khiêu vũ, căn bản là sẽ không nghĩ nhiều như vậy, tự nhiên sẽ không cảm thấy thẹn thùng nữa.

Cố Tín nhìn Kiều Dĩ Thần cười, nói: “Khiêu vũ có tiếp xúc thân thể là chuyện bình thường, với lại hai chúng tôi cũng không chạm vào nhau”.

Kiều Dĩ Thần còn muốn nói gì đó, liền bị Cố Tín cắt đứt: “Thật ra lúc trước tôi cũng đã muốn hỏi, anh có phải quản lý Đình Mông quá chặt không? Anh hoàn toàn đem cô ấy trói buộc giống như vợ của mình vậy”.

Đình Mông: “...”

Phải cho Cố Tín một điểm thưởng... Cô thiếu chút nữa là bị dọa đến toát mồ hôi lạnh.

(; ° °)

Kiều Dĩ Thần nhú mày, sớm biết thế này anh đã không nên đồng ý cho Đình Mông hợp tác cùng Cố Tín.

Là anh xem nhẹ trình độ của Cố Tín.

Anh liếc nhìn Đình Mông một cái, xoay người đi ra ngoài. Đình Mông đặc biệt có dự cảm không tốt, tối nay chắc chắn sẽ bị tăng giờ tập luyện đặc biệt. (——;)

“Có cần anh thương lượng với thầy vũ đạo thay đổi một số động tác không?” Cố Tín đứng đối diện, nhìn cô hỏi.

Chân mày Đình Mông giật giật, trước đó lời bài hát đã sớm sửa qua một lần, nếu như vũ đạo cũng thay đổi, bài hát này sẽ khác xa với ý tưởng ban đầu của Cố Tín.

Cô suy nghĩ một lúc, nói: “Không sao, em sẽ cố gắng thuyết phục anh ấy thật tốt”.

Cố Tín cúi đầu cười một tiếng, không nói gì nữa.

Sau khi kết thúc một ngày làm việc, Đình Mông ôm tâm trạng thấp thỏm trở về nhà.

Kiều Dĩ Thần đang ở nhà, hơn nữa còn nấu cơm.

Nhưng mà Đình Mông không dám ăn.

Ngồi phía đối diện, Kiều Dĩ Thần liếc nhìn cô một cái, nói: “Thế nào, sợ anh hạ độc?”

Đình Mông: “...”

Chưa đến mức hạ độc, nhưng cứ cảm thấy có thứ gì đó đáng ngờ.

Chẳng qua nhìn thấy anh vẫn ăn, hmm... hương vị chắc là bình thường?

Đình Mông nghĩ như vậy, cho nên chỉ ăn những món anh đã ăn, quả nhiên là mùi vị bình thường. Ngồi ở đối diện,

Kiều Dĩ Thần thân nhiên cười, không nói gì.

Sau bữa cơm, đại chế tác Kiều đích thân huấn luyện, làm cho Đình Mông cảm thấy rất kỳ quái, Kiều Dĩ Thần lại không cố ý làm khó cô. Chẳng lẽ là bản thân anh đã thông suốt? Từ lúc nào thì tình thương của Chó con lại trở nên cao cả như vậy???

Sau khi kết thúc luyện tập thanh nhạc, Đình Mông đang chuẩn bị chạy bộ thì Kiều Dĩ Thần từ phía đàn dương cầm đứng dậy, đi tới bên cạnh cô, ghé vào tai nói: “Hôm nay chúng ta sẽ đổi cách thức tập luyện thể lực”.

Đình Mông: “...”

Xuất phát từ bản năng của động vật, cô cảm thấy được nguy hiểm rất lớn đang rình rập. Cô không tự chủ lùi về phía sau, nhưng ngay sau đó lại bị Kiều Dĩ Thần áp vào tường.

“Anh...”

Ba chữ ‘đừng làm loạn’ còn chưa nói ra, Kiều Dĩ Thần đã nghiêng người hôn lên môi cô.

Đầu Đinh Mông nổ ầm một cái, cô cứ thế mà bị hôn!...

Kiều Dĩ Thần thành thạo cạy mở hàm răng của cô, đưa đầu lưỡi mềm mại vào khoang miệng. Đinh Mông kêu ô ô hai tiếng để phản kháng, liền bị Kiều Dĩ Thần cắn một cái lên khóe môi để trừng phạt.

Anh cắn rất nhẹ, không đau, nhưng loại cảm giác tê dại này từ khóe môi nhanh chóng bao phủ toàn thân. Đinh Mông hơi hoảng sợ, nhưng anh lại đem đầu lưỡi cô quăn lấy dây dưa, cô cắn bản không thể chống cự, muốn thoát ra cũng không xong.

Quan trọng là, cô cảm thấy tay Kiều Dĩ Thần cũng đang làm loạn trên người mình, cô muốn bắt lấy tay anh, ngược lại, còn bị anh khống chế.

Đinh Mông giãy giụa, sau đó trong đầu nổ ầm một tiếng.

Chết tiệt anh đang sờ vào chỗ đó? Anh dám cho tay luồn vào trong, lại còn từ phía dưới váy của cô di chuyển lên !!! Σ (°_°)

Kiều Dĩ Thần tấn công mạnh mẽ, Đinh Mông bị hôn tới mức nước mắt đều muốn trào ra ngoài. Theo lý thuyết, cô tập luyện lâu như vậy, hơi thở của cô chắc chắn phải tốt hơn Kiều Dĩ Thần, nhưng tại sao bây giờ cô lại cảm thấy mình sắp tắt thở, còn Kiều Dĩ Thần vẫn hôn say đắm như vậy?

A, cô nhớ ra rồi, trong khoảng thời gian này anh đều đi tập thể hình! Quá hèn hạ!

Trong lòng cô đang hỗn loạn, động tác lớn mật của Kiều Dĩ Thần lại càng khiến cô trở nên hoảng hốt.

Cô dùng hết sức lực cuối cùng, cắn lên môi Kiều Dĩ Thần một cái, mùi máu tươi nhàn nhạt tràn ngập khóe miệng cả hai. Kiều Dĩ Thần bị đau, rút cuộc cũng buông cô ra.

Đinh Mông thoát khỏi sự khống chế của Kiều Dĩ Thần, liền kiệt sức ngã ngồi trên sàn nhà, còn chưa kịp thở, Kiều Dĩ Thần đã lại tiến đến.

Đinh Mông bị anh đè xuống sàn nhà, Kiều Dĩ Thần liếm liếm đôi môi sưng đỏ của mình, khẽ nói: “Hôm nay, thấy em khiêu vũ cùng Cố Tín, anh đã muốn làm như vậy”.

Bây giờ, Đinh Mông không còn khí lực để suy xét lại lời nói của anh, bởi vì cô cảm giác được sự biến hóa nửa thân dưới của anh.

Đương nhiên Kiều Dĩ Thần cũng phát hiện ra, anh giam cầm Đinh Mông giữa hai tay mình, ghé sát cô, nói: “Đừng sợ, cái này gọi là tình dục. Khi xúc động, mỗi người đều sẽ có”.

Đinh Mông: “...”

Cô quả thực không còn lời nào để nói.

Kiều Dĩ Thần hôn lên môi cô, đang chuẩn bị đem áo khoác ngủ bên ngoài của cô cởi ra, lại vô tình đụng phải chiếc còi chống sỏi bên trong túi áo.

Âm thanh chói tai vang khắp căn phòng, Kiều Dĩ Thần nhú mày, bẻ gãy chiếc còi ngay trước mặt Đinh Mông.

Đinh Mông: “...”

Cô nhìn chiếc còi bị bẻ gãy một cách bạo lực, mím môi nói: “Phòng ngủ của em vẫn còn”.

Kiều Dĩ Thần nhìn cô thật lâu, đột nhiên cười nói: “Phòng ngủ của anh lại không có”.

Đinh Mông: “...”

Chờ một chút, sẽ không phải làm chuyện như cô nghĩ chứ? Σ (°_°)

Kiều Dĩ Thần không nói hai lời, trực tiếp bế Đinh Mông về phòng mình. Đặt cô lên giường, nhấn người đè lên: “Vợ ời...”

Anh than nhẹ bên tai cô, Đinh Mông có chút sững sốt.

Đêm đó anh phát sốt, cũng gọi cô như vậy, nhưng lúc đó anh không tỉnh táo, còn bây giờ anh biết rõ mình đang làm gì.

Anh đang cầu hoan* với cô!

* Khi cảm thấy hưng tình/nứng (horny/sexual arousal) sẽ muốn được quan hệ tình dục, cầu hoan còn có nghĩa là muốn bạn tình đáp ứng mình.

Mặt Đinh Mông càng đỏ hơn, nóng tới mức có thể rán được trứng gà.

“Vợ ời...” Anh lại gọi một tiếng, còn khéo léo liếm liếm vành tai cô: “Anh không thích em cùng người đàn ông khác dựa sát vào nhau như vậy”.

Đình Mông: “...”

Cô nghe được trong giọng nói của anh có chút bất mãn cùng ghen tị, cô nhớ lại câu ngôn ngữ.

‘Ghen tị khiến người phát cuồng.’

Ừ... bây giờ cô đã hiểu rõ đạo lý đó.

Kiều Dĩ Thần có chút không kiên nhẫn bắt đầu cởi quần áo của cô, Đình Mông giẫy người một cái, lại bị anh ôm chặt hơn. Anh nhìn cô, ánh mắt có chút đáng thương: “Vợ à, nhượng bộ anh một lần có được không?” m(_)_m

Đình Mông: “...”

Cô rất muốn nổi điên! Sao anh có thể tự nhiên nói ra những lời như thế này được?

Khi nhìn Đình Mông có ý định phản kháng, Kiều Dĩ Thần hôn môi cô trấn an, nhu tình tràn ngập nói: “Vợ à, anh yêu em”.

Đình Mông: “...”

Ở trên giường anh đương nhiên yêu em! Nhưng sao lúc ở phòng thu không thấy anh yêu em!

Thấy thái độ Đình Mông giống như không có biến hoá, ánh mắt Kiều Dĩ Thần có chút bi thương: “Vợ à, em không yêu anh sao?”

Đình Mông: “...”

Cô chắc chắn rằng hành động của anh bây giờ là vì muốn ở cùng cô mà cố tình thể hiện như thế.

Cô nhắm mắt quay đầu đi chỗ khác, cô thật sự sợ rằng mình sẽ đánh lên khuôn mặt ấy.

Kiều Dĩ Thần thấy thế liền mở cờ trong bụng, vợ đây là thuận theo ý mình a!

Cho nên anh không khách khí cởi nốt cái áo ngủ còn sót lại trên người cô.

Tuy rằng Đình Mông nhắm mắt, nhưng mà đối với hành động của Kiều Dĩ Thần vẫn rõ ràng rành mạch. Cô cảm nhận được nụ hôn tình tế của anh lướt nhẹ trên người cô ngày một nhiều hơn, thân thể của cô càng lúc càng khô nóng, ngay cả tâm tư cũng bị thiêu đốt giống như vậy.

Cô biết nếu như cô phản kháng, chắc chắn Kiều Dĩ Thần sẽ dừng lại. Nhưng thứ nhất, cô đang bị anh trêu ghẹo, toàn thân cứ nhũn ra, thứ hai... cô nghĩ như vậy cũng không có gì không tốt.

Cô không biết từ lúc nào trái tim mình đã bị dao động, có lẽ là từ lần anh giúp cô đỡ cái đèn, lúc giọt máu đỏ tươi nhẹ rơi trên mặt cô.

“Vợ à, đau thì có thể cắn anh...” Kiều Dĩ Thần quẹo luyến hôn lên mái tóc ướt nhẹp của cô, hai tay ôm lấy cô, đưa bả vai mình qua.

Đình Mông thở hổn hển, tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi thực sự tới lúc... cảm giác đau nhức toàn thân vây quanh, cô vẫn nhắm mắt lại, hung hăng cắn vào vai Kiều Dĩ Thần. ^, ..., ^

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Ngoài cửa sổ, tiếng chim hót líu lo truyền vào tai. Hàng lông mi dài của Kiều Dĩ Thần run rẩy đôi lần, đôi mắt chậm rãi mở mắt.

Đình Mông còn bị anh ôm trong lòng, có chút mệt mỏi cụp mí mắt. Những tia nắng sớm không xuyên qua nổi tấm rèm cửa dày và nặng, bên trong căn phòng vẫn còn có vẻ tối tăm.

Thế nhưng lúc này những đường nét đặc biệt của Đình Mông đều bị anh thấy rõ.

Kiều Dĩ Thần nghĩ lại việc xảy ra tối qua, không tự chủ cong khóe miệng.

Anh cúi đầu, hôn lên đôi mắt nhắm chặt của Đình Mông, một động tác dịu dàng và chân thành.

Đêm qua, sau khi kết thúc, anh nhanh chóng thay drap giường, ôm Đình Mông đi tắm rửa rồi liền đi ngủ.

Cho nên bây giờ, cả hai người đều đang trần trụi.

Chạm vào những ngón tay trắng mịn khiến cho tâm tư Kiều Dĩ Thần rạo rực, anh không tự chủ được mà thăm dò khắp người Đình Mông.

Có lẽ do cảm giác được đang có bàn tay làm loạn trên người mình, rốt cuộc Đình Mông cũng mở mắt.

Kiều Dĩ Thần nằm bên cạnh cô vừa cười vừa nói: “Vợ à, anh đánh thức em phải không?”

Đình Mông: “...”

Cô như vừa định nói gì đó, liền khẽ kêu lên một tiếng. Khóe miệng của Kiều Dĩ Thần lại cong lên.

Đình Mông nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bỏ ngay móng vuốt của anh ra”.

“A”. Kiều Dĩ Thần tiếc nuối thu tay về, đổi thành tư thế ôm lấy cô.

Đình Mông: “...”

“KIỀU, DĨ, THẦN!” Đình Mông gằn lên từng chữ, xung quanh tỏa ra một luồng khí lạnh.

Kiều Dĩ Thần nghiêm mặt chỉnh lời cô: “Chúng ta đã như thế này như thế kia trải qua quan hệ, em nên đổi lại gọi anh là chồng mới đúng”.

Đình Mông ha hả cười: “Như thế này như thế kia? Căn bản là anh bị tinh trùng lên não được rồi!”

Kiều Dĩ Thần dừng một lát, nhìn cô nói: “Vợ à, có phải là em không muốn làm không?”

Đình Mông ngạc nhiên: “Hóa ra anh cũng phát hiện được à?”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh im lặng một lúc rồi lại kiên nhẫn truy hỏi cô: “Vì sao em không muốn làm?”

Chân mày Đình Mông giật giật: “Vì sao á? Chẳng phải lúc trước anh trước anh từng nói khi lớn lên em sẽ trở nên lãnh cảm* sao?”

(*) Lãnh cảm: có thể hiểu là tình trạng suy yếu tình dục ở nữ giới, biểu hiện từ việc né tránh đụng chạm xác thịt cho đến mất hoàn toàn khoái cảm tình dục.

Kiều Dĩ Thần: “...”

Bây giờ anh đặc biệt nhớ về quá khứ một cách sâu sắc, muốn cho bản thân lúc ấy hai cái bạt tai.

Đình Mông thấy anh chỉ ôm mình không nói lời nào, còn cúi đầu ủ rũ như chú chó săn bị chủ bỏ rơi khiến cô lại có chút mềm lòng: “Nhưng không phải anh rất muốn làm chuyện này sao? Vậy thì chúng ta đã làm rồi đó thôi”.

Kiều Dĩ Thần ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt có chút lấp lánh: “Vợ à, anh biết em yêu anh”.

Đình Mông: “...”

Cô định đẩy Kiều Dĩ Thần đang dính trên người mình ra, nào ngờ anh lại xoay người một cái, bao phủ lấy cô: “Nếu bây giờ anh vẫn muốn làm thì sao?”

Đình Mông: “...”

Trời ạ, đừng khoe khoang khi được lợi chứ!

“Đừng làm loạn, em còn phải đi làm nữa”. Đình Mông nhận thấy rằng cảm giác lúc này giống như đột nhiên mình đang phải nuôi một con thú cưng.

Kiều Dĩ Thần nhìn cô không nói gì, sau đó cúi đầu hôn lên người cô.

Đình Mông quả thực muốn khóc cho anh thấy: “Tại sao anh lại thích thú làm chuyện này đến thế chứ?”

Kiều Dĩ Thần tranh thủ lúc rảnh rồi ngược mắt nhìn cô: “Bởi vì anh cảm thấy rất thoải mái”.

Đinh Mông giật giật khóe miệng: “Anh cảm thấy rất thoải mái?”

Kiều Dĩ Thần gật đầu, giống như đang tận hưởng thứ dư vị nào đó rồi nhìn cô: “Vô cùng thoải mái, giống như trên thiên đường”.

Đinh Mông: “...”

Kiều Dĩ Thần không biết xấu hổ lại càng giờ trò, cô cảm thấy mặt mình nóng như lửa đốt.

Khi đang chuẩn bị tiếp tục “nghiep lớn” của mình, Kiều Dĩ Thần đột nhiên nhú mày, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn cô: “Chẳng lẽ em thấy không thoải mái à?”

Đây là một vấn đề liên quan đến danh dự, nhất định phải cư xử một cách nghiêm túc.

Đinh Mông bị anh nhìn chằm chằm như hổ đói, trả lời một cách cân nhắc: “À thì... Lúc mới bắt đầu thật sự rất đau, về sau thì...”

Về mặt Kiều Dĩ Thần càng trở nên nghiêm túc, chăm chú nhìn cô. Lần đầu tiên có thể là chưa kịp thích ứng, nhưng khi ấy anh làm rất cẩn thận. Hơn nữa nếu bàn về kỹ thuật... Anh cảm thấy bản thân cũng không tệ.

“Tốt hơn nhiều...” Đinh Mông cảm thấy nếu cô nói sai một chữ thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Kiều Dĩ Thần vẫn chăm chú nhìn cô, qua một lúc đột nhiên lộ ra ý cười rồi vui đầu vào cổ cô: “Không sao, anh sẽ làm cho em yêu thích loại chuyện này”.

Đinh Mông: “...”

Không biết xấu hổ, không biết xấu hổ, không biết xấu hổ!

Cánh mũi Kiều Dĩ Thần giật giật, ngửi mái tóc của Đinh Mông: “Vợ à, em đừng dầu gội đầu gì vậy, thơm quá”.

“À, cái này? Em mới mua”. Lúc trước có người bảo mua ở nước ngoài sẽ được khuyến mãi, cô lại có ít tiền thưởng, thiết nghĩ đại gì mà không xài, vì thế liền mua ngay một chai dầu gội. Hương thơm quả thật không tệ, nhàn nhạt như vị hoa sơn trà, bản thân cô cũng rất thích.

Không đúng, bây giờ không phải lúc để nói về chuyện này.

Cô đẩy người trên người mình ra, chau mày nói: “Anh đứng lên đi, thật sự em muốn đi làm”.

Kiều Dĩ Thần bất mãn lắm bấm hai tiếng, lại hôn môi cô mới buông tha cho cô ngồi dậy: “Vợ, anh yêu em”.

.....

Đinh Mông cười khúc khích, nhìn anh nói: “Anh có thể đem người yêu đến phòng thu âm không?”

Kiều Dĩ Thần sững sốt một lúc, thật nhanh trừng mắt nhìn cô: “Hóa ra em thích phòng thu âm à? Tuy rằng có chút không ổn lắm, nhưng nếu vợ thích, lần sau chúng ta làm ở phòng thu âm”.

Đinh Mông: “...”

Cô liền hát người nào đó vẫn còn đang vu vạ trên người mình ra.

Đinh Mông quần chần tìm áo ngủ dưới đất, vô tình thấy bao cao su ở góc bàn. Cô quay đầu lại, cười nói với Kiều Dĩ Thần: “Chó con, sao dưới gối anh lại giấu bao cao su thế?”

Kiều Dĩ Thần ngồi bên giường mặc quần áo rồi đứng lên: “À cái đó anh đi mua lúc chiều hôm qua sau khi rời phòng tập võ đạo”.

“À, hóa ra anh có âm mưu từ trước”.

Giác quan nhạy bén của Kiều Dĩ Thần cảm thấy có gì đó không đúng, vừa quay đầu lại liền bị một cái gối đánh mạnh vào mặt: “Không biết xấu hổ, đồ lưu manh!”

Đinh Mông phun ra mấy chữ này liền nhặt áo ngủ khoác đại lên người rồi chạy vội ra khỏi phòng ngủ Kiều Dĩ Thần.

Cầm gối trong tay, khóe miệng Kiều Dĩ Thần khẽ nhếch rồi đi vệ sinh cá nhân.

Quay trở lại phòng mình nhưng Đinh Mông vẫn không yên lòng rửa mặt. Máy tính trên bàn vẫn đang mở. Cô vốn nghĩ sau khi huấn luyện đặc biệt sẽ quay về sử dụng tiếp nên không tắt, không ngờ rằng...

Cô đi tắt máy tính, sau đó chẳng biết nghĩ đến điều gì lại mở ra một trang mạng.

Ở phần lịch sử truy cập tìm trang web vừa mua dầu gội đầu, Đình Mông để lại đánh giá.

“Sau khi dùng một bình thì ông xã nói rất thích hương thơm này, về sau sẽ tiếp tục ủng hộ ”

Cô gửi đánh giá của mình đi rồi tắt máy đi thay quần áo.

Vài tiếng sau, chủ cửa hàng theo thường lệ kiểm tra phần đánh giá phản hồi của khách hàng, tiện thể chọn trả lời một số người. Thật sự không nghĩ qua sẽ thấy bài đánh giá của Đình Mông.

Chủ cửa hàng: “...”

Tại sao mấy chuyện tình cảm lại mang lên đánh giá vậy? Thật sự không nghĩ rằng bán dầu gội đầu cũng bị tổn thương, thế giới này sao lại đối xử tàn nhẫn với người độc thân vậy chứ!

Cô chủ cửa hàng đành cố gắng kìm nén lòng chua xót của bản thân cùng những giọt nước mắt trên vành mi, hồi phục tâm tình của bản thân rồi trả lời lại: “Cảm ơn! [Hôn nhẹ] tiếp tục ủng hộ nhé ~ sản phẩm của chúng tôi đều nhập khẩu bằng đường chính quy, đảm bảo hàng chính hãng, , hoan nghênh quý khách quay lại”.

Cô thật sự cảm thấy đau lòng!

Bây giờ, Đình Mông và Cố Tín đang sắp xếp lại vũ đạo trong phòng tập. Tối qua, huấn luyện thể lực đã lấy hết sức lực của cô, làm cho toàn thân cô lúc này có chút đau nhức. Nhưng thật sự không có cách nào khác, không thể chỉ vì cô mà làm chậm trễ tiến độ của tập thể.

Quả thật, luyện tập nhiều ngày như vậy, các động tác cơ bản đều đã học xong, vấn đề bây giờ chỉ là độ thành thạo và phối hợp ăn ý với nhau.

Thầy dạy còn đang bắt nhịp, Cố Tín đột nhiên lại ngừng động tác.

Đình Mông nhìn anh một cách kỳ lạ, cũng dừng động tác theo: “Anh làm sao vậy?”

Cố Tín nhìn cô chằm chằm, sau đó trả lời: “Không có gì, tiếp tục đi”.

Thầy vũ đạo lại tiếp tục bắt nhịp, Đình Mông cũng quên luôn chuyện này. Mãi đến khi cô vào phòng thay quần áo, lúc chuẩn bị rời đi mới nhìn thấy lại mình trong gương. Trời ạ! Sao trên cổ cô lại có nhiều vết đỏ đến vậy.

Bây giờ cô mới chợt hiểu ra lúc đó Cố Tín đang nhìn gì.

Cô thực cảm thấy xấu hổ đến cực điểm, Kiều Dĩ Thần lại lưu lại những dấu vết này trên người cô, đã thế lại bị người khác thấy được nữa chứ!

Cô tìm di động trong quần áo, gọi điện khẩn cấp cho Kiều Dĩ Thần: “Kiều Dĩ Thần! Anh cố ý phải không?”

Kiều Dĩ Thần suy nghĩ một lúc, giả vờ như nghe không hiểu: “Em đang nói cái gì vậy?”

Đình Mông đỏ mặt quát: “Đừng giả ngu với em!” Những vết đỏ trên người đều là những vết đỏ còn mới, chắc hẳn là sáng hôm nay... Anh chắc chắn là cố ý!

Kiều Dĩ Thần nói: “Anh thật sự không biết em nói cái gì, em có thể nói rõ được không?”

Anh cảm thấy hình như cô đang ngược ngạo khi hỏi việc này qua điện thoại.

Đình Mông quả thật không biết xấu hổ, hung dữ hỏi lại: “Anh cứ chờ đấy! Xem em về nhà trừng trị anh thế nào!”

Ở đầu bên kia, Kiều Dĩ Thần cố nhịn không dám cười.

Buổi tối kết thúc công việc trở về nhà, Đình Mông vẫn thấy bóng dáng Kiều Dĩ Thần nấu cơm ở phòng bếp như mọi ngày. Cô lẩm bẩm hai tiếng rồi la lớn: “Đản đản”.

Kiều Dĩ Thần nhìn cô rồi cười nói: “Nương nương có gì sai bảo ạ?”

Đình Mông hí hóp mắt, tới gần anh rồi chỉ vào cổ mình: “Này, đây có phải là anh cố ý làm hay không?”

Trái lại, lúc này Kiều Dĩ Thần lại thẳng thắn thừa nhận: “Đúng là anh làm nhưng không thể coi là cố ý được”.

“A...” Đình Mông nói

Hai mắt của Kiều Dĩ Thần nhìn vào áo cô: “Làm sao, bị người khác nhìn thấy rồi à?”

Đình Mông hí hóp mắt: “Còn nói không phải anh cố ý?” Cô dám khẳng định, người này là cố ý lưu lại dấu vết đỏ để Cố Tín nhìn thấy.

Kiều Dĩ Thần hết cách đành nói: “Có người tình mắt, anh cũng không còn cách nào khác. Lần sau anh sẽ cẩn thận hơn”.

Đình Mông ha ha: “Anh còn mong có lần sau ư?”

Kiều Dĩ Thần ôm chặt hông cô, gần như muốn dán lên môi cô nói: “Anh nói sẽ làm em thích việc này, biện pháp tốt nhất chính là luyện tập thường xuyên”.

Đình Mông: “...”

Cô tránh khỏi sự bao vây của anh, nhanh chóng trốn ra khỏi phòng bếp.

Lúc ăn cơm, Kiều Dĩ Thần cuối cùng cũng nhớ tới việc hai người bọn họ ngoài lúc làm thì còn có việc quan trọng khác: “Anh đã bắt đầu viết ca khúc cho em, ban đầu anh dự định sẽ viết cả mười bài, nhưng như vậy có vẻ khá chậm. Cho nên sau khi trao đổi với Giang Mạn thì anh sẽ phụ trách năm bài, năm bài còn lại anh sẽ tìm người viết cho em”.

Đình Mông cắn cắn đầu gối gật đầu: “Ừ, được thôi”

“Anh đã hoàn thành bài hát đầu tiên, em có thể bắt đầu thu một bài. Anh sẽ cố gắng rút ngắn thời gian chế tác”.

“Vâng, vậy tốt quá”.

“Đêm nay chúng ta tiếp tục rèn luyện thể lực”.

Đình Mông: “...”

Đừng tưởng có thể tiếp tục lừa cô nói “Vâng, vậy cũng tốt”! Dù gì cô cũng là thánh học, không dễ lừa gạt cô đâu!

Bắt gặp cái nhìn chằm chằm của Đình Mông, Kiều Dĩ Thần cười cười: “Anh nói là huấn luyện thể lực bình thường, em lại nghĩ đi đâu vậy?”

Ha ha.

Đình Mông và hai đứa con, không thèm nhìn anh, nói: “Hôm qua huấn luyện thể lực quá sức rồi hôm nay em muốn nghỉ ngơi”.

Kiều Dĩ Thần giật giật lông mày. Hôm qua là lần đầu tiên, anh lo sợ cô đau nên chỉ làm có một lần. Như vậy cũng là quá sức? Anh ngoắc khóe miệng: “Đừng nghĩ tới chuyện bỏ tập”

“A, nhưng mà em muốn nghỉ một tháng để khôi phục lại năng lực”.

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh thoáng suy nghĩ rồi nghiêm túc nói: “Cũng được, luyện tập cũng cần vừa phải thôi trước mắt thì nghỉ hôm nay đi”. Anh nói xong, lại thêm vào điều kiện nữa, “À, tí nữa chúng ta lấy hợp đồng hôn nhân ra đây rồi đốt luôn”.

Đình Mông: “...”

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Bản hợp đồng quả thực đã bị Kiều Dĩ Thần đốt.

Lửa cháy từ những góc giấy rơi vào gương mặt có phần ngờ ngác của Đình Mông sáng tối chớp chờn.

Kiều Dĩ Thần chờ đến lúc tờ hợp đồng bị thiêu hủy toàn bộ, chỉ còn lại đồng tro tàn mới đứng dậy nói chuyện với Đình Mông: “Em dọn sang phòng anh ở đi”.

Đình Mông: “...”

Trận địa cuối cùng này của cô cũng bị rơi vào tay giặc sao?

Kiều Dĩ Thần thấy cô không nói lời nào, mày hơi nhú lại: “Em không muốn à? Bây giờ chúng ta đã là vợ chồng hợp pháp, ở cùng nhau là chuyện đương nhiên?”

Đinh Mông trừng mắt nhìn anh: “Vợ chồng chia phòng ra ngủ cũng được mà”.

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh bỏ đồng tro tàn vào bồn cầu, giặt nước rồi quay lại chỗ cô: “Bây giờ chúng ta đang trong thời gian hưởng tuần trăng mật, không có lý do gì để chia phòng ngủ”.

Đinh Mông: “...”

Vậy ý anh là gì, muốn đi du lịch hưởng tuần trăng mật sao.

“Cứ quyết định vậy đi”. Dường như chỉ vì thuyết phục Đinh Mông, anh lại bổ sung, “Giường phòng anh ngủ thoải mái hơn so với giường phòng em, tối qua em đã cảm nhận được rồi còn gì”.

Đinh Mông: “...”

Cô hít một hơi thật sâu rồi cười nói với Kiều Dĩ Thần: “Đêm qua em ngủ say quá, chưa cảm nhận được gì cả”.

“Vậy thì đêm nay lại có thể cảm nhận tiếp”. Kiều Dĩ Thần vừa nói vừa đi về hướng phòng Đinh Mông, bắt đầu giúp cô thu dọn đồ đạc.

“Còn báo động? Bình xịt hơi cay?” Kiều Dĩ Thần lấy chứng trong đồng hồ, quay đầu lại hỏi cô: “Em còn chuẩn bị những thứ này à?”

Đinh Mông: “...”

Cô cố gắng nặn ra nụ cười khổ: “Nhưng cũng không có tác dụng gì mà, căn bản là không phòng vệ nổi kẻ háo sắc”.

Cô muốn khiêu nại!

Khóe miệng Kiều Dĩ Thần khẽ nhếch lên, ném đồ trên tay vào thùng rác.

Đinh Mông xoay người thấy anh đang mở tủ quần áo của mình liền vội vàng ngăn cản: “Dừng tay! Những thứ còn lại để em tự dọn!”

Kiều Dĩ Thần nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng nhẹ nhàng nở nụ cười: “Không phải xấu hổ, dù gì sau này em cũng mặc cho anh xem còn gì”.

Đinh Mông: “...”

Cô nhặt còi báo động trong thùng rác lên, lắc lắc ra vẻ thị uy trước mặt anh.

Kiều Dĩ Thần khẽ nhếch khóe miệng mỉm cười, chuyển đồ đạc ra khỏi phòng.

Đinh Mông thu dọn nốt những thứ còn lại trong tủ rồi mang sang phòng Kiều Dĩ Thần. Khi sang mới phát hiện ra anh cũng đã sắp xếp lại tủ quần áo của mình rất gọn, để trống nửa tủ cho cô.

Không biết vì sao, cô cảm thấy lòng mình trở nên ấm áp lạ thường.

Cô đem quần áo của mình xếp từng bộ ngay ngắn vào tủ. Nhân lúc đó, Kiều Dĩ Thần đã mang đồ dùng cá nhân của cô vào phòng tắm.

Hai chiếc bàn chải đánh răng, hai cái khăn mặt, hai cốc nước súc miệng. Kiều Dĩ Thần nhìn những dụng cụ được đặt chỉnh tề trên bệ bồn rửa mặt, khóe miệng khẽ cong.

Đinh Mông cũng theo anh vào xem, đặt kem đánh răng của mình lên.

Kiều Dĩ Thần nhìn lướt qua đồ dùng trên kệ thấy dầu gội và sữa tắm của Đinh Mông, anh lấy chai dầu gội, ngửi ngửi rồi hỏi cô: “Vợ à đây là dầu gội đầu của em sao? Tại sao anh không ngửi thấy mùi hương này trên tóc em vậy?”

Đinh Mông: “.....Mùi anh có vấn đề ý”.

Kiều Dĩ Thần ôm cô vào lòng, cúi đầu ngửi: “Quả nhiên vẫn là tóc lão bà có hương thơm”.

Hai tai Đinh Mông ngày càng đỏ, Cô liền đẩy Kiều Dĩ Thần ra ngoài: “Được rồi em muốn đi tắm”.

Kiều Dĩ Thần vẫn không chịu đi: “Hay là hai chúng ta cùng tắm đi, như vậy sẽ tiết kiệm thời gian”.

Đinh Mông: “...”

Một tay cô đẩy Kiều Dĩ Thần ra khỏi cửa nhanh chóng khóa cửa lại.

Lúc Đinh Mông đi ra ngoài liền thấy Kiều Dĩ Thần đang ngồi máy tính cầm cúi viết gì. Cô vừa dùng khăn lau tóc vừa đi đến bên anh: “Anh đang viết gì đây?”

“Em cứ tập trung học hát đi, Giang Mạn đang giục em gấp lắm đấy”. Kiều Dĩ Thần dùng cây bút trong tay, cảm nhận hương thơm thanh khiết từ mái tóc đen đang rủ xuống chớp mũi anh.

“A”. Đinh Mông vuốt nhẹ đầu anh, “Chó con vất vả rồi”.

Kiều Dĩ Thần dờ khóc dờ cười ngẩng đầu nhìn cô: “:Bây giờ em càng ngày càng quen miệng gọi chó con rồi phải không hả?”

Đinh Mông nói: “Anh không thích cái tên này sao? Em cảm thấy rất dễ thương”.

“Em cảm thấy ông xã đáng yêu”.

Đinh Mông không đồng ý nói: “Gọi chồng nghe bình thường quá, gọi Chó con đặc biệt hơn”.

Kiều Dĩ Thần không nói nổi đành đứng dậy đi tắm.

Đinh Mông nhân cơ hội này nhìn trộm ca khúc anh đang viết, hình như đây mới là bản nháp, sửa chữa câu từ tương đối nhiều, còn có rất nhiều kí hiệu chủ thích, có lẽ chỉ Kiều Dĩ Thần xem mới hiểu được.

Cô liếc sơ qua vài lần, tuy rằng không nhìn ra được gì cả nhưng nếu là sáng tác của Kiều Dĩ Thần thì chắc chắn sẽ rất khó hát. Nhưng hiện tại thì Đinh Mông đã không còn sợ nữa, không chỉ vì giọng ca của cô đang ngày càng tiến bộ, mà còn vì cô đã được Kiều Dĩ Thần tài hoa mở mang kiến thức cho mình.

Lúc trước Tường Nam Tình cùng cô tán gẫu trên mạng đã nhắc tới chuyện này. Rõ ràng ca khúc [I'm here] rất khó lên top nhưng ở bảng xếp hạng ktv, ca khúc của cô ở trong top cao nhất đứng trên ba bài khác.

Tuy là ca khúc khó nhằn như thế, nhưng mọi người còn là người trước ngã xuống, người sau tiến lên, đủ để thấy được ca khúc này có sức hấp dẫn vô cùng lớn.

Cô biết Kiều Dĩ Thần yêu cầu rất cao đối với tác phẩm của bản thân vì thế nên năng suất làm việc chưa được cao nhưng Giang Mạn lại rất quan tâm tới chuyện đó, luôn tạo áp lực cho anh ấy.

Nói thật cô có chút lo lắng không biết Kiều Dĩ Thần có thể chịu áp lực lớn như thế không. Haizzz, vậy thì hôm nào cô lại hầm canh bồi bổ cho anh.

Cô còn đang nghĩ hầm món canh gì thì tốt liền thấy Kiều Dĩ Thần đã tắm xong. Anh ôm lấy cô từ phía sau: “Vợ à, chúng ta đi ngủ đi”.

Đinh Mông: “...”

Người này căn bản là không hề có chút áp lực nào!

Trên người Kiều Dĩ Thần còn vương lại chút hơi nước nhàn nhạt và mùi hương nhẹ nhàng, hòa hợp với hương vị nhàn nhạt. Đinh Mông bắt giác ngửi hương thơm này, chân mày cau lại: “Anh lại dùng dầu tắm của em à?”

“Đúng vậy”. Kiều Dĩ Thần nhẹ nhàng đáp.

Đinh Mông: “...”

“Đồ thần kinh! Đây là sữa tắm của phụ nữ mà!” Cô cố gắng nhịn xuống nhưng không được mà hét lên.

Kiều Dĩ Thần cúi đầu nở nụ cười: “Chỉ là sữa tắm thôi mà, có cần phân biệt nam nữ không? Hơn nữa dầu tắm này không phải Mạc Trần làm người phát ngôn đại diện sao?”

Đinh Mông: “...”

Tuy rằng thiên vương làm người đại diện cho nhãn hàng này nhưng cô tin rằng tuyệt đối anh ấy không dùng nó...

“Mùi này này chắc là máy em nữ sinh thích lắm...” Không thể nào hiểu được anh có thể thần nhiên xoa thứ này lên người mình.

Kiều Dĩ Thần nói: “Nhưng nữ sinh dùng cũng là để cho nam sinh ngửi giống như son môi đấy thôi. Cuối cùng không phải bị đàn ông ăn sao? Vì thế anh mới nói nhà sản xuất làm ra những sản phẩm này chẳng phải vì đàn ông thích hương thơm đấy sao”.

Logic cái quý gì chứ, Đình Mông có chút bất lực: “Không phải ai cũng giống như đồ háo sắc nhà anh, thật là....”

Kiều Dĩ Thần ôm cô vào lòng cảm thấy buồn cười: “Sữa tắm này mùi nhẹ quá, vẫn có mùi của em đây này”.

Đình Mông: “...”

Không để ý lại bị trúng chiêu lớn, máu trong cơ thể cô giống như bị rút đi một nửa.

Cô vùng ra khỏi lòng anh, ném khăn mặt lên bàn: “Em đi ngủ đây”.

Kiều Dĩ Thần đi đến sờ tóc cô: “Tóc khô rồi à?”

“Sấy khô rồi”.

Kiều Dĩ Thần cảm thấy tâm tư mình có chút khác thường, kéo cô đứng dậy: “Sấy khô rồi đi ngủ không lại đau đầu”.

Anh giúp cô sấy tóc xong rồi nhẹ nhàng xoa đầu cô: “Đi ngủ đi”.

Đình Mông hơi sững sờ chớp chớp mắt nhìn anh: “Anh không ngủ sao?”

“Anh còn muốn viết thêm đoạn nhạc, sẽ không ảnh hưởng đến em đâu”.

Đình Mông nhìn anh một lúc không nói gì, chui vào trong chăn rồi co mình lại. Kiều Dĩ Thần tắt đèn cả căn phòng chỉ chừa lại ngọn đèn bàn.

Đình Mông nằm một bên nhìn anh, nhin không được nở nụ cười: “Chó con, nếu như lúc anh đọc sách cũng có chiếc đèn ngủ này em nằm mơ cũng thấy anh đấy”.

“A?” Kiều Dĩ Thần nhìn cô, “Hóa ra em cũng mơ thấy anh à?”

Đình Mông bĩu môi: “Kiều thiếu gia, anh có biết vì anh thi không tốt mà em bị giáo viên chủ nhiệm mắng không?”

Kiều Dĩ Thần cười cười nói với cô: “Thôi em mau ngủ đi, mai còn phải dậy sớm nữa”.

“Ừ”. Đình Mông lên tiếng rồi liền nhắm mắt ngủ.

Không biết sau bao lâu, có một lồng ngực ấm áp nhích lại gần, áp sát vào lưng cô. Một bàn tay cũng thuận tiện đặt trên eo cô. Mí mắt Đình Mông động đậy, mê man nói: “Chó con?”

“Này sao anh còn chưa ngủ?”

“Đừng.....”

Đình Mông đã buồn ngủ nên chỉ trả lời câu hỏi của anh theo bản năng. Kiều Dĩ Thần hôn lên tai cô rồi nhẹ giọng hỏi: “Em còn hợp tác với Cố Tín bao lâu nữa?”

“Nhanh thôi...”

Cái ôm của Kiều Dĩ Thần lại xiết chặt hơn. Anh thấp giọng nói: “Ngủ ngon, vợ yêu”.

“Ngủ ngon...”

Việc hợp tác của Đình Mông và Cố Tín đến cuối tháng trước cũng xem là sắp kết thúc. MV ca khúc đang được tiến hành, Đình Mông thử tạo hình mới. Nếu nói theo cách của stylist(*) thì đây là tạo hình của một cô mèo hoang nhỏ gọi cảm.

stylist(*): người phụ trách thiết kế tạo hình cho nghệ sỹ.

Phong cách trang điểm của Đình Mông bây giờ có phần sắc sảo hơn so với ngày trước. Trang phục cũng là một chiếc váy bông bênh dài đến nửa đầu gối, mặt trên màu trắng, mặt dưới màu đỏ. Trên người là một chiếc áo hở vai với những sọc đỏ trắng phối hợp cùng đôi giày cao gót màu đỏ.

Đình Mông cần chút thời gian để quen với vào tạo hình này. Tuy là váy hở vai nhưng tóc cô vẫn thả ra nên có thể che đi được phần nào. Váy tuy ngắn nhưng vẫn trong phạm vi chấp nhận được, hơn nữa cô còn mặc quần bảo hộ bên trong. Nhưng điều khó khăn nhất là nhảy bằng giày cao gót.

Thật may mắn vũ đạo cũng không có quá nhiều động tác Nếu không thì chân của cô có khi bị tàn phế mất.

Cố Tín nhìn tạo hình của cô cũng có hơi giật mình tuy rằng anh đã sớm nghe người thiết kế nói qua toàn bộ phong cách MV này. Có thể là do khí chất của bản thân Đình Mông đã phù hợp khiến ở cô lộ ra nét gợi cảm và khiêu khích mà trước đây chưa từng có nhưng cũng không phải

là loại cảm giác tùy tiện, lộ liễu.

Không thể không nói tạo hình này thật hoàn hảo.

“Đẹp lắm”.

Nghe lời nhận xét của Cố Tín, Đinh Mông trở nên xấu hổ hơn.

Cố Tín thấy vẻ mặt không tự nhiên của cô, anh vừa cười vừa như đang muốn vươn tay xoa xoa tóc cô nhưng lại khựng lại giữa không trung.

Anh thu cánh tay lại rồi đi đến phía trước: “Bắt đầu đi”.

Toàn bộ quá trình thu mv có vẻ khá thuận lợi bởi vì quay thực tế chỉ là một phần còn lại đều dựa vào quá trình chế tác hậu kỳ, do đó hai ngày là đã hoàn thành.

Khi mọi việc đã hoàn tất, các nhân viên ai ai cũng cực kì vui vẻ. Mọi người chuẩn bị ra ngoài ăn mừng, Đinh Mông là nữ nhân vật chính nên bắt buộc phải có mặt.

Cố Tín thay quần áo rồi đến chỗ Đinh Mông hỏi: “Buổi tối em muốn ăn gì?”

Đinh Mông thiếu chút nữa buột miệng thốt ra, may mắn sao cũng kịp thời dừng lại: “Sao cũng được ạ?”

“Cái gì cũng được?” Cố Tín cười, “Em thật đúng là dễ nuôi”.

Đinh Mông đi theo anh cười cười không nói gì. Bên kia có nhân viên hậu trường chạy lại hỏi Cố Tín xem sẽ đi ăn gì, Cố Tín liền nói: “Mọi người tự quyết định đi”.

Nhân viên hậu trường đi bàn với những nhân viên khác một lúc cuối cùng quyết định ăn thịt nướng.

Bọn họ đặt một bàn lớn ở quán thịt nướng quen thuộc rồi bắt đầu kéo nhau như lũ cuốn đi đến đó.

Đinh Mông ngồi trên xe của mình, tranh thủ gọi điện báo cho Kiều Dĩ Thần: “Chó con này, hôm nay bọn em mới quay xong MV nên mọi người cùng nhau ra ngoài ăn liên hoan nên tối nay có khả năng em sẽ về muộn”.

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Lúc này Kiều Dĩ Thần thực sự rất bận.

Vì tập trung cho việc thu âm của Đinh Mông nên trước đó Kiều Dĩ Thần đã phải lùi lại lịch làm việc, cũng như vô số lịch chế tác khác. Thành ra bây giờ công việc lại ỉn ỉn kéo đến như tìm anh đòi nợ vậy.

Tuy rất bận nhưng nhà sản xuất có thể nhận ra một cách rõ ràng là tâm trạng anh dạo này khá tốt – dựa trên thái độ anh đối xử với các ca sĩ. Tuy rằng anh là người trước sau như một, yêu cầu đặt ra luôn khắt khe, nhưng nếu để so sánh với trước đây, có thể dùng từ ‘thân thiện’ để mà hình dung con người anh bây giờ.

“Ngừng. Cao độ của cô vẫn còn bị run, chú ý kiểm soát hơi thở của mình”.....Nhìn đi, chính là như thế đấy, thay đổi hoàn toàn so với trước kia. Lúc trước chắc chắn anh sẽ nói: “Giọng hát của cô sao vậy? Cô không khống chế được cao độ thì phải rèn luyện hơi thở tốt vào chứ!”

Nhà sản xuất lau mặt, cảm thấy bầu không khí đang nồng nặc vị chua khó có thể hòa tan của những con người yêu nhau say đắm.

Đây là lần đầu tiên phòng ghi âm này hợp tác với Kiều Dĩ Thần. Cứ tưởng rằng hai ngày làm việc liên tục này sẽ như ác mộng, về sau mới nhận ra – lời đồn thật đáng sợ! Cứ như đem đại chế tác Kiều so sánh với ma quỷ hóa thành vậy.

Nào là nói Kiều Dĩ Thần mắng ca sĩ đến phát khóc, nhất định là ghen ghét đố kỵ với anh ấy. rõ ràng Kiều Dĩ Thần thân thiện, hòa đồng đến ca sĩ sao.

Buổi tối trở về anh liền đăng tin nhắn lên weibo giải thích hộ Kiều Dĩ Thần. (ノ^_^ノ)

Đúng lúc này di động của Kiều Dĩ Thần chợt rung lên. Anh lấy ra xem liền thấy tin nhắn của Đinh Mông.

Chân mày Kiều Dĩ Thần cau lại

Thực ra việc các thành viên trong ekip làm việc ra ngoài liên hoan là chuyện rất bình thường. Thế nhưng trong đám người đó lại có cả Cố Tín nên anh cảm thấy rất khó chịu.

Anh gửi tin nhắn lại cho cô, “Cố Tín cũng đi à?”

Vợ:Cố Tín là nam chính đương nhiên sẽ đi rồi.

Kiều Dĩ Thần cau mày, hơi bực bội nhưng anh cũng đâu có lý do để ngăn cản cô: “ Không được uống rượu, không được ăn cay, còn nữa..... nhớ về sớm”.

Vợ: Được rồi.

Kiều Dĩ Thần cất di động. Nhà sản xuất ngồi bên cạnh anh và ca sĩ đang ở trong phòng thu vẫn còn thấy bàng hoàng. Đúng lúc này anh lại kêu dừng: “Ngày mai cậu không cần đến đây nữa, công sức cậu bỏ ra luyện giọng từ trước đến nay không dùng để làm gì”.

Ca sĩ: “...”

Trời ạ! Kiều đại thần đâu thích mắng ca sĩ. Anh ấy chỉ bị bệnh thần kinh.

Ngồi bên cạnh anh, nhà sản xuất âm nhạc bắt giắc giắc mình, lông mày cũng không tự chủ mà giật giậtKhúc nhạc này là khúc nhạc dạo thất tình à?

Đúng là không thể tình tưởng vào tình yêu được.

Người đại diện thấy ca sĩ của mình buồn bã không nói câu nào liền chạy tới hỏi: “Làm sao thế? Cậu thu âm không tốt à?”

Ca sĩ buồn bã nói: “Tôi bị Kiều đại thần ghét bỏ. Anh ấy nói quá trình luyện tập hơi thở của tôi trước đây đều vô dụng”.

Người đại diện quá đỗi kinh ngạc. Nói thật, Kiều Dĩ Thần vốn là con người thẳng tính, không kiêng dè ai cả. Nhưng mọi người đều hiểu tính tình anh ấy, biết anh ấy không hề có ý nhắm vào ai. Người đại diện liếc cái tên đang đứng trước mặt mình một cái rồi hỏi: “Cậu có hiểu vì sao mọi người đều biết Kiều Dĩ Thần là người rất khó tính nhưng vẫn liên tục tìm anh ấy làm người chế tác âm nhạc không?”

Anh biết bởi vì Kiều Dĩ Thần chính là người bảo chứng thành công. Không nói đâu xa, lần trước Lương Nhạn Nhạn hợp tác cùng anh ấy phát hành ca khúc không chỉ có người xem mà ngay cả giới chuyên môn cũng đánh giá cao bài hát của cô ấy.

Anh ta thờ dài, nói với người đại diện: “Tôi biết rồi, tôi sẽ cố gắng chăm chỉ luyện hơi thật nhiều”.

Phía bên kia, Đinh Mông đang cùng Cố Tín và các nhân viên hậu trường đang ăn liên hoan tại nhà hàng thịt nướng BBQ.

Kiều Dĩ Thần quản rất chặt khẩu phần ăn của Đinh Mông. Tuy rằng có những lúc anh cũng một mắt nhắm một mắt mở cho cô ăn đồ ăn vặt nhưng các bữa ăn chính lại không thể không theo nguyên tắc được. Vì thế Đinh Mông bây giờ giống như con sói lâu ngày chưa được ăn, nhìn một bàn đầy thức ăn này thiếu chút nữa tru lên hai tiếng.

Cố Tín thấy cô đang đưa cho mình một đĩa thức ăn có sắc đỏ rực làm anh không nhận được hỏi: “Hiện tại em cùng Kiều Dĩ Thần đang hợp tác thu album, bây giờ em ăn đồ cay như vậy có ổn không?”

“À..ừm.....” Đinh Mông không nghĩ Cố Tín cũng để ý đến cô, “Thực ra em nghĩ thỉnh thoảng ăn một chút cũng không sao đâu mà?”

Cố Tín lạnh nhạt gật đầu: “A, nếu như anh nói với Kiều Dĩ Thần cũng không làm sao đúng không?”

Đinh Mông: “...”

Từ từ đã! Tại sao cái gì cũng lòi Kiều Dĩ Thần ra dọa cô vậy?

Nhưng cô vẫn lặng lẽ thay đổi một cái đĩa khác, tuy là vẫn cho ớt nhưng vị cay đã giảm so với lúc trước nhiều rồi.

Cố Tín thu hồi ánh mắt im lặng cười cười.

Đúng lúc hai người đang ăn uống vui vẻ thì Kiều Dĩ Thần lại gọi điện cho cô. Cô như một tên trộm lén lút quan sát mọi thứ xung quanh rồi sau đó mới đến một góc khuất nghe điện thoại: “Có việc gì?”

“Em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?” tiếng Kiều Dĩ Thần nghe có chút khó chịu mất hứng, “Ăn xong chưa?”

Đình Mông thoáng nhìn qua đồng hồ treo tường trong phòng, mới hơn chín giờ, đã muộn đâu? Hơn nữa còn đi ăn thịt nướng làm sao mà nhanh được. Nhưng nghe thấy tâm trạng Kiều Dĩ Thần không tốt, cô chỉ có thể cố gắng thỏa hiệp với anh: “Em biết rồi, em sẽ lập tức về ngay”.

“Em đừng cho rằng anh không biết, em tắt điện thoại đi rồi lại ăn tiếp đúng không”.

Đình Mông: “...”

Đáng ghét.....

“Trước mười giờ phải có mặt ở nhà, qua mười giờ không thấy em anh sẽ qua đó đón”.

Đình Mông: “...”

Cố Tin thấy Đình Mông quay lại, hỏi: “Có việc à?”

Đình Mông ngượng ngùng nói: “Có chút việc thôi, có lẽ em phải về trước”.

Cố Tin gật đầu: “Không sao, mấy người kia chắc còn muốn ăn thêm lúc nữa, em cứ về trước đi”.

Đình Mông chào mọi người rồi nhanh chóng về nhà.

Vừa bước vào cửa nhà, cô đã thấy Kiều Dĩ Thần đang ngồi khoanh tay trên sofa phòng khách, giống như đang đợi cô về vậy.

Đình Mông liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức phòng khách. Trời à! Đã hơn mười giờ rồi ư! Chắc không sao đâu nhỉ? Trước khi về, mình đã nhắn tin cho Kiều Dĩ Thần rồi mà. Đình Mông chuẩn bị sẵn tinh thần rồi đi đến sofa: “Chó con, anh chưa ngủ à?”

Kiều Dĩ Thần nghiêng đầu nhìn cô: “Tối nay em đã thoát một buổi huấn luyện rồi. Em nghĩ bây giờ mình không cần huấn luyện nữa đúng không?”

“Đương nhiên không phải rồi! Tối nay chỉ là tình huống bất khả kháng thôi!” Đình Mông rất nhanh phủ định ý của anh.

“A”. Kiều Dĩ Thần nhìn cô, đột nhiên khẽ cười, “Bây giờ chúng ta bắt đầu huấn luyện đi”.

Đình Mông bị nụ cười của anh làm cho sồn cả gai ốc, không tự chủ mà lùi lại phía sau: “Bây giờ á? Bây giờ đã muộn lắm rồi, ngày mai lại tiếp tục huấn luyện được không”.

Kiều Dĩ Thần nhượng bộ nhìn Đình Mông chằm chằm: “Không chỉ là huấn luyện bình thường, huấn luyện thể lực hôm nay còn phải thêm nữa tiếng nữa”.

Đình Mông: “...”

Chắc chắn không giống như ý nghĩa của cô đâu!

Kiều Dĩ Thần nói xong liền nhanh chóng bế ngang Đình Mông. Ở trong lòng anh, Đình Mông giãy giụa: “Sao lại trực tiếp tiến hành huấn luyện thể chất! Chẳng phải mọi hôm còn luyện giọng sao!”

Kiều Dĩ Thần khước miệng: “Hai bài huấn luyện này có thể cùng tiến hành song song mà”.

Đình Mông: “...”

Đúng là con người không biết xấu hổ mà!

Kiều Dĩ Thần đem Đình Mông đặt lên giường rồi nhẹ nhàng vuốt mái tóc mượt của cô: “Hôm trước anh chỉ làm có một lần thôi, hẳn là bây giờ em đã hồi phục tốt lắm rồi đúng không?”

Đình Mông đỏ mặt quay đầu đi chỗ khác, buồn bực không nói nên lời.

Kiều Dĩ Thần hôn lên mặt cô, bắt đầu cởi quần áo của cô. Đình Mông nhanh tay bắt lấy tay của anh, xoay người ngồi dậy: “Em muốn đi tắm trước đã, vừa mới ăn thịt nướng xong cả người toàn mùi thịt nướng”.

Kiều Dĩ Thần cười cười nói: “Quả nhiên là mùi vị thịt nướng”.

Đình Mông: “...”

Cô đẩy Kiều Dĩ Thần ra đang chuẩn bị vào phòng tắm lại không nghĩ tới da mặt Kiều Dĩ Thần lại dày đến như vậy. Anh lại dám đi vào cùng cô: “Vợ à, chúng ta tắm chung đi”.

Đình Mông: “...”

Trời ạ! Cô làm gì mà lại tạo nghiệt như vậy chứ!

Kiều Dĩ Thần quần quít lấy Đình Mông tắm rửa rồi lại một lần nữa bế cô trở về giường. Anh chậm rãi hôn lên môi cô, quần quýt một hồi mới buông tha cho đôi môi mềm mại của Đình Mông, rồi tiếp đó bắt đầu công khai chiếm cảm, hôn một đường xuống dưới. Đình Mông hừ nhẹ hai tiếng, cúi đầu nói: “Đừng để lại dấu hôn, ngày mai em còn phải chụp ảnh quảng cáo nữa”.

“Ừ, biết rồi....”

Thời điểm mà khoảng cách giữa hai người là con số không, Đình Mông vẫn cảm thấy rất đau. Kiều Dĩ Thần thấy cô nhủu mày liền hôn lên lông mày cô: “Vẫn rất đau à?”

“Ừ... Nhưng mà so với lần trước thì cũng đỡ hơn nhiều...”

Kiều Dĩ Thần khẽ ngoéo khóe miệng rồi lại hôn cô: “Bởi vậy anh mới nói loại chuyện này cần phải luyện tập thường xuyên”.

Đình Mông khẽ nhếch khóe miệng không để ý đến anh nữa.

Tiến hành “huấn luyện thể lực” được một nửa, Kiều Dĩ Thần cúi người nhìn cô, thanh âm có chút khàn khàn hỏi: “Vợ à, bây giờ đã cảm thấy thoải mái chưa?”

Đình Mông: “...”

Tầm mắt hoảng hốt của cô dừng trên đầu vai của Kiều Dĩ Thần, nhận ra trên vai đó có một dấu răng khá mờ. Cô nhắm mắt lại, gật đầu rất nhẹ mà gần như khó có thể nhận ra.

Kiều Dĩ Thần cảm thấy mình giống như nhận được sự kích lệ rất lớn, cười cười rồi ở trên môi cô cắn một cái: “Có thể làm cho vợ thoải mái vui vẻ chính là vinh hạnh của anh”.

Đình Mông: “...”

Cô làm bộ như không nghe không thấy gì hết. Động tác của Kiều Dĩ Thần càng ngày càng phóng túng.

Sáng hôm sau, Đình Mông đứng ở trước gương lớn cẩn thận quan sát chính mình. Quả nhiên là không lưu lại dấu vết gì. Xem ra chó con vẫn còn biết nghe lời, nếu như hôm nay đi quay quảng cáo chụp ảnh bị staff[1] nhìn thấy cái này chắc cô nghĩ phải dẫn chó con theo mắt.

[1] staff: nhân viên làm việc hậu trường trong showbiz.

Giang Mạn đã giúp Đình Mông kiểm hợp đồng quảng cáo này thực chất chính là làm người phát ngôn đại diện.

Tạp chí này cũng chia ra vài nhóm đối tượng độc giả khác nhau, phong cách của Đình Mông thuộc nhóm độc giả thiếu nữ từ mười tám đến hai mươi tư tuổi.

Cô bấm đốt ngón tay nhắm tính một chút, bản thân hình như đã vượt qua độ tuổi này nhưng mà cô mặc bộ quần áo xinh đẹp trông cũng thật đáng yêu.

Một buổi sáng quay quảng cáo thay đến ba bộ trang phục, đến giờ ăn cơm trưa, Đình Mông đã đói muốn chết rồi.

Bởi vì buổi chiều cô còn phải tiếp tục chụp hình, thợ chụp ảnh sợ cô ăn nhiều ảnh hưởng đến chất lượng ảnh chụp nên đã đặc biệt chuẩn bị cho cô một phần ăn riêng bên trong toàn là thức ăn chay[2].

[2] thực đơn ăn kiêng mà những nghệ sĩ trong ngành giải trí hay ăn.

Đình Mông nhìn chằm chằm cơm trưa của mình lòng thấy chua xót vô cùng.

Thầy chụp ảnh an ủi cô: “Bộ ảnh chụp lần này sẽ được đăng ở bìa lớn của tạp chí đấy”.

Tạp chí này thường được giới phụ nữ thượng lưu xem là tiêu chuẩn hàng đầu. Vì vậy số lượng tạp chí phát hành hàng tháng và số lượng tiêu thụ đều đứng đầu trong giới tạp chí thời trang.

Vốn là việc trở thành gương mặt đại diện của một tờ tạp chí đã đủ làm cho người ta cảm thấy hãnh diện rồi, cho nên Đình Mông cảm thấy dường như không ăn cũng thấy no.

Cơm trưa ăn được một nửa, Giang Mạn qua đây thăm cô một lúc. Đình Mông trong lòng cảm thấy thụ sủng nhược kinh[3]. Mặc dù bình thường nghệ sĩ và người đại diện vẫn luôn như hình với bóng nhưng Giang Mạn không phải là kiểu người đại diện như vậy. Hơn nữa, cô ấy còn quản lý rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng khác, dù có quan tâm thì cũng đâu đến lượt cô.

Bữa tối hôm nay quả thật rất hoành tráng, Kiều Di Thần đã chuẩn bị rất nhiều hải sản. Đinh Mông cầm một cây kéo lớn kẹp chân cua. Ở phía đối diện, Kiều Di Thần đang giúp cô bóc tôm. Bóc một đĩa tôm xong anh lau tay rồi mang tới bàn ăn hai ly rượu Nhất Điểm Hương[7].

[7] rượu Nhất Điểm Hương: rượu vang đỏ.

Sau khi đưa một ly rượu cho Đinh Mông, Kiều Dữ Thần lấy một ly rượu khác cùng nâng chén với cô: “Chúc cho em có thể giành giải thưởng”.

“Cảm ơn anh”. Đinh Mông cũng lấy khăn lau tay rồi nhẹ nhàng cạn ly với Kiều Dữ Thần.

Kiều Dữ Thần thu tay lại rồi nhìn cô nói: “Anh không quan tâm tới kết quả nhưng anh hy vọng em sẽ tiếp tục cố gắng hơn nữa”.

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Fanmeeting(1) của Đinh Mông được lên kế hoạch tổ chức nhanh chóng. Cô đã tuyên truyền sự kiện này trên weibo cá nhân trước rồi mới chính thức giới thiệu trên weibo công ty. Mặc dù như thế nhưng vẫn được các fan hưởng ứng nhiệt tình.

(1) fanmeeting: buổi họp fan của các nghệ sỹ nổi tiếng trong showbiz

Lượng fan trên weibo của Đinh Mông cũng rất nhanh vượt qua ba trăm vạn, dưới sức ép mãnh liệt từ Tiểu Chanh, cô đã đồng ý sẽ đăng hình coi như là một món quà tặng fan.

Đúng vậy, tuy rằng trước đây, cô đã từng hứa với Giang Mạn sẽ chia sẻ nhiều ảnh chụp của mình lên weibo, nhưng có cố gắng nhiều thế nào cô cũng không thể chụp ra bức hình khiến mình hài lòng.

Nghĩ lại cũng thật là đau lòng.

Khi lượng fan trên mạng lên tới ba trăm vạn, Đinh Mông theo lời Giang Mạn mang ca khúc [With You] tuyên truyền trên trang cá nhân của mình.

Phần chế tác hậu kỳ của bài hát về cơ bản đã hoàn thành, cũng đã định ngày phát hành trên toàn quốc – 25/12. Giang Mạn sắp xếp cô phối hợp với Cố Tín để tuyên truyền. Vì vậy trên weibo thường xuyên đăng ảnh selfie(2) chia sẻ với các fan.

(2) selfie: chụp ảnh tự sướng.

Việc này đúng lúc giải cứu Đinh Mông khỏi tình huống nước sôi lửa bỏng. Cuối cùng thì cô cũng đã có thể ngừng việc selfie này lại rồi.

Nhìn lượng fan vượt quá ba trăm vạn, Đinh Mông dùng hình Giang Mạn đưa mình đăng weibo.

Đinh Mông _ Mông Chủ v: Cảm ơn các Tiểu Chanh ủng hộ, số fan đã hơn ba trăm vạn rồi ~[≥ ∇ ≤] / ~ Thật ra selfie vốn là kỹ năng sống, mà tôi lại có gu thẩm mỹ của chòm sao Kim Ngưu cơ, cho nên tôi nghĩ tốt nhất vẫn nên nhờ nhiếp ảnh gia chụp ảnh hộ tôi thôi :) #WithYou#

Weibo được đăng lên rất nhanh đã nhận được các comment chúc mừng của fanclub Tiểu Chanh ở khắp bốn phương.

“Mông Chủ xinh đẹp vô cùng! Chân dài thật đấy! [icon trái tim]”

“Em không tin! Cô bé mèo hoang này đâu phải là Mông chủ của chúng ta!”

“Không ngờ Mông chủ trong tạo hình sexy lại hấp dẫn đến thế! Bất chấp tất cả Mông chủ thống nhất thiên hạ!”

“Mông chủ của chúng ta là đẹp nhất!”

“Vẫn mong chờ ngày Mông chủ và Cố đại thần song ca! Nhìn ảnh chụp ca khúc này em nghĩ bài hát này chắc chắn sẽ là hay nhất thế giới [icon chó con ngoe nguẩy]”

“Không thể hiểu được tại sao Cố Tín phải hợp tác với người này chứ [cúi chào]”

“Có anti(3) trà trộn vào đây → _ → các hội trưởng mau tới bắt nó ra ngoài”.

(3) anti: antifan, những fan chuyên đi soi mói những khuyết điểm của ngôi sao và chỉ trích họ vì họ không thích những ngôi sao đó.

“Phó hội trưởng đến đây, anti ở đâu?”

“Xin chào phó hội trưởng! Anti đã bị em block ra ngoài rồi! Em là trưởng fanclub Tây Nam của Tiểu Chanh! Xin hỏi có thể thăng chức cho nguội được không!”

.....

Ca khúc [With You] vừa mới tuyên truyền trên weibo đã tạo nên làn sóng hashtag #ĐinhMông# và các hashtag liên quan đều nằm top trong hai ngày liên tiếp.

Công ty nhân lúc thông tin vẫn còn hot đã bán vé tham gia fanmeeting. Thực ra, số lượng fan của Đinh Mông vốn không nhiều nhưng nhờ độ hot của [With You] nên trong thời gian ngắn vé fanmeeting đã bán hết sạch.

Lần họp fan này, Đinh Mông đã biểu diễn hai ca khúc và cùng fan giao lưu thông qua nhiều trò chơi. Đồng thời, công ty còn nghiên cứu được đối tượng chủ yếu trong fanclub Tiểu Chanh. Quả thật, độ tuổi của fanclub rất phong phú, còn có các hội trưởng và hội phó luôn tận tụy bảo vệ cho fan nữa.

Nói tóm lại, tất cả hoạt động tại buổi họp fan đều diễn ra vui vẻ. Các Tiểu Chanh không chỉ may mắn được đích thân cô ký tặng trên đĩa nhạc mà Đinh Mông còn nhận được rất nhiều quà tặng từ fan hâm mộ, trong đó phần lớn là đồ ăn.

Fanmeeting của Đinh Mông kết thúc cũng là lúc đến lễ trao giải âm nhạc thường niên. Công ty quản lý của Đinh Mông tích cực chuẩn bị lễ phục cho cô. Các ca khúc Kiều Dĩ Thần sáng tác cũng đã hoàn thành và đang bắt tay vào giai đoạn thu âm.

Anh đổi toàn bộ các trang thiết bị của phòng thu âm sang mới nhất. Nhân viên ghi âm cũng nhận ra sự hào hứng của Kiều Dĩ Thần khi làm việc này.

Hôm nay, lịch thu âm của Đinh Mông xếp sau một ca sĩ khác, chính là thần tượng nổi tiếng gần đây, Thi Nhu. Kiều Dĩ Thần nghĩ thu âm cho cô ấy, vừa hay còn có thể kiểm tra chất lượng thu âm của thiết bị mới.

Nhưng khi anh nghe tiếng hát của Thi Nhu quả thật giống như đang muốn khiêu khích giới hạn cuối cùng của mình: “Cô Thi, không cần hát nữa. Tôi nghĩ cô vẫn nên về làm thần tượng kịch của mình thì hơn, có khi còn phát triển hơn bây giờ đây.”

Tuy rằng, Thi Nhu cũng đã nghe nhiều về vị kim bài chế tác(4) này, thế nhưng khi bản thân trực tiếp trải nghiệm vẫn cảm thấy rất khó chịu: “Kiều tiên sinh, nếu như anh có thành kiến với diễn viên kịch mà kết luận như vậy thì quả thật anh không chuyên nghiệp cho lắm”.

(4) kim bài chế tác: người chế tác nổi tiếng.

Nhân viên ghi âm ngẩng đầu lên nhìn vào bên trong phòng thu. Quả nhiên là ghé con mới vào nghề không sợ hổ, đã lâu rồi chưa được thấy Kiều Dĩ Thần to tiếng với người khác ở phòng thu.

Kiều Dĩ Thần khẽ cong khóe miệng cười rồi nói: “Bình thường cô đều tự an ủi mình như vậy? Chỉ cần người biết thưởng thức một chút đều có thể nghe ra, phản biểu diễn vừa rồi của cô phải nói là vô cùng kinh khủng”.

Thi Nhu bị anh châm chọc như vậy thì càng thêm tức giận. Cô nhìn Kiều Dĩ Thần rồi cười khẩy một tiếng: “Tôi sớm đã nghe đại chế tác Kiều ở trong phòng thu âm rất thích mắng người, anh đã tài giỏi như vậy thì hát một đoạn cho tôi nghe thử đi”.

Nhân viên ghi âm: “...”

Nhanh như vậy đã ra chiêu cuối rồi sao? Tôi xem vẫn chưa đủ mà.

Kiều Dĩ Thần đương nhiên không chấp nhận lời thách thức của Thi Nhu, anh lại mở lời nhắc nhở: “Sau lịch thu âm của cô, tôi còn có lịch hẹn với ca sĩ khác. Nếu cô không có ý định thu âm thì xin mời về cho”.

Ca sĩ sắp đến mà anh nói chính là Đinh Mông. Trên thực tế, Đinh Mông đã muốn vào phòng thu âm rồi nhưng lại bị đám đồng phóng viên vây quanh bên ngoài nên cũng thấy kì lạ: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhân viên phòng thu âm đi trước cô không buồn quay đầu, chỉ nghe thấy tiếng: “Thi Nhu với Kiều đại thần đang cãi vã bên trong”.

Đinh Mông: “...”

Cô liền cảm thấy, những ca sĩ từng bị Kiều Dĩ Thần mắng đều có khả năng kiềm chế nóng giận. Hóa ra thật sự có người dám cãi lại anh.

Đang trong suy nghĩ miên man thì cửa phòng thu âm đột nhiên mở, những người hóng chuyện xung quanh đều lập tức tản đi chỗ khác. Thi

Nhu vẻ mặt giận dữ từ bên trong bước ra, bên tai còn nói chuyện điện thoại với người khác: “Anh tìm cho tôi người chế tác kiêu gì vậy? Tôi về sau sẽ không cùng anh ta thu âm nữa!”

Đình Mông nhìn cô ấy nổi giận đùng đùng rồi trừng mắt nhìn mình.

Nhân viên đứng bên cạnh cô lúc này dĩ nhiên cũng nghe thấy lời nói vừa rồi của Thi Nhu, liền nói: “Người nào lại muốn cùng cô thu âm chứ, cô đi rồi có khi Kiều Dĩ Thần nằm mơ cũng có thể cười được đấy”.

Đình Mông khẽ nở nụ cười nhưng không nói gì.

Kiều Dĩ Thần đi theo vào phòng rồi lại nhìn Đình Mông: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Vào đi”.

“A”

Đình Mông đi vào trong rồi mới nghe thấy Kiều Dĩ Thần đứng bên cạnh nói: “Bây giờ tâm trạng anh đang không được tốt. Vì thế nên em phải cố gắng hát tốt hơn”.

Đình Mông: “...”

Vì cái gì mà cãi vã với Thi Nhu lại đi mắng cô chứ.

Lúc trước, Kiều Dĩ Thần viết ra ca khúc [Thời gian], chính là bài hát hoài niệm về những tháng ngày tươi đẹp của tuổi thanh xuân. Lời bài hát cùng làn điệu đều mang sự ấm áp, tươi trẻ về những cô cậu học trò. Nếu như bạn cho rằng ca khúc này chưa đạt đủ mười điểm thì bạn sai rồi!

Bài hát này chính tay Kiều Dĩ Thần viết đấy!

Thứ mà Kiều Dĩ Thần am hiểu nhất chính là đem những quãng âm đối lập kết hợp với nhau tạo nên những giai điệu hay nhất, sau đó sửa chữa lại rồi đem chúng nối với nhau. Thế nên, người nghe khi thưởng thức ca khúc sẽ không còn cảm thấy phần âm nhạc bị đột ngột.

Nếu như dùng ca khúc [Thời gian] để đánh giá thì toàn bộ bài hát đều là làn điệu trữ tình du dương, thế nhưng trong đó còn có một vài quãng âm lên đến cao độ thứ tám. Thật ra, trong giai điệu của ca khúc đã ẩn đi quãng âm thứ tám nguyên bản, chính là nhờ qua bàn tay xử lý của Kiều Dĩ Thần mà trở nên mềm mại hơn. Tuy rằng đây là bài hát âm cao, nhưng lại không gây chói tai.

Nhưng mà cuối cùng vẫn phải dựa vào năng lực của ca sĩ mới có thể phô diễn những tinh túy của ca khúc này, vì vậy đành phải trông chờ vào bản lĩnh của họ thôi.

Tâm trạng lúc này của Đình Mông chỉ có thể diễn tả bằng một từ: bi phẫn. Lại nói [I'm here], cho dù có phải là ca sĩ hay là người ngoài ngành cũng cũng thể nhìn ra bài hát này khó đến mức nào. Ca khúc [Thời gian], nhìn thì tưởng đơn giản, nhưng vì sao lại cần nhiều kĩ thuật như vậy? Chẳng lẽ không thể cho cô thoải mái mà hát một bài hát à?

Đình Mông cố gắng điều chỉnh tâm trạng bản thân rồi bắt đầu tập trung thu âm. Thế nhưng kết quả mới có ba mươi giây đã bị Kiều Dĩ Thần bắt dừng.

“Em gần đây còn học tại trung tâm huấn luyện không vậy?” Anh nhìn cô, hỏi cực kì thân thiện.

Đình Mông: “...”

Cô cảm thấy những lời này có thể phiên dịch thành: “Em gần đây còn làm bài tập cho anh đưa cho em sao?” –Haizzz, đúng là năm đó tạo nghiệt mà.

“Gần đây em có hơi bận một chút.....”

“Vì thế nên không đi học nữa?” Kiều Dĩ Thần đứng ở bên ngoài bức tường cách âm nhìn cô, “Các kỹ năng khi hát, nếu như không luyện tập thường xuyên, sẽ dần bị quên lãng”.

Đình Mông: “...”

Những lời này tự động được cô phiên dịch thành: “Tất cả kiến thức với kỹ năng làm bài, nếu như không thường xuyên luyện tập thì kiến thức sẽ bị trôi tuột ngay”.

.....Thật không thể ngờ là Kiều Dĩ Thần lại thù dai đến vậy, bây giờ vẫn còn nhớ đến mấy câu nói trước kia.

“Làm lại.”

Đình Mông lại hát lần nữa, để rồi vẫn bị Kiều Dĩ Thần bắt dừng lại: “Điều anh muốn không phải là kỹ xảo lòe loẹt này.”

Đình Mông: “...”

Được lắm, chó con. Tối hôm nay đừng hòng ngủ trên giường.

Lại qua hai giờ nữa, thành quả thu được rất ít. Đình Mông cứ tưởng theo chiều hướng này thì hai năm nữa mới thu xong album mất.

Buổi tối, Kiều Dĩ Thần còn lịch hẹn thu âm với ca sĩ khác nữa nên không về nhà ăn cơm. Đình Mông ở nhà tùy tiện ăn qua bữa rồi lên tầng hai tự luyện tập một lúc.

Thật ra, cô không cảm thấy năng lực của mình có điểm gì thụt lùi. Dù sao tiếp theo cô cũng hợp tác cùng Cố Tín, thôi thì thỏa mãn cơn giận của đại chế tác Kiều vậy, cô vẫn sẽ đi huấn luyện đặc biệt.

Thời điểm huấn luyện xong, Kiều Dĩ Thần vẫn chưa về. Cô tranh thủ tắm rồi nằm trong phòng lên weibo. Vì Giang Mạn kêu cô nếu rảnh rồi thì nên lên mạng gây chú ý, cho nên dạo này cô rất hay lên weibo cập nhật tin tức. Thế nhưng hôm nay lên weibo, cô cảm thấy tức giận không chịu được.

Cô không có chút liên quan nào với Thi Nhu, nhưng không hiểu sao weibo mới nhất của Thi Nhu lại có tin tức liên quan đến cô.

Thi Nhu v: Tuy anh là đại chế tác nhưng cũng đừng cho mình cái gì cũng đúng. Giới âm nhạc không có anh sẽ không có người khác sao? Nếu nói ai hát kém hơn, anh cho rằng bản thân có thể hơn tôi sao? Tưởng mỗi mình anh biết cứng à? [icon cúi chào]

Đình Mông: “...”

Cô ấy đang nói Kiều Dĩ Thần sao? Ha ha ha, người chế tác dựa vào cái gì mà phải hát cho cô nghe chứ. Cô đúng là mặt dày....

Cô theo dõi ở phần bình luận thấy có rất nhiều người hâm mộ Thi Nhu vào phụ họa, cũng có rất ít người biết Kiều Dĩ Thần. Ở fanclub Kiều Dĩ Thần cũng có rất nhiều anti của Thi Nhu vào công kích cô ấy.

Đình Mông out khỏi weibo, nghĩ rằng có phải nào Thi Nhu có vấn đề rồi hay không? Một người mới vào nghề mới gặp chút khó khăn liền bỏ chạy rồi trên weibo lại nói xấu người chế tác, chẳng lẽ người đại diện của cô ấy cũng mặc kệ sao?

Đình Mông uống một hớp nước lạnh, lòng đang cố gắng đè nén cảm giác bức bối khó chịu. Cô mở weibo đăng tin đáp trả Thi Nhu.

Đình Mông Chủ v: Không thì cô thử lục lại một đoạn video bài hát của cô đi, đăng lên đây cho mọi người cùng nghe thử chút xem? Nếu người chế tác nói sai về cô vậy thì cô cũng sẽ được giải oan thôi :]

Cô vốn là muốn trực tiếp nhắc khéo Thi Nhu, nhưng lại sợ nếu trực tiếp ra mặt đối chất cùng nghệ sĩ khác sẽ tạo ra điều tiếng không hay. Vì thế cô đã đăng một đoạn tin nhắn với nội dung khá trung lập.

Các Tiểu Chanh phát hiện ra tin nhắn này của cô đều cảm thấy vô cùng kinh sợ.

“Mông chủ đại nhân, chị muốn dạy dỗ người khác sao? Các nhóm Tiểu Chanh đã tập hợp xong, chờ đợi Mông chủ hạ lệnh!”

“Mông chủ, em đã nghĩ đến việc xé xác cái kẻ đáng ghét này từ lâu rồi!”

“Thi Nhu là đang nói Kiều Dĩ Thần phải không?” Kiều đại thần chính là Bá Nhạc(5) của Mông chủ chúng ta, mắng Kiều đại thần chính là mắng Mông chủ!”

(5) Bá Nhạc: Theo truyền thuyết Trung Hoa, Bá Nhạc nguyên là tên của một vị Thần cai ngựa trên Thiên đình. Ông là bậc thầy am hiểu về ngựa, có thể xét đoán dựa vào dáng vóc. Vì vậy, tên gọi Bá Nhạc được người đời dùng để tán dương những người có tài xem tướng ngựa hay còn gọi là “Bá Nhạc tướng mã”.

Về sau, thành ngữ “Bá Nhạc tướng mã” được dựa trên câu chuyện này. Nó được dùng để nói về một người có thể nhận ra tài năng của người khác hoặc là một người trao cơ hội cho người khác thể hiện bản lĩnh.

“Quả thật ai nhìn Thi Nhu cũng đều bị cảm động. Có ca sĩ nào hợp tác với Kiều Dĩ Thần mà chưa từng bị anh ấy mắng chứ? Phát loại weibo này, thật ra chỉ có mình cô ta [icon mỉm cười]”

“Suy luận của Thi Nhu có điểm không rõ ràng cứ như người đang say rượu, người chế tác phải biết hát, vậy chẳng lẽ cô cũng biết sáng tác ư?”

Thi Nhu nhanh chóng nhận ra status trên weibo của Đinh Mông, ngay sau đó cô liền đăng thêm status đáp trả lại Đinh Mông trên weibo.

Thi Nhu v: Liên quan gì đến cô? Chính cô bị Kiều Dĩ Thần ngược nên thành quen rồi, nhưng thế không có nghĩa là người khác cũng sợ giống cô đâu, ok?

Mỉ mắt Đinh Mông cứ giật liên hồi, cô cảm thấy mình không thể kiểm chế được Thi Nhu. Đã như vậy thì thôi đi, hội diễn này liền biến thành cuộc chiến thôi.

Nói thật, Đinh Mông phải cố gắng lắm mới có thể khống chế tức giận của mình lúc này. Bàn tay cô vô thức nắm chặt lấy con chuột máy tính. Ngay lúc giàu sôi lửa bỏng, ngón cân treo sợi tóc này thì Cố Tín lại đăng lên status.

Cố Tín v: Chính là loại người này đã khiến giới âm nhạc trở nên ảm đạm.

Lúc anh đăng status cũng chính là lúc Thi Nhu mới vừa hồi phục tinh thần sau status vừa rồi của Đinh Mông.

Đinh Mông nhìn máy tính ngẩn ngơ một lúc, sau đó cơn giận chưa kịp nén lại đã bùng cháy.

Chết tiệt! Có đại thần quả nhiên là tốt nhất thế giới!

Cô nhanh tay like status của Cố Tín.

Thi Nhu dám cãi lại Đinh Mông nhưng đâu dám cãi lại Cố Tín, thế nên cô ta không có phản ứng lại. Một lúc sau, Tư Mã Tiêu Tiêu cũng đăng status, đại khái nói là hiện nay có rất nhiều người mới luôn tự cho mình là đúng, giới âm nhạc không có họ vẫn có thể tồn tại.

Đinh Mông: “...”

Tuy rằng Tư Mã Tiêu Tiêu không nói rõ tên, nhưng mà mọi người đều biết cô nhắc đến ai. Đinh Mông lại âm thầm like status của Tư Mã Tiêu Tiêu. Thì ra, Chó con nhà mình tuy có độc mồm độc miệng thật đấy, thế nhưng lại được rất nhiều người tôn trọng.

Lúc này, Kiều Dĩ Thần hoàn toàn không biết cuộc chiến huyết vũ tình phong(6) đang xảy ra trên weibo. Anh đang tranh thủ biên tập lại ca khúc của Đinh Mông một lần nữa, thế nên hơn mười giờ mới về đến nhà.

(6) huyết vũ tình phong: thành ngữ Trung Quốc, thường được dùng để miêu tả bầu không khí nguy hiểm

Sau một hồi lưỡng lự, anh mở cửa phòng ngủ thì phát hiện ra cửa phòng bị khóa trái từ bên trong.

Kiều Dĩ Thần: “...”

Nương nương lại muốn xướng điệp khúc gì vậy.

Anh gõ cửa: “Vợ à, anh về rồi”

Đinh Mông nhìn thoáng qua cửa phòng rồi tắt máy tính đi ngủ: “À này, hôm nay anh sang phòng bên cạnh mà ngủ đi”.

“..... Vì sao?” Anh muốn ôm vợ ngủ cơ.

“Bởi vì em không phải người thích ngược đãi(7) ”.

(7) ngược đãi (nguyên văn M): masochism, là một hình thức quan hệ tình dục có tính chất bất thường thuộc nhóm lệch lạc tình dục. Người khổ dâm chỉ có khoái cảm tình dục cực độ khi bị người khác hành hạ, làm đau đớn như bị đánh đấm hay chửi rủa.

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh..... Cũng đâu có thích hành hạ(8) người khác.

(8) hành hạ (nguyên văn S): sadism, là một dạng hoạt động tình dục bất thường nằm trong nhóm lệch lạc tình dục. Người mắc chứng ác dâm được định nghĩa như là người chỉ tìm thấy khoái lạc, cực khoái tình dục khi hành hạ hoặc làm cho đối tượng phải đau đớn khổ sở trong khi quan hệ tình dục.

Kiều Dĩ Thần quyết định để cho Đinh Mông có thời gian bình tĩnh. Vì thế anh sang phòng bên cạnh tắm trước. Lúc quay trở về phòng thì cửa phòng vẫn khóa trái cửa như trước.

Anh bắt đầu bầm riết gõ cửa không tha: “Vợ à, không ôm em anh không ngủ được”.

Đinh Mông: “...”

Cô trở mình, lấy chăn bịt kín đầu.

Kiều Dĩ Thần vẫn đứng gõ cửa: “Vợ à....”. Hai tiếng này thốt lên càng ngày càng đáng thương.

Đinh Mông tuy rằng quyết tâm không muốn cho anh vào nhưng rồi không biết thế nào vẫn ra mở cửa cho anh.

Cửa vừa mở ra, cô đã bị Kiều Dĩ Thần ôm chặt vào lòng. Anh khẽ dụi đầu vào vai Đinh Mông, cọ cọ làn da mềm mại làm cô thấy nhột.

Đinh Mông rầu rĩ nói: “Nếu anh không vào là em đóng cửa đây”.

Kiều Dĩ Thần theo cô vào phòng, tắt đèn rồi nằm xuống cạnh cô. Anh ôm chặt cô từ phía sau: “Em đang tức giận chuyện thu âm à?”

Đinh Mông cau mũi: “Không hề”. Cô mới không giống Thi Nhu.

Kiều Dĩ Thần cười cười. Tiếng cười trầm thấp dễ nghe khiến Đinh Mông tưởng rằng nếu như theo lời anh nói thì tuyệt đối không thể ngược Thi Nhu!

“Anh chỉ hy vọng là em sẽ hát ca khúc này tốt nhất”.

“Em biết, tối hôm nay em có luyện tập mà...”

“Vợ anh ngoan quá”. Kiều Dĩ Thần cắn nhẹ tai cô, “Có giấc mơ đẹp! Ngủ ngon! Vợ yêu!”

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Hơn bảy giờ, Kiều Dĩ Thần tỉnh lại, Đinh Mông vẫn còn ngủ bên cạnh anh.

Hôm nay Lục Bằng hẹn thu âm vào lúc đầu giờ chiều, vì thế mà sáng nay cô không phải đi làm. Kiều Dĩ Thần lặng yên nhìn cô một lát, sau đó lật người áp trên người cô, cúi đầu hôn lên đôi môi cô.

Đinh Mông rất nhanh bị anh làm tỉnh giấc, khẽ chau mày mở mắt ra, liền thấy một cái đầu xù lại mềm mại đang xuất hiện trên ngực mình.

Cô hít một hơi: “... Kiều Dĩ Thần, mới sáng sớm mà anh đã động dục à?”

Kiều Dĩ Thần nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn cô, cặp mắt ướt át hàm chứa chút ý cười: “Em không biết buổi sáng là lúc đàn ông dễ động tình nhất sao?”

Đinh Mông: “...”

Cô không muốn biết!

Kiều Dĩ Thần xóc vẩy ngủ của cô lên, ở bên tai cô thấp giọng nỉ non: “Vợ à, làm một lần nhé?”

Đinh Mông: “...”

Ừ con khi khô đấy!

Nhìn bộ dạng này của Kiều Dĩ Thần là cô liền biết mình sẽ không trốn thoát, liền cố gắng tranh lợi ích cho mình: “Làm thì hôm nay trong phòng thu âm anh không được mắng em đó!”

Kiều Dĩ Thần cười khẽ một tiếng, nhẹ nhàng cắn môi dưới của cô: “Anh sẽ cố gắng hết sức.”

... Cố gắng hết cái quỷ gì! Điều kiện không tốt thì đừng hòng mà làm nhé!

Nhưng mà Kiều Dĩ Thần sao có thể nghe được nội tâm cô đang gào thét, sau khi làm xong xuôi chuyện mình thích, tinh thần anh sáng khoái

rời giường. Từ tủ quần áo anh lấy ra một cái áo sơ mi mới, đứng ở một bên vừa mặc quần áo vừa nhìn Đinh Mông, nói: “Bảo bối, nhanh lên.”

Đinh Mông: “...”

Đừng tưởng gọi cô là bảo bối thì cô sẽ nghe lời anh!

Cô miễn cưỡng trở mình, đưa lưng về phía Kiều Dĩ Thần: “Sáng hôm nay em không có lịch làm việc.”

Kiều Dĩ Thần ừ một tiếng: “Vì vậy có thể tiếp tục khóa huấn luyện.”

Đinh Mông: “...”

Còn có nhân tính hay không?

Kiều Dĩ Thần mặc quần áo tử tế, rồi lại gần hôn cô: “Anh làm đồ ăn sáng xong sẽ gọi em.”

“... Hừ.”

Kiều Dĩ Thần rũ mắt âm thầm cười, thậm chí khiến cho Đinh Mông nằm ở trước ngực thấy người anh hơi run lên phải đẩy anh một cái: “Còn không mau đi làm cơm!”

Kiều Dĩ Thần lại hôn cô một cái, cười cười đi ra ngoài.

Sau khi làm xong đồ ăn sáng, Kiều Dĩ Thần gọi Đinh Mông rồi đến công ty làm việc. Ngày hôm qua mới thu được một ca khúc mới, sáng nay sẽ bắt đầu chỉnh sửa lại.

Nhạc và lời đều do Từ Siêu viết, tuy rằng anh ta là nam, nhưng vô cùng giỏi trong việc sáng tác những ca khúc về tình yêu thiếu nữ, bài《Tình Yêu Không Hẹn Mà Đến》thu âm cho Đinh Mông cũng như thế.

Một album cần đa dạng về thể loại bài hát, vì vậy Kiều Dĩ Thần liền chọn ca khúc này. Lời bài hát viết không sai, mang âm hưởng hoài cổ, có hơi hướng của nhạc disco thập niên tám mươi thế kỉ trước. Trong hòa âm phối khí Kiều Dĩ Thần dùng thêm nhạc giao hưởng, diễn tấu càng thêm sôi nổi, rất dễ dàng thu hút cảm xúc của người nghe.

Anh còn đang vui vẻ học đánh cờ, cửa phòng làm việc bị người gõ: “Kiều Đại, là tôi.”

Nghe thấy giọng chuyên viên thu âm, Kiều Dĩ Thần không ngẩng đầu mà nói: “Vào đi.”

Chuyên viên thu âm cầm máy tính bảng bước vào, không thể chờ đợi được mà đi nhanh tới bàn làm việc của Kiều Dĩ Thần “Kiều Đại, tôi đoán chắc cậu chưa biết! Đêm qua, Thi Nhu phi báng và bôi đen cậu trên weibo!”

Đuôi lông mày Kiều Dĩ Thần giật giật, ngẩng đầu lên nhìn anh ta một cái: “Anh tới đây là vì việc này thôi sao?” Anh ta có phải đang quá rảnh rồi không?

Chuyên viên thu âm nói: “Không không không, cô ta bôi đen cậu không phải là trọng điểm, trọng điểm là sau đó có không ít người giúp cậu ra mặt, Đinh Mông là người đầu tiên giúp cô ta thức tỉnh! Trên sân khấu cậu hay mắng cô ấy, vậy mà chuyện này cô ấy còn giúp cho cậu!”

Ánh mắt Kiều Dĩ Thần chợt sáng lên, cầm lấy máy tính bảng của chuyên viên thu âm.

Đêm qua, dòng chuyển tiếp weibo của Đinh Mông bắt đầu đi vào tầm mắt công chúng.

Chuyên viên thu âm ở bên cạnh cảm thán: “Cậu xem cô gái này thật tốt, về sau không nên mắng cô ấy mà cứ xem cô ấy như người nhà”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Dòng Đinh Mông chuyển tiếp weibo Thi Nhu kia, đã bị xóa, không biết là do Thi Nhu tự xóa, hay công ty yêu cầu xóa. Anh nhìn ra ngoài một hồi, trả máy tính bảng lại cho thầy thu âm: “Anh có thể đi, tôi còn muốn học đánh cờ.”

“... Được được được, làm phiền cậu rồi.” Thầy thu âm cứng nhắc cầm lấy rồi đi ra ngoài.

Kiều Dĩ Thần ngồi yên tại chỗ một lát, rồi cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Đinh Mông: “Vợ à, anh nhìn thấy dòng chia sẻ weibo của em tối hôm qua rồi, thì ra em không nhớ để anh bị người ta mắng?”

Vợ: Đừng tự phụ nữa nha [bye bye]

Kiều Dĩ Thần cười rồi nhắn tin lại: “Hôm qua em bị Giang Mạn dạy dỗ rồi à?”

Vợ: Dạy dỗ đấy, vì vậy hôm nay ở phòng thu âm anh không được phép mắng em nữa [bye bye]

“Tuân mệnh.” Kiều Dĩ Thần nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, nở nụ cười.

Anh bật máy tính lên, tranh thủ lúc rảnh rỗi dạo qua weibo của Đinh Mông, sau đó nhìn thấy fans của cô suốt hôm đó lan truyền gửi đi bài 《With You》 ba trăm vạn lượt

Kiều Dĩ Thần: “...”

Cô ăn mặc như vậy là muốn cùng Cố Tín khiêu vũ sao?

Ha ha.

Buổi chiều lúc thu âm, Đinh Mông vốn muốn ung dung thu âm xong một bài, kết quả hát được một lát, vẫn bị Kiều Dĩ Thần cắt đứt: “Chuyển đổi các nốt cao chưa mượt, tôi nghe rất chói tai, làm lại.”

Đinh Mông: “...”

Kiều Chó Con, khi ở trên giường anh đã nói như thế nào!

Tối hôm đó, thật sự Kiều Dĩ Thần ngủ ở phòng cách vách.

Trong lúc Đinh Mông tích cực chuẩn bị album mới, buổi lễ long trọng trao giải âm nhạc cũng đúng dịp trình chiếu. Bởi vì sẽ có nhiều phân đoạn hiện trường, vì vậy Đinh Mông từ hai ngày trước đã phải đi diễn tập.

Lễ phục tham gia buổi trao giải do Giang Mạn chọn cho cô. Là một chiếc váy liền màu trắng, lấy cảm hứng từ phong cách quý tộc Châu u. Váy ba tầng rất bông bồng nhưng chất vải lại khá nhẹ, vì vậy sẽ không tạo cảm giác nặng nề cho người mặc.

Chiếc váy này khiến Đinh Mông liên tưởng đến váy cưới, nhưng làn váy không thiết kế theo quy tắc, rất nhiều chi tiết do do tùy hứng mà ra, khiến nó có điểm khác nhau với váy cưới.

Thợ trang điểm không búi tóc cho Đinh Mông, mà trực tiếp thả mái tóc dài ra, anh ta nói màu sắc đen trắng đối lập này sẽ thu hút ánh nhìn của người khác.

Đinh Mông không có ý kiến gì, chẳng qua sau khi trang điểm xong cô nhìn mình trong gương cũng có chút ngạc nhiên.

Tạo hình này giống như tạo hình trong MV, nhưng mà càng thêm phần xa hoa lộng lẫy. Lúc ấy từ trong hậu trường quay MV đi ra., đã có rất nhiều Chanh Nhỏ ánh mắt lấp lánh đầy sao khen cô xinh đẹp như hoa.

Đối với những lời nịnh bợ này, Đinh Mông đều vui vẻ tiếp nhận.

Lễ trao giải bắt đầu lúc 7 giờ tối, dưới tay Giang Mạn vẫn có một số ca sĩ được đề cử, cô đã phải phụ tá của mình đi theo Đinh Mông. Buổi trao giải âm nhạc này là lần đầu tiên Đinh Mông được bước chân lên thảm đỏ, cô khẩn trương đến mức rối loạn tay chân.

Đèn flash hai bên thảm đỏ sáng như ban ngày, Đinh Mông bây giờ chỉ muốn nhanh chóng bước lên bàn kí tên các thợ chụp ảnh xung quanh không ngừng yêu cầu cô dừng lại và tạo mọi dáng vẻ.

Đinh Mông nghĩ đến mọi người kiếm miếng cơm cũng không dễ dàng, bản tính thiện lương nổi lên nên lưu lại vài giây, để họ có thời gian chụp ảnh. Về sau khi phun ra cô đi thẳng đến bàn kí tên.

Một giây sau khi ký xong cô đứng lại thường thức. ừ, cũng không tệ lắm, không uổng công cô lúc trước luyện tập lâu như vậy.

Tối hôm nay Kiều Dĩ Thần cũng tới, Đinh Mông vào hội trường ngồi xuống mới biết, vị trí của Kiều Dĩ Thần ở ngay bên cạnh mình.

Đinh Mông “...”

Kiều Dĩ Thần mỉm cười: “Tối hôm nay em thật đẹp.”

Đinh Mông cười ha ha: “Mỗi khi trời tối, em đều đẹp.”

Kiều Dĩ Thần không biết nghĩ tới thứ gì đó, gật đầu đồng ý.

Đinh Mông “...”

Nhìn ánh mắt dễ tiện đó thì cô đã biết anh đang nghĩ tới điều gì!

Bên ngoài truyền đến tiếng ồn nho nhỏ, Đinh Mông quay đầu lại thì thấy Đường Thi Nhiên đến. Đường Thi Nhiên gần đây đầu quân cho người khác, tỉ suất lượt xem trên truyền hình cũng rất cao, thu hút được một lượng fan lớn. Nhân khí thực sự rất tốt.

Đình Mông vẫn còn nhớ kiểu tóc lê của cô ấy, nhưng quần áo trang sức tình xảo hơn trước kia rất nhiều. Thân hình của Đường Thi Nhiên vốn đã nhỏ nhắn xinh xắn, công ty lại có ý muốn nhào nặn cô ấy thành hình tượng loli ngọt ngào. Vậy nên, đêm nay, khi trông thấy cô ấy. Đình Mông cũng không thể nào mừng rỡ lại bộ dạng khi cô ấy hát bài của Tư Mã Tiêu Tiêu.

Khi bước qua Đình Mông, Đường Thi Nhiên nhìn cô, cười khẽ, sau đó bước đến hàng hai ngồi xuống.

Đình Mông cảm thán nói: “Hình như Đường Thi Nhiên rất tự tin về hình tượng của mình.”

Kiều Dữ Thần hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ em không có sao?”

Đình Mông ghen hờn: “Em chỉ tùy tiện mà cảm thán thôi...”

Kiều Dữ Thần nghiêng đầu nhìn cô, cười khẽ: “Trong mắt anh sức cạnh tranh của em với Đường Thi Nhiên mạnh mẽ hơn nhiều.”

Đình Mông nhìn anh một hồi, thật lòng nói: “Nếu lần này anh là ban giám khảo thì tốt rồi.”

Kiều Dữ Thần: “...”

Anh im lặng một lát rồi bật cười.

Không lâu sau đó buổi trao giải chính thức bắt đầu, Đình Mông sát lại gần Kiều Dữ Thần, nhỏ giọng hỏi: “Tư Mã Tiêu Tiêu không đến sao?”

Kiều Dữ Thần nghe vậy thì bật cười: “Một người trong hai năm không ra bài mới, còn không biết xấu hổ mà đến sao?”

Đình Mông: “...”

Đừng nói thế, mai này cũng có mộng diễn viên mà. orz

Đầu tiên là trao giải cho những tài năng trẻ, thời gian trôi qua, Đình Mông cũng càng ngày càng khản trương. Công bố người trao giải tài năng cũng là người đạt giải năm ngoái Lý Tử Kính, trên màn hình lớn đang chiếu bốn đoạn video những người được đề cử, anh ta nhận phong bì màu đỏ từ MC, bên trong là tám giấy ghi kết quả cuối cùng.

Hội trường yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người anh. Các fan girl của Đình Mông đều giơ bảng tên cô, lúc này hô hấp cũng ngừng lại.

“Giải ca sĩ tài năng của buổi lễ trao giải long trọng hôm nay là ca sĩ ——” Lý Tử Kính nói đến đây thì khéo léo dừng lại, đèn pha đảo liên tục trên người bốn người đề cử.

Lúc này Đình Mông còn rất hồi hộp, nhưng đến giờ phút này, lại đột nhiên bình tĩnh.

Giống như Kiều Dữ Thần nói, mặc kệ anh ta đọc tên ai lên, cô vẫn phải tiếp tục cố gắng.

“Người đó chính là Đình Mông ——!”

Sau khi Lý Tử Kính công bố kết quả, ban nhạc nổi lên những khúc ca nhẹ nhàng.

Đình Mông trong vô thức sùng sốt một chút, sau đó cô nghe thấy toàn bộ khán đài đều vỗ tay.

MC nhanh nhẹn giới thiệu về Đình Mông: “Đình Mông vì tham gia 《Âm Thanh Tự Nhiên》 mà bắt đầu đến với tầm mắt công chúng, trận chung kết lúc hát bài của Tư Mã Tiêu Tiêu 《Nhị Nguyệt Sơ Hoa》 đã thành công giành được quán quân. Sau đó ký kết với công ty Quang Thần, được Kiều Dữ Thần đảm đương chế tác, bài hát đầu 《I ‘m here》 làm chấn động toàn bộ giới âm nhạc Hoa Ngữ. Cô có giọng hát trong trẻo cao vút, còn có bản lĩnh biểu diễn chắc chắn, không chỉ chinh phục lỗ tai của ban giám khảo, cũng làm cho tất cả mọi người trông thấy, she is here!”

Trên khán đài lại truyền tới tiếng vỗ tay, đây là đợt cô lên nhận thưởng.

“Lát nữa hãy hát thật hay.” Giọng nói của Kiều Dữ Thần kể bên vang lên, Đình Mông phục hồi lại tinh thần, cô nhìn anh gật đầu, đi lên sân khấu.

Trên trần đèn flash lại chiếu khắp nơi, Đình Mông tiếp nhận cúp từ trong tay Lý Tử Kính, cúi người xuống chào khán đài.

Có được giải thưởng thì cảm nghĩ đã chuẩn bị từ trước, dưới sự yêu cầu của MC, cô nói lên tâm tình với bên dưới, cầm microphone nói: “Thật vui mừng vì có thể nhận giải thưởng này, cảm ơn ban giám khảo công nhận tôi, cũng cảm ơn fan hâm mộ luôn một lòng ủng hộ tôi, ngoài ra còn người chế tác, anh Kiều Dữ Thần. Từ cuộc thi đến bây giờ, anh đã giúp đỡ tôi rất nhiều, mặc dù trong phòng thu âm thường xuyên bị anh mắng, nhưng tôi biết rõ anh chỉ vì muốn tốt cho tôi. Thái độ trong làm việc của anh đối với tôi thật đáng xứng đáng để học tập, sau này tôi sẽ tiếp tục cố gắng, hy vọng có thể mang đến cho mọi người thêm nhiều tác phẩm xuất sắc.”

Dưới đài lại vang lên tiếng vỗ tay, MC tràn đầy tình cảm nói: “Vậy mời Đình Mông cho chúng ta thưởng thức bài hát đầu tay 《I ‘m here》!”

nhé”

Nghẹn ngào trên sân khấu bắt đầu biến hóa, MC giúp cô để cúp xuống dưới đài, Đình Mông phát tóc, đi đến giữa sân khấu.

Giai điệu quen thuộc dần dần vang lên, Đình Mông cầm micro để bên môi, hát lên ——

Trong gian phòng trống rỗng, chỉ có ánh trăng làm bạn với tôi.

Cả căn phòng ban đêm lạnh lạnh, vươn tay, từ khe hở có thể nhìn thấy ngôi sao lấp lánh.

Anh khi nào mới biết...

I'm here không ngừng hét lên sẽ có người nghe thấy?

I 'm here nếu như tôi cũng có thể chiếu sáng như những ngôi sao,

Có hay không anh sẽ trông thấy,

I 'm here.

Sau khi hát xong, bên dưới tiếng vỗ tay vang lên như sấm, Chanh Nhỏ kích động hô lên khẩu hiệu với Đình Mông: “Mông chủ Mông chủ, đáng yêu nhất vũ trụ!”

Đình Mông: “...”

Tuy rằng người hâm mộ có thể vào không nhiều lắm, giọng họ la cũng không lớn, nhưng Đình Mông vẫn bị rối loạn.

Cô cầm cúp trở về khán phòng, cầm cúp quơ quơ trước mặt Kiều Dĩ Thần: “Em đã bắt được một chiếc cúp ~”

Kiều Dĩ Thần cười nói: “Mong chờ em có thể chất cúp đầy nhà.”

Đình Mông nhàu mày rồi không nói gì thêm.

Buổi trao giải âm nhạc vẫn được tiến hành, càng về sau, tiền thưởng càng tăng.

Năm nay, Cố Tín ra bài sở trường là 《Thất Không》, đạt giải album vượt bậc cùng hai giải thưởng lớn của Kim Khúc. Anh lần nữa lên đài nhận thưởng, dưới khán đài tiếng vỗ tay không ngừng.

Nhìn chung giải thưởng nhiều, khi Cố Tín cầm trên tay cúp Kim Khúc, thái độ thực bình tĩnh. Bởi vì đạt được giải Kim Khúc lần trước cũng là anh ấy, cho nên trao giải thưởng cho anh ấy chính là người danh tiếng Uông Tư Diệu.

MC mời Cố Tín phát biểu cảm nghĩ, Cố Tín cầm cúp cúi người chào xuống khán phòng, cầm microphone mở miệng nói: “Xin cảm ơn toàn thể chế tác, giải thưởng này không chỉ của riêng tôi, mà là cả một tập thể đó, cảm ơn mọi người đã cố gắng vì album 《không không chế được》. Đây là lần thứ ba tôi nhận được cúp rồi, chắc hẳn mọi người nhìn cũng chán chán nhỉ?”

Dưới đài người xem cười một tiếng, Cố Tín cũng cười theo, tiếp tục nói: “Nói như thế không phải là tôi muốn khoe khoang, chẳng qua giới âm nhạc không thể không có người mới, nếu như không có đối thủ cạnh tranh xuất hiện có khả năng tôi cũng không tiến bộ hơn. Rất mừng vì năm nay xuất hiện thêm nhiều người có tài năng. Qua đây, hy vọng các bạn sẽ biểu hiện càng thêm xuất sắc.”

Cố Tín bước xuống đài trong tiếng vỗ tay, Đình Mông đã vì anh mà vỗ tay.

Kiều Dĩ Thần ngồi kế bên cô, thấp giọng nói: “Hàng năm anh đều đến xem buổi lễ trao giải, mới bắt đầu thì rất đặc sắc, có rất nhiều ca sĩ ưu tú tranh giành giải Kim Khúc, Mạc Trần, Cố Tín, Tư Mã Tiêu Tiêu đều là một trong số đó, nhưng mà hai năm gần đây, Cố Tín đã thành một cá nhân xuất sắc.”

Mạc Trần phát triển ở nước ngoài, Tư Mã Tiêu Tiêu thì đóng phim truyền hình, giới âm nhạc không xuất hiện người mới gây chú ý mất... Giống như Cố Tín nói vậy, thật sự có chút nhàm chán rồi.

Đình Mông ngừng động tác vỗ tay lại, quay đầu lại nhìn anh.

Một bên mặt của Kiều Dĩ Thần dưới tác dụng của đèn flash, lộ ra vẻ kiên nghị hơn trước. Anh nghiêng đầu, nhìn vào mắt Đình Mông: “Năm sau, anh muốn thấy em đứng ở chỗ kia.”

Trái tim Đình Mông mãnh liệt nhảy lên, cảm xúc biến hóa liên tục trong ánh mắt.

Kiều Dĩ Thần vẫn kiên định như cũ mà nhìn cô, ánh mắt như muốn đốt cháy máu của Đình Mông: “Anh muốn em đánh bại Cố Tín.”

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Nửa năm trước, với Đinh Mông thì Cố Tín là một vị thần không thể chạm vào. Vậy mà bây giờ Kiều Dĩ Thần lại nói với cô rằng anh muốn cô đánh bại Cố Tín và thay thế vị trí của anh ấy.

Nhưng điều kỳ lạ nhất là khi nhìn vào ánh mắt của Kiều Dĩ Thần, Đinh Mông có cảm giác cô nhất định sẽ làm được.

Sau khi giải thưởng Kim Khúc được trao thì cũng là lúc gần cuối của buổi lễ trao giải, khi Đinh Mông nhìn thấy Đường Thi Nhiên, sắc mặt Đường Thi Nhiên lúc này trông vô cùng khó coi, trái ngược với vẻ kiêu ngạo đặc ý lúc ban đầu.

Cô không nói chuyện với Đinh Mông, Đinh Mông cũng không bắt chuyện, theo dòng người đi nhanh ra khỏi hội trường.

Trợ lý Giang Mạn đưa cô về nhà, ngẩng đầu quan sát chung cư cao cấp trước mặt: “A, cô với chế tác Kiều ở cùng trong một khu chung cư à?”

Đinh Mông: “...”

Cô ấy biết Kiều Dĩ Thần ở đây sao...

Đinh Mông cười ha hả: “Sau khi dọn vào tôi mới biết, ha ha.”

Trợ lý gạt đầu, không nghi ngờ gì: “Sớm biết vậy tôi đã bảo Kiều đại đưa cô về rồi, nhưng mà để người khác thấy thì không tốt lắm.”

Đinh Mông đối với cô ấy cười cười, nhanh chóng kết thúc đề tài này: “Cảm ơn cô đã đưa tôi về. Đi đường cẩn thận nhé. Chúc cô ngủ ngon.”

Nói xong cô liền mở cửa xe chạy vội xuống. Về nhà không lâu thì Kiều Dĩ Thần cũng về.

Đinh Mông tắm xong, vừa lau tóc vừa ra khỏi phòng tắm, Kiều Dĩ Thần thấy cô, lập tức ôm chầm lấy rồi hít hà: “Vợ anh thật thơm.”

Đinh Mông gạt anh ra: “Anh cũng mau đi tắm rửa đi.”

Kiều Dĩ Thần cười lên, cúi người ghé sát thưởng thức mùi hương trên tóc cô: “Không vội, anh có đồ muốn tặng em.”

Đinh Mông giật giật: “Anh đừng nói là chính anh...”

Kiều Dĩ Thần cười càng sâu, anh đi tới mở ngăn kéo bên cạnh, lấy ra một hộp quà nhỏ: “Chính anh đã sớm là của vợ rồi, anh chỉ muốn tặng em món quà này, chúc mừng em đạt giải.”

Đinh Mông cầm chiếc hộp anh vừa đưa, nhìn vài lần. Cái hộp này hơi bé, giống như dùng để đựng trang sức loại nhỏ, liệu có phải là nhẫn không nhỉ?

Cô nghi ngờ nhìn Kiều Dĩ Thần, nhẹ nhàng mở ra. Bên trong không phải nhẫn mà là một chuỗi vòng ngọc, Đinh Mông cẩn thận nhìn mới phát hiện nó được điêu khắc giống tạo hình một con chim nhỏ ngậm bông lúa trong miệng.

“Chúc album của em thành công.” Kiều Dĩ Thần cười nói.

“Cảm ơn anh.” Đinh Mông rất thích cái vòng ngọc này, con chim nhỏ trông vô cùng đáng yêu, bông lúa nó ngậm trong miệng cũng được tạo hình tỉ mỉ, rất sống động. Tuy rằng cô không am hiểu ngọc thạch nhưng là nhìn kiểu cách chạm trổ tài hoa như này thì nghĩ rằng giá trị nhất định không nhỏ: “Cái này có phải rất quý giá không?”

Kiều Dĩ Thần nói: “Lấy từ một người quen, chỉ có mấy ngàn đồng mà thôi.”

“Chỉ mấy ngàn đồng thôi?” Đinh Mông cũng không tin lắm, cái vòng ngọc này không nhẫn nhụi mà lại được chạm trổ, nhất định phải hơn vạn. “Đây là ngọc gì vậy?”

“Ngọc Hòa Điền.” (1) Kiều Dĩ Thần cầm lấy vòng ngọc, đi đến phía sau cô: “Để anh đeo giúp em.”

1. 1 loại ngọc nổi tiếng ở TQ. Có nguồn gốc từ Khotan (Hòa Điền), nằm ở chân núi Côn Lôn. Ngọc Hòa Điền chiếm giữ vị trí cao trong tất cả các loại đá quý.

“Được.” Đinh Mông ngoan ngoãn đứng im để anh đeo giúp. Đợi anh đeo xong, cô nhìn vào gương, miếng ngọc tinh xảo xinh đẹp vừa vặn nằm ở giữa xương quai xanh, vô cùng đáng yêu: “Cái này thật xinh đẹp, cảm ơn Chó con.”

Kiều Dĩ Thần cười một tiếng, hôn lên mặt cô một cái: “Không cần cảm ơn, bảo bối.”

Đinh Mông: “...”

Bằng mắt thường cũng có thể thấy lỗ tai cô đang đỏ lên.

Kiều Dĩ Thần ôm cô, không kìm lòng được hôn lên mặt cô. Đinh Mông đẩy đẩy anh: “Anh đi tắm trước đi ...”

“Cùng nhau?” Kiều Dĩ Thần không muốn buông cô ra.

Đinh Mông không nói gì: “... Em mới tắm xong.”

Kiều Dĩ Thần không tình nguyện bị đẩy vào phòng tắm, chưa đến 5 phút đã xong. Sau đó anh vui vẻ kéo bà xã tiến hành huấn luyện buổi tối, một đêm mộng đẹp.

Sau khi lễ trao giải qua đi, mọi thứ lại khôi phục như lúc đầu, Đinh Mông lại trở về hai nơi quan trọng là trung tâm huấn luyện và phòng ghi âm. Nhưng sức nóng của lễ trao giải vẫn còn duy trì thêm một khoảng thời gian dài trên mạng, fan Đinh Mông trên Weibo dần dần đã đến con số 400 vạn, các bình luận chủ yếu là lời chúc mừng từ fan.

Khi số fan của Đinh Mông đạt tới 400 vạn thì cô quyết định đăng một bức hình selfie lên Weibo: “Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, hiện tại số fan đã tăng lên 400 vạn với tốc độ kinh người! Tôi sẽ cố gắng hơn nữa. Album cũng đang trong quá trình thi âm rồi, rất mong mọi người ủng hộ ~ [hôn gió]”

Fan nghe nói cô sắp làm album mới thì nửa vui nửa buồn.

“Mông Chủ nếu làm album thì chẳng phải chúng tôi sẽ rất lâu không được nghe giọng ca quyến rũ của cô QAQ”

“Quay album ít nhất phải hơn nửa năm... Quãng thời gian này chỉ có thể “la liếm” tạp chí cùng quảng cáo thôi [bai bai]”

“Mọi người nên nghỉ lại đi, một khi album mới ra đời thì có thể nghe được hẳn 10 ca khúc mới!”

“Đừng hoảng hốt, còn có Cố soái song ca! “With you” rất nhanh sẽ phát hành!”

“Mông Chủ lại muốn ra album! Hiện tại cũng không có nhiều ca sĩ kiên trì ra album nữa, Mông Chủ ngốc quá QAQ. Đợi đến lúc phát hành album tôi sẽ mua 20 cái, 10 cái cất đi còn 10 cái thì mang tặng mọi người!”

“Ủng hộ Mông Chủ ra album mới! Quá kích động! Là một trong tứ đại phân đàn (2), tôi thay mặt Đại Tây Nam phân đàn đặt mua 100 cái, mong rằng các Tiểu Chanh có thể giúp chúng tôi mang hậu cần và viện trợ trên Weibo, đến đúng thời điểm sẽ công bố tin tức ra ngoài!”

(2) Phân đàn: một nhánh của tổng bộ. Ở đây dùng với nghĩa là một nhánh của Fancub Tiểu Chanh.

“... Cầu phân đàn cũng ủng hộ Tiểu Chanh phân đàn.”

“Từ từ đã, hiện tại nói hoạt động này có phải sớm quá không _(:3" ▽)_ nhưng mà tôi nhất định sẽ ủng hộ album của Mông Chủ! Bắt đầu tiết kiệm tiền!”

...

Thời gian trôi qua nhanh chóng đã đến ngày 25 tháng 12, “With you” đúng hạn phát hành. Các trang âm nhạc chính quy đều đưa bài hát này lên trang đầu, “With you” nhanh chóng leo lên vị trí thứ nhất trên các bảng xếp hạng.

Đinh Mông cảm thấy hợp tác với Cố Tín quả thật rất tốt.

Bài hát này không chỉ nổi tiếng ở trên mạng mà đĩa CD cũng bán rất chạy. Bởi vì đĩa bán ra còn tặng thêm bưu thiếp, hơn nữa cũng không đắt, cho nên có rất nhiều fan muốn mua. Đương nhiên việc kêu gọi của Cố Tín cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng.

Sau này khi Đinh Mông kiểm tra Weibo mới phát hiện, có fan mua rất nhiều CD, xem ra cô cũng nên mua một ít để tăng lượng tiêu thụ lên thôi.

Kiều Dĩ Thần cũng vì cô mà nhờ người giúp anh mua một chiếc đĩa, mang đến văn phòng nghe.

Lời của “With you” là do Cố Tín viết, đây thực sự là một ca khúc xuất sắc, có thể xem như bảo vật hiếm có khó tìm với nền âm nhạc hiện nay. Thực ra trong nước cũng không thiếu nhạc sĩ tài năng, nhưng phần lớn bọn họ đều không nhận được tôn trọng và bảo hộ. Sáng tác không thể giúp họ kiếm sống nên bọn họ chỉ có thể từ bỏ việc sáng tác. Vì thế dần dần xuất hiện vấn đề ca sĩ muốn hát nhưng lại không tìm được nhạc sĩ viết lời.

Nếu bản quyền mà không được bảo đảm thì nhạc sĩ rất khó phát triển. Mỗi khi nghĩ đến điều này Kiều Dĩ Thần đều cảm thấy

Anh đem đĩa bỏ vào CD-ROM của máy tính, mở máy phát.

Mở đầu là một bản độc tấu Bass sáng khoải tràn trề, trong nháy mắt khiến người ta toàn thân hưng phấn.

Anh tin tưởng giai điệu đó được làm ra từ tay Cố Tín.

Sáng tác của Cố Tín đều rất chất lượng, mà Kiều Dĩ Thần rất hài lòng với diễn xuất của Đinh Mông. Giọng nói của cô bình thường trong trẻo nhưng khi diễn xuất lại đặc biệt gợi cảm.

Cách cô trang điểm cũng rất đẹp, như có như không, đầy vẻ khiêu khích của một cô mèo dùng móng vuốt cào nhẹ vào người ta hơi ngứa ngứa

... Hình ảnh này cho một mình anh nhìn là đủ rồi.

Kiều Dĩ Thần chờ ca khúc kết thúc mới cất đĩa vào hộp CD.

Lúc này Đinh Mông và Giang Mạn đang bàn bạc về kế hoạch sắp tới, quảng cáo trước đó mà Giang Mạn ký giúp cô đã nhận được phản ứng rất tốt. Vì thế Đinh Mông muốn nhân dịp vừa đoạt giải nhận tiếp hai quảng cáo nữa.

Cả hai đều là quảng cáo đồ ăn vặt.

Đinh Mông rất hài lòng đối với hai quảng cáo này.

Bàn bạc công tác xong xuôi đầu vào đấy, Giang Mạn lại thấy dây chuyền ngọc thạch Đinh Mông đeo trên cổ. Cô nghĩ một lát, thuận miệng hỏi: “Dây chuyền này của cô rất dễ nhìn, tự mua à?”

Đinh Mông theo bản năng sờ sờ dây chuyền trên cổ, mở miệng nói: “Không phải, là bạn tôi tặng, chỉ là một món quà nhỏ thôi.”

“Món quà nhỏ?” Giang Mạn cười nhìn cô: “Nếu như tôi không nhìn lầm, cái vòng này của cô hẳn là chạm nổi, không chỉ là ngọc Hòa Điền tinh khiết nhất mà trình độ chạm trổ cũng là vô cùng tinh xảo.”

Đinh Mông nhú mày, cô không hiểu mấy thứ này lắm: “Chạm nổi là thế nào?”

“Có nghĩa là khối ngọc này không phải được cắt ra từ một khối ngọc lớn mà là một khối ngọc Hòa Điền hoàn chỉnh, nhà điêu khắc căn cứ vào hình dáng nó mà điêu khắc theo bản thiết kế. Mà phương diện này và chạm trổ đều yêu cầu nhà điêu khắc phải có tay nghề cao. Chiếc vòng này của cô đủ là thiết kế hay chạm trổ đều vô cùng xuất sắc. Vì thế tôi nghĩ nó được tạo ra từ tay một bậc thầy.”

“Bậc thầy?” Quý giá đến thế cơ à, “Vậy cái này bao nhiêu tiền?”

Giang Mạn đoán: “Tôi nghĩ ít nhất 180 vạn.”

Đinh Mông: “...”

Giang Mạn nhìn cô một cái, ánh mắt trở nên mập mờ: “Người tặng cô dây chuyền này nhất định có ý nghĩ khác với cô.”

Đinh Mông: “...”

Cô không đợi đến tối, trực tiếp xông đến văn phòng tìm Kiều Dĩ Thần.

Thư ký cho rằng cô đến tìm Kiều Dĩ Thần để thảo luận về việc sản xuất việc album mới nên cũng không ngăn cản.

Lúc Đinh Mông xông vào, Kiều Dĩ Thần đang nhìn máy tính. Cô đóng cửa phòng làm việc rồi đi tới.

Kiều Dĩ Thần ngược mắt nhìn cô hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Ánh mắt Đinh Mông đảo qua mặt bàn thấy CD “With you” thì tức như muốn vỡ ngực hỏi: “Cái dây chuyền này lúc trước anh nói bao nhiêu tiền?”

Kiều Dĩ Thần nói: “Mấy ngàn đồng.”

Đình Mông: “...”

Vẫn còn gạt cô!

“Vừa rồi Giang Mạn nói với em, cái này ít nhất phải 180 vạn, anh thật sự cho rằng không ai biết giá trị của nó sao?”

Kiều Dĩ Thần: “...”

“Tại sao lại muốn gạt em là mấy ngàn đồng?”

Anh trầm mặc một hồi rồi nhìn cô nói: “À, nếu anh nói cho em biết giá trị thật của nó thì em còn có thể đeo sao?”

“Đương nhiên sẽ không!” Chỉ nghĩ tới cô mang đồ mấy trăm vạn đi rêu rao khắp nơi mỗi ngày, cô nghĩ mà sợ, “Cái này nên bảo quản ở nhà, anh cũng thật là, sao lại tặng em một thứ quý giá như vậy làm gì?”

Kiều Dĩ Thần nhìn cô chốc lát rồi mở miệng: “Loại trang sức kiểu này không tính là quá đắt, với anh mà nói chỉ có em là vô giá.”

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Tâm hồn thiếu nữ của Đình Mông đang rỉ máu rồi.

Cô nhìn Kiều Dĩ Thần, thốt ra một câu từ tận đáy lòng: “Chó con, anh lúc nào cũng thích lôi từ điển ra ngâm cứu lời tỏ tình như thế à??

Kiều Dĩ Thần hơi nhếch khóe miệng, cười nói: “Anh còn cần phải tra trên mạng sao? Những bản tình ca anh sáng tác, gộp lại có thể thành một cuốn bách khoa toàn thư đấy.”

Đình Mông thán phục gật đầu: “Hay là anh đứng ra mở một trung tâm dạy học đi, lớp học tỏ tình của Chó con.

Kiều Dĩ Thần: “Hôm nay em đã hoàn thành khóa huấn luyện rồi à?”

Hừ, lại đem khóa huấn luyện ra để lảng sang chuyện khác. Đình Mông hừ một tiếng rồi đi ra ngoài.

Sắp đến cuối năm, các đài truyền hình lớn đều đang chuẩn bị tiệc tối, Đình Mông cũng được hai đài lớn mời tham gia biểu diễn vào buổi nhạc hội.

Lúc gặp được Cố Tín sau hậu trường TV ở thành phố A, điều này cũng không nằm ngoài dự liệu của Đình Mông. Năm nay Cố Tín hát lúc đếm ngược thời gian, vì anh ấy là ca sĩ chủ chốt. Không biết là ý của nhà đài, hay là ý của Cố Tín, lúc đếm ngược anh sẽ hát với cô bài [With You]

Vì thế, đây chính là lần đầu tiên Đình Mông tham gia tiệc tối cuối năm, lại may mắn được cùng khán giả đếm ngược thời gian.

Trở lại hậu trường sau khi diễn tập xong, Cố Tín và Đình Mông cùng nhau rời đi. Mặc dù đang là mùa đông, nhưng Cố Tín vẫn chỉ mặc một lớp áo như lúc trước. Anh ta nghiêng đầu nhìn Đình Mông, hỏi: “Album mới thu tới đâu rồi?”

Đình Mông thờ dãi: “Mới thu xong bài đầu tiên”.

Tiêu chuẩn của Kiều Dĩ Thần thật sự rất cao, vất vả lắm bài “Thời Gian” mới hoàn thành, lại mắc lỗi ở bài “Tình Yêu Không Hẹn Mà Đến”.

Anh nói cô hát không thể hiện được cảm xúc của một thiếu nữ đang yêu.

Đình Mông nghĩ mà buồn cười, muốn một người phụ nữ đã kết hôn đi hát bài thiếu nữ đang yêu, có phải rất ác với bản thân không?

Nhưng mà cũng may Kiều Dĩ Thần sáng tác rất nhanh. Vì cô mà anh rất chuyên tâm soạn nhạc, ca khúc thứ hai là [Nụ Hôn Rực Rỡ] đang chuẩn bị ra lò.

Không giống với [Thời Gian] trữ tình dịu dàng, [Nụ Hôn Rực Rỡ] lại là một bài hái với tiết tấu mạnh, tràn ngập hơi thở thời thượng, khiến Đình Mông muốn bước lên đài chữ T làm một người mẫu.

Aiz, chỉ sợ đến lúc đó anh lại nói là cô hát không mang lại cảm giác mới mẻ thôi?

“Đối với các bài hát trong Album này Kiều Dĩ Thần đều yêu cầu rất cao, nhưng không cần quá vội vàng, em chỉ cần tiến bộ mỗi ngày, rồi sẽ đạt đến yêu cầu của anh ta thôi.” Đường như không phát hiện ra người bên cạnh thất thần, Cố Tín mở miệng an ủi.

Đinh Mông nhìn anh ta cười: “Vâng, em sẽ cố gắng, cảm ơn anh.”

Ra khỏi hội trường, cô ngồi xe bảo vệ về nhà. Bởi vì gần đây nổi tiếng hơn, công việc cũng bận rộn hơn,, nên Giang Mạn cắt cử một trợ lý của mình hỗ trợ cô.

Bởi vì không còn lịch trình, nên Đinh Mông bảo trợ lý đưa cô về nhà. Kiều Dĩ Thần còn chưa về, Đinh Mông ăn một ít đồ ăn vặt, rồi chuẩn bị nấu cơm chiều.

Vừa rửa sạch sẽ nguyên liệu nấu ăn xong, thì Đinh Mông nghe thấy tiếng chuông cửa. Cô hơi nghi ngờ, chẳng lẽ hôm nay Chó con không mang theo chìa khóa? Cô đến cạnh cửa ấn xuống bộ đàm, trên màn hình xuất hiện hình ảnh một cô gái xa lạ.

“Anh Dĩ Thần~” Cô ta nhìn màn hình quơ tay.

Đinh Mông trừng mắt nhìn, tuy rằng cô không biết người này, nhưng cô chắc chắn rằng cô ta tới tìm Kiều Dĩ Thần. Đinh Mông ra mở cửa, người ngoài cửa chưa chịu nhìn kĩ, đã trực tiếp bỏ nhào vào người cô: “Anh Dĩ Thần, em đã về rồi!”

Đinh Mông: “.....”

Thì ra cô và Kiều Dĩ Thần lớn lên giống nhau vậy à? Chẳng lẽ đây là tướng vợ chồng mà mọi người hay nói?

Người đang bỏ nhào trong ngực cô rất nhanh đã cảm thấy khác thường, nghi hoặc mà buông ra, chân mày cũng cau lại: “Cô là ai? Sao lại ở trong nhà anh Dĩ Thần hả?”

Vấn đề này có chút nhạy cảm, cô nên nói thật hay nên nói là mình chỉ mượn dùng WC đây?

Chậm chạp không trả lời, cô gái không kiên nhẫn giục nói: “Cô bị câm điếc à? Tôi hỏi cô vì sao lại ở trong nhà anh Dĩ Thần.”

Tuy rằng Đinh Mông cảm thấy nên giải thích trước một vài thứ, nhưng cô gái mở miệng ra là anh Dĩ Thần, thật sự khiến cô nổi da gà rồi khắp người rồi.

Cô mím môi, quyết định trực tiếp bỏ qua vấn đề này. Cô cười cười, nhìn cô gái ngoài cửa nói: “Anh Chó con còn chưa tan làm, cô vào chờ anh ấy đi.”

Cô gái nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cô, tự mình lấy đôi dép lê trong tủ ra mang vào chân: “Cô là nhân viên vệ sinh mà anh Dĩ Thần thuê à?”

Đinh Mông: “.....”

Cô mới là nhân viên vệ sinh!

Bởi vì không biết đối phương có thân phận gì, nên cô cũng không giải thích nhiều. Cô gái này không xem nơi này là nhà người khác, vừa vào đã cởi áo lông ra, ngồi xuống ghế sofa: “Cô giúp tôi lấy ly nước đi.”

Đinh Mông: “.....”

Vai diễn của cô không phải nhân viên vệ sinh sao? Nhân viên vệ sinh mà còn phải phụ trách rót nước nữa à!

Cô nhìn váy ngắn trên thân cô gái, đôi chân dài nhỏ lộ ra, cười nói đi tới: “Cô tìm Kiều Dĩ Thần có chuyện gì sao?”

Cô gái lấy điện thoại ra, cúi đầu bắt đầu chơi trò chơi: “Tôi được nghỉ hè, nên trở về tìm anh ấy, chúng tôi đã hẹn rồi.”

Nghỉ hè? Hai mắt cô nhìn về cô gái trên ghế sofa, em gái này đi du học sao?

Cô về phòng tìm điện thoại của mình, liền gọi điện thoại cho Kiều Dĩ Thần. Kiều Dĩ Thần đang chuẩn bị rời khỏi phòng làm việc, thấy cô gọi điện, khước miệng giờ lên nghe máy: “Vợ à, nhớ anh hả? Anh sẽ về nhà ngay mà.”

“Ha ha.” Đinh Mông cong khóe miệng nở nụ cười: “Anh Dĩ Thần à, có một em gái du học nước ngoài trở về tìm anh kìa.”

Kiều Dĩ Thần lập tức có phản ứng, dường như nhớ tới điều gì, hơi nhăn mày: “Em ấy đang ở nhà chúng ta sao?”

“Đúng thế, anh Dĩ Thần.”

Kiều Dĩ Thần: “.....”

Đột nhiên lại có cảm giác đáng sợ rằng tối nay sẽ có một người phải ngủ ở phòng bên cạnh.

“Vợ à, em nghe anh nói, nếu anh đoán không sai, thì em ấy là Tô Nhị, nhà em ấy ở bên cạnh nhà anh, trước kia em đến nhà anh chơi đã từng gặp qua em ấy.”

“Vậy sao, em không nhớ”

“.....Anh lập tức trở về, à đúng rồi, có thể hai kỳ của em ấy còn chưa qua hết, lời em ấy nói em đừng có tin.”

Đinh Mông cúp điện thoại, suy nghĩ lại, hình như trước kia có một em gái luôn thích quần lầy Kiều Dĩ Thần, giống một cái đuôi nhỏ.

Không ngờ trong nháy mắt đã lớn nhanh vậy rồi?

Cô ra ngoài phòng khách, cô gái còn đang chơi điện thoại. Cô đến gần, kêu một tiếng: “Tô Nhị?”

Cô gái ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô, lại cúi đầu chơi điện thoại: “Tại sao cô biết tên tôi?”

À, hóa ra đúng là em ấy. Đinh Mông rót cho cô ta ly nước, để trên bàn: “Tôi vừa gọi điện thoại cho anh Chó con, anh ấy nói sẽ về ngay.”

Rót cuộc Tô Nhị cũng buông điện thoại ra, về mặt oán giận nhìn Đinh Mông: “Cô nói cho anh Dĩ Thần biết tôi ở đây sao? Tôi muốn cho anh ấy một sự bất ngờ!”

“À, trong điện thoại anh ấy cũng rất bất ngờ mà!”

Tô Nhị: ”.....”

Đinh Mông nhìn cô ta cười, đi đến bên sofa ngồi xuống, hỏi: “Cô tới tìm anh ấy có chuyện gì sao?”

“Liên quan gì tới cô?” Tô Nhị lại cầm lấy điện thoại, trò chơi kia đã kết thúc rồi, cô ta bắt đầu một lần nữa, rồi liếc mắt nhìn Đinh Mông: “Nhưng mà nói cho cô cũng không sao, tôi quay về là muốn kết hôn cùng anh ấy.”

Đinh Mông: ”.....”

Nhìn không ra anh chó con lại có sức quyến rũ lớn đến vậy, ha ha.

Vậy mà lại có một em gái ngóng trông gả cho anh chó con, vậy mà ban đầu anh còn tìm cô ký hợp đồng đấy?

..... Chẳng lẽ do Tô Nhị chưa trưởng thành?

Cô đánh giá hạt gạo nhỏ này, nhìn không cao lắm, chắc khoảng một mét sáu, cô bé mặc áo sơ mi đỏ cùng váy ngắn, thân thể lớn lên trắng nõn, nhìn qua có vẻ đã trưởng thành.

“Cô đã đến tuổi kết hôn sao?”

Tô Nhị liếc mắt xem thường: “Sang tháng hai năm sau là tôi tròn hai mươi tuổi rồi, dĩ à.”

Đinh Mông: ”.....”

Tháng hai năm sau mình đã ba mươi tuổi, thành dĩ người ta rồi! Xấu hổ quá!

Cô cầm ly nước trên bàn, nuốt xuống miếng nước cùng sự thất bại.

Năm phút sau, ngoài cửa truyền đến tiếng mở khóa. Tô Nhị bỏ điện thoại trong tay xuống, từ sofa đứng lên: “Anh Dĩ Thần đã về!”

Cô ta sửa sang lại mái tóc màu nâu, nhiệt tình chạy qua: ”Anh Dĩ Thần, anh về rồi!”

Kiều Dĩ Thần không thấy rõ thứ đang định lao vào mình là gì, theo bản năng né sang bên cạnh.

Tránh né thành công!

Tô Nhị suýt thì đụng đầu vào cửa, may mắn kịp thời kìm lại. Cô ta quay đầu, nhìn Kiều Dĩ Thần cười tươi rói: ”Anh Dĩ Thần, em đã về rồi!”

Trước tiên Kiều Dĩ Thần nhìn qua phòng khách, Đinh Mông đang ngồi trên sofa nhìn anh cười. Vì vậy khoe miệng cong lên quay qua nhìn Tô Nhị: ”A, đây không phải là Tô Nhị sao, đã lớn như vậy rồi à. Ở nước ngoài có bạn trai không?”

Một câu ” Đã lớn như vậy rồi à”. trước tiên có thể kéo ra chên lệch về vai vế, lại đến câu ”Ở nước ngoài có quen bạn trai không”, chứng minh bọn họ có quan hệ trong sạch, anh tự cho mình 100 điểm.

Tô Nhị nghe xong lời anh nói thì mắt húng nhìn anh: “Em đã nói nhất định sẽ gả cho anh Thần, sao có thể để người con trai khác làm bạn trai em chứ.”

Kiều Dĩ Thần: ”....”

Những lời này cô ta đã nói qua với Đình Mông rồi sao?

Anh mấp máy khóe miệng, nghiêm túc nhìn Tô Nhị: ”Em gái không nên nói đùa như thế, anh đã kết hôn rồi.”

Tô Nhị ngáy ngẩn cả người, qua rất lâu, vẻ mặt không tin hỏi: “Anh Dĩ Thần đừng gạt em, anh kết hôn với ai chứ?”

Kiều Dĩ Thần bước qua, kéo Đình Mông lại gần, nhìn Tô Nhị giới thiệu: “Đây là vợ anh, Đình Mông.”

Tô Nhị kinh ngạc há miệng, trừng mắt nhìn Đình Mông: “Cô ta không phải nhân viên vệ sinh sao?”

Đuôi lông mày của Kiều Dĩ Thần giật giật, nghiêng đầu nhìn Đình Mông: “Em giới thiệu bản thân mình vậy sao?”

Đình Mông nhìn Tô Nhị: “Tôi giới thiệu với cô vậy à?”

Tô Nhị: ”....”

Cô ta đột nhiên hét lên: “Em không tin, rõ ràng anh nói sẽ kết hôn với em!”

Tim Kiều Dĩ Thần đột nhiên đập mạnh, tranh thủ thời gian lấy lại thanh danh của mình:” Anh nói kết hôn với em bao giờ?”

Tô Nhị nói: “Trước khi em xuất ngoại, em đã nói với anh chờ em về chúng ta sẽ kết hôn, anh nói em phải học thật tốt, đây không phải nói suông chứ!”

Kiều Dĩ Thần: ”....”

Anh đột nhiên hiểu được vì sao cô ta thi trường cao đẳng chỉ đạt hơn ba trăm điểm.

Anh không nói nữa, đi vào phòng ngủ của mình cùng Đình Mông cầm giấy kết hôn ra, để trên bàn:” Đây là bằng chứng kết hôn của chúng tôi, em không tin thì có thể xem.”

Tô Nhị nhìn chằm chằm hai quyển sổ đỏ trên bàn rồi lại nhìn ra ngoài, giống như bị đá kích rất lớn, ngã người ngồi phịch xuống sàn nhà.

“Cô ấy không sao chứ?” Đình Mông có chút lo lắng, nhìn nét mặt của cô ta, giống như người mất hồn.

Kiều Dĩ Thần cũng nhìn sang Tô Nhị, sau đó nhìn Đình Mông nói: ”Cứ cho em ấy chút thời gian tiếp nhận sự thật tàn khốc này, em làm cơm tối xong chưa? Có thể ăn chút gì đó sẽ khiến em ấy bình tĩnh hơn.”

Đình Mông cảm thấy có lý: ” Em đã chuẩn bị đồ ăn hết rồi.”

Nghe cặp vợ chồng bên cạnh nói chuyện, Tô Nhị càng thêm ngơ ngẩn mất hồn.

Kiều Dĩ Thần nhìn Đình Mông gật đầu, lại nhìn về phía Tô Nhị: “Chúng tôi sẽ đi làm cơm, em muốn ăn gì nào?”

Tô Nhị không nói gì, Kiều Dĩ Thần cũng không hỏi lại, cùng Đình Mông đi vào phòng bếp.

Không lâu sau, truyền đến tiếng mở cửa, Tô Nhị ôm áo lông chạy ra ngoài.

Đình Mông bước ra cửa phòng bếp nhìn ra ngoài: ” Cô ấy sẽ không lên sân thượng chứ?”

Kiều Dĩ Thần giật giật khóe miệng: “Cửa sân thượng còn đang khóa mà.”

“À, vậy thì tốt rồi.” Đình Mông thở phào nhẹ nhõm, mày lại nhíu chặt: ”Nhưng mà, không phải chỉ có nhà chúng ta có sân thượng thôi đâu.”

Kiều Dĩ Thần: ”.....”

Anh không có số điện thoại của Tô Nhị, chỉ có thể gọi điện thoại cho mẹ mình, nói đơn giản tình huống ra. Mẹ Kiều bảo anh yên tâm, bà sẽ liên hệ với cha mẹ Tô Nhị.

Cuối cùng bà nói: “Chó con, mẹ lo lắng tối nay con phải ngủ ở WC đấy.”

Kiều Dĩ Thần: ”...”

Anh cho rằng chỉ có anh của anh là do bà sinh ra.

Tô Nhị lao ra khỏi nhà Kiều Dĩ Thần, một mình lang thang trên đường. Anh Dĩ Thần kết hôn là sự đả kích lớn nhất trong đời, cô ta không thể chấp nhận.

Đi đến một ngã tư, cô ta theo dừng lại theo những người phía trước. Màn hình led của cao ốc đối diện đang phát một tiết mục ca nhạc, Tô Nhị hồn bay phách lạc ngẩn đầu nhìn, phát hiện người trên màn hình là vợ anh Dĩ Thần!

Cô ấy là mình tinh?

Mày Tô Nhị giật giật, lấy ra điện thoại từ túi áo lông, mở ảnh ra xem.

Trong ảnh chụp có hai tờ giấy kết hôn, là do cô ta lên chụp lại.

Cô ta cúi đầu nhìn bên ngoài, lúc đèn xanh sáng lên, hòa vào dòng người đi sang con đường đối diện.

Con phố đối diện có một nhà hàng pizza, lúc Tô Nhị đi ngang qua, bước chân hơi do dự. Nhưng cô ta chỉ dừng hai giây rồi đẩy cửa tiệm đi vào.

Bên trong có hệ thống sưởi, rất ấm, cô ta tìm được một chỗ ngồi, cởi áo lông đặt xuống ghế.

Không lâu sau đã có nhân viên phục vụ bước đến đưa menu mời cô ta chọn món, cô ta nhìn, gọi tạm một chiếc pizza, hỏi: "Một khẩu wifì ở đây là gì?"

Nhân viên phục vụ chỉ tờ giấy bên ghế ngồi: "Một khẩu wifì viết ở trên, chúc quý khách dùng bữa vui vẻ."

Tô Nhị gạt đầu, truy cập vào internet, mở weibo của mình ra.

Cô ta tìm được một địa chỉ weibo lớn, trang kinh doanh tiêu thụ này thường xuyên đăng một số tin tức riêng tư của các minh tinh, cũng có rất nhiều fan hâm mộ đóng góp thêm chiêu trò cho họ.

Cô ta mở tin nhắn riêng, soạn một tin nhắn gửi qua: "Đình Mông và Kiều Dĩ Thần đã kết hôn."

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

"Vừa nãy mẹ anh gọi điện báo Tô Nhụy đã về nhà an toàn rồi." Kiều Dĩ Thần từ phòng khách đi tới, tiếp tục giúp Đình Mông rửa bát.

"Thế là tốt rồi." Đình Mông thực sự sợ em gái ấy sẽ nghĩ quẩn, dù sao thì cũng đã thích anh Chó con nhiều năm rồi mà.

Kiều Dĩ Thần rửa sạch xà phòng trên tay rồi ôm lấy thắt lưng Đình Mông cọ cọ: "Vợ yêu, đêm nay chúng ta tiếp tục huấn luyện thể lực nhé."

Đình Mông liếc anh: "Đêm nay anh ngủ ở phòng bên cạnh đi."

Kiều Dĩ Thần vô cùng oan ức nhìn cô nói: "Vợ à, năm mới sắp đến rồi, sao em có thể nhẫn tâm để anh ngủ một mình chứ?"

Đình Mông thờ ơ nói: "Ngày mai em có buổi biểu diễn cuối năm, đêm nay cần phải nghỉ ngơi."

Kiều Dĩ Thần: "..."

Thế nên mới phải luyện tập thể lực nhiều hơn nữa.

Đêm cuối cùng của năm cũ, Kiều Dĩ Thần lại được nếm trải cảm giác không có vợ để ôm, thật vô cùng khó ngủ.

Hôm sau Đình Mông dựa theo lịch trình đi ghi âm ca khúc, tham gia tiệc tối rồi chạy show. Hai buổi biểu diễn đều thuận lợi. Chỉ có lúc đếm ngược đến không giờ, Đình Mông ngược nhìn những quả bóng bay màu sắc sặc sỡ trên bầu trời, không thể cùng ngắm với Chó con, cũng thật có chút mất mát.

Lúc cô về nhà cũng đã muộn, Kiều Dĩ Thần vẫn chưa ngủ. Tắm xong đi ra lại thấy Kiều Dĩ Thần đang tròn mắt nhìn cô.

“Sao anh chưa đi ngủ?”

Kiều Dĩ Thần nói: “Em đón năm mới cùng người đàn ông khác làm sao anh vui được.”

Đình Mông: “.....”

Cô chui vào trong chăn, quay lưng về phía Kiều Dĩ Thần nói: “Em buồn ngủ rồi, chúc anh ngủ ngon.”

Kiều Dĩ Thần nhanh chóng lại gần, tay không an phận chui vào cổ áo của cô: “Bà xã, chúc mừng năm mới.”

“Chúc mừng năm mới....” Đình Mông khẽ nói, mà động tác của Kiều Dĩ Thần càng thêm bạo gan.

“Đừng làm loạn...” Đình Mông muốn lấy bàn tay Kiều Dĩ Thần ra khỏi người mình nhưng anh lại ôm cô chặt hơn.

“Làm một lần thôi, bảo bối....” Anh thì thầm bên tai cô, khẽ cắn vành tai, đôi mắt mang theo chờ mong nho nhỏ.

Chắc tại mỗi lần làm chuyện này Kiều Dĩ Thần đều gọi cô là bảo bối nên bây giờ vừa nghe thấy anh gọi bảo bối cô lại thấy thật ám muội.

Tay kia của Kiều Dĩ Thần đã chui vào dưới váy, Đình Mông hừ hừ hai tiếng, chấp nhận nói: “Hôm nay em hơi mệt, đừng giống lần trước...” Kịch liệt.

Mặc dù cô không nói ra hai chữ ấy nhưng Kiều Dĩ Thần cũng hiểu được. Anh cười cười, xoay người đặt Đình Mông dưới thân, ngậm môi dưới của cô: “Yên tâm, anh sẽ vô cùng nhẹ nhàng.”

Kiều Dĩ Thần vô cùng hưởng thụ khoảnh khắc hơi thở hai người giao hòa với nhau.

Hôm sau là mừng một, khắp thành phố đều chìm trong không khí của năm mới.

Tối qua Đình Mông ngủ muộn, vốn định nhân sáng nay rảnh rỗi ngủ một giấc thật ngon, nào ngờ lại bị di động đánh thức.

Kiều Dĩ Thần đang ngủ, anh định tắt luôn điện thoại của Đình Mông, nhưng lại thấy người gọi đến là Giang Mạn.

Anh hơi chần chờ, lay người bên cạnh: “Vợ ơi, Giang Mạn gọi điện này.”

Đình Mông vốn vừa sợ vừa tôn kính người đại diện này nên nghe thấy tên của cô ấy liền tỉnh ngủ. Cô vội vàng cầm lấy điện thoại trong tay Kiều Dĩ Thần, nghe máy. Còn chưa kịp nói gì thì giọng nói của Giang Mạn đã vang lên bên kia đầu dây: “Em mau nói cho chị biết, có phải em kết hôn với Kiều Dĩ Thần không?”

Trong lòng Đình Mông nhảy dựng, hỏi lại theo phản xạ: “Sao chị lại hỏi vậy?”

Giang Mạn nói: “Giấy chứng nhận kết hôn của hai người bị đưa lên mạng rồi.”

Lúc này Đình Mông tỉnh hẳn, trái tim cô đập không ngừng, thậm chí hô hấp cũng trở nên dồn dập. Kiều Dĩ Thần thấy sự khác thường của cô thì dùng ánh mắt hỏi: “Vợ, em làm sao vậy?”

Đình Mông nhìn anh, cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại: “Thực xin lỗi chị, chúng em quả thật đã kết hôn.”

Kiều Dĩ Thần nghe vậy, mày nhu lại.

Ở đầu dây bên kia, Giang Mạn im lặng một lúc rồi mới lên tiếng: “Hai đứa kết hôn không có gì sai cả, nhưng mà giấu chị là lỗi lớn. Hiện tại chúng ta không có phương án dự phòng nào, rất bị động. Tóm lại hai đứa mau đến công ty đi, Hương tổng đã ở đây rồi.”

Đình Mông: “...”

Xong đời... Ngay cả Hương tổng cũng biết rồi.

Kiều Dĩ Thần thấy sắc mặt Đình Mông tái nhợt ngắt điện thoại, lo lắng sờ mặt cô: “Giang Mạn biết chúng ta kết hôn rồi à?”

Đình Mông mím môi nói: “Giấy kết hôn của chúng ta bị đưa lên mạng.”

Kiều Dĩ Thần nhu mày. chuyện này nghiêm trọng hơn tưởng tượng của anh.

“Chúng ta cứ đến công ty trước đã.” Anh xoay người xuống giường, lấy quần áo từ trong tủ ra.

Đến cả bữa sáng hai người cũng không ăn đã vội vàng đến công ty. Mặc dù hôm nay là Tết Nguyên Đán nhưng vẫn có rất nhiều nhân viên đến làm việc.

Hiển nhiên là bọn họ đã biết chuyện của Đình Mông và Kiều Dĩ Thần, ánh mắt nhìn về phía hai người họ có vẻ lúng túng.

Hiện tại Đình Mông cũng không để ý đến ánh mắt của người khác mà cùng Kiều Dĩ Thần vội vàng vào phòng của Hương Quang.

Giang Mạn và Hương Quang đều đang ngồi trong phòng. Hương Quang thấy Kiều Dĩ Thần bước vào thì liền cười với anh: “Có lẽ tôi nên chúc mừng cậu đã kết hôn trước nhỉ? Nhưng mà cậu còn chưa mời tôi uống rượu mừng đâu đấy, đúng là nhỏ nhen mà?”

Kiều Dĩ Thần nói lỏng cà vạt, ngồi xuống đối diện: “Hiện tại tôi không có tâm trạng nói giỡn với anh.”

“Ok, vậy thì để Giang Mạn nói chuyện với cậu đi.” Hương Quang liếc nhìn Giang Mạn, ý bảo cô nói qua về tình hình bây giờ.

Giang Mạn nhanh chóng tiếp tục câu chuyện: “Nếu phóng viên chỉ chụp được hình hai người ở cùng nhau thì tôi có thể nói là hai người đang hẹn hò, dù sao gần đây hai người đang thu album, lâu ngày sinh tình cũng là điều bình thường. Nhưng đối phương lại trực tiếp đưa giấy chứng nhận kết hôn của hai người lên mạng. Vì thế chuyện kết hôn này chắc chắn phải thừa nhận.” Nói tới đây, cô nhìn về phía Đình Mông và Kiều Dĩ Thần: “Có thể vạch trần chuyện hai người kết hôn nhất định là người thân quen, chắc hai người cũng đã biết là ai rồi nên tôi cũng không muốn nói nhiều nữa.”

Đình Mông nhú mày, không ngờ em gái cấp 3 này lại nhấn tâm như vậy, bày ra trò này để trả thù Dĩ Thần ca ca của em ấy! Tình yêu của em gái này không phải ai cũng tiếp nhận được!

Kiều Dĩ Thần tất nhiên cũng nghĩ đến Tô Nhụy làm, nhú mày im lặng.

Giang Mạn tiếp tục nói: “Chuyện người nổi tiếng giấu việc kết hôn cũng bình thường, nếu hai người chỉ đơn giản là giấu giếm việc này thì tôi nhất định có thể giải quyết được. Nhưng vấn đề bây giờ là thời gian hai người kết hôn cũng bị lộ ra.” Cô chạm vai cái trên màn hình máy tính bằng rồi để xuống bàn: “Đối phương không chỉ chụp bên trên mặt mà còn có cả nội dung bên trong nữa. Bên trên có thời gian đăng ký kết hôn là tháng sáu năm nay, mà lúc đó Đình Mông đang tham gia “Âm thanh của tự nhiên”.”

Kiều Dĩ Thần nhú mày càng chặt.

Quả nhiên, Giang Mạn nói ra hậu quả tệ nhất: “Bây giờ mọi người nghi ngờ ngôi vị Quán quân của Đình Mông là do đi cửa sau.”

“Danh hiệu Quán quân của Đình Mông là do cả ba giám khảo cùng lựa chọn, không lẽ bọn họ cho rằng tôi đã mua chuộc Tiểu Kỳ và Tôn Nhụy sao?” Ánh mắt Kiều Dĩ Thần thoáng tức giận.

Hương Quang nở nụ cười, tựa vào ghế nói: “Cho dù bọn họ nói như vậy tôi cũng không ngạc nhiên lắm, Tinh Diệu muốn lợi dụng chuyện này để bôi nhọ Đình Mông.”

Kiều Dĩ Thần nhìn Hương Quang: “Chẳng phải anh cũng dùng chiêu quảng cáo này hay sao?”

Hương Quang bắt đầu dĩ nhiên: “Lúc kết hôn không thêm nói cho tôi biết, giờ muốn nhờ tôi thì tự giác quá vậy.”

Kiều Dĩ Thần tức giận nói: “Đám cưới còn chưa tổ chức, yên tâm, nhất định không thể thiếu tiền mừng của anh được.”

Giang Mạn không có thời gian nghe hai người bọn họ nói lời vô nghĩa, quay đầu nói với Đình Mông: “Hiện tại phản ứng mạnh mẽ nhất ngoài những kẻ muốn bôi nhọ thì còn có fan của em nữa. Việc đầu tiên mà em phải làm bây giờ là xoa dịu người hâm mộ.”

Đình Mông cúi đầu nhìn hình ảnh trên mạng, hai tờ giấy chứng nhận kết hôn đỏ rực, mặc dù thông tin cá nhân của người chụp bị giấu đi nhưng ngày giờ đăng ảnh thì rất rõ ràng.

Cô mím môi, ngẩng đầu nói với Giang Mạn: “Em sẽ nhanh chóng thông báo cho fan. Em thực sự xin lỗi vì đã giấu mọi người lâu như vậy.”

“Lời xin lỗi thì để nói cho fan đi, giờ em đi viết thông báo luôn, viết xong thì đưa cho chị xem trước đã.”

“Vâng.”

Đình Mông dùng máy tính bảng trên bàn để viết, sau khi xóa, sửa chữa một số câu thì bàn thảo cuối cùng là như vậy —

Hôm nay là mùng một Tết, đáng lẽ status đầu tiên là chúc mọi người năm mới vui vẻ, nhưng giờ lại đổi thành status giải thích. Sáng sớm hôm nay bị người đại diện gọi đến công ty nói rằng có người tiết lộ giấy chứng nhận kết hôn của tôi và Kiều Dĩ Thần lên mạng. Tôi muốn nói lời xin lỗi với mọi người, chuyện tôi và Kiều Dĩ Thần kết hôn vào tháng sáu năm nay đã không nói cho mọi người biết. Cảm thấy vô cùng có lỗi khi đã giấu giếm lâu như vậy.

Bởi vì thời điểm kết hôn còn chưa ra mắt công chúng, nên không nghĩ tới chuyện công khai việc này, không ngờ sau này lại bước lên con đường âm nhạc. Chúng tôi đã bỏ lỡ thời điểm công bố tốt nhất, vốn muốn tìm một cơ hội thích hợp để nói với mọi người nhưng không ngờ phải dùng cách này để thông báo.

Tôi không dám mong tất cả mọi người có thể thông cảm hay tha thứ cho tôi, nhưng tôi nhất định phải nói rõ về ngôi vị quán quân mà tôi đạt

được trong “ Âm thanh của tự nhiên”. Tôi chắc chắn với mọi người rằng tôi không hề lợi dụng quan hệ với Kiều Dĩ Thần để giành được ngôi vị này.

Tôi không thẹn với lương tâm của mình.

Cuối cùng, tôi muốn nói với người đã dùng ảnh chụp giấy chứng nhận kết hôn của chúng tôi để bôi nhọ, thực ra tôi rất tức giận. Không cần biết tại sao cô lại làm như vậy, tôi chỉ biết rằng hành động đó vô cùng thấp kém.

Cô đưa bản thảo cuối cùng cho Giang Mạn xem, Giang Mạn gật đầu nói: “Được rồi, cứ đăng cái này đi. Có thể nhận ra người viết rất chân thành. Còn những chuyện sau đó thì cứ để bọn chị lo, trước khi chị thông báo thì em không cần làm gì cả.”

Đình Mông gật đầu đồng ý, đăng những gì đã viết lên Weibo. Sau khi đăng không lâu, dòng tin tức đó liền nhận được lượng bình luận kinh người. Nhanh chóng có hai nhân viên PR giúp cô, chắc là nhân viên tiếp thị của Hướng tổng bồi dưỡng.

Trước kia cô cảm thấy không thích mấy nhân viên tiếp thị này. Nhưng mà bây giờ lại phải cảm ơn họ.

Cô nhìn số bình luận tăng liên tục, chuẩn bị tâm lý mở ra xem.

“Chuyện cười đầu năm, người qua đường gửi lời chúc mừng.”

“Mông chủ đừng buồn, hầu hết Tiểu Chanh là nữ, không nghĩ tới việc gả cho cô đâu [cười]. Mặc dù việc Mông Chủ đột nhiên có áp trại tướng công khiến chúng tôi vô cùng ngạc nhiên nhưng thực sự muốn chúc mừng hai người. Chúc mừng năm mới~”

“Tin tưởng ngôi vị quán quân này là do Mông Chủ dùng thực lực giành được, còn chuyện kết hôn....Tôi xin đi khóc một lát [T_T] ~”

“Ha ha, chỉ dựa vào việc có mối quan hệ với giám khảo và giấu giếm chuyện đã kết hôn mà dám kết luận người ta thấp kém hay không sao?”

“Cô thế mà đã kết hôn rồi [cúi chào]”

“Không thể chấp nhận được chuyện giấu giếm này, đã thành anti [cúi chào]”

“Những người có liên quan có thể chủ động out ra khỏi showbiz được không vậy?”

“Những kẻ nói rằng Mông Chủ dựa vào quan hệ để lấy ngôi vị quán quân có xem “ Âm thanh của tự nhiên không vậy? Xem đi đã rồi hãy đến bôi nhọ người khác nhé?”

“Mặc kệ nói như nào đi chẳng nữa thì việc giấu chuyện đã kết hôn cũng khiến fan cảm thấy tổn thương và thất vọng. Nhưng may cô là nữ chứ nếu là ca sĩ nam thì [cười], mặc dù vậy vẫn tin rằng cô có thực lực.”

“Có thể chụp được giấy kết hôn thì chắc là người bên cạnh rồi? Không những vậy Mông Chủ còn đưa cho cô ta xem nữa chứng tỏ là người rất rất quen thuộc đúng không? Thật đáng sợ....”

“Lần trước lúc Mông Chủ giúp chế tác Kiều tôi đã thấy hai người họ có gian tình rồi mà. A, tôi nói linh tinh thôi. [cười]”

Đình Mông đang xem thì phát hiện Kiều Dĩ Thần cũng đang bình luận trên Weibo. Chẳng qua Weibo của anh vốn không được để ý nhiều, fan cũng chỉ có mấy vạn.

Kiều Dĩ Thần: “Chuyện giấu các bạn là chúng tôi không đúng, nhưng mỗi lựa chọn của tôi khi làm giám khảo cho “ Âm thanh của tự nhiên” đều căn cứ vào biểu hiện của từng ca sĩ. Tôi cũng không thẹn với lương tâm. Lời cuối cùng là nói cho kẻ đã bôi nhọ chúng tôi, chúng tôi đều biết là cô làm rồi, sau này không cần liên lạc với nhau nữa.”

Đình Mông nhìn anh nói: “Chó con, độ nổi tiếng của anh trên Weibo thấp như vậy, bình luận của anh không phải ai cũng nhìn thấy đâu.

Kiều Dĩ Thần: “....”

Anh muốn ủng hộ vợ mình không được chắc!

Nhưng Đình Mông nói sai rồi. Sau khi biết cô kết hôn với Kiều Dĩ Thần, mọi người bắt đầu quan tâm đến Weibo của Kiều Dĩ Thần. Chưa đến nửa tiếng Weibo của Kiều Dĩ Thần đã đột phá 10 vạn.

Có rất nhiều người: fan, antifan và cả người qua đường bình luận dưới bài của anh.

“Tôi vẫn luôn thích âm nhạc của anh, tôi cũng xem chương trình “ Âm thanh của tự nhiên” rồi. Sự thật là anh không hề thiên vị Đình Mông bởi vì cô ấy hát rất tốt.”

“Kiều chế tác thật tốt với Mông Chủ của chúng ta!”

“Xem như anh là người có trách nhiệm, thông báo cùng với Mông Chủ, nếu không thì mất Mông Chủ quá kém rồi.”

“Có thể công bố kẻ đã phát tán tin tức không? Tôi sẽ băm thành từng mảnh :]”

“Chắc việc giấu chúng tôi là ý của Đình Mông rồi? Dù sao anh cũng không phải nghệ sĩ nên chuyện này không có ảnh hưởng với anh. Đây chính là nỗi khổ của những người lấy vợ là ca sĩ đó.”

Kiều Dĩ Thần đọc bình luận, nhú mày trả lời bình luận thứ 2.

Kiều Dĩ Thần: “Ý định lúc đầu của chúng tôi không phải giấu giếm mọi người. Đình Mông cũng đã nói rồi, lúc đầu căn bản không tồn tại vấn đề công bố hay không bởi vì chúng tôi không phải nghệ sĩ. Sau này cô ấy ra mắt công chúng thì chúng tôi lại chờ một cơ hội thích hợp hơn để công bố chứ không phải cô ấy lo sợ sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp. Tôi mong rằng mọi người đừng hiểu lầm cô ấy. Chúng tôi thực sự yêu nhau.”

“Chúng tôi thực sự yêu nhau [doge]”

“#chúng tôi thực sự yêu nhau #đã giúp các bạn đứng đầu danh sách tìm kiếm, không cần cảm ơn :]”

“A, #chúng tôi thật sự yêu nhau #”

“Chế tác Kiều chắc muốn nhấn gùi luôn ở Weibo của mình [cười] chúng tôi thật sự rất yêu nhau #”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Ít nhất thì cũng có Đường Thi Nhiên phản hồi lại.

Đường Thi Nhiên: Đình Mông kết hôn với Kiều Dĩ Thần từ bao giờ mà chúng ta tham gia chương trình lâu như vậy cũng không biết [hoảng sợ], hành động này mà không dùng vào giới giải trí thì hơi tiếc đó [doge]. Đau lòng cho những đối thủ vì cô ta mà bị loại như Mộ Song, rõ ràng có thực lực nhưng lại bị một phiếu của giám khảo Kiều mà dừng lại.

Đình Mông vẫn luôn kiểm tra Weibo nên rất nhanh thấy được phản hồi này. Cô thực không nghĩ tới Đường Thi Nhiên lại nói thẳng ra như vậy. Đây là muốn xé rách mặt với nhau sao?

Giang Mạn cũng thấy được dòng phản hồi này, cô nói với Đình Mông: “Không cần để ý đến Đường Thi Nhiên, cô ta là người Tinh Diệu, bởi đen em cũng vì bị ép thôi, chứ cô ta không dám đăng Weibo kiểu này đâu.”

Đình Mông mím môi, quả nhiên ở trong số đen của Tinh Diệu không giống bình thường. Không những vậy lần này Tinh Diệu còn định anti 2 người, nhất định là đang rất vui vẻ đi?

Có vẻ nhìn ra sắc mặt Đình Mông không tốt lắm nên Giang mạn mở miệng: “Em không cần sốt ruột, Đường Thi Nhiên up Weibo này mất nhiều hơn được. Bộ phận PR đã gửi cho tôi kế hoạch khẩn cấp rồi, vẫn câu nói kia, trước khi tôi thông báo thì đừng có bất cứ phản ứng nào.”

“Em biết rồi.” Đình Mông gật đầu, cô rất tin tưởng năng lực làm việc của Giang Mạn.

“Hai người có thể quay về làm việc được rồi. Không thể vì chuyện này mà trì hoãn việc luyện tập được.”

Bây giờ Đình Mông quả thực không có tâm trạng thu âm, nhưng Kiều Dĩ Thần rất đồng ý với Giang Mạn: “Tới phòng thu.”

Lời này là nói với Đình Mông. Đình Mông nhìn anh rồi đi theo ra ngoài.

Chuyên viên ghi âm đang ở bên trong thấy hai người đi vào bỗng cảm thấy không biết nên dùng biểu cảm nào để đối mặt với họ. Anh ta xấu hổ cười cười: “Hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi ra ngoài trước đây!”

Đình Mông: “...”

Anh ta mà ra ngoài thì ai là người ghi âm đây!

Kiều Dữ Thần rót cho Đinh Mông một cốc nước ấm, đặt vào tay cô: “Em cứ nghỉ ngơi một chút đi, anh ta sẽ vào ngay thôi.”

.....

Đinh Mông cúi đầu, bỏ điện thoại ra kiểm tra Weibo. Cô rất quan tâm tới phản hồi vừa rồi của Đường Thi Nhiên, khi mở ra thì phát hiện đã có rất nhiều bình luận bên dưới.

“Thật là chua [doge]”

“Đường nương nương đừng có ở đây mà nói người ta, lo cho chính mình đi kìa? [doge]”

“Ủng hộ Nhiên Nhiên! Vị trí đầu vốn là của cô! Cô hát hay hơn Đinh Mông!”

“Đường nương nương chính mình không phục cũng đừng kéo cả Mộ Song của tôi vào được không? Tâm trạng của Mộ Song bây giờ nhất định rất tệ.”

“Vì trận chung kết cả ba giám khảo đều chọn Đinh Mông nên Đường nương nương chỉ có thể mang Mộ Song ra để nói thôi. [nháy mắt].”

“Vậy mà vẫn có người nói hộ cho Đinh Mông ư? Cô ta đã giấu hôn lại còn lợi dụng lấy vị trí quán quân, fan của cô ta đều là cuồng ngược ư?”

“Đừng có nói thêm gì nữa, trong chương trình này cô ấy quả thực hát tốt hơn cô. Đừng có ghen tỵ như thế, khó xem lắm.”

“Đinh Mông _ Mông Chủ mau trả lại vị trí Quán quân cho Nhiên Nhiên của chúng tôi đi! Đi cửa sau mà không biết xấu hổ à!”

“Vốn đang thích cô nhưng cái Weibo này khiến tôi phải nghĩ lại. Đừng quên cô cũng đánh mất giải thưởng Nghệ sĩ mới rồi.”

Đinh Mông xem một lát lại phát hiện Mộ Song up Weibo phản hồi lại Weibo của Đường Thi Nhiên..

Mộ Song: Không cần cô đau lòng, lúc trước cô cũng đi khắp nơi nói bác tôi là nhà sản xuất “Âm thanh của tự nhiên” còn gì? Bác của tôi quả thật là nhà sản xuất, nhưng tôi không làm gì thẹn với lương tâm. Trong trận đấu với Đinh Mông, cô ấy quả thực hát tốt hơn tôi, ai cũng biết rõ. Trong trận đấu này có người thắng thì sẽ có người thua. Chẳng qua là có người thua trong vinh quang, có người thì không.”

Đinh Mông ngẩn người, cô không nghĩ tới Mộ Song sẽ nói giúp mình. Trong chương trình hai người cũng không nói chuyện với nhau, Mộ Song cũng giống Đường Thi Nhiên, bị thua bởi cô. Nhưng sau đó cô ấy lại ra mặt nói giúp cô, quả thực là cảm động!

Nhóm fan cũng bình luận dưới Weibo của Mộ Song, nói chung năm mới họ rất bận rộn.

“Đường nương nương quả thực vẽ chuyện.”

“Song của tôi soái quá! Thích nhất là ca khúc của chị, nghe nói gần đây chị muốn ký hợp đồng đúng không? Mong chờ ca khúc mới của chị quá!”

“Đường nương nương không hổ danh là kẻ tâm cơ nhất “Âm thanh của tự nhiên”

“Công ty Mộ Song sẽ ký là Quang Thần hả? Thảo nào lại nói chuyện giúp ông chủ.”

“Chỉ cần so sánh khi độ (khí chất + độ lượng) này là đã có thể phân cao thấp rồi.”

“Cảm ơn cô đã nói giúp Mông Chủ, người tốt sẽ được báo đáp.”

Đinh Mông xem bình luận một lát rồi ngắt đầu hỏi Kiều Dữ Thần: “Mộ Song sẽ ký hợp đồng với Quang Thần à?”

Kiều Dữ Thần gật đầu nói: “Quả thực có chuyện này, nhưng mà Weibo của cô ấy cũng là nói thật. Hơn nữa anh thấy Giang Mạn sẽ không PR cho Mộ Song, mà là nhà sản xuất Mộ.”

Quả nhiên không lâu sau thì nhà sản xuất Mộ phản hồi Weibo của Mộ Song: “Nếu “Âm thanh của tự nhiên” thật sự có gian lận thì người đó chắc chắn là Mộ Song chứ không tới lượt Đinh Mông.”

Đinh Mông: “...”

Nhà sản xuất Mộ có cần đẹp trai như vậy không.

“Được rồi, kế hoạch làm sáng tỏ của công ty đã bắt đầu, anh đi tìm chuyên viên ghi âm về, em có thể chuyên tâm thu âm.” Kiều Dữ Thần nói xong thì ra ngoài tìm chuyên viên ghi âm. Tâm tình của Đinh Mông từ sáng đến giờ vẫn không yên, thu âm không được tốt, nhưng may là

Kiều Dĩ Thần không mắng cô một lần nào cả.

Chuyên viên ghi âm suy nghĩ rồi nói với Kiều Dĩ Thần: “Hay để chiều thu lại đi, dù sao hôm nay cũng không có lịch, cứ từ từ thu cũng được. Bây giờ muốn tỉnh tâm thì hơi khó.”

Kiều Dĩ Thần gật đầu, bảo Đinh Mông đi ra. Lúc này gần trưa, cửa căn tin đã mở, Kiều Dĩ Thần liền cùng Đinh Mông đi ăn cơm.

Đinh Mông ngồi ở vị trí trên cùng chờ Kiều Dĩ Thần mua cơm, nhịn không được lôi điện thoại ra xem. Trên Weibo đã bắt ngờ thay đổi. Đầu tiên là Thi Nhu đăng lên một dòng weibo: “Ha ha, hóa ra Đinh Mông và Kiều Dĩ Thần là vợ chồng à, thảo nào lúc ấy lại vội vã ra mặt vì anh ta”, sau đó lại xóa đi.

Hai vị giám khảo còn lại của “Âm thanh của tự nhiên” là Tiểu Kỳ và Tôn Nhuê đều đăng weibo giải thích bọn họ không bị ai mua chuộc hết, mỗi phiếu đều là đánh giá của bản thân.

Đinh Mông có chút chán nản, bởi vì chuyện của chính mình mà khiến cho mọi người không được ăn tết ngon lành

Cô gửi tin nhắn tới tất cả mọi người đã nói giúp cô, nội dung chỉ có hai chữ: cảm ơn.

Sau khi gửi xong thì cất di động, vừa hay Kiều Dĩ Thần mua hai phần thức ăn trở về: “Em muốn ăn canh không? Hôm nay có canh xương sườn rong biển.”

Đinh Mông đứng lên nói: “Để em đi lấy canh.”

Cô cầm hai bát canh đi về phía cửa sổ. Di mức canh cho cô rất nhiều sườn, khiến Đinh Mông cảm thấy xấu hổ: “Cảm ơn cô, không cần nhiều như vậy đâu ạ.”

Di đỏ cười tủm tỉm nói: “Không sao không sao đâu, trong này còn nhiều lắm, cháu hãy ăn nhiều một chút, cô rất thích nghe cháu hát.”

Đinh Mông ngạc nhiên bụng bát, cảm thấy cảm động: “Cảm ơn cô.”

Cô cẩn thận bưng hai bát canh về bàn, Kiều Dĩ Thần không nghĩ tới: “Hôm nay không có người đến ăn hay sao mà nhà bếp hào phóng vậy?”

Đinh Mông nói: “Di đỏ cũng là Tiểu Chanh, sớm biết vậy em đã thường xuyên đến đây ăn.”

Kiều Dĩ Thần ngán người, thấp giọng cười cười: “Vậy em ăn nhiều một chút đi, Mông Chủ.” Anh đem chân gà của mình cho Đinh Mông, cô cũng không khách khí nhận lấy.

Bàn bên cạnh vừa hay có hai đồng nghiệp nữ bưng đồ ăn đến, thấy Kiều Dĩ Thần đang gấp rau cho Đinh Mông thì ồn ào: “Ai zô, thì ra Kiều Đại sẵn sóc như vậy? Khi nào mới được uống rượu mừng đây?”

Kiều Dĩ Thần nghiêng đầu nhìn các cô: “Sắp rồi, đến lúc đó thôn báo cho các cô chuẩn bị lì xì.”

Một nữ sinh khác ngạc nhiên nói: “Kiều Đại lương cao như vậy còn muốn lì xì của chúng tôi nữa sao!”

“Đúng rồi! Muốn tiền lì xì cũng được, nhưng tiệc rượu tôi muốn một bàn 9999.”

Đinh Mông: “...”

Thật là làm khó nhau mà!

Ồn ào một lúc lâu như vậy cũng khiến tâm trạng Đinh Mông tốt lên một chút. Ăn cơm xong Giang Mạn lại gọi cô vào phòng, nói với cô một tin tức xấu: “Hai quảng cáo lúc trước nhận cho em, một cái đã hủy bỏ.”

Đinh Mông ngây ngời một chút, sau đó gật đầu: “À.”

“Quảng cáo sô cô la vẫn chọn em làm người phát ngôn, mấy ngày nữa đi chụp ảnh, chị sẽ thông báo thời gian cho em sau.”

“Vâng.”

Giang Mạn nhìn cô nói: “Đừng để chuyện này ảnh hưởng, lúc trước là do bản thân em muốn ca hát, giờ nhất định phải làm tốt nhất.”

Đinh Mông trầm mặc nói: “Em biết rồi.”

Sau khi rời khỏi văn phòng của Giang Mạn cô lập tức đi tìm chuyên viên ghi âm. Kiều Dĩ Thần thấy sắc mặt cô không tốt liền đến bên hỏi: “Sao thế? Giang Mạn đã nói chuyện gì với em?”

Đinh Mông lắc đầu: “Không có gì, chỉ là có một quảng cáo mới hủy bỏ.” Thực ra cô không để ý lắm đến việc này, chẳng qua cho dù cô đã giải thích trên Weibo rồi mà vẫn hủy bỏ thì liệu có người muốn mua Album của cô sao?

Album lần này là tâm huyết của Kiều Dĩ Thần, cũng là lý tưởng của Kiều Dĩ Thần, nhưng bây giờ sắp bị hủy trong tay cô rồi.

Kiều Dĩ Thần thấy cô vẫn không vui, tưởng cô còn lo lắng về chuyện giải thích sáng nay: “Rất nhiều nghệ sĩ lúc ra mắt cũng bị bôi nhọ, ngay cả Tư Mã Tiêu Tiêu lúc đầu cũng bị mắng cắt khỏi Showbiz. Em không cần để ý lời nói của bọn họ, đối phó với anti fan là phải dùng chính tác phẩm của mình để chứng minh. Trong giới giải trí, thực lực mới là yếu tố quyết định.”

Đinh Mông mím môi gật đầu: “Em hiểu rồi, em sẽ chuyên tâm thu nhạc, nhưng không biết chuyện này có ảnh hưởng đến lượng tiêu thụ album hay không?”

Cô hiểu, sẽ có rất nhiều fan sẽ bỏ đi vì sự kiện này.

Kiều Dĩ Thần cong miệng, xoa tóc cô: “Em không cần lo lắng, mặc kệ lượng tiêu thụ của Album này như thế nào anh đều cân được hết.”

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Tim Đinh Mông đập càng nhanh hơn, ngay cả trong lỗ tai cũng toàn là tiếng bùm bùm.

Chuyên viên ghi âm ngồi một bên cảm thấy đau lòng, yên lặng đi ra ngoài. Từ khi cặp vợ chồng này công khai quan hệ, không thể nào đổi mặt.

Anh ta ngồi bên ngoài hứng gió lạnh một lát rồi bị Kiều Dĩ Thần gọi vào.

Buổi chiều tâm trạng Đinh Mông đã tốt hơn nhiều, lần thu xong [Tình Yêu Đến Bất Ngờ]

Chuyên viên thu âm đoán có lẽ là do lời tâm tình của Kiều Đại khiến cô ấy lấy lại được tâm hồn thiếu nữ sao?

Miệng lưỡi của Kiều Đại thật đáng khen.

Thu xong bài hát này thì coi như mọi người đã hoàn thành công việc, dù sao hôm nay cũng là tết Nguyên Đán, muốn về sớm hơn một chút.

Bởi vì đã công khai quan hệ, nên Kiều Dĩ Thần cũng không kiêng dè gì, tự mình lái xe đưa Đinh Mông về nhà.

Ngồi trên xe của Kiều Dĩ Thần, cuối cùng Đinh Mông cũng có thời gian rảnh lấy điện thoại ra xem. Trên điện thoại có mấy cuộc gọi nhờ, là của Tường Nam Tình, mẹ cô cũng gọi tới. Cô gọi cho mẹ trước để xem xảy ra chuyện gì rồi mới gọi cho Tường Nam Tình.

Điện thoại vừa kết nối thì giọng Tường Nam Tình đã truyền tới: “Ngọa tào (*khó vào đời, câu cửa miệng của dân đi làm khi gặp khủng hoảng kinh tế) Mông Mông cậu khỏe chứ? Cậu không nghe điện thoại của tớ, tớ còn nghĩ cậu đang lơ lửng trên mây đấy!”

Đuôi lông mày Đinh Mông giật giật, nói: “Buổi chiều ở trong phòng thu, không mang theo điện thoại.”

“À, ra là vậy” Tường Nam Tình thở ra một hơi, rồi nói: “Đúng rồi, mẹ cậu lo lắng cho cậu lắm đấy, vừa này còn gọi cho tớ.”

“Tớ biết mà, vừa rồi mình đã gọi về rồi, không có việc gì đâu.”

“Ừ ừ. Hôm nay mình ngủ đến thẳng giữa trưa mới dậy, vừa mới lên mạng thì thấy chuyện của cậu và Kiều Dĩ Thần bị lộ. Cậu yên tâm đi, với tư cách tá hữu hộ pháp sẽ đứng ta bảo vệ cậu, tớ cùng Tiểu Trác Từ sẽ quét sạch đám anti fan, sẽ tổ chức lại fan của chúng ta, tóm lại chuyện hậu viên cứ giao cho chúng tớ, cậu chuyên tâm mà thu âm đi nhé.”

“Cảm ơn cậu, Nam Tình.” Đôi mắt Đinh Mông có chút đỏ lên, cô không phải một thân một mình, cô còn có bạn bè.

“A không có gì, cậu xúc động như thế làm gì, còn nói cảm ơn nữa chứ? Giao tình mười mấy năm của chúng ta không ngờ thực sự phai nhạt rồi.”

Đinh Mông bị ngữ điệu tang thương của cô ấy chọc cười: “Đến lúc ra Album, mình sẽ đưa cho cậu một bản có chữ kí, để cậu làm bảo vật gia truyền.”

Tường Nam Tinh cũng cười: "Chờ cậu làm xong Album, chúng ta đi ăn thịt xiên nướng đi! Tam giác sắt chúng ta đã lâu không tụ họp!"

"Được!" Đinh Mông sáng khoái đáp ứng, lại bổ sung thêm: "Mang theo cả Kiều Dĩ Thần."

Kiều Dĩ Thần đang lái xe nghiêng đầu nhìn cô, khoe miệng im lặng khẽ cong lên. Vợ yêu nhà anh lại thêm ăn thịt xiên nướng rồi.

Đinh Mông cúp máy xong, mới phát hiện Kiều Dĩ Thần đang chạy trên con đường không phải đường về nhà: "Chó con, chúng ta đi đâu thế?"

Kiều Dĩ Thần nói: "Hôm nay mẹ anh cũng gọi điện đến, bà lo lắng cho chúng ta, kêu chúng ta sang ăn một bữa cơm."

"À được." Đinh Mông gật đầu.

Khi đến nhà họ Kiều, Đinh Mông phát hiện trừ người nhà Kiều Dĩ Thần ở đây, còn có thêm Tô Nhị. Bên cạnh cô ta có thêm một người phụ nữ trung niên, có chút giống cô ta, hẳn là mẹ cô ta.

Kiều Dĩ Thần thấy Tô Nhị thì lập tức nhíu mày, anh liếc nhìn mẹ mình, mẹ Kiều cười ha ha hai tiếng rồi nói: "À, mẹ Tô Nhị muốn sang xin lỗi, mẹ đã nói các con không muốn thấy con bé, nhưng hai người họ vẫn muốn ở lại."

Sắc mặt mẹ Tô Nhị lập tức trở nên khó coi, bà tin chắc rằng nếu không phải hai nhà quen biết nhiều năm, bọn họ đã sớm đuổi hai người ra ngoài. Nhưng mặc kệ thế nào, chuyện này quả thật do Tô Nhị không đúng, bà đành phải cố gắng kiên trì kéo con bé sang xin lỗi: "Chuyện trên weibo thật sự có lỗi, tôi đã dạy dỗ Nhị Nhị rồi, con bé cũng biết mình đã sai, hy vọng mọi người có thể tha thứ cho nó."

Bà nói xong thì đẩy Tô Nhị, ý bảo cô ta xin lỗi Đinh Mông và Kiều Dĩ Thần.

Đôi mắt Tô Nhị hồng hồng, nhìn qua đã biết vừa mới khóc. Cô liếc nhìn Đinh Mông cùng Kiều Dĩ Thần, miễn cưỡng nói: "Thật xin lỗi."

Đinh Mông liếc mắt nhìn cô ta, khoe miệng cong lên nói: "Tôi không chấp nhận."

"Cô..." Nhất thời Tô Nhị hơi tức giận, cảm thấy rõ ràng mình đã hạ thấp bản thân để xin lỗi rồi, vậy mà họ lại không biết điều cự tuyệt.

Mẹ Tô Nhị ở một bên hòa giải: "Lần này Nhị Nhị làm thật sự không đúng, tôi biết hai người rất tức giận, nhưng tuổi nó còn nhỏ, hy vọng hai người không chấp nhặt cùng con bé."

Đinh Mông cười ha ha: "Tuổi còn nhỏ sao? Còn hai tháng nữa cô ấy đã hai mươi rồi, bà nghĩ cô ấy là học sinh tiểu học sao?"

Tô Nhị bước lên muốn cãi thì bị mẹ mình ngăn lại. Cô ta nhìn Kiều Dĩ Thần, dường như mong anh có thể nhường một bước

Kiều Dĩ Thần lạnh mặt nói: "Ở trên weibo tôi đã nói rất rõ, từ nay về sau sẽ không qua lại với các người nữa, lời xin lỗi của Tô Nhị tôi cũng sẽ không nhận."

Lời này từ miệng Kiều Dĩ Thần nói ra, đối với Tô Nhị đã kích gập đôi. Cô ta nhìn Kiều Dĩ Thần, nước mắt lưng tròng.

Mẹ Tô Nhị cũng không thể ngờ Kiều Dĩ Thần không hiểu lý lẽ như thế, bà nghĩ để một thời gian nữa chuyện này lắng xuống thì bảo Tô Nhị đến xin lỗi, không ngờ Kiều Dĩ Thần đứng một bên lại đột nhiên mở miệng: "Tôi biết đi lo chuyện công ty hai nhà hợp tác, dĩ yên tâm tôi đã cùng ba bàn bạc rồi, chúng tôi sẽ không hợp tác cùng các người."

Mẹ Tô Nhị: "..."

"Hơn nữa sau này các người không cần đến đây, nhà họ Kiều chúng tôi không chào đón các người."

Có thể là do vẻ lạnh lùng vô tình của Kiều Dĩ Thần khiến Tô Nhị bị tổn thương, cô ta có chút kích động nhìn Kiều Dĩ Thần gào lên: "Rõ ràng là hai người dấu giếm chuyện kết hôn, chính là hai người sai, tại sao bây giờ lại đổ lên người tôi?"

Lông mày Kiều Dĩ Thần khẽ cau lại, nghiêng đầu nhìn cô ta nói: "Chuyện chúng tôi kết hôn chúng tôi tự nhiên sẽ tự công bố, không cần cô dùng phương thức thấp kém này làm thay người khác, về chuyện cô gây nên, tôi nghĩ chúng tôi có tư cách không tha thứ."

Mẹ Tô Nhị thấy tâm trạng hai bên ngày càng kích động, trước khi sự việc chuyển biến xấu hơn, vội lôi Tô Nhị rời đi.

Đinh Mông nhìn mấy người đứng trong phòng khách, ngượng ngùng nói: "Thật xin lỗi, bởi vì tội con mà gây thêm phiền phức cho mọi người."

Mẹ Kiều an ủi cô: "Việc này sao có thể trách con, bắt nạt con dâu của mẹ, đáng bị đánh chết."

Đinh Mông: "..."

"Hôm nay ăn tết, chúng ta đã làm rất nhiều đồ ăn, ăn chút đồ ngon tâm trạng sẽ tốt hơn."

"Dạ." Đinh Mông nhìn bà cười, theo bà đi đến phòng ăn.

Phòng khách, Kiều Dĩ Hành nhìn Kiều Dĩ Thần, nhũn mày hỏi: "Thăng chức à?"

Kiều Dĩ Thần hừ với anh: "Hiện tại mỗi ngày em đều được ôm vợ ngủ, anh cứ hâm mộ ghen tị với em đi."

Kiều Dĩ Hành cười nhẹ, vỗ vai anh, cũng đi về phía phòng ăn.

Cơm nước xong xuôi, Kiều Dĩ Thần lập tức chở Đình Mông về nhà. Qua một ngày lắng đọng, tâm trạng Đình Mông phục hồi không ít, cô tắm rửa xong, ngồi theo dõi diễn biến tình hình trên máy tính.

Trên weibo không xuất hiện yêu sách gì mới, bạn bè trên mạng đã bận rộn cả ngày, dường như có chút "hạ nhiệt". Ngược lại trên tin nhắn riêng lại thu được không ít tin tức.

Sau khi người hâm mộ cô tăng nhanh, hầu như cô ít chú ý tới tin nhắn riêng hẳn, hôm nay cô bị ma quỷ ám nên mới mở ra xem.

Đúng như cô dự đoán, không thiếu anti fan gửi tin đến mắng cô, nhưng mà càng nhiều, người mê nhạc gửi tin đến an ủi hơn. Nhìn từng tin nhắn bán manh* (cute) kia, Đình Mông cảm động, đến bây giờ mà họ vẫn ủng hộ cô, đều là những thiên sứ nhỏ chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Cô đọc thêm một lát, lại thấy tin nhắn từ một vài người cô quan tâm. Hôm nay không ít người gửi "Cảm ơn" đến tin nhắn riêng, cô không nghĩ đến, mọi người đều trả lời lại.

Mộ Song: Không cần cô phải cảm ơn, Tôi không quen nhìn Đường Thi Nhiên. Bên cạnh đó tôi đã từng thua cô một lần, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ thua cô cả đời, hy vọng cô sẽ không chán nản mà rời khỏi giới âm nhạc như thế.

Đình Mông nở nụ cười, nhấp vào khung chat trả lời: "Album mới của tôi đang thu, tôi sẽ không rời khỏi giới m nhạc đâu."

Mộ Song đang online weibo, rất nhanh đã gửi tin nhắn trả lời: "Vậy thì tốt, năm nay tôi cũng sẽ ra Album, mong chúng ta sẽ gặp nhau trong buổi lễ trao giải thưởng m nhạc cuối năm."

Đình Mông còn chưa gõ xong lời trả lời, Mộ Song lại gửi tin đến: "Tôi không quen dùng tin nhắn riêng, trực tiếp thêm tôi vào q23333333"

Đình Mông trừng mắt nhìn, số Q này không biết dùng bao nhiêu tiền để mua đây?

Cô thành thật mà thêm Mộ Song trên QQ, Mộ Song lại gửi tin đến: "Tôi rất ủng hộ việc cô cưới Kiều Dĩ Thần, chúc hai người kết hôn vui vẻ."

Mông Mông đất..Cảm ơn

Nhìn ảnh Mộ Song đen dần, Đình Mông lại mở tin nhắn riêng khác.

Tiểu Kỳ: Cố lên, không cần bị lũ tiểu nhân này đã đảo. Mong chờ Album mới của chị, khi bán riêng em sẽ ủng hộ năm mươi đĩa ^_^

Tôn Duệ: Người đẹp không cần khách sáo [hôn gió], em đã nghe ca khúc mới rồi, giọng của chị lại tiến bộ không ít, tin chắc rằng Album mới của chị sẽ rất ngạc nhiên. Điều duy nhất em không hiểu là, tại sao chị cứ phải gả cho Kiều Dĩ Thần.

Đình Mông nở nụ cười, lại lướt sang tin khác, cô mở trang mới, phát hiện Cố Tín hai mươi giây trước đã đăng một tin lên.

Hơn nữa lại là thanh minh về bài giải thích lúc sáng của cô.

Cố Tín: Đình Mông kết hôn với Kiều Dĩ Thần là chuyện tôi đã sớm biết, hiện tại đã có thể quang minh chính đại nói một tiếng chúc mừng rồi.

Đình Mông ngây ngẩn cả người, có khả năng trước kia Cố Tín đã thấy những dấu vết trên cổ của cô do Kiều Dĩ Thần lưu lại, nhưng hẳn sẽ đoán không ra họ đã kết hôn.

Anh nói thế, chỉ vì muốn giải vây cho họ mà thôi.

Trong lòng chợt cảm động, Đình Mông thấy sống mũi cay cay, gửi Cố Tín một tin nhắn riêng: Cảm ơn, thank you QAQ.

Đầu bên kia Cố Tín nở một nụ cười: "Nói cảm ơn thì quá tầm thường, tôi muốn ăn một bàn 9999, mỗi bàn không quá năm người :]"

Đình Mông: "....."

Cô còn đang nghĩ Cố Tín nói thật hay nói giỡn, Tư Mã Tiêu Tiêu lại trả lời tin của Cố Tín.

Tư Mã Tiêu Tiêu: Anh đã sớm biết vậy sao không nói cho tôi biết → _ → nói thật ra tôi cũng không nghĩ rằng Kiều Dĩ Thần có thể cưới vợ, có chút đau lòng thay Đình Mông. Nhưng mà nhìn lại cô ấy đã cứu các cô gái khác, phải vì cô ấy mà chúc phúc thôi.

Tư Mã Tiêu Tiêu vừa trả lời, nhóm fan của cô đã nhộn nhạo xông ra.

“Giả chết ba tháng[cúi chào] cô có biết cô nói thế sẽ bị chúng tôi mắng hay không → _ →”

“Ngọa tào (*khó vào đời, câu cửa miệng của dân đi làm khi gặp khủng hoảng kinh tế) xác chết Tiêu tiêu vùng dậy rồi! Lúc nào thì ra Album đây!”

“Đình Mông năm nay ra Album rồi, còn cô [ˊ ˋ]#”

“Xếp hàng rồi bắt đầu ˋ kiên định mà mau theo tôi đi Tiêu Tiêu à”

“Chuyện này tôi biết rồi nhưng mà khi nào thì cô ra Album thế?”

“Ngày nào Cố đẹp trai cũng ở bên cạnh Đình Mông [tự hỏi]”

“Có phải năm nay lại không có Album mới? Tôi quyết định trở thành fan Đình Mông [cúi chào]

Đình Mông ngồi trước máy tính ngây người,, Cố Tín giúp cô nói chuyện vì hai người có chút giao tình, nhưng Tư Mã Tiêu Tiêu không xuất hiện cùng cô, thậm chí cô chỉ gặp cô ấy một lần tại buổi hòa nhạc.

Lập tức cảm xúc trong lòng Đình Mông chợt dâng trào, hôm nay, lời cô nói nhiều nhất chính là cảm ơn.

Điều này khiến cô có chút không ngờ đến.

Tuy rằng có rất nhiều người mắng cô bôi nhọ cô, cho dù như thế, vẫn có rất nhiều người quan tâm cô, giúp cô, an ủi cô, đặc biệt là Tư Mã Tiêu Tiêu, biết bản thân nhảy ra sẽ bị fan vây đánh, vẫn dũng cảm trả lời weibo.

Nói không cảm động là giả, hướng chi con người Đình Mông lại có tâm tư rất tinh tế tỉ mỉ.

Hốc mắt cô đỏ lên, nước mắt tí tách rơi xuống.

Kiều Dĩ Thần tắm xong vừa ra ngoài, thấy cảnh tượng này, trong lòng hốt hoảng. Anh nghĩ Đình Mông bị anti công kích lời cô nói, nên mới đau lòng mà khóc, nên nhanh chóng bước lên an ủi cô:” Vợ à, em sao vậy?”

Anh cúi người, hôn lên đôi mắt nhòe lệ của cô:”Đừng khóc.”

Đình Mông rút ra một tờ khăn giấy trên bàn, lau sạch nước mắt nước mũi: Đản đản, ca khúc chủ đạo của Album anh quyết định rồi sao?

Vấn đề này khiến Kiều Dĩ Thần có chút bất ngờ, anh đẩy nhẹ tóc đen trên trán cô, dịu dàng nói:”Còn chưa đâu, tại sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?”

Đình Mông ngửa đầu nhìn anh nói: “ Em muốn tự mình viết lời bài hát, anh giúp em phổ nhạc, được không?”

Kiều Dĩ Thần ngẩn người, khóe miệng gợi ý cười:” Rất đồng ý.” Anh hôn lên môi Đình Mông, hỏi cô:”Em muốn viết bài gì?”

“Cảm ơn.”

Cảm ơn tất cả mưa gió đã qua, mọi người vẫn ở bên cô như xưa.

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Chuyện kết hôn của Đình Mông và Kiều Dĩ Thần bị phơi bày là tin tức nổi bật nhất trong Tết Nguyên Đán, đến khi kết thúc kì nghỉ sóng gió này cũng dần được bình ổn..

Cũng nhờ chuyện lần này, phần đông dân mạng chưa xem [Âm Thanh Tự Nhiên] đều tìm video xem lại, vì thế lượt xem tiết mục này trong khoảng thời gian ngắn đã tăng vọt.

Dân mạng tua video chậm ba lần, cắt ghép những khoảnh khắc ánh mắt giao nhau của Đình Mông và Kiều Dĩ Thần lại thành một bức ảnh

lớn, mỹ danh là [Yêu Trong Nháy Mắt].

Vừa mới công bố Weibo, đã khiến rất nhiều bạn trên mạng tranh nhau đăng lại, sau đó lại nhảy ra thêm một người, cũng ghép ảnh như thế, nhưng mà suy nghĩ của anh ta lại khác.

Anh ta trích những lời nhận xét sắc bén của Kiều Dĩ Thần với Đinh Mông ra, cuối cùng viết thêm: Vấn đề nằm ở đây, rốt cuộc Kiều dĩ Thần đã theo đuổi vợ mình thế nào? [cười chào].

Weibo này đạt được lượt view khá cao, thậm chí có bạn trên mạng còn nói về chủ đề: “Kiều Dĩ Thần đã có vợ, vậy mà tôi vẫn còn là chó độc thân.”

Vài tháng sau khi [Âm Thanh Tự Nhiên] kết thúc, đón nhận thêm một cao trào mới nào. Người xem cuộc thi ngày càng nhiều, dân mạng nghi ngờ Đinh Mông dựa vào quan hệ để đạt quán quân cũng ngày càng ít.

Đinh Mông thấy người mắng mình, bôi đen mình trên weibo đã giảm hơn phân nửa, tâm trạng tốt lên không ít.

Gần đây cô vừa chụp xong quảng cáo cho một hãng sô cô la, chưa nhận thêm công việc, bởi vì toàn bộ tinh lực đều dồn vào việc thu Album. Ca khúc chủ đề “Cảm ơn” là ca khúc đầu tiên cô chấp bút, mặc dù không phải hoàn hảo nhưng vẫn tiến bộ từng ngày..

Cuối cùng hôm nay cũng thu xong [Nụ Hôn Rực Rỡ], trước lúc thu, Đinh Mông hào hứng bưng bưng đề nghị với Kiều Dĩ Thần:” Cầu Đản, anh còn nhớ lần trước đã hứa về em về trường ăn gì không?”

Kiều Dĩ Thần: “.....”

Anh còn nhớ, nhưng lại không nghĩ đến cô vẫn còn nhớ.

Bây giờ Đinh Mông đang có tâm trạng tốt, anh cũng cảm nhận được, khó có được một ngày xong việc sớm, đưa cô ra ngoài ăn chút gì cũng được.” Ăn gì cũng được, nhưng không được ăn quá cay, biết không?”

“Biết rồi, mau đi thôi!” Nói rồi Đinh Mông kéo Kiều Dĩ Thần ra khỏi phòng thu, để lại chuyên viên thu âm bị ngược thành con chó.

Sau khi hoàn thành Album này, anh ta không bao giờ muốn ghi âm với Đinh Mông và Kiều Dĩ Thần nữa, thực không cho người khác sống nữa mà..

Đinh Mông và Kiều Dĩ thần không đi thẳng về trường học, mà về nhà trước, bởi vì Đinh Mông nói muốn mặc đồng phục cho có cảm giác.

Đối với loại ý tưởng bộ phát này của cô, Kiều Dĩ Thần chỉ có thể “đau đớn” mà nhận lấy.

Tìm trong tủ quần áo hồi lâu, cuối cùng lấy hai bộ đồng phục ra. Đinh Mông ngạc nhiên nói:”Cầu Đản, anh chưa vứt đi à!”

.....Đúng vậy, tại sao anh không ném đi? Kiều Dĩ Thần bắt đắc dĩ cầm quần áo lên, may là không có mùi nấm mốc nếu không chắc anh không mặc nổi..

Đồng phục là một bộ đồ thể thao rộng rãi, màu xanh kẻ sọc trắng, trước kia Kiều Dĩ Thần mặc vào. Bây giờ anh đã cao 1m86, mặc đồng phục này vào gần như áo khoác.

Bên cạnh Đinh Mông nằm trên giường cười:” Cầu Đản, không ngờ tới anh mặc vào vẫn đẹp trai quá đi ha ha ha.”

Kiều Dĩ Thần:””

Tại sao anh lại phải điên với cô thế này?

Kiều Dĩ thần nhìn vào gương, nhíu mày ném cho Đinh mông một bộ:” Em cũng mặc vào.”

“A.” Đinh Mông cười đứng lên, cầm đồng phục trong tay anh mặc vào. Đồng phục nam sinh lớn hơn nữ sinh nhiều, bây giờ Đinh mông mặc đồng phục cấp hai của Kiều Dĩ Thần, lại vừa vặn.

Cô xoay một vòng trước gương, bước đến chỗ Kiều Dĩ Thần tạo dáng chữ V: “Giả trang thành người yêu.”

Kiều Dĩ Thần nở nụ cười:” Không phải lúc học cấp hai em luôn có suy nghĩ như vậy chứ?”

Đinh Mông gật đầu nói:” Đúng vậy, đáng tiếc Chân Soái không thêm để ý đến em.”

Kiều Dĩ Thần:””

Anh mở tủ quần áo ra, tìm khăn quàng cổ, thắt cho Đinh mông, sau đó lôi cô ra ngoài:”Đi thôi.”

Đinh Mông theo anh ra ngoài, trên đường đi rất hăng hái. Bây giờ không phải giờ cao điểm, xe trên đường không nhiều, không lâu sau họ đã

đến cửa Thất Trung.

Học sinh còn chưa tan học, nhưng các quán nhỏ đã dọn hàng ra rồi.

Kiều Dĩ Thần ngừng xe, hỏi Đinh Mông lần cuối cùng: "Em thật sự muốn mặc thế này ra ngoài sao?"

Đinh Mông mắt nhìn anh, nắm tay anh nói: "Cậu Đản, đừng sĩ chân chính luôn có gan đối diện với cuộc đời u tối."

Kiều Dĩ Thần: "....."

Nhưng mà anh sợ những người khác sẽ không chấp nhận nổi!

Nói xong thì Đinh Mông bước xuống xe, Kiều Dĩ Thần hít một hơi, cũng mở cửa xe đi ra.

Trường học đối diện đường cái, cách nhau một lối đi. Kiều Dĩ Thần đến bên người Đinh Mông, kéo tay cô chờ đèn xanh.

Đinh Mông ngẩng đầu nhìn Kiều Dĩ Thần, áo đồng phục ngắn cùng quần jean, lộ ra khoán lưng áo cùng chân dài. Cô kéo khăn quàng cổ xuống, nhìn Kiều Dĩ Thần nói: "Cậu Đản, anh thật sự rất đẹp trai, chắc chắn sẽ làm điên đảo rất nhiều em gái nhỏ."

Kiều Dĩ Thần cười, nghiêng đầu nhìn cô nói: "Anh chỉ muốn làm điên đảo bà xã anh là đủ rồi."

Đinh Mông đảo mắt tiến lên ôm thắt lưng anh cọt cọt: "Bà xã đã bị anh hớp hồn từ lâu rồi!"

Kiều Dĩ Thần chớp mắt sững sốt, xoa đầu cô. Có lẽ vì đã công khai quan hệ nên Đinh Mông ngày càng "thẳng thắn" hơn..

Đây là trong họa có phúc sao?

Anh nhìn đèn xanh phía dưới đèn đỏ đã sáng lên rồi..

."Đi thôi." Anh kéo Đinh Mông một lần nữa bước trên con đường đã từng vô số lần đi qua.

Đinh Mông chọn trạm thứ nhất là hàng bán khoai tây thiên tâm, hai người đến trước xe hàng, Đinh Mông cười hì hì nói: "Ông chủ, cho hai chén khoai tây thiên tâm, cho thêm nhiều....Hành tây."

Chữ "Cay" trong miệng do Kiều Dĩ Thần cứ nhìn chăm chú nên bị biến thành hành tây.

Ông chủ thật sự bỏ thêm rất nhiều hành tây cho họ, lúc trộn khoai tây còn nhìn về phía họ, có chút bất ngờ hỏi: "Cách ăn mặc này của hai người là.....?"

Mặt Đinh Mông không thay đổi nói: "Trước kia chúng tôi là học sinh ở đây, đến hồi tưởng lại tuổi thanh xuân ấy mà."

Kiều Dĩ Thần nghiêng đầu sang một bên, ông chủ bán khoai tây cười vui vẻ: "Thanh xuân tươi đẹp, thanh xuân rất đẹp." Ông ta trộn khoai tây trong hai chén nhỏ, đưa cho Đinh Mông: "Hai phần khoai tây thiên tâm, tổng cộng mười đồng."

Lông mi Đinh Mông rũ xuống: "Nhưng mà giá lại không có chút thanh xuân nào rồi...."

Cô nhớ trước kia là một đồng một phần đấy....

Kiều Dĩ Thần móc ra mười đồng trả tiền, kéo Đinh Mông đi thật nhanh.

Một phần khoai tây thiên tâm không nhiều, không lâu sau Đinh Mông đã giải quyết xong, thật không biết trước kia lại có thể ăn nó trừ cơm tối. Cô cầm chén ném vào thùng rác, lôi Kiều Dĩ Thần đến trạm thứ hai.

Bây giờ cô chọn nem rán, lúc đi dọc sách hình như mỗi ngày cô đều ghé vào quán của đi bán nem rán.

Hiện tại trước cửa Thất Trung đã đổi một dì khác bán nem rán, nhưng hương vị vẫn giống nhau, hơn nữa giá cả tăng hợp lẽ hơn khoai tây thiên tâm, nem rán chỉ tăng gấp đôi đáng yêu hơn nhiều.

Đinh Mông ăn xong cái cuối cùng, nhìn dì bán nem rán nói: "Cho cháu thêm bốn cái nữa, thêm nhiều giấm chua ngọt và mù tạc."

"Được, dấm chua ngọt và nhiều mù tạc, cậu đẹp trai này có muốn ăn thêm không?"

Kiều Dĩ Thần lắc đầu, nem trên tay anh còn chưa ăn hết.

Bỗng nhiên từ trong trường tiếng chuông tan học vang lên, nhóm học sinh đầu tiên nhanh chóng chạy ra. Mỗi quán hàng rong nhỏ đều có học sinh, Đinh Mông cầm lấy hai cái nem cuối cùng từ chỗ đi bán hàng, cùng Kiều Dĩ Thần đứng lên.

Nhóm học sinh đầu tiên ra chỉ lo ăn, nên không chú ý đến Đinh Mông và Kiều Dĩ Thần mặc đồ kì cục. Tốp năm tốp ba học sinh từ cửa ra, một

nữ sinh cầm điện thoại đang lướt Weibo, bên cạnh có người chọc chọc cô ấy: "Đồ ăn cậu mau nhìn, người kia có chút giống Đình Mông?"

Bị gọi là đồ ăn mà nữ sinh kia vẫn chỉ nhìn vào điện thoại: "Ai cơ?"

"Quán nem rán ven đường kia.."

Đồ ăn: "....."

Cô ta nhìn theo hướng mà bạn thân chỉ sau đó hơi nhú mày: "Ồi chào hình như là Đình Mông, người bên cạnh cô ấy không phải là Kiều Dĩ Thần chứ?"

"Đúng đúng, chính là Kiều Dĩ Thần, tớ xem [m Thanh Tự Nhiên] đã từng thấy anh ấy!"

Đồ ăn cẩn thận xem xét: "Họ mặc đồng phục trước kia của Thất Trung sao?"

"Đúng không, sau lưng ghi là Thất trung, nhưng đồng phục bây giờ của chúng ta là màu lam." Bạn thân dừng một chút, kinh ngạc nhìn về phía đồ ăn: "Chẳng lẽ trước đây họ là học sinh của Thất trung?!"

"Ách..." Đồ ăn nghẹn lời, cảm thấy hai người đã phát hiện một bí mật động trời.

Mà ở ven đường Đình Mông hoàn toàn không ý thức được bản thân sẽ bị nhận ra, cô xử lý xong nem rán của mình, trông mong nhìn về phía Kiều Dĩ Thần.

Kiều Dĩ Thần: "...."

Anh đối với loại ánh mắt này của cô, quen thuộc đến độ không thể quen thuộc hơn. Anh kim lòng không được mà cong khóe miệng, đưa cho cô cái nem cuối cùng: "Muốn ăn sao? Nhưng nó không có mù tạc đâu."

"Không sao không sao." Đình Mông nắm tay Kiều Dĩ Thần trực tiếp cắn xuống.

Nữ sinh vây xem bên kia phát ra những tiếng ồn ào nhỏ, cuối cùng cũng hấp dẫn lực chú ý của Kiều Dĩ Thần. Anh quay đầu lại nhìn, chợt nghe một nữ sinh nói: "Ồi trời! Kiều Đại Chân Nhân đúng thật là nam thần! Mặc đồng phục cũng có thể đẹp trai như vậy!"

Kiều Dĩ Thần nhú mày, kéo Đình Mông chạy đi: "Được rồi, đi thôi."

Trong miệng Đình Mông vẫn còn nem rán, nói năng không rõ hỏi lại: "Sao thế? Em chưa ăn no mà."

Kiều Dĩ Thần nói: "Bị nhận ra rồi, về thôi anh làm thịt bò cho em."

"Hà? Bị nhận ra?" Đình Mông bị sặc, giữ chặt ta Kiều Dĩ Thần: "Đi nhanh thôi."

Lúc đèn xanh vừa bật, hai người cùng các học sinh qua đường, lên xe cực nhanh.

Ngồi trên xe, Đình Mông mới thở ra một hơi, cô im lặng, cười nhìn Kiều Dĩ Thần nói: "Anh còn nhớ lần trước đã nói với em ở quán thịt nướng rằng chỉ có bạn bè thân thích mới nhận ra em không?, nhận ra em toàn là bạn bè thân thích đấy? Hiện tại đã tiến bộ lên không ít nha."

Kiều Dĩ Thần lắc đầu cười, không nói gì.

Về đến nhà, anh lấy hai miếng thịt bò ra, chuẩn bị làm cơm tối cho Đình Mông. Đang thêm chút nếm trong bữa ăn, thì Giang Mạn điện thoại đến.

Đình Mông vừa nhìn thấy tên Giang Mạn thì trong lòng lại khấn trương, cô tiếp điện thoại, có chút khấn trương lo sợ hỏi: "Quản lý Giang, có chuyện gì sao?"

Giang Mạn nói: "Hôm nay cô cùng Kiều Dĩ Thần về trường học cũ sao?"

Trong lòng Đình Mông lộp bộp, Giang Mạn mới mở thiên nhãn sao? "Ách, chúng tôi về trường học cũ, sao cô biết được?"

Giang Mạn nói: "Hai người lên trang đầu rồi."

Đình Mông: "....."

Cô cầm lấy máy tính của Kiều Dĩ Thần ở trên sofa, cứng nhắc mở Weibo ra. Hot nhất là Đình Mông và Kiều Dĩ Thần, tên đầu chủ đề là Chúng Tôi Thật Sự Yêu Nhau.

Đình Mông: "....."

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Giang Mạn nói: "Có người chụp cảnh hai người ở trước cửa trường học, sau đó truyền tin trên Weibo, tiếp đó liên tiếp bị ra ngày càng rộng."

Đinh Mông: "....."

Liên tiếp...Nghe chuyện này so với tai nạn liên hoàn còn khủng bố hơn!

Cô dùng tay nhấp trên màn hình mấy cái, liền thấy được tin Weibo mà Giang Mạn nói.

Trộm đồ ăn thích ăn đồ ăn: Nói nhiều trong ngày! Ở cửa trường học tận mắt trông thấy vợ chồng Đinh Mông và Kiều Dĩ Thần! Hai người mặc đồng phục trước đây của Thất Trung, đây là nhịp điệu của thanh mai trúc mã sao? Một cặp đôi không nên quá ân ái, học trường Kiều đưa cho học tỷ Đinh một cái nem rán [cười khóc] hiện tại tôi muốn nói với Kiều Đại một câu #Chúng Ta Thật Sự Yêu Nhau#

Bên dưới còn hai ảnh chụp liên quan, một tấm là chụp Đinh mông đang ăn nem rán trên tay Đinh Mông, một tấm là cảnh hai người nắm tay nhau qua đường.

Đinh Mông còn trong chấn động chưa tỉnh lại, thì nghe Giang Mạn ở đầu kia điện thoại nói: "Ý định không tồi, về sau hai người có thể tình cảm nhiều một chút để thành tiêu điểm trên Weibo."

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Bởi vì lúc trước Giang Mạn có nói qua với cô, nếu cô ấy chưa thông báo thì không cần phản hồi thế nên trong thời gian này cô cũng không vào Weibo.

Bây giờ lại nghe Giang Mạn nói vậy, Đinh Mông ngây người rồi nói: "Ý của chị là bây giờ em có thể phát weibo rồi?"

"Ừ, nhưng không cần thanh minh chuyện lúc trước, chỉ phát về tiến độ công việc, cũng có thể về việc "mặn nồng" với Kiều Dĩ Thần, chuyện hai người là thanh mai trúc mã còn không nói sớm một chút chứ?"

"Ách..." Đinh Mông bị chặn họng "Em quên mất".

Giang Mạn nói: "Em có thể ở trên weibo nói chút chuyện thời đi học của hai người, như vậy có thể xóa đi việc hai người đột ngột kết hôn, nói không chừng còn trở thành tiêu điểm."

"Được, để em thử."

"Nhưng đây cũng chỉ là một ít thủ đoạn, chuyện quan trọng bây giờ là thu âm cho tốt, mau chóng phát hành Album, những lời nhảm nhí này sẽ lắng xuống."

Mặc dù Giang Mạn không thấy được nhưng Đinh Mông vẫn gật đầu: "Em biết rồi, Kiều Dĩ Thần cũng nói vậy, em sẽ chuyên tâm ghi âm."

"Ừ, em không cần lo về lượng tiêu thụ, muốn phát hành album cần chỉnh sửa khoảng nửa năm, ảnh hưởng của chuyện này cũng sẽ nhanh chóng phai nhạt." Hiếm khi Đinh Mông được Giang Mạn an ủi.

Đinh Mông nói cảm ơn với Giang Mạn, dập điện thoại quay sang Kiều Dĩ Thần đang ngồi bên cạnh xem gì đó trong máy tính bảng.

Trộm đồ ăn đồ ăn thích ăn đồ ăn vừa mới phát weibo, nói bản thân vừa tăng thêm mấy vạn fan, đột nhiên trở thành tiêu điểm thật đáng sợ.

Anh trượt đầu ngón tay trên màn hình, hỏi Đinh Mông: "Giang Mạn nói gì với em vậy?"

Đinh Mông nháy mắt mấy cái, ngồi kế bên anh nói: "Chị ấy nói là sau này chúng ta nên chăm chỉ đăng những chuyện "mặn nồng" lên Weibo."

Kiều Dĩ Thần dừng lại để máy tính bảng sang bên cạnh, ôm Đinh Mông mập mờ nói: "Bây giờ làm liền sao?"

Đinh Mông: "....."

Chuyện "mặn nồng" mà cô nói không giống như anh nghĩ!

“Chó con, tư tưởng của anh thật đen tối.” Cô dùng sức đẩy Kiều Dĩ Thần đang dính trên người mình ra, cầm lấy máy tính bảng.

Bên dưới dòng phát weibo đã có rất nhiều phản hồi, tổng kết lại, cũng thấy tương tự nhau.

“Mông chủ và chồng là bạn học hồi Trung học sao? Từ lúc đó đã quen nhau sao?? Chủ nhiệm của hai người có biết không???”

“Chuyện xưa kể rằng, tìm bà xã phải nhanh, từ đầu đã thua thì cả đời đều ế [cười khóc]”

“Ngọa tào (*khó vào đời, câu cửa miệng của dân đi làm khi gặp khủng hoảng kinh tế) Mông chủ, Kiều Đại rất đẹp trai! Sau khi kết hôn đời sống nhất định rất hạnh phúc đúng không?”

“Mặc đồng phục thăm lại chốn cũ, rất có tư tưởng của một đôi vợ chồng trẻ :]”

“Thanh Mai Trúc Mã, nghe thật là lãng mạn QAQ đáng tiếc là trúc mã của tôi lại cười người khác QAQ”

Đình Mông soạn nhanh một tin phát weibo khác, trả lời vấn đề của fan.

Đình Mông_Mông chủ: Tôi và Kiều Dĩ Thần đúng là bạn hồi cấp 2, ngồi cùng một bàn [:3J<] _ không nghĩ tới nhớ lại món ăn hồi đó, lại bị học sinh chụp được =.= Hồi cấp 2 tôi còn là lớp phó học tập, không được yêu sớm. Nhưng Kiều Dĩ Thần có yêu thăm tôi hay không thì không biết, nhưng mà anh ấy hay mua đồ ăn vặt cho t lắm :]

Rất nhanh, nhóm fan lại chen chúc nhấn đến.

“Do đó Kiều Đại đã khổ cực theo đuổi bà xã mười mấy năm, cuối cùng cũng tu thành chính quả [cười khóc]”

“Mông chủ Mông chủ, có ảnh chụp hồi cấp 2 không vậy!”

“Bây giờ muốn hát thăm bài [Ngồi chung bàn với em], với mọi người, cảm ơn!”

“Mông chủ có thành tích tốt như thế có chút không giống [doge] chẳng lẽ Kiều Đại là học sinh cá biệt sao? Thật không giống nha [cười khóc]”

“Mông chủ không hề ngốc! Loại chuyện này đáng lẽ nên nói sớm! Lúc trước sẽ không bị bôi đen thăm như vậy! Chúc phúc cho hai người!”

“Mông chủ và Kiều Đại đã ở cùng nhau lâu như vậy, thật không dễ dàng, thật sự không thể tiếp nhận chuyện chị đột nhiên kết hôn, nhưng xem ra đây chính là kết quả của nước chảy thành sông mà thôi. Em thật tâm chúc hai người hạnh phúc [tim]”

“Tại sao bạn ngồi cùng bàn với em lại không mua cho em đồ ăn vặt [cười khóc], tại sao bạn cùng bàn của em lớn lên lại không đẹp trai [cười khóc]”

“Bạn ngồi cùng bàn với tôi cũng rất giống...”

“Không muốn người ngồi cùng bàn cùng nhau tu thành chính quả một chút nào [cúi chào]”

“Bạn ngồi cùng bàn hay lên dùng kéo nhỏ cắt tóc của tôi [cúi chào]”

Đình Mông nhìn, cảm thấy...Hình như đã biến thành cuộc thi ghét bỏ bạn cùng bàn rồi sao?

Kiều Dĩ Thần bên cạnh lại sấn đến, anh lấy máy tính bảng trong tay cô ra, hai tay gắt gao chế trụ cô, hôn lên sườn mặt của cô: “Không phải nói em và anh đang “mặn nồng” sao?”

Đình Mông: “.....”

Rốt cuộc anh có hiểu tiếng Trung hay không!

Vì thế tối hôm đó cô bị Kiều Dĩ Thần hung hăng kéo đi “mặn nồng” một phen, ngày hôm sau lúc rời giường, Kiều Dĩ Thần còn chống đầu nhìn cô nằm bên cạnh.

Đình Mông hí mắt, nhìn anh hỏi: “Nhìn gì thế?”

Ánh mắt Kiều Dĩ Thần nhẹ nhàng lướt qua vết đỏ trên cổ cô, lộ ra một nụ cười nhạt: “Bà xã, anh vừa nghĩ ra một tuyệt chiêu “mặn nồng” này”

Đình Mông: “.....”

Cô không muốn biết anh nói biện pháp gì một chút nào, thật đấy.

Kiều Dĩ Thần lại gần cô, giọng nói có chút dễ tính: "Xem ra bà xã đã biết anh định nói phương pháp gì rồi, hai chúng ta thật tâm ý tương thông nha."

Đinh Mông: "....."

Cô đẩy Kiều Dĩ Thần ra, tức giận dưng mày: "Kiều Dĩ Thần, tư tưởng của anh sao lại xấu xa thế! Em nhớ anh đã học qua khóa đạo đức rồi mà!"

Kiều Dĩ Thần thấp giọng nở nụ cười: "Vậy em nghĩ như thế nào là chuyện "mặn nồng" thế?"

Đinh Mông nói: "Tất nhiên là duy mỹ!"

Rất nhanh, Kiều Dĩ Thần đã thấy được cái mà Đinh Mông gọi là duy mỹ "mặn nồng".

Trong lúc nghỉ ngơi tại phòng thu âm, Đinh Mông cầm hai cái cốc của mình và Kiều Dĩ Thần đặt chung chỗ, chọn xong góc độ, chiếu trực tiếp lên weibo: "Trong phòng thu album mới, cảm ơn tất cả các bạn Tiểu Chanh còn ở lại, tôi sẽ dùng giọng ca tốt nhất để báo đáp các bạn _"

Đinh Mông phát xong thì cảm thấy mình thật thông minh, không chỉ có "mặn nồng", còn quảng cáo cho album của mình, quan trọng là, thể hiện quyết tâm không bị đả đảo của mình.

Một công ba việc!

Nhưng mà nhóm fan hâm mộ lại không nghĩ nhiều như vậy, họ chỉ nhìn thấy "mặn nồng" mà thôi.

"Cốc tình nhân [cười khóc]"

"Hôm qua chỉ là báo trước, hôm nay bắt đầu chiếu phim ngược chó [cúi chào]"

"Kiều Kiều thật sự dùng cốc đó uống nước sao? Khó có thể tưởng tượng được [cười khóc]"

"Cảm thấy thật hạnh phúc QAQ"

"Một đàn chó bị ngược tập trung [doge]"

"Hai người có cảm nhận đến sự tồn tại và cảm nhận của chuyên viên thu âm không? Đúng vậy, chính là chuyên viên thu âm đó."

"Chuyên viên ghi âm có tồn tại không vậy? Thật muốn biết cảm giác bị ngược như thế nào?"

"Cầu yêu sách của chuyên viên ghi âm! Tôi vẫn muốn bị ngược [doge]"

Kiều Dĩ Thần thuận tay chuyển tiếp weibo hôm qua Đinh Mông phát, sau đó viết thêm: "Ai thăm mền cô bé mập chứ [doge]"

Bây giờ anh có hơn năm mươi nghìn fan, con số bình luận bên góc phải cũng đã bốn con số liền. Anh mở thông báo ra, xem tin thăm hỏi mà fan gửi đến.

"Tiêu rồi, em có dự cảm đêm nay anh phải ngủ trên sàn nhà [doge]"

"Lúc học cấp hai Mông chủ là cô bé mập sao? Cầu hình ảnh đối chiếu!"

"Ở đâu đó đã bị tổn thương, có thể cho chó độc thân một con đường sống không [cúi chào]"

"Em cũng thăm mền bạn cùng bàn, xin chỉ em cách mở miệng với QAQ"

"Cô bé mập mà anh cũng thích, chắc chắn đã yêu thật:]"

"Đinh Mông_ Mông chủ ở đây có người nói chị là cô bé mập! Chém anh ta không?"

"Nghe nói hai người lại "mặn nồng" tại đây, ngay lập tức em đã chạy đến nhận thầu một trạm xăng dầu:]"

"Đốt đốt đốt!"

"Kiều Đại, em thử hỏi bộ đồng phục hôm kia anh mặc là do Mông chủ bắt anh mặc sao 233333"

"Thê nô, xem xét hoàn tất:]"

"Kiều Đại, nếu anh muốn chuyên viên thu âm còn sống, thì nhanh chóng dừng lại hành vi tàn nhẫn này."

"Chuyên viên thu âm lại xuất hiện, đau lòng thay anh ấy 23333"

Kiều Dĩ Thần ngẩng đầu nhìn sang chuyên viên thu âm, quả nhiên anh ta đang cúi đầu nhìn điện thoại.

“Kiều Dĩ Thần bước đến, nhìn anh ta hỏi: “Có phải anh quá rảnh rồi không?”

Chuyên viên thu âm lau mặt một cái, cảm đảm ngẩng đầu nhìn anh: “Tôi cảm thấy hai người còn nhàn hơn.”

Kiều Dĩ Thần nói: “Không phải anh đã có bạn gái sao?”

Anh không đề cập tới thì thôi, mà anh đã nhấn đến, chuyên viên thu âm đã bày ra bộ mặt có thể khóc bất cứ lúc nào: “Lúc trước anh bắt tôi tăng ca liên tục nửa tháng, lúc tôi về nhà, cô ấy đã chia tay với tôi.”

Kiều Dĩ Thần: “.....”

Anh vỗ vai anh ta nói: “Làm việc đi, ít nhất vẫn còn tiền.”

Chuyên viên thu âm đau lòng nói: “Tiếc rằng, đã không còn ai giúp tôi tiêu sài nó.”

Kiều Dĩ Thần: “.....”

Anh nhìn anh ta một lúc, thật tâm nói: “Nếu như cậu đã buồn như thế, tôi có thể báo cho Hương tổng, về sau không cần phát tiền lương cho anh, tôi tin chắc rằng anh ta rất sẵn lòng đó.”

Chuyên viên thu âm: “.....”

Kiều Dĩ Thần đứng là ác quỷ!

Buổi sáng, sau khi hoàn thành công việc, Kiều Dĩ Thần kéo Đinh Mông đến căn tin ăn cơm, thu hút rất nhiều ánh mắt của các đồng nghiệp.

Buổi trưa, Đinh Mông đến phòng làm việc của Kiều Dĩ Thần nằm trên ghế sofa ngủ trưa, Kiều Dĩ Thần ngồi trước bàn làm việc tiếp tục sáng tác, trong căn phòng rộng rãi chỉ nghe thấy tiếng hít thở của Đinh Mông và tiếng bút ma sát với giấy của Kiều Dĩ Thần.

Sáng tác xong bài thứ ba cho Đinh Mông, Kiều Dĩ Thần buông bút, tựa vào lưng ghế, nới lỏng cà vạt.

Anh nhìn thoáng qua Đinh Mông đang ngủ trên ghế sofa, khoe miệng khẽ cong lên.

Đã một giờ rưỡi, để cô ngủ tiếp nửa tiếng, đến hai giờ mới gọi cô dậy.

Anh quơ quơ con chuột trên bàn, tùy ý dạo bình luận dưới weibo — thời gian anh mở weibo gần đây, so với năm trước cộng lại còn nhiều hơn.

Mở trang chủ weibo ra, vậy mà lại phát hiện weibo thay đổi bất ngờ.

Lúc trước bản tin anh và Đinh Mông kết hôn là một tiêu điểm, thêm việc buổi trưa hôm nay lại phát weibo, nói Đinh Mông thật thật giả giả đi phẫu thuật thẩm mỹ, còn đăng lên một tấm ảnh trước và sau khi phẫu thuật.

Thứ gọi là trước phẫu thuật thẩm mỹ của anh ta, chính là lúc Đinh Mông còn mập. Không biết từ đâu anh ta có bức ảnh đó, là một bức ảnh cô gái mập, quả thật là Đinh Mông thời cấp hai.

Kiều Dĩ Thần nhú mày, những người này thật không muốn để yên sao?

Trên weibo để chưa đến nửa giờ, nhưng đã có số lượng và bình luận tương đối khả quan. Có thể nói, Kiều Dĩ Thần không muốn Đinh Mông bị những chuyện này làm phiền, nhưng căn bản không lừa được.

Điện thoại trên người Đinh Mông vang lên, khiến cô bừng tỉnh trong cơn mơ.

Đinh Mông mơ màng móc điện thoại ra, nhìn thấy là Giang Mạn, lập tức nhận: “Quản lý Giang, có chuyện gì không?”

Giang Mạn nói rất nhanh: “Cố đã xem weibo chưa? Có người đưa tấm ảnh trước kia của cô ra, nói cô phẫu thuật thẩm mỹ.”

Cô thật sự nghĩ không ra, nhân duyên của Đinh Mông sao lại xui xẻo như vậy? Vì sao luôn bị người ta chỉnh?

Đinh Mông sững sờ một hồi, sau đó đứng dậy khỏi sofa, bước đến bên cạnh Kiều Dĩ Thần.

Máy tính vẫn còn dừng lại tại nơi đó, Đinh Mông đã nhìn thấy bản tin trên weibo. Mày cô khẽ nhấn lại, trả lời Giang Mạn ở đầu bên kia: “Yên tâm đi, em ngay cả phẫu thuật mắt cận còn chưa làm, chuyện này để em giải quyết nhé, có được không?”

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Yulmi2704

Giang Mạn dừng một lát, hỏi: “Em định làm thế nào?”

Đinh Mông nói: “Muốn chứng minh bản thân không phẫu thuật thẩm mỹ thì dễ thôi, số lượng hình ảnh của bản thân mà em có trong tay chắc chắn nhiều hơn của đám phóng viên đó.”

Giang Mạn tựa hồ suy nghĩ một chút, nói: “Vậy thì tốt rồi, em viết xong thì đưa cho chị xem trước, sau đó chị sẽ công bố thông qua tài khoản chính thức.”

“Được.” Đinh Mông cúp điện thoại, nhìn về phía Kiều Dĩ Thần ngồi bên cạnh: “Chó con, em muốn quay về một lần.”

Cô nói xong nghĩ một chút, cảm thấy không đúng lắm, lại bổ sung: “Nhà mẹ đẻ.”

Kiều Dĩ Thần cúi đầu cười một tiếng, tắt máy tính đứng lên: “Đi thôi, anh đưa em về, vợ à.”

Từ công ty đến nhà mẹ đẻ Đinh Mông khá xa, cô tranh thủ khoảng thời gian này, ngồi ở ghế phụ kiểm tra Weibo. Đinh Mông phát hiện kẻ bôi nhọ mình trên Weibo có liên quan đến Đường Thi Nhiên.

Cô bừa bãi, cảm thấy chuyện này còn có chút tác dụng, ít nhất có thể giúp cô bước đầu phân chia bạn bè.

Cô lướt xuống gần một ngàn bình luận bên dưới, nhìn mấy lần.

“Chỉ số IQ của chủ blog thật khiến cho người ta phải cảm thán, cái này không phải là trước khi phẫu thuật hay sau khi phẫu thuật, mà là 10 năm trước cùng 10 năm sau đó?”

“Ha ha ha ha lần đầu tiên em nhìn thấy có người phát tán scandal phẫu thuật thẩm mỹ mà lại tung ra ảnh chụp chệnh lệch mười mấy năm.”

“Dáng vẻ chủ blog mười mấy năm chắc là không thay đổi quá nhiều, chỉ là đều xấu trước sau như một.”

“Người da đen cũng dùng điểm tâm được rồi, có thể thấy ba ba Tình Diệu của em có khả năng là không gửi tiền cho em rồi ~”

“Tình Diệu cũng thật khiến người ta chán ghét, không phải là lúc trước chuyển sang Quang Thần làm sao, cũng bội ước giống như nhà họ Kim kia [bái bái] bây giờ thấy Đinh Mông nổi tiếng thì quay sang quần lấy cô ấy không buông, chẳng có gì hay ho cả [bái bái]”

“Bình luận là bị Quang Thần thầu tóm điều khiển sao? Tuy rằng thời gian chụp hai bức ảnh chệnh lệch hơi lớn, nhưng mà dáng vẻ rõ ràng là không thay đổi! Mọi người đều mù hết rồi sao?”

“Có người có lẽ chưa từng gãy đi, cho nên không biết khi giảm cân, gãy đi thì thực sự có thể trở nên rất xinh đẹp [doge]”

“Buổi sáng Kiều đại đại còn nói Mông Chủ là cô nhóc béo, buổi chiều liêng bị người ta lợi dụng việc này [bái bái] không biết có đến bao nhiêu người ghen tị với Mông Chủ của chúng ta”.

“Anti-fan của Đinh Mông cũng thật buồn nôn, bôi nhọ cô ấy là vì ghen tị? Một đám thất bại cũng chỉ có thể làm như vậy để an ủi chính mình [chóp mắt]”

“Có thể tung ra ảnh chụp sơ trung của Mông Chủ, chẳng lẽ là bạn học sao? Giấy kết hôn lúc trước cũng là... Đúng là một vở kịch yêu hận tình thù lớn [cười cry]”

“Chuyên gia chỉnh hình đã khẳng định, ngũ quan của Đinh Mông căn bản không thay đổi quá nhiều? Chỉ là này nở hơn mà thôi.”

“Chỉ có mình tôi cảm thấy đáng về mặt mạo của Mông Chủ rất đáng yêu sao? Đúng vậy, khẩu vị của tôi thực đặc biệt

“

Đình Mông đọc một hồi, Kiều Dĩ Thần đã dừng xe dưới lầu nhà cô.

Đây là lần đầu tiên từ lúc kết hôn tới nay Kiều Dĩ Thần gặp mặt nhà mẹ đẻ Đình Mông, bỗng dưng có chút khẩn trương. Anh thấy dưới dưới lầu có hàng bán hoa quả, liền đi mua một ít.

Đình Mông không biết nói sao: “Chúng ta không phải đến chúc Tết.”

Kiều Dĩ Thần khẽ cười, nói: “VẬY cũng không thể hai tay không đi lên được, anh khó có được một lần đến đây.”

Đình Mông chớp chớp mắt, nhìn anh nói: “Mẹ em lúc nào cũng mua hoa quả ở dưới lầu, bà chắc chắn nhớ được kiểu dáng túi đựng của cửa hàng này.”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Trực tiếp mua chút hoa quả ở dưới lầu giống như thật sự không có thành ý, anh mím mím môi, hỏi: “Nếu không anh lái xe ra siêu thị mua chút gì đó nhé?”

Đình Mông thổi phồng một tiếng bật cười: “Em đùa thôi, chỉ cần là đồ anh mua thì nhất định mẹ em đều thích ăn.” Cô kéo tay Kiều Dĩ Thần, cùng anh bước lên lầu.

Mẹ Đình không biết con gái mình ở trên mạng bị người ta bôi xấu, đang ngồi trong nhà xem TV. Nghe được tiếng mở cửa, hơi giật mình quay đầu lại.

“Mẹ.” Đình Mông nghe thấy tiếng TV, biết mẹ cô nhất định ở nhà, liền hướng phòng khách gọi một tiếng.

Nghe thấy giọng nói của cô, mẹ Đình vội vàng đứng lên, thấy Đình Mông cùng Kiều Dĩ Thần bước vào, có chút không hiểu hỏi: “Hai đứa sao đột nhiên lại tới?”

Thời gian bây giờ ăn cơm chiều thì sớm, mà ăn cơm trưa lại muộn.

Đình Mông nói: “Con về tìm chút đồ, lập tức đi ngay.”

“Ừ.” Mẹ Đình nhìn Đình Mông đi vào phòng ngủ, ở sau lưng cô hỏi: “Con tìm cái gì?”

“Album ảnh.” Đình Mông đáp: “Vẫn còn ở chỗ cũ, không ném đi chứ ạ?”

“Không, đồ của con ai dám ném loạn?”

Đình Mông cười hắc hắc hai tiếng, Kiều Dĩ Thần có chút ngượng ngùng đem hoa quả trên tay đặt xuống, nói với mẹ Đình: “Bọn con đi vội, chỉ ở dưới lầu mua chút hoa quả.”

Mẹ Đình nói: “Không sao không sao, quýt con mua, nhìn qua liền biết ngọt hơn so với mẹ mua rồi.”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh trầm mặc một chút, nói với mẹ Đình: “Lần sau con sẽ nhờ đồng nghiệp mang đặc sản quýt ngọt ở quê cho mẹ, ngọt vô cùng.”

Mẹ Đình cười nói: “Chỉ cần hai đứa thường xuyên tới ăn cơm, không mang quà gì ta cũng thấy vui vẻ.”

Kiều Dĩ Thần nói: “VẬY lần sau con sẽ xuống bếp nấu cơm cho hai người ăn.”

“Được, ta nghe Mông Mông nói tay nghề của con rất tốt, ta còn chưa có cơ hội thử qua.”

Bên này mẹ vợ cùng con rể trò chuyện vui vẻ, Đình Mông đột nhiên ở trong phòng ngủ cười một tiếng: “Ha ha Chó con, anh đoán xem em tìm được thứ gì?”

Kiều Dĩ Thần đi qua nhìn nhìn, phát hiện trên tay Đình Mông cầm một bài thi toán, số 73 đỏ tươi đặc biệt dễ khiến người khác chú ý, trong phần họ tên viết Kiều Dĩ Thần.

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh vươn tay ra định lấy lại bài thi, Đình Mông giống như đã có chuẩn bị từ sớm, nhanh chóng rút tay lại, đem bài thi giấu sau lưng.

Kiều Dĩ Thần nhìn cô chăm chăm, hơi híp mắt: “Sao em lại có bài thi của anh?”

“Em cũng không nhớ, có lẽ là anh không dám đem về nhà ký tên, nên nhét vào trong cặp sách của em.”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh tuyệt đối chưa từng làm chuyện như vậy!

Nhìn Đinh Mông đắc ý, Kiều Dĩ Thần khẽ nhướn mày: “Em muốn làm gì?”

Đinh Mông nhếch môi nhìn anh, cười xấu xa: “Đăng lên Weibo nha.”

Kiều Dĩ Thần: “...”

“Em dám.” Anh nói xong định lấy lại bài thi, Đinh Mông vừa cười vừa trốn, hai người ầm ỹ một hồi, liền nháo đến trên giường.

Mẹ Kiều ở ngoài cửa nhìn vào trong phòng, lặng lẽ giúp bọn họ đóng cửa.

Đã sớm nghe nói đôi vợ chồng son này mỗi ngày lên Weibo ân ái, không nghĩ tới lại ở trước mặt bà bày ra bộ dáng này, đúng là không coi ai ra gì ...

Trong phòng, Đinh Mông đã bị Kiều Dĩ Thần bắt được, Kiều Dĩ Thần đem cô ép dưới thân mình, hung dữ hỏi: “Giao hay không giao?”

Chiến sỹ Đinh Mông kiên cường lắc đầu: “Thà chết chứ không chịu khuất phục!”

Kiều Dĩ Thần trầm ngâm một chút, đột nhiên khóe môi gợi lên nụ cười xấu xa: “Vợ à, anh đối với điểm mẫn cảm toàn thân trên dưới của em đều nắm rõ trong lòng bàn tay.”

Đinh Mông: “...”

Chó con thôi không biết xấu hổ!

Cô ở dưới người Kiều Dĩ Thần giãy dụa một cái, Kiều Dĩ Thần liền đè cô càng chặt hơn, không biết xấu hổ sờ loạn trên người cô. Kết quả chơi chơi liền chơi tới hưng trí, anh nhin không được cúi đầu hôn lên môi Đinh Mông.

Bởi vì lúc ấy Đinh Mông đang há miệng thở dốc, cho nên Kiều Dĩ Thần đầu lưỡi không tốn chút sức nào liền chui vào. Kiều Dĩ Thần hôn rất nhiệt tình, dây dưa bám lấy cô không buông, Đinh Mông cảm thấy nếu cứ như vậy sẽ xảy ra chuyện mất, hơi hơi đẩy đẩy Kiều Dĩ Thần, quay đầu đi né tránh .

Kiều Dĩ Thần đang hôn thuận thế dừng tại trên cổ cô, anh khe khẽ thở hổn hển ở bên tai cô, hỏi: “Làm sao vậy?”

Đinh Mông một bên tai ửng đỏ nói: “Mẹ còn đang ở bên ngoài...”

Hình như là cảm thấy địa điểm quá thật không thích hợp, Kiều Dĩ Thần lại hôn hôn vài cái trên mặt cô, rồi từ trên người cô đứng dậy.

Thừa dịp Đinh Mông còn đang chậm chạp hít thở, anh nhanh chóng rút bài thi số học trên tay cô, nhét vào trong túi mình.

Đinh Mông: “...”

Ha ha ha ha Chó con ngu ngốc! Cô đã sớm đoán được rồi!

Đinh Mông hiện tại chỉ muốn chống nạnh cười to ba tiếng.

Cô tìm được album ảnh liền cùng Kiều Dĩ Thần rời đi. Ngồi trên xe cô lật qua vài trang, hồi trước nằm viện có mẹ chụp ảnh, quả nhiên lưu giữ không ít .

Kiều Dĩ Thần lơ đãng liếc mắt nhìn, chân mày nhíu lại: “Em lúc ấy gầy như vậy sao?”

“Đúng vậy, càng ngày càng gầy, mẹ cũng bị dọa không nhẹ, cho nên mới đồng ý để em tạm nghỉ học.” Nhớ tới chuyện ngày xưa, Đinh Mông còn có chút cảm khái.

Kiều Dĩ Thần không nói chuyện, chỉ chuyên chú lái xe.

Đến công ty, anh vẫn cùng Đinh Mông đến văn phòng. Đinh Mông chọn vài bức ảnh rồi chụp lại, lấy máy tính Kiều Dĩ Thần bắt đầu viết bài trên Weibo.

“Scandal phẫu thuật thẩm mỹ trên Weibo, tôi vốn không có ý tranh đấu, nhưng đối phương khi thế bức người như vậy, cho nên phải tranh thủ ngày tốt để ra tay.

Đầu tiên tôi muốn thanh minh rằng mình không có phẫu thuật, ngay cả việc bị cận phải giải phẫu cũng không giám làm chỉ vì sợ tia laser chiếu vào mắt. Liên tục trì hoãn không dám làm [cười cry], nhưng ảnh chụp hồi sơ trung là thật, thời điểm tôi học sơ trung quả thực là béo như vậy →[hình ảnh]

Tuy rằng lúc ấy tôi rất béo, nhưng vẫn luôn cực kỳ tin tưởng rằng tôi béo thật sự đáng yêu.

Tôi gầy đi không phải bởi vì giảm béo, mà là bởi vì áp lực học cao trung quá lớn, ồm một trận rất nặng.

[hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh] [hình ảnh]

Mọi người có thể thấy những bức ảnh này là chụp lại toàn bộ quá trình tôi gầy đi (:3" ∠)_ Lúc ấy nằm viện, cân nặng giảm từng ngày, mẹ tôi thực sự rất lo lắng. Bà cứ cách một khoảng thời gian liền giúp tôi chụp lại và ghi thời gian cùng cân nặng lúc đó, các số liệu mọi người đều có thể nhìn thấy trong ảnh. Tuy rằng lúc tôi học cao trung chiều cao là 1m67 , nhưng mà thời điểm tôi gầy nhất, cân nặng chỉ có 35kg, thật sự là chỉ còn da bọc xương.

Sau đó tôi nghỉ học một năm, ở nhà điều dưỡng, thân thể chậm rãi khôi phục, sau đó biến thành như vậy →[hình ảnh]

Hiện tại tôi được công ty thay đổi, trở thành như vậy →[hình ảnh]

Tôi thừa nhận ngoại hình kỹ thuật rất tốt, nhưng còn chưa đến nỗi khiến cho mọi người nghĩ rằng tôi phẫu thuật thẩm mỹ đi [doge]

Những điều tôi muốn nói đều đã nói xong, thanh giả tự thanh, mọi người đều có suy nghĩ của riêng mình. Cuối cùng là một bức ảnh tôi cùng Kiều Dĩ Thần tiên sinh chụp lúc sơ trung để an ủi mọi người:)

[hình ảnh] “

Kiều Dĩ Thần vốn vì chuyện phẫu thuật thẩm mỹ lần này mà cực kỳ tức giận, nhưng sau khi xem xong bài viết của Đinh Mông trên Weibo thì chỉ còn lại đau lòng.

Thật sự quá gầy. Tuy rằng trước đây đã từng nghe cô nói qua về giai đoạn này, nhưng hiện tại tận mắt nhìn thấy hình ảnh cô lúc đó, vẫn khiến anh bị chấn động lớn.

Đoạn thời gian đó, cô rốt cuộc phải chịu đựng đến mức nào đây?

Các fan sau khi đọc được bài viết này cũng cực kỳ đau lòng.

“Trời ơi, thật sự là da bọc xương! Nhìn xem thật là dọa người QAQ những người kia còn muốn lấy chuyện này để bôi đen người khác, có còn lương tâm hay không?”

“Kiều Dĩ Thần nhất định phải chăm sóc Mông Chủ thật tốt, đừng để cô ấy lại gầy như vậy nữa QAQ “

“Nói thật, cho dù có phẫu thuật thẩm mỹ thì cũng có liên quan gì đến các người? Dùng tiền của các người sao? Mông Chủ không cần để ý những người đó, chăm sóc bản thân thật tốt, sống vì mình, Tiểu Ninh Mông vĩnh viễn ủng hộ chị!”

“Mẹ chị lúc ấy nhất định rất đau lòng đi QAQ Tôi nhìn cũng... Mông Chủ cố lên, em cũng rất thích dáng vẻ mập mạp thời sơ trung của chị!”

“Mông Chủ cố lên! Mông Chủ của chúng ta là phái thực lực, sẽ không chinh phục đâu!”

“Tôi là một cô nhóc béo, đọc được cái này lại thấy được hy vọng của cuộc đời rồi QAQ Mông Chủ cố lên, em yêu chị QAQ “

“Dáng vẻ mập mạp thời sơ trung của cô ấy quả thực rất khả ái! Chỉ là tôi không rõ, tại sao một bài thanh minh như thế này lại vẫn có thể ngược những người đọc thân như tôi vậy [cười cry] “

“Kiều đại lúc sơ trung thực soái 2333 cùng Mông Chủ của chúng ta rất xứng đôi! Kiều Dĩ Thần, Mông Chủ giao cho anh em vô cùng yên tâm, hãy yêu cô ấy thật nhiều qwq “

Kiều Dĩ Thần nhanh chóng chia sẻ bài viết này lên Weibo, ở bên cạnh viết rằng: “Anh sẽ nuôi em trắng trẻo mập mạp, anh yêu nhất là cô nhóc béo. [tim] “

Vì thế fan vừa mới còn vì Đinh Mông đau lòng không thôi, ngay lập tức mắt liền bị mù.

Thôi, Mông Chủ có một mình Kiều đại đại yêu thương cưng chiều là đủ rồi.

Chương 56

Edit: Tâm Tâm Công Chúa

Beta: Gió & Tử Tịch

Scandal phẫu thuật thẩm mỹ cũng chỉ gọi lên chút sóng gió nhỏ rồi nhanh chóng dịu xuống.

Nhưng vẫn có không ít anti fans khó chịu, phê bình dưới mấy bài đăng “ân ái mặn nồng” của hai người.

Đình Mông không để chuyện này trong lòng, nhưng Kiều Dĩ Thần thì lại giống như được nhắc nhở. Người đăng ảnh hồi trung học của Đình Mông liệu có phải vì yêu quá sinh hận?

Không không, với nhan sắc trước kia của Đình Mông, chỉ có anh mới có thể bỏ qua diện mạo mà nhìn thấu nội tâm của cô thôi... Không lẽ là yêu anh nên sinh hận?

Kiều Dĩ Thần cảm thấy rất có khả năng, dù sao trước đây anh cũng là một người có tiếng tăm trong trường.

Anh mở máy tính lên, vào QQ.

Mặc dù đã rời khỏi nhóm lớp nhưng anh vẫn kết bạn với một số bạn học hồi cấp 2. Anh vừa mở danh sách bạn bè ra đã thấy avatar của lớp trưởng đang nhấp nháy không ngừng.

Lớp trưởng: Xin lỗi, về chuyện ảnh hồi trung học của Đình Mông, tôi đã hỏi tất cả mọi người trong lớp rồi, Đỗ Hiểu cũng đã thừa nhận là do cô ấy tiết lộ ảnh cho tài khoản weibo kia.

Kiều Dĩ Thần nhú mày, gõ bàn phím trả lời: “Tôi đã ra khỏi nhóm lớp, phiền bạn giúp tôi nói vài câu, tôi và Đình Mông đã kết hôn rồi, nếu bọn họ đồng ý, đến khi tổ chức tiệc cưới tôi sẽ gửi thiệp mời đến họ, thuê hẳn phòng riêng cho họ. Bọn họ không chúc phúc cũng không sao cả, chỉ hy vọng không còn ai làm chuyện nhảm chán như vậy, nếu như còn có người “tiếp tục phát tán chuyện riêng tư của chúng tôi lên mạng”, tôi cũng còn cách nhờ pháp luật giải quyết.”

Lớp trưởng nhanh chóng hồi âm: “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ truyền đạt lại cho bọn họ. Bên cạnh đó Đỗ Hiểu muốn xin lỗi cậu, nhưng cô ấy không có phương thức liên lạc với cậu, thêm bạn với cậu nhưng cậu không đồng ý.”

Kiều Dĩ Thần nhìn màn hình cười ha ha: “Nói cho cô ta biết, nếu xin lỗi có tác dụng, thì còn cần cảnh sát để làm gì?”

Lớp trưởng: “...”

Kiều Dĩ Thần và lớp trưởng vừa “thân thiết” nói chuyện xong, thì Đình Mông lại đăng một tin Weibo.

Đình Mông Mông chủ: Hôm nay tôi sẽ nói cho mọi người một bí mật, Chế tác Kiều vĩ đại của chúng ta cũng có “lịch sử đen tối” nhé! À, mọi người đừng nhầm tưởng rằng đây là bài kiểm tra toán, đây thực ra chính là kết quả đo chỉ số IQ của chế tác Kiều đó.. [doge] [hình ảnh]

Trong hình là bài kiểm tra toán đạt 73 điểm của Kiều Dĩ Thần, số điểm khoanh tròn còn được Đình Mông phóng to, nhìn qua vô cùng thảm hại.

Lớp trưởng: “...”

Đình Mông vừa đăng weibo thì anh ta đã nhìn thấy, việc này có tính là xâm phạm chuyện riêng tư mà Kiều Dĩ Thần vừa công bố không nhỉ? Kết quả học tập cũng là chuyện vô cùng riêng tư đúng không? Kiều Dĩ Thần liệu có định đưa vợ anh ta lên hầu tòa không?

Ngẫm lại cũng có chút mong chờ.

Đám fan như phát hiện ra một đại lục mới, nhiệt huyết trào dâng phản hồi Đình Mông.

“Ha ha ha ha ha ha cười chết tôi, đề bài thế này mà Kiều đại đại cũng không giải được sao? Chứng minh đường thẳng EO đi qua E vuông góc với AB là ra. Ha ha ha ha, chỉ số thông minh của anh ấy căn bản là chưa đạt đến 73”

“Kiều Đại Đại vậy mà học quá tệ, muốn tan vỡ [cười chào]”

“Bài kiểm tra toán hồi cấp 2 của tôi được 77 điểm, có cảm giác được an ủi [mim cười]”

“Cái đường tiếp tuyến Kiều đại đại vẽ kia không phải xấu bình thường nữa, ha ha ha ha! Ai đó giúp tôi ngừng cười với.”

“Kiều Dĩ Thần bị bà xã “bêu xấu” kìa, tối nay nhất định phải bảy lần mới được [doge]”

“Kiều Dĩ Thần vợ anh lại ” đối đòn” rồi, giải quyết trên giường nhé? :)”

“ Ha ha ha ha tôi nghĩ Kiều Đại không chờ nổi nữa, đang làm trực tiếp phòng làm việc rồi [xấu hổ]”

“Cầu live stream [tim]”

“Mông chủ chạy mau QAQ”

“Đối với cấp hai, 73 điểm thật sự rất tệ :)”

“Mông chủ, liệu có ảnh hưởng đến trí thông minh của đời sau không[đáng thương] ôi lo cho Bánh bao nhỏ quá [đáng thương]”

Trước khi Kiều Dĩ Thần thấy bài Weibo kia, Tư Mã Tiêu Tiêu đã biết rồi, vì vậy cô vui vẻ ấn nút share: “Ha ha ha ha thì ra Kiều Dĩ Thần bài kiểm tra toán hồi cấp hai của Kiều Dĩ Thần chỉ được có 73 điểm thôi à, chỉ số thông minh quá thật “cảm động lòng người” [doge]”

Tư Mã Tiêu Tiêu vừa đăng bài, fan của cô nhanh chóng lao vào.

“Cảm nhận được oán niệm sâu đậm của đời sau đối với chế tác Kiều”

“Tiêu Tiêu đang ý vào việc mình hiện tại không cần thu âm vậy nên mới không sợ sao :)”

“Năm đó anh ta kích bác chị thế nào, bây giờ chị châm chọc lại anh ta như thế, trả được thù thật sung sướng\ “

“Ha ha ha ha 73 điểm, đủ để tôi cười cả ngày 23333333”

“Tự nhiên cảm thấy tuy thành tích bản thân không tốt, nhưng nói không chừng tương lai lại nên người, cảm ơn Kiều Dĩ Thần”

“Tiêu Tiêu có thể trắng trợn mà khinh bỉ Kiều Đại chế tác như thế, là đã quyết định không ra bài hát mới thật sao [cười khóc]”

“Đánh Tiêu Tiêu [tức giận] [tức giận] [tức giận]”

Trong bối cảnh luận bàn càng ngày càng sôi nổi, Kiều tiên sinh bị mọi người kinh bỉ này giờ cuối cùng cũng nhìn thấy bài Weibo này.

Anh đen mặt gọi điện thoại cho Đinh Mông: “Bây giờ mau đến phòng thu số 3, buổi chiều thu sớm.”

Đinh Mông: “...”

Vốn cô đang một mình ngồi trong phòng nghỉ đọc bình luận cười như điên, thế nhưng bây giờ đã thành...cười ra nước mắt.

Đáng lẽ cô nên đợi lúc thu Album xong mới đăng Weibo, xúc động quá thật là ma quỷ.

Cô “nặng nề” lết đến đến phòng thu số 3.

Kiều Dĩ Thần với khuôn mặt đen thui đứng ở đó, chuyên viên thu âm chỉ có thể dùng ánh mắt đồng cảm nhìn cô.

Bài Weibo của Đinh Mông anh cũng đã thấy, mặc dù anh ta cũng dùng clone hùa theo quần chúng cười nhạo Kiều Dĩ Thần nhưng khi ở trước mặt Kiều Dĩ Thần anh ta lại trở thành một chuyên viên thu âm an tĩnh.

Làm anh trai nhiều mặt rất khó khăn sao?

Đinh Mông nuốt nước miếng, quay đầu nhìn Kiều Dĩ Thần cười ngốc nghếch.

Kiều Dĩ Thần cong môi cười nhìn cô ... “Học xong lời bài hát [Chỉ vì yêu] rồi sao?”

Đinh Mông gật đầu nặng nề: “Xong rồi!”

“Tốt, vào thôi.” Kiều Dĩ Thần nghiêng đầu, ý bảo Đinh Mông đi vào.

Đinh Mông đứng yên nhìn anh mấy lần, cười nói: “là một nhà sản xuất âm nhạc chuyên nghiệp, anh nhất định sẽ không để cảm xúc cá nhân ảnh hưởng đến công việc đúng không?”

Kiều Dĩ Thần quay đầu, nhìn cô một lát, sau đó giương môi cười: “Đương nhiên không.”

Đinh Mông: “...”

Bài hát [Chỉ vì yêu] này là bài hát thứ hai mà Kiều Dĩ Thần chọn giúp cô, nhà soạn nhạc Hoàng An Trân rất ít khi sáng tác, nhưng trước kia cô ấy rất có tiếng trong giới âm nhạc, rất nhiều bài hát của Phan Đình năm đó đều là do cô ấy sáng tác.

Bài [Chỉ vì yêu] này của Đinh Mông cũng thuộc dạng tình ca buồn khổ sở trường của Hoàng An Trân, giai điệu thâm tình động lòng người, ca từ đau thương, khiến người ta phải rơi lệ.

Nhưng Đinh Mông còn chưa kịp thể hiện sự đau khổ, của bản thân, đã bị Kiều Đại chế tác cắt ngang: “Hiện tại em đang bị một người đàn ông đá, chứ không phải đang mừng năm mới.”

Đinh Mông: “...”

Cô đâu giống đang mừng năm mới đâu! Không nhìn thấy ánh mắt ngập nước của cô sao!

“Làm lại.”

Kiều Đại chế tác ra lệnh một tiếng, Đinh Mông không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn làm lại: “Em chưa từng nhìn thấy ánh mắt ấy của anh, trong ngày hè nắng chói rực rỡ đó, cô ấy xuất hiện trước mặt anh, thế giới của anh như bừng sáng...”

Kiều Dĩ Thần ra hiệu cho cô dừng lại: “Ca từ đơn giản như vậy mà em không hiểu sao? Chỉ số thông minh của em là 73 à?”

Đinh Mông: “...”

Phương pháp trả thù thô lỗ đơn giản.

“Làm lại.” Kiều Dĩ Thần cau mày, rất không hài lòng với chỉ số thông minh của Đinh Mông.

Đinh Mông cắn môi, hát lại lần nữa, vẫn bị Kiều Dĩ Thần ngắt lời như cũ: “Em có muốn anh lập bảng biểu thống kê xem một bài hát em hát lại mấy lần rồi đăng lên Weibo cho fans xem em giỏi như thế nào không?”

Đinh Mông: “...”

Cô nhìn Kiều Dĩ Thần cười: “Anh không nên ngây thơ như thế, em còn chưa đăng việc thời cấp hai anh được gọi là Chó Con đâu.”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Từ tiểu học anh đã không muốn bị gọi là Chó Con!

Chuyên viên ghi âm ở bên cạnh lặng lẽ thờ dài trong lòng, không phải là một đôi thần tiên quyến lữ được người người hâm mộ sao, tại sao lại “tổn thương” nhau như vậy?

Nhưng mà anh ta! Thật là thoải mái!

Anh ta thích nhất là tiết mục vợ chồng trở mặt thành thù!

Trong không khí ngập mùi thuốc súng, cuối cùng cũng thu xong bài hát này. Kết thúc công việc, Kiều Dĩ Thần vẫn lái xe chở Đinh Mông về.

Lúc ăn cơm tối Đinh Mông không hiểu sao cảm thấy hoảng hốt, chợt nghĩ đến bình luận của mọi người trên Weibo, cô nhanh chóng ăn cơm, đứng dậy khỏi ghế: “Em ăn no rồi anh cứ từ từ ăn!”

Cô nói mà cơm còn chưa kịp nuốt xuống, nhanh chóng chạy vào phòng ngủ, sau đó kéo cửa lại, đang chốt cửa thì đã bị một cánh tay chặn lại.

Kiều Dĩ Thần đẩy cửa, nghiêng người bước vào. Thấy bàn tay Đinh Mông vẫn đặt trên chốt cửa, anh nở nụ cười rồi nói: “Muốn nhốt anh ở bên ngoài à?”

Đinh Mông chân thành nói: “Tuyệt đối không phải, em chỉ muốn xem độ nhạy của khóa.”

“Ồ.” Kiều Dĩ Thần khép cửa lại, cài luôn chốt: “Độ nhạy có vẻ rất tốt.”

“Ha ha thật không.” Đinh Mông muốn chen ra ngoài, vươn tay muốn mở cửa ra: “Em lên lầu hai huấn luyện trước đây.”

Kiều Dĩ Thần nắm tay cô, dễ dàng kéo cô trở lại: “Không cần lên lầu hai, ở đây cũng có thể huấn luyện đặc biệt.”

Đinh Mông: “...”

Kiều Dĩ Thần một tay ôm cô, tay còn lại ấn cô lên tường: “Vợ à, không ngờ em nhanh thật đấy, còn có ảnh, nhưng mà dám làm dám chịu chứ, hả?”

Đinh Mông: “...”

Cô cố giữ bình tĩnh nói: “Chiều hôm nay ở phòng thu âm không phải anh đã trả thù rồi sao!”

Kiều Dĩ Thần nhướn mày: “Em nghĩ đó là trả thù à? Anh là một chế tác nhạc chuyên nghiệp, sẽ không để tình cảm ảnh hưởng đến công việc.”

Đinh Mông: “..”

Người vô địch trong thiên hạ là người không biết xấu hổ.

Cô còn muốn nói gì nữa, kết quả là vừa há miệng Kiều Dĩ Thần nhân cơ hội hôn cô.

Nụ hôn của anh không dịu dàng chút nào, thậm chí còn có chút ác ý, giống như đang muốn trừng phạt cô. Môi bị cắn có chút đau, Đinh Mông bất mãn ưm hai tiếng, mãi sau Kiều Dĩ Thần mới chịu buông ra.

Mắt cô mang theo hơi nước, thở dốc, Kiều Dĩ Thần dán lên môi cô, nhỏ giọng nói: “Đến phòng tắm.”

Đinh Mông: “..”

“Đến, đến phòng tắm làm gì! Quá thật vô liêm sỉ!”

Kiều Dĩ Thần cong môi trêu tức, nhìn cô nói: “Đương nhiên để tắm, chứ em muốn làm gì?”

Đinh Mông: “...”

Cho đến khi hai người đứng dưới vòi nước, hơi nước bốc lên sương mù nhẹ nhẹ, Đinh Mông mới cau mày đẩy người trước mặt ra: “Không phải nói tắm sao?”

Kiều Dĩ Thần cười, lại ôm cô: “Đừng phản kháng, em biết phản kháng cũng vô dụng mà.”

Đinh Mông: “...”

TMD! Ít nhất cũng phải lên giường chứ!

Giằng co trong phòng tắm một hồi, cuối cùng Kiều Dĩ Thần cũng ôm Đinh Mông đang “hấp hối” ra. Sau khi chụp được hình cô, Kiều Dĩ Thần mỹ mãn cầm điện thoại đăng lên Weibo..

Kiều Dĩ Thần: Mọi người yên tâm. Tôi đã chinh đồn vợ yêu rồi, về sau cô ấy sẽ không dám làm loạn nữa.

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vừa đăng Weibo xong, Fans hâm mộ như bùng nổ.

“Hai vợ chồng này...Tôi sống lâu vậy giờ mới thấy [cười khóc]”

“[ngon nết] Mông chủ hãy chịu đựng.”

“Có gan ngược cẩu, thì có gan dọn dẹp toàn bộ quá trình! [cười khóc]”

“Các người thật đen tối, ý của Kiều Đại nhất định là chỉ “thu thập” bình thường thôi [ha ha]”

“Em không sợ bị ngược, cứ thoải mái em sẽ không cầu tần số xem, có thể in tranh không [ngại ngần]”

“Trên bức tranh 1, út nhất thì chúng ta biết Mông Chủ còn sống [cười khóc]”

“Đã báo án, quy mô ngược cầu lớn như vậy có khả năng sẽ bị xử vài năm? Cảnh sát đang online”

“Tôi bên trạm xăng dầu, khi này ai gọi đến đặt xăng thế? Đã chuẩn bị xong.”

“Không biết tại sao lại mặt đỏ tìm đập nữa, hay là do Weibo này có độc [doge]”

“Cho hỏi tư thế 〇 đang thành xu thế sao? Và Mông chủ có khỏe không? (*w*)”

Kiều Dĩ Thần vui vẻ đọc bình luận của Fans xong, định tắt điện thoại đi ngủ, nhưng vừa thoát Weibo một lát, thì phát hiện Cố Tín cũng đang phản hồi, còn viết hai chữ bình luận.

Cảm thú.

Bình luận đăng được khoảng 5 phút, đã nhận được hơn ba nghìn lượt like.

Kiều Dĩ Thần ngừng một hồi, nhìn chăm chú vào màn hình cười ha ha. Vậy mà là cảm thú? Anh còn có thể cảm thú hơn.

Lúc này Đinh Mông đang ngủ say, Kiều Dĩ Thần bước đến bên giường, anh sửa sang lại tóc trên mặt cô, sau đó tìm một góc đẹp, giơ tay lên, cúi đầu hôn nhẹ lên mặt cô một cái.

Bấm nút chụp, anh nhìn điện thoại, mặc dù lần đầu tự chụp, nhưng nhìn cũng không tệ lắm. Anh dùng ít phần mềm chỉnh cho đẹp hơn, rồi phát lên Weibo.

Kiều Dĩ Thần: Ngủ ngon [hình ảnh]

Fans:

Có lẽ lần này uy lực của Weibo quá lớn, những người muốn bóc mẽ cũng không biết mở miệng ra sao.

Sau một giây ă ý yên lặng, bình luận như thủy triều ùn ùn kéo đến.

“#Cặp đôi ngược cầu quái dị# Album của hai người tôi sẽ không mua, bởi vì tôi đang bế quan chữa thương. [cúi chào]”

“Chưa từng thấy người nào phát rồ như vậy, chỉ hy vọng công an có thể bắt họ về quy án. #Cặp đôi ngược cầu quái dị#”

“Đây là giai điệu giết cầu [cười khóc] hai người tự bạo xong rồi thì bọn tôi biết phải làm sao đây?”

“#Cặp đôi ngược cầu quái dị# đừng có yêu đương thắm thiết như thế [cười cry] tôi ác độc vậy đấy, mong đợi đơn li hôn ngày mai của hai người [cúi chào]”

“Tôi là một con chó độc thân đang ngã trong vũng máu, xin mọi người liên hệ xe cứu thương giúp tôi, cảm ơn”

“[hoàn toàn] bị kịch bị ngược. #cặp đôi ngược cầu quái dị#”

“Mọi người hãy nhìn kĩ, trên cổ Mông chủ có vết hôn [doge]đừng cảm ơn tôi, tôi chỉ là cơn gió thoảng qua.

“#Cặp đôi ngược cầu quái dị# dựa vào bây giờ Mông chủ đang mơ một giấc mơ ngọt ngào có thể đoán được màn chính đồn kịch liệt thế nào [tàn khóc]”

“#Cặp đôi ngược cầu quái dị# tôi thật muốn biết tại sao Weibo này còn chưa bị report nhỉ?”

“Đinh Mông ngoại trừ lẳng xê như thế ra, còn có gì khác không? Buồn nôn.”

“Có vài kẻ thật dễ hèn, tự mình mò lên Weibo của Kiều Dĩ Thần, còn bảo người ta buồn nôn [cúi chào]”

“Lúc trước lộ tin hai người họ kết hôn sao không cảm thấy buồn nôn nhỉ? Bây giờ người ta đã không cần che giấu, mỗi ngày đều quang minh chính đại công khai hạnh phúc, thì lại chạy đến nói người ta buồn nôn [doge]”

“#Cặp đôi ngược cầu quái dị# nói mau, khi nào mời tiệc rượu? Ta mời Tề huynh (Có ai không biết Tề huynh là ai không nhỉ? Vâng là Tề Thiên Đại Thánh đấy ạ) đến phá đám.”

“Kiều Đại ngủ ngon, tôi không tin hai người là #cặp đôi ngược cầu quái dị#, đi đây!”

“Tiểu Chanh trên toàn quốc gửi lời chúc, chúc #cặp đôi ngược cầu quái dị# sớm sinh quý tử. Á! Em không muốn gọi hai người là #cặp đôi ngược cầu quái dị# đâu, xin lỗi! Em cũng không muốn gọi #cặp đôi ngược cầu quái dị#, không biết tại sao lại gọi #cặp đôi ngược cầu quái dị#, em tin tưởng hai người không phải #cặp đôi ngược cầu quái dị#, người nói hai người là #cặp đôi ngược cầu quái dị# mới thật sự là #cặp đôi ngược cầu quái dị# trong những #cặp đôi ngược cầu quái dị#!”

“Rất thích xem #cặp đôi ngược cầu quái dị# mặn nồng, anti fans cứ nhẹ nhàng mà đi khỏi ha?”

Kiều Dĩ Thần phát xong Weibo thì đi ngủ, nên anh không nhìn thấy đề tài #cặp đôi ngược cầu quái dị# đang lọt vào top search với tốc độ hóa tiên.

Hôm sau, Đinh Mông ngồi trong xe ngập mấy cái, dùng điện thoại lướt Weibo. Vấn đề cặp đôi ngược cầu quái dị vẫn đứng đầu trong bảng như cũ, như thể không ai có thể dao động được vị trí đó.

Đinh Mông tò mò nhìn vào, cặp đôi ngược cầu quái dị là gì? Cô chỉ nghe nói qua Hắc Bạch Song Sát thôi.

Cô nhấp vào, bình luận ùn ùn kéo đến mém chút nhấn chìm cô.

Kiều Dĩ Thần phát bức ảnh chúc ngủ ngon, đã bị nhiều Fans lấy làm ảnh đại diện, thiếu chút nữa cô cho rằng đây là một phong cách mới.

Nhưng mà vẫn còn chuyện tiếp theo, mấu chốt là ở tám ảnh kia __ cô ngủ say, ngọn đèn êm dịu, Kiều Dĩ Thần hôn môi cô một cách nồng nàn.

Góc độ này, dáng người hai người vô cùng đẹp, lông mi dài cong cong, gối đầu trắng và drap trải giường như làm nền cho màu tóc đen, kết hợp màu sắc trông thật hài hòa.

Quả thực là một hình ảnh “mặn nồng” đến hoàn mỹ.

..Tại sao Kiều Chó Con không biết xấu hổ như vậy!

Cô hung tợn nhìn Kiều Dĩ Thần đang lái xe: “Anh chụp tám ảnh này khi nào? Lại còn không biết xấu hổ mà phát lên Weibo!”

Kiều Dĩ Thần nghiêng đầu nhìn cô, cong môi với cô: “Em cứ nhìn tiếp, trước đó anh có phát một cái rồi.”

Trong nội tâm Đinh Mông lộp bộp mấy cái, ngạo tào (*khó vào đời, câu cửa miệng của dân đi làm khi gặp khủng hoảng kinh tế) chẳng lẽ Chó Con còn làm chuyện gì không biết xấu hổ sao? Cô nhanh chóng lướt sang Weibo của Kiều Dĩ Thần.

Kiều Dĩ Thần: Mọi người yên tâm, ta đã chinh đồn vợ mình xong, về sau cô ấy sẽ không làm loạn nữa

Đinh Mông: “...”

“Kiều Dĩ Thần, em muốn ly hôn với anh”

Đinh Mông tức giận đến mặt đỏ rần, anh phát Weibo thế này, về sau cô sao dám ra ngoài gặp người đây!

Tại Kiều Dĩ Thần bị âm lượng “khủng bố” của cô làm ù đi, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười: “Anh thấy âm vực của em cao hơn rồi đấy, chắc đoạn âm thanh của cá heo trong bài” Cảm ơn” em cũng hát được đúng không?”

Đinh Mông: “...”

Ai nói về bài hát với anh chứ! Không nghe thấy chuyện ly hôn sao!

Lúc này trên ven đường có mấy bà chủ quán, đều nhìn nhau như muốn xác nhận: “Hình như tôi vừa nghe có người nói ‘Kiều Dĩ Thần, chúng ta ly hôn đi’.”

“Ừ..tôi cũng nghe vậy, có phải là Kiều Dĩ Thần trong cặp đôi ngược cầu quái dị không?”

“Vậy chúng ta có cần báo động không?”

“Hình như bọn họ đi xa rồi”

“Tiếc thật, không biết chụp được họ thì được bao nhiêu tiền thưởng?”

“Chắc là rất nhiều, nghe con gái tôi nói, gần đây họ ngược cầu kinh người, là một vụ án lớn khó gặp trong những năm gần đây.”

...

Sau khi đến công ty, Đinh Mông lấy áo lông che đầu, còn cố ý đeo thêm kính râm màu hạt dẻ mới mua nữa.

Kiều Dĩ Thần khóa xe, cùng cô bước vào thang máy: “Em cảm thấy như thế có ích không? Em và anh đi chung như này ai mà chẳng nhận ra em.”

Đinh Mông: “...”

Vậy sao anh không cút ra ngoài!

Thang máy dừng ở tầng có phòng nghỉ của Đinh Mông, vốn dĩ phòng làm việc của Kiều Dĩ Thần ở tầng trên, nhưng anh lại không biết xấu hổ mà cùng Đinh Mông đi ra.

Đinh Mông trừng anh, định mắng để anh quay về thang máy, đột nhiên đối diện có hai đồng nghiệp bước ra. Đinh Mông nhanh chóng cúi đầu xuống.

Lúc hai đồng nghiệp đi ngang hai người họ, còn nhìn Đinh Mông mấy lần, sau đó cười thấp giọng nói với nhau vài câu.

Đinh Mông: “...”

Tuy rằng không nghe họ nói gì, nhưng nhất định họ đang nói về cô!

Cô bước đến phòng nghỉ nhanh hơn, Kiều dĩ Thần vẫn như cũ không biết xấu hổ mà cũng theo vào.

Đinh Mông cởi áo khoác, tháo luôn kính râm ra đi tới sofa ngồi xuống: “Đều do anh, bây giờ em đã thành đối tượng cho mọi người cười nhạo!”

Kiều Dĩ Thần tựa vào bàn, nhìn cô cười: “Em đăng bài thi hồi cấp hai của anh lên, em không nghĩ đến anh cũng trở thành đối tượng bị cười nhạo sao?”

Đinh Mông tức giận bất bình đứng lên: “Sao mà giống nhau được! Anh bị cười nhạo thì đáng đời anh, ai bảo anh thi chỉ được 73 điểm! Thế nhưng em bị cười là do anh vô sỉ!”

Khóe mắt Kiều Dĩ Thần giật giật, bước đến ôm eo cô: “Em có tin rằng anh còn có thể vô sỉ hơn không?”

Đinh Mông: “...”

Cô tin.

Cô đẩy Kiều Dĩ Thần ở trước mặt ra, thờ phỉ phỉ cầm điện thoại lên, lại ngồi vào ghế sofa, soạn một tin Weibo cực ____ sắc.

Đinh Mông_ Mông chủ: Mới sáng ra đã thấy số lượng cảnh sát theo dõi Weibo của tôi tăng thêm. Tôi đâu có làm chuyện đó! Kiều Dĩ Thần ← đều do người này làm ra QAQ”

Phát xong Weibo này, nhận được đáp lại nhiệt tình của Fans.

“Ha ha ha ha ha ha ha cười chết tôi, hai người định tiếp tục ngược cầu à!”

“Gửi lời khen đến chú cảnh sát 233333”

“Hai người đã bị theo dõi, sẽ có hành động thích hợp theo từng tình huống [tàn khốc]”

“Tại sao tôi vẫn cảm thấy họ đang ngược cầu [cúi chào]”

“#cặp đôi ngược cầu quái dị# ngang ngược không được mấy ngày ha ha ha ha ha!”

“Hôm nay Mông chủ vẫn còn dậy nổi [ngạc nhiên] xem ra tối qua Kiều Đại không chinh đồn đủ rồi ~”

“Mông chủ, chị lại dám đẩy hết trách nhiệm cho ông xã, cẩn thận buổi tối anh ấy sẽ ‘báo đáp’ chị :)”

Đinh Mông còn đang xem bình luận, cửa phòng nghỉ đã có người gõ. Kiều Dĩ Thần ra mở cửa, người bên ngoài thấy anh, theo bản năng hơi sững sờ, sau đó lại cười: “Quản lí Giang tìm hai người đến phòng làm việc.”

ĐM lại mặc áo khoác và đeo kính râm một lần nữa rồi cùng Kiều Dĩ Thần ra ngoài.

Giang Mạn ngồi đối diện máy tính, gõ nhanh trên bàn phím gì đó. Thấy hai người họ đến thì dừng động tác trên tay lại.

Cô nhìn Đinh Mông, hỏi: “Em đang mặc thể loại quần áo gì đây?”

“À..” Đinh Mông gỡ kính râm trên mặt xuống, “Giữ ấm.”

Giang Mạn: “...”

Cô cong môi, tiếp tục trở lại với vấn đề này: “Weibo của hai người tôi đã xem rồi, tuy lúc trước có nói hai người có thể thoải mái ăn ái mặn nồng, nhưng...” Hai người không cần “táo bạo” như thế chứ.

Cô ho nhẹ một tiếng, rồi nói: “Nhưng cứ như vậy sẽ khiến thẩm mỹ mọi người mệt mỏi, vì vậy bây giờ không cần thể hiện quá, có thể phát công việc hàng ngày, hay là ảnh selfie.”

Cô nhấn mạnh ba chữ “ảnh selfie” này.

Quả thực Đinh Mông cầu còn không được: “Em cũng cảm thấy chuyện mặn nồng này không tốt, đã có người bảo em dùng cách này lãng xê rồi. Nhưng mà em không phát, không có nghĩa là người khác không phát.”

Mắt cô liếc xéo Kiều Dữ Thần đang đứng bên cạnh, Giang Mạn cũng thuận thế nhìn sang.

Kiều Dữ Thần cười nói: “Chỉ cần cô ấy không phát những thứ lung tung, thì tôi sẽ không dùng Weibo thường xuyên.”

“Ok, cứ quyết định vậy đi.” Giang Mạn giải quyết dứt khoát, ngược lại Đinh Mông nói về công việc: “Mấy ngày nữa thì đến lễ tình nhân, lúc trước em đại diện phát ngôn cho một hãng chocolate, lễ tình nhân cũng có hoạt động, cần em đến, có thể sẽ hát một hai bài.”

Đinh Mông gật đầu: “Được, không thành vấn đề.”

“Thời gian và địa điểm sẽ gửi hai người sau, không còn việc gì thì hai người có thể ra ngoài.” Thật ra chỉ cần thấy hai người họ đứng chung một chỗ, không khí liền xuất hiện một tầng bong bóng hồng nhạt...

Không biết chuyên viên thu âm đứng bên cạnh nhìn bọn họ sao có thể kiên trì tới vậy.

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Weibo của Kiều Dữ Thần và Đinh Mông yên tĩnh vài ngày, độ hot của cặp đôi ngược cầu quái dị rốt cục cũng lắng xuống.

Nhưng mà người canh sát theo dõi weibo của cô vẫn không ngừng theo dõi.

Xem ra hai người vẫn trong thời kì bị giám thị.

Ngày 14 tháng 2, Đinh Mông đúng hẹn tham dự hoạt động quảng bá ở siêu thị Tinh Quang.

Vì hôm nay là Valentine nên trên đường mọi người phần đông là các cặp tình nhân. Siêu thị Tinh Quang tổ chức một hoạt động quảng bá, chỉ cần là người yêu đều có thể đăng kí tham gia, cặp đôi chiến thắng sẽ được tặng một hộp Chocolate Valentine số lượng có hạn.

Không khí nơi này vẫn chưa có dấu hiệu giảm nhiệt, mặc dù Đinh Mông đã hát xong hai bài nhưng cô phải ở lại để trao giải cho cặp chiến thắng.

Có hai fans của Đinh Mông lên vào nơi đăng kí, trên tay còn cầm single năm ngoái “I’m here” của cô. Nhân viên phụ trách ngáng đầu nhìn bọn họ, nhũn mày nói: “Vừa nãy cũng có không ít fans của Đinh Mông lên vào tham gia trò chơi, nhưng ít nhất họ cũng tìm một bạn chơi khác phái, hai cô cứ như vậy đăng kí, không thể có thành ý một chút sao?”

Hai cô gái nghe vậy lập tức ôm nhau: “Hoạt động này kỳ thị đồng tính luyến ái à?”

Nhân viên đăng kí: “...”

Được rồi.

Hai cô gái được qua vòng đăng kí vui vẻ phấn khích đi vào khu trò chơi.

Một fangirl chụp được hình Đinh Mông ngồi ở ghế giám khảo cách đó không xa, hưng phấn (hăng hái, phấn khích) hô: “Mông chủ Mông chủ! Bọn em đều là Tiểu Chanh!”

Đinh Mông quay đầu vẫy tay cười với bọn họ.

Không biết có phải nhờ vào sự cổ vũ của Đinh Mông hay không mà hai cô gái thân hình nhỏ con lại “dũng mãnh như thần” đánh bại tất cả cặp đôi, giành được vị trí thứ nhất một cách “ngon lành”.

Lúc trao giải tay của hai người vẫn còn run rẩy: “Trời ơi Mông chủ thật gần! Lông mi của chị cong quá!”

Đinh Mông: “...”

Hai cô gái lần lượt đưa ra Single của mình kèm theo một cây bút: “Mông chủ, chị có thể cho bọn em xin chữ ký được không? Chương trình lần trước bọn em không mua được vé, tiếc ơi là tiếc!”

Mặc dù đây không phải Fan meeting nhưng Đinh Mông vẫn nhiệt tình ký tên cho hai Tiểu Chanh.

“Cảm ơn chị!” Hai người nhận lại single của mình còn không quên hỏi: “Mông chủ sao dạo này không ngược cầu trên Weibo nữa vậy, bọn em tịch mịch (cô đơn, trống vắng) quá!”

Đinh Mông: “...”

Thôi xong, không lẽ fans của cô đều là Msao...

*M (Masochist) người khổ dâm .

Đúng lúc này người chủ trì đi tới “mời” hai cô gái ra ngoài để nhóm chơi tiếp theo bắt đầu trò chơi.

Hai cô gái nhận được Chocolate Valentine số lượng giới hạn cộng theo cả chữ kí của Đinh Mông nên vui vẻ đi ra. Ở sân khấu bên ngoài gặp thoáng qua một người đàn ông cao lớn.

“Ôi mẹ ơi, người đàn ông này đẹp trai quá đi mất.” Cô gái bên phải dùng chân quay đầu nhìn lại.

Cô gái bên cạnh gật đầu: “Ngay cả bóng lưng cũng xuất chúng như vậy.” Cô dừng lại, nhìn người bạn bên cạnh: “Sao mình có cảm giác người này hơi giống Kiều Đại (Đại ở đây chỉ Đại thần – một cách gọi thân thiết) nhỉ?”

“Ông xã của Mông chủ á?” Lông mày cô gái nhíu lại, lắc đầu nói: “Chắc không phải đâu, Mông chủ đến đây để tham dự hoạt động, không lẽ anh ấy đến thể hiện “tình cảm mặn nồng” của hai người hay sao?”

Sau khi nói ra, ánh mắt của cả hai đều lóe sáng.

Hai người lên lút đi sau người đàn ông đó, mong chờ anh sẽ đến chỗ hoạt động lần này nhưng anh lại đi thẳng xuống tầng dưới.

“Tầng dưới là “thánh địa” của bánh ngọt, chắc là anh ấy định đi ăn.”

“Cũng có thể, Kiều Đại không “điên” đến mức “ân ái mặn nồng” ở hoạt động đâu.”

Hai cô gái thất vọng nói, rồi dắt tay nhau rời đi.

Nhưng bóng lưng xuất chúng ấy đúng là Producer Kiều của chúng ta.

Hôm nay là Valentine nên anh có hẹn với Đinh Mông ăn tối. Nhưng mà lúc anh xong việc hoạt động của Đinh Mông vẫn chưa kết thúc.

Kiều Dĩ Thần đợi trong xe một lúc rồi bước xuống.

Anh nhớ Úc thị có cửa hàng bánh ngọt ở tầng dưới Siêu thị Tinh Quang, mặc dù mới khai trương nhưng buôn bán rất tốt.

Dù sao cũng rảnh rồi, Kiều Dĩ Thần quyết định mua một ít bánh ngọt cho bà xã, hồi cấp hai anh cũng từng làm việc này rồi.

Nhưng khi đứng trước cửa hàng bánh ngọt anh lại có phần hối hận.

Thực sự có thể dùng từ “tấp nập” để hình dung.

Cho dù là chỗ ăn cơm hay cửa hàng bánh ngọt đều chật ních người.

Tình tiết có vẻ không giống như này.

Trên người anh có thẻ Vàng (VIP của VIP) của Úc thị, nhưng giờ anh không biết mình có thể chen vào hay không nữa...

Nếu cứ vậy mà chen vào có khi mai sẽ lên trang đầu Weibo mất, vì thế anh “yên phận thủ thường” đứng xếp hàng.

Mặc dù trước cửa của cửa hàng nào cũng hàng dài người đứng chờ nhưng bánh đã được làm sẵn nên không cần đợi lâu, hàng người tiến lên rất nhanh.

Kiều Dĩ Thần mua một ít bánh ngọt ở cửa hàng Pháp và Nhật rồi vội vàng xách cà mèn rời khỏi

Cà mèn : (Khẩu ngữ) đồ dùng bằng kim loại, có nắp đậy và quai xách, để đựng thức ăn mang đi. (Cặp lồng).

Anh đợi trên xe một lúc thì thấy Đinh Mông nhanh nhẹn đi tới.

“Chó con, anh đợi lâu chưa?” Sau khi yên vị trên xe Đinh Mông cười mũ và khấn ra. Kiều Dĩ Thần cười xoa đầu cô: “Không lâu lắm, anh đi mua vài thứ.”

Anh chỉ về phía cà mèn đặt bên trong.

“Oa, đây là bánh ngọt ở cửa hàng bên dưới mà!” Ánh mắt Đinh Mông sáng như sao: “Em vẫn muốn ăn thử bánh ở đây nhưng đông quá em không dám đi một mình, mà cứ nhờ trợ lý xếp hàng mãi thì ngại lắm...”

Kiều Dĩ Thần nở nụ cười: “Em không để trợ lý làm việc thì cô ấy thất nghiệp mất.” Anh xoay người khởi động xe, lại nói tiếp: “Nhưng sau này muốn ăn thì nói cho anh biết, anh lúc nào cũng sẵn sàng cống hiến sức lực vì em.”

Đến khi lái xe ra khỏi bãi đỗ xe của siêu thị Tinh Quang, Đinh Mông không nhịn được nữa bèn cầm một miếng lên ăn thử: “A, bánh này ngon quá, vừa mềm vừa xốp, tuyệt thật đấy!” Cô vui vẻ nhìn Kiều Dĩ Thần bên cạnh, “Anh có muốn một miếng không, thực sự rất ngon.”

Kiều Dĩ Thần nói: “Anh còn phải lái xe, lát nữa anh ăn.”

Đinh Mông trừng mắt: “Đợi lát nữa không còn mà ăn đâu.”

Kiều Dĩ Thần cười nhẹ: “Nếu bây giờ em ăn no quá tẹo nữa không ăn nổi “ đại tiệc” đâu.”

Đinh Mông nghe cũng thấy có lý, vì vậy cất hộp bánh ngăn nắp trong hộp xe.

Kiều Dĩ Thần đỗ xe ở một chỗ xa Moonlover.

Lover cũng là một địa điểm hẹn hò trong ngày Valentine, may mà Kiều Dĩ Thần có thẻ VIP nên dễ dàng đặt chỗ trước.

Bầu không khí trong phòng ăn rất lãng mạn, trang trí bằng hoa hồng và chocolate, càng khiến không khí trở nên ngọt ngào.

Đây là lần đầu tiên Đinh Mông tới nhà hàng này ăn cơm, bởi vì... tên nhà hàng này vô cùng kì thị những người độc thân (FA thật khó). Mặc dù có chút tò mò nhưng cô rất giỏi che giấu sự hiếu kỳ của mình.

Valentine có suất ăn giới hạn dành cho các cặp tình nhân, Đinh Mông lười biếng chọn luôn một phần, Kiều Dĩ Thần cũng không nhìn menu mà chọn giống phần của cô.

Món ăn Valentine không khác cơm Tây là mấy, chẳng qua hôm nay miếng bít-tết là hình trái tim mà thôi. Nhưng mà bánh ga-to chocolate nhân viên mang ra lại có vị rất ngon.

Sau khi ăn xong hai người không đi đâu nữa mà trực tiếp lái xe về nhà.

Đinh Mông cầm một miếng bánh Macaron hình trái tim đến bên miệng Kiều Dĩ Thần: “Chó con, chỉ có một cái vị trà xanh này thôi đó.”

*Macaron: là một loại bánh ngọt của Pháp được làm từ lòng trắng trứng, đường bột, đường cát, bột hạnh nhân và thêm màu thực phẩm. Nhân bánh thường được lấp đầy với mứt, ganache hoặc kem bơ kẹp giữa hai mặt bánh. Thường thức macaron, người ta có thể tìm thấy từ những hương vị truyền thống như mâm xôi, sô cô la, cho đến những hương vị mới như nấm và trà xanh.

Kiều Dĩ Thần há miệng cắn một miếng bánh, cười khởi động xe.

Sau khi về đến nhà Kiều Dĩ Thần nghiêm túc nói, bởi vì hôm nay là Valentine nên huấn luyện sẽ đổi thành huấn luyện Valentine.

Đinh Mông: “...”

Cô không bao giờ muốn biết huấn luyện Valentine là gì.

Kiều Dĩ Thần đã nhanh chóng dừng hành động cho cô biết.

Đình Mông bị đùa giỡn không chịu nổi chỉ mong “khai gọi” sự thương cảm của Kiều Dĩ Thần: “Chó con, mai còn phải thu âm nữa...”

Tiếng “A” sắp bật ra khỏi miệng!

Nhưng Kiều Dĩ Thần đang vui vẻ không muốn dừng lại, anh cắn môi dưới Đình Mông, khàn khàn nói: “Mau gọi ông xã anh sẽ bỏ qua cho em.”

Đình Mông thuận theo gọi: “Ông xã...”

Ánh mắt Kiều Dĩ Thần càng tối hơn, ra sức “cày cày”.

Đình Mông: “...”

Mẹ ơi sao nói không giữ lời thề này!

Ngày mai cô có hát nổi hay không thì chưa biết, nhưng một bài viết tiêu đề “Phục kích cặp đôi ngược cầu quái dị ngày Valentine” đã tràn ngập khắp Weibo.

“Sáu rưỡi sáng tôi đã mai phục dưới nhà Kiều Dĩ Thần và Đình Mông, đồng nghiệp của tôi còn mang theo máy quay. Bây giờ bốn mươi Kiều Dĩ Thần lái xe xuất hiện, Đình Mông ngồi ghế phụ, hai người cùng đến công ty. [hình ảnh]

Họ ở công ty cả buổi sáng đến một rưỡi chiều thì Đình Mông lên xe trợ lý đến siêu thị Tinh Quang tham dự hoạt động. [hình ảnh]

Tôi thông mình không đi theo cô mà tiếp tục đợi dưới Quang Thần. [doge] Bốn rưỡi Kiều Dĩ Thần lái xe ra [hình ảnh]

Chính xác, mọi người đoán không sai, anh ấy đi đón bà xã ăn tối

Lúc Kiều Dĩ Thần đến siêu thị Tinh Quang hoạt động của Đình Mông vẫn chưa kết thúc. Vì vậy anh xuống tầng dưới mua bánh ngọt cho bà xã! Chắc mọi người đều từng đi qua cửa hàng bánh ngọt rồi chứ, cả hàng dài người xếp hàng, mà Producer Kiều của chúng ta không than vãn “ngao ngãn” xếp hàng đợi đến lượt mình. Tốn ba mươi lăm phút mà mặt mày anh vẫn rạng rỡ vui vẻ! [hình ảnh] quả thực là cảm động trời xanh! Mau tặng tôi một người chồng tuyệt vời như vậy đi! Mặc dù tôi là đàn ông! QAQ

Gần sáu giờ hoạt động của Đình Mông kết thúc, cô lên xe Kiều Dĩ Thần, anh đưa bánh ngọt cho Đình Mông, thấy cô cười vui sướng! [hình ảnh]. Vì thế mấy anh bạn không theo đuổi được nữ thần của chúng ta biết tại sao lại thua chưa? Đúng thế, lí do là mọi người không đẹp trai như Kiều Dĩ Thần. [doge]

Hai người ngồi một lát rồi lái xe tới Moonlover. [hình ảnh]. Nhà hàng này có vách ngăn với những kẻ F.A như chúng ta, vì thế nên tôi không thể vào được. Hai người ăn uống nửa tiếng rồi từ bên trong đi ra. Sau đó, báo động tiếp theo có năng lượng cao! Nữ thần út cho Kiều Đại một miếng bánh Macaron, mẹ ơi! [hình ảnh] tôi có cảm giác hơi bần~~~ Kiều Đại đang cười vô cùng sung sướng sao? Tôi không thể ngờ được anh ấy sẽ có hành động ngờ nghệch như thế [doge]

Dự cảm của tôi không sai, hai người họ cứ thế về thẳng nhà [hình ảnh] đây mới là cao thủ [doge], mấy anh bạn muốn mời nữ thần đi xem

phim để chiêm tiện nghi thì học một chút, đương nhiên điều kiện đầu tiên là các cậu phải có nhan sắc hơn Kiều Dĩ Thần

Nhà của bọn họ ở... Tôi sẽ không nói đâu. Hãy nhìn vào bức ảnh này [hình ảnh] rèm phòng khách vẫn chưa kéo hết, thấy được một ít, nhưng mà... Về đến nhà hai người họ vào luôn phòng ngủ. Không nhầm đâu, đúng là phòng ngủ [doge]. Mặc dù chúng tôi đã đổi địa điểm nhưng vẫn không thể xem được hình ảnh trong phòng ngủ, báo hại tôi đây sắm một cái camera mới [thở dài]

Vì thế nên bọn tôi cũng không biết hai người họ làm gì trong đó nữa, đến tận bây giờ vẫn chưa đi ra

Bài Weibo “văn hay hình đẹp” này vừa được đăng tải đã dẫn đến một cú nổ “banh trời”.

“Mẹ ơi, cặp đôi ngược cầu quái dị tái xuất giang hồ!”

“Thực là giết người không thấy máu mà QAQ hãy ban cho con một ông chồng giống Kiều Đại đi mà QAQ”

“Cặp đôi ngược cầu quái dị bị theo dõi một ngày mà không hề phát hiện, tôi không biết nên vui hay buồn nữa [cười cry]”

“Không có ảnh trong phòng ngủ là sao? [phấn nộ] X 3”

“Quần không thấy cởi? Tôi đang xem cái gì thế này? Phòng ngủ đâu? Phòng ngủ đâu?”

“Hôm nay đúng là thời gian ngược cầu tốt nhất [cười chào]”

“Hôm nay F.A đã bị một kích nghiêm trọng, ngã không dậy nổi [cười cry]”

“Mấy bạn mong chờ ảnh phòng ngủ có tâm trạng gì vậy [cười chào], mấy anh phóng viên không biết tích đức cho mình à?”

“Chú cảnh sát lúc trước giám sát cặp đôi ngược cầu quái dị mau hành động đi! Bọn họ lại gây án rồi! Hơn nữa tính chất ác liệt hơn!”

“Có video không? Có video đúng không? Tôi muốn xem video!”

“Trời ơi người chứng mình hôm nay gặp ở siêu thị Tỉnh Quang đúng là Kiều Đại! QAQ Gần như vậy cơ mà QAQ”

“Chúng tôi đang biên tập video, độc giả hãy chờ một chút [doge]”

“Có video thì sao chứ? Vẫn không có hình trong phòng ngủ đâu [cười chào]”

“Chắc chỉ có mình chú ý đến câu bây giờ bọn họ vẫn chưa đi ra [cười cry] tặng Mông chủ một cây nến”

Mà lúc này cặp đôi ngược cầu quái dị vẫn đang hăng say huấn luyện đặc biệt Valentine không biết mình gây bão trên Weibo.

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Đinh Mông vừa bước vào công ty liền cảm thấy ánh mắt quái dị của mọi người đang dõi theo cô.

Cô vội sờ mặt mình kiểm tra rồi quay đầu nhìn Kiều Dĩ Thần hỏi: “Chó con, trên mặt em có gì à?”

Kiều Dĩ Thần nhướn mày: “Anh nói rồi, ở công ty đừng gọi anh là Chó con.”

Đinh Mông méo máo: “Kiều đại, thật sự trên mặt em có vết bẩn sao?”

Kiều Dĩ Thần nhìn một chút rồi kéo cô vào thang máy: “Không liên quan đến mặt em đâu, bởi vì bọn họ cũng nhìn anh với ánh mắt như vậy.”

Đinh Mông khó hiểu nhướn mày: “Vậy là vì sao chứ?”

Dạo này em với anh đâu có cử chỉ thân mật lộ liễu, ngay cả Weibo mấy ngày rồi cũng chưa cập nhật.”

Kiều Dĩ Thần nghĩ ngợi một chút, có phải vì lâu chưa lên Weibo nên mới bỏ lỡ tin tức quan trọng gì chăng?

Anh thuận tay lấy di động trong túi quần ra, đang chuẩn bị lên weibo xem một chút thì thang máy “đình” một tiếng.

Trợ lý của Giang Mạn đang đứng ở bên ngoài thấy hai người họ liền trừng mắt.

“Kiều Đại, Đinh Mông, giám đốc Giang vừa hay đang tìm hai người có việc, hiện giờ chị ấy đang ở văn phòng đó.” Nói xong dùng ánh mắt mờ ám quái dị nhìn hai người mà ôm văn kiện bước vào thang máy.

Kiều Dĩ Thần đứng im suy nghĩ một lúc rồi nghiêng người nói với Đinh Mông: “Minh đi thôi.”

“Ừ.” Đinh Mông liền đi theo anh, trong lòng cũng có chút thấp thỏm, “Chó... Dĩ Thần, em cứ có cảm giác không tốt lắm!”

.....Lại là Chó con. Kiều Dĩ Thần liếc cô rồi nói: “Chẳng phải đi là sẽ biết ngay sao.”

Trong văn phòng của Giang Mạn còn có nghệ sĩ khác, lúc thấy hai người bọn họ tiến vào liền nhanh chóng rời đi. Kiều Dĩ Thần không nói lời nào mà trực tiếp đến ngồi ở ghế sofa. Đinh Mông đứng tại chỗ nhìn anh rồi quay sang hỏi Giang Mạn: “Giám đốc Giang, chị tìm bọn em có chuyện gì không ạ?”

Giang Mạn nhìn lên, dựa lưng vào ghế: “Hai người hôm nay có lên weibo không?”

Đinh Mông lập tức lắc đầu: “Không có!”

Giang Mạn lại nói: “Vậy thì tốt nhất hai người nên xem một chút.”

Đinh Mông: “...”

Kiều Dĩ Thần vừa ngồi xuống đã nhanh chóng lên weibo, bài viết “Phục kích cặp đôi ngược cầu quái dị ngày Valentine” đã mạnh mẽ lọt top search.

Kiều Dĩ Thần chau mày.

Đinh Mông thấy anh nhàu mày nhìn màn hình điện thoại nên cũng nhanh chóng tiến lại gần. Đọc xong tiêu đề bài viết, cô cũng nhàu mày.

Giang Mạn bùng cốc cà phê trên bàn, thổi nhẹ một hơi rồi hóp một ngụm: “Hai người chẳng cần thận gì cả, bị người khác theo dõi cả ngày, mà vẫn không phát hiện ra.”

Đinh Mông mím môi không nói, Kiều Dĩ Thần tắt điện thoại rồi nhìn Giang Mạn, nói: “Lần này là do tôi quá sơ suất, sau này sẽ cẩn thận hơn.”

“Bọn “chó săn”[1] quen làm những việc này, da mặt họ vốn đã dày, cho dù cậu có phát hiện ra cũng chẳng thể làm gì họ. Nếu như cậu cướp máy ảnh của họ, ngày hôm sau cũng sẽ bị tố là đánh người, chẳng được gì mà chỉ có thiệt thôi.”

[1] Chó săn: ở đây chỉ những paparazzi, nhà báo chuyên đi theo đuôi các nghệ sĩ, theo dõi nhằm lấy thông tin bí mật đời tư của các ngôi sao.

Lời của Giang Mạn khiến Đinh Mông càng thêm nhàu mày. Vốn trong mắt rất nhiều người, các ngôi sao được định nghĩa bằng cụm từ “không có cuộc sống đời tư”. Đời sống riêng tư lúc nào cũng bị các paparazzi theo dõi và xuất hiện trên báo lá cải trên mạng thì ai mà vui vẻ được.

“Vậy không còn cách nào khác sao?”

Giang Mạn nói: “Theo chị thì chỉ cần hai người chú ý đến hành động, phát ngôn của bản thân là được. Đặc biệt là lúc ở ngoài, đừng thân mật lộ liễu quá. Chỉ cần bọn họ không vượt quá giới hạn cho phép, chúng ta cũng không cần để ý quá. Dù gì hiện tại em cũng được coi như một nghệ sĩ, cần phải chú ý nhiều hơn.”

Đinh Mông gật đầu, nói: “Em biết rồi.”

“Không còn việc gì nữa, hai người đi làm đi.”

“Vâng ạ.” Đinh Mông cùng Kiều Dĩ Thần quay lại công việc thu âm album. Lịch trình hai người trong ngày hôm nay là tiếp tục thu âm cho album đầu tiên của Đinh Mông.

Lúc hai người đi vào, chuyên viên ghi âm đã đến từ trước, đang tranh thủ nghịch điện thoại.

Thấy Đinh Mông và Kiều Dĩ Thần bước vào, anh ta nhìn thoáng qua hai người, mỉm cười mờ ám hỏi Đinh Mông: “Hôm nay em vẫn tiếp tục thu âm sao? Có họng của em có chịu nổi không?”

Đinh Mông: “...”

Cô tuyệt đối không nghe thấy ẩn ý nào đâu.

Kiều Dĩ Thần đến bên cạnh anh ta, cúi đầu nhìn một cái rồi nói: “Nghe nói cậu và bạn gái vừa chia tay?”

Chuyên viên ghi âm nheo mắt đề phòng: “Sao vậy, chẳng lẽ anh muốn giới thiệu đối tượng cho tôi sao?”

Kiều Dĩ Thần nói: “Không, tôi chỉ định nói nếu vậy chắc anh tăng ca một tháng cũng không có vấn đề gì đâu đúng không?”

Chuyên viên ghi âm: “...”

Anh dựa vào cái gì mà nghĩ vậy! Đúng là không có nhân tính!

Qua tháng này chắc tôi không muốn đi làm nữa đâu.

Công việc ghi âm buổi sáng đã kết thúc, bữa trưa Đình Mông vẫn đi ăn cùng Kiều Dữ Thần. Căng tin công ty quả thật có rất nhiều đồ ăn ngon, chắc là đầu tư nhiều lắm.

Giống như hôm nay có salat hoa quả, bên trong lại có cả mì trộn ăn liền. Đình Mông thế đây là lần đầu tiên cô ăn món ăn kiểu này.

Điện thoại Kiều Dữ Thần bỗng nhiên đổ chuông, anh nhìn qua số điện thoại rồi đứng dậy đến bên cạnh cửa sổ nghe điện thoại.

Đình Mông nháy bèn nheo mắt, nhìn về phía anh.

Chó con đang nghe điện của ai vậy? Sao không ngồi nói chuyện trước mặt mình?

Mắt cô nheo lại.

Kiều Dữ Thần nghe điện thoại không bao lâu liền quay trở lại, Đình Mông cầm cái đĩa trong đĩa salat chỉ vào Kiều Dữ Thần nói: “Vừa rồi anh nói chuyện với ai thế?”

Kiều Dữ Thần nhìn cô rồi đột nhiên cười.

Đình Mông nhướng mày, chỉ đĩa ăn lại gần anh hơn: “Anh còn cười à?” Xem ra Chó con lại muốn phân phòng ngủ rồi.

Kiều Dữ Thần lại cúi đầu cười một tràng dài rồi mới nhìn cô: “Vốn dĩ anh định mấy hôm nữa cho em một bất ngờ, nhưng xem ra với vẻ mặt bất gian phu kia, anh có lẽ vẫn nên nói trước cho em biết thôi.”

Đình Mông nhúu mày: “Cái gì cơ?”

Kiều Dữ Thần chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, khóe miệng cong lên: “Đương nhiên là lễ cưới của chúng ta rồi.”

Đình Mông ngạc nhiên, không nghĩ ngợi được gì.

Kiều Dữ Thần nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô, lại tiếp tục nói: “Lẽ đương nhiên đã đặt chỗ trước, còn về phần áo cưới..... Em đến chừng nào mới rảnh?”

Đình Mông liếc thấy ánh mắt tò mò của mấy người xung quanh. Cô nhẹ nhàng rướn người về phía anh, cố gắng nhỏ giọng chỉ để anh nghe thấy: “Giám đốc Giang lúc sáng vừa mới nói lúc ở nơi đông người, hai người chúng ta phải chú ý hành động, lời nói. Chuyện này về nhà rồi nói sau.”

“Ừ.” Kiều Dữ Thần chậm rãi nói rộng khoảng cách giữa hai người, trên khóe mắt còn ẩn hiện nét cười.

Cuối cùng vẫn không thể đợi được đến lúc về nhà, Đình Mông ngồi thảo luận chuyện này trong văn phòng Kiều Dữ Thần: “Sao anh lại không nói với em tiếng nào về chuyện này?”

Kiều Dữ Thần nói: “Em còn nhớ thời điểm chúng ta đăng kí kết hôn không. Lúc đó, cha mẹ hai bên đã hỏi về thời gian làm lễ cưới, chẳng phải, hai chúng ta bảo lùi lại ít nhất nửa năm vì còn cần chuẩn bị sao. Chính vì thế, lúc bàn hợp đồng hôn nhân kia bị hủy, anh đã bắt đầu lên kế hoạch lễ cưới rồi.”

Đình Mông: “...”

“Muốn chọn lễ đường đẹp thì phải đặt trước vài tháng, tạm thời không đề cập đến vấn đề tiền bạc. Anh đã xem ngày, 20/6 là ngày hoàng đạo, phù hợp để kết hôn, cũng hợp bát tự của chúng ta.”

Đình Mông liếc mắt nhìn anh rồi nói: “Ngay cả thời gian làm đám cưới cũng không bàn trước với em, xem ra anh muốn thể hiện quyền gia trưởng rồi.”

Kiều Dữ Thần nở nụ cười rồi nói: “Thực ra, anh vẫn muốn tạo bất ngờ cho em. Vì thế anh đã tính toán kĩ lưỡng rồi, album đầu tiên của em sau khi biên tập hậu kỳ thì có thể lên kệ vào tháng sáu, chậm nhất là sang tháng tám, hi vọng có thể hoàn thành trước lễ cưới của chúng ta.”

Đình Mông suy nghĩ một lúc. Quả thật bây giờ số lượng bài hát đã thu được hơn một nửa, chỉ còn lại năm ca khúc. Nếu như thuận lợi thì tháng sau đã có thể hoàn thành, cuối tháng sáu là có thể phát hành rồi.

Kiều Dữ Thần tiến đến ôm Đình Mông vào lòng rồi đặt lên trán một nụ hôn: “Còn áo cưới, anh vẫn muốn em đi thử sớm, sau khi hoàn thành thu âm phải tranh thủ đi luôn.”

“Vâng.”

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ của cô, Kiều Dữ Thần khẽ cười, thấp giọng nói: “Bây giờ anh không thể diễn tả được cảm xúc của bản thân mình bằng lời nói, nhưng đột nhiên anh lại có ý tưởng sáng tác một tình khúc làm bài hát cuối cùng trong album của em. Để xem nào,

lấy tên gì đây. À, đặt tên là [Yêu] đi.”

.....Đinh Mông cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Ánh mắt Kiều Dĩ Thần vẫn nhìn Đinh Mông: “Giống như là ô mai, bánh ngọt...” Anh nhẹ nhàng cắn môi dưới của cô, “Hương vị này thật ngọt ngào, bờ môi này thật mềm mại.”

Đinh Mông: “...”

Trời ạ! Không thể ngờ được, những tình ca này lại được phát ra từ miệng producer Kiều.

Quả nhiên, lời bài hát vẫn viết ra, sáng tác thành một ca khúc mang dư vị của tình yêu.

Vài ngày sau, hai người đã hoàn thành công việc thu âm album. Đinh Mông cũng không bận lịch trình nên hai người tranh thủ thời gian đi chọn váy cưới. Cửa hàng váy cưới quả thật vô cùng chuyên nghiệp. Các nhân viên đã chọn ra sẵn những mẫu váy độc nhất vô nhị, làm tôn dáng vẻ quyến rũ, yêu kiều của Đinh Mông, thậm chí còn sắp xếp cả nhà thiết kế làm riêng cho cô một bộ.

Đinh Mông đều thấy đẹp cả, vừa tôn lên vóc dáng nhỏ nhắn vừa tạo cho cô hình ảnh quyến rũ. Cô chỉ hận không có cơ hội thử hết.

Thình thoảng, Đinh Mông lại hỏi ý của Kiều Dĩ Thần, anh không trả lời chỉ cười nhẹ.

Nhân viên bán hàng nhanh chóng đỡ lời: “Kết hôn vốn là việc đại sự cả đời, đương nhiên nên chọn chiếc váy mà bản thân yêu thích nhất, phù hợp với mình nhất. Không cần vội! Cứ từ từ chọn lựa.”

Cuối cùng, Đinh Mông cũng đã chọn được một kiểu dáng thiết kế mà cô thấy thích nhất. Thế nhưng Đinh Mông vẫn lo lắng không biết chiếc váy khi hoàn thành có thể giống như bản vẽ ban đầu không nữa. Mặc dù vậy, cuối cùng, Đinh Mông vẫn chọn tin tưởng cửa hàng, có lẽ là nhờ sự nhiệt tình tư vấn của các nhân viên.

Lúc hai người rời khỏi cửa hàng, Đinh Mông vẫn còn thấy hưng phấn, ngồi cạnh Kiều Dĩ Thần cũng nổi hứng hát một khúc nào đó. Kiều Dĩ Thần nghiêng đầu nhìn cô rồi cười nói: “Đừng quên ngày mai, chúng ta có lịch quay ngoại cảnh cho MV [Tình Yêu Bất Ngờ].”

“Vâng, nói mới nhớ lâu rồi em không đi chơi công viên. Mai lúc quay xong em nhất định phải tranh thủ chơi một lúc mới được.”

Kiều Dĩ Thần nói: “Em chắc chắn chứ. Anh nhớ ngày xưa chẳng phải em chỉ chơi được trò đu quay ngựa gỗ sao.”

Đinh Mông: “...”

Cô nhìn anh bằng ánh mắt không phục: “Vớ vẩn! Lúc kia em còn nhỏ, bây giờ em lớn rồi, những trò chơi mạo hiểm cũng chẳng là gì cả!”

Kiều Dĩ Thần nghi ngờ: “Thật không?”

“Đương nhiên, nếu anh không phục, mai chúng ta sẽ cùng chơi.”

Sáng hôm sau, Đinh Mông với Kiều Dĩ Thần cùng tổ quay MV đến công viên trò chơi.

MV [Tình Yêu Bất Ngờ] chọn địa điểm quay ở đây, hơn nữa còn có màn vũ đạo vô cùng hoành tráng – theo như cách liên tưởng của Đinh Mông, chính là màn vũ đạo mang phong cách của Âu – Mỹ

Vì màn vũ đạo này, Đinh Mông đã khổ luyện hơn nửa tháng. Các động tác vũ đạo cũng không quá khó, chẳng qua bài vũ đạo này cần rất nhiều vũ công quần chúng, chính vì vậy để duy trì trật tự tại hiện trường quay MV có đôi chút khó khăn.

Cho dù là vậy, sau khi hoàn thành các cảnh quay, Đinh Mông vẫn thuận lợi hóa trang rồi kéo Kiều Dĩ Thần đi chơi.

Kiều Dĩ Thần nhét hai tay vào túi quần, nghiêng đầu nhìn Đinh Mông: “Em muốn chơi trò nào trước? Đi chơi thuyền hải tặc hay xe đu?”

“Ừ.....” Đinh Mông nhìn xung quanh, “Thuyền hải tặc với xe đu người chơi đông quá, bây giờ chúng ta đi chơi vòng quay khổng lồ trước đi.”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Chẳng phải hôm qua bảo phải chơi trò mạo hiểm sao?

Anh khẽ cười rồi nắm tay Đinh Mông cùng đi chơi đu quay, thình thoảng còn quan sát người xung quanh.

Đinh Mông rất vui vẻ, cứ ghé sát cửa sổ nhìn xuống: “Chó con, em nghe nói đu quay khổng lồ sẽ liên tục thay đổi vị trí các lồng quay, thời điểm lồng quay lên cao nhất, chúng ta cầu nguyện sẽ rất linh nghiệm đấy.”

“Thật không?” Kiều Dĩ Thần miễn cưỡng tựa người vào ghế, xem xét khung cảnh bên ngoài.

Hai mươi phút sau, anh liền đăng một weibo.

Kiều Dĩ Thần v: Ở trên đỉnh cao nhất của vòng quay khổng lồ xin cầu nguyện có năm trăm vạn, lại còn ước đến ba lần.... Chẳng phải thế giới hòa bình rồi sao? [cúi chào]

Kiều Dĩ Thần đã rất lâu rồi chưa update weibo, vì vậy weibo mới cập nhật này chỉ sau vài giây đã có mấy nghìn lượt bình luận..

“Ha ha ha ha ha ha ha ha”

“Đại thần cùng ai ngồi đu quay khổng lồ vậy? Chẳng lẽ là Mông chủ?”

“Hôm nay Mông chủ đi quay MV ở công viên trò chơi, Kiều đại thần với Mông chủ chắc chắn là lấy việc công làm việc riêng rồi!”

“Ha ha ha ha, để tôi cười một lát, Mông chủ trông thế mà manh quá [icon vừa khóc vừa cười]”

“Mông chủ, hay là ước có 500 khối nước đi đã [icon vừa khóc vừa cười]”

“Rốt cuộc hai người họ lại bắt đầu diễn một màn ngược F.A rồi, tôi mãi nguyện rồi:~”

“Mẹ ơi! Tôi ở ngay bên cạnh công viên đó. Hình như có rất nhiều người đang “tràn” về phía vòng quay khổng lồ”

“Kiều Dĩ Thần muốn đổi nghề sao”

“Mau chạy nhanh lên, đến sớm còn có thể thấy tận mắt cặp đôi ngược cầu quái dị!”

Nhưng lúc mọi người chạy đến chỗ vòng quay, Kiều Dĩ Thần và Đinh Mông đã sớm rời đi.

Kiều đại và Đinh Mông đều rất bận, từ khi hai người kết hôn chưa có nhiều thời gian hẹn hò như những đôi khác. Chính vì vậy, Kiều đại thần muốn tranh thủ thời gian riêng tư hiếm hoi này cùng cô đi chơi nên đương nhiên phải dùng kế dụ mọi người đi chỗ khác rồi.

Anh thật là thông minh.

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Chớp mắt đã đến tháng 5, Đinh Mông đã hoàn thành gần hết các ca khúc cho album, bây giờ chỉ cần chờ khâu hậu kỳ là hoàn tất.

Kiều Dĩ Thần đề xuất chụp ngoại cảnh cho MV [Yêu] và [Nụ Hôn Rực Rỡ] ở nước ngoài.

Sau mấy ngày bàn bạc, cuối cùng mọi người quyết định sẽ chụp ngoại cảnh ở Pháp. Hôm nay, tất cả các bộ phận họp lại ở văn phòng Giang Mạn để thống nhất lịch trình.

“Mùng 4 tháng 5 xuất phát, mùng 10 trở về, kỳ hạn một tuần.” Giang Mạn đưa lịch trình cho Đinh Mông và Kiều Dĩ Thần, “Hai người chọn ca khúc [Cảm Ơn] làm bài hát chủ đề đúng không? MV ngoại cảnh đã có dự định gì chưa?”

“À thực ra vấn đề này em đã nghĩ qua. Fanmeeting lần trước, fanclub đã làm một clip rồi gửi tặng em. Em định sẽ dùng nó cho MV [Cảm Ơn].”

Đinh Mông buông tờ lịch trình trên tay, nhìn Giang Mạn nói: “Nội dung clip này là quá trình từ khi em bắt đầu thi Âm Thanh của Tự Nhiên cùng với lời chào từ fanclub ở mọi nơi, thế nên em thấy nó rất phù hợp với chủ đề bài [Cảm Ơn].”

Giang Mạn suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ý nghĩa rất hay, nhưng không thích hợp làm ca khúc chủ đề.”

Kiều Dĩ Thần ngồi bên cạnh nói: “Thực ra mỗi ca khúc trong album này đều là ca khúc chủ đề.”

Giang Mạn nhìn anh hồi lâu rồi nở nụ cười: “Producer Kiều hình như rất tin tưởng vào album lần này?”

Kiều Dĩ Thần nhủu mày nói: “Những bài hát trong album này không phải đưa vào để cho đủ số lượng. Mỗi bài hát được sản xuất và chế tác đều vô cùng hoàn mỹ, có thể nói mỗi ca khúc đều là độc nhất vô nhị. Chỉ cần lấy ngẫu nhiên một bài hát rồi tung lên bảng xếp hạng, cũng dễ dàng trở thành bản hit[1]. Tôi vẫn muốn giữ nguyên ý tưởng ban đầu, [Yêu], [Nụ hôn Rực Rỡ] và [Cảm Ơn] do Đình Mông viết lời, nên giữ trọn những nội dung cô ấy muốn truyền tải.”

[1] Bản Hit: ca khúc hot trên bảng xếp hạng, ca sĩ có thể hiện bài hát này sẽ trở nên nổi tiếng...

Giang Mạn tựa cằm lên tay, đôi môi khẽ cười, nhìn anh rồi nói: “Nhưng mà theo tôi thấy người khác khích lệ thì mới có sức thuyết phục.”

Kiều Dĩ Thần nói: “Đây chính là đánh giá khách quan của tôi.”

Giang Mạn cười cười, không dây dưa vấn đề này nữa: “OK, MV chủ đề cứ theo ý của Đình Mông đi. Bản quyền ghi hình sẽ do nhân viên công ty phụ trách liên hệ.”

“Được.” Đình Mông xem lại lịch trình lần nữa, bỗng hỏi: “À, nhưng trong lịch trình chỉ có năm ngày thôi, còn hai ngày trống này để làm gì?”

Cô nghe nói quay MV ở nước ngoài thì hơi ngạc nhiên vì chi phí sản xuất khá lớn. Giang Mạn chỉ cho một tuần, lại còn nói các hoạt động đã sắp xếp rất rõ ràng, không cho phép phát sinh thời gian, không ngờ lại còn trống đến hai ngày, hay là chị ấy cố tình sắp xếp cho mọi người hai ngày trống để du lịch.

Không lẽ muốn bọn họ vui chơi thỏa thích ở nước ngoài?

Nhưng cái này phải sau khi phát hành album thành công rồi thường mới đúng chứ.....

Kiều Dĩ Thần ngồi bên cạnh thân nhiên nói: “À, hai ngày này chúng ta sẽ đi chụp ảnh cưới.”

Đình Mông: “...”

Tại sao chụp ảnh cưới lại muốn kết hợp với lịch trình làm việc.....

Khoan đã!

“Chúng ta sẽ chụp ảnh cưới ở nước ngoài ư?”

Kiều Dĩ Thần gật đầu: “Tranh thủ chụp ngoại cảnh cho MV thì chụp ảnh cưới luôn. Bên phía nhiếp ảnh gia, anh đã hẹn trước rồi.”

Đình Mông: “.....”

Sao cô lại thấy việc đi Paris chụp ngoại cảnh cho MV cũng là ý của Kiều Dĩ Thần nhỉ ...

“Sao thế?” Kiều Dĩ thần nhướn mày nhìn cô.

Đình Mông cười nói: “Không có gì.” Chó con không phải là người mượn việc công làm chuyện tư.

“Được rồi.” Giang Mạn ngồi một bên không muốn nhìn cảnh ân ái này nữa, khẽ nhủu mày, nói: “Hai người mau ra khỏi văn phòng tôi ngay. Đây đâu phải nơi hai người khoe mẽ tình cảm chứ. Ghê quá!”

Đình Mông: “...”

Kiều Dĩ Thần mặt không thay đổi đứng lên kéo Đình Mông ra ngoài.

Đình Mông đi theo anh, nghĩ mãi mới dám hỏi: “Anh thật sự muốn đi Pháp chụp ảnh cưới sao?”

“Ừ, váy cưới của em vốn được đặt may ở Pháp mà, nhà thiết kế bộ váy đó cũng là người Pháp, nếu như lúc chụp phát hiện chỗ nào không hài lòng cũng có thể nhanh chóng sửa lại.”

Đình Mông: “....”

Như vậy có phải tốn rất nhiều tiền không?

Sáng mùng 4, Đình Mông và Kiều Dĩ Thần cùng tổ quay lên đường sang Pháp. Khách sạn đã đặt từ trước, mọi người đến khách sạn đã có người đợi sẵn phát khóa phòng cho từng người.

Người phụ trách đưa khóa phòng cho Đình Mông và Kiều Dĩ Thần, cười mờ ám nhìn hai người: “Hai người ở phòng 1206 nhé.”

Đình Mông ngượng ngùng hỏi: “Tôi ở chung phòng với Kiều Dĩ Thần sao?”

Kiều Dĩ Thần quay đầu nhìn cô: “Không được à?”

Đinh Mông: “....”

Cô xấu hổ đến mức không biết nói gì nữa! Anh giả vờ không rõ hả??

Nhưng Kiều Dĩ Thần cũng chẳng quan tâm người khác nghĩ gì. Đối với anh, ở cùng phòng với vợ mình mới là quan trọng nhất.

Người phụ trách vẫn cười như cũ: “Vợ chồng hai người ở một phòng đâu có gì lạ, phải tiết kiệm kinh phí cho công ty chứ.”

Đinh Mông: “.....”

Ngày đầu tiên đến Pháp chưa bắt đầu lịch trình làm việc ngay, mọi người đều thống nhất nên để quen mùi giờ rồi mới bắt tay vào làm, như vậy mới đạt hiệu suất công việc cao. Hôm sau, khi trời còn chưa sáng, Đinh Mông đã phải dậy sớm chuẩn bị cho tạo hình của mình trong [Nụ Hôn Rực Rỡ].

Lúc trước mọi người cũng đã thống nhất, vì ca khúc này rất mới lạ nên cũng đổi tạo hình mới cho Đinh Mông.

Chỉ mấy phút xuất hiện ngắn ngủi trên MV, Đinh Mông đã phải thay đến hơn chục bộ quần áo. Mà cứ đổi trang phục là lại thay luôn kiểu tóc, sơn móng tay và phong cách trang điểm.

Trời ạ! Mỗi phút ở nước ngoài đều là cả đồng tiền đó, Đinh Mông nhìn nhân viên make-up đang chậm chậm sửa lại sơn móng tay cho cô mà thấy vô cùng sốt ruột.

“Bình tĩnh, làm móng là phải cẩn thận nhất.” Stylist lần này vốn là người Pháp, may là Đinh Mông cũng có thể trao đổi bằng tiếng Anh. Mặc dù cô chưa có cơ hội được xuất ngoại, nhưng tiếng Anh lúc trước học ở trường phổ thông cũng khá tốt, các buổi giao lưu với người bản xứ hay các hoạt động ở câu lạc bộ tiếng Anh cô đều tích cực tham gia, cũng thường xuyên luyện nói với bạn bè.

Chính vì vậy bây giờ Đinh Mông vẫn có thể nói chuyện đơn giản với stylist. Thực ra cô muốn nói chụp ảnh này đâu có chú trọng phần móng tay, không nhất thiết cứ đổi một bộ quần áo lại đổi một kiểu móng khác. Thế nhưng nhìn nhân viên trang điểm chăm chú làm việc, Đinh Mông cũng ngượng ngùng không dám mở miệng.

“Ừ, vậy anh cứ từ từ làm cũng được.” Đinh Mông chỉ có thể cười miễn cưỡng với chuyên viên trang điểm.

MV [Nụ Hôn Rực Rỡ] chụp khoảng tầm 3 ngày, phần lớn thời gian là thay trang phục. Không chỉ là quần áo, kiểu tóc mà phong cách trang điểm cũng phải đổi. Người phụ trách tạo hình làm việc hết sức cẩn thận, không hề lơ đãng.

“Chà, đổi lại, tạo hình này quá phù hợp với em, vừa có nét đẹp của người con gái phương Đông, lại có chút sang trọng của phương Tây.” Nhà tạo mẫu khen Đinh Mông không ngớt lời, “Bây giờ em trực tiếp tham gia tuần lễ thời trang Paris, anh tin rằng chắc chắn sẽ được các nhà báo ca tụng.”

Đinh Mông cảm thấy có chút ngượng vì lời khen của anh ta, liền cảm ơn.

Haizzz, chờ mãi mà các tổ khác mới chuẩn bị xong. Thực ra các cảnh quay ngoại cảnh này cũng khá đơn giản, chỉ là quay cảnh Đinh Mông đi trên khinh khí cầu trên nền quảng trường Trocadero[2].

[2] Quảng trường Trocadero: là một trong những địa danh nổi tiếng của Pháp, gần tháp Eiffel.

Tuy rằng quay ngoại cảnh tốn rất nhiều thời gian nhưng mà khi đưa lên MV cũng chỉ có vài tấm ảnh thôi.

Đinh Mông nghĩ mà thấy rất đau xót, tốn đâu có ít tiền.

Ở góc nhỏ trong quán cà phê gần quảng trường Khải Hoàn Môn, Đinh Mông đang lặng lẽ ngắm khuôn mặt phản chiếu của mình trên mặt kính, tự selfie một tấm rồi update lên weibo: “Ngày thứ ba ở Pháp, cuối cùng cũng đã hoàn thành buổi chụp ảnh cho MV, chờ mong thành phẩm =3=”

Đinh Mông sang Pháp, mỗi ngày đều chụp lại vài tấm ảnh phong cảnh update lên weibo nhưng selfie như hôm nay là lần đầu tiên. Vì thế, ngay khi vừa thấy tin tức cập nhật trên weibo của cô, các fan đã vô cùng kích động.

“Năm mơ cũng không ngờ kungfu selfie của Mông chủ đã đạt đến trình độ này.”

“Móng tay đẹp quá, chắc phải làm đến vài giờ mất ”

“Hâm mộ Kiều Dĩ Thần, các bạn đừng hỏi tôi hâm mộ gì nhé [icon mỉm cười]

“Chờ mong biên tập hậu kỳ, chỉ còn một tháng nữa thôi, Mông chủ cố lên!”

“Mông chủ của chúng ta chủ yếu dùng nhan sắc xưng bá giới ca hát [doge]”

“Mông chủ của chúng ta đừng nên chỉ lo mỗi sự nghiệp,thỉnh thoảng ngược cầu một tí:]”

Đình Mông nghĩ, được thôi, ngày mai cô sẽ ngược cầu, bởi vì mai cô và Kiều Dĩ Thần sẽ đi chụp ảnh cưới.

Váy cưới lần trước cô đã thử qua, xinh đẹp động lòng người, hoàn toàn không cần chỉnh sửa.

Nhưng đến cuối cùng, Đình Mông vẫn không dám hỏi giá bộ váy cưới. Cô chỉ sợ hỏi xong lại không dám cưới nữa thôi. TT TT

Địa điểm chụp ảnh cưới vốn Kiều Dĩ Thần đã chọn sẵn trước khi khởi hành, chọn tới chọn lui mãi mới quyết định dùng phong cách cổ điển Châu u cho bộ ảnh cưới này thế nên mới ngoại cảnh chụp mới ở trong nhà thờ cổ mấy trăm năm ở giữa Paris hoa lệ.

Mắt thẩm mỹ của Kiều Dĩ Thần rất tuyệt vời, hình ảnh Đình Mông trong bộ váy cưới thướt tha, đang đứng tựa lưng vào bậu cửa sổ làm Kiều Dĩ Thần ngẩn ngơ một hồi.

Đình Mông mỉm cười với anh làm Kiều Dĩ Thần cứ ngẩn cô mãi không thôi.

Anh nhẹ nhàng vươn tay, vuốt ve đuôi mày của Đình Mông. Hai người chụm đầu vào nhau, tâm liền tâm, môi kề môi.

Nhiếp ảnh gia thấy vậy liền nhanh chóng chớp lấy khoảnh khắc đó.

Nhờ bộ váy cưới xinh đẹp mà nhiếp ảnh gia cũng nhanh chóng chụp được 1 concept ảnh cưới lãng mạn. Nhưng mà nhiếp ảnh gia cũng thật đáng thương. Chỉ vì những tấm hình đẹp mà anh ấy phải quỳ rồi lết trên mặt cỏ khiến người xem bên cạnh cũng phải đau lòng.

Hôm nay thời tiết rất thích hợp để chụp ảnh, dường như trong không khí còn thoảng hương hoa. Đình Mông ngoảnh mặt lại, chăm chú nhìn Kiều Dĩ Thần: “Chó con, em cảm thấy mình giống như nàng công chúa Disney vậy!”

Kiều Dĩ Thần cúi đầu nhìn cô rồi khẽ mỉm cười: “ Nhưng đâu có hoàng tử nào gọi là Chó con đâu. ”

Đình Mông cười, nói: “Có đấy, chính là anh mà!”

Nhiếp ảnh gia ở bên cạnh hét lên “kiss”, Kiều Dĩ Thần hơi cúi đầu, hôn lên môi Đình Mông: “Hoàng tử vì em mà bị gọi là Chó con, vậy thì em phải dùng cả đời này ở bên hoàng tử, công chúa của anh. ”

Chụp ảnh cưới xong, Đình Mông đi theo nhiếp ảnh gia để xem ảnh gốc trên máy. Lúc trở lại khách sạn, cô dùng máy tính update weibo.

Đình Mông_Mông chủ v: Album #Cảm Ơn# sau khi biên tập sẽ phát hành vào 20 tháng 6, hôm đó cũng là ngày tôi và Kiều Dĩ Thần tổ chức hôn lễ [icon thẹn thùng]hôm đó mua album sẽ được tặng kẹo cưới.

[hình ảnh][hình ảnh]

Cô đăng lên hai tấm hình, bức thứ nhất là ảnh chụp hai người đang mặc đồng phục cấp hai, ngồi trong phòng học chụp ảnh. Bức thứ hai chính là bức ảnh mới chụp lúc chiều, Kiều Dĩ Thần hôn môi cô trong bộ lễ phục áo cưới.

Weibo dậy sóng.

“Chụp ảnh cưới!!! Tôi nói mà, đi Pháp chắc chắn là có âm mưu!!!”

“Nằm tào, chỉ số nhan sắc hai người đều rất cao, mau sinh tiểu bảo bảo đi, chị sẽ chờ em lớn lên!”

“Đẹp quá aaaaa QAQ chúc phúc cho Mông chủ, chúc phúc Kiều Đại Thần, hai người nhất định phải hạnh phúc đó QAQ”

“Fanclub Tiểu Chanh phía Tây Nam phát điện mừng! Chờ đợi album! Chúc mừng đám cưới!”

“Ngay cả hôn lễ cũng dùng để quảng bá album, không ngờ rằng đến anh cũng thế [bye bye]”

“Từ lễ phục đến váy cưới giống như trong thần thoại vậy QAQ chúc phúc hai người!”

“Hôm qua tôi mới bảo Mông chủ ngược cầu một chút, hôm nay Kiều Đại còn làm quà lớn như vậy, bây giờ tôi rút lại lời nói hôm qua có kịp không?”

“Tôi mù rồi [icon vừa khóc vừa cười]”

“Album nhất định tôi sẽ mua, chúc Mông hạnh phúc! Có thể cho tôi hỏi váy cưới giá bao nhiêu không?”

“Fanclub Tiểu Chanh khu Hoa Đông phát điện mừng! Tôi nhận thầu 50 album. ”

“Các đồng chí công an đang ở đâu TT TT TT”

“Nhìn họ mà tôi muốn kết hôn [cười chào] nhưng mà tôi không có người yêu [cười chào]”

“Lãng xê album kiểu này, đã không còn mong chờ album nữa rồi.”

“Lãng-xê thì đã làm sao, sao phải im lặng chứ? Hôm nay là ngày đại hí, đại tỷ ta không thêm mắng chửi các người [mỉm cười]”

“Không ngờ mỗi bức hình trong MV đều kỳ công đến như vậy, thế mà có người còn nói album này sẽ flop cơ đấy [cười chào]”

“Tin tưởng tài năng và thái độ của Kiều Dĩ Thần với âm nhạc, cũng tin tưởng thực lực của Mông chủ, tôi rất mong chờ album.”

Kiều Dĩ Thần vừa đi ra khỏi phòng tắm đã thấy Đinh Mông update xong weibo kia. Anh cũng thuận tay cầm điện thoại trên giường lên cập nhật weibo.

“Album này chính là lễ vật của tôi dành cho cô ấy, cũng là quà tặng cô ấy dành cho tôi. Vì thế đương nhiên sẽ phát hành vào ngày tổ chức hôn lễ, hy vọng mọi người sẽ thích lễ vật này.”

Chỉnh sửa xong những lời này, Kiều Dĩ Thần ấn nút đăng bài, cuối weibo còn cho rất nhiều trái tim.

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Bài update Weibo của Kiều Dĩ Thần vừa đăng lên, thì đã có rất nhiều bạn bè trên mạng gửi lời chúc đến.

Có Tin cũng là một trong số đó, Kiều Dĩ Thần nhìn thấy bài đăng của anh ta, yên tâm cười khẽ.

Át hẳn tên tình địch này không thể trở mình được rồi.

Tiếp đãi mọi người ở Pháp một vòng, quay Mv cũng thuận lợi hoàn thành.

Ảnh cưới của Đinh Mông và Kiều Dĩ Thần được gửi đến hòm thư của họ, áo cưới được Đinh Mông xếp lại cẩn thận từng li từng tí, chuẩn bị chuyển về nước.

Xuống máy bay thì đã không còn sớm, Đinh Mông và Kiều Dĩ Thần không quay lại công ty mà trực tiếp về nhà. Đinh Mông dọn dẹp lại một số đồ dùng, lấy ra một hộp quà từ vali đưa cho Kiều Dĩ Thần: “Chó con, cái này tặng cho anh.”

Kiều Dĩ Thần đang treo đồ vào tủ, nghe cô nói vậy thì quay đầu sang: “Gì vậy?”

Đinh Mông trừng mắt nói: “Anh mở ra sẽ biết nha.”

Kiều Dĩ Thần nở nụ cười, đem đồ trong tay bỏ vào tủ, bước đến lấy hộp quà trong tay cô.

Hộp quà được đóng gói khá tinh xảo, Kiều Dĩ Thần đã mơ hồ đoán được bên trong là thứ gì.

Anh mở hộp ra, quả nhiên bên trong là một chiếc đồng hồ nam đắt tiền.

Lông mày Kiều Dĩ Thần khẽ giật, ngược mắt nhìn Đinh Mông: “Tại sao đột nhiên lại mua quà tặng an? Loại này hình như rất đắt.”

Đinh Mông mấp máy môi, lúc mua quà tặng Kiều Dĩ Thần cô đã do dự rất lâu, cảm thấy anh không thiếu thứ gì, Album mà anh luôn ấp ủ cô đã giúp anh thu xong, vẫn không biết anh còn cần gì. Tuy rằng lúc trước cô đã từng tặng anh một chiếc đồng hồ, nhưng mà bên ngoài chiếc đồng hồ này cô vừa nhìn đã thích, với lại mức giá đủ mua mười cái dây đồng hồ trước kia.

Cô nhìn Kiều Dĩ Thần: “Chỉ muốn tặng quà cho anh thôi, anh không thích sao?”

Kiều Dĩ Thần cười khẽ, cất kỹ chiếc hộp: “Đồ vợ tặng anh đương nhiên thích, nhưng không cần phải quý giá như vậy.”

Đinh Mông nhìn anh chép miệng: “Trước kia anh cũng từng tặng em đồ đắt như vậy.”

Kiều Dĩ Thần cười nói: “Không giống nhau mà, là do anh cam tâm tình nguyện.”

”Em cũng rất vui. Tuy rằng em ra mắt chưa lâu, nhưng em đã nhận một vài hợp đồng quảng cáo, cũng có một ít tiền. Chờ Album ra mắt thành công, em lại mua đồ tốt tặng cho anh.” Tuy rằng thú vui của cô là ngắm tiền. Mặc dù tiền không ngừng tăng nhưng gần đây cô mới phát hiện ra, mua quà tặng Kiều Dĩ Thần cũng là một thú vui.

Lí do của Đinh Mông khiến Kiều Dĩ Thần bật cười, anh nắm tay cô, cong môi nói: “Em định bao nuôi anh sao?”

Đinh Mông liếc anh, giọng điệu buồn rầu nói: “Nhưng mà em cảm thấy anh không thiếu gì cả.”

Kiều Dĩ Thần khẽ nhủ mảy, thuận tay đề Đinh Mông lên giường: “Thật ra anh còn thiếu một đứa bé, hay là chúng ta sinh một đứa đi nhé?”

Đinh Mông: “...”

Cô rất muốn nhấc chân cho anh một đá.

”Có phải cả ngày anh chỉ nghĩ đến chuyện này không?” Tai Đinh Mông bị hơi thở của anh làm cho phấp phỏng.

Kiều Dĩ Thần chạm nhẹ vào môi cô, cười nói: “Rõ ràng em câu dẫn anh trước.”

”Lúc nào thì em...” Câu dẫn anh thế.

Mấy chữ cuối cùng đã bị Kiều Dĩ Thần nuốt vào bụng.

Hôm sau, Kiều Dĩ Thần đặc biệt đeo đồng hồ mà Đinh Mông tặng.

Hôm nay, số lần Kiều Dĩ Thần nhìn đồng hồ bỗng nhiên hơn hẳn.

Ngày 20 tháng 5 là sinh nhật Đinh Mông, công ty dự định tổ chức 1 buổi fanmeeting, vừa hay quảng bá cho Album mới.

Thực ra Đinh Mông cũng chẳng cần sinh nhật — thật ra từ lúc tuổi cô bắt đầu bằng số 2, thì cô đã không còn mong chờ sinh nhật như trước nữa.

Nhưng bây giờ có Kiều Dĩ Thần bên cạnh, đây là lần đầu hai người cùng đón sinh nhật, nên Kiều Dĩ Thần rất quan tâm.

Thời gian Fanmeeting diễn ra là xế chiều, Đinh Mông nhận được rất nhiều quà tặng. Tiểu Chanh ai nấy đều nhiệt tình, khi Đinh Mông biểu diễn một vài đoạn trong Album, mọi người đều nhiệt tình ủng hộ.

Nói chung giao lưu rất vui vẻ, lúc Đinh Mông rời sân khấu không cẩn thận bị trật chân rất đau.

”Rửa nước lạnh liệu có hết sưng không?” Người phụ trách hoạt động thấy cô bị thương, vội đến quan tâm cô. Đinh Mông gạt đầu, đứng lên: “Không nặng lắm đâu, khi kết thúc hoạt động, tôi về trước là được.”

”Được được.” Người phụ trách đưa cô đến bãi đỗ xe, đúng lúc trợ lý lái xe đến.

Thấy Đinh Mông bị thương ở chân, trợ lý cũng quan tâm: “Có chút sưng, chườm nước nóng một chút có lẽ sẽ không sao.”

Đinh Mông chớp mắt, ồ lên một tiếng.

Hai người về công ty gặp Giang Mạn trước,, Giang Mạn thấy Đinh Mông khập khiễng bước vào, cũng quan tâm hỏi: “Sao lại trật chân rồi?”

Đinh Mông nói: “Lúc xuống sân khấu không nhìn thấy bậc thang.”

Giang Mạn xem xét tình trạng vết thương một lát, nói: “Không sao, trước chườm lạnh sau chườm nóng, bôi chút thuốc là được.”

Đinh Mông: “...”

Vậy cuối cùng là chườm lạnh trước chườm nóng sau...

Kiều Dĩ Thần nghe nói Đinh Mông bị thương thì nhanh chóng đến văn phòng của Giang Mạn tìm cô. Thấy chân Đinh Mông sưng to, anh nhíu mày ngồi xổm xuống bên cạnh: “Đau không?”

Đinh Mông nói: “Không đi lại sẽ không đau.”

Kiều Dĩ Thần mỉm cười, bế cô lên.

Đinh Mông hoảng sợ, theo bản năng ôm cổ anh: “Đi đâu vậy?”

”Bệnh viện.”

...Quả nhiên chỉ có Chó Con nhà cô đáng tin.

Đúng là chân Đình Mông bị thương không nặng, tuy rằng băng bó thật dọa người, nhưng bác sĩ cũng chỉ cho thêm chút thuốc bôi: “Mấy ngày này hạn chế chạm vào nước, cố gắng đừng đi lại nhiều, ngày mai đến đổi thuốc.”

”Vâng.”

Nghe xong lời dặn của bác sĩ, Kiều Dĩ Thần ôm Đình Mông về xe, vươn người sang giúp cô thắt dây an toàn.

Đình Mông cười nói: “Chó Con, em bị thương ở chân chứ không phải ở tay.”

Kiều Dĩ Thần nghe thế thì gõ đầu cô: “Sao lại không cẩn thận như vậy? Hôm nay là sinh nhật em vậy mà bị trật chân.”

Đình Mông chép miệng nói: “Bậc thang kia quá thấp, nên em không để ý, lần sau sẽ để ý hơn.”

Kiều Dĩ Thần tự thất của mình, sau đó khởi động xe: “Hôm nay định mời em ra ngoài ăn cơm, bây giờ chắc không đi được nữa.”

Đình Mông: “...”

Cô đau lòng quá.

Mặc dù không ra ngoài ăn, nhưng Kiều Dĩ Thần vẫn tự mình xuống bếp, làm một bàn đầy ắp đồ ăn.

”May là anh đã lấy bánh kem từ sớm.” Anh đốt nến, đem ra phòng khách:

”Mông Mông Bảo Bối, mau cầu nguyện đi.”

Đình Mông nhìn anh xuyên qua màu vàng của ánh nến?: “Nghe ghê quá.”

Kiều Dĩ Thần mặt dày mà nhún vai, cười theo: “Nhanh cầu nguyện đi.”

Đình Mông nhắm mắt lại, hai tay chắp trước ngực, ước nguyện trong lòng: “Hy vọng Album thành công, sau đó sinh cho Kiều Dĩ Thần một Con Chó nhỏ thật xinh đẹp.”

Cô ước xong thì thổi nến, Kiều Dĩ Thần ở đối diện tò mò hỏi cô: “Em ước gì thế?”

”Không nói cho anh biết.” Đình Mông cong môi cười, rồi lấy dao cắt bánh kem.

Kiều Dĩ Thần ảo thuật biến ra một chiếc hộp nhỏ, đưa cho Đình Mông: “Đây là quà sinh nhật của em.”

”Cảm ơn Chó Con!” Đình Mông vui vẻ nhận lấy, mở nắp ra.

Bên trong là một chiếc nhẫn kim cương.

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Chiếc nhẫn kim cương cực lớn trước mặt khiến Đình Mông ngáy người.

”Đây là...” Cầm chiếc nhẫn trong tay ngáng đầu nhìn Kiều Dĩ Thần trước mặt.

Kiều Dĩ Thần nói: “Tất nhiên là nhẫn cưới rồi, lúc trước kết hôn không có chuẩn bị nhẫn, bây giờ anh bù vào.” Nói đến đây chợt dừng lại, cong môi nhìn Đình Mông: “Kể cả chuyển tuần trăng mật của chúng ta.”

Mắt Đình Mông khẽ giật, sau đó cười một tiếng: “Không phải chúng ta đã qua tuần trăng mật rồi sao?”

”Ai nói, chúng ta vẫn luôn trong tuần trăng mật.” Anh lấy đi chiếc nhẫn trong tay Đình Mông, nhìn cô cười nói: “Đưa tay ra, anh giúp em đeo vào.”

Đinh Mông cong môi cười, đưa tay trái ra.

Kiều Dĩ Thần nâng tay cô lên, thưởng thức một hồi, khen: “Tay của bà xã thật đẹp, ngón tay như gọt hành tây (chỉ ngón tay nhỏ, trắng như rễ hành tây).”

Đinh Mông cười nói: “Sao lúc trước bảo anh học thuộc lòng anh không nói trôi chảy lưu loát như vậy?”

Kiều Dĩ Thần nói: “Học thuộc lòng thì cứng nhắc lắm, bây giờ anh chân thành bày tỏ đương nhiên lưu loát hơn rồi.”

Đinh Mông cười, nâng tay trái lên nhìn, kim cương lấp lánh dưới ánh đèn. Cô khẽ nhăn mày: “Nhẫn đẹp lắm, nhưng đeo nó ra ngoài có phải quá khoe khoang không?”

Kiều Dĩ Thần nghĩ một lát rồi nói: “Hôm nào anh lại mua cho em một chiếc nữa.”

“Không cần, ai đời có hai chiếc nhẫn cưới chứ.” Đinh Mông cầm miếng bánh kem đã cắt sẵn lên, đưa cho Kiều Dĩ Thần: “Ăn bánh kem nào.”

Kiều Dĩ Thần nhận lấy bánh kem, dùng ngón tay quét kem trên đó rồi đưa đến miệng Đinh Mông: “Bà xã, anh đút cho em.”

Đinh Mông: “...”

Cô đẩy tay Kiều Dĩ Thần ra, cúi đầu yên lặng ăn bánh kem.

Kiều Dĩ Thần cười khẽ đưa ngón tay vào miệng, mùi vị kem sữa ngọt ngào ngay lập tức lan tỏa trong miệng.

Qua sinh nhật Đinh Mông, tháng Năm cũng nhanh chóng kết thúc.

Gần đây Kiều Dĩ Thần trừ bận hoàn thành Album, còn phải chuẩn bị cho hôn lễ, in thiệp cưới, sắp xếp chỗ ngồi, mọi thứ đều muốn tự mình làm.

Đinh Mông cũng không rảnh rồi, cùng anh xử lý chuyện hôn lễ, còn sẵn tiện nhận mấy tiết mục để tuyên truyền cho Album sắp ra mắt.

Ngày hai mươi tháng sau, Đinh Mông phát hành Album.

Cùng lúc đó, hôn lễ của Đinh Mông và Kiều Dĩ Thần đang diễn ra trước mặt cha sứ và bạn bè thân thích.

Đinh Mông mời Trương Nam Tình làm phù dâu cho mình, tám ảnh cưới cực lớn trên lễ đường khiến phù dâu muốn mù mắt.

Tuy rằng lúc trước đã từng nhìn thấy bọn họ “mặn nồng” trên Weibo, nhưng thực nghiệm lại có sức mạnh không tưởng.

Đinh Mông khoác tay ba mình, từ ngoài bước vào lễ đường đi từng bước về phía Kiều Dĩ Thần trong tiếng nhạc cưới.

Tuyên thệ, trao nhẫn, hôn nhau, tuy rằng trình tự đã được sắp đặt nhưng trên người lại dạt dào cảm giác hạnh phúc, mọi người ở đây đều cảm nhận được.

Khai tiệc, Kiều Dĩ Thần kéo Đinh Mông sang một bên hỏi cô: “Em có biết lượng tiêu thụ của Album bây giờ thế nào không?”

“Thế nào?” Đinh Mông khần trương hẳn lên, giống thời đi học đội phiếu điểm.

Kiều Dĩ Thần nói: “Mặc dù mới phát hành trong vài giờ, nhưng lượng tiêu thụ đã đạt một trăm ngàn và vẫn đang tiếp tục tăng lên.”

“Thật sao?” Tuy rằng mấy số này so với lượng tiêu thụ mà Kiều Dĩ Thần đã ước tính còn kém xa, nhưng đã đủ khiến Đinh Mông vui vẻ: “Lúc trước em cứ lo là sẽ không ai mua.”

“Sao không ai mua được, anh rất có lòng tin với Album này và em.”

Kiều Dĩ Thần vừa nói xong, lập tức có một người bạn đi đến nói: “Hai người trốn ở đây làm gì? Đừng tưởng trốn là có thể khỏi uống rượu.”

Nghe xong lời mời rượu ấy thì mặt Đinh Mông như trái khế qua, nhưng chuyện này cô trốn không được. Kiều Dĩ Thần tìm hai chén rượu nhỏ, lấy một bình rượu độ thấp, cùng Đinh Mông mời rượu.

Bởi vì Đinh Mông dựa vào giọng để kiếm cơm, nên Trương Nam Tình thân là phù dâu phải giúp cô cản không ít rượu, Kiều Dĩ Thần ở bên cạnh nhìn cô ấy có chút lo lắng: “Cô ấy uống nhiều vậy có sao không?”

Đinh Mông nói: “Tỉu lượng của Nam Tình cũng tốt, nhưng uống như vậy không phải cách hay, chúng ta nhanh mời rượu cho xong đi.”

Kết hôn là một việc rất tốn thể lực, hai người hoạt động cả một ngày, cơm cũng chỉ kịp ăn vài miếng. Khách mời đều trong giới giải trí nên hành trình rất bận rộn, chỉ ở lại đến lúc dùng bữa mà không có hoạt động nào động phòng ảm gì cả.

Nhưng lúc Kiều Dĩ Thần và Đình Mông về đến nhà đã gần mười một giờ đêm. Đình Mông ngồi trên sa lon nói yếu ớt: “Về sau em không muốn kết hôn nữa.”

Kiều Dĩ Thần cởi tây trang ra, nghiêng đầu nhìn cô: “Yên tâm đi, em không còn cơ hội này đâu.”

Đình Mông chỉ chép miệng không nói gì, lát sau tinh thần tỉnh táo lại nói: “Lượng tiêu thụ Album hiện tại sao rồi?”

Kiều Dĩ Thần tỏ vẻ uất ức nói: “Hôm nay là ngày vui của chúng ta, vậy mà em chỉ quan tâm đến lượng tiêu thụ Album.”

Vậy sao lúc trước lại ấn định ngày phát hành Album đúng hôm nay chứ. Đình Mông yên lặng oán thán.

Kiều Dĩ Thần bước đến cạnh cô ngồi xuống, đem tin mà Giang Mạn gửi đến cho cô xem.

Đình Mông hít sâu một hơi, nhìn vào màn hình điện thoại.

Mắt cô giật mạnh, dù đọc lại tin nhắn nhiều lần, cô vẫn không thể tin: “Đã hơn 1 triệu lượt sao?”

Kiều Dĩ Thần cười: “Bây giờ trong giới âm nhạc, ca sĩ đạt được cấp bậc thế này chỉ có Mạc Trấn và Cố Tín ngay từ ngày đầu phát hành đã có hơn triệu lượt”

Đình Mông mím chặt môi, cô biết hiện nay album không thể tiêu thụ như trước được. Đối với một người mới như cô có được thành tích như vậy đã là một kỳ tích rồi.

Cô kích động nắm tay Kiều Dĩ Thần: “Chó con, chúng ta đã tạo nên kỳ tích!” Khi cô nói lời ấy trong mắt lóe lên ánh sáng, so với sao trên trời đêm càng sáng hơn.

Kiều Dĩ Thần nhìn cô, chậm rãi nói: “Đây không phải là kỳ tích, mà là giá của tất cả nỗ lực mà em đã bỏ ra bấy lâu, cảm ơn em, đã cho anh Album tuyệt vời nhất.”

Khóe miệng Đình Mông dần thu lại, sau đó cười nhẹ: “Em mới là người phải nói cảm ơn...”

Kiều Dĩ Thần nói: “Chúng ta có thể không cần nói đến chuyện Album nữa không?”

Đình Mông hỏi: “Vậy anh muốn nói chuyện gì?”

Kiều Dĩ Thần trừng mắt: “Ví dụ như, động phòng.”

Đình Mông: “...”

Ngày hôm sau, tin tức về Album của Đình Mông cứ ùn ùn kéo đến.

”Album mới ra của Đình Mông đột phá trăm vạn lượng tiêu thụ trong ngày đầu tiên, gần như đuổi kịp và sắp vượt qua Tư Mã Tiêu Tiêu trở thành một thế hệ âm nhạc mới?”

”Album của Đình Mông đạt mức tiêu thụ một trăm vạn đĩa, được giới truyền thông ngợi ca như linh hồn trong giới ca hát.”

”Album Kiều Dĩ Thần tự mình chế tác cho bà xã đạt lượng tiêu thụ lớn, nhận được khen ngợi từ ngoại giới.”

”CD của Đình Mông lượng tiêu thụ duy trì ở mức cao, Ưông Tư Miểu – người có thâm niên trong giới âm nhạc khen ngợi mỗi ca khúc đều là tinh phẩm.” (ý là mỗi ca khúc đều vô cùng tuyệt vời, được chế tác hoàn hảo)

Truyền thông đưa tin liên tục, bạn bè mạng cũng đánh giá đủ loại.

”Mông chủ cố gắng lên! Chúc lượng tiêu thụ Album sẽ đạt hơn mười triệu!”

”Ha ha ha thật buồn cười, fan Đình Mông còn nói đạt hơn mười triệu, bây giờ con số là một triệu, không biết trên thực tế có được mười vạn không đây”

”Quan hệ xã hội của Quang Thần rộng thật đấy, tặng bốc ca sĩ nhà mình như vậy không thấy xấu hổ sao? [mim cười]”

”Thứ khác thì em không biết, nhưng trường em mọi người mua rất nhiều, không nên xem thường số lượng Chanh Nhỏ nha.

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Được tổ chức Concert cá nhân có thể coi là giấc mơ cả đời của một người ca sĩ, cũng chính là sự công nhận năng lực của ca sĩ đó.

Mới vào làng nhạc chưa đến một năm, nếu theo lẽ thường thì Đinh Mông chưa hẳn chưa đủ khả năng để tổ chức concert riêng.

Chính vì vậy mà bây giờ cô nghe được tin công ty tổ chức buổi biểu diễn cá nhân cho riêng mình, thật sự là không cảm giác nào có thể diễn tả.

Xem ra lời cầu nguyện trên đỉnh vòng quay khổng lồ đã ứng nghiệm rồi.

Giang Mạn nhìn cô không nói lời nào lại bổ sung thêm: “Tuy là tổ chức concert riêng cho em nhưng hiện tại em chưa có nhiều ca khúc của riêng mình, thế nên quy mô concert lần này cũng không thể làm quá lớn được và cũng chỉ tổ chức trong thành phố thôi.”

Đinh Mông gật đầu, nói: “Không sao ạ, được như vậy là em đã mừng lắm rồi.”

Giang Mạn cười nói: “Chờ em ra nhiều ca khúc hơn, tổ chức cho em chuỗi concert cũng không có vấn đề gì. Chị sẽ trực tiếp điều hành khâu tổ chức, Kiều Dĩ Thần đã tự đề cử bản thân làm tổng giám chế.”

Đinh Mông ngẩng người, chớp mắt nhìn Giang Mạn: “Anh ấy đã biết chuyện tổ chức concert rồi sao?” Cô còn định lát nữa qua khoe với anh chuyện vui này nữa.

Giang Mạn nói: “Chính cậu ta đã đề nghị Hướng tổng cho em tổ chức buổi diễn cá nhân này đấy.”

Mắt Đinh Mông mở lớn, nói không nên lời.

“Lượng tiêu thụ album đầu tay của em không tồi, công ty sẽ giúp em tổ chức một vài buổi fansign ký tặng cho fan, thời gian và nơi tổ chức khi nào sắp xếp xong sẽ báo lại với em sau. Ngoài ra hôm nay chị đã giúp em nhận thêm ba hợp đồng quảng cáo, em xem xem rồi lựa hai trong ba CF[1] này nhé.”

[1] CF: viết tắt của Commercial Film, thuật ngữ thường sử dụng trong ngành giải trí, để chỉ các quảng cáo trên truyền hình, thường mới các minh tinh, ca sĩ, hay đơn giản là những người nổi tiếng để quảng cáo cho sản phẩm của công ty.

Đinh Mông nghi hoặc hỏi lại: “Em không thể nhận ba cái cùng lúc sao?”

Giang Mạn nói: “Nếu như đồng cả ba cùng một lúc thì mất hơi nhiều thời gian đấy, em có theo được không?”

Đinh Mông nói: “Không sao đâu, em nghỉ ngơi ít đi một chút là được.” Quay CF kiếm được rất nhiều tiền, nhân lúc nhân khí của cô đang lên Đinh Mông mong muốn nhận nhiều một chút. Có thể nhìn thấy số tiền của mình trong ngân hàng tăng lên, cô cảm thấy rất vui sướng.

Giang Mạn cười rồi nói: “Em không sợ mệt là được rồi, đương nhiên chị cũng muốn công ty kiếm được thêm một ít tiền lời.” Cô nói rồi lại nhìn vào màn hình máy tính, “Thông tin về CF chị đã gửi vào hòm mail của em rồi đấy, hai đồ ăn vặt và một dầu gội đầu.”

“Vâng. Em xem ngay đây.” Cô vừa nói lại vừa thấy thắc mắc, “Nhưng tại sao lại có nhiều thương hiệu đồ ăn vặt muốn e quảng cáo vậy?”

Giang Mạn nói: “Bởi vì khuôn mặt của em rất phù hợp để quảng cáo đồ ăn vặt mà.”

Đinh Mông: “...”

Thế nào gọi là mặt thích hợp để quảng cáo đồ ăn vặt!

Đinh Mông hào hứng chạy sang phòng làm việc của Kiều Dĩ Thần nói cho anh biết cô cũng bắt đầu kiếm được tiền, Kiều Đại nghe xong nghiêm mặt lại: “Em liều mạng như vậy làm gì? Chẳng lẽ anh không nuôi nổi em hay sao.”

Đinh Mông nghiêm túc nói: “Thu thập nhân dân tệ là niềm vui của em, anh không ngăn được em đâu.”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh nhìn lướt qua lịch trình của Đinh Mông, rồi lại ngược mắt lên nhìn cô: “Bây giờ em là người bận rộn rồi, cũng không có thời gian với anh.”

Đinh Mông cười chống tay lên bàn nhìn anh: “Tối hôm nay Nam Tinh hẹn em đi ăn thịt xiên chúc mừng album đầu tiên đại thắng, anh có muốn đi cùng không?”

Kiều Dĩ Thần khẽ nheo mày: “Thịt xiên? Hay lại là cửa hàng lần trước? Đã nói là em không được phép đến đó nữa rồi mà?”

Khóe miệng Đinh Mông trùng xuống: “Ừ, vậy anh đừng đi nữa.”

”Anh đương nhiên phải đi.”

Kiều Dĩ Thần không đi cô lại càng vui, “Nhưng tiệc mừng công lại ăn thịt xiên à?” Ít nhất cũng phải ăn thịt nướng chứ?

Đinh Mông nói: “Quán này có sao đâu? Tiệc mừng công đương nhiên phải chọn quán ăn bản thân thích nhất chứ?

Kiều Dĩ Thần cười nói: “Được rồi, em nói có lý, buổi chiều sau khi xong việc anh sẽ đi cùng em.”

”Ừ.” Đinh Mông nói xong đang chuẩn bị rời khỏi phòng làm việc của Kiều Dĩ Thần lại nhớ ra việc tổ chức concert, “À, em vừa ở phòng chị Giang Mạn, tổ chức concert là ý tưởng của anh hả?”

”Ừ, chờ tổ chức xong concert của em, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật luôn.”

Trái tim bé nhỏ của Đinh Mông đột nhiên lỡ mất hai nhịp, bỗng chạy tới hôn môi Kiều Dĩ Thần, “Cảm ơn Chó con.”

Nói xong Đinh Mông liền xấu hổ chạy ngay ra khỏi phòng làm việc của anh.

Kiều Dĩ Thần ngỡ ngàng, chưa kịp định thần, đưa tay chạm nhẹ lên môi dưới, khóe miệng cong cong.

Sau khi kết thúc công việc của buổi chiều, hai người liền lái xe đến Hương Phiêu quán. Đinh Mông ngồi kế bên Kiều Dĩ Thần không có việc gì làm nên lên lướt weibo cho đỡ chán.

Hôn lễ của cô và Kiều Dĩ Thần, còn cả phát hành album đầu tay hôm qua nữa, không thể ngờ rằng lại được cư dân mạng bàn tán sôi nổi như vậy, thậm chí còn có cả ảnh chụp địa điểm hôn lễ. Đinh Mông nói với Kiều Dĩ Thần: “Chó con, em không muốn việc kết hôn của chúng ta bị nhiều người theo dõi như vậy.”

Kiều Dĩ Thần cười, nói: “Anh cũng đâu muốn, không ngờ rằng anh sẽ kết hôn với một nữ ca sĩ”

Đinh Mông trừng mắt nhìn anh: “Thế chẳng lẽ anh định kết hôn với nam ca sĩ?”

Kiều Dĩ Thần: “...”

”Là ai nói trước, chẳng phải lúc trước anh luôn thích soái ca sao, không biết có bị bạn học cấp 2 “phơi bày” lên mạng không nữa?”

[2] Sơ trung: tương đương với hệ THCS của Việt Nam.

Kiều Dĩ Thần nhướn mày, nếu như không phải đang lái xe anh sẽ trực tiếp cốc đầu cô hỏi: “Trước đây anh có thích soái ca sao?”

”Anh đừng có chống chế, cả lớp đều biết.” Đinh Mông vừa nói, tự nhiên lại không nhịn được cười.

Kiều Dĩ Thần lườm cô, cảnh cáo: “Anh đã nói rồi, nếu như em lại nói linh tinh gì trên weibo thì đừng trách anh...” Anh nói đến đây, giọng đột nhiên trở nên âm trầm, “Hậu quả thế nào em biết rồi đấy.”

Đinh Mông: “...”

Nhìn vẻ mặt bí ối của anh là biết đang nghĩ gì rồi.

Lúc đến Hương Phiêu khách trong quán cũng đã khá đông rồi. Tivi ở đại sảnh lớn tầng một đang chiếu bản tin về album mới và bài hát của Đinh Mông.

Cô và Kiều Dĩ Thần được người phục vụ đưa lên tầng hai, cẩn thận đi vào trong phòng, không để ai nhận ra hai người họ.

Tường Nam Tình và Tiểu Trác Tử đều đã đến từ trước, thấy hai người đến liền bắn pháo giấy, “Phanh” một tiếng, hoa giấy nhiều màu bay khắp phòng.

”Chúc mừng Mông chủ đại thắng! Album đại thắng! Thống nhất giang hồ thiên thu vạn đại”, hai hội phó fanclub đồng thanh hô lên.

Đinh Mông: “...”

Khóe miệng Đinh Mông giật giật: “Ừ, mau bình thân.”

Hai hội phó: “...”

Nhân viên phục vụ ở bên cạnh cười cười: “Mông chủ, hay là cô gọi món trước đi.”

Đình Mông nhìn qua những món ăn mình thích một lần rồi liếc Kiều Dĩ Thần, thấy anh lắc đầu liền nói với phục vụ: “Cho tôi những món này trước đi.”

”Phiền các vị đợi một chút.”

Sau khi người phục vụ xuống tầng dưới, Tường Nam Tình nói với Đình Mông: “Bữa hôm nay cậu mời.”

Đình Mông nói: “Bữa tiệc hôm qua chúng mình đãi các cậu còn chưa đủ hay sao, hôm nay lại muốn chúng mình đãi tiếp?”

Tường Nam Tình nói: “Nào có, hôm qua bọn mình đã tặng hồng bao, một tháng tiền lương đều mừng cậu đó.”

Đình Mông cười nói: “Vậy thì hai người các cậu cũng mau chọn ngày lành đi, mình sẽ tặng cậu một hồng bao thật dày.”

Tường Nam Tình sững sờ, đỏ mặt: “Cậu nói cái gì vậy, mình và Tiểu Trác Tử rất trong sạch.”

Dường như là nhớ ra điều gì đó, khuôn mặt Nam Tình đột nhiên đỏ bừng thẹn thùng: “Nhưng mà thật ra mình còn tiếc nuôi một điều, người đàn ông tớ gặp hôm qua thật đẹp trai. Chỉ tiếc lúc ấy bạn chuẩn bị hôn lễ của cậu, mình chưa nói với anh ấy câu nào.”

Đình Mông ngạc nhiên một lúc rồi trừng mắt nhìn: “Cao to, đẹp trai? Người cậu nói chẳng lẽ là Kiều Dĩ Hành, anh trai của Chó con.”

Chó con liền trừng mắt liếc cô.

”À! À!” Đình Mông lập tức sửa lời: “Anh ấy là anh trai Dĩ Thần.”

Tường Nam Tình liếc Kiều Dĩ Thần, mặt vẫn e thẹn nói: “Mình cũng nghe nói đó là anh trai của chú rể.”

Con người Kiều Dĩ Thần khẽ động, khóe miệng nhếch lên: “Có cần cho em phương thức liên lạc với anh ấy không?”

Tường Nam Tình ngạc nhiên nhìn anh: “Thật không? À... Nhưng mà như thế có quá rầy anh ấy không ạ?”

”Không sao, em cứ nhiệt tình quá rầy anh ta đi.” Nụ cười của Kiều Dĩ Thần còn sâu hơn khi nãy, thuận miệng đọc số di động của Kiều Dĩ Hành cho Tường Nam Tình.

Tường Nam Tình vui vẻ nhìn số điện thoại vừa mới được lưu vào danh bạ của mình.

Tiểu Trác Tử ở một bên tổn thương thấu tim gan.

Trên đường trở về, Đình Mông hơi lo lắng: “Anh cho cô ấy số điện thoại của anh trai, như vậy có sao không?”

Trong lòng cô thực ra cũng muốn Tường Nam Tình có một mối lương duyên tốt đẹp, sớm ngày yên bề gia thất, chỉ là cô ấy cô đơn quá lâu rồi đột nhiên có một Kiều Dĩ Hành đứng ở trước mặt, cô lo lắng sẽ phát sinh chuyện không thể cứu vãn.

Kiều Dĩ Thần cười nói: “Yên tâm đi, anh ấy chắc chắn có thể đối phó với một cô gái trẻ.”

Đình Mông: “...”

Bây giờ cô lại bắt đầu lo lắng cho Tường Nam Tình.

Hình như nhìn thấu sự lo lắng của cô, Kiều Dĩ Thần cười nói: “Anh ấy cũng không phải người tùy tiện, anh thấy Tường Nam Tình và Tiểu Trác Tử thật xứng đôi.”

Đuôi lông mày Đình Mông nhướng lên: “Vậy mà anh lại đưa số điện thoại của anh Dĩ Hành cho cô ấy?”

Kiều Dĩ Thần nhìn cô đầy thâm ý: “Không có người trợ giúp, hai người bọn họ sao có thể tiến triển được.”

Đình Mông: “...”

Đây là ý gì? Ánh mắt anh ấy sao lại sắc bén như vậy?

Cô lại bắt đầu lo lắng cho Kiều đại ca rồi.

Cô cũng không biết sau đó Tường Nam Tình có liên lạc với anh Dĩ Hành hay không, thế nhưng < Âm Thanh Tự Nhiên > Season 2 cũng đang bước vào vòng tranh tài cam go này rồi.

Season này vẫn mời Kiều Dĩ Thần làm ban giám khảo. Mặc dù bây giờ Kiều Dĩ Thần đang có lịch trình tổ chức concert của Đình Mông và Album mới của Tư Mã Tiêu Tiêu nhưng anh vẫn tiếp nhận lời mời của chương trình.

Hướng tống của Quang Thần rất hài lòng với thái độ làm việc của vợ chồng hai người. Tuy rằng mới cử hành hôn lễ nhưng họ đều bận tới

mặt tối mũi với rất nhiều dự án, nỗ lực kiếm tiền về cho công ty, nếu có thể còn định thưởng cho hai người họ huân chương chiến sĩ thi đua.

Cuối cùng thì lịch trình mấy tháng tới của Đinh Mông đã được hoàn tất. Công ty lập kế hoạch tổ chức concert cho cô ở năm thành phố khác, điều đó đồng nghĩa với việc thời gian tới cô không thể có mặt ở thành phố A được.

Trước ngày lưu diễn, cô vẫn phải đến công ty để tập vũ đạo.

MV được thiết kế ngoại cảnh theo phong cách vui nhộn, Đinh Mông dẫn đầu nhóm người nhảy trong công viên tạo thành một làn sóng lớn, mọi người xung quanh cùng hưởng ứng tham gia, thậm chí lôi kéo được cả các di trên quảng trường cùng nhảy.

Đinh Mông sau khi thấy mọi người chia sẻ video này, tâm trạng vô cùng kích động. Album vừa mới phát hành chưa lâu, các di đã học nhanh đến vậy.

Công ty thấy điệu nhảy này nổi tiếng, liền bảo Đinh Mông quay một video hướng dẫn nhảy phát trên weibo để mọi người có thể học. Đinh Mông tuy rằng nhận lời của công ty, nhưng bản thân vẫn cảm thấy hơi sợ.... Bài hát này chẳng lẽ sẽ trở thành bài tập nhảy của các di trên quảng trường sao?

Vì ngày mai phải rời khỏi thành phố nên Đinh Mông nhanh chóng hoàn thành việc quay điệu nhảy rồi mới về nhà. Kiều Dĩ Thần vẫn chưa về, chắc còn đang bận bên < Âm Thanh Tự Nhiên>. Đinh Mông liền nhanh chóng rửa tay chuẩn bị làm cơm tối.

Hơn bảy giờ Kiều Dĩ Thần mới về đến nhà, đúng lúc Đinh Mông vừa làm cơm xong. Nhìn bữa ăn thịnh soạn trên bàn, Kiều Dĩ Thần nói lỏng caravat: “Ngày mai phải đi rồi nên tối nay định lấy lòng anh hả?”

Đinh Mông cười cười hai tiếng: “Cũng chỉ hơn một tuần thôi, rất nhanh rồi em sẽ về mà.”

Kiều Dĩ Thần ngồi xuống bàn ăn, ngẩng đầu nhìn cô: “Vợ chồng mới cưới, xa nhau lâu ngày, em không sợ ly hôn à?”

Đinh Mông nghĩ lại thấy buồn cười, rõ ràng bọn họ đã kỷ niệm một năm kết hôn rồi mà.

Cô đến ngồi đối diện với anh, chống cằm ngắm anh một lúc: “Tiểu biệt thắng tân hôn[3] mà, Chó con.”

[3] Tiểu biệt thắng tân hôn: lâu ngày mới được gặp vợ giống như tân hôn.

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Sáng hôm sau, Đinh Mông cùng dàn staff khởi hành đến thành phố D.

Lần này phải đến năm thành phố, công ty chọn ra năm tạo hình trong MV “Nụ hôn rực rỡ” để cô thay đổi mỗi buổi kí tặng kiều.

Cả buổi sáng Đinh Mông dùng để chuẩn bị công việc, lúc quay MV chuyên gia trang điểm là người Pháp, mặc dù thợ trang điểm hiện tại là công ty đưa đến nhưng vẫn làm rất cẩn thận tỉ mỉ.

Sáng sớm Kiều Dĩ Thần đang bàn bạc về Album mới với Tư Mã Tiêu Tiêu, trong phòng làm việc của anh, Tư Mã Tiêu Tiêu xem một bài hát anh mới viết xong, cười ha ha nói: “Tôi nói này producer Kiều, anh phân biệt đối xử hả? Ca từ viết cho Đinh Mông thì “Nụ hôn của em mang theo hơi thở ngọt ngào khiến anh đắm chìm” nhưng lúc viết cho tôi lại là “Mưa lạnh lẽo trong căn phòng hoang vắng, ngọn đèn tàn chẳng còn hơi ấm của anh”?”

Kiều Dĩ Thần im lặng ngồi trên ghế.

Tư Mã Tiêu Tiêu tiếp tục nói ra bất mãn của mình: “Tôi biết Đinh Mông là vợ anh, hai người đang mặn nồng, nhưng mà tôi chỉ muốn bình yên hát một bản tình ca thôi, có cần ngược như thế không?”

Cuối cùng Kiều Dĩ Thần cũng nhìn cô ấy một, mở miệng nói: “Không hài lòng thì tìm người khác mà viết.”

Tư Mã Tiêu Tiêu híp mắt nhìn anh rồi bỗng nhiên cười lên: “Nghe nói Đinh Mông đi thành phố khác tổ chức fansign nên tâm trạng của anh có vẻ không được tốt thì phải.”

Kiều Dĩ Thần nhìn cô: “Bài này cô muốn thu năm mươi lần à?”

Tư Mã Tiêu Tiêu: “...”

Ở dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu.

Một buổi chiều buổi ký tặng của Đinh Mông sẽ bắt đầu nhưng có không ít fan đã đến xếp hàng từ trưa, trên tay còn mang một túi bánh rất to.

Hôm nay Đinh Mông mặc một chiếc váy in hoa liền thân. Cô vừa bước vào fans đã hò hét ầm ĩ. Chủ fanclub ở thành phố D giờ bằng rộn hét to: “Mông chủ Mông chủ, vũ trụ tối mạnh!”

Trong nháy mắt Đinh Mông có cảm giác được trở lại sân khấu của < Âm Thanh Tự Nhiên>.

Cô ngồi xuống chỗ được ban tổ chức sắp xếp từ trước, buổi ký tặng chính thức bắt đầu. Nhân viên công tác một bên liên tục dặn dò fans chỉ có thể yêu cầu ký tên nhưng mọi người đều không để ý.

“Mông chủ có thể viết cho em “Tiểu Lương Tử nhất định là của cậu, cứ mạnh dạn theo đuổi đi!” không ạ?”

“Mông chủ có thể giúp em viết y hệt như Mạc Thiên Vương không ạ?”

“Mông chủ hãy viết là “Sắp gãy rồi, cố lên!””

“Mông chủ em thích chị lắm, chị có thể ký luôn vào bài thi toán này của em không?”

Đinh Mông: “...”

Cảm thấy công sức cô luyện tập kí tên đều uống phí.

Lúc học tiểu học Đinh Mông đã từng luyện viết bằng bút máy hơn nữa còn được thầy giáo đề cử thi chữ đẹp. Nhưng mà sau này ngay cả việc ký tên cũng khó khăn, mỗi lần đặt bút xuống đều cảm thấy cổ tay rất mỏi, chỉ có thể ký một chữ như gà bới.

Ký suốt nửa tiếng nên nhiều người hâm mộ chưa được ký tên cảm thấy tiếc nuối. Vì thế Đinh Mông đã biểu diễn ngay tại bàn một ca khúc trong Album mới khiến mọi người vui vẻ mà về.

Sau khi kết thúc Đinh Mông quay lại khách sạn nghỉ ngơi, hôm nay đã mệt mỏi cả ngày trời rồi nên cô định ngủ một mạch đến 6 7 giờ rồi ăn luôn ở phòng ăn của khách sạn.

Lúc này Kiều Dĩ Thần đang ở sân khấu của < Âm Thanh Tự Nhiên>. Mặc dù thí sinh đã được tuyển chọn qua một vòng nhưng đối với Kiều Dĩ Thần vòng sơ tuyển vẫn là mộ

Khiến anh phiền nhất là, cuộc thi năm nay có không ít thí sinh bắt chước Đinh Mông.

Ví dụ như số 32 trước mắt này.

“Thưa ban giám khảo” Số 32 vén nhẹ mái tóc đen dài giống Đinh Mông, nhìn Kiều Dĩ Thần cười: “Bài hát em thể hiện là là một bài hát khó, không phải ai cũng hát được. Kiều Đại rất chú trọng đến nghệ thuật hát, đừng tưởng bắt chước theo bà xã của anh ta thì anh ta sẽ cho qua.”

Nữ thí sinh: “...”

Cô ta chỉ có thể nhìn về Kiều Dĩ Thần.

Kiều Dĩ Thần hơi nghiêng người đến gần micro hơn rồi lạnh nhạt nói: “Ngay khi cô hát câu đầu tiên tôi đã muốn kêu ngừng. Sở dĩ không hô luôn là vì muốn xem cô còn hát khó nghe đến trình độ nào nữa.”

Nữ thí sinh: “...”

Cô ta khóc chạy ra ngoài.

Những thí sinh bên ngoài đợi bỗng nhiên thấy một người vừa chạy vừa khóc, không nhận được mà lo lắng.

Một thí sinh nữ nói lớn: “Đã nói sớm rồi, đừng có bắt chước Đinh Mông, giống thì thôi đằng này chẳng thành gì cả... Đương nhiên sẽ bị Kiều Đại Đại cho out.”

Không ít thí sinh tham dự đều đồng ý, nhưng cũng có một vài người yếu ớt phản đối: “Cũng có thể là Kiều Dĩ Thần thấy có người giống bà xã anh ấy nên không nở mặt.”

Thí sinh vừa nãy nói: “Rõ là cô không biết gì hết, lúc trước Đinh Mông đã nói ở một chương trình âm nhạc rằng lúc thu âm Kiều Đại Đại không hề thủ hạ lưu tình (nuông tay) với cô ấy. Người ta đối với bà xã còn như vậy, huống chi một kẻ giả mạo? Tôi thấy mấy người đừng hy vọng đi cửa sau hay đường tắt gì cả, cứ hát cho tốt là được.”

Câu này khiến mọi người im bật.

Buổi chiều trôi qua rất nhanh, đồng hồ báo thức kêu đúng 6 giờ rưỡi đánh thức Đinh Mông dậy. Cô rửa mặt rồi cầm túi xách xuống nhà ăn của khách sạn.

Buổi tối nhà hàng có Buffet cô vốn định rủ trợ lý cùng đi nhưng trợ lý đã gọi đồ ăn ngoài rồi. Vì vậy Đinh Mông đành phải đi một mình.

Trong phòng ăn không có nhiều người lắm, cô đi lấy một suất bát tiết và mì Ý rồi tìm một bàn trống để đồ ăn xuống coi như đặt chỗ, sau đó đi lấy một ít sashimi và sushi. Đến lúc lấy thêm tôm và sò điệp thì bàn ăn đã hoàn chỉnh, lúc này Đinh Mông mới ngồi xuống ăn.

Vì thịt bò nhanh nguội nên cô quyết định “giải quyết” trước. Vừa ăn được hai miếng bỗng bên cạnh vang lên một giọng nói quen thuộc “Đinh Mông?”

Đinh Mông ngẩng đầu nhìn thoáng qua, ngạc nhiên nói: “Mộ Song, sao cậu lại ở đây?”

Mộ Song nói: “Album của mình tháng sau sẽ phát hành, mình tới đây tham gia biểu diễn một tiết mục.”

“Thật à, trùng hợp thật đấy, mình vừa hay tổ chức Fansign ở đây.”

Việc Đinh Mông tổ chức ký tên Mộ Song cũng nghe nói qua nhưng mà không ngờ hai người lại ở cùng khách sạn... Xem ra công ty có ý sắp xếp như vậy.

Cô nhìn thoáng qua bàn đồ ăn của Đinh Mông hỏi: “Cậu đi với ai thế?”

Đinh Mông: “Một mình, có mình mình thôi.”

Mộ Song ngạc nhiên nhìn một bàn đầy thức ăn trước mặt, im lặng.

Lần trước Đinh Mông tham gia lễ kỷ niệm của bác cô thì cô đã biết sức ăn của Đinh Mông rồi.

Lúc này Đinh Mông lại rất vui vẻ, nhiệt tình mời Mộ Song cùng ăn: “Cậu cũng một mình hả? Hay là bọn mình cùng ăn đi, còn có thể nói chuyện với nhau nữa.”

“Được.” Mộ Song để túi xách xuống để đi lấy thức ăn.

Bữa cơm này Đinh Mông ăn vô cùng thỏa mãn, một môi từ chiều cũng vui đi không ít. Cô lấy điện thoại ra chụp lại đầy bàn thức ăn up lên Weibo.

Đinh Mông_Mông chủ v: Ăn cơm tối ở nhà ăn của khách sạn không ngờ gặp Mộ Song [ha ha], đồ ăn không tệ lắm, cảm giác ăn no thật tuyệt vời ~

[hình ảnh] [hình ảnh]

Người hâm mộ nhanh chóng bày tỏ trạng thái chảy nước miếng.

“Hải sản trông tươi quá, Mông chủ chắc chắn đang chuốc thù [cúi chào]”

“Sao Mông chủ ăn nhiều vậy, không lẽ muốn trở về cô gái mập hồi cấp 2 sao?:)”

“Kiều Dĩ Thần”

“Mông chủ và Mộ Song đều đẹp quá. Đã đẹp còn khí phách như siêu anh hùng nữa!”

“Hình như tôi đã đoán được là khách sạn nào rồi [chớp mắt]”

“Mông chủ, Tiểu Chanh thành phố D cầu được cho ăn [thương cảm]”

Không lâu sau Kiều Dĩ Thần cũng thấy được Weibo này. Anh mím môi chụp lại bữa tối của mình lên Weibo.

Kiều Dĩ Thần v: Bữa tối của tôi:) [hình ảnh]

“Ha haha ha Kiều Đại Đại thật đáng thương, chỉ có một bát mì, ngay cả thịt cũng không có [cười khóc]”

“Không có bà xã thật đáng thương 233333”

“Đinh Mông_Mông chủ, mau đến xem ông xã của chị thăm chưa kìa, chị thì thịt cá, anh ấy ăn mì ở nhà... Không được em muốn đi cười một lúc nữa ha ha ha..”

“Kiều Đại đang lên án sao! Nghịch ngợm quá [cười khóc]”

”Đây là làm nũng sao [doge]”

”Xi, lại làm nũng.”

”So sánh hai Weibo này, thực sự là... Thương anh [cười khóc]”

”Ngày nào cũng show tình cảm, không thể nhìn thêm được [cúi chào]”

”Hình như nghe được thuyết minh: Bà xã, mau an ủi [doge]”

”Kiều Đại Đại, Mông chủ không ở nhà cũng phải ăn uống cẩn thận nha [thương cảm] [thương cảm] [thương cảm]”

Đình Mông trở về phòng liền lên Weibo, thấy được hình ảnh này thì không nhịn được bật cười. Bữa tối của Kiều Dĩ Thần trông thật là thảm thương.

Suy nghĩ một chút thì phát hiện từ lúc kết hôn tới giờ hai người chưa từng xa nhau, ngay cả làm việc cũng ở gần nhau.

Cô trùng mắt tìm số điện thoại của Kiều Dĩ Thần gọi cho anh.

Lúc này Kiều Dĩ Thần đã thu dọn xong thấy Đình Mông gọi, ánh mắt chớp động ấn nghe: “Sao vậy, em còn nhớ đến ông chồng là anh đây à?”

Tiếng cười của Đình Mông truyền đến từ đầu dây bên kia: “Chó con, anh thật đáng thương, sao lại chỉ ăn một bát mì? Không phải trong tủ lạnh có rất nhiều nguyên liệu sao?”

Kiều Dĩ Thần đi tới phòng khách, nằm vật ra sofa: “Em không ở nhà anh không muốn nấu.”

Đình Mông dừng một chút, vừa cười vừa nói: “Làm ông xã của người ta không được tùy hứng như vậy, nếu không muốn nấu thì ăn công ty.”

”Ừ...” Kiều Dĩ Thần ậm ừ trả lời, hỏi lại: “Buổi ký tên thuận lợi không?”

Đình Mông nói: “Ừ, rất thuận lợi, Tiểu Chanh đều vô cùng nhiệt tình, tặng cho em nhiều quà lắm. Chỉ là ký liền nửa tiếng hơi mệt.”

Kiều Dĩ Thần nhủ mảy: “Không cần quá vất vả, chú ý nghỉ ngơi.”

”Ừ, em biết, anh thì sao? Cuộc thi lần này có phát hiện ra nhân tài mới nào không?”

Kiều Dĩ Thần nói: “Vẫn có một hai người hát tạm được, nhưng lần này có nhiều thí sinh bắt chước em...” Nói đến đây anh bỗng hạ giọng: “Khiến anh càng nhớ em.”

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Ở đầu dây bên kia Đình Mông ngạc nhiên một lúc mới mơ hồ “ừ” một tiếng. Kiều Dĩ Thần khẽ cười: “Về sớm một chút, đừng để anh chờ lâu.”

Không biết tại sao, Đình Mông lại cảm thấy những lời này của Kiều Dĩ Thần rất “sắc”.

Cô cúp máy rồi đi tắm, sau đó ngủ luôn vì sáng mai còn phải đến thành phố tiếp theo, cô phải dưỡng tinh thần cho tốt mới có sức..

Lịch trình buổi ký tên không gấp gáp lắm nhưng kí tên là một công việc tốn thể lực, mỗi lần ký xong tay tựa như muốn liệt luôn, thậm chí Đình Mông còn muốn đi làm vật lý trị liệu.

Niềm an ủi duy nhất là lượng tiêu thụ album vẫn tăng lên, mặc dù không tăng mạnh như lúc mới bán, nhưng vẫn tương đối ổn định. Bên ngoài đánh giá khá cao về album mới, đặc biệt bài hát của cô được không ít truyền thông đưa tin khen ngợi.

Ca từ tuy không có nhiều đặc sắc nhưng rất dễ tác động đến trái tim người nghe, hơn nữa Kiều Dĩ Thần vì cô đưa âm sắc bài hát lên quãng tám, để cô lần nữa dùng cao âm trong trẻo làm rung động giới âm nhạc Hoa ngữ.

Kiều Dĩ Thần từng nói mỗi một bà hát trong Album đều là tinh phẩm, nhưng nói về độ khó thì bài hát cùng tên này mới là đỉnh nhất.

Nhưng luôn có người thích khiêu chiến với độ khó cao.

Lại cắt đứt một phần biểu diễn của thí sinh, Kiều Dĩ Thần nhíu mày: “Cậu không phải hát, mà là giết người.”

Thí sinh: “...”

Tinh thần của anh đã bị Kiều Đại hủy hoại triệt để.

Giám khảo hai bên giống như chịu đã kích lăm: “May là tôi không có bệnh tim, làm giám khảo bây giờ cũng là một nghề nghiệp nguy hiểm.”

Thí sinh: “...”

Anh ta hậm hực bước ra, thậm chí không bao giờ tham gia chương trình này nữa.

Ban giám khảo thật đáng sợ.

Một buổi chiều sơ tuyển kết thúc, Kiều Dĩ Thần cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Anh có cảm giác sống mỗi ngày đều không dễ dàng gì.

Một mình anh đến bãi lấy xe, vừa thắt dây an toàn xong thì điện thoại trong túi vang lên.

Là một dãy số lạ.

Anh do dự một lát, vẫn ấn nghe: “Xin chào.”

Bên kia truyền đến tiếng cười của một cô gái, lộ ra vài phần quen thuộc: “Dĩ Thần, mình là Tần Tư Phàm.”

Kiều Dĩ Thần ngẩn người, mở miệng hỏi: “Tần Tư Phàm, cậu đã về nước?”

Tần Tư Phàm cười nói: “Đúng vậy, nhưng sẽ không ở quá lâu.” Cô hơi dừng, trong giọng nói có ý cười: “Mình vất vả mới về một lần, không biết có vinh dự mời Producer Kiều ăn một bữa cơm không?”

Kiều Dĩ Thần cười nói: “Đều là bạn học cũ mà đừng khách sáo như thế? Cậu muốn ăn gì, tôi làm chủ, tẩy trần cho cậu.”

Tần Tư Phàm suy nghĩ một chút nói: “Mình nghe nói ở thành phố A có một nhà hàng Tây tên là Moonlover, thấy mọi người giới thiệu nhiều nên mình cũng nóng lòng muốn đi.”

Lông mày Kiều Dĩ Thần khẽ giật, nói với Tần Tư Phàm ở đầu bên kia: “Nhà hàng đó là dùng mảnh lời làm ăn thôi, ở Úc thị có một nhà hàng mới mở tên là Dream cũng khá ngon, hay chúng ta đến đó đi.”

Tần Tư Phàm đầu bên kia im lặng một lúc rồi nói: “Ừ được, vậy chúng ta gặp ở Dream.”

Kiều Dĩ Thần gọi đặt chỗ trước rồi mới lái xe đi. Lúc đến nhà hàng Tần Tư Phàm còn chưa tới, anh đợi mười phút, thì thấy Tần Tư Phàm mặc một bộ váy đỏ rực bước về phía mình.

Kiều Dĩ Thần nói: “Tần đại mỹ nữ không thay đổi chút nào.”

Tần Tư Phàm cười ngồi xuống đối diện anh, hai mắt quan sát anh từ trên xuống dưới: “Nhưng hình như cậu đã thay đổi.” Nghĩ đến gì đó, cô hơi dừng: “Không ngờ cậu lại kết hôn sớm vậy, mình thực sự ngạc nhiên đấy.”

Kiều Dĩ Thần nói: “Mẹ tôi lại không thấy sớm, giục tôi từ lâu rồi.”

Ánh mắt Tần Tư Phàm khẽ động, nhìn anh nói: “Bởi vì bác gái thúc dục nên cậu mới kết hôn?”

Kiều Dĩ Thần ngược mắt nhìn cô, cười nói: “Cũng không phải thế, tôi cảm thấy tôi đã thích vợ tôi từ rất lâu rồi.”

Tần Tư Phàm hơi trầm ngâm, cúi đầu cười: “Gọi món đi.”

Lúc ăn hai người cũng không nói nhiều, thỉnh thoảng nói về lịch trình mấy năm nay. Kiều Dĩ Thần nhìn người đối diện, hỏi: “Sao đột nhiên cậu lại về nước? Có chuyện gì sao?”

Tần Tư Phàm gật đầu nói: “Ừ, có một bệnh viện nhi cần mình cố vấn, có thể ở hơn một tháng.”

Kiều Dĩ Thần hỏi: “Bệnh viện nhi? Là bệnh gì?”

”Bệnh tự kỷ.” Tần Tư Phàm khẽ thở dài một tiếng: “Hy vọng âm nhạc có thể hỗ trợ cho bọn nhỏ.”

Tần Tư Phàm ở nước ngoài học trị liệu bằng âm nhạc chuyên nghiệp, đã thi được bằng ở bên đó, cũng là một nhân vật nổi tiếng trong giới. Trị liệu bằng âm nhạc ở trong nước cũng khá quen thuộc nên bệnh viện nhi mời riêng cô về.

Tần Tư Phàm nói xong, ngẩng đầu nhìn Kiều Dĩ Thần: “Đúng rồi, anh có hứng thú không? Mặc dù không phải trị liệu chuyên nghiệp nhưng âm nhạc của cậu tôi không thể so sánh được. Nếu cậu có thể diễn tấu biết đâu lại đánh động trái tim bọn nhỏ.”

Kiều Dĩ Thần vẫn đang suy nghĩ, Tần Tư Phàm thấy anh không nói thì bổ sung: “Nếu cậu không có thời gian thì thôi, dù sao cậu cũng là người nổi tiếng.”

Kiều Dĩ Thần nói: “Có thể giúp những đứa bé đó tôi rất vui, nhưng mà hai ngày nay tôi hơi bận, nếu cậu không vội, ngày kia có thể chứ?”

Tần Tư Phàm đáp ứng anh, vui vẻ nói: “Được, mình sẽ xác nhận thời gian với bệnh viện nhi kia.”

Kiều Dĩ Thần gật đầu với cô, tiếp tục ăn.

Bữa ăn này là Kiều Dĩ Thần mời, Tần Tư Phàm đi bên cạnh hỏi anh: “Lát nữa có lịch trình gì không?”

Kiều Dĩ Thần nói: “Về nhà ngủ có tính không?”

Tần Tư Phàm cười: “Vợ cậu không ở đây mà cậu cũng ngoan vậy à?”

Kiều Dĩ Thần nói: “Bà xã không ở đây mới nên ngoan đó.”

Tần Tư Phàm cười khẽ, không giữ anh nữa: “Tôi cũng phải về, ngày kia gặp.”

“Ừ.” Kiều Dĩ Thần vẫy tay với cô, đi thẳng về xe của mình.

Lúc về nhà bên trong tối om, Kiều Dĩ Thần thở dài, đến phòng ngủ gọi điện thoại cho Đinh Mông.

Chiều nay Đinh Mông mới ký xong lại phải sang thành phố tiếp, vừa mới đến khách sạn thì thấy cuộc gọi của Kiều Dĩ Thần. Cô bất đắc dĩ cười.

Cô chỉ không ở đây một tuần, người này mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho cô mới chịu được.

Cô nhận điện thoại, cười hỏi: “Chó Con, lại nhớ em sao?”

“Ừ...” Kiều Dĩ Thần giật cà vạt, nằm xuống gối của Đinh Mông: “Bà xã, có đúng là ngày kia em về không?”

“Đúng thế, chắc giữa trưa là về đến.”

Kiều Dĩ Thần cong môi: “Buổi trưa chúng ta cùng ăn cơm.”

“Đương nhiên rồi, em muốn...”

“Không được ăn thịt xiên nướng.”

Đinh Mông: “...”

Cô hứ một tiếng, mím môi: “Vậy tùy anh.”

Kiều Dĩ Thần cười hỏi: “Chiều hôm đó em có việc gì không?”

“Không, công ty cho em nghỉ nửa ngày, hôm sau mới quay quảng cáo.”

Kiều Dĩ Thần nghe đến đó, hơi do dự, mở miệng nói: “Vợ à, anh có một người bạn học trị liệu bằng âm nhạc, cô ấy mới về giúp một bệnh viện nhi làm trị liệu cho mấy đứa trẻ, chiều hôm kia, em muốn đi không?”

Đinh Mông trừng mắt nói: “Em có thể đi sao? Nghe có vẻ chuyên nghiệp lắm.”

Kiều Dĩ Thần nói: “Yên tâm đi, mấy chuyện chuyên nghiệp em không cần làm, chỉ cần em hát cho những đứa trẻ tự kỷ để bọn chúng cảm nhận được sức hút của âm nhạc thôi.”

“À, không thành vấn đề.”

“Cứ quyết định như vậy đi, làm nhiều như vậy có được không?” Kiều Dĩ Thần trầm mặc một chút, giọng buồn buồn: “Nếu vậy em sẽ không có thời gian nghỉ ngơi.”

Đinh Mông nói: “Không sao, ký tên chủ yếu dùng tay, những chỗ khác ok.”

Kiều Dĩ Thần cười: “Bà xã của anh có một trái tim đẹp quá!”

Đinh Mông bất mãn nói: “Chúng ta đều vậy mà.”

”Ừ, sao em lại đẹp đến thế.”

Đinh Mông: “...”

Sáng sớm ngày kia cô kết thúc toàn bộ hành trình, theo nhân viên công ty trở về thành phố A.

Đến công ty cô vào luôn phòng làm việc của Giang Mạn, concert cuối năm đã được ấn định vào ngày 25 tháng 1 với tên.

”Sau khi làm xong áp phích tuyên truyền công ty sẽ công bố tin tức này. Việc luyện tập cho concept cũng sắp xếp xong rồi, mấy tháng nữa em sẽ vất vả nhiều hơn.”

Đinh Mông nói: “Không sao, mệt chút em cũng chịu được.”

Giang Mạn cười nói: “Được rồi, ký tên cũng mệt rồi em về nghỉ ngơi đi, không Kiều Dĩ Thần lại đến đây đòi người.

Đinh Mông bị cô nói thế cảm thấy ngại ngùng, cười ha ha hai tiếng rồi ra khỏi phòng làm việc.

Kiều Dĩ Thần chờ cô ở cửa.

Đinh Mông thấy Kiều Dĩ Thần đang tựa lưng vào tường, sợ đến thiếu chút nữa thét lên: “Sao anh lại ở đây? Không nói gì làm em sợ muốn chết!”

Kiều Dĩ Thần cười nhìn cô: “Dọa bà xã của anh rồi.”

Đinh Mông lườm anh, Kiều Dĩ Thần mặt dày sán lại: “Bà xã, hơn một tuần không gặp có nhớ anh không?”

Đinh Mông nói như chém đinh chặt sắt: “Không nhớ.”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh híp mắt, ôm Đinh Mông, kề tai cô nói: “Thực sự không nhớ sao?”

Đinh Mông vừa thẹn vừa giận đẩy anh: “Anh đừng nháo, giờ đang ở công ty đó.”

Kiều Dĩ Thần vẫn giữ chặt cô, nhẹ giọng: “Bà xã, mỗi tối không có em anh rất khó ngủ, rốt cuộc đêm nay cũng có thể ngủ ngon rồi.”

Đinh Mông: “...”

Cô thực sự không muốn biết anh chỉ nghĩ ngủ hay còn nghĩ chuyện gì khác.

Một đồng nghiệp đi qua hai người bỗng lúng túng cười rồi chạy nhanh rời khỏi.

Đinh Mông xấu hổ đỏ mặt, không lưu tình dẫm lên chân Kiều Dĩ Thần: “Anh có biết xấu hổ là gì không?”

Dưới chân đau đớn nhưng Kiều Dĩ Thần vẫn không buông cô: “Anh ôm vợ anh sao phải xấu hổ? Anh còn muốn hôn em.”

Đinh Mông: “...”

Không đợi Đinh Mông bùng nổ Giang Mạn đã không thể chịu được nữa.

Cô nhấc gọi cho trợ lý, giọng ác liệt: “Mau cuốn gói hai kẻ đang ân ái ở trước cửa phòng tôi đi! Lập tức!”

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Buổi trưa, Kiều Dĩ Thần mời Đinh Mông đi căn tin ăn trưa, sau đó lôi kéo cô đến bệnh viện nhi mà Tần Tư Phàm nói.

Bệnh viện nhi cách Quang Thần khá xa, Kiều Dĩ Thần phải đi hơn bốn mươi phút mới đến.

Tần Tư Phàm đang đứng nói chuyện với viện trưởng trong vườn hoa, thấy Kiều Dĩ Thần đến liền đi ra đón.

"Dĩ Thần." Cô gọi một tiếng, sau đó nhìn thấy Đinh Mông sau lưng anh. Cô dừng tại chỗ, nhìn Đinh Mông, hỏi: "Vị này là?"

"Vợ của tôi." Kiều Dĩ Thần kéo tay Đinh Mông, lôi cô đứng bên cạnh: "Cô ấy tới hát cho bọn nhỏ nghe."

Đinh Mông cười với Tần Tư Phàm: "Chào cô, tôi là Đinh Mông."

Tần Tư Phàm dừng một chút, nở một nụ cười thật tươi: "Chào cô, tôi là Tần Tư Phàm, trước đây tôi và Dĩ Thần học cùng trường đại học, có thể coi là bạn học."

Lúc này, viện trưởng bệnh viện nhi cũng đi tới, ông nhận ra Đinh Mông, cười với bọn họ: "

Giọng hát của cô Đinh tôi đã nghe qua, vô cùng êm tai. Cô có thể đến hát cho bọn nhỏ, bọn nó sẽ rất vui vẻ."

Đinh Mông ngại ngùng trả lời: "Tôi cũng rất vui khi được hát cho bọn trẻ."

Viện trưởng nở nụ cười: "Mọi người đều đến hết rồi, cũng không cần phải đứng ngoài. Chúng ta đến phòng hoạt động thôi, bọn nhỏ đều ở bên kia."

Kiều Dĩ Thần gật đầu, kéo Đinh Mông đến phòng hoạt động.

Tần Tư Phàm đi bên cạnh bọn họ, cười nói: "Không ngờ cậu đưa cả vợ đến."

Kiều Dĩ Thần nói: "Cô ấy là ca sĩ, sở trường là ca hát."

Tôi tin tiếng hát của cô ấy có thể làm những đứa trẻ ở đây cảm động."

Tần Tư Phàm gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Phòng hoạt động ở tầng hai, gần như to gấp đôi phòng học bình thường. Bên trong đã có khoảng ba mươi đứa trẻ ngồi quanh bàn. Nhưng trong phòng lại vô cùng im lặng, mọi người dường như đều làm chuyện của mình, không quấy rầy nhau.

Trong phòng còn có ba người thanh niên, trong tay đều đang cầm nhạc khí. Viện trưởng giới thiệu họ đều là thầy trị liệu âm nhạc ở đây. Hôm nay đến theo bọn họ cùng biểu diễn âm nhạc cho bọn nhỏ, cũng là cơ hội để học tập Tần Tư Phàm.

Ba người trị liệu âm nhạc còn rất trẻ, vốn nghe nói hôm nay Kiều Dĩ Thần sẽ tới họ vô cùng phấn khởi, không ngờ Đinh Mông cũng đến nữa.

Có một người trong đó vô cùng kích động, lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, định khoe trên weibo mình được gặp người nổi tiếng.

Kiều Dĩ Thần thấy cô nàng làm chuyện lén lút, liền mở miệng nói: "Ngày hôm nay là hành trình riêng, chúng tôi không hi vọng bị công bố trên mạng, chắc các cô cũng không mong muốn những đứa trẻ ở đây bị người ta quấy rầy."

Anh vừa nói vừa nhìn điện thoại của cô gái kia. Vì vậy ánh mắt của mọi người đều chuyển hướng nhìn cô. Cô nàng nhất thời xấu hổ, lập tức cất điện thoại đi: "Thật xin lỗi, tôi cam đoan chuyện ngày hôm nay chỉ ở trong bụng tôi!"

Kiều Dĩ Thần không nói gì nữa, viện trưởng cũng nhắc nhở mọi người không được chụp ảnh, rồi ông hí mắt cười giới thiệu Đinh Mông và Kiều Dĩ Thần với bọn họ, chỉ là bọn nhỏ không có nhiều phản ứng lắm.

Trước cửa sổ của phòng hoạt động có một chiếc đàn dương cầm, Tần Tư Phàm cười chào hỏi với mọi người, mời Kiều Dĩ Thần ra đánh đàn.

Kiều Dĩ Thần liếc mắt nhìn Đinh Mông bên cạnh: "Em hát, anh giúp em đệm nhạc."

"Được." Đinh Mông thoáng suy nghĩ, "Vậy hát bài đi, chắc chắn mọi người đều biết bài này."

"Được." Kiều Dĩ Thần ngồi xuống trước đàn dương cầm, mở nắp đàn ra. Ngón tay thon dài ở trên các phím đàn đen trắng nhảy lên, giai điệu duyn đáng quen thuộc lan tỏa khắp căn phòng.

Đinh Mông theo tiết tấu, chậm rãi hát lên: "Ta muốn có đôi cánh đại bàng, được cùng đàn chim bay lượn.

Đứng trên đầu ngọn gió đón ánh nắng, đi đến bất cứ nơi đâu..."

Giọng hát của Đinh Mông trong trẻo, dần dần bọn nhỏ bị hấp dẫn, tất cả đều quay sang nhìn cô.

Đây là lần đầu tiên Tần Tư Phàm nghe Đinh Mông hát, cô ta không thể không thừa nhận, cô có giọng hát rất tốt. Thảo nào người nổi tiếng là soi mói như Kiều Dĩ Thần cũng khen cô.

Hát xong một bài, mọi người tựa hồ vẫn đắm chìm trong tiếng nhạc. Kiều Dĩ Thần ngồi trước đàn dương cầm, nghiêng đầu cười với Đinh Mông: “Xem ra dù thời gian này bận rộn nhiều việc nhưng em cũng không lười biếng, hát không tệ.”

Đinh Mông cúi chào với anh: “Cảm ơn lời bình luận của thầy.”

Bên cạnh, mấy người trị liệu âm nhạc liền không nhịn được bật cười, Tần Tư Phàm rũ mắt, mời họ bắt đầu diễn tấu.

Một buổi chiều trôi qua rất nhanh, thỉnh thoảng bọn nhỏ còn ngâm nga hai câu. Điều này khiến cho Tần Tư Phàm rất hài lòng.

“Trị liệu âm nhạc phải tiến hành theo quá trình tuần tự, không thể làm một lần là xong. Nhưng hôm nay tôi xem phản ứng của bọn nhỏ, hiệu quả rất tốt, ít nhiều là nhờ hai người. Lúc Kiều Dĩ Thần và Đinh Mông rời đi, Tần Tư Phàm thật lòng nói ra.

Kiều Dĩ Thần cười cười, nói với cô: “Không cần khách khí, âm nhạc quả thật có sức quyến rũ cảm hóa lòng người mà, hi vọng nó có thể giúp bọn nhỏ được phần nào. Nếu cần, cậu có thể tìm chúng tôi.”

“Được.”

Tần Tư Phàm đi xuống, cô nhìn Đinh Mông, cười với Kiều Dĩ Thần, “Tôi tiến đến đây thôi, hai người đi đường cẩn thận.”

“Ừ.” Kiều Dĩ Thần gật đầu, nhìn cô trở lại tầng hai.

Đinh Mông nhìn hẩn một cái, nhếch miệng hỏi: “Chó con, có phải bạn học kia thích anh không?”

Kiều Dĩ Thần kinh ngạc, quay đầu nhìn cô: “Sao em hỏi vậy?”

“Hừ, trực giác của phụ nữ luôn đúng.” Ánh mắt Tần Tư Phàm nhìn anh không phải ánh mắt của bạn học bình thường. Nghĩ tới đây, Đinh Mông nhìn Kiều Dĩ Thần cười cười: “Người ta có phải bạn gái cũ của anh không đấy.”

Kiều Dĩ Thần vội vàng phui sạch quan hệ: “Tất nhiên không phải, người yêu cũ của anh không phải là em sao?”

“A, em là người yêu cũ của anh hồi nào?”

Nét mặt Kiều Dĩ Thần lập tức biến thành bị oan ức: “Em còn muốn chối? Ba năm thanh xuân ở trường cấp hai anh đều cho em.”

Đinh Mông: “...”

Cô không có!

Cô bấu môi, hỏi hẩn: “Tần Tư Phàm hẹn mình anh đến đây, vừa hay có thể ở cùng một chỗ với cô ấy, sao còn gọi em đi cùng?”

Kiều Dĩ Thần nói: “Thấy chưa, gọi em đi chuyện đã như vậy. Nếu như không gọi em thì chẳng phải là miệng năm miệng mười anh nói thế nào cũng bị hiểu lầm?”

Đinh Mông cười một tiếng: “A, hóa ra anh còn rất cẩn thận nha.” Cố ý đưa cô đi, không tiếng động bóp chết tâm tư của Tần Tư Phàm

Kiều Dĩ Thần kéo cô vào trong lòng, cười nói: “Vợ à, anh là người đã có vợ. Những người khác không thể ôm mộng tưởng gì với anh đâu.”

Đinh Mông cười một tiếng: “Hóa ra anh rất tự tin.”

Kiều Dĩ Thần trừng mắt nhìn: “Lẽ nào em không cảm thấy anh có sức quyến rũ?”

Đinh Mông nói: “Không thấy.”

Kiều Dĩ Thần vô cùng kiên nhẫn hỏi đến cùng: “Em nhìn anh đi, chẳng lẽ không muốn hôn anh ư?”

Khóe miệng Đinh Mông co rút một cái: “Không muốn.”

“Nhưng anh rất muốn hôn em.” Kiều Dĩ Thần thấp giọng nói, liền đem môi mình kề sát.

Đột nhiên bị hôn khiến Đinh Mông không kịp đề phòng đứng tại chỗ, vô ý thức chớp mắt một cái. Điều này khiến Kiều Dĩ Thần dễ dàng chiếm tiện nghi hơn, khi đầu lưỡi anh sắp tiến vào, Đinh Mông đẩy mạnh một cái, mở miệng nói: “Anh đừng là đồ không biết xấu hổ!”

Bây giờ vẫn còn ở trong bệnh viện nhi mà anh dám làm chuyện xằng bậy!

Kiều Dĩ Thần gần gũi với vợ, bị chửi hai câu nhưng vẫn không thềm để ý: “Nếu em nghĩ chỗ này không thích hợp thì chúng ta về nhà lại...”

Anh nói đến đây chợt dừng lại, ngược mắt nhìn về phía tầng hai. Đang muốn đánh anh một cái, Đinh Mông lại thấy anh thất thần nhìn lên tầng nên cô cũng quay đầu lại nhìn.

Một đứa trẻ đang dựa vào ban công nhìn bọn họ cười.

Đinh Mông: “...”

Nếu như cô nhớ không nhầm, bạn nhỏ này lúc này cũng ở phòng hoạt động.

Cô xấu hổ và giận dữ muốn chết, đem toàn bộ tức giận trút lên người Kiều Dĩ Thần: “Anh xem đi, anh dạy hư bọn nhỏ rồi!”

Kiều Dĩ Thần nở nụ cười nói: “Em nhìn đi, bây giờ đứa nhỏ cũng cười rồi, biểu hiện nhiều cảm xúc hơn, xem ra để chữa tốt chứng bệnh tự kỉ vẫn phải dựa vào tình yêu.”

Đinh Mông: “...”

Cô dùng sức đẩy Kiều Dĩ Thần một cái, giận đùng đùng bỏ đi.

Kiều Dĩ Thần vẫy tay với đứa nhỏ trên lầu, đi ra ngoài đuổi theo Đinh Mông.

Rời khỏi bệnh viện nhi hai người đi ăn tối trước rồi mới về nhà.

Đinh Mông nằm vật ra ghế sofa, thở dài một hơi: “A... vẫn là nhà tốt nhất.”

Kiều Dĩ Thần cởi áo khoác, chống tay vào ghế sofa mà cô nằm: “Bởi vì trong nhà có ông xã em.”

Đinh Mông: “...”

Đắp bột vàng lên mặt mình!

“Em đi tắm.” Cô đứng lên khỏi ghế sofa, đi về phía phòng ngủ. Kiều Dĩ Thần như da trâu dính đến người cô thật nhanh: “Được đó, nhưng anh thấy em mệt như vậy nhất định sẽ cần một người đấm bóp lưng.”

Khóe miệng Đinh Mông giật giật, cô không nói gì, chỉ đi thật nhanh. Cô đi nhanh nhưng Kiều Dĩ Thần lại nhanh hơn một bước. Một giây trước khi cửa phòng tắm đóng lại, anh đã lách vào.

Thở xác và tinh thần đều sạch sẽ và thoải mái, Kiều Dĩ Thần ôm Đinh Mông không buông tay: “Vợ à, người ta nói, tiểu biệt thắng tân hôn.”

“...Cho nên?”

Kiều Dĩ Thần không có ý tốt cười cười: “Em biết mà.”

Đinh Mông: “...”

Cô không biết gì hết.

Kiều Dĩ Thần nhanh chóng lột sạch cô nhưng sau đó mới phát hiện ra một vấn đề.

Bao cao su đã dùng hết rồi.

Kiều Dĩ Thần: “...”

Hai ngày trước vì Đinh Mông trở về vui quá nên anh quên chuẩn bị thứ quan trọng nhất.

Nhìn gương mặt đen của anh, Đinh Mông bật cười. Kiều Dĩ Thần trừng mắt nhìn cô: “Anh có thể không dùng.”

Đinh Mông nói: “Anh đừng có nói linh tinh, em còn muốn tổ chức concept.”

Lông mày Kiều Dĩ Thần xoắn xuýt lại cùng một chỗ, chơi xấu thổi vào tai cô: “Anh hối hận rồi, sớm biết vậy anh sẽ không để em tổ chức concept nữa.”

Đinh Mông nhếch khóe miệng không nói gì.

Kiều Dĩ Thần đứng lên khỏi người cô rồi mau chóng mặc quần áo: “Dưới lầu có cửa hàng tiện lợi 24/24, anh lập tức quay lại.”

Đinh Mông: “...”

Cô nhìn bóng lưng vội vã rời đi của Kiều Dĩ Thần, tự hỏi trong lòng liệu trong năm phút đồng hồ cô có thể ngủ không.

Không, cho dù cô có ngủ, thủ tính của Kiều Dĩ Thần cũng sẽ khiến cô tỉnh dậy.

Dù sao cũng không thể chạy thoát, Đỉnh Mông giống như hiểu rõ ý trời, nhận mệnh nằm bất động trên giường.

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Sau khi kết thúc fanmeeting, Đỉnh Mông rất nhanh đã bắt nhịp lại lịch trình bận rộn của mình. Ngoài ba CF[1] Giang Mạn nhận cho cô, Đỉnh Mông còn được mời cover[2] phiên bản tiếng Trung của OST chủ đề một bộ phim hoạt hình Nhật sắp được công chiếu trên rạp, hơn nữa cô còn được nhận lồng tiếng cho một nhân vật phụ trong phim. [1] CF: Commercial Film, đóng quảng cáo.

[2] cover: thuật ngữ thường dùng trong âm nhạc, mang nghĩa hát lại ca khúc.

[3] OST: Original Soundtrack, nhạc phim.

Từ trước đến nay, Đỉnh Mông chưa từng nhận lồng tiếng cho anime[4] nào cả, vậy nên cô cảm thấy rất tò mò và hưng phấn. Tuy rằng lời thoại cô phải lồng tiếng không nhiều nhưng đối với cô trải nghiệm này cũng đã mãn nguyện rồi.

[4] anime: phim hoạt hình Nhật Bản.

Trong lúc tham gia lồng tiếng, cô cũng đã học thuộc lời bài hát OST chủ đề. OST bản tiếng Trung được lấy tên là, do chính Kiều Dĩ Thần đích thân đảm nhiệm hòa âm đến chế tác.

Vì vậy Đỉnh Mông lại gặp Kiều Dĩ Thần trong phòng thu âm.

Nghĩ đến phải đối mặt với anh trong phòng thu âm lần nữa, Đỉnh Mông đã chuẩn bị tinh thần, nếu như trong phòng thu âm Kiều Dĩ Thần dám mắng cô, về nhà cô sẽ trả thù anh gấp bội.

Còn trả thù thế nào ư, tốt nhất là không nên hỏi

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Buổi lễ trao giải lớn hôm ấy, trong lòng Đỉnh Mông vô cùng kích động.

Tuy chỉ mới tờ mờ sáng, nhưng cô đã sớm dậy, nắm chặc nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Không biết qua bao lâu, bên cạnh truyền đến tiếng cười khê: “Vợ à, nếu tình lực em đang dồi dào, anh có thể giúp em tiêu hao bớt một chút.”

Đỉnh Mông: “...”

Cô quay đầu nhìn Kiều Dĩ Thần bên cạnh, chậm rãi nói: “Không phiền anh phí tâm, em có thể xuống lầu chạy hai vòng.”

Kiều Dĩ Thần nhếch môi nói: “Xuống lầu lại càng thêm phiền phức, còn phải mặc quần áo, chi bằng chúng ta giải quyết ngay tại chỗ.”

Đỉnh Mông: “...”

Đột nhiên cô nổi hứng muốn viết một quyển sách, tựa là 《Nhật ký quan sát Kiều Dĩ Thần: Làm thế nào để luyện thành mặt dày》.

Chắc chắn sẽ bán chạy.

Cảm thấy người bên cạnh đang rục rịch, Đỉnh Mông nhắc chân ngồi dậy: “Em lên lầu luyện âm một lát.”

Kiều Dĩ Thần: "..."

Thật ra anh có thể giúp cô luyện âm.

Đình Mông mặc áo ngủ bằng nhung đi lên lầu hai, bắt đầu luyện phát âm đơn giản. Kiều Dĩ Thần cũng không còn hứng ngủ, đứng dậy làm đồ ăn sáng.

Trong nhà vừa mua hạt dẻ rang bơ, phối hợp với bánh mì rất được lòng của Đình Mông.

Anh vừa ép xong nước trái cây thấy Đình Mông kết thúc luyện tập bước xuống. Kiều Dĩ Thần cầm chén mang ra bàn, cười nói: "Nước chanh mát ơng."

Đình Mông nhìn lên bàn, nhíu mày nói: "Bữa sáng hôm nay thật phong phú." Hơn nữa đều là món cô thích ăn nhất.

Kiều Dĩ Thần nói: "Anh thấy em dậy sớm, nghĩ chắc là do đói nên em mới tỉnh."

Đình Mông: ".."

Là do cô hồi hộp mà thôi.

Như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, Kiều Dĩ Thần vỗ nhẹ lên đầu cô: "Đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân, dù kết quả thế nào, em đã làm rất tốt."

Miệng Đình Mông run rẩy, những lời cô muốn nói đều bị anh chặn lại.

"Anh cho là ban đầu ai muốn em đánh bại Cố Tín?" Cô hỏi.

Kiều Dĩ Thần cười ngồi xuống ghế: "Đương nhiên phải đặt mục tiêu cao một chút."

Đình Mông không đồng ý nói: "Mục tiêu phải dựa trên năng lực bản thân mà đặt ra, mục tiêu không thiết thực, chính là suy nghĩ viển vông."

Kiều Dĩ Thần nói: "Đúng vậy, nên anh mới không bảo em đánh bại Mạc Trấn."

Đình Mông: "..."

Trong giới âm nhạc, Cố Tín và Mạc Trấn không kém nhau bao nhiêu!

Vừa ăn sáng vừa nói chuyện phiếm xong xuôi Kiều Dĩ Thần lái xe đưa Đình Mông đến công ty, mình thì đi đến hậu trường chuẩn bị công việc.

Mặc dù tối nay có buổi lễ trao giải, nhưng ban ngày vẫn còn rất nhiều việc phải làm.

Sau khi đến công ty Đình Mông được chuyên gia make-up bắt đầu tạo hình cho buổi trao giải.

Lễ phục lần này phải bỏ ra số tiền lớn để thiết kế, không chỉ có váy ba trăm sáu mươi độ siêu lớn, trên bề mặt đính một lớp ngọc trai và viên cỏ áo đính một vài viên kim cương, nhưng mọi thứ chỉ là điểm xuyết phù hợp đẹp mắt.

Chẳng qua mỗi lần bị đèn chiếu vào sẽ khiến mọi người lóa mắt vì ánh sáng.

Đình Mông không nhận được cảm thán: "Giống như thêm vào hiệu ứng đặc biệt."

Chuyên gia make-up: "..."

Sau khi Đình Mông tạo hình xong, Giang Mạn nhìn một chút, vô cùng hài lòng: "Bộ đồ này rất đẹp, không uổng công chúng ta chờ lâu đến vậy. Tối nay chị sẽ đi cùng em đến buổi trao giải."

Đình Mông gật đầu: "Vâng". Năm ngoái Giang Mạn đều cho trợ lý đi cùng cô, năm nay lại tự mình đi cùng, địa vị của cô đã được đề cao.

"Đúng rồi, phía công ty muốn em và Kiều Dĩ Thần cùng bước lên thảm đỏ."

Đình Mông: "..."

Cô nháy mắt hai cái, nhìn Giang Mạn hỏi: "Phía công ty là ai?"

Không phải là Kiều Dĩ Thần chứ.

Giang Mạn không trả lời vấn đề này của cô, chỉ nói: "Kiều Dĩ Thần không chỉ là chồng em, còn là người chế tác Album của em, mặc kệ phương diện nào, cậu ta đều phù hợp bước lên thảm đỏ với em."

“...Vâng, được rồi.” Thật ra đi chung thăm đồ với Kiều Dĩ Thần cũng chẳng sao, nhưng ngày mai không biết tin tức sẽ được truyền đi thành dạng gì.

Nhưng hình như công ty lại thích chuyện này.

Giang Mạn nói: “Kiều Dĩ Thần đang ở phòng hóa trang bên cạnh thử lễ phục, hai người đi cùng nhau đi.”

“...Vâng.”

Lúc trợ lý đến tìm cô, Kiều Dĩ Thần cũng đến, thấy anh vận tây trang đen phối hợp với cà-vạt màu đỏ rượu, cô nheo mắt: “Không ngờ Chó con mặc bộ này đẹp trai đến vậy.”

Trợ lý bên cạnh lặng yên nhủ mày, Chó con?

Kiều Dĩ Thần được khen tâm tình tốt hẳn, không để ý vợ anh gọi Chó con: “Lúc không mặc như vậy anh cũng đẹp trai, chỉ cần dựa vào khuôn mặt này thôi.”

Đình Mông cười, người này thật không biết xấu hổ: “À, hồi xưa anh chính là một ngọn cỏ của Thất Trung.”

Kiều Dĩ Thần cười, vươn tay về phía cô: “Được rồi, đi thôi hoa nhỏ.”

Đình Mông trừng mắt, bước lên kéo tay anh.

Trợ lý ở bên cạnh cảm giác mắt sắp bị mù.

Cũng như năm ngoái, buổi trao giải âm nhạc diễn ra lúc bảy giờ rưỡi tối.

Đình Mông mặc bộ lễ phục màu đỏ, vốn là rất chói mắt, lại thêm ngọc trai óng ánh, cô vừa bước ra từ trong xe đã nhận được ánh đèn từ phóng viên.

Nhưng đây không phải là điểm chú ý, khi thấy Kiều Dĩ Thần bước ra sau cô, ánh đèn dường như dừng lại 1 giây sau đó ùn ùn kéo tới như muốn bao phủ cả hiện trường.

Vì đã được huấn luyện trước ánh đèn sân khấu nên Đình Mông vẫn có thể mỉm cười như thường, nhưng Kiều Dĩ Thần thì không chịu nổi. Anh nhủ mày nói thâm vào tai cô: “Bà xã, chúng ta đi nhanh một chút.”

Sau đó tại hiện trường xuất hiện một tiếng hét chói tai, phóng viên càng bám nhiều hơn.

Kiều Dĩ Thần: “...”

Hai bên thăm đồ tiếng vỗ tay không ngừng như không bao giờ mệt. Đình Mông kéo tay Kiều Dĩ Thần đi thẳng đến nơi ký tên.

Mặc dù hôm nay lễ phục cô mặc tốn không ít tiền, nhưng cô không muốn dừng quá lâu trên thảm đỏ.

MC đứng ở nơi ký tên đã sớm không nhận được, thấy Đình Mông và Kiều Dĩ Thần vừa ký tên xong đã đi nhanh tới: “Không ngờ hôm nay Đình Mông sẽ đi cùng Producer Kiều lên thăm đồ!” Vì muốn ngược cầu sao!

Đình Mông cười nói: “Kiều Dĩ Thần chính là nhà sản xuất Album, Album này có ý nghĩa rất lớn với anh ấy.”

MC gật đầu: “Vì sáng tác cho bà xã đúng không?”

Hiện trường có tiếng cười, Đình Mông hơi ngượng.

MC lại quay sang Kiều Dĩ Thần: “Lần này Đình Mông được đề cử Album xuất sắc nhất là Kim Khúc, không biết Kiều Đại có tự tin là cô sẽ đoạt được giải thưởng không?”

Kiều Dĩ Thần nói: “Tôi đối với cô ấy, và Album này, tin tưởng tuyệt đối.”

Oa oa, kỹ năng ngược cầu mở ra!

Hiện trường xuất hiện một trận xô xao, MC cố gắng hỏi lại: “Lời này, là lấy danh nghĩa một nhà sản xuất, hay là chồng Đình Mông?”

Kiều Dĩ Thần nhìn cô nói: “Cả hai.”

MC bị cái liếc mắt của anh KO tại chỗ không nhớ câu hỏi tiếp theo. (KO = Knock Out)

Kiều Dĩ Thần thừa dịp này kéo Đình Mông đi.

Lúc Cổ Tín xuất hiện, MC cũng hưng trí bừng bừng chào đón: “Cố soái, ban này Kiều Dĩ Thần nói anh ấy rất có lòng tin với Đình Mông, anh có gì muốn nói không?”

Cổ Tín nói: “Mọi người đã nghe qua Độc Cô Cầu Bại chưa? Nếu như Đình Mông có thể đánh bại tôi, tôi rất mong chờ.”

MC lại bị “đứng hình”, Cố soái so mình với Độc Cô Cầu Bại, a a a thật cmn khi phách!

Phóng viên tại hiện trường đều tỏ vẻ mai không thiếu tin.

Chờ khách quý đều đến, buổi trao giải chính thức bắt đầu.

Trao trước là giải thưởng cho nghệ sĩ mới xuất sắc, tình hình cạnh tranh rất kịch liệt. Không chỉ có Cổ Soái, còn có Mộ Song người mới phát hành Album đầu tiên. Hầu hết đều là thí sinh của < m thanh tự nhiên > trong hai năm qua. Đây gần như trở thành cuộc thi đào tạo nghệ sĩ mới.

Đình Mông được giao đọc tên cho giải Nghệ sĩ mới xuất sắc nhất. Lúc MC trao cho cô phong thư màu đỏ Đình Mông cảm thấy hơi khẩn trương.

“Nghệ sĩ mới xuất sắc nhất của lễ trao giải lần thứ ba mươi bảy là...” Mặc dù là lần đầu trao giải nhưng Đình Mông vẫn nắm được quy tắc ngầm, đọc đến đoạn này thì dừng lại một chút.

Đình Mông phát hiện khi nhìn khuôn mặt hồi hộp của những nghệ sĩ được đề cử cô có một niềm vui nho nhỏ.

Như tìm được sở thích mới.

“Mộ Song!” Cuối cùng cô cũng gọi ra tên.

Mọi người đứng lên vỗ tay, Mộ Song bước lên đài nhận lấy cúp, bắt đầu phát biểu cảm nghĩ.

Đình Mông cũng trở về chỗ ngồi của mình.

Các giải thưởng lần lượt được trao, giải Album xuất sắc nhất và Kim Khúc cũng ngày càng gần.

Đình Mông hít một hơi thật sâu, làm dịu đi hồi hộp trong lòng.

Kiều Dĩ Thần nhẹ nhàng cầm tay cô.

Đình Mông nghiêng đầu nhìn anh, nhẹ nhàng cong môi.

“Đã đến lúc công bố giải Album xuất sắc nhất trong năm. Năm nay giới âm nhạc như xuất hiện một luồng sống mới, không chỉ có những nghệ sĩ ưu tú mới mà chất lượng Album và lượng tiêu thụ cũng vô cùng khả quan. Chúng ta hãy xem một chút những Album xuất sắc nhất năm nay.”

Trên màn hình lớn phát lần lượt Album được đề cử, không chỉ có 《Cảm Ơn》 của Đình Mông, còn có 《Crazy》 của Cổ Tín và Album mới của Mộ Song.

Album của cô ấy cũng do Kiều Dĩ Thần sản xuất, nhưng ca từ là do Mộ Song tự viết. Nếu như cô ấy đồng thời nhận được giải Nghệ sĩ mới và Album xuất sắc nhất thì chính là thần thoại.”

Người tuyên bố giải vẫn là người có thâm niên trong giới Uông Tư Miếu. Ông đã từng mỉm cười nói rằng, nếu Cổ Tín vẫn được nhận giải thì không lẽ năm nào ông cũng phải trao?

“Mong rằng đây là lần cuối cùng tôi trao giải thưởng.” Đây chính là câu đầu tiên Uông Tư Miếu nói sau khi nhận phong thư. Theo lệ thường thì người trao giải năm nay là người được nhận giải năm trước, nhưng 3 năm nay Cổ Tín vẫn là người nhận giải, vì vậy lần nào ban tổ chức cũng mời Thầy Uông Tư Miếu.

MC đứng bên cạnh trên chạc: “Nếu như anh thật sự không muốn tới, lần sau chúng ta sẽ mời Kiều Dĩ Thần, dù sao lần nào anh ấy cũng đến xem trao giải.”

Uông Tư Miếu cười nói: “Không chỉ giao nhiệm vụ giới âm nhạc mà nhà sản xuất cũng cần thay máu.”

Ông mở bì thư ra, cũng không ngừng lại như Đình Mông mà dứt khoát nói: “Giải thưởng Album xuất sắc nhất năm nay chính là của Đình Mông!”

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Uông Tư Miếu vừa nói xong, mọi người dưới khán đài nhiệt liệt vỗ tay hoan hô.

Đứng trên sân khấu, MC cười nói: “Sớm biết vậy, hôm nay phải mời Kiều Đại đến trao giải rồi. Nói không chừng chúng ta có thể chứng kiến màn hôn môi hôn trán các loại rồi.”

Thính phòng liền truyền đến từng trận cười, lúc này Đinh Mông mới hoàn hồn. Kiều Dĩ Thần nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt ánh lên ý cười vui vẻ: “Ý của MC là em mau chóng lên nhận giải đấy.”

Khóe miệng Đinh Mông nhếch lên một nụ cười, đứng khỏi ghế ngồi.

Uông Tư Miếu là người đã có tuổi, nhưng hôm nay lại mặc âu phục đứng trên sân khấu, thể hiện tinh thần khỏe mạnh.

Đinh Mông nhận từ tay ông chiếc cúp, cơn sóng cảm xúc trong lòng mãi không thể lặng được.

MC bên cạnh hỏi: “Thầy Uông, thầy có kỳ vọng gì với hậu bối không?”

Uông Tư Miếu nói: “ Mỗi một bài hát trong album, tôi đều nghiêm túc nghe thử. Có thể nói, đây là album chất lượng nhất mà tôi nghe qua trong mấy năm nay, chất lượng hạng nhất hạng nhì. Không chỉ người biểu diễn có bản lĩnh, đối với Kiều Dĩ Thần mà nói, đây cũng là một bước đột phá của cậu ấy. Lúc trước khi tôi chấp nhận lời phỏng vấn của bạn bè trong giới truyền thông cũng đã nói, mỗi ca khúc trong album đều là tinh phẩm. Nó đạt được giải thưởng này, có thể nói là vô cùng xứng đáng.”

Uông lão sư thao thao bất tuyệt nói một đoạn dài, rồi đổi đề tài: “Đương nhiên, điều này cũng không đại diện cho điều gì. Cho dù là Đinh Mông hay Kiều Dĩ Thần cũng đều còn thời gian để tiến bộ. Tôi rất chờ mong những tác phẩm tuyệt vời tiếp theo của hai người.”

“Cảm ơn thầy.” Đinh Mông cúi đầu thật sâu với Uông Tư Miếu: “Em sẽ tiếp tục cố gắng.”

MC mời Đinh Mông phát biểu cảm nghĩ. Đinh Mông hít sâu một hơi, đi tới trước micro.

“Xin cảm ơn ban giám khảo đã trao cho tôi giải album xuất sắc. Ngay từ lúc quyết định thu album này, người đại diện của tôi cũng không đồng ý. Bây giờ đạt giải thưởng này, tôi có thể khiến cô ấy thỏa mãn rồi. Trong quá trình thu album, chúng tôi gặp rất nhiều khó khăn. Quan hệ hôn nhân của tôi và Kiều Dĩ Thần bị đưa ra ngoài ánh sáng dẫn đến rất nhiều antifans, cũng làm cho đam mê ca nhạc của tôi giảm đi chút ít. Lúc đó tôi cảm thấy lo lắng, sợ album không có người mua. Tôi cảm thấy rất có lỗi với Kiều Dĩ Thần, vì tôi hiểu rõ album này vô cùng quan trọng với anh ấy.”

Đinh Mông nói đến đây, vành mắt đã bắt đầu đỏ lên. Cô hít sâu một hơi, dừng một chút rồi nói tiếp: “Nhưng lúc đó, anh ấy vẫn ở bên cạnh tôi, an ủi tôi, cổ vũ tôi, lúc đó thật sự vô cùng biết ơn anh ấy. Còn ở trên mạng, tuy mỗi ngày đều có rất nhiều người mắng tôi, nhưng bạn bè và các fan hâm mộ của tôi đã gửi rất nhiều tin nhắn ủng hộ. Xin cảm ơn mọi người rất nhiều. Đây chính là ý nghĩa của bài hát “. Nếu như không có sự ủng hộ của mọi người, tôi sẽ không có khả năng vượt qua đoạn thời gian khó khăn kia. Hôm nay, nhân lúc đạt được giải album âm nhạc xuất sắc nhất này, phần vinh quang không thuộc về tôi mà là của chúng ta. Xin cảm ơn.”

Đinh Mông nói những lời này xong, các Tiểu Chanh đã khóc không thành tiếng, ngay cả Kiều Dĩ Thần cũng có chút rung động.

Các vị khách trong thính phòng đều vỗ tay, ngay cả trên sân khấu MC cũng vỗ tay vì cô. Đinh Mông cúi chào mọi người một lần nữa, vẫy chiếc cúp rồi quay trở về ghế ngồi.

Kiều Dĩ Thần nhìn cô trở về, cười nói: “Thật không hổ là cao thủ môn văn năm đó, mấy chuyện lời kéo người này em vô cùng thành thực.”

Đinh Mông dụi mắt, trừng mắt nhìn anh: “Ai lôi kéo người? Đây là chân tình của người ta.”

Kiều Dĩ Thần cười một tiếng, nhìn cô chăm chú: “Nhưng có một chỗ anh muốn sửa một chút.”

“Cái gì?”

“Album quả thật rất quan trọng với anh, nhưng vĩnh viễn không bao giờ quan trọng bằng em.”

Lòng Đinh Mông nao nao, tâm trạng thiếu nữ lần thứ hai lại kích động.

Kiều Dĩ Thần nhếch miệng, vuốt đầu cô.

Giang Mạn ngồi bên cạnh: “...”

Hai vợ chồng này chẳng bao giờ để tâm đến chuyện xung quanh, cứ tự nhiên show ân ái... ngược cầu?

Bên này Đinh Mông vừa mới nhận được giải thưởng, fans hâm mộ của cô đã không thể chờ đợi mà truyền tin này lên mạng, khiến Tiểu Chanh khắp cả nước nhao nhao khen ngợi.

Mỗi năm sau giải album xuất sắc nhất còn một giải thưởng lớn nữa là giải Kim khúc.

Năm nay, trong danh sách đề cử của Giai điệu vàng có Đinh Mông với ca khúc chính “Cảm ơn”, Cố Tín với ca khúc chính “Crazy”, còn Đường Thi Nhiên năm nay phát hành bài hát solo “Giấc mơ ngọt ngào”.

Mặc dù Đường Thi Nhiên đi theo con đường ca sĩ thần tượng, nhưng một năm vẫn có khoảng sáu bảy bài hát.

là ca khúc tốt nhất của cô ấy, có lẽ lượng tiêu thụ Album của Đinh Mông đã kích thích Tinh Diệu. Cuối cùng bọn họ cũng viết một ca khúc có thể để Đường Thi Nhiên phát huy giọng hát của mình.

Bài này Đinh Mông cũng từng nghe thử, so với lúc trước dự thi, giọng hát của Đường Thi gần như không có chút tiến bộ nào.

Lần này, người trao giải cũng là vị khách quý trong giới âm nhạc. Lúc anh ta cầm phong thư màu đỏ, ánh đèn bốn phía quay sang chiếu khắp nơi.

“Năm nay, người đoạt được giải Kim khúc là —— Đinh Mông với bài hát chính !”

Lần này, tiếng reo hò ở hiện trường còn sục sôi hơn lúc công bố album của năm. Tất cả Tiểu Chanh đang ở đó đều phát điên hết rồi, chỉ hận không thể xông lên sân khấu nhảy nhót cho mọi người xem.

Kiều Dĩ Thần cũng vỗ tay cho Đinh Mông, Đinh Mông che miệng mình, thật sự không thể tin được. Cô cho rằng mình đạt giải album xuất sắc của năm cũng sẽ không có khả năng nhận thêm được Kim khúc. Không thể ngờ thầy cô giáo trong ban giám khảo... lại là tình yêu đích thực của cô.

Lần thứ hai cô đi lên sân khấu, chuẩn bị nhận cúp từ tay khách quý.

Đúng lúc này, vị khách trao giải đó lại không đưa cúp cho cô. Đinh Mông chớp mắt không hiểu chuyện gì xảy ra, lúc trước diễn tập không có màn này mà.

Trên sân khấu, MC nhìn vị khách nói: “Thầy Lưu, hình như thầy rất thích chiếc cúp này?”

Thầy Lưu nói: “Tôi chỉ đang nghĩ, giải thưởng này có thể để Cố Tín trao được không?”

Hiện trường truyền tới một hồi xôn xao lớn, MC cười nói: “Tôi thì không có ý kiến gì, nếu như Cố Tín vui lòng trao giải thưởng này thì chúng ta hãy mời cậu ấy lên đây thôi.”

Mọi ánh đèn trong phòng đều chiếu vào Cố Tín, anh thoáng nở nụ cười rồi đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi lên sân khấu.

Sau khi lên sân khấu, MC còn trêu đùa nói: “Cậu vừa bị tuột mất cái cúp này lại còn phải đích thân trao cho người khác, có phải cậu cảm thấy chúng tôi rất tàn nhẫn không?”

Tay Cố Tín cầm chiếc cúp, cười thật tươi: “Nếu như tôi nói, Đinh Mông có thể cầm được chiếc cúp này, so với mình được cảm phần thưởng này còn khiến tôi vui vẻ hơn, mọi người sẽ tin sao?”

Các fans hâm mộ có mặt trong hiện trường hét chói tai, còn có một số vị khách quý ồ lên. MC trên sân khấu ho một cái, nghiêm túc nhìn về phía Cố Tín: “Cố tiên sinh, tôi vẫn nên nhắc nhở cậu một chút, chồng của Đinh Mông vẫn ngồi ở phía dưới kia.”

Dưới sân khấu lại vang lên tiếng hét, kèm theo tiếng cười. Người quay phim lập tức đưa Kiều Dĩ Thần vào ống kính máy quay.

“Mọi người chơi bản quá!” Cố Tín cười một tiếng, đưa chiếc cúp trong tay cho Đinh Mông

“Cảm ơn.” Đinh Mông cầm chiếc cúp, cười với anh thật tươi.

MC ở bên cạnh hỏi Cố Tín: “Cố soái, cậu có gì muốn nói với Đinh Mông và mọi người không?”

Cố Tín suy nghĩ một chút rồi nói: “Được rồi, mọi người đều phát biểu cảm nghĩ khi nhận được phần thưởng, còn hôm nay tôi sẽ nói một chút về suy nghĩ của mình khi không nhận được giải.”

Tất cả mọi người đều nở nụ cười, Cố Tín thần nhiên nói: “ Năm ngoái khi đạt giải tôi đã từng nói, hi vọng giới âm nhạc sẽ xuất hiện thật nhiều nhân tài mới. Năm nay, nguyện vọng này của tôi đã được thực hiện. Tôi thật sự vô cùng vui mừng vì cuối cùng tôi không còn phải chiến đấu một mình nữa rồi.”

Lúc này ở dưới khán đài Tư Mã Tiêu Tiêu chột hất xì một cái.

Cố Tin tiếp tục nói: “Tôi biết rất rõ album của tôi có những thiếu sót gì, nhưng tôi lại không thể tìm ra biện pháp loại bỏ nó. Nhưng sang năm, tôi nhất định sẽ mang đến cho mọi người một album hoàn toàn khác biệt.”

Khán giả đồng loạt vỗ tay vì anh, MC vừa vỗ tay vừa nói: “Chúng tôi vô cùng mong chờ album năm sau của Cố Tin!”

m nhạc kết thúc buổi lễ long trọng vang lên, Đinh Mông vẫn còn đắm chìm trong không khí của lễ trao giải. Đêm nay cô thu hoạch được giải album xuất sắc của năm và Kim khúc hai giải thưởng lớn, không thể nghĩ ngờ cô trở thành người chiến thắng lớn nhất.

Vất vả thoát khỏi vòng vây ngăn chặn của truyền thông, lên xe Kiều Dĩ Thần cô vẫn ngăn người nhìn chăm chăm cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Người đang lái xe – Kiều Dĩ Thần cuối cùng không nhịn được “a” một tiếng: “Vẫn còn nhớ nhưng cảm xúc khi Cố Tin trao giải cho em sao?”

Đinh Mông: “...”

Anh hoàn toàn không thăm mền Cố Tin sao? Không phải vậy thì sao cứ luôn miệng nhắc đến Cố Tin chứ?

Đinh Mông thở dài, sâu kín nói: “Em chỉ tiếc không được tham gia tiệc ăn mừng.”

Sau khi lễ trao giải kết thúc, vì Đinh Mông nhận được giải thưởng lớn nên công ty định chuẩn bị tiệc ăn mừng nhưng bị Kiều Dĩ Thần từ chối.

Kiều Dĩ Thần nhìn cô nói: “Sắp tổ chức concept rồi, em muốn ăn cho sướng miệng hay giữ giọng?”

Đinh Mông chếp miệng, không nói gì. Dù được giải thưởng lớn nhưng anh vẫn giữ bộ dạng nghiêm túc

Đương nhiên, bộ dạng này chỉ đúng đắn khi xử lý công việc của cô.

Đôi khi cô không nhịn được mà nghĩ, nếu như ở trên giường mà anh cũng đứng đắn được như vậy thì tốt.

Kiều Dĩ Thần thấy cô rầu rĩ không vui, lại nói: “Anh đã chuẩn bị rượu vang, về nhà sẽ mở chúc mừng em.”

Đinh Mông trừng mắt nhìn: “Anh chuẩn bị rượu vang từ bao giờ? Anh chắc chắn là em sẽ đoạt giải sao?”

Bộ dạng Kiều Dĩ Thần vô cùng kiêu ngạo, nói: “Đương nhiên, vợ của anh là giỏi nhất.”

Đinh Mông nhìn anh nở nụ cười, không nói nữa.

Kiều Dĩ Thần nói: “Đợt concert lần này kết thúc, anh mời em đi ăn thịt xiên nướng, được không?”

”Hoan hô! Nhất định em sẽ ăn cho đủ vốn!” Nhắc tới thịt xiên nướng, giọng Đinh Mông lập tức trở nên vô cùng vui sướng

Kiều Dĩ Thần thấy bộ dạng này của cô, vô cùng tủi thân hỏi: “Bà xã, trong lòng em thịt xiên nướng quan trọng hay anh quan trọng?”

”Đương nhiên là thịt.” Đinh Mông trả lời không cần suy nghĩ, “Anh lại không ăn được.”

Mất Kiều Dĩ Thần giật giật, nhìn cô nói: “Về nhà thì em có thể ăn.”

Đinh Mông: “...”

Chắc là cô suy nghĩ nhiều rồi!

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Sau khi lễ trao giải kết thúc, truyền thông tranh nhau đưa tin về các giải thưởng trong lễ trao giải lần này.

Đinh Mông nhân lúc chưa buồn ngủ, tranh thủ lên weibo dạo quanh các trang báo mạng xem tin tức lá cải.

”Đinh Mông nhờ vào album đã thắng đậm giải album xuất sắc của năm và Kim Khúc, đăng quang Tân Thiên Hậu của làng nhạc Trung Quốc.”

"Album đã trở thành huyền thoại! Đình Mông trở thành người chiến thắng lễ trao giải năm nay khi đoạt được cả hai giải Album xuất sắc và Kim khúc!"

"Cố Tín đã gặp được đối thủ! Giải thưởng Album của năm và Kim Khúc đều trượt khỏi tay!"

"Buổi lễ trao giải âm nhạc năm nay, album thắng lớn! Vợ chồng Kiều Dĩ Thần Đình Mông xưng bá giới âm nhạc!"

Đình Mông: "..."

Mấy nhà báo này có thù oán gì với cô vậy? Chỉ đọc qua tiêu đề báo mà đã khiến cô đắc tội với Cố Tín và Tư Mã Tiêu Tiêu, còn cái gì mà vợ chồng liên thủ xưng bá giới âm nhạc là cái quỷ gì!

Cô tức giận out khỏi trang web.

Hôm qua trên weibo, đề tài bàn luận về lễ giao trao giải âm nhạc Kim Khúc vô cùng náo nhiệt, bây giờ vẫn còn trên top search weibo. Kèm theo đó, Kiều Dĩ Thần và cô lại lên top search.

Có một số cư dân mạng cho rằng, từ khi hai người bọn cô kết hôn, tần suất lên top search cùng nhau của cả hai người đều ngày càng nhiều, đúng là xứng danh với danh hiệu song quái ngược cầu.

Đương nhiên cũng có cư dân mạng nói, từ khi hai người bọn cô kết hôn đến nay, họ đã dùng mối quan hệ này để PR tên tuổi, khiến dân mạng rất khó chịu.

Đối mặt với những bình luận ác ý này, Đình Mông đã học được thái độ bình tĩnh, bản thân không quan tâm quá nhiều đến truyền thông và internet. Cô luôn tự tách biệt bản thân với thế giới, sống cuộc sống của bản thân, gia đình và công việc.

Tuy rằng vừa mới kết thúc buổi lễ trao giải thế nhưng Đình Mông không có thời gian để nghỉ ngơi. Concert đầu tiên của cô đang bước vào thời gian gấp rút, đếm ngược từng ngày. Bên cạnh đó, bộ phim hoạt hình mà cô tham gia lồng tiếng và hát cover bài OST chủ đề đã được công chiếu các rạp trên toàn quốc.

Hương Quang đối với các hoạt động gần đây của Đình Mông vô cùng hài lòng, nhân dịp họp đã biểu dương Kiều Dĩ Thần: "Cậu nói rất đúng, hiện tại tôi đã thấy được giá trị thật sự của Đình Mông, xem ra một triệu kia không lãng phí rồi."

Kiều Dĩ Thần liếc Hương Quang: "Đừng có đắc ý như vậy, một triệu kia đối với cậu có là gì!"

Hương Quang mặt dày nói: "Tiền lương của cậu cũng là do tôi phát đấy."

Kiều Dĩ Thần không để ý đến Hương Quang nữa, trực tiếp đứng dậy rời khỏi phòng, Hương Quang liền gọi lại: "Concept của Đình Mông cậu có còn vẽ vào cửa không? Cho mình hai vé, vé hạng nhất nhé."

"Cậu ra ngoài mà kiếm." Kiều Dĩ Thần không quay đầu lại mà đi thẳng.

Hương Quang: "..."

Quả thực vé vào cửa đã không còn nữa, nhưng Kiều Dĩ Thần đã sớm chuẩn bị trước, để lại trước ghế hạng 1.

Nói vậy nhưng căn bản Kiều Dĩ Thần không dùng đến.

Trước buổi diễn một ngày, Đình Mông tranh thủ dành một buổi chiều để nghỉ ngơi, Kiều Dĩ Thần nói để cho cô giữ sức lực.

Lần tổ chức này định sẽ làm trong hai ngày, đều tổ chức ở thành phố, tuy rằng thời gian tổ chức không kéo dài nhưng đây cũng là bài kiểm tra thể lực của ca sĩ.

Về vấn đề này, Kiều Dĩ Thần luôn tin tưởng Đình Mông, hiện tại cô có thể tham gia biểu diễn liên tục hai buổi, đều là nhờ quá trình rèn luyện thể lực lúc trước của anh, sau này sẽ có nhiều buổi huấn luyện hơn trước.

Đình Mông đối với concept đầu tiên của mình vô cùng hài lòng.

Buổi chiều trước diễn ở nhà, Đình Mông vừa tỉnh dậy đã thấy Kiều Dĩ Thần làm xong bữa tối. Bởi vì ngày mai là buổi biểu diễn nên bữa cơm này Kiều Dĩ Thần làm khá đơn giản.

Đình Mông nhìn một bàn thức ăn đạm bạc trước mặt mà không dám oán giận, chỉ có thể nghĩ tới lời hứa thịt xiên nướng của Kiều Dĩ Thần để tự an ủi mà thôi.

Kiều Dĩ Thần dùng muôi gỗ một cái lên thành bát, phát ra âm thanh vô cùng vang. Đình Mông ngẩng đầu nhìn, Kiều Dĩ Thần nhìn cô rồi cười: "Tranh thủ phỏng vấn một chút, ngày mai là tổ chức buổi diễn đầu tiên trong đời, bây giờ em cảm thấy thế nào?"

Đình Mông suy nghĩ một hồi, nghiêm túc nói: “Khoai tây anh xào ít dầu quá!”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Ai muốn nói chuyện xào khoai tây với cô chứ!

”Cả món trứng sốt cà chua này nữa, ít nước quá, nhìn chẳng ngon gì cả.”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh bình tĩnh hít sâu một hơi, cố gắng duy trì nụ cười: “Có thể không nói đến chuyện ăn uống không?” Hơn nữa còn chê món ăn anh phải vất vả mới làm được, cà chua ít nước sốt quá là sao, anh thấy còn hơi nhiều đấy chứ!

Đình Mông ngậm đầu đũa trong miệng, rồi nhìn anh nói: “Nhưng mà không nói chuyện ăn, em không biết nói cái gì nữa. Toàn thân em đang run lên đây này!”

Kiều Dĩ Thần sững sốt một hồi, rồi cúi đầu cười.

Đình Mông tiếp tục kể khổ với anh: “Mặc dù em đã tham gia diễn tập rất nhiều lần rồi, thế nhưng lúc biểu diễn trực tiếp đâu biết trước được sẽ xảy ra chuyện gì đâu? Trước kia em thấy các ca sĩ biểu diễn thường xuyên xảy ra sự cố ngoài ý muốn, lúc đó em còn chê cười bọn họ, còn bây giờ em chuẩn bị đối tượng bị họ chê cười rồi.”

Kiều Dĩ Thần ngược mắt nhìn Đình Mông một lúc rồi an ủi cô: “Không sao đâu, không có ca sĩ nào tổ chức biểu diễn mà không xảy sự cố ngoài ý muốn cả, mấu chốt chính là khi gặp sự cố em giải quyết thế nào thôi.”

Nghe những lời này, khóe mắt Đình Mông lại càng sụp xuống: “Vậy thì càng nguy hiểm, đây là lần đầu em tổ chức biểu diễn chưa có một chút kinh nghiệm gì, nếu lúc ấy có xảy ra sự cố gì thì ẽ hết cả mặt.”

Kiều Dĩ Thần nói: “Không cần phải lo, bà xã của anh là giỏi nhất mà.”

Đình Mông chớp mắt hai cái, nhìn anh nói: “Vậy nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh phải bảo bên ánh sáng tắt hết đèn đi!”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Như vậy đâu có phải chuyện ngoài ý muốn, mà là xảy ra sự cố.

Càng gần đến ngày tổ chức biểu diễn, tâm trạng của Đình Mông càng hồi hộp.

Fanclub Tiểu Chanh trên toàn quốc đều đã về địa điểm tổ chức biểu diễn, xếp thành một hàng dài trước cửa sân vận động, phóng viên của các đơn vị truyền thông đều đã chiếm được vị trí tốt để đưa tin.

Phía sau hội trường ai cũng bận tối mắt tối mũi, tạo hình trình diễn của Đình Mông đã hoàn thành, cô cũng làm nóng người rồi.

Ca khúc mở màn hôm nay chính là bài cơ bản sẽ là bộ âu phục trắng, thiết kế rất tinh xảo, tà váy được giấu kĩ bên trên, chờ đến lúc Đình Mông nhảy liền thuận tiện thả làn váy xuống, trang phục sẽ chuyển thành một chiếc váy liền thướt tha, kết hợp với áo khoác nỉ và mũ lưỡi trai bóng chày phía trên, trong chớp mắt đã đổi phong cách trình diễn.

Nhưng mà trọng điểm là... trên đài biểu diễn không có ánh sáng.... vừa hay đúng ý Kiều Đại.

Nhưng mà kỹ xảo này dù đơn giản nhưng cần độ nhuần nhuyễn, vì vậy Đình Mông phải luyện tập rất nhiều lần.

Không biết từ lúc nào, trên đài biểu diễn đã cất lên tiếng hát, đại nhạc hội biểu diễn chính thức bắt đầu.

Đạo diễn tìm Đình Mông, bảo cô mau chuẩn bị lên sân khấu, buổi diễn sắp bắt đầu.

Đình Mông từ nãy giờ vẫn luôn hồi hộp, tay còn hơi run rẩy, thế nhưng trên mặt vẫn cố tỏ ra trấn tĩnh, từ từ tiến ra đài biểu diễn.

Mới tới gần đài biểu diễn đã nghe thấy tiếng hét chói tay của các fan bên dưới sân khấu.

Cô nhìn trộm ra phía bên ngoài, chỉ thấy chỗ khán giả là cả một mảng đen ngòm, Đình Mông lại nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

”Hồi hộp sao?”

Nghe thấy tiếng nói của Kiều Dĩ Thần truyền đến từ bên cạnh, Đình Mông quay đầu lại nhìn anh, mím môi rồi nói: “Có một chút.”

Kỳ thực bây giờ cô lo lắng đến sắp không chịu nổi nữa rồi.

”Bắt đầu đếm ngược, 10, 9, 8...”

Nghe thấy tiếng đếm của nhân viên phụ trách âm thanh, tim Đình Mông đập thành thịch, toàn thân toàn cứng đờ, hít thở cũng thấy khó khăn.

Chỉ cần đứng vững trên sân khấu là tốt rồi.

Trong thâm tâm Đình Mông cứ lặp đi lặp lại những lời này, rồi tranh thủ điều chỉnh lại hô hấp của bản thân.

”Bà xã.” Nghe thấy tiếng gọi của Kiều Dĩ Thần, Đình Mông theo bản năng quay đầu lại nhìn anh, hơi thở của Kiều Dĩ Thần phả lên khuôn mặt của cô, chợt có bờ môi áp lên môi cô.

Nụ hôn này vô cùng dịu dàng, mang cảm giác yêu thương, đối với Đình Mông, nó như có ma lực, trong nháy mắt đã dập tắt sự lo lắng trong lòng cô.

Hậu trường đột nhiên yên tĩnh, nhân viên phụ trách đếm ngược thời gian thiếu chút nữa quên bản thân đang đếm đến mấy rồi.

Quả nhiên danh xưng cặp đôi “song quái ngược cầu” đúng là danh bất hư truyền.

Rất nhanh sau đó, Kiều Dĩ Thần buông Đình Mông khỏi vòng tay, đôi mắt chăm chú nhìn cô: “Anh sẽ ở đây nhìn em.”

Đình Mông cắn môi, rồi gật đầu với anh: “Ừ!”

Thời gian đếm ngược hoàn tất, Đình Mông xoay người lên sân khấu, tiếng hét chói tai của người xem bên dưới như thủy triều vỡ òa.

Buổi biểu diễn này, Đình Mông sẽ hát tất cả các ca khúc của riêng cô, cộng thêm được đệm bằng ghita và bài hát song ca với Cố Tín

Buổi biểu diễn hôm nay, Cố Tín chính là khách mời đặc biệt không thể tiết lộ ra ngoài, cho nên khi nhìn thấy Cố Tín bước ra sân khấu, tiếng hét chói tai nhanh chóng bao phủ sân vận động.

Đứng ở phía hậu đài, Kiều Dĩ Thần cười lạnh.

Cố Tín là do Đình Mông mời, có anh ta cùng song ca đương nhiên tốt, nhưng Kiều Dĩ Thần lại rất bất mãn với thái độ của Cố Tín.

Hơn nữa anh ta còn biểu diễn miễn phí.

Đối với vợ người khác lại tốt đến như vậy, chắc chắn đang mưu tính gì đó?

Chính vì vậy, thời điểm Cố Tín hát trên sân khấu, sắc mặt Kiều Dĩ Thần vẫn không tốt.

Cố Tín gỡ tai nghe của mình xuống, nhìn anh nở nụ cười: “Không ngờ đại chế tác Kiều lại có lúc ấu trĩ như vậy, quả thật rất thú vị.”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Hát xong đi ngay cho khỏe.

Thế nhưng không được như ý muốn của anh, Cố Tín lại thay trang phục mặc thường ngày rồi ngồi dưới khu vực khách mời xem biểu diễn. Thực ra lúc Đình Mông mời Cố Tín đến đã đưa cho anh một tấm vé.

Lúc gần cuối buổi biểu diễn, Đình Mông trình diễn lại ca khúc mới phát hành, các ngọn đèn dưới sân khấu đều tắt. Trên sân khấu, Đình Mông trong chiếc váy trắng đi lên từ giữa sân khấu, khiến toàn bộ sân vận động bên dưới hét chói tai lẫn lộn.

Đình Mông cầm micro trong tay, đứng quan sát khán giả bên dưới một chút rồi cất lời: “Chân thành cảm ơn mọi người đã đến buổi biểu diễn đầu tiên của tôi, hôm diễn ra buổi lễ trao giải âm nhạc Kim Khúc, tôi đã từng nói: Đình Mông tôi đứng được ở vị trí ngày hôm nay đều là nhờ sự quan tâm, ủng hộ nhiệt tình và tình cảm vô bờ bến của tất cả mọi người. Để bước đến ngày hôm nay, tôi đã trải qua không ít khó khăn, nhưng nhờ sự cổ vũ của tất cả mọi người, tôi đã vượt qua. Cũng cảm ơn sự giúp đỡ từ phía công ty đã cho tôi cơ hội tốt này, đứng sau chuẩn bị cho tôi buổi biểu diễn cho toàn.

Tôi hứa sẽ luôn cố gắng để không phụ sự kỳ vọng của tất cả mọi người.

Cuối cùng, tôi muốn cảm ơn người đàn ông quan trọng nhất cuộc đời của tôi, Kiều Dĩ Thần. Nếu như không có anh ấy, cũng không có tôi của ngày hôm nay. Anh ấy đã dành rất nhiều tâm huyết, lo lắng cho tôi từng bữa ăn, làm việc chăm chỉ mỗi ngày để sáng tác nên các ca khúc tuyệt vời cho riêng tôi.

Tôi yêu tất cả mọi người.”

Tiếng hét cổ vũ lại lần nữa nổi lên dưới khán đài, Đình Mông mỉm cười, đi lên phía trước hai bước: “Ca khúc cuối của ngày hôm nay, chính là lời cảm ơn của tôi dành cho tất cả mọi người.”

Tiếng dương cầm du dương truyền ra từ một phía sân khấu, các ngọn đèn đều chiếu về phía đàn dương cầm và người đang đánh đàn, Kiều Dĩ

Thần.

Anh mặc bộ âu phục màu trắng, lặng lẽ ngồi trước chiếc đàn dương cầm, bàn tay điêu luyện di chuyển trên từng phím đàn giống như chàng hoàng tử trong giấc mơ của mọi cô gái.

Tiếng đàn du dương không ngừng truyền đi khắp khán đài, khán giả kinh hô một hồi rồi trở lại tĩnh lặng.

Trên màn hình lớn giữa sân khấu phát đến MV fanclub trên cả nước gửi tặng Đình Mông, được biên tập lại, ghi lại toàn bộ chặng đường ca hát từ ngày đi thi đến hiện tại, từng chút từng chút một.

Tiếng hát trong trẻo của Đình Mông xuyên thấu màn đêm, phá tan tĩnh mịch của buổi tối.

”Cho dù một mình bước đi trên con đường này, em cũng không cảm thấy cô đơn.

Là anh đã cho em biết, em không chỉ một mình.

Cho dù bản thân có ngã trong vũng bùn, cũng không rời xa ánh sáng mặt trời.

Là anh đã cho em biết, sương mù rồi cũng tan thôi

Là anh dạy em biết, nhất định vượt qua gian nan.

Nụ cười ấm áp của anh như mặt trời soi sáng trái tim em.

Cảm ơn anh đã làm bạn với em.

Cảm ơn sự quan tâm của anh.

Cảm ơn sự dịu dàng của anh.

Cảm ơn anh đã chờ em.

Thankyou, for everything.”

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Buổi hòa nhạc diễn ra rất thuận lợi, số tiền thu được từ vé vào cửa cũng khá lớn. Lúc Đình Mông nhận được thông báo gửi tiền cô ôm điện thoại cười đến mấy phút liền.

Kiều Dĩ Thần cũng cho cô ăn thịt xiên nướng, cô cảm thấy cuộc đời như vậy là quá đủ rồi.

Nhưng Kiều Dĩ Thần lại thấy thiếu thiếu gì đó.

Anh đẩy Đình Mông xuống giường rồi cười ảm ý nhìn cô.

Lông mi của Đình Mông bỗng run lên, cảm thấy tê dại khi nhìn vào nụ cười của anh: “Anh muốn làm gì?”

Kiều Dĩ Thần cười nói: “Anh còn chưa thể hiện rõ ràng hay sao?”

Đình Mông: “...”

Không, vô cùng rõ ràng, chẳng qua... “Vậy sao anh cười bí ối như vậy?”

Nụ cười của Kiều Dĩ Thần hơi cứng lại “Em nghĩ sao lại nói là bí ối? Chẳng phải em đã quá quen rồi à.”

Đình Mông: “...”

Kiều Dĩ Thần cúi xuống. Chóp mũi nhẹ nhàng dán lên chóp mũi của cô, nói nhỏ: “Bà xã, em còn nhớ lúc trước anh đã nói anh thiếu một đũa nhỏ không?”

Khóe miệng Đinh Mông run run, chuẩn bị nói lại bị Kiều Dĩ Thần cắt ngang: “Bây giờ buổi biểu diễn kết thúc rồi, chúng ta cũng đã hứa với bà nội là sẽ để bà bế cháu trai trong ba năm.”

Đinh Mông nói: “Là anh hứa.” Không phải cô.

Kiều Dĩ Thần thờ dãi nhìn cô: “Nhưng việc này anh không thể tự làm được, cần em cùng phối hợp.”

Đinh Mông suy nghĩ một lát rồi nói: “Được rồi, nếu anh đảm bảo là có thể sinh ra một chú chó con tuần tú em sẽ phối hợp với anh.”

Vấn đề này khiến Kiều Dĩ Thần im lặng.

Có tuần tú hay không anh có thể đảm bảo, nhưng chó con... Con gái thì sao có thể là chó con được!

”Sinh một cô công chúa nhỏ được không?” Anh vừa hôn lên môi cô vừa hỏi nhỏ.

Đinh Mông không vì sự dịu dàng của anh mà đồng ý, kiên định nói: “Em chỉ thích chó con đẹp trai thôi.”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Lúc này thì bà xã nói cái gì chính là cái đó.

Vì thế anh cười nói với Đinh Mông: “Được, chúng ta sẽ sinh một chú chó con anh tuần.”

Nhưng mà lúc ở trên giường lời của Kiều Dĩ Thần vốn không thể tin được.

Cho nên cuối cùng Đinh Mông vẫn sinh ra một cô công chúa nhỏ xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Đinh Mông đoán có thể lần mang thai thứ hai sẽ vất vả hơn so với lần đầu sinh Kiều Nhuế Mông.

Lúc Kiều Nhuế Mông ở trong bụng cô vô cùng an phận, không chỉ ít đá hay đạp cô mà ngay cả nôn nghén Đinh Mông cũng ít có.

Khi đó Đinh Mông còn âm thầm cảm thấy may mắn, nhìn thấy rất nhiều người mang thai khổ không thể tả, nhưng cô vẫn ăn được ngủ được như cũ. Hơn nữa Kiều Dĩ Thần luôn quan tâm bảo bọc cô, ngay cả làm việc cũng không để cô làm, thật sự giống như sống ở thiên đường.

Hiện tại cuối cùng cô cũng cảm nhận được nỗi khổ khi mang thai.

Đinh Mông ôm bồn cầu ới đến trời đất mịt mù, nghĩ thầm tiểu gia hóa trong bụng sau này nhất định sẽ là một tiểu quý thích gây sự, giống như Kiều Dĩ Thần hồi bé.

Kiều Dĩ Thần cảm ly nước nóng ngồi xổm kế bên cô, cô ới xong thì cầm lấy ly nước súc miệng, thuận tay lau đi nước mắt chảy ra vì ới.

”Kiều Dĩ Thần, nếu như đây không phải là một chú chó con nhỏ đẹp trai, thì sau này anh đừng hòng leo lên giường của em!” Trong khoảng thời gian này Đinh Mông bị trêu đùa quá trớn, tính tình cũng thay đổi, lúc quay sang uy hiếp Kiều Dĩ Thần trông khí thế vô cùng.

Lúc này Kiều Dĩ Thần chẳng thèm để tâm tới cuộc sống hạnh phúc trong tương lai, nhìn thấy Đinh Mông thành dạng này anh thật đau lòng: “Vợ à, đều do anh không tốt, khi em sinh anh sẽ giúp em trả thù được không?”

Anh vừa nói xong, bụng nhỏ trong bụng đá Đinh Mông một.

Đinh Mông nháu mày, vẻ mặt đau khổ nhìn Kiều Dĩ Thần: “Nó nghe được anh nói chuyện đấy.”

Kiều Dĩ Thần không nhịn được bật cười: “Vậy giờ chúng ta không nói, tương lai cứ trực tiếp tiến hành.”

Bởi vì lúc ấy Kiều Nhuế Mông rất ngoan, cho nên Kiều Dĩ Thần không biết phản ứng mang thai nghiêm trọng như vậy, nếu biết sớm đã không để cô sinh đứa thứ hai.

Kiều Nhuế Mông cũng mơ hồ biết mình sắp có em trai, hơn nữa em trai rất không ngoan luôn giày vò mẹ của bé.

Lúc thai máy Đình Mông hoạt động, bé liền chạy đến trước mặt Đình Mông, nói chuyện với bụng cô: “Em trai phải ngoan ngoãn, không được đá mẹ, mẹ khó chịu, ba khó chịu, Nhuế Nhuế cũng sẽ khó chịu.”

Đình Mông cười xoa đầu bé: “Vẫn là Nhuế Nhuế ngoan nhất.”

Kiều Nhuế Mông ngẩng đầu cười với cô, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ: “Mẹ à, hôm nay Nhuế Nhuế ở nhà trẻ học được một bài hát thiếu nhi, Nhuế Nhuế hát cho em trai nghe được không?”

“Được.”

Thế là bạn nhỏ Kiều Nhuế Mông vui vẻ hát lên, mặc dù bé vẫn còn nhiều chữ phát âm không rõ, nhưng tiết tấu và giai điệu lại cực chuẩn.

Đình Mông cười nói: “Nhuế Nhuế hát hay quá, ba ba chắc chắn sẽ cho con điểm cao nhất.”

Được khen, Kiều Nhuế Mông cười càng thêm vui vẻ: “Sau này khi Nhuế Nhuế lớn phải như mẹ, hát trên TV.”

Đình Mông nói: “Nhuế Nhuế đừng bao giờ gặp phải một nhà sản xuất như ba ba, ba ba rất hung dữ.”

Kiều Nhuế Mông nghiêng đầu, không hiểu nhà sản xuất là gì, với lại sao mẹ lại nói ba ba rất hung dữ? Rõ ràng ba ba lúc nào cũng cười mà.

“Ba ba hung dữ với mẹ sao?” Bé mở to mắt nhìn Đình Mông.

Đình Mông gật đầu bày ra bộ mặt đáng thương: “Khi ba ba làm việc hay hung dữ với mẹ, còn hay mắng mẹ phát khóc.”

Kiều Nhuế Mông chu mỏ: “Con trai không thể ức hiếp con gái, Nhuế Nhuế không thương ba nữa.”

Producer Kiều đang trong phòng bếp càn cù nấu cơm, âm thầm hít hơi một cái. Trên người anh còn buộc tạp dề, từ phòng bếp lộ ra nửa người: “Có phải hai người đang nói xấu anh không?”

Kiều Nhuế Mông hừ một tiếng không thèm để ý anh, Đình Mông nhìn anh cười nói: “Đây là bí mật giữa con gái với nhau.”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Buổi tối lúc ngủ, Kiều Nhuế Mông đòi ngủ với mẹ, còn đẩy ba mình đến giường nhỏ. Kiều Dĩ Thần dờ khóc dờ cười, nếu như bình thường thì anh còn có thể cho bé ngủ với Đình Mông, nhưng hiện tại Đình Mông đang mang thai, anh không dám để bé và Đình Mông một chỗ.

Mặc dù bình thường con gái rất ngoan ngoãn, nhưng tướng ngủ thì không thể tướng tượng được, có thể vừa ngủ vừa thi triển Càn Khôn Đại Na Di.

Nếu như đá trúng chỗ nào của Đình Mông, thì không được.

Nhưng Kiều Nhuế Mông quyết tâm muốn ngủ cùng mẹ, Kiều Dĩ Thần khuyên rất lâu cũng vô dụng, cuối cùng phải chờ cô bé ngủ thiếp đi mới ôm về phòng.

Trở lại phòng ngủ chính, anh nhẹ nhàng ôm Đình Mông vào ngực, hỏi: “Hôm nay em đã nói gì với Nhuế Nhuế?”

Đình Mông nói: “Không có gì chỉ là nói một chút chuyện trong phòng thu anh mắng người ta khóc thế nào.”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh ở trong phòng mắng khóc rất nhiều người nhưng...Đến bây giờ anh vẫn chưa mắng cho Đình Mông khóc lần nào!

Anh nhéo mũi Đình Mông: “Khi nào thì anh mắng em khóc vậy?”

Đình Mông nói: “Anh không thấy em khóc vì em rất mạnh mẽ nhưng trong lòng lệ đã chảy thành sông.”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh cúi đầu nở nụ cười.

Mấy tháng sau, Đình Mông thuận lợi sinh được một bé trai, cảm động khiến cô muốn khóc.

Chó con nhỏ đẹp trai của cô rút cuộc ra đời rồi! Nỗi khổ mấy tháng nay cũng không uổng phí!

Lần này Kiều Dĩ Thần đặt tên cho đứa bé là Kiều Mộ Mông, đỡ hơn Kiều Ái Mông lúc trước. Anh cảm thấy tài năng đặt tên của mình đã thăng cấp.

Nhưng vẫn bị Đình Mông vô tình phản đối.

Cô nói tên này dùng cho người con trai quá nữ tính.

Sau này Kiều Dĩ Thần nghe bà nội Đình Mông nói, nhũ danh của Đình Mông là Hàm Hàm, anh vừa nghe liền quyết định luôn.

Kiều Mộ Hàm!

Quả nhiên Kiều Mộ Hàm đúng như dự đoán của Đình Mông, là một tên tiểu quỷ thích gây sự. Nhưng cũng may cậu rất nghe lời mẹ, Đình Mông không cho cậu làm gì thì cậu sẽ ngoan ngoãn không làm.

Kiều Mộ Hàm lớn lên rất giống Kiều Dĩ Thần, quả thực như đúc ra từ một khuôn. Bây giờ Kiều Nhuế Mông đã đi học, bọn họ không post hình bé, nhưng còn Kiều Mộ Hàm...

Đình Mông cười mờ ám lấy máy ảnh ra.

Cô mua cho Kiều Mộ Hàm rất nhiều bộ đồ trẻ em đáng yêu, mang phong cách thân sĩ Anh Quốc. Vì cô nói với cậu, con trai nên giống một thân sĩ, nho nhã lễ phép.

Đang giúp Kiều Mộ Hàm thay quần áo, đột nhiên cô hiểu được sở thích lúc trước của Kiều Dĩ Thần.

Chuyện này... Thật thú vị đó nha.

Khiến con mình trở thành bộ dạng mình tưởng tượng, khiến người ta phát ngiên!

Với chuyện mẹ già nhà mình thích chơi trò thay đổi quần áo, Kiều Mộ Hàm rất tích cực mà phối hợp. Thấy mẹ giục chụp ảnh, đầu nhỏ cũng vươn đến nhìn.

Ừ, thật đẹp trai.

Da Kiều Mộ Hàm rất trắng, mặc áo khoác cổ bẻ màu xanh rất hợp, vừa trắng trẻo vừa phong độ. Bên trong cậu mặc một chiếc áo sơ mi trắng, buộc thêm một chiếc nơ đen ở cổ, trông rất giống một thân sĩ.

Cô up ảnh Kiều Mộ Hàm lên Weibo, rất nhanh đã có vô vàn bình luận.

"Cmn! Người nhà Mông chủ đều có giá trị nhan sắc nghịch thiên mà!"

"Em trai à! Mặc dù hiện tại em rất nhỏ nhưng chị nguyện ý chờ em! [hoa tâm]"

"Thật đẹp trai thật đẹp trai! Mông chủ thật hạnh phúc khi có một công chúa nhỏ rồi còn thêm một hoàng tử nhỏ nữa qaq"

"Tôi vốn là fan Thụy Nhuế cp nhưng bây giờ tôi muốn ship Thụy Hàm:)"

"Nhìn Kiều Nhuế Mông, những kẻ từng nói Mông chủ phẫu thuật thẩm mỹ chắc là bẽ mặt lắm đây [cười cry]"

"Tôi có linh cảm tiểu thuyết đồng nhân và truyện tranh biếm họa sắp đột kích."

"Mông chủ, cầu up thêm ảnh của tiểu Vương tử Hàm Hàm!"

Kiều Mộ Hàm còn chưa lên mạng nên không thấy những bình luận này, nhưng Đình Mông ôm điện thoại cười đến ánh mắt híp hết cả rồi.

Lúc Kiều Dĩ Thần đưa Kiều Nhuế Mông về, ôm theo một hộp thực phẩm. Anh để ở phòng bếp rồi lên phòng ngủ: "Vợ, hôm nay có một người bạn gửi của, tối nay ăn của nhé!"

"Hà, ok." Đình Mông vẫn đang chụp ảnh Kiều Mộ Hàm, mơ hồ trả lời.

Kiều Dĩ Thần cong môi nhìn tình huống trong phòng, không dám oán trách Đình Mông nên phát tác lên đầu Kiều Mộ Hàm: "Kiều Mộ Hàm, chữ Hán hôm nay ba dạy con đã học hết chưa? Cả ngày chỉ biết chơi."

Kiều Mộ Hàm chậm rãi quay đầu nhìn anh, khóe mắt sụp xuống, giọng nói nức nở nhào vào lòng Đình Mông: "Mẹ, ba mắng con."

Đình Mông không chịu nổi nhất là khi con trai làm nũng, thấy cậu bị ức hiếp lập tức trừng Kiều Chó con: "Anh nói lớn tiếng vậy với con trai làm gì? May mà em còn ở đây, nếu em không có mặt, không biết anh sẽ ức hiếp con trai thế nào!"

Kiều Dĩ Thần: "..."

Lúc trước không phải nói giúp cô trả thù sao?

Tại sao bây giờ anh hơi nghiêm khắc với con trai một chút lại bị cô mắng?

...Thế giới này thay đổi rồi.

Vì vậy anh cũng học điều bộ của Kiều Mộ Hàm, khoe mắt sụp xuống: “Vợ, em mắng anh.”

Đình Mông bị chọc cười, Kiều Mộ Hàm nép vào lòng Đình Mông, quay đầu lại nhìn anh. Ánh mắt kia im lặng thể hiện ba chữ không biết xấu hổ*.

*Trong nguyên tác là 不要脸

Kiều Dĩ Thần kéo cà vạt trên cổ, từ cửa bước đến: “Anh đã tìm nhà trẻ cho Kiều Mộ Hàm, tháng sau có thể để nó đi học rồi.”

Tuy rằng họ đã sớm bàn bạc chuyện này, nhưng Đình Mông vẫn nhủu mày: “Thật sự để con đi nhà trẻ sớm vậy sao?”

Kiều Dĩ Thần nói: “Nhuế Nhuế ba tuổi đã đi nhà trẻ, đây là độ tuổi bình thường, sau này em cũng chụp cho con ít ảnh thôi.”

“Ừ.” Đình Mông mệt mỏi buông máy ảnh xuống.

Kiều Mộ Hàm vừa nghe mình và chị gái sẽ bị giam ở nơi gọi là nhà trẻ, lập tức khuôn mặt nhỏ uất ức nhìn Đình Mông: “Mẹ, con không muốn đi nhà trẻ, con muốn ở chung với mẹ.”

Đình Mông còn chưa lên tiếng, Kiều Dĩ Thần đã nói trước: “Con trai mà không có tiền đồ sau này sẽ không tìm được vợ.”

Đình Mông: “...”

“Chó con, học sinh kém như anh còn có thể tìm được vợ, chắc chắn Hàm Hàm có thể.” Đình Mông làm chỗ dựa cho con trai mình.

Kiều Dĩ Thần: “...”

Cô nhất định muốn chọc phá anh đúng lúc này sao?

Kiều Mộ Hàm nghe xong cười ha ha, bắt chước mẹ cậu nói: “Chó con, học sinh kém như anh còn tìm được vợ, chắc chắn Hàm Hàm có thể.”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Cậu là cái máy "nói nhại" sao!

Anh véo khuôn mặt trắng noãn của Kiều Mộ Hàm, sờ đầu cậu: “Con là Chó con nhỏ, còn dám gọi ba là Chó con hả?”

Kiều Mộ Hàm hung dữ nhìn anh: Con không phải Chó con nhỏ, con là chuyên viên Kiều Mộ Hàm, hàng còn đang đợi bán!”

Kiều Dĩ Thần câu môi: “Vậy con hỏi mẹ xem con có phải Chó con nhỏ không?”

Kiều Mộ Hàm quay đầu muốn Đình Mông xác nhận.

Đình Mông nói: “Đúng thế.”

Kiều Mộ Hàm: “...”

Được rồi, cậu là.

Lúc này, Kiều Nhuế Mông cầm sách bài tập đến: “Mẹ, con làm xong rồi.”

Kiều Nhuế Mông vừa lên lớp hai, thành tích học tập rất tốt, giống như Đình Mông khi còn bé.

Đình Mông xem sách bài tập của cô bé, khen: “Chữ của Nhuế Nhuế rất đẹp.”

Kiều Mộ Hàm nói: “Sau này Hàm Hàm viết còn đẹp hơn chị!”

Kiều Dĩ Thần đang thay quần áo ở bên cạnh chợt lên tiếng: “Với kiểu chữ như chó gặm của con bây giờ?”

Kiều Mộ Hàm nhìn anh hỏi: “Ba gặm chữ con bao giờ? Có phải ba đói rồi không?”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Đình Mông bên cạnh nghe thấy cười lên: “Ha ha ha, em cũng đói, Chó con anh đi làm cơm đi, không phải bảo có cua sao?”

“Ừ.” Kiều Dĩ Thần trừng Kiều Mộ Hàm rồi nói với Đình Mông: “Em xem bài tập cho Nhuế Nhuế, anh đi hấp cua.”

Cua Kiều Dĩ Thần mang về rất lớn, trong hộp nhiều nhất chỉ đựng được ba con.

Đinh Mông kiểm tra bài tập cho Kiều Nhuế Mông xong, bảo cô bé giúp em trai học chữ, còn mình thì vào bếp làm cơm cùng Kiều Dĩ Thần.

Chẳng bao lâu mùi cua hấp bay ra từ phòng bếp, hai bé con kia ngồi không yên đều chạy đến phòng bếp nhìn, Kiều Dĩ Thần sợ các bé bị thương, bảo Đinh Mông dẫn chúng ra ngoài chơi.

Kiều Nhuế Mông thích nhất là ăn hải sản, nhưng ăn hải sản là phiền nhất, hai tay nhỏ của cô bé cầm càng cua, bóc nửa ngày cũng không bóc được miếng nào.

Kiều Dĩ Thần ngồi bên cạnh nhìn cô bé thật lâu, cười cầm càng cua của cô bé lên, nhẹ nhàng vặn hai cái, phát ra tiếng răng rắc giòn tan. Kiều Nhuế Mông nhìn anh bóc vỏ cua, kéo thịt cua hoàn chỉnh từ bên trong ra.

"Oa ~ ba thật lợi hại." Hai mắt Kiều Nhuế Mông sáng lên.

Kiều Dĩ Thần đưa càng cua đã lột cho bé, còn không quên dặn dò: "Không được ăn nhiều."

"Vâng." Kiều Nhuế Mông hạnh phúc ăn thịt cua.

Đinh Mông ngồi đối diện cũng đang lột vỏ cua, cô hít mũi tự nhủ: "Ai, có người bay giờ trong mắt chỉ có con gái, không ai chịu lột vỏ cua giúp mình."

Kiều Dĩ Thần cười nhẹ, định cầm càng cua lột giúp cô, Kiều Mộ Hàm nhanh hơn anh một bước cướp trước, xung phong nhận việc nói: "Mẹ, Hàm Hàm lột cho mẹ!"

Đinh Mông cảm động cúi đầu, hôn lên trán cậu một cái: "Chỉ có Hàm Hàm hiểu mẹ, con biết không, con trai giúp con gái bóc vỏ hải sản rất dễ nhận được ấn tượng tốt của con gái."

Kiều Mộ Hàm cái hiểu cái không gật đầu: "Mẹ cũng thích được con trai bóc vỏ hải sản sao?"

Đinh Mông nói: "Đúng vậy, nếu không phải trước đây coi trọng tay nghề lột tôm của ba con mẹ sẽ không gả cho ba con đâu."

Kiều Mộ Hàm gật đầu, cố gắng bóc càng cua vì mẹ. Nhưng cậu còn quá nhỏ, hai tay hết sức cầm càng cua, Kiều Dĩ Thần nhìn động tác vụng về của cậu, hỏi ngược lại Đinh Mông: "Hóa ra em thích anh vì anh bóc tôm giỏi?"

Đinh Mông cười nói: "Đúng vậy."

Kiều Dĩ Thần: "..."

Vậy nếu hôm nào xuất hiện người bóc tôm giỏi hơn anh, có phải cô sẽ chạy theo người ta hay không?

Kiều Mộ Hàm đang cố sức vật lộn với càng cua trên tay, Kiều Dĩ Thần đoạt lấy, bóp nhẹ mấy cái, âm thanh giòn tan vang lên: "Chỉ với bàn tay bé xíu ấy mà muốn bóc càng giúp mẹ con? Đợi vài năm nữa đi."

Kiều Mộ Hàm tức giận nhìn càng cua đã được anh lột xong đưa Đinh Mông, âm thầm thề, ngày nào đó cậu sẽ lột giỏi hơn ba!

Nhiều năm về sau, Kiều Mộ Hàm ở buổi liên hoan nhập học trường phổ thông, tao nhã bóc cua giúp một bạn gái bên cạnh đã lấy được cảm tình của rất nhiều bạn học.

"Oa, Kiều Mộ Hàm cậu thật lợi hại!"

"Kiều Mộ Hàm, cậu có thể giúp mình bóc cua không?"

"Bạn Kiều Mộ Hàm, bóc cua có bí quyết gì không, sao cậu bóc giỏi vậy!"

Khóe môi Kiều Mộ Hàm khẽ cười, nghĩ thầm lời mẹ nói thật không sai, con trai giúp con gái bóc hải sản rất dễ chiếm được ấn tượng tốt của cô ấy.

Nhưng mà đó là sau này.

Sau cái ngày ăn cua đó, Kiều Mộ Hàm bị ba cậu tống vào nhà trẻ.

Trong nhà trẻ có rất nhiều cô giáo trẻ tuổi, lại nhiệt tình, loại nhiệt tình này sau khi nhìn thấy Kiều Mộ Hàm càng nóng hơn.

Bạn học Kiều Mộ Hàm! Cô là fan Thụy Hàm đó!

Nhưng mà Kiều Mộ Hàm vừa xa mẹ đã lộ nguyên hình, trở nên vô cùng nghịch ngợm thích gây sự. Thường xuyên đánh nhau với bạn học nam

khác, gần nhất còn kéo tóc bạn nữ khiến người ta khóc lớn.

Cô giáo nhà trẻ không còn cách nào đành phải mời Đình Mông đến.

Lúc Đình Mông được gọi đến phòng giáo viên, nghĩ thầm Kiều Mộ Hàm và Kiều Dĩ Thần rất giống nhau, ngay cả chuyện gây sự mời phụ huynh này, cũng y hệt.

Sau khi nghe cô giáo nói về chuyện gây sự của Kiều Mộ Hàm, Đình Mông lạnh lùng liếc cậu. Kiều Mộ Hàm phút chốc đỏ mắt: “Mẹ...”

Đình Mông nói: “Đừng gọi mẹ, trước khi đi con đã hứa với mẹ như thế nào?”

Kiều Mộ Hàm vẫn ngập nước mắt, không nói lời nào, cô giáo nhìn đáng vẻ của cậu cũng mềm lòng: “Bé trai ở tuổi này quả thật rất nghịch ngợm, nếu bé có lỗi hãy từ từ dạy dỗ đừng nổi cáu với bé.”

Đình Mông nói: “Tôi biết rồi, không sao đâu cô giáo Thôi, đã khiến cô phiền lòng rồi.”

Cô giáo Thôi vội nói: “Không sao không sao, đây là việc của tôi.”

Trở về nhà rồi mặt Đình Mông vẫn rất lạnh lùng. Kiều Mộ Hàm biết mình làm sai nên đứng một góc không dám nói gì.

Thấy cậu bày ra bộ dạng đáng thương, Đình Mông có chút bất đắc dĩ, không còn cách gì khác là kéo cậu đến trước mặt hỏi: “Vì sao đánh mấy bạn nhỏ khác.”

Kiều Mộ Hàm nói: “Là cậu ấy đánh con trước.”

Đình Mông nói: “Vậy con cũng không thể đánh người ta.”

Kiều Mộ Hàm nói: “Vậy phải làm sao?”

Đình Mông nghĩ một chút: “Con có thể mắng lại.”

Kiều Mộ Hàm: “...”

Đình Mông lại nói: “Nhưng mà mắng phải có nghệ thuật, không thể mắng thô tục đấy?”

“Con biết rồi.”

Có lẽ điều này rất khó với Kiều Mộ Hàm, Đình Mông nói: “Hôm nào mẹ dẫn con đến phòng thu của ba, xem ba con mắng người thế nào.”

Kiều Mộ Hàm: “...”

Cậu vô cùng hoài nghi ba mình rốt cuộc làm nghề gì.

“Vậy nếu những bạn khác đánh con thì sao?”

Đình Mông nghĩ thầm tiểu bá vương như con ai dám đánh, nói: “Nếu bạn khác đánh con, con cứ đánh lại để tự vệ. Sau đó mách cô giáo.”

“Vâng.”

Hỏi xong chuyện đánh người, Đình Mông hỏi tới chuyện kéo tóc làm các bạn gái khóc: “Sao lại nắm tóc các bạn gái?”

Kiều Mộ Hàm méo miệng nói: “Cậu ấy rất ảm ỉ, luôn muốn nói chuyện với con.”

Đình Mông: “...”

Cô nghiêm túc nói với Kiều Mộ Hàm: “Không phải mẹ đã bảo con, con trai không thể bắt nạt con gái à?”

Kiều Mộ Hàm đáng thương nói: “Nhưng bạn ấy rất ôn ào.” Cậu không thể đánh, nên đành kéo tóc người ta.

Đình Mông nói: “Vậy con kéo tóc khiến bạn ấy khóc chẳng phải càng ôn ào sao?”

“À...” Kiều Mộ Hàm không thể phản bác.

“Vì vậy con làm như thế là không đúng. Con trai không thể dùng bạo lực với con gái, mà phải dùng mị lực.”

Đoạn này nghe có vẻ thâm ảo quá, Kiều Mộ Hàm nghe không hiểu: “Mị lực là gì?”

Đình Mông suy nghĩ một chút rồi nói: “Ví dụ nếu con không muốn nói chuyện với cô bé đó thì hãy cười với người ta, sau đó nói với cô bé là

con có chuyện phải làm bảo cô bé tìm những bạn khác nói chuyện. Một chàng trai phong độ phải biết lịch sự từ chối con gái, hiểu chưa?”

”Con hiểu rồi.” Kiều Mộ Hàm cái hiểu cái không gật đầu.

Sau đó cô bé kia lại quần lấy cậu nói chuyện, Kiều Mộ Hàm thử cách của mẹ, cười bảo cô bé tìm bạn khác. Không ngờ thật sự hiệu quả, cô bé đó đỏ mặt đi tìm những bạn khác chơi.

Kiều Mộ Hàm vui vẻ nghĩ, lời của mẹ quả nhiên không sai.

Về sau, chiều này được Kiều Mộ Hàm dùng trong suốt quá trình trưởng thành, ngày càng thuần thục nhuần nhuyễn, phải nói là cả đời đều thuần lợi.

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

Năm lớp 10 ấy, Đình Mông bị mắc bệnh nặng.

Phải nằm viện hơn nửa tháng, cân đi cân lại rồi cuộc chỉ còn 44 kg, nhưng đối với cô bé cao 1m67 thì phải nói là hơi gầy.

Bởi vì tình trạng hiện tại của Đình Mông cũng đã ổn định, nên bác sĩ điều trị khuyên gia đình nên đưa cô về nhà tĩnh dưỡng, ngoại trừ cơ thể hơi gầy ra, còn lại không có vấn đề gì nghiêm trọng, thế nên Đình Mông cũng không thể chiếm một giường bệnh quý giá trong bệnh viện được.

Vì trận ốm này, sau khi về nhà tĩnh dưỡng, mọi người chăm sóc cho Đình Mông giống như đãi ngộ kiểu tổng thống.

Vì trận ốm này mà mọi việc trong nhà bố mẹ đều không cho cô làm, đến sách cũng không cho cô đọc, giấy xin nghỉ ở trường cũng đã hoàn thành rồi, thế nên hàng ngày Đình Mông chỉ có ăn rồi lại ngủ, ngủ dậy lại ăn, mới được mấy hôm mà cơ thể Đình Mông đã có da có thịt.

Quả thật, cuộc sống như thế này lúc mới đầu Đình Mông cảm thấy vô cùng thoải mái nhưng lâu rồi lại trở nên rất nhàm chán. Mẹ của cô không cho cô ra ngoài, Đình Mông cũng không có cách nào hẹn bạn bè đi dạo phố, mỗi ngày đều nằm ở nhà nhìn lên trần. Phải sau mấy hôm bám dính theo mẹ, năn nỉ lên xuống, Đình Mông mới được mẹ cho mua máy tính chơi cho đỡ chán.

Từ khi có máy tính mới, hoạt động hàng ngày của Đình Mông khác biệt “long trời lở đất”.

Ngày ấy, máy tính chưa được phổ biến rộng như bây giờ, học sinh trung học muốn có máy tính lại càng khó khăn. Đối với những gia đình bình thường mà nói chiếc máy vi tính đã là thứ đồ đắt tiền, còn theo quan niệm của các vị phụ huynh thì chiếc máy vi tính ít nhiều gì cũng ảnh hưởng đến con mình.

Đình Mông vẫn nhớ hồi trung học, số đứa có máy tính riêng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mà Kiều Dĩ Thần bạn cùng bàn của cô là một trong số đó.

Nhà Kiều Dĩ Thần có điều kiện, điều này cô biết, còn phần thành tích học tập thì... Có lẽ đối với cậu ấy cũng không có ảnh hưởng gì, lần nào cậu ta cũng cạnh tranh vị trí thứ hai từ dưới lên.

Nói đi cũng phải nói lại, Đình Mông lúc đó cũng chỉ mới có 15 tuổi, cái tuổi suốt ngày mơ mộng, hay ngồi lê lét các hàng ăn vặt cả tiếng đồng hồ nên chắc chắn không thể tránh được chuyện cảm thấy ghen tị với Kiều Dĩ Thần.

Đình Mông ngược mắt nhìn mấy đứa bạn xung quanh mình rồi cười ha hả.

Vừa mới bắt đầu dùng máy, Đình Mông đã “luyện” được mấy bộ phim, sau đó mỗi ngày cô đều lên diễn đàn của lớp nói chuyện phiếm.

Kiều Dĩ Thần: Đang chơi sao? Huyện Tùng Lâm cầu lập đội.

Lớp trưởng: Đang lên diễn đàn trường Sơ Trung[1] chiêu người lập đội, cậu cũng tham gia luôn đi.

[1] Trường Sơ Trung: tương đương với trường Trung Học Cơ Sở của Việt Nam.

Kiều Dĩ Thần: Không có cách nào cả, mẹ mình nằm vùng trên diễn đàn của trường Cao Trung[2] rồi.

[2] trường Cao Trung: tương đương với trường Trung Học Phổ Thông của mình.

Vu Hoan Hoan: Kiều Dĩ Thần, cậu cũng chơi trò này hả, mình cũng đang chơi trò này đó.

Kiều Dĩ Thần: Cậu có tới được không?

Vu Hoan Hoan: Tiếc quá, mình ở huyện Lâm Tử.

Đỗ Hiếu: Đây là trò gì vậy? Cho mình một suất.

Kiều Dĩ Thần: Không tuyển người mới.

Đỗ Hiếu:...

Đình Đình: Minh! Minh! Minh! Minh lên cấp 30 rồi, đừng chê nha.

Kiều Dĩ Thần: Minh đâm chết cậu.

Sau đó cả nhóm lại im lặng.

Đình Mông trừng mắt nhìn màn hình máy tính không thốt lên được lời nào. Từ khi học Cao Trung, cô thường ít khi nói chuyện trên diễn đàn của lớp, bởi vì phần lớn thời gian online hàng ngày của Đình Mông đều dành để học.

Thực ra bây giờ Đình Mông cũng khá rảnh rồi, còn có máy tính để dùng, thế nhưng bây giờ đáng về cô thế này không dám nói chuyện với mọi người.

Vì thế cô lặng lẽ tắt ô chat của lớp, rồi lên mạng tìm trò Giang Hồ Không Dễ Dọa.

Khi trang chủ trò chơi hiện ra, cô đọc qua luật chơi, là game võng du giang hồ, có 13 môn phái, tạo hình cho trang phục các nhân vật rất đẹp, có vẻ chơi khá vui.

Con trỏ chuột của cô click vào một ô, trò chơi tự động chuyển sang kịch bản kế tiếp.

Đình Mông chống đầu lên tay nhìn tiến độ load, thật không ngờ lên Cao Trung, Kiều Dĩ Thần lại có thể thích mấy trò chơi kiểu này.

Thiết lập xong nhân vật, cô đăng ký nhanh một tài khoản.

Lúc chọn trang phục và vũ khí, ánh mắt Đình Mông không hề chớp nhìn huyện Tùng Lâm.

Hệ thống nhắc nhở cô, chọn giới tính nhân vật đại diện, chọn nữ đi, giờ đến ID, để xem nào...

Đình Mông suy nghĩ một hồi mới quyết:

Đây chính là nguyện vọng lớn nhất bây giờ của cô.

Ngay sau khi hoàn thành đăng ký, nhân vật của cô được truyền tống đến thôn mới. Xung quanh cô có rất nhiều người chơi khác, đủ các loại ID, hệ thống đưa ra nhiệm vụ đầu tiên – là chạy một vòng quanh thôn, tìm người, thu thập tin tức nhiệm vụ.

Trò chơi này rất dễ làm cho người chơi say mê, tuy là làm những nhiệm vụ khá đơn giản nhưng dường như Đình Mông không hề cảm thấy mệt, chờ tới đủ cấp quy định hệ thống cho cô gia nhập môn phái.

Để được gia nhập môn phái trên giang hồ, trước tiên người chơi phải đến Tiệm trang sức tìm Linh Lung có thông tin tình báo của các môn phái, Đình Mông vừa mặc xong bộ trang phục mới nhận được nhờ hoàn thành nhiệm vụ, liền vui vẻ lên đường tìm Linh Lung.

Tiệm trang sức này có vẻ rất khí thế, Đình Mông đứng trước cửa ngấm một lúc rồi mới chậm rãi tiến vào bên trong. Linh Lung đang nhàn nhã thưởng trà, Đình Mông vừa mới bước tới gần, hắn đã mở miệng đòi tiền: “Muốn thông tin tình báo, trả tiền trước, một môn phái 10 kim tiền.”

Đình Mông: “...”

Cô nhớ rõ lúc này hệ thống đâu có nói muốn tin tức phải trả tiền! Hơn nữa lại còn đắt như vậy định hãm hại người chơi à!

Cô không muốn trả tiền, từ khi làm nhiệm vụ đến giờ trên người cô mới có hơn 100 kim tiền. Vì thế Đình Mông thông minh quyết định lên trang chủ của trò chơi thu thập tin tức của các môn phái.

Quả nhiên trên diễn đàn có hết thông tin cần thu thập của các môn phái, Đình Mông vui sướng, nghĩ thầm hệ thống máy chủ cũng thật ngốc, cô dễ dàng tiết kiệm 130 kim tiền.

Nhưng sau đó, nhiệm vụ mới làm cô tan nát cõi lòng.

Hệ thống trò chơi yêu cầu phải hỏi được ít nhất 3 môn phái khác nhau, nếu không không được gia nhập môn phái bất cứ học nghệ.

Đinh Mông: “...”

Trò chơi này lựa người chơi một cách ngẫu nhiên - -

Mặc dù không tình nguyện cô vẫn trở lại tìm Linh Lung thu thập thông tin 3 môn phái, tốn 30 kim tiền.

Lúc này Đinh Mông cũng đã dành chút thời gian trên diễn đàn tìm hiểu các môn phái, cũng đã cân nhắc qua môn phái có thể gia nhập, phân tích điểm mạnh điểm yếu. Tuy cô chưa tìm hiểu hết toàn bộ các môn phái, nhưng cũng đã chọn được 3 môn phái:

Huyết giáo là ma giáo lớn nhất giang hồ, nghe có vẻ rất tàn bạo.

Phòng Cát Tường, tên này rất hợp ý cô, hơn nữa môn phái khá phù hợp với thuộc tính nhân vật của Đinh Mông, tiếp nhận nhiệm vụ từ người chơi khác, sau khi hoàn thành sẽ nhận được thưởng từ người chơi đó.

Trại Hoa Đào, môn phái nổi tiếng về chế thuốc, bởi vì trong trò chơi thỉnh thoảng sẽ chế ra thuốc mới nên người chơi có khi không biết hiệu quả của thuốc là gì. Vì vậy mỗi lần thực chiến, mọi người sẽ rắc thuốc của mình lên người chơi khác để thử nghiệm. Nghe cũng khá thú vị.

Đinh Mông suy nghĩ một lúc rồi quyết định gia nhập nơi có những trang phục đẹp nhất – Phòng Cát Tường

Ông chủ Phòng Cát Tường Hàn Sâm đứng trước cửa đại bản doanh môn phái giới thiệu sơ qua một lượt về Phòng Cát Tường, Hàn Sâm cũng là Giáo chủ Huyết giáo. Đinh Mông tự hỏi không biết bộ phận tạo hình mỹ thuật của game này có lười biếng quá không? Lười đến nỗi để một người sắm nhiều vai.

Hàn Sâm dẫn cô ra phía sau hậu viện của Phòng Cát Tường, nhận quần áo cho phái nữ trong phái, Đinh Mông nhanh chóng thay quần áo. Bước vào bang phái cũng đồng thời với việc phải hoàn thành nhiều nhiệm vụ hơn lúc trước, một số nhiệm vụ cần cô tăng đến cấp 30 mới có thể mở khóa.

Cô vui vẻ đi làm nhiệm vụ thăng cấp, nhìn tiến độ thăng cấp dần dần tăng, tâm trạng Đinh Mông cũng không ngừng dâng lên.

Cuối cùng cô cũng hiểu được vì sao Kiều Di Thần thích trò chơi này.

Một buổi chiều nọ, cuối cùng cô cũng đã thăng cấp 30, liền nhanh chóng đi mở khóa nhiệm vụ cuối cùng.

Hệ thống đột nhiên đưa ra câu hỏi trước màn hình: Sai một ly đi một dặm, con đường phía trước có thể là thiên đường, cũng có thể là địa ngục, bạn có chắc chắn muốn mở khóa?

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Bóng đen che phía trước “Ta Muốn Nhiều Thịt”, không nói một lời. Nhưng những kẻ truy sát Đinh Mông – Phòng Cát Tường lại nhao nhao.

[Kênh Thế Giới] Còn Không Quý Xuống Cho Trăm: Người của Ám Quý Môn???

[Kênh Thế Giới] Sốt Niko: Từ lúc chơi trò này, đây là lần đầu tiên thấy người của Ám Quý Môn!!! Đẹp trai quá!!!

[Kênh Thế Giới] Thích làm gì thì làm không phải việc của tôi: Mặt của anh ta tôi còn không nhìn được thế mà các hạ bảo anh ta đẹp trai?

[Kênh Thế Giới] Sốt Niko: Nhìn đáng vẻ ///>_

[Kênh Thế Giới] Em Không Hiểu Tình Cảm Của Anh: Ám vệ Ám Quý Môn tới đây làm gì? Không phải cũng truy sát phân đồ lĩnh thưởng chứ.

[Kênh Thế Giới] Mang Theo Bên Minh: Quan tâm hẳn làm gì, cùng nhau tiêu diệt tên phân đồ kia là được rồi.

Đinh Mông đứng đằng sau tò mò quan sát người mặc áo đen, ID hiện trên đầu người này là Ám Quý Môn 007, còn những thông tin khác không thể tra ra.

Lần trước tìm thông tin trên trang chủ, Đinh Mông biết được người của Ám Quý Môn, bởi vì còn có thân phận ngoài sáng là người của môn

phái khác trên giang hồ nên khi họ xuất hiện với thân phận Âm Vệ của Âm Quý Môn, toàn bộ thông tin cá nhân sẽ được bảo mật. Nói cách khác, người chơi sẽ không thể biết được người nào là Âm Vệ Âm Quý Môn, trừ phi chính người đó nói ra.

Âm Vệ sau khi hoàn thành nhiệm vụ Cố Tử Bích giao sẽ được trọng thưởng, mà Cố Tử Bích là con người cực kì hào phóng, hầu bao ban thưởng vô cùng dày, vì thế nên rất bao người cố gắng để được nhận vào Âm Quý Môn.

Ngay khi trang Thế Giới náo loạn thì trên màn hình của Đinh Mông xuất hiện yêu cầu tạo thành tổ đội.

"Âm Quý Môn 007" muốn thêm bạn vào tổ đội, bạn có chấp nhận không?

Đinh Mông nháy mắt rồi nhanh chóng chấp nhận lời mời.

Ngay sau đó cô nhận được tin từ từ tổ đội.

[Tổ Đội] Âm Quý Môn 007: Theo tôi.

Tuy rằng Đinh Mông cũng không biết rốt cuộc trong hồ lô của anh bán thuốc gì (ý định của anh), nhưng vẫn nhanh chóng theo người đó.

Dù sao... Cùng lắm là chết mà thôi.

Cô vừa đuổi đến nơi, bầu trời bỗng xuất hiện một trận pháo hoa, lần nổ sau còn chói mắt hơn lần trước. Đinh Mông sợ hãi nhắm mắt, lùi lại phía sau, chờ đến khi cô mở mắt ra đã thấy bản thân ngồi trên một con đại điêu, bay lượn trên bầu trời.

Đương nhiên, người điều khiển con chim màu đen đỏ chính là vị huynh đài Âm Quý Môn 007.

Đinh Mông không hề biết bản thân vừa chớp mắt đại điêu đã bay rất xa, đằng sau không thấy có người đuổi theo. Vì thế Đinh Mông liền tranh thủ thưởng thức phong cảnh đồ thành từ trên cao một chút, đến khi không thể nhìn được nữa bèn lên tiếng chào hỏi người ngồi đằng trước mình.

[Tổ Đội] Ta Muốn Nhiều Thịt: o(n_n)o Xin chào.

Thế nhưng đối phương không đáp lại, Đinh Mông vẫn kiên nhẫn hỏi: "Vì sao huynh lại muốn cứu tôi?" Chẳng lẽ vì cô là đại mỹ nhân sao?

Đinh Mông ngắm nhìn thiếu nữ "Ta Muốn Nhiều Thịt" quần lụa dài màu xanh trên màn hình, quả thực rất xinh đẹp.

[Tổ Đội] Âm Quý Môn 007: Nhiệm vụ Cố Tử Bích.

Đinh Mông nghi ngờ một hồi, bản thân còn muốn hỏi một chút thì trên màn hình xuất hiện câu nói.

[Tổ Đội] Âm Quý Môn 007: Có người phía sau.

Đầu Đinh Mông căng như dây đàn, tuy lúc trước cô nói bản thân không sợ chết, nhưng cảm giác bị toàn bộ môn phái truy sát cũng không được thoải mái cho lắm. Phía sau đại điêu quả nhiên có hai bóng người, cũng đang cười đùa đuổi theo truy sát hai người bọn cô.

Đinh Mông có chút lo lắng gõ bàn phím:

"Chúng ta có thể đi nhanh hơn được không?"

Tổ Đội] Âm Quý Môn 007: Đối phó với hai người đó không khó.

Đinh Mông vốn định khuyên người mặc áo đen này nên biết trời cao biển rộng, nhưng hai người đó chưa đuổi đến thì bỗng quay lại đánh nhau

[Tổ Đội] Ta Muốn Nhiều Thịt:...

[Tổ Đội] Ta Muốn Nhiều Thịt: Bọn họ làm sao vậy?

[Tổ Đội] Âm Quý Môn 007: Chắc họ đều muốn tranh giết cô đấy.

Đinh Mông: "..."

Đinh Mông im lặng không nói lời nào, nhưng thật ra cô đang lập kế hoạch mới trong đầu.

Thực ra, mấu chốt vấn đề là nếu như bọn họ thành công giết chết cô, mới có thể đào được mấy món trang bị cực phẩm của Hàn Sầm. Thế nên đám người truy sát cô, một mặt bọn họ vừa cố gắng truy sát, một mặt lại đảm bảo cô không bị người khác đoạt mất.

"Ta Muốn Nhiều Thịt" level cấp 30, vốn dĩ giết người chơi cấp 30 không hề khó, nhưng khó ở chỗ làm thế nào để cô chết trên tay họ.

Đám người của Phòng Cát Tường đang đuổi phía sau hai người ngày một gần, Ám Quỷ Môn 007 nhanh chóng thúc đại điều bay nhanh hơn.

Đinh Mông vừa thoát chết trong gang tấc, bản thân còn chưa kịp thở đã thấy trên màn hình xuất hiện yêu cầu giao dịch chế phẩm đan dược. Vừa mở ra thấy Ám Quỷ Môn 007 cho cô một viên thuốc dịch dung.

[Tổ Đội] Ám Quỷ Môn 007: Cầm lấy, mau nuốt đi.

Đinh Mông nhìn viên thuốc một lúc, cố gắng nhớ lại công dụng viên thuốc này, hình như viên thuốc này rất đắt tiền thì phải...

Viên thuốc dịch dung này sẽ thay đổi ID của người chơi trong bảy ngày, sau đó ID sẽ trở về như lúc đầu. Lúc trước Đinh Mông đã nhìn thấy qua trên trang chủ diễn đàn, hình như nhớ không lầm thì mỗi viên một vạn kim tiền.

[Tổ Đội] Ám Quỷ Môn 007: Giờ cô mau sửa lại ID của cô đi, tôi không muốn ngày nào cũng bị truy sát đâu.

Đinh Mông: "..."

Nhiệm vụ ám sát cô của Hàn Sầm cũng có giới hạn thời gian, nếu như sau bảy ngày không có ai hoàn thành, nhiệm vụ sẽ tự động hủy bỏ.

Đinh Mông nơm nớp lo sợ tiếp nhận rồi vội vàng nuốt vào.

Thời gian thay đổi ID cũng không được kéo dài quá lâu, Đinh Mông suy đi tính lại mới quyết định tên "Hành xử khiêm tốn".

Hệ thống thông báo đã có người đăng ký bằng tên này, thế nên Đinh Mông bèn thêm dãy số 233 vào phía sau cụm tên kia.

[Tổ Đội] Hành xử khiêm tốn 233: Ân tình của đại hiệp tiểu nữ không thể báo đáp hết, chỉ hi vọng kiếp sau có thể làm trâu làm ngựa đền đáp ân tình của người.

[Tổ Đội] Ám Quỷ Môn 007: Vốn dĩ kiếp này người đã làm trâu làm ngựa của tôi rồi.

[Tổ Đội] Hành Xử Khiêm Tốn 233: Tôi thấy đại hiệp là con người tài đức, chắc chắn bên cạnh đã có nhiều người làm trâu làm ngựa rồi, tôi vẫn nên đợi kiếp sau đi..

Ám Quỷ Môn 007 không nói nữa, đại điều cũng chậm rãi hạ cánh xuống vệ hồ.

Đinh Mông vừa xuống khỏi đã suy nghĩ có lẽ nên nói với anh hai người nên tách ra ai đi đường này thì hơn.

[Tổ Đội] Ám Quỷ Môn 007: Đã ăn của tôi một viên dịch dung lại dám bỏ chạy?

[Tổ Đội] Hành Xử Khiêm Tốn 233: Tôi cứ nghĩ cậu cứu người, làm việc tốt thì không cần báo đáp.

[Tổ Đội] Ám Quỷ Môn 007: ID của tôi nhìn giống người tốt không?

[Tổ Đội] Hành Xử Khiêm Tốn 233:...

[Tổ Đội] Hành Xử Khiêm Tốn 233: Ý của đại hiệp là?

Đại hiệp áo đen không nói thêm câu nào, đột nhiên xung quanh anh xuất hiện một làn sương mù trắng. Đinh Mông thấy thế bèn lùi lại mấy bước.

Sau khi làn khói trắng tan đi, Ám Quỷ Môn 007 đã trở thành người nam tử tuấn tú, vận một bộ áo đen phiêu dật, ID trên đầu hiển thị "Tiện tay hái sao".

Đinh Mông trợn mắt.

Không thể tưởng được... Thay đổi lớn như vậy.

Với thân phận Ám Quỷ Môn trong bóng tối, các ám vệ không thể thêm bạn nên phải quay lại thân phận ban đầu.

Đinh Mông nhìn hình ảnh nam tử tuấn tú trên màn hình hiện ra yêu cầu kết bạn, vị ân nhân cứu mạng này chắc chắn không dễ dàng buông tha cho cô đâu.

Đinh Mông không còn cách nào khác đành chấp nhận yêu cầu, nhân vật "Tiện Tay Hái Sao" đi vài vòng quanh cô đưa ra một yêu cầu giao dịch trên màn hình.

Tiện Tay Hái Sao: Cô mau thay bộ quần áo này đi.

Đinh Mông xem một chút, mặc dù không phải trang bị quý hiếm hiếm gì nhưng đắt hơn nhiều bộ cô đang mặc.

Nhưng cô cũng không dám... tự ý nhận đồ của anh.

Hành Xù Khiêm Tôn 233: Tại sao?

Tiền Tay Hải Sao: Quá xấu.

Đình Mông: “...”

Cô biết anh đang chê quần áo trên người cô xấu quá.

Ngày thứ tư, Đình Mông vẫn đi theo "Tiền Tay Hải Sao" làm nhiệm vụ, đánh thú, nhưng chủ yếu vẫn là anh đánh, cô chỉ đi theo học hỏi kinh nghiệm.

Sau bốn ngày, level của cô đã lên 45, đều nhờ công của "Tiền Tay Hải Sao".

Đang làm nhiệm vụ thì chợt vào một cái, "Tiền Tay Hải Sao" biến mất.

Đình Mông: “...”

Không phải bên anh ta mất mạng đấy chứ?

Phía bên kia, mẹ Kiều vừa rút phích cắm dây điện, khi thế đứng bên cạnh: “Kiều Dĩ Thần! Con lại trốn mẹ lên lút lên mạng chơi game, giờ bị bắt tận tay rồi, xem con nói như thế nào!”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh nhìn mẹ đầy bi thương: “Mẹ à, mẹ có biết mẹ rút dây ra là hại chết một người rồi không?”

Mấy ngày hôm nay, anh đã mang "Ta Muốn Nhiều Thịt" đi khắp nơi rèn luyện, làm nhiệm vụ lên level, cô luôn rơi vào tình trạng nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, ngay cả con thú còn một điểm máu cũng có thể đập chết cô.

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Mẹ Kiều đương nhiên không biết những suy nghĩ linh tinh trong lòng anh, bà chỉ biết điểm bài thi số học lần này của anh không đạt mà thôi. “Hôm nay anh con vừa từ trường về, để mẹ bảo nó dạy kèm cho con.”

Mẹ Kiều khoanh tay nhìn xuống Kiều Dĩ Thần: “Nếu để mẹ thấy con chơi điện tử lần nào nữa sẽ tịch thu máy tính! Đừng nghĩ rằng khóa trái cửa mà mẹ không có cách!”

Kiều Dĩ Thần: “...”

Mẹ Kiều vừa đi Kiều Dĩ Hành cảm một bài thi bước vào. Anh ghét bỏ nhìn Kiều Dĩ Thần rồi kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống: “Chú không thể thi đạt một lần à? Khó khăn lắm mới có thời gian về nhà lại phải dạy bù cho chú nữa.”

Kiều Dĩ Thần bĩu môi: “Không phải anh vẫn ở trường sao? Sao tự đứng lại chạy về nhà ăn chực? Lại còn muốn lãng phí thời gian học bù với anh?”

Kiều Dĩ Hành cười đập bài thi lên bàn: “Bài trắc nghiệm tổng hợp một, trong vòng hai canh giờ phải làm xong.” Kiều Dĩ Thần: “...”

Có cần nghiêm túc như vậy không?

Anh vừa nhìn một đồng ký tự số học trên bài thi đã cảm thấy đau đầu rồi. Lâu la hơn mười phút sau Kiều Dĩ Thần cắn bút nhìn Kiều Dĩ Hành: “Anh, anh giúp em chơi đi, em đang dẫn người đánh quái, có khi cô ấy sắp bị giết.”

Kiều Dĩ Hành đang đọc sách ở bên cạnh, ngay cả mí mắt cũng chưa nâng nói: “Nếu bị giết rồi thì anh vào làm gì nữa?”

Kiều Dĩ Thần nói: “Ít nhất cũng phải giải thích với người ta chứ!”

Kiều Dĩ Hành gấp sách nói: “Yêu sớm không tốt, yêu trên mạng lại càng không tốt”

Kiều Dĩ Thần: "..."

"Ai yêu chứ! Là một người đàn ông trách nhiệm sao có thể không biết gánh vác như thế được!" Kiều Dĩ Thần đỏ mặt tía tai la lên với Kiều Dĩ Hành.

Kiều Dĩ Hành suy nghĩ một chút rồi chỉ về phía tủ quần áo: "Chú ngồi sang bên đó làm bài, quay lưng về phía máy tính."

Kiều Dĩ Thần: "..."

Anh chuyển bàn sang phía tủ quần áo. Kiều Dĩ Hành thấy anh ngồi xuống rồi mới mở máy tính, đồng thời đeo tai nghe.

Tài khoản chơi game của Kiều Dĩ Thần đều lưu trong máy nên Kiều Dĩ Hành dễ dàng đăng nhập vào "Giang hồ không dễ dọa".

Vừa onl đã thấy tin nhắn từ bạn bè gửi tới.

Hành xử khiêm tốn 233: Đại hiệp huynh đi đâu vậy?

Hành xử khiêm tốn 233: Đại hiệp! Huynh đừng để lại một mình tôi! Tôi không đánh lại con rắn này!

Hành xử khiêm tốn 233: Đại hiệp đuổi nó quét tới đây! Tôi phải chạy chỗ nào!

Hành xử khiêm tốn 233: Đừng né, tôi chết....)

Hành xử khiêm tốn 233: Người đâu người đâu người đâu người đâu!

Hành xử khiêm tốn 233: Nếu huynh không xuất hiện tôi sẽ không đi tìm Cố Tử Bích với huynh nữa! Huynh đừng trách tôi!

Kiều Dĩ Hành gần như có thể nhìn thấy gương mặt sốt sắng của đối phương qua màn hình máy tính.

Tiện tay hái sao: Đây.

Hành xử khiêm tốn 233: Đại hiệp! Huynh rút cuộc cũng tới! t^t

Hành xử khiêm tốn 233: Tôi chết thật thảm ~~~ Tiện tay hái sao: Vừa nãy đánh ở phó bản nào?

Hành xử khiêm tốn 233: Thiên trì Nguyệt đạm thiên môn.

Hành xử khiêm tốn 233: Đại hiệp mắt trí nhớ à?

Tiện tay hái sao: Vừa nãy là em trai, giờ nó bị mẹ bắt học bài rồi, nhờ anh giúp nó mang em đi đánh quái.

Hành xử khiêm tốn 233:...

Hành xử khiêm tốn 233: Chưa làm xong bài tập không nên chơi game.

Tiện tay hái sao: Bây giờ nó vẫn chưa làm xong bài tập.

Hành xử khiêm tốn 233:...

Đại ca à, huynh nói xấu em trai mình như vậy có được không?

Nhưng Kiều Dĩ Hành vẫn không ngừng nói xấu: "Bài kiểm tra số học lần này của nó không đạt hình như còn bị mời phụ huynh."

Hành xử khiêm tốn 233:...

Hành xử khiêm tốn 233: Nói mới nhớ hồi xưa bạn cùng bàn của tôi cũng là một kẻ thi trượt số học nhiều lần... A, đúng rồi, tên anh tôi cũng có 1 chữ Thần!

Kiều Dĩ Hành nhú mày, đánh chữ nhanh: "Em học cấp 2 ở Thất Trung thành phố A?" Hành xử khiêm tốn 233: Sao anh biết?

Kiều Dĩ Hành trầm mặc, kẻ mà luôn thi trượt số học ở Thất Trung, trong tên còn có chữ Thần, chắc chỉ có Kiều Dĩ Thần mà thôi.

Nhưng mà Đinh Mông bắt đầu chơi game từ bao giờ? Anh nghĩ ngợi một lúc rồi nhấn vào ô chat: "Đi Thiên Sơn." Hành xử khiêm tốn 233: Ok!

Kiều Dĩ Thần nghe thấy tiếng gõ bàn phím ở phía sau không nhịn được quay đầu nhìn lại.

"Làm bài của chú đi." Giọng nói của Kiều Dĩ Hành truyền tới.

Kiều Dữ Thần: "..."

Hai tiếng sau Kiều Dữ Thần nộp bài. Kiều Dữ Hành nhìn qua mấy câu rồi nói: "Khi nào chú làm bài được 90 điểm anh sẽ nói cho chú nghe một bí mật."

Kiều Dữ Thần hừ một tiếng: "Em không hiềm lạ."

Kiều Dữ Hành mỉm cười bỏ bút đồ ra chấm bài: "Được thôi, đây là chú nói đấy."

Sau này lúc tốt nghiệp trung học điểm số học của Kiều Dữ Thần cuối cùng cũng đạt 90 điểm, nhưng mà hai người đã sớm quên lời giao hẹn này rồi.

Mãi hai ngày sau Kiều Dữ Thần vẫn bị mẹ Kiều quản giáo chặt chẽ, đến tận ngày cuối cùng của nhiệm vụ mới có thời gian đăng nhập.

Kiều Dữ Thần mở khung chat với Hành xử khiêm tốn 233 để xem hôm trước hai người nói chuyện gì lại phát hiện nội dung cuộc hội thoại bị Kiều Dữ Hành xóa rồi.

Kiều Dữ Thần quệt miệng, nhún cho Hành xử khiêm tốn 233: "Ở đâu? Thời gian nhiệm vụ sắp đến, đừng chạy lung tung."

Hành xử khiêm tốn 233: Đại hiệp? Hay là anh của đại hiệp?

Tiền tay hái sao:... Là tôi.

Hành xử khiêm tốn 233: Đại hiệp cuối cùng huynh cũng đến rồi! Bài tập số học làm xong chưa?

Tiền tay hái sao:...

Giọng điệu này sao giống Đinh Mông vậy?

Tiền tay hái sao: Cô ở đâu? Để tôi tìm.

Hành xử khiêm tốn 233: Tôi đang ngắm cảnh ở Thúy Hồ, hôm nay có nhiều hải âu lắm.

Tiền tay hái sao:...

Kiều Dữ Thần cười đại điều của mình nhanh chóng đến Thúy Hồ. Mặc dù không có nhiều người nhưng quả thật là có nhiều hải âu.

Tiền tay hái sao: Còn 10 phút nữa kết thúc nhiệm vụ, đi phụ cận Cố phủ với tôi đã.

Hành xử khiêm tốn 233: Ok.

Cô vừa định nhảy lên lên đại điều bỗng phía trước đánh tới một cô bé, con ngựa bên dưới chạy như bay.

(phụ cận) Meo meo bươi nhỏ: Tôi đã bắt được cô, "Ta muốn nhiều thịt"!

Đinh Mông: "..."

(phụ cận) Hành xử khiêm tốn 233: (๖_๖)? Cô nói gì?

(phụ cận) Meo meo bươi nhỏ: Đừng giả bộ, tôi đã ăn tuyết dung đan.

Đinh Mông: "..."

Tiền tay hái sao lặng lẽ chắn trước mặt Hành xử khiêm tốn 233.

(phụ cận) Meo meo bươi nhỏ: Người Ma giáo, chuyện không liên quan đến huynh, mau rút đi.

(phụ cận) Tiền tay hái sao: Vậy một người Trại Hoa Đào như cô chạy đến đây làm gì?

(phụ cận) Meo meo bươi nhỏ: Tôi đến để giết người.

(phụ cận) Hành xử khiêm tốn 233:...Tôi đâu đắc tội cô, nữ hiệp.

(phụ cận) Meo meo bươi nhỏ: Kệ cô, đã gây đã xấu lại muốn nổi bật.

Đinh Mông: "..."

Đình Mông nghĩ đi nghĩ lại mới bắt kịp tần số của cô bé kia.

Có lẽ cô ta đang nói về chuyện "Ta muốn nhiều thịt" làm.

(phụ cận) Hành xử khiêm tốn 233: Nữ hiệp, cô hiểu lầm rồi, thực ra lúc đầu tôi muốn đặt ID là Thèm thịt, nhưng ID này đã tồn tại nên đổi thành Ta muốn nhiều thịt.

(phụ cận) Meo meo bươi nhỏ:...

(phụ cận) Hành xử khiêm tốn 233: Thực ra tôi rất béo.

(phụ cận) Meo meo bươi nhỏ: Nói chung tôi mặc kệ, cô mau lại đây để tôi giết, nếu không tôi sẽ lên Kênh Thế Giới thông báo cô chính là Ta muốn nhiều thịt.

(phụ cận) Hành xử khiêm tốn 233:...

(phụ cận) Hành xử khiêm tốn 233: Đến đây đi.

Sau đó cô bỗng thấy dưới kỹ năng hoa mỹ của đối phương bộ váy hồng nhạt trên người mình rất nhanh rơi xuống.

Meo meo bươi nhỏ giết cô xong liền cười ngửa bỏ đi. Sau khi sống lại Hành xử khiêm tốn 233 đi dạo quanh một vòng rồi nói: "Chết một lần rồi bỗng thấy cả người đều sáng khoái."

Tiện tay hái sao:...

Tiện tay hái sao: Vậy tôi sẽ giúp cô sàng khoai thêm vài lần.

Hành xử khiêm tốn 233: Tôi rất trong sáng, sẽ không làm bận với nam tử.

Tiện tay hái sao:...

Tiện tay hái sao: Về Cổ phủ.

Kiểu Dĩ Thần tính toán giờ giấc rồi đổi lại thân phận Âm Quỷ Môn, đưa Đình Mông đi gặp Cổ Tử Bích thì...gặp người của Âm Quỷ Môn chặn lại.

(phụ cận) Âm quỷ môn 111: Ha ha ha, tôi biết ngay ôm cây đợi thỏ ở đây là quyết định sáng suốt mà!

(phụ cận) Âm quỷ môn 007: Làm người phải phúc hậu, cướp công của người khác. Quả nhiên mệnh không tốt.

(phụ cận) Âm quỷ môn 007: Sao cậu biết tôi thích làm mấy chuyện không tốt?

(phụ cận) Âm quỷ môn 007:...

(phụ cận) Hành xử khiêm tốn 233: 111, tôi sẽ không đi gặp Cổ Tử Bích với huynh.

(phụ cận) Âm quỷ môn 111: Ôi chao, xem ra mấy ngày ở chung này sinh tình cảm rồi.

(phụ cận) Hành xử khiêm tốn 233: Nếu huynh bức tôi, tôi sẽ tự sát.

(phụ cận) Âm quỷ môn 007:... Liệt nữ!

Người phụ nữ có khí tiết hoặc có khí phách anh hùng Đồng thời thêm Kiểu Dĩ Thần vào danh sách bạn bè.

Hành xử khiêm tốn 233: Thế nào, đại hiệp? Biểu hiện của tôi thế nào?

Hành xử khiêm tốn 233: Vậy có được tính là đã trả hết nợ ân tình cho huynh không? Nói thật là kiếp sau tôi vẫn muốn làm người.

Tiện tay hái sao:...

Tóm lại nếu Đình Mông không thao tác "Hành xử khiêm tốn" đi gặp Cổ Tử Bích thì người của Âm quỷ môn cũng không thể cưỡng chế mang cô đi được. Vì vậy sau khi oán trách vài câu, 111 liền cười ngửa rồi khỏi.

Dịch dung đàn của Hành xử khiêm tốn 233 đã mất đi hiệu lực, trở lại thành "Ta muốn nhiều thịt" như ban đầu.

Đình Mông đi theo Âm quỷ môn 007 tới gặp Cổ Tử Bích. Cổ Tử Bích cười nhìn bọn họ nói: "Chúc mừng hai vị hoàn thành nhiệm vụ, thưởng cho một bộ trang phục phu thê."

Cố Tử Bích vừa nói xong liền xuất hiện một vòng kim quang, bên trong đó là hai bộ trang phục có hoa văn long phượng, thiết kế cao cấp vô cùng đẹp, hơn nữa lại là thần cấp!

Mặc vào trang phục tình lữ này, có thể chọc mù mắt tất cả mọi người!

Kiều Dĩ Thần cũng hiểu những thuộc tính đặc biệt của trang phục này. Nhưng muốn nhận thì lại có vấn đề.

Hệ thống: Người chơi thân mến, người chưa kết hôn, nên không thể nhận trang phục phu thê.

Kiều Dĩ Thần: “...”

Anh nghĩ trò chơi này nên đổi tên thành “Người chơi vô cùng dễ lừa” mới đúng!

Tiên tay hái sao: Về miếu Nguyệt lão, kết hôn.

Ta muốn nhiều thịt: (๖ᵛᵒ)!

Ta muốn nhiều thịt: Tôi không muốn yêu đương.

Tiên tay hái sao: Yêu đương cái đầu cô! Không kết hôn không thể nhận trang phục phu thê! Cô đã ăn một viên dịch dung đan của tôi, ít nhất cũng phải để tôi kiểm được thứ gì chứ!

Ta muốn nhiều thịt:...

Ta muốn nhiều thịt: Tôi chỉ biết cứu được mỹ nữ sẽ được lấy thân báo đáp thôi /(tot)/~~

Tiên tay hái sao:...

Anh thật tình không muốn nhổ vào hai chữ mỹ nữ này đâu, vì vậy nhanh chóng yêu cầu tạo thành tổ đội: “Thế càng phải theo ý tôi!”

Ta muốn nhiều thịt:...

Dù sao cũng ăn của người ta rồi, cô đành nhận mệnh thêm vào tổ đội, theo anh đến miếu Nguyệt Lão kết hôn.

Làm xong thủ tục kết hôn hai người nhanh chóng đi nhận trang phục phu thê, sau đó rêu rao khắp nơi.

Tiên tay hái sao cũng coi như là một phu quân có thể dựa dẫm, đi phỏ bán đánh quai vẫn luôn gọi cô theo để lấy exp (kinh nghiệm thăng cấp). Hơn nữa cũng không thấy truyền ra chuyện xấu với người chơi nữ nào, thỉnh thoảng lại tặng cô một vài trang bị vớ vẩn.

Đình Mông lẩn lộn với anh trong trò chơi tầm một năm, bỗng một ngày Tiên tay hái sao nhắn: “Sang năm tôi lên cấp 3, không chơi nữa.”

Đình Mông hơi ngạc nhiên trả lời: “À à, cấp 3 khá vất vả, huynh cố lên (๖w๖).”

Tiên tay hái sao: Tôi ghi danh một trường đại học âm nhạc ở nước ngoài, bọn họ có yêu cầu khá cao với văn hóa nên thi xong chắc sẽ rất bận.

Ta muốn nhiều thịt: Vậy sau này huynh cũng không chơi game nữa sao?

Tiên tay hái sao: Có thể thỉnh thoảng mới chơi.

Ta muốn nhiều thịt: À...

Trong game mỗi ngày đều có người bỏ, lại có người mới, cô cũng không nên quá nghiêm túc.

Hơn nữa học kỳ sau cô cũng phải trở lại trường.

Ta muốn nhiều thịt: Học kỳ sau tôi cũng bận rộn, có thể không online nữa.

Tiên tay hái sao không trả lời, hai người im lặng một lúc rồi Đình Mông hỏi: “Huynh thi đại học âm nhạc à? Tương lai sẽ là ngôi sao rồi?”

Tiên tay hái sao: Tôi muốn làm Nhà sản xuất âm nhạc.

Ta muốn nhiều thịt: (๖o๖) Nghe có vẻ lợi hại Tiên tay hái sao: Vẫn ổn chứ....

Ta muốn nhiều thịt: Sau này tôi sẽ làm ca sĩ, có khi chúng ta sẽ gặp nhau ngoài đời ha ha ha.

Tiên tay hái sao: Cô cũng muốn làm ca sĩ?

Ta muốn nhiều thật: Tại sao tôi lại không thể làm ca sĩ! Trước đây tôi cũng là thành viên của dàn hợp xướng!

Tiện tay hái sao: Ok, vậy tôi chờ cô ra mắt.

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Cố Tín tỉnh lại là đã là 6 giờ 45.

Nắng sớm xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào phòng ngủ, mang theo một chút tối tăm.

Cố Tín ngồi dậy, tiện tay cầm chiếc quần jean bên cạnh mặc vào. Nude nửa người trên bước đến cửa sổ để kéo rèm ra.

Ánh nắng mặt trời, thoáng chốc rơi vào người Cố Tín. Cố Tín đưa tay vuốt tóc, nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ rồi đi đến phòng quần áo.

Hôm nay không cần thu âm, anh định cả ngày hôm nay sẽ ở nhà sáng tác bài hát mới.

Anh lấy ra một cái áo T-shirt màu đen mặc vào, rồi chạy thể dục trên máy chạy bộ.

Vận động xong đã 8 giờ, anh định mở tủ lạnh lấy ra một hộp sữa tươi thì phát hiện đã sữa đã hết từ bao giờ.

Anh ăn sáng rồi cầm chùm chìa khóa trên bàn, chuẩn bị đi siêu thị mua một số thực phẩm dự trữ trong tủ lạnh.

Cạnh dãy nhà anh thuê có một cửa hàng tiện lợi, vùng này không có nhiều người lắm, anh chỉ cần đội một cái nón là có thể yên tâm ra cửa.

Vừa đẩy cửa vào một trận âm thanh thanh thanh vang lên từ chiếc chuông trên đỉnh đầu, cô gái tóc ngắn đứng ở quầy thu ngân ngọt ngào nói: "Hoan nghênh quý khách."

Đuôi mắt Cố Tín lướt qua người cô, cô gái này lúc trước anh chưa từng thấy, chắc là mới tới. Dáng dấp không tệ, giọng nói cũng rất ngọt.

Anh đi thẳng đến khu thực phẩm, chọn xong thứ mình muốn rồi đến quầy tính tiền.

"Chào anh, tổng cộng bốn trăm tám mươi ba đồng."

Mặc dù mới tới nhưng cô gái rất chuyên nghiệp nhanh chóng tính ra số tiền. Cố Tín móc thẻ ra, lúc cô gái nhận lấy thẻ từ tay anh, lúc bấy giờ hơi dừng sò: "Anh là..." "Tôi không phải." Cố Tín kéo thấp vành nón xuống.

Cô gái trừng mắt, không nói gì thêm. Cất kỹ tiền, cô trả thẻ và đưa hóa đơn cho anh.

Lúc Cố Tín cầm túi siêu thị bước ra ngoài, chuông trên đỉnh đầu lại vang lên "linh linh" một lần nữa.

Anh về nhà dọc theo đường, bên cạnh thỉnh thoảng có vài chiếc xe sang trọng ầm ầm chạy qua. Có bốn năm nữ sinh cấp ba đi đến, trong tay cầm bánh kem và quà, cười nói gì đó.

Cố Tín theo bản năng kéo vành nón xuống thấp nhất, nghĩ thầm nếu như mình quay đầu đi, nhìn có vẻ đột ngột quá, cứ giả bộ không để ý mà đi qua.

Lúc mấy nữ sinh kia nhìn thấy Cố Tín thì giọng nói càng trở nên mập mờ.

Mặc dù Cố Tín không phủ lên mình áo khoác Thiên Vương nhưng cũng đủ khiến các nữ sinh trông thấy phải thét lên.

"Oa, các cậu mau nhìn, chàng trai kia thật là cao nha."

"Đúng vậy đúng vậy, ít nhất cũng 1m85 nhì?"

"Vóc người đẹp, cặp chân dài, vòng eo thon."

Giọng nói của mấy cô bé lục tục rơi vào lỗ tai Cố Tín, Cố Tín vẫn bình tĩnh như cũ đi càng ngày càng gần.

Khoảng cách càng gần, nữ sinh càng dò xét ánh mắt Cố Tín càng cẩn thận hơn, không cần sát qua nhau, nữ sinh cầm bánh kem chỉ vào anh hét lên: "Là Cố Tín!"

Không chút do dự, Cố Tin bật người quay đầu bỏ chạy.

Mấy nữ sinh cấp ba mê ca nhạc là khó dây dưa nhất, Cố Tin đã từng "thỉnh giáo" qua.

Nhưng mà anh vừa chạy liền chứng minh lời cô bé đó nói, mấy cô gái kia vội vàng hét lên đuổi theo.

Có mấy người lác đác trên đường không hiểu chuyện gì nhìn về phía bọn họ.

Cố Tin chạy thẳng một đường, không hiểu vì sao lại chạy đến cửa hàng tiện lợi ban này.

"Hoan nghênh..." Cô gái ở quầy thu ngân mới nói một chữ, vội vàng sửa lời: "Xin hỏi anh làm rơi vật gì sao?"

Cố Tin nhanh chóng đi về phía cô, hỏi: "Có chỗ nào cho tôi trốn một lát không?" Anh chưa nói xong đã tự nhiên đi về phía toilet.

Chuyện trốn papazazi trong toilet này vốn không phải chuyện lạ gì với Cố Tin.

"Chờ chút, anh đến phòng nghỉ của tôi đi." Cô gái gọi Cố Tin lại, chạy thật nhanh đến mở cửa phòng nghỉ.

Cố Tin nhìn cô, bước chân vào phòng nghỉ rồi khóa cửa lại.

Cô gái vừa về quầy thu ngân, mấy nữ sinh đuổi theo Cố Tin điên cuồng kia cũng vừa đẩy cửa vào.

"Hoan nghênh ghé thăm." Cô gái lễ phép chào hỏi mấy cô bé kia, nụ cười trên mặt không thể che.

Nữ sinh cấp ba cầm bánh kem đi đến trước mặt cô, vội vàng hỏi thăm: "Chị có nhìn thấy Cố Tin không?"

Cô gái trừng mắt: "Cố Tin? Ca sĩ Cố Tin?"

Cô chỉ về phía một mặt hàng: "Trên mặt có hình của anh ấy kìa."

Nữ sinh cấp ba: "..."

Cô bé thở hắt hắt nói: "Em nói là người thật."

Cô gái nói: "Người thật chị còn chưa thấy qua, không phải buổi hòa nhạc của anh ấy cuối năm mới có sao?"

Nữ sinh cấp ba: "..."

Với IQ của chị thu ngân này, dĩ nhiên có xảy ra chuyện gì không? Đã vậy còn làm công việc quan trọng như thu ngân!

Cô bé đành đổi cách hỏi khác: "Vừa rồi chị có nhìn thấy một chàng trai cao gầy, đội nón, anh ấy mặc áo T-shirt và quần jean."

Cô gái nói: "À! Có nhìn thấy qua! Ban này anh ấy đến đây mua đồ!" Học sinh cấp ba gần như thấy được chút ánh sáng: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó anh ấy vừa mới chạy qua đây." Cô chỉ về phía cái cây trước cửa.

Học sinh cấp ba đối diện nhìn cô một hồi, cười nói: "Xin hỏi WC ở đâu? Có thể mượn một chút không?"

Cô gật đầu: "Đương nhiên có thể."

Cô đưa tay chỉ hướng WC cho cô bé.

Học sinh cấp ba đưa bánh kem cho bạn, tự mình đi đến toilet. Không lâu sau cô bé từ bên trong ra, sắc mặt nóng nảy: "Không có bên trong, có thể đã chạy rồi, nhanh đuổi theo!" Thế là mấy nữ sinh cấp ba chen nhau mà ra.

Cô gái ở cửa hàng tiện lợi nhìn bóng lưng mấy cô bé vội đi, lắc đầu thờ dãi.

Chỉ là thích ca nhạc mà thôi, đâu cần điên cuồng như vậy.

Cô đi đến cửa phòng nghỉ, giơ tay lên gõ một cái: "Anh gì ơi, mấy cô bé đã đi rồi, anh có thể ra." Khóa cửa vàng lên răng rắc, Cố Tin từ bên trong bước ra.

Cô gái ngửa đầu nhìn anh cười: "Thì ra anh thật là Cố Tin?"

Cố Tin cười nói: "Thật ngại quá."

Cô gái không để ý: "Anh đi nhanh một chút, nói không chừng lát nữa mấy cô bé sẽ quay lại đây."

”Ừ, cảm ơn..” Ánh mắt anh quét lên chiếc thẻ nhân viên: “cô Thẩm Thi Thi”

Thẩm Thi Thi nghe qua tên mình hàng ngàn, hàng vạn lần, từ miệng người này nói ra lại động lòng như vậy, khiến cô đỏ mặt.

Cố Tín khẽ cười, đi ra ngoài vài bước, lại quay đầu nhìn cô.

Anh nhớ đây là khoảng thời gian cửa hàng tiện lợi thay ca.

”Sao vậy?” Thẩm Thi Thi bị anh nhìn không biết làm sao.

Cố Tín câu môi, nhấc túi mua sắm trên tay, nhìn cô hỏi: “Cô biết làm cơm cà ri không?”

Hoàn.

Bạn đang đọc truyện Bản Hòa Tấu Hôn Nhân được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.